MARTAVAL

R. İDELİ

PALAVRA...

Hayat; sonu gelmeyen, perdesi hiç kapanmayan sahnelerin oyunu...

Emaresi olmayan iki beden...

Ruhları birbirine aşinaydı. Birinin ayak izleri,
öbürünün yürüdüğü yollarda gizliydi.

Her seferinde yeni bir oyuna adım attılar. Yaşattıkları ruhların
her bir zerresini zihinlerine kazıyıp onlarla beraber bir bütün oldular.
Başrol de onlardı yönetmen de.

Her yeni perdede binlerce karakter yaratıp yüzlerce ruhu
bedenlerinde taşıdılar. Kendilerini kaybederken hep yeni bir
ruh doğurdular. Bu oyunda başarmanın tek formülü,
oynadığını belli etmemekti.

Yavaşça, dikkatle ve rolden çıkmadan...

Her adımlarını dikkatli atmak zorundaydılar. Yoksa maskeler düşer,
her şey biter, gerçek yüzleri ortaya çıkardı.

Gerçek yüzler...

Artık unutulmaya yüz tutulmuş, aynaya baktıklarında hangisini
gördüklerini bilmedikleri, onlarca kişiliğe bürünmüş gerçek kimlikler...
Kimdiler, bu sefer kimin rolüne giriyor, hangi ruha can veriyorlardı?

Onlar kim miydi? Bugün sen, yarın bir başkası.
Herhangi bir kimlikle ansızın karşına çıkabilirlerdi.

Sevgili seyirciler, oyunun başlamasına dakikalar yok.
Uzun bir zamandır oyunun içindesiniz.

İyi seyirler.

@artemismilenyum

ISBN 978-625-6205-91-8

9 786256 205918

YAYIN NO: 2612
MİLENYUM: 139

Martaval
R. İdeli

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker
Editör: Hasan Ozan Elma
Son Okuma: Zeliha Öykü Uluğ
Kapak Tasarım: Aslıhan Kopuz / ArtSLI
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

Duzenleme
Ny.ozlem

1. Basım: Haziran 2025
ISBN: 978-625-6205-91-8
Sertifika No: 43949

Martaval
R. İdeli © 2025

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

****

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

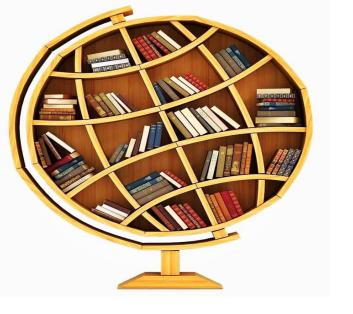
Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ninova

R. İDELİ

MARTAVAL

Ninova

Sayın seyirciler, oyunun başlamasına dakikalar yok.
Uzun bir zamandır oyunun içindesiniz.

İyi seyirler!

Minik kuşlarıma ve canım aileme...

Spotify Çalma Listesi

Halsey - Control

Soen - Lotus

Soen - Antagonist

J.Cole, Cults, Amber Coffman - She Knows

The Pierces - Secret

Jax Jones, RAYE - You Don't Know Me

Taylor Swift - Blank Space

Katy Perry - Harleys in Hawaii

ZAYN, Sia - Dusk Till Dawn

Rag'n'Bone Man - Human

Natasha Blume - Black Sea

Sam Smith - Fire on Fire

Paramore - Decode

Woodkid - Run Boy Run

Cults - Always Forever

Adele - Set Fire to the Rain

Cüneyt Ergün - Bilinmeyen Saati Uygulaması

Carla Morrison – Devuélvete

GİRİŞİN İNTİHARLARI

"Önce oyunun kurallarını öğrenmelisin,
sonra da herkesten iyi oynamayı."
-Albert Einstein.

Girişin intiharları.

Gecenin eteklerinden dökülen şafak, yüzünü dünyaya dönerken rüzgâr sessizliği delip geçiyordu. Bir ressamın elinden çıktığını belli eden kızıl gökyüzü, eşsiz güzelliğini gözler önüne seriyor, bize yeni bir günün haberini veriyordu.

Evrenin işleyiş biçiminin bir amacı vardı. Güneş görevini tamamlayıp yerini aya devrederken, dünya bir an olsun dönmeyi bırakmadan bizi felaketler silsilesinden korurdu.

Her insanın da bir amacı vardı.

Olmalıydı.

Peki, yüzlerce ruha ev sahipliği yapan beden, bir gün karanlığa hapsettiği gerçekliğiyle karşılaştığında amacından sapar mıydı?

Sırtım bir yay gibi gerildi. Çatlamaya yüz tutmuş dudaklarımı sertçe dişledim. Göğüs kafesimden soluk boruma doğru yükselen hava tenimi karıncalandırdı. Heyecanlıydım, aksini iddia edemezdim.

Elimde tuttuğum bıçak değil, kâğıttı. Okumasını bileni bir bıçaktan daha çok yaralayabilecek kelimelerin yazıldığı beyaz bir kâğıt. 13 yaşımdan sonra bir daha ifade barındırmayan, karşımdakine istediğimden başka bir anlam vermeyen gözlerim beklentiyle kısıldı. Bu kâğıda bakarken düşündüğüm tek şey vardı.

Hedeflerim.

Göze aldığım onlarca yıkılış beni ezip geçmesin diye çabalamamı sağlayan o kelime.

Ne için çabaladığını bilene, önündeki engeller birer basamaktan ibaretti. Yolun sonuna ulaşmak için vazgeçeceğin şeylerin, kazandığın başarının yanında esamesi okunmuyorsa, üzerine düşünmeye pek de gerek yoktu.

Bazı kayıplar sadece kayıptı.

Perdenin arasından sızan güneş ışığı bana günün aydınlanmaya başladığını tekrar hatırlattı. Ayakta durmaktan vazgeçtim, tekli koltuğa oturdum. Zaman hızla akıyordu. Daha yapmam gereken birçok şey vardı, oyalanmamalıydım. Bugün bunu başaramazsam yarın için bir şansım daha olmayacaktı.

Sessizlik, güne gözlerini her açtığında içinde büyüttüğü oyun arzusunu bastıramayan kadına ağır bir yük olarak omuzlarıma oturdu. Damarlarımdaki kanın *eyleme geç!* diye aktığı bir ânın içindeydim. Günlerdir sadece hazırlanmakla yetinmek -*hiperaktif* diye adlandırıldığım için üzerimde hiç sırıtmayacak bir durum olarak- benim için zulüm gibiydi. Artık harekete geçme zamanıydı.

Düzeltmem gerekli. Artık oyun zamanıydı.

Kâğıdın üstünde yazan her bir bilgiyi zihnime kazıdım. Aceleci fakat aynı zamanda da dikkatliydim. Görsel hafızam çok kuvvetliydi. Bir gördüğümü bir daha unutmazdım. Defalarca hatmettiğim bilgilere bir kere daha bakmama gerek yoktu. Kâğıttakileri aylar sonra bile kelimesi kelimesine yazabilirdim. Fakat yine de eşeğimi sağlam kazığa bağlamam gerekiyordu.

Bu sefer sadece ruhumu değil, zarar verilmesine müsaade etmeyecek olsam da canımı da ortaya koyuyordum.

Sehpanın üzerindeki bilgisayarıma uzandım. Aydınlanan ekranda ortaya çıkan bölüme kullanıcı adımı ve şifremi yazıp giriş yaptım. Yeni bir ekrandaki şifre ile daha karşılaştığımda onu da hızlıca yazdım. Bu sayfaya her girdiğimde içimde adını koyamadığım bir duygu oluşuyordu. Biraz heyecan, hafif telaş ve göğsümden taşmaya an kollayan sona ulaşma dürtüsü.

Sanırım ben bunun için doğmuştum: *Kendimi onlarca ruha bölmek.*

Gerindim, ellerimi birbirine geçirip parmaklarımı kütlettim. Kafamda kurduğum her şeyi hızlıca yazarken ince, uzun parmaklarım klavye ile âdeta dans ediyordu. Bunu yaparken bir kâtip kadar hızlı ve özenliydim. Gözlerim ekranda hızla dolaşıyor, tek bir yazım yanlışını bile kaçırmıyordu. Yazdığım paragraf bitmeden bir diğer paragrafın son cümlesini tamamlayan zihnim, en az parmaklarım kadar hızlıydı. Nè de olsa bunun için yıllarımı vermiştim.

Saniyeler dakikaları kovalarken konuşma ekranına bir bildirim düştü. Direkt olarak açtığım bildirimde bu ismi görmeyi beklemiyordum. Sabahın bu saatinde çevrim içi olmasının nedeni neydi? Beni kontrol etmek mi?

Omuzlarımı dikleştirdim. Kuruntu yapmam gereksizdi. Tek bir yanlışım bile yoktu. *Henüz yoktu.*

Mesajı hemen açtığımda kanım damarlarımda hızla akmaya başladı.

"Belgeni göndermemişsin."

Sadece bunu yazmıştı. Her zaman olduğu gibi netti. Cevap vermemi beklerken yüzündeki ciddiyeti tahmin edebiliyordum. Katı, pürdikkat ve sabırsız.

"Göndermem için daha 38 dakikam var."

Yazdığımı okuduğunda dudaklarının hafifçe yukarı doğru kıvrılacağım biliyordum. Yuvarlak çene hattı öne doğru kavislenecek, gözlerine alaylı ama eğittiğinden de gurur duyan bir ifade yerleşecek ve parmakları klavyede en az benimki kadar hızla hareket edecekti.

Evet, *en az benimki kadar.* Çünkü en hızlı bendim. Bunu böbürlenmek için söylemiyorum. Bir yarışma düzenlenmiş ve kıl payıyla da olsa kazanan ben olmuştum.

"Yazdığın kadarını gönder."

Emir vermek. Bunun için yaratılmış gibiydi.

Böyle bir cevap beklemediğimden bir an durdum. Belgeleri tamamlamadan göndermemizden nefret ederdi. Şimdi ne olmuştu?

Başka şansım olmadığını bilerek hızla yazmaya başladım. Tamamlamadan göndermek istemediğimden dört uzun paragrafı yaklaşık iki dakikada yazıp gönderdim. Alacağım cevabı merak ediyordum. *Sonuçların ihtimalleri* kısmını yazamamıştım ama buna gerek de yoktu. Yazdıklarımı okuyan herhangi bir insan bile bu metnin olası sonuçlarını bilirdi.

İntiharların ihtimalleri.

Cevabını beklerken bir yandan da tabletimden son eksikleri tamamlıyordum. Her şeyin kusursuz işlemesini istiyorsam en ince ayrıntısına kadar düşünmek zorundaydım. Bunu kimse için değil, kendim için yapıyordum. Bir de yitirdiğim *kanım* için.

Okuduğum her bir kelime suyun üstünde yüzen harfler gibiydi. 27 yaşıma kadar belki de binlerce makale okumuş, yüzlerce tez yazmıştım. Harflerin suyun yüzeyinde dalgalanışı, ayrı noktalara gidip tekrar bir araya gelerek kelime oluşturmaları, aynı anda birçok iş yapabilen beynimde hiçbir zaman unutulmayacak odacıklara yerleşiyordu.

Mesaj bildirimi gelince bakışlarım yeniden bilgisayar ekranına döndü. Gördüğüm tek kelimelik mesaj, günlerin emeğini çöpe atmak üzereydi. Yazdığı tek bir kelime o an beynime bir kuşun gibi saplandı.

Parmaklarım kasılırken tuşlara basışım, bir atletin varış çizgisine ulaşırkenki sürati kadar hızlıydı.

"Onaylanmadı."

"Sonuçların farkındayım.
Ne yapmamı istediğinizde,
buna ulaşmak için yapacaklarımı da
tahmin etmiş olmalısınız.
Onaylanmamasının nedeni
sizin değil, benim sorunum.
Son 36 dakikanın içindeyim. İzin verirseniz,
olası ihtimalleri yazıp göndereceğim."

Mesajı gönderdiğim anda yazmaya başladı. Saniyeler geçmeden yeni bir mesajla karşılaştım. Konuşmamızı herkesin okuyabileceği panelden yapıyorduk. Bu yüzden ikimiz de kelimelerimizi özenle seçiyorduk.

"İlk kuralı yine unutuyorsun.
Sana hatırlatmaktan hiçbir zaman vazgeçmeyeceğim.
Belgeni onaylamıyorum. 36 dakika içinde
yeni bir belge yollamayacaksan buraya gel,
yapman gerekenleri sana söyleyeceğim."

İkinci göze batış. Devamının geleceğine büyük bir bahse girerdim.

İlk kural: Önce alžen.

Önce *muhbirin* hayatı.

Sinirle güldüm. Ellerim, ekranın içinden geçip onu boğmak istercesine kaşındı. Bu adam kendini bir şey sanmakta ne kadar haklı da olsa, onun dediklerini yapmayacaktım. Hayır, dikbaşlı ya da itaatsiz değildim. Onun kuralları kadar benim de kurallarım vardı. Bununla baş edemiyorsa sorumlusu ben değildim. Benden bir tane daha yaratabilir miydi? *İmkânsız.* O zaman bazı şeyleri kabullenmesi gerekiyordu.

"Yapmam gerekenleri biliyorum!"

Sondaki ünlem işareti sinirimi apaçık ortaya koyuyordu. Fakat onun umursadığını sanmıyordum. Benden daha sinirli bir ifadeyle ekrana bakacak, öfkeyle doğrulup sigara yakacaktı. İçine çektiği her dumanda, beni eğitirken nerede hata yaptığını düşünecekti. Nasırlı avucunun içine *armut dibine düşer!* dövmesi yapmak istiyordum. Böylelikle bana öfkelendiği her an avucuna bakıp kendi eseri olduğumu hatırlayabilirdi.

Yazdığım son şey buydu. Onun bu mesajdan çıkardığı anlamın vazgeçmem olmadığını biliyordum. Yine de beni zorlamayacak ve sonuçlarına katlanmama izin verecekti. Çok zeki bir adamdı. Benim gibi kaç kişiyi elinden geçirmişti. Beni en iyi tanıyan kişi olsa dahi, o bile beni tam olarak tanımıyordu.

Sahi, gerçekten kim kimi tam olarak tanıyordu?

Sistemden çıkış yapıp bilgisayarı kapattım. Sonuçların ihtimallerini göndermeme gerek yoktu. Beni biraz olsun tanıyan biri bile gözüm kapalı suya atlamayacağımı bilirdi. Temkinliydim ve başarmak için ne gerekirse göze alacaktım. Fakat bu uğurda kendime zarar verecek bir şey yapmazdım. Olabilecek en az hasarla hareket ederdim.

Doğrulup gerindim. Ayaklarım beni odama doğru götürdüğü sırada penceremin altında birinin varlığını fark ettim. Perdeye yansıyan gölge hızla kaybolmuş gibi görünmüştü. Giriş kattaki evim, mahremiyetimi ne kadar azaltsa da bana çok fazla avantaj sağlıyordu. Bunlardan biri de istenmeyen misafirleri önceden fark etmekti.

Sessiz adımlarla pencerenin önüne geldim. O kadar sessizdim ki bir an ben bile adım attığımdan şüphe ettim. Gölgemi yansıtmadan köşeye doğru çekildim ve perdeyi sertçe çekip davetsiz misafirin kim olduğunu öğrenmeye çalıştım. Ama misafirim, acelesi olmuş olacak ki çoktan gitmişti. Kimin ve neden geldiğini bilmesem de üstünde durmadım. Bugün yapılacak işler listesi kabarıktı ve benim çok az zamanım kalmıştı.

İlk olarak banyoya geçtim, hızlı bir duş alıp çıktım. Bedenimden zemine düşen damlalar attığım her adımda arkamda iz bırakmama neden oluyordu. Üstümde kısa bir havluyla yürüyerek odanın içinde emanet gibi duran televizyonun karşısına geçtim. Ekranındaki yansımama bakarken havlum çoktan yatağın üstünü boylamıştı.

Bedenimde beni rahatsız eden bir şey vardı. Bunun güzellik standartları ile ilgisi yoktu. Sadece bir eksiklik hissediyordum. Sanırım bu eksiklik sadece bedenimde de değildi. Yüzümü ellerimin arasına alıp ekrandaki yansımamdan gözlerime odaklandım. Bakışlarıma yerleştirdiğim ifadesizlik meşalesi yanmaya devam ediyordu. Bunun sadece bakışlarımda olmadığını söyleyen kalbim ise benimle alay ediyordu.

O kadar fazla kişiye bürünmüştüm ki artık kendim olamıyordum.

Ya da artık kendim olmak istemiyordum.

Düşüncelerimi geçiştirmek ister gibi ellerimi salladım. Bugün iç çekişmelerimle uğraşacak zamanım yoktu. Gözlerimi bedenimden çekip iç çamaşırlarımı giydim. Başka bir şey giymemem lazımdı. Aslında hiçbir

şey giymesem amacıma giden yolda daha iyi bir mesaj verebilirdim ama o kadarını yapmak istemiyordum. Bu yüzden direkt olarak salona geçtim. Saçımdaki havluyu yere attım ve birkaç kâğıt alarak koltuğa oturdum.

Hızla lakin özenle yazmaya başladım. Kelimeler, suya damlayan mürekkebin bıraktığı iz gibi sayfalara aktı. Büyük bir dikkatle doldurduğum metin, bu yoldaki ilk adımımdı. Ellerim titriyormuş gibi yazdığım cümleleri okuyan birinin bana acımaması ihtimal dâhilinde bile değildi. Saçlarımdan damlayan sular, ağlamışım ve kâğıt bu sebeple ıslanmış izlenimi yaratmıştı. Hafifçe tebessüm ederken boynumu çıtlattım. Bunun için izlenim yaratmama da gerek yoktu, pek tabii birkaç saniye içinde gözlerimden tuzlu suları akıtabilirdim. Timsah gözyaşları dökmeye alışıktım.

Islanan mürekkebin dağılışına takılan gözlerim, sonuçların olasılıklarının bir anlığına zihnimde bir şimşek gibi çakmasına neden oldu.

Değer miydi?

İstanbul'daki bütün oksijeni ciğerlerime doldurmak istercesine derin bir nefes aldım. Değip değmeyeceğini öğrenmemin tek yolu denemekti. Bu uğurda vazgeçebileceğim çok şey vardı. Ama vazgeçmeyeceğim, bir elin parmaklarını geçmeyecek o nedenler için her şeyi yok sayabilirdim. Küçük bir kibrit bir ormanı yakardı. Kibritin değeri ormandan büyükse kül olanların değeri olmamalıydı. Göğsüne koca bir kaya gibi oturan keşkelerde ise kibritin suçu yoktu.

Gözlerimin önünde hayalî bir yazı belirdi.

"Kibritler > Keşkeler"

Parmaklarımın arasında buruşan kâğıda bakarak düşünmeye son verdim. Çünkü biraz daha üstünde düşünürsem daha da ilerisine gideceğimi biliyordum. Bu yüzden, aktarmak istediklerimi hızlıca yazıp kâğıtları üstünkörü bir şekilde yere fırlattım.

Yazın ortasında olsak bile, kuzeye bakan evimde iç çamaşırlarımla ıslak bir şekilde oturduğum için bedenim hafifçe titredi. Yok saydım. Amacıma ulaşmayı bekleyen sabırsız yanım görevimi başlatmak üzere beni ayağa kaldırdı.

Odama geldim ve elime doldurduğum ilaç şişeleriyle tekrar salonun yolunu tuttum. Hepsi birazdan mideme inecekti.

Bu eve bir daha gelemeyecek olmanın hüznünü yaşasam da alışma duygusundan nefret ettiğim için kafamı sağa sola salladım. Şimdi bunun zamanı değildi.

Amaca giden yolda her şey bir araçtan ibaretti. *Sadece basit bir araç.*

Elimdeki şişeleri sehpanın üzerine bıraktım, kanepeye boylu boyunca uzandım. Saat 08.24'tü. Tam altı dakika sonra burada olacaklarını bildiğimden harekete geçtim.

Suya ihtiyaç duymadan mideme indirdiğim ilaçların bana bir zararı yoktu. İllaki olacaktı ama bu, sorun edilebilecek problemlerden değildi. Hayat gayem için biraz kusacak olmam sorun olmazdı, değil mi?

Boğazımı yakan ilaçları tek tek yutup etki etmesini beklemek üzere gözlerimi yumdum. Tek yapmam gereken rolümü iyi oynamak ve kendime inanmaktı. İkisinde de profesyonel olduğum için sorun çıkması ihtimal dâhilinde değildi. En azından öyle umuyordum.

Zihnim ilaçların etkisi ile karanlığa doğru yavaşça süzülmeye başladı. Günlerdir uyuyamamış olduğumdan yüzüme tatlı bir tebessüm yayıldı. En azından birkaç saatliğine de olsa uyku çekebilecektim.

Evin kapısı tam vaktinde kırıldığında bilincim eş zamanlı olarak kapandı. Her şey planladığım gibi gittiği için zihnimde ego dolu bir kahkaha yankılandı.

Karanlık beni esir aldı.

Her şey yeni başlıyordu. Fakat ben uzun zamandır oyunun içindeydim.

Düzenleme
Ny.ozlem

YALANCI ÇOBANIN YILLANAN YALANI

"Tırnakları, paltosunun kolu, çizmesi, pantolonunun dizleri, baş ve işaret parmağının nasırları, yüz ifadesi, kol manşetleri hareketleri: Bunların her biri, bir adamın işini açıkça ortaya döker. Bunları topyekûn ölçüp tartan ehil birinin herhangi bir vaziyette sonuca ulaşamaması neredeyse tasavvur dahi edilemez."

-Sherlock Holmes, 1982

Yalancı çobanın yıllanan yalanı.

Kaderim, dünyaya gözlerimi açmadan önce çizilmişti. Kendi kanıma can olmak için aldığım nefeslerin anlamını omuzlarımda yük olarak taşıyordum. Yaşatmak için doğmuştum, görevimi yerine getiriyordum.

Geriye kalan ömrüm boyunca uğraşsam bile çözemeyeceğim büyük bir karmaşa vardı ruhumda. Alnıma görünmez bir mühür gibi damgalanan, büründüğüm şekilden bir adım bile dışarı çıkmamam için beni zorlayan, aynı zamanda da bana istediğimi yapmakta özgürlük tanıyan bir hayat yaşıyordum.

İnce bir camın içindeydim lakin seyircilerimi kendim seçiyordum.

Attığım her adımı sorgulayan, en ufak bir hatamda karşıma geçmek için hazırda bekleyen insanların arasında nefes almaya çalışıyordum. Onlara benzemeye çalışarak bir hayat sürmem büyük bir ironiydi. Tüm mahremimi gösteren camın ardında, ellerinde tuttukları kâğıtlara göre biçimlenmemi bekleyen bu insanların, benim yerime camın arkasında kaldıklarını düşününce istemsiz bir şekilde sırıtıyordum.

Hayat böyleydi. Bazıları izler, bazıları yaşardı.

Floresanların cızırtıları eşliğinde yemeğimi yerken heyecanlıydım. Aslında buna yemek demeye bin şahit isterdi. Soğuk bir patates püresi, birkaç parça yağlı dana eti ve lapa olamayacak kadar kötü bir pilav.

Akıl hastanesinde başka ne bekliyordum ki?

Köprülü Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi.

O sabah başıma açtığım işten sonra buraya geleli üç gün yedi saat olmuştu. Beni kapattıkları odadan sadece bir kere dışarı çıkabilmiş, onda da doktorumla konuşmaya götürülmüştüm. Temiz hava almam için dışarı çıkmamı önerseler de şimdilik gözlem yapmak isteyerek odamda

kalmıştım. Bahçeye bakan pencerem benim için bulunmaz bir nimetti. İnsanları inceleme fırsatı yakalamıştım.

Fakat artık harekete geçme zamanıydı. Yemeğimi yediğime göre sıra *hücremden* dışarı çıkmaya gelmişti.

Küçük lavabomda elimi yıkadım, saçlarımı tepeden dağınık bir topuz yaptım. Günlerdir doğru düzgün uyku çekemememin getirisi olan göz çevremdeki mor halka, buraya gelme nedenimle uyumlu görünüyordu. Sonuçta "ailesini kaybettiği için canına kıymaya çalışan Sevde" rolüne büründüğüm için yüzümde bunun belirtileri olmalıydı.

Yeni ismimi seçme nedenim gazetede gördüğüm güzel bir mankenin adı olmasıydı. Hoşuma gitmişti.

İnsanların algısı çok kolay yönlendirilebiliyordu. Bunun en büyük kanıtı yıllarımdı.

Birkaç damla gözyaşı, titreyen bir ses, hâkim olunamayan beden hareketleri, boğazdan kaçan feryatlar, sarsılarak ağlamak ve nicesi. Yas tutuyorsan bunları yapmak zorundaydın. Eğer içine atıyorsan, gözyaşını akıtmayıp ruhunu kanatıyorsan gidenin arkasından üzülmüyorsun demekti onlara göre. Bu yüzden insanları kandırmak kolaydı.

Ağlamadığında hâlini sormayan onlarca insan, ağlıyorsun diye yanında olurdu. Bu, hayatın *acını dışarı yansıtmazsan şefkat göremezsin* deme şekli miydi?

Aynadaki aksime bakmaya son verdim. Yüzüme geçirdiğim duygu maskem ile adımladım, kapımın yanına geldim. Acil çağrı butonuna bastım. (Bunun gerçek hayatta da olmasını dilerdim.) Bence hava almak istemek de acil bir çağrıdan sayılırdı.

Birkaç saniye içinde kapı açıldı. Günlerdir benimle ilgilenen hasta bakıcım ile göz göze geldim. Gözleri bedenimde hasar kaydı yaptıktan sonra hızla odamı taradı. "Ne oldu, Sevde? Bir şey mi isteyeceksin?" diye ilgiyle sordu.

Bir elinde sıkıca tuttuğu telefonu, diğer elinde sigarası vardı. Telefonun üzerindeki hayalet ekran koruyucu, onu gördüğüm ilk andan itibaren anladığım gerçeği bir kere daha hatırlattı: Üst düzey aldatıcı.

Gizlilik içeren bir işe sahip değil. Yanından bir an bile ayırmadığı telefonundaki mesajların görülmesini istemediği aşikâr. Rehberinde birden fazla tesisatçı numarası olduğuna bahse girerim.

Sağ elimle sol kolumu yavaşça sıvazlayarak mırıltılı bir sesle konuştum: "Hava almak istiyorum. Burada tek başıma durdukça beynimin içindeki sesler susmuyor." Uzun bir zamandır yaptığım -zorunda

kaldığım- bakımların getirisi olarak küçük gösteriyordum. Nazlı bir genç kız gibi konuşmamla gözleri parlayan genç adamın bakışlarından da teorim doğrulanıyordu.

20'li yaşlarında olduğu belli olan, yakasında "Cankut" yazan hasta bakıcım, elini kapı koluna yaslayarak hafifçe eğildi. Mesleki deformasyonla onu incelemeye başladım. Beden dili yorumlamayı çok seviyordum.

Etkili bir beden dili incelemesinin üç temel şartı vardır. Birincisi: Jestleri kümeler dâhilinde okumak.

Örneğin; ben yerimde sallanırken kafasını kaşıyarak beni izleyen bu genç adamın anlatmak istediğini sadece bu eylemine bakarak yorumlayamazdım. Kafa kaşımak onunla beraber meydana gelen diğer jestlere bağlı olarak; terlemek, kuşku duymak, bitlenmek, unutkanlık, yalan söylemek gibi birçok anlama gelebilirdi. Tıpkı herhangi bir konuşma gibi beden dilinin de sözcükleri, noktalama işaretleri, cümleleri vardı.

Cankut'u bu kümede bir yere koyabilmem için diğer kurallara göz atmam gerekiyordu.

İkincisi: Uyuma dikkat etmek.

Araştırmalara göre sözsüz sinyaller, sözlü kanallardan beş kat daha fazla etki taşıyordu. Bunu bir bakışıyla dağları deviren maço erkeklerimizden de anlayabilirdik. Özellikle kadınlar sözel olmayan mesajlara güvenerek sözlü içeriğe pek önem vermiyordu. Sanırım ben bu kategoriye dâhil olamayacak kadar ifadesiz bir yüze sahiptim. Kim benim bakışlarımdan bir anlam çıkarabilirdi ki?

"Sana eşlik edemeyeceğim maalesef. Beni bekleyen hastalarım var," diyen Cankut'un ses tonu, bu duruma üzüldüğünü belli ediyordu. Omuzlarındaki düşüklük de bunu kanıtlıyordu.

Sözel ve sözel olmayan davranışın uyumuna bakarak gerçekten tepkisini anlayabilme yolundaydım. Son kurala geçtim.

Üçüncüsü: Jestleri bağlamlarıyla okumak.

Yani beni ilgiyle süzen Cankut'un, bana çaktırmamaya çalışarak nişan yüzüğünü cebine koymaya çalışmasının nedenini iyi okumak gerekiyordu. Bunu yapmasının, yüzüğün parmağını sıkmasından değil de müstakbel eşini aldatma girişiminde bulunacağından kaynaklandığı çok netti.

Hepsini bir araya getirdiğimizde ortaya çıkan sonuç, Cankut'un iflah olmaz bir şerefsiz olduğuydu. Kendi hâlimde bu duruma gülümsememi ona cilve yaptığımı sanacak kadar da aptaldı üstelik.

Beden dilini iyi bilmeyen birinin, karşısındakini kandırması zordu. Fakat erkekleri kandırmak kadınları kandırmaktan daha kolaydı. Çünkü genel olarak erkekler iyi bir beden dili okuyucusu değildi. Bana göre ise bunun nedeni, dikkatleri başka yöne kolayca çekilebilen bir organa sahip olmalarıydı.

Hayır, kastettiğim beyin değil.

Cankut, buraya gelirkenki bulunduğum ruh hâlinden hızla sıyrılmamı umursamıyordu. Çünkü onun için kafası dağınık olan, "ailevi problemleri olan" genç bir kızdım. Beni kolayca tavlayabilme ihtimali, her an kendimi öldürebilme ihtimalimin önüne kolayca geçiyordu.

Cankut'a bakarken onu erkek olarak değil, insan olarak düşünmem gerekirdi. Ama bunu yapamıyordum. Buradan çıktıktan sonra onun için şikâyet mektubu yazacak ve nişanlısına bir şerefsizle birlikte olduğunu haber verecektim. Bu, insanlık görevimdi.

Ona doğru yavaşça yaklaştım. "Çıkayım mı?" diye kirpiklerimin altından bakarak sordum.

"Çık tabii, çık. Ben işlerimi halledip geleceğim yanına." Kapıyı açıp eliyle dışarıyı işaret etti. "Geç lütfen, prenses," dedi boğuk bir sesle. Öğürmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Yalan değil, dışardan bakıldığında tatlı bir çocuk gibi duruyordu. Ama maalesef iğrenç bir zihniyete sahipti. İçimden *yazık* diye geçirerek odadan çıktım.

Geldiğim hastane, devlet hastanesiydi. Hasta profili asgari ücretin altında geliri olan insanlardan oluşuyordu. Bu sebeple hastalar yeteri kadar ilgi görmüyor, gerekli tedavileri alamıyorlardı. Çoğunlukla tedavi sonuçlanmadan taburcu ediliyorlar ve sağlıksız bireyler olarak topluma karışıyorlardı. Sonrasında ceremesini halk çekiyordu.

Herkes işini düzgün yapsa evrende tek bir sorun bile kalmaz, bana ihtiyaç olmazdı.

Dünyanın parayla dönen düzenine olan nefretimin buraya geldikten sonra giderek büyüdüğünü fark ediyordum. Paran yoksa hiçtin. Naaşın bile yüktü.

Bir anda, "Huriye'm!" diye bir haykırış duyunca kafamı sağa doğru çevirdim. Yaşlı bir amca heyecanla bana bakıyordu. "Sensin, değil mi, Huriş'im? Cennet sensiz yaşanmazdı zaten, Huri'm!" deyip koluma yapıştı. Gözlerime baktığında hayat enerjisini bulmuş gibi kocaman gülümsedi. Üstünde beyaz bir atlet vardı. Göğüs kılları ağarmıştı. Altında ise siyah kumaş bir pantolon vardı.

Elini kolumdan uzaklaştırdım. "Ben Huriye değilim, amca," dedim. Buna inanmak istemeyerek kafasını sağa sola salladı. Hazine bulmuşçasına gülümsüyordu. "Ben Sevde, amca. Cennette de değiliz," dedim özellikle vurgulayarak.

"Huriş'im? Benimle oynuyorsun, değil mi? Şaka yapıyorsun bana, değil mi?" Ağlamaklı gözlerle bakmaya başladı. "Ben sensiz neler çektim, biliyor musun?"

Ona üzülmedim desem yalan söylemiş olurdum. Fakat ona ayıracak bir zamanım maalesef ki yoktu.

"Amcacığım, ben Huri'n değilim. Zaten derdim bana yetiyor. Lütfen benden uzak dur," dedim hafif yüksek sesle.

Bana *dünyanın sonu geldi* demişim gibi dehşet içinde baktı. Onu orada bırakarak dışarıya doğru ilerledim. Arkamdan bağırışlarını yok saydım, yapmam gereken bir sürü şey vardı. Onunla vakit kaybedersem bir haftam çoktan dolardı.

Öğlen güneşi hastanenin bahçesini aydınlatıyordu. Toprakla yarışır renkteki gözlerim bahçede kaç kişi olduğunu saymak için yeşil alanda dolaşmaya başladı. 27 kişi şu an bahçedeydi. Hastanenin mevcut hasta sayısı, ben dâhil 48'di. Fakat kaldığım A blokta sadece 35 kişilik yer vardı. Geriye kalan 13 kişi B blokta kalıyordu. Orası hastalığı daha ileri seviyede olanların kaldığı bloktu.

Aradığım kişinin B blokta olmamasını umdum. Oraya alınmam için bu sefer ne rolü yapacağımı bilmiyordum. Artık ayakkabılarımı boynuma bağlar, *deliyim ben* diye bağırarak gezerdim. Yapamayacağım şey değildi.

Yavaş adımlarla ilerleyerek büyük bir sedir ağacının altına oturdum. Üzüntümü ve yasımı belli ederek dizlerimi kendime doğru çektim, kollarımı dizlerime sardım. Etrafa *çekingen kız* bakışları atarak insanları incelemeye başladım.

İşimi çok seviyordum.

Dikkatimi ilk çeken, tellerin ilerisinde duran iki tane kadın oldu. İkiz olacak kadar birbirlerine benziyorlardı. Beyaz tenler, kızıl saçlar, tedirgin bakışlar... Boyları da aynıydı. Fakat onları incelememe neden olan şey bu değildi. İkisi de dışarıda onları öldürmek için bekleyen birileri varmış gibi savunma pozisyonunda duruyordu. Dışarısı boş araziydi. Acaba orada ne görüyorlardı?

Onları elememin sebebi ikiz olmalarıydı. Ben tek bir kişiyi arıyordum. O beni bulmadan ben onu bulmazsam canım çok sıkılacaktı.

İleride top oynayan üçlüye baktım. İçlerinden biri 18 yaşlarında bir erkekti. Kriterim dışındaydı, eledim.

Bir diğeri orta yaşlarda bir adamdı. Yazın sıcağında boğazlı kazakla duran adam, elini durmadan boğazına götürerek kendini serinletmeye çalışıyordu. Bir yandan da ona doğru gelen paslara karşılık veriyordu. Yüksek sesli küfürleri bu mesafeden bile duyuluyordu. Onu kenara ayırdım.

Üçüncü adam ise *bitse de gitsek* der gibi duran yine orta yaşlarda bir adamdı. Onlardan farkı ise çok normal görünmesiydi. Dudakların arasında duran sigarayı buraya sokabilmiş olması, onun uzun bir zamandır burada olduğunu ya da umursamaz olduğunu gösteriyordu. Ayağına gelen topu boş verir gibi atıyor, bunu yaparken canından bezmiş gibi görünüyordu. Onu da kenara ayırdım.

Bezmiş adamın yanında duran başka bir adam ise tekerlekli sandalyede oturuyordu. Gözündeki siyah camlı gözlük ile nereye baktığını anlayamıyordum. Burada gözlük takabilecek kadar lüks bir yaşam olmadığı için görme engelli olduğu belliydi. Kafası, benim olduğum yere doğru dönüktü.

Gözlerimden akan yaşları görüp görmediğini, onunla yakın mesafeye geldiğim zaman anlayabilirdim. Kör numarası yapmak ne kadar zor olabilirdi ki?

"Oturabilir miyim?" Yukarıdan gelen sese doğru kafamı kaldırıp bana kocaman bir sırıtmayla bakan kızla göz göze geldim. Yanaklarımdan süzülen yaşları görünce telaşla, "Aa, sen ağlıyorsun!" deyip yanıma oturdu. Gülen yüzü asılmıştı. "Sen de mi terk edildin? O yüzden mi ağlıyorsun?"

Gözyaşlarımı yavaşça sildim. Hıçkırdım. "Evet," dedim titrek bir sesle. "Annemler beni terk etti." Ölüm de bir terk ediliş sayılırdı sonuçta.

Benimle yaşıt duran genç kız, aradığım kişiye o kadar uyuyordu ki kendimi bir anlığına kazanmış gibi hissettim. Ama eğer aradığım kişi oysa ve benden şüphelenip yanıma yaklaştıysa belki de kazanan o olacaktı.

"Ya..." dedi üzgün üzgün bakarken. "Öldüler mi?" Parmaklarıyla gergin bir şekilde oynayınca bakışlarım ellerine kaydı. Tırnaklarını yiyordu. Bu büyük bir kaygı bozukluğuna işaret etse de konumuz bu değildi. Tırnaklarını yediği için parmaklarında ve tırnak etlerinde şekil bozukluğu oluşmuştu. Bu, uzun bir süredir tırnaklarını yediğini gösteriyordu. Aradığım kişide böyle bir özellik bulunması imkânsızdı.

Elendi.

Kafamı ağır ağır sallarken ayağa kalktım. Onunla vaktimi harcamak istemeyerek, "Yaramı deşme," dedim yüksek sesle. Bakışların üstüme dönmesi yararımaydı. O da beni arıyordu. Dikkat çekerek kendimi onun ihtimalleri arasına sokabilirdim. Bu da bana yaklaşmasını sağlar, işime gelirdi. Genç kız bana şaşkınca bakınca ifademi hızla değiştirdim. "Yalnız kalmam lazım!" dedim ve sarsak adımlarla yanından uzaklaştım.

Tişörtümün eteklerini çekiştire çekiştire yürüdüm, binanın duvarına yaslanarak yere çöktüm. Kollarımı belime sardım. İnsanların bakışları yavaş yavaş benden uzaklaşırken göğsüm hızla inip kalkmaya devam ediyordu. Biraz sonra herkes kendi ruhsal problemlerine dönüp bu acılı kızı kendi hâline bıraktı.

Bahçede kalan 19 kişiyi dikkatle incelemeye devam ettim. Bakışlarıma yerleştirdiğim üzgün ifadenin arkasında yatanları anlayabilecek tek bir kişi vardı. O beni bulmadan ben onu bulmalıydım.

Menžel.

Bu ahir zamandaki insanları birer yıldıza benzetiyordum. Hepsi bir şekilde parlama mücadelesi verirken bazıları ışığıyla dünyayı aydınlatıyordu. Gece zifirî bir karanlığa büründüğünde en cılız yıldız bile parıl parıl parlamaz mıydı? Bu kadar kötü bir evrende yaşadıkları yüzünden bir parça bile delirmemiş insan bulabilir miydik?

Hepimiz bir parça deliydik. Sadece buradaki insanların deliliği kanıtlanmıştı.

Yavaş yavaş şafak sökerken, bahçedeki gözlemime devam ediyordum. Saatlerdir gözüme kestirdiğim insanların hepsi birer birer elenmişti ve elimde sadece dört kişi kalmıştı. Bir de B bloktaki hastalar.

Sıcağın etkisiyle terleyen ellerimi eşofmanıma sildim. Burnumu sertçe çektiğimde, ağladığım için başımda büyük bir ağrı filizlendi. Ağlamak zor değildi ama sonrasında gelen burun akıntısı ve baş ağrısı hiç çekilmiyordu.

Bahçenin içinde ağır adımlarla turlarken düşüncelere dalmış gibi dalgın görünüyordum. Sanki gerçekten ailem ölmüş ve ben onların ölümüne dayanamayıp kendi canıma kastetmiştim. Omuzlarım çökük, başım yere eğik, gözlerim kıpkırmızı ve dudaklarım ağlamamın etkisiyle şişti. Kısacası bitik durumdaydım.

Duş alacak bir ruh hâlinde olmadığım için günlerdir yıkanamamıştım. Kendimi iğrenç hissetsem de hırslarım, hislerimin önüne geçiyordu. Havada yine sadece benim gördüğüm bir yazı belirdi.

"Hırslar > Hisler"

Kafamı sağa doğru yatırdım. Kendime göre yarattığım sıralamalar vardı. Bunların en önemlilerinden biri de buydu. Hırslarım, hislerimin önünde olmasaydı, şu an masabaşı bir işte çalışıyor olabilirdim. Sabah sekiz akşam beş işime gider gelirdim. Kimsenin yaptığı işi örseleyecek olduğumdan değil, sadece rutin işler bana göre değildi.

Ben oynamalıydım.

Her zaman. Herkese. Ölene dek.

Bu yüzden ileride tek başına oturan ilk hedefime doğru adımladım. Genç adam hasta sayılabilecek bir düzeyde zayıftı. Gözlerinin altı mosmordu. Bir şeyin yoksunluğunu çekiyormuş gibi bakıyordu. Onu yavaşça öldüren bir şeyin. *Zehir.*

Gözlerindeki yoksunluğu izlediğim süre boyunca yalnızdı. Tek başına oturduğu duvar dibinden bir adım öteye gitmemişti. Herkes akşam yemeği yemeye gittiğinde bile o sadece durmuş, boşluğu izlemişti. Bir ara yaptığı bir mimik yüzünden ondan şüphelenmeye başlamıştım. Onunla göz göze geldiğimde bana kocaman gülümsemişti. Fakat bu öylesine içten bir gülümsemeydi ki dumur olmuştum.

Ya gerçekten kafayı yemiş biri böyle gülümserdi ya da iyi rol yapan biri.

Yanına vardığımda kafasını hafifçe yukarı doğru kaldırdı. Yakından çok daha kötü görünüyordu. *Ölü gibi.*

"Merhaba," diye mırıldanırken kollarımı kavuşturdum. "Sigaran var mı?" Çarpık dişlerini gösteren bir sırıtış yayıldı yüzüne. Ayağa kalkmasını beklemediğimi ve ondan korktuğumu belli eden, geriye doğru bir adım attım. İlk başta sarhoş gibi sallanmasından anladığım kadarıyla tansiyonu düşüktü. Uzun bir süredir aç olmalıydı. Bakışlarından korktuğumu belli ederek ona baktım. "B-Ben..." diye kekeledim. "Ben özür dilerim. Gideyim."

Arkamı döneceğim sırada beni kolumdan yakaladı. "Sence sigaram olsa burada bu bokun içinde olur muyum?" Başka bir kadın, onun soğuk ve tehlikeli sesini duysa ölesiye korkardı. Yoksunluk çeken bir insandan daha tehlikelisi yoktu. İstediğini elde etmek için her şeyi yapardı. Benim gibi.

Kolumu tutan eline irkilerek baktım. "Ben bilmiyordum," derken sesim titredi. Açlıktan kokan nefesini yüzüme doğru üfleyerek bana doğru sokuldu. İfadelerimin hepsi korkunun çanlarıyla çınlıyordu. "Lütfen," dedim cılız bir sesle.

Kızarmış gözleri istekle kısıldı. "Bulursun." Bana bakarken çölde su bulmuş gibiydi. "Güzel kızsın, maşallah. Burada sana sigaradan daha iyi şeyler verecek bir sürü adam var. Kullan bunu." Kolumu daha sıkı kavradı. "Anladın mı beni?!" dedi tehditkâr bir sesle.

Gözlerim irileşti. "Nasıl?"

Yüzü daha da yanıma sokulacağı sırada, "Uysal!" diye seslenen birine doğru kafasını çevirdi. "Bırak kızı. Kimsenin sana eroin vereceği yok." Uysal'ın tutuşu daha da sertleşti. Kolumun moraracağı kesinleşmişti. "Bıraksana lan!"

Uysal, beni bir anda geriye doğru itti. Tökezleyip kalçamın üstünde yere düştüm. Boğazımdan kaçan acı dolu bir nidadan sonra Uysal küfrederek yanımdan uzaklaştı.

Ve o da elendi.

Islak bakışlarımı, bana doğru uzatılan ele çevirdim. Bu, top oynayan üç kişiden biriydi. Orta yaşlı olan ve sigara içen.

"Tut da kaldırayım," dediğinde, elimi çekinerek ona doğru uzattım. Beni kibar olmayacak bir şekilde yukarı doğru çekti. Ayağa kalktığımda benden uzaklaştı. "Derdin neydi de o adama yaklaştın?" diye sert bir üslupla sordu.

Biraz önce elenen keşten sonra üçe düşen adaylardan biri olan adama baktım. Yanağımdan akan bir damla yaşı sildim. "Sigara..." dediğim sırada lafımı kesti.

Yanıma doğru bakıp, "Sus!" diye bağırdı. Yerimde sıçradım. Bana bakıp daha sakin bir sesle, "Sana demedim," dedikten sonra tekrar yanımdaki boş alana baktı. "Sana fikrini sormadım. İstediğimle istediğim zaman konuşurum. Artık şu kıskançlıklarından vazgeç!"

Onu incelemem saniyelerimi aldı.

37-38 yaşlarında. Üçe vurulmuş saçlarından dolayı kafatasında belli olan kesik, ağır bir yaralanma geçirdiğini gösteriyor. Sağ bacağında hafif bir topallama var. Yüksek ihtimal ya kurşun ya da mayından kaynaklı. Birkaç yıl önce Doğu'da olan saldırılardan birinde gazilik ünvanı almış olabilir. Belki de sadece erdir, konuşmasını daha detaylı duymak gerek. Alyansı boynundaki zincire takılı. Alyans eski ama zincir yeni. Evliliği yeni bitmiş

olabilir ya da yüzüğü nereye takacağı konusunda kararsız. Mutlu bir evlilik fakat mutsuz bir son. Çocuğu yok. Karısının ölümünü aşamamış.

"Hayır! Hiçbir zaman sana bunu yapmam!" diye öfkeyle bağırdı. Yanımızda kimse yoktu ama o biriyle tartışma içerisindeydi. Olmayan biriyle.

Şizofreni.

Davranışı karşısında korktuğumu gizlemeden ona baktım. Yüzünde belli belirsiz kesikler vardı. Tıraş olurken ellerinin titrediği belli oluyordu. Kaşının yanındaki yara izi yeni gibi duruyordu. Hâlâ adaylarım arasındaydı. Aradığım kişi çok profesyoneldi ve bu adam tam bir profesyonel gibi duruyordu.

Ona yönelttiğim bakışlarımın farkına varıp bana doğru döndü. "Evet, senin göremediğin insanlar görüyorum," diye açıklamasını beklemediğim için gerçek anlamda şaşırdım.

Şizofren olan biriyle ilk defa tanışıyordum. Bu gibi insanlar çoğunlukla ne yaşadığının bilincinde olmaz ve bu durumu reddederlerdi. Yarattığı insanların gerçekten var olduklarını ileri sürerlerdi. Bu adam nadir biriydi. Hastalığının bilincindeydi fakat hâlâ aynı şekilde davranmaya devam ediyordu.

Bana bu bakışlarla sık sık karşılaşıyormuş gibi bakarak gülümsedi. "Böyle bakma. Eski karım bu bakışlarını görse çok alınır!" diye dalgaya aldı.

Bingo! Yalan söylüyordu.

Karım derken belli belirsiz kıvrılan dudağı ve bana doğru dönük olmayan avuç içleri yalan söylediğinin ilk belirtisiydi. Göz bebekleri bunu desteklercesine hafifçe kısılmıştı.

Onu bulmuş olabilir miydim?

Bir anda, "Eski karım değil, tamam!" diye bağırdı. Yine yanımdaki boşluğa bakıyordu. "Hâlâ benim karımsın. Tamam dedim!" Ellerini yumruk yapıp havaya kaldırdı, ardından sertçe yere indirdi. "Başkalarının yanında seninle tartışmayacağım! Sus artık, sus!" Yalan söylemişti fakat bunu *eski karım* diyerek yapmıştı. Hâlâ aradığım kişiyi bulamamıştım. Kahretsin! "Gitme, tamam," dedi yalvarır gibi. Elini boşluğa doğru uzattı. "Lütfen gitme."

Onları rahatsız ediyormuş gibi bir hisse kapılmam, kendimi gerçekten delirmiş gibi hissetmeme neden oldu.

"Ben gideyim," dedim, ne diyeceğimi bilemiyormuş gibi.

Sesine yerleşen üzüntüyle, "O gitti," dedi. "Senin gitmene gerek yok." Büyük bir tartışmanın içinden çıktığı belli olan bakışları, yerimde rahatsızca sallanmama neden oldu. Cebinden çıkardığı sigara paketini bana doğru uzattı. "Al bir tane. Kafamı dağıtmaya ihtiyacım var. Konuş biraz." Bıkkın bir nefes verdi. "Buraya neden geldin?"

Paketten bir tane sigara alıp, uzattığı çakmakla sigarayı yaktım. İçime derin bir nefes çektikten sonra ardı ardına öksürdüm. Sevde sigara içmeye pek alışık değildi. "Teşekkür ederim." Adımlamaya başladığında, ona ayak uydurdum. Bahçenin arkasına doğru yürüyorduk. "Nereye gidiyoruz?"

Bana yandan bir bakış attı. Kendisi de bir sigara yakmıştı. "Arkadaşlarımın yanına." İleri doğru baktığımda hedefimde olan diğer iki kişiye doğru yürüdüğümüzü fark ettim. Bu durum heyecanla dolmama neden oldu. Bütün ihtimallerim bir aradaydı. "Eğer onları göremezsen bana söyle, olur mu?" dediğinde, sesinde eğlenir gibi bir ton vardı. Yutkunup kafamı salladığımda güldü.

Diğerlerinin yanına vardığımızda tekerlekli sandalyedeki adam ve sarışın kadının kendi hâllerinde konuştuğunu gördüm. Yaklaşmamızla susan kadın bize doğru ters ters bakmaya başladı. Kadın, "Nerede kaldın?" diye çıkıştı. "Altı üstü bisküvi alıp gelecektin! İçim kıyıldı!"

Karısıyla kavga eden adam, kadının yanına oturup bana baktı. "Onu görmüyor musunuz?" derken gözleri benim üstümdeydi. Varoluşsal kaygılar çektiğim bu dönemde bu soru iyi hissettirmemişti. Tekerlekli sandalyede oturan görme engelli adamın omzuna elini koydu. "Üstüne alınma, kardeşim," dedi avutur gibi.

Saçlarını aylardır boyamadığı, diplerinden belli olan kadın, "Görüyorum, Bahadır," dedi bıkkın bir sesle. Adının Bahadır olduğunu anladığım adam rahatlamış bir nefes verdi. "Açım diyorum, açım!" diye bağırdı kadın.

Tekerlekli sandalyedeki adam, kadının bağırışıyla hafifçe irkildi. Dikkatimi ona verdim. Kirli sakalları ve siyah saçları vardı. Alnına yapışan saçları onu mülayim gösteriyordu. Üstündeki ince gömleğin düğmeleri boğazına kadar ilikliydi. Siyah camlı gözlüğünden dolayı gözlerini göremiyordum. Kadının bağırmasından dolayı adamın tedirgin durduğunu söyleyebilirdim. Daha detaylı incelemem gerekliydi.

25-26 yaşlarında. Yüz hatlarından, göçmen olduğu belli oluyor. Tekerlekli sandalyeye mahkûm olmadan önce spor yaptığı belli. En az 1.90 boyunda. Yaz sıcağında keten bir pantolon giyiyor. Eski ve paçalarında yama

bulunan pantolon onun maddi durumunu açık ediyor. Saç tıraşından evcimen ve sosyal anksiyetesi olduğu belli. Utangaç. Her an ağlamaya müsait.

Bahadır, "Uysal'ın kızı sıkıştırdığını görünce aklımdan çıktı," diye hayıflandı. Yeniden ona baktığımda oturduğu yerden beni izlediğini gördüm.

Tekerlekli sandalyedeki adam, "Ne sıkıştırması?" diye sordu. Soru sormasına şaşırdım. Ezilen birini gördüğünde kendine yakın hissederek olayı irdelemek istemesi pek olağan dışı değildi aslında.

Artık konuşmam gerektiği için, "Onun için uyuşturucu bulmamı istedi," dedim. Sesim çok kısık ve âciz çıkmıştı. "Bunun için bedenimi kullanmamı söyledi." Kadının bakışlarının üzerimde dolandığını hissederek kafamı önüme eğdim. "Kolumdan tutup beni yere itti," derken ağlayacak gibiydim.

Kadın kısa bir an sessizlikten sonra, "Sızlanma, kızım. Seni hiç çekemem!" dedi. Kafamı kaldırdım. Bana gıcık olduğu her hâlinden belliydi ve bunu hiç gizlemiyordu. Eliyle ileriyi işaret etti. "Ağlayacaksan öteye git! Senin sesini çekemeyeceğim şimdi!" İfadelerinde oyun olabilecek bir şey yoktu. Gayet dümdüz bir ifadeyle tüm insanlıktan nefret ediyormuş gibi bakıyordu.

Bahadır, "Kızın üstüne gitme, Şanzel," dedi. Kadın ya sabır çekerek kafasını Bahadır'a doğru çevirdi. "Sana, bana *Şanzel* deme demedim mi ulan?" diye yükselince Bahadır gevşekçe sırıttı. "Demem, Şanzel."

Bu durumdan rahatsız oluyormuş gibi yerimde kıvrandım. "Ben... Ben isterseniz size yiyecek bir şey getiririm," dedim ve parmaklarımla oynamaya başladım.

Bahadır'm Şanzel diye bahsettiği kadın, "Sen ne zaman geldin?" diye sordu. Sesinde elle tutulur bir sinir vardı. Bana neden gıcık olduğunu anlamayarak ona baktım. "Cevap versene, titrek!" Yerimde sıçradım. Bu durum onu zafer kazanmışçasına gülümsetti.

Kısık bir sesle, "Birkaç gün oldu," dedim.

Tekerlekli sandalyedeki adam, "İsmin ne?" diye sorunca çekingen bakışlarımı ona çevirdim. "Kaç yaşındasın?" Sesi anlam çıkaramayacağım kadar ifadesizdi. Öylesine soruyormuş gibi bir havası vardı. Âciz rolü oynamam ona yakınlaşmamı sağlarken, Şanzel'den uzaklaşmama neden olmuştu.

Ayakkabımın ucuyla yerdeki taşlarla oynamaya başladım. "Sevde," dedim. "22 yaşındayım." Onların yanında çekingen bir şekilde durduğum

için benim değil rüzgârın içtiği sigarayı yere atıp üstüne basarak söndürdüm.

"Bu kız neden her an biri onu boğazlayacakmış gibi konuşuyor?" dedi Şanzel. "Hayır yani zorla konuşuyorsan konuşma. Zaten şaftım kaydı tüm gün!"

Ben ona hem üzgün hem de korkarak bakıyordum. Kafamı daha da önüme eğdim ve gözlerimi yere kilitledim. Burada fazlalık olduğumu bilsem de beni buraya getiren Bahadır'dı. Rolümü oynayıp arkamı dönüp gidecekken onun sesini duydum.

"Gitme, Sevde," dedi Bahadır. "Şanzel ilk başta yabanidir biraz ama zamanla sana alışır. Hem daha buraya neden geldiğini bile söylemedin. Senin sıkıntın ne?" Yüzünde komik bir sırıtış vardı.

Şanzel ağzının içinden, "Görmediğimiz karısıyla bile anlaşıyoruz ama yine de yabani diye anılıyoruz," diye homurdandı.

Bahadır cevabımı bekleyerek bana bakıyordu. Tekerlekli sandalyedeki adamın ise yüzü tam karşıya dönüktü. Şanzel bir sigara yaktı ve beni umursamıyormuş gibi davrandı. Fakat hafifçe bana doğru dönük olan kafasından cevabımı beklediği anlaşılıyordu.

Ellerimi arkada birleştirdim. Gözlerim yavaşça dolarken, "Ailemi kaybettim," dedim. Sesim, tellere vurulmuş gibi titredi. "Sonra da kendimi kaybetmek istedim."

Bahadır, "Başın sağ olsun," dedikten sonra arkamda bir yere baktı. Kaşları çatılmıştı. Sanırım karısı geri gelmişti. "Ben bir şununla ilgileneyim," deyip yanımdan geçip gittiğinde arkamı dönme ihtiyacı hissetmedim. Kimseyi göremeyeceğimi biliyordum.

Şanzel sigara dumanını bana doğru üfledi. "Nasıl kaybettin?" diye sormasını bekliyordum. "Meraksız" rolünü iyi oynayamıyordu. Soruyu sormasına şaşırmış gibi yaptım. Başarılı olmuş olacağım ki, "Ne alık alık bakıyorsun?" dedi. Tekerlekli sandalyedeki adama baktı. "Sinan'ım şu kızın tepkilerini görebilsen kendini bir daha çatıdan atasın gelir. İyi ki körsün."

Sinan bu cümleyle sertçe yutkundu. Kendisini neden çatıdan attığını merak ettim. Bu şekilde kötürüm kaldığı belliydi. Acaba görme yetisini de o zaman mı kaybetmişti?

Hem *iyi ki körsün* mü demişti o? Gerçekten çok değişik bir mizacı vardı.

Yanaklarımı dişleyip, gözümden akan bir damla yaşı elimin tersiyle sildim. Sanki beni iğnelememişçesine cevap verdim: "Yanarak can verdiler. Doğal gaz patlaması."

"Başın sağ olsun," dedi Sinan.

"Kokmuştur be," dedi Şanzel.

Ona doğru bir adım attım. "Doğru konuş!" diye sesimi yükselttim. Gülerek ayağa kalktı. "Ailem hakkında böyle konuşmana izin vermem! Bana istediğini diyebilirsin ama onlara bir şey diyemezsin!"

Şanzel yanıma yaklaşıp yanağımdan makas aldı. "Hah işte ne güzel, böyle kendini koru, bebek maması. Yoksa burada seni ham yaparlar. Her zaman seni kurtarmaya gelen Bahadır da olmaz. Tamam mı?" deyip göz kırptı ve ileriye doğru yürüdü.

Dokunduğu yeri iğrenir gibi sildim. "Deli mi ne!" diye söylenip onun kalktığı yere oturdum. "Sanki o demese kendimi koruyamıyorum!" Yanımdaki paketten bir tane sigara alıp yaktım. Sigarayı dudaklarım arasına yerleştirirken sanki sinirden içemiyormuş gibi davranıyordum. İçime çektiğim dumanla beraber gelen öksürük kriziyle boğazım sızladı.

Sinan pürüzlü bir sesle, "Helal," dedi. "İlk defa mı içiyorsun? Başlamadıysan hiç başlama. Bu illete bulaştın mı bir daha bırakamıyorsun." Biraz önce içtiğimi göremediğini belli edercesine konuşmuştu. Ona doğru dönüp kafamı sağa sola salladım. Ama o bunu göremedi.

Belki de görüyordu, emin değildim.

"İlk değil," diye mırıldandım. "Annemle denemiştim ilkini. Annem, *Benim yanımda dene, başkasına bakıp merak etme*, deyip denetmişti." Acı bir şekilde güldüm. "O zaman da böyle öksürmüştüm."

Cevap vermedi. Sanırım ailesini kaybeden genç bir kızın aklına düşen anısına karşı verebileceği bir teselli cümlesi yoktu. Çatıdan atladığını düşünürsek onun da hayatında bir şeyleri çözme yöntemi kendine zarar vermek olmalıydı.

Sigaradan bir duman daha çektiğimde yine bir öksürük krizine tutuldum. Bu sefer tepki vermedi. Gözlüğünün altında kalan gözlerinin ne gördüğünü bilmeyerek, acılı bir genç kız gibi davranmaya devam ettim. Sigarayı sonuna kadar içtim. Yere atıp ayakkabımla üstüne basıp söndürdüm.

"Ben içeri gidiyorum," dedim. Görebiliyormuş gibi elimi karnıma bastırdım. "Acıktım da." Kafasını ağır ağır aşağı yukarı salladı. "Sen burada mı kalacaksın? İstersen sana eşlik edebilirim?"

Güneşin battığı vakitlerdeydik. Onu burada yalnız bırakırsam içeri nasıl gidecekti, bilmiyordum. Yardım istemeyecek kadar gururlu muydu yoksa yolu kendi bulabilecek kadar becerikli miydi, bilmiyordum.

"Zahmet olmasın," dedi kısık ve mahcup bir sesle. "Hasta bakıcı..."

Lafını kesip, "Olmaz," dedim. Sandalyesinin arkasına geçip onu yavaşça itmeye çalıştım. "Ağırmışsın," diye mırıldanırken bir yandan da zorlandığıma dair sesler çıkarıyordum. Pek tabii zorlanmıyordum ama öyle görünmek zorundaydım. Hem yerdeki taşlar bana yardımcı olmuyordu hem de Sinan çok hafif sayılmazdı. 100 kilo olmasa bile, tekerlekli sandalyeyle beraber en az 90 kilo vardı.

"Zorlandıysan..." demeye kalmadan Bahadır uzaktan bizi fark edip yanımıza geldi.

"Ben yapardım, Sevde," dedi. Benim yerime sandalyeyi itmeye başladığında, yanında ilerledim. "Ben de sizi akşam yemeği hazır diye çağıracaktım. Şanzel huysuzluk yapıp yemeye başladı ama olsun."

"Şanzel'in gerçek adı Şanzel mi?" diye sordum.

Bahadır, "Hayır," dedi gülerek. "Gerçek adı Çatlak. Ben onu Çatlak Şanzel'e benzettiğim için Şanzel diyorum. Çatlak'tan daha iyi değil mi sence de?" Bana yandan bir bakış attı.

Şaşkınlıkla, "Gerçek adı Çatlak mı?" dedim. "Annesiyle babası onu hiç sevmemiş mi?"

Yanımıza geldiğini fark etsem de fark etmemiş gibi yaptığım Şanzel, "He, sevmemiş," dedi umursamaz bir sesle. Elindeki köfteyi ağzına attı ve şapırdatarak yemeye başladı. "Hadi yürüyün. Tek başıma yemek çok sıkıcı," dedi ve önden yemekhaneye doğru ilerlemeye başladı.

Kaldığımız hastanede herkesin kendine ait odası yoktu. Bazıları birkaç kişiyle aynı odayı paylaşıyordu. Yemekhane, kütüphane, dinleme salonu gibi yerler ortaktı. Ben istersem odamda yemek yiyebiliyordum. Geldiğimden beri de öyle yapmıştım ama şimdi gözlem yapmam gerekiyordu. Zaman işliyordu.

Onları taklit ederek yemeğimi aldım ve Sinan'ın yanına oturdum. Sinan'a yemek alan Bahadır'ın yanı boştu. Fakat boşluğa doğru bakıp bir şeyler söyledi. Ne söylediğini duyamasam da karısıyla konuştuğunu biliyordum.

Ben bu ilişkiye nasıl bu kadar çabuk alışmıştım?

Şanzel ise tam karşımdaydı. Pardon, Çatlak.

"Yesene," dedi, ona baktığımı görüp. "Bana bakınca iştahın mı açılıyor, kızım? Yemiyorsan ver ben yiyeyim." Daha ağzımı açmadan önümdeki

tepsiyi kendine doğru çekti ve köftelerimi bir çırpıda midesine indirdi. Ağzı dolu bir şekilde, "Yemeyenin malını yerler," dedi.

Hakkını arayamayan bir kızı oynadığım için sadece sustum. Kollarımı göğsümde bağlayıp dolu gözlerle ona baktım. Bunu her ne kadar beni gıcık etmek için yapsa da susmamdan rahatsız olmuş gibi bakıyordu.

Bahadır yanındaki kişiyle konuşmaya devam ederken masada somurtan bir tek bendim. Sinan'ın eli bacağıma değince irkilmiş gibi yaptım.

Yumuşak bir sesle, "Benimkileri ye," dedikten sonra elini çekti.

"Anlamadım?"

Eliyle tepsiyi işaret etmeye çalıştı ama masadaki boşluğu işaret etti. "Aç kalma. Benim yemeğimi ye. Ben öğle yemeğinde çok yemiştim zaten."

Göremese de kibarca gülümsedim ona. "Teşekkür ederim," dediğimde kafasını *rica ederim* der gibi salladı. Hasta bakıcıdan yardım isteyip yanımızdan ayrıldı.

Şanzel, "Ağlak falansın ama," dedi beni yavaşça süzerek. "Mızmızlanarak aldın yemeği."

Ona omuz silkip yemeği yemeye başladım. O önüne dönerken, Bahadır, "Şimdi gidip soracağım," diyerek ayağa kalktı. "Ben birazdan gelirim," dedi ama bunu bize mi söyledi yoksa karısına mı, anlamadım.

Suyumdan bir yudum alıp Çatlak'ı ona belli etmeden incelemeye başladım.

Üzerindeki uzun kollu bluzun kolları çekiştire çekiştire uzamış. Bedenini gizleme eğiliminde. Tırnaklarının arasındaki toprak, gün içinde toprakla uğraştığını gösteriyor. Tişörtünün yakasındaki lekeden ise bugün çikolata yediği anlaşılıyor. Pasaklı. Geçmişinde acı bir hatıra olduğu gözlerinden belli.

İncelemeye devam edecektim fakat yanımıza gelen adam buna mâni oldu.

"Merhabalar," dedi üstünde beyaz önlük olan genç adam. "Sevde siz misiniz?" Kafamı salladım. "Ben psikoloğunuzun yardımcısı Oğuz. İşe birkaç gün önce başladım ama sizinle tanışmaya fırsatım olmadı." Bir anda beynimde bir şimşek çaktı. Neden sadece hastaları baz almıştım? Aradığım kişi pek tabii çalışanlardan biri olabilirdi. Tek kriter işe yeni başlamış olmalarıydı. "Seanslara neden katılmıyorsunuz?" diye soran Oğuz'u hızla inceledim.

Ayağındaki hastane terliğini saymazsak, boyu 1.87 civarında olmalı. Esmer bir teni, siyah saçları var. Genel Türk erkeği özelliklerini taşıyor. Üstündeki önlüğün dar gelmesine neden olan kasları spor yaptığını gösteriyor. Bakışları ilgili ve heyecanlı. Konuşurken dudağının sağ tarafı hafifçe kıvrılıyor.

bulunduğu konumdan memnuniyetini belli ediyor. Ayakkabısındaki tüylerden gün içinde bir kediyle ilgilendiği anlaşılıyor. Kibar fakat egolu da. Hafifçe kalkan sağ kaşı, ellerinin uyumsuz hareketi bir şeyler karıştırdığını açık ediyor. Potansiyel yalancı.

Oğuz en büyük adaylarımdan biri olmuştu. Bulunduğu pozisyon, birini arayan insan için çok uygundu. Tüm hastaların kayıtlarına ulaşabilir, hepsini rahatça gözlemleyebilirdi. Kafamı masaya vurarak, *Ben bunu nasıl akıl edemedim?* diye bağırmak istiyordum. Çalışanların hepsini acilen gözden geçirmem gerekiyordu. Aradığım kişi böyle basit bir yöntem seçmez diye düşündüğümden bu ihtimali yok saymıştım. Rakibimi kendim gibi sanmamam salakçaydı.

"Merhaba," dedim çekingen bir şekilde bakarken. "Ben yalnız kalmak istemiştim." *Psikologla vakit kaybetmeye zamanım yok.* "Tek başıma kalıp düşünmek iyi gelir sanmıştım." *Odamın penceresi bana çok iyi gözlem alanı sağladığı için dışarıya çıkmadım.* "En yakın zamanda seanslara katılacağım." *Geç bile kalmışım.* "Yarın müsait misiniz?" *Hatta şimdi?*

Oğuz anlayışla gülümsedi. "Tabii, ben hasta bakıcınıza saati söylerim." Kafamı salladığımda Şanzel'e baktı. "Sen nasılsın? Nasıl gidiyor?"

Ağzı dolu bir şekilde, "Çok iyi!" diyen Şanzel, gözleriyle Oğuz'a küfrediyormuş gibiydi. Lokmasını yuttu. "İkide bir beni rahatsız etmezseniz çok daha iyi olacak!"

Oğuz anlayışla gülümsedi. Bir anlığına bana baktı. "Afiyet olsun," diyerek yanımızdan uzaklaştı.

Umursamaz görünmeye çalıştım. "Ne kadar sürüyor bu seanslar?" diye sordum Şanzel'e. "Çok fazla soru soruyorlar mı? Gidesim yok hiç..."

Şanzel dudaklarını büzdü. "Bir kere gittim. Onda da bir bok olmadı. Hangi okulu bitirdiğimle psikolojimin ne alakası varsa!" Suyundan koca bir yudum alırken gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Ama sen git. Senin gibilere yardımı dokunur böyle şeylerin. Canından değerli bir şey olmadığını anlarsın," dedi iğneler gibi.

"Siz ne zamandır buradasınız? Sence ne zaman çıkarım?"

Yağlı ellerine aldırmadan kafasını kaşıdı. "Ben geleli 2-3 hafta oldu. Bahadır'la Sinan senden bir hafta önce falan geldiler herhâlde." Su şişesinin üstündeki kâğıdı çıkarttı. Katladıktan sonra ucunu sivrileştirdi ve dişlerini karıştırmaya başladı.

Düşünceli gözlerle ona bakıp önüme döndüm. Şanzel hâlâ adaylarımın arasındaydı. Aralarına eklenen Oğuz'la beraber dört tane adayım olmuştu. Bugün bitmeden bir aday daha elemek isteyerek hızla yemeğimi

yedim. Şanzel yan masadaki insanlara sataşırken benim masadan kalktığımı fark etmedi bile. Yemekhaneden ayrılırken insanlara, "Doymamak benim suçum mu?" diye bağırdığını duydum.

Uzun bir koridora girdim. Buranın revire gittiğini bilsem de buraya ilk defa geliyordum. Karanlık koridorda benden başka kimse yoktu. İçimden bir ses bugünün sonunda onu bulmaya çok yaklaşacağımı söylediği için ilerlemeye devam ettim. Ben yürüdükçe yanmaya başlayan ışıklarla beraber, sağa döndüm ve bazı sesler duymaya başladım. Durup seslere kulak kabarttım.

Tek anladığım, "Zamanı değil," diyen biriydi. Sesin kime ait olduğunu anlayamamıştım. Birkaç adım sonra birini görünce hareketsizce durdum.

Oğuz telaşlı sayılabilecek hâlde bir kapının kilidini zorlarken, biri var mı diye sağına soluna bakıyordu. Beni görmemesi için kenara çekilip, o içeri girene kadar bekledim. Gözden kaybolduğunda hızla kapının yanına gelip, üstündeki yazıya baktım.

"HASTA KAYIT"

Sanırım onu bulmuştum. Beynimde zafer çanları çalmaya başladığında kapı kolunu aşağı indirdim ve o beni bulmadan ben onu bulmak için vakit kaybetmeden odaya girdim.

DENKLEMLERİN DENGESİNDE

"...tek bir dokunuşu değerlendirerek birinin sizin hakkınızda nasıl hisler içinde olduğunu anlayabilirsiniz. Ellerimiz, duygusal durumumuzun güçlü birer yansıtıcısıdır."

-Joe Navarro

Denklemlerin dengesinde.

Dışarıdan bakıldığında çok basit gibi görünen denklemler vardı. Örneğin gül satan bir adam yalnız bir adamın yanına gitmek yerine, sarmaş dolaş oturan bir çiftin yanına gidip çiçeklerini satmayı denerdi. Ya da hoşlandığı kişinin ona bakıp bakmadığını anlamak isteyen bir genç kız esneyerek, platonik âşık olduğu çocuğun esneyip esnemeyeceğini gözlemlerdi.

Basit, ihtimal dâhilinde, olasılıksız.

Bunun gibi farkında olmadan yaptığımız bir sürü davranış sıralayabilirdim. Hepsi birer denklemdi. İnsanları gözlemlemek ve onların davranışlarına göre bir yol çizmek. Herkes farkında olarak ya da olmayarak birilerini izler ve kendi içinde kararlar alırdı.

"Sevde?" dedi Oğuz telaşla. "Burada ne yapıyorsun?" Elinde tuttuğu belgeleri hızla dosyalara yerleştirmeye başladı. Bir yandan bana bir yandan da kapıya bakıyordu. Eli ayağı birbirine dolanmıştı. Bense yüzümdeki aval bir bakışla onu izliyordum. "Hey! Sana diyorum! Ne arıyorsun burada?"

Sen ne arıyorsun burada?

Sesindeki tonun, yüzündeki şokun tek bir sebebi vardı: Yakalanma.

Ellerimi arkada birleştirdim. "Ben... Ben kayboldum," dedim pürüzlü bir sesle. Ağzının içinden savurduğu küfürle beraber daha hızlı hareket etmeye başladı. Eğer aradığım kişi o değilse başıma iş açmış olacaktım. "Senin işin mi vardı? Böldüm mü?" diye saf bir şekilde sordum.

Dosyaları hızla çekmeceye koyarken bana yandan bir bakış attı. "Kapıyı kapat ve çık hemen. Odana git, ben geleceğim." Ona boş gözlerle baktığımı görünce, "Sevde, çık lütfen! Geleceğim diyorum," diye devam etti, biraz da öfkelenmişti.

Ne tepki vereceğini gözlemlemek isteyerek hareketsizce durdum.

Hızlı adımlarla yanıma doğru geldi. Göğüs kafesi hızla inip kalkıyordu. Göz bebekleri büyümüş, gözleri irileşmişti. Kısacası büyük bir telaş dalgasına kapılmıştı.

Ben elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemeyecekmiş gibi ona bakarken, o omzuma kibarca dokundu. Teması incitmeye korkar gibiydi. Kafasını uzatıp birileri var mı diye kontrol ettikten sonra beni nazikçe dışarıya çıkarttı. "Yanına geleceğim. Burada durma, odana git," dedi hızlıca. Emin olmak ister gibi gözlerime baktıktan sonra kapıyı suratıma kapattı.

Bu da neydi şimdi?

Tek anladığım, bir işler karıştırdığıydı. Ama bu işin aradığım kişiyle ilgisi olduğu ihtimali pek ağır basmıyordu. Çünkü çok açıktı. Hareketleri, beni fark ettiğindeki telaşlı ifadesi, gözlerindeki bariz endişe elle tutulur cinstendi. Bilerek mi bu kadar açığı oynuyordu?

Ellerimi saçlarıma geçirip rahatsız bir nefes verdim. Bu da rol olabilir miydi?

Odanın içini görebilecekmişim gibi kapıya bakmaya başladım. Muhtemelen ben gelince yarım kalan işini tamamlamaya çalışıyordu. Her an odadan çıkma ihtimali olduğu için ayaklarımı sürüyerek yürümeye başladım. Geleceğini söylediği için odama doğru gidiyordum. Onu daha dikkatli inceleyip kesin bir kanıya varmam gerekiyordu.

Köşeyi döneceğim sırada karşıdan bana doğru gelen Cankut'u gördüm. Dik duran omuzlarımı düşürdüm ve hafifçe tebessüm ettim.

Bir de çalışanları araştırma derdi çıkmıştı başıma. Çile gibiydi.

Beni burada görmenin şaşkınlığıyla, "Sevde?" dedi sorgular bir sesle. "Ben de seni arıyordum. Ne yapıyordun bu koridorda?" Arkama doğru baktıktan sonra yeniden gözlerime baktı. O adaylarımın arasında değildi çünkü birkaç aydır burada çalıştığını biliyordum.

Rahatsızmışçasına yerimde sallandım. "Odamın yolunu kaybettim. Bana yardımcı olur musun?" diye tatlı bir sesle sordum. Ondan yardım istememle yüzüne küçük bir tebessüm yayıldı.

"Tabii ederim," dedi ve benimle beraber ilerlemeye başladı. Ona bakmıyordum ama bana baktığını biliyordum. Hatta bakışları tişörtümün aşağı doğru kayması yüzünden açılan gerdanımdaydı. "Ben bugün nöbetçiyim. Uykun yoksa işlerimi halledince odana geleyim mi?"

Odamda yapmak istediklerinden nişanlının haberi var mı, Cankut?

Göğsümden boynuma doğru bir sinir harbinin yükseldiğini hissettim. Onu bir anda duvara dayayıp dirseğimi boynuna bastırarak, *Seni*

şerefsiz! diye bağırmak istiyordum. Gerçekten mağdur ve narin bir kız olsaydım onun eline düşecektim. Ben ne olduğunu bile anlamadan istediğini alıp gidecekti.

Utangaç bir ifade takındım. "Olur." Geldiğinde uyuma numarası yapacaktım. Onunla uğraşacak vaktim yoktu. Keyifle gülümseyip bana doğru yaklaştı. Bacağıma temas eden parmaklarını kırmamak için içimde çetin bir savaş veriyordum.

Odamın önüne geldiğimde, bunu yapmak zor olsa da ona gülümsedim. "Görüşürüz," deyip içeri girdim ve tepki vermesini beklemeden kapıyı kapattım. Bıkkın adımlarla yatağın üstüne oturup bağdaş kurdum.

En azından akıl ederek, buraya gelmeden önce kaç tane çalışan var diye kısa bir göz gezdirmiştim. Tüm hastanedeki çalışan sayısı 54'tü. Bunlardan 26 tanesi hastalarla iletişim hâlinde olduğundan geriye kalanlar önemsizdi. Bugün gördüğüm ve yaşları dolayısıyla elediğim kişileri de çıkartınca 17 kişi kalıyordu. Bazılarının izinli olduğunu düşünürsek eleyeceğim bir sürü insan vardı.

Başımı parmaklarımın arasına alarak ovalamaya başladım. Hangi akla hizmet bunu kabul etmiştim ki? Alnıma yavaşça vurdum. "Aptallık etme! Üstesinden geleceksin!" diye kendi kendime konuştum.

Nefesimin daraldığını hissedince pencereyi açmak için ayaklandım. Kapı tıklatıldı. Yatağıma dönüp, "Gelebilirsin," diye seslendim. İçeri giren Oğuz'u gördüğümde yeniden Sevde olmuştum.

Oğuz'un müsait olduğuma kanaat getiren bakışları önce yüzümde sonra odanın içinde dolandı. Sandalye alıp karşıma oturduğu sırada gömleğinin cebindeki sigarayı gördüm. Paket değil, tek dal sigara taşıyordu. Bıyıklarındaki hafif sararma, üstündeki kokundan da anladığım kadarıyla uzun süredir içiciydi ama bu durumun hoşuna gitmediği belliydi.

Paket almamasındaki neden, sigarayı bırakmak istemesi. Fakat başarılı olamıyor. Her seferinde bu son diyerek tek dal sigara alıyor. Ama nafile. İradesiz.

Üstündekileri inceledim. Sivil kıyafetleri içinde daha maskulen duruyordu. Beyaz bir gömlek, siyah bir kot pantolon ve boynundan aşağı doğru sarkan haç kolyesi ile önlüklü hâlinden farklı bir imaj çiziyordu.

Kollarını göğsünde bağlayıp dikkatle beni incelemeye başladı. Bu durumdan utandığımı belli ederek ayaklarımı yataktan sarkıtıp kafamı önüme eğdim. Hızlı nefes alışlarımla göğsüm inip kalkıyordu ve sağ bacağımı sallıyordum. Heyecanlı, aynı zamanda gergin olduğum açıkça belli oluyordu.

Meraklı bir şekilde, "Ne yapıyordun orada?" diye sorduğunda kafamı kaldırmadım. Birkaç saniye bekledikten sonra, "Sevde, gözlerime bak lütfen." Söylediğini yaptım. Doğruldu, bana doğru yaklaştı. "O odada benim de senin de olmaman gerekiyordu. Anlıyor musun beni?" Karşısında bir salak var gibi konuşuyordu. Tane tane.

"Anladım," diye mırıldandım. "Yanlış bir şey mi yaptım?" diye suçlu gibi sordum.

Boynunu çıtlatıp tehlikeli bir şekilde gülümsedi. *Sevde'yi etkilemeye çalışıyor.* "Düzeltiriz Sevde, sıkıntı yok." Sandalyesini aşağıdan tutup çekti, daha da yakınıma geldi. "Senin orada olduğunu öğrenirlerse sıkıntı çıkar. Başına iş alırsın." Gözlerim korkuyla irileşti. "Merak etme, benden sır çıkmaz," dedi güven vermek isteyerek.

Avuçlarımı yanaklarıma yasladım. "B-Ben... Ben çok üzgünüm. Öğrenirlerse ne olur?" Yutkundum. "Senin orada olduğunu öğrenirlerse de mi sorun çıkar? Benim yüzümden başın belaya girdi!" Drama kraliçesi olarak telaşla ayağa kalktım. "Özür dilerim, Oğuz! Lütfen affet beni."

Bu hâlime şaşırarak ayağa kalktı. Gözlerinde üzgün bir ifade vardı. Evet, kendimi acındırmayı başarmıştım. Bana dokunmamaya özen göstererek yanıma doğru yaklaştı.

"Öncelikle sakin ol. Kimseye bir şey olacağı yok." *Anladın mı* der gibi gözlerime baktı. "Ben işimden olmayayım, senin de rahatın bozulmasın diye sessiz kalacağız sadece." Serçe parmağını bana doğru uzattı. Yüzüne yerleşen samimi bir gülümsemeyle, "Söz verelim birbirimize," dedi küçük bir çocuk gibi.

Parmağımı parmağına geçirdim. "Söz."

Gülümsemesi genişledi. "Sen akıllı bir kızsın. Sözünü tutacağına eminim. Elini çekip cebinden telefonunu çıkardı. Parmakları ekranda hızla hareket ederken, ciddileşmişti. Bir şeyler yazdıktan sonra gözlerime baktı. "Kız arkadaşımla buluşacağım da geç kalmayayım ben..." dedi ve elini ağzına doğru götürüp parmaklarını alt dudağına sürttü.

Martaval.

Yalan söyleyen birini yakalamanın bir diğer yolu ellere dikkat etmekti. Eller bize gerçeği anlama yolunda çok yardımcı oluyordu. Bazı jestler yaş ilerledikçe farklılaşsa da birkaçı kendini göstermeye devam ederdi. Örneğin, beş yaşındaki bir çocuk yalan söylüyorsa hemen ağzını tek ya da iki eliyle kapatmaya meyilliydi. Bu jest kişinin tüm hayatı boyunca devam edebilirdi.

Genç bir birey yalan söylediğinde, elini tıpkı beş yaşında olduğu gibi ağzına götürür ama elini ağzının üstüne sert bir şekilde yerleştirmek yerine, ağzının çevresine hafifçe dokunurdu.

Oğuz, parmaklarını ağzına götürüp yalanların dışarı çıkmasını engellemek ister gibi davrandığında ve hareketine devam ederek burnuna dokunduğunda, bir kaşını yukarı kaldırdığında yalan söylediğinden emin olmuştum. Kız arkadaşı varsa bile buluşacağı kişi o değildi.

Neden yalan söylüyordu?

Cevap vermek yerine gülümsedim. Kafamı aşağı yukarı sallayarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Onu ele vermeyeceğime inanmış olacak ki, "Yarın seanstan önce görüşürüz," dedi. "Kendine iyi bak, Sevde."

"Sen de, Oğuz."

Bana son bir kez bakıp arkasını döndü. Odadan çıkacağı sırada pat diye açılan kapı ile irkildi. Odamda beklemediği bir kişiyi gören meraklı Cankut, "Oğuz? Sen ne arıyorsun burada?" diye sorunca, Oğuz hiç bozuntuya vermeden bana baktı.

Gömleğinin kollarını düzeltirken rahat bir şekilde gülümsedi. "Sevde'nin biraz canı sıkılmış da sohbet etmeye geldim." O kadar rahat bir tavırla konuşmuştu ki şaşırmadan edemedim. "Sen?" dedi imayla.

Cankut onaylamamı bekleyerek bana baktı. Kafamı salladım. "Ben de bir uğrayayım demiştim." dedi kuru bir sesle. Onun sesinde bariz bir yakalanma tonu vardı. Nişan yüzüğüne baktım ama parmağında değildi. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslenirsin, Sevde," dedikten sonra elini Oğuz'a uzattı.

Oğuz ona uzatılan eli sıkarken Cankut'un elini aşağı doğru çevirdi ve kendi elini yukarı doğru çıkardı. Bu hareket erkeklerden arasında yaygındı. İçgüdüsel olarak yaptığı hareketle üstünlüğün kendinde olduğunu göstermek isteyen Oğuz bununla yetinmeyerek, tokalaşma devam ederken sol eliyle Cankut'un kolunu hafifçe sıkmıştı. Bu da üstünlüğün kendinde olduğunu gösteren bir hareketti.

Bu güç gösterisini izlemek sıkıcı bir belgeseli izlemek kadar keyifsizdi.

"Hadi eyvallah," diyerek odadan çıkan Oğuz'dan sonra Cankut ya sabır çekerek kafasını salladı. Onu izlediğimi fark edince bana baktı. Hoşnutsuz bir ifadeyle, "Sonra uğrarım," dedi. Odadan çıkmasının nedeni koridordaki ayak sesleriydi.

Odada yalnız kaldım. Işığı kapatıp yatağa uzandım. Bugün sona erdiğinde elimde daha fazla seçenek olmuştu. Bu durum canımı sıksa da

kolay vazgeçen biri değildim. Güneşi selamlayana kadar kafamda plan kurup onlarca kişiyi gözden geçirmeye devam ettim. Gözlerimi kapattığımda rüyalarımda bile birilerini bulmak için çabalayacağımı biliyordum.

Her insanın yüzünde geçmişinden, bugününden hatta geleceğinden izler taşır. Göz kenarlarındaki kırışıklıklar, gülümsemenin altında yatan izler ve gözlerin içindeki ışıltı bize ipuçları verir.

Sevdiğim bir yazar, "*Bir insanı tanımak istiyorsanız son sahnelerini iyi izleyin, insanlar son anlarında gerçek yüzlerini göstermeye bayılırlar,*"* der. Bana göre son sahne *ölüm* değildi. İnsanın son sahnesi, her şeyin bittiğini düşündüğü an, en sevdiğini kaybettiğini an, geçmişe dair inancının kalmadığı an ya da bir akıl hastanesinde olduğu anlardan biri de olabilirdi. Kim bilebilirdi?

Grup terapisindeki insanların yüzlerini incelerken, son sahnelerini yaşayıp yaşamadıklarına dair bir ifade arıyordum. Bu ifadeyi bulamadığım kişi, aradığım kişi olacaktı.

Aradığım ve ben onu bulmadan onun beni bulmasını istemediğim kişi.

Bugün sabah uyandığımda kapının altından atılmış ince bir zarfla karşılaşmıştım. Zarfta yazan çok açıktı.

"Son üç günün kaldı. Menzel seni bekliyor, muhbir. O seni bulmadan sen onu sobele. Yoksa senaryoyu o yazar, sen oynarsın."

Bariz bir tehdidin altında yatan, şevke getirme dürtüsü. Barbar, beni nasıl harekete geçireceğini çok iyi biliyordu.

Birkaç cümle ile tüm hayatımı özetlemişti. Evet, muhbirdim ve ülkem için çalışıyordum.

Küçük yaşlardan beri aldığım eğitimin amacı beni iyi bir oyuncu olarak yetiştirmek ve devletime yararlı bir muhbir olmamı sağlamaktı.

Yıllardır tek çalışıyordum ama bu sefer başkaydı. Bu sefer yanımda *partnerim* olacak ve onunla beraber çalışacaktım. Bunu istemesem de mecburdum. Emir, demiri kesiyordu.

Akıl hastanesine gelme nedenim ise birlikte çalışacağım o kişiyi aramaktı. Barbar'ın, yani eğitmenimin söylediği üzere, oynamak benim için

---

* Özgür Bacaksız, *Deli Çocuğun Güncesi.*

çocuk oyuncağıydı. Bakalım bu sefer benim gibi oynayan birini bulabilecek miydim? Bunun için buradayım.

Benim gibi olanı bulmak için.

Kendimi bildim bileli onlarca role girmiştim. Yeri gelmiş bakanlıkta yolsuzluk yapan birini bulmak için memur olmuş, yeri gelmiş büyük bir uyuşturucu çetesini çökertmek için üniversite öğrencisi olmuş, yeri gelmiş köklü bir şirkette satış müdürü olmuştum. Hepsi gerçekleri su yüzüne çıkartmak için büründüğüm rollerdi.

Tek yaptığım, gerçek suçluyu ya da suçu ortaya çıkartmaktı. Çoğunlukla beden gücü yerine zihin gücünü kullanmıştım. Her şeyi ortaya çıkarttıktan sonra raporlarımı gönderir, suçluların cezasını çekmesi için geriye kalanı kolluk kuvvetlerine bırakırdım. Silah kullanmayı, kendimi korumayı bilsem de bunlara gerek kalmadan oradan uzaklaşır, yeni bir role girmek için önüme bakardım.

Fakat artık yalnız olamayacaktım. Barbar'ın söylediğine göre kendimi kanıtlamıştım ve artık biriyle çalışmaya hazırdım. Partner olacağım kişi için de bu durum geçerliydi. Bizi birbirimize uygun görmüşlerse bir bildikleri olmalıydı.

Acaba kimle yıllarımı geçirecek, nasıl rollere girecektim?

İşte sorun ettiğim tek şey buydu. Ekip arkadaşımla gireceğim roller.

Şimdiye kadar kendi senaryomu yazmış, kendim oynamıştım. Bana verilen görevi yerine getirmek için en uygun role girmiş ve bu rolü kendim belirlemiştim. Ama aradığım kişiyi bulamadan o beni bulursa bu şansım elimden kayıp gidecekti.

Kim, kimi daha önce bulursa senaryoyu o yazacaktı. Onun belirlediği rolü oynamam gerekecekti ve ben bunu kabul edemezdim.

Ya bir hastaneye sızmamız gerekirse ve kendini güvenlik görevlisi rolüne sokup beni gözlem yapamayacağım bir role büründürürse, ne yapacaktım? Her zaman benden önde olur ve bütün övgüyü o alırdı.

Karşımdaki kişiyi tanımıyordum. Büyük ihtimalle egoist biriydi ve ben onun egosunun altında ezilerek, emri altına girmek istemiyordum.

Hayır, buna izin veremezdim. Bu yüzden onu bulacak ve kendi rolümü kendim belirleyecektim. İnsafıma kalacağı için ona şimdiden acıyordum. Zordum, zoru seviyordum. Ona acımayacaktım.

"Sıra kimde?" diye soran Psikolog Fatma Hanım, beni gerçeğe döndürdü. Onu incelememe gerek yoktu. Yıllardır burada çalıştığı için adaylarım arasında değildi.

Bu sabah terapiye gelmeden önce, nişanlısını aldatmak için an kollayan şerefsiz Cankut'un ağzını aramıştım. Ondan öğrendiğim ise işe yeni başlayan tek kişinin Oğuz olduğuydu. Adaylarımın artmaması güne enerjik başlamamı sağlamıştı. Pek tabii bu enerjiyi dışarı yansıtamıyordum. Dakikalardır oturduğum sandalyede tek yaptığım dolu gözlerimle insanları izlemekti.

"Bende," diyen cılız sesin sahibi Sinan'dı. Tekerlekli sandalyesini hafifçe hareket ettirerek öne doğru geldi. Herkesin bakışları ona dönüktü. Gergin bir şekilde yutkunduğunda çenesinin titrediğini gördüm. Yaz ayındaydık ama onun üzerinde uzun kollu bir gömlek vardı. Düğmelerini boğazına kadar iliklemişti ve saçları yine alnına doğru dökülmüştü.

Gömlekleri her zaman muntazam bir şekilde ütülü. Üstündekiler hep temiz görünüyor. Giysilerinde tek bir kırışıklık bile yok. Ya çok titiz ya obsesif kompulsif.

Fatma Hanım kâğıtlarına bakmaya son verip Sinan'a döndü. İşinde başarılı olduğu, konuşmasından bile belli oluyordu fakat çok fazla hasta vardı ve hepsinin dertleri büyüktü. Hangi biriyle uğraşacağını bilemezmiş gibi duruyordu. "Seni dinliyoruz, Sinan. Bugün bize ne söylemek istersin?" derken sesi ilgi doluydu.

Hedeflerimden biri olan Sinan'ı dikkatle dinlemeye başladım. Siyah güneş gözlüğünden dolayı göremediğim gözleri sinirimi bozuyordu.

Yutkundu. Elini önce boynuna götürdü, sonra da ensesini ovaladı. Diğer elini pantolonuna sildiğinde terlemiş olduğunu gördüm. Gerginliği yüzünden boynu kızarmaya başlamıştı. "Bugün yine kâbuslarla uyandım," derken sesinde zelzeleler vardı.

Sinan devam edeceği sırada, "Araya girmek istiyorum," dedi Fatma Hanım. "Kâbus derken, yürüdüğün rüyalardan mı bahsediyorsun?" Sinan'ın dişlerini sıktığını gördüm. Kafasını yavaşça aşağı yukarı salladı. Yüzü üzüntüyle düşen Fatma Hanım, o göremese de elini ileriye doğru uzattı. "Devam edebilirsin."

Sinan ellerini tekerleklere koydu, geriye doğru gidip yerine geçti. Herkes devam etmesini beklerken, "Bu kadar," dedi ve sustu.

Psikolog onun bu tavrına alışkın ama aynı zamanda da üzgün olduğunu belli ederek başka bir hastaya geçti. Fakat ben onları izlediğimi belli etmeden Sinan'ı ve Bahadır'ı izlemeye başladım. Sinan'a doğru yaklaşan Bahadır elini onun bacağına koydu. Onu rahatlatacak şeyler söylediğini mimiklerinden anlayabiliyordum ama uzakta oldukları için ne dediğini duyamıyordum.

İstersem dudaklarını okuyabilirdim ama buna gerek yoktu. Konuşmanın ne olduğu gayet açıktı.

Sinan çenesini aşağı doğru indirip kafasını *hayır* der gibi sağa sola salladı. Anladığım kadarıyla Bahadır yürümesine dair umut olabileceğini söylüyordu ve Sinan onu reddediyordu. Eğer aradığım kişi o değilse onun için üzülecektim. Hayatı zor olmalıydı.

Bahadır birkaç şey söyleyip susmak zorunda kaldı çünkü diğer yanındaki boş sandalyede oturan karısı ona seslenmişti. Yani öyle olmalıydı. Bir anda boşluğa doğru dönüp, "Efendim, karıcığım," deme nedeni başka ne olabilirdi ki?

Ne yani, boş olan sandalyeye oturur← sam karısının kucağına mı oturmuş olacaktım?

Şanzel'in bir anda, "Of!" diye bağırmasıyla bakışlar ona döndü. Üstünde kirden dolayı beyazdan griye dönmüş uzun kollu beyaz bir penye vardı. Su ile arasındaki düşmanlığın sebebinde derin bir psikolojik sorun yattığı aşikârdı. Ya da güzel bir taktikti. "Ne zaman bitecek bu boş muhabbet? Bana ne, bu dangalaklar geceleri ne sebeple altına işiyor? Bırak hoca, beni!" diye sesini yükseltti.

Bir süredir arka tarafımda oturan Oğuz, "Lütfen sükûneti bozma," dedi uyarıcı bir sesle. Onu göremediğimden dolayı içim içimi yiyordu ama o herkesi görebileceği bir yerde oturuyordu. "Birazdan bitecek zaten, sessiz ol."

Şanzel ona bakışlarıyla küfretti. "Aman be!" diyerek kollarını göğsünde bağladı. "Muhallebi çocuğuna bak... Sükûnetmiş. Sanki mektepteyiz!"

"Şişt!" dedi Fatma Hanım. Sıranın bende olacağını bildiğim için, bana bakmasıyla yerimde kıpırdandım. Tebessüm edip, "Sıra sende, Sevde," dedi. "Bize bugün neler hissettiğinden, gün sonundaki hedeflerinden bahsetmek ister misin?"

İstemezdim. Aslında bahsedersem B bloka alınabilirdim. Hangi deli böyle bir amaçla akıl hastanesine girerdi ki? Bu tam Azra Tamay'dan beklenecek bir hareketti. Neden alışveriş merkezini seçmemiştim? Ya da bir barı? En basitinden bir üniversiteyi? Niye kendimi zora sokup akıl hastanesinde deli rolü oynayan birini bulmaya çalışıyordum? Hem de bir akıl hastası olarak! Daha beteri, o beni bulmadan ben onu bulmalıydım. Bu kadar öz güven çok fazlaydı.

Role girdim.

"Merhaba," dedim, sağ elimi yukarı doğru kaldırıp. Sonra bunu yaptığımdan utanır gibi elimi hızla aşağı indirdim ve yumruk yaptım. "Ben Sevde." Doktora kaçamak bakışlar atıyordum. "Bugün... Bugün biraz hâlsiz hissediyorum," dedim ağzımın içinden. Doktor duymadığını belli eden bir mimik yaptı. "Bugün biraz hâlsiz hissediyorum," diye tekrar ettim. Tekrar aynı mimiği yaptığında amacıma ulaşarak sesimi yükselttim. "Bugün de ölmek istiyorum!" dedim, bunu beklemiyor olacak ki gözleri irileşti.

Bağırmamla sıçrayan birkaç kişi dâhil herkes bana acıyan gözlerle bakıyordu. Pardon, iki kişi hariç. Sinan ve Şanzel. Sinan'ın ifadesi dümdüzken Şanzel'in bakışları *sen bir salaksın* der gibiydi.

"Sevde, neden böyle hissediyorsun?" diye soran Fatma Hanım hafifçe öne doğru eğildi. "Seninle tam olarak tanışma şansımız olmadı ama dosyanı okudum. Aileni kaybetmişsin. Başın sağ olsun." Gözyaşlarım yanaklarımdan usul usul akmaya başladı. "Ölümün çare olduğunu sana düşündüren ne?"

Sağ omzumu indirip kaldırdım *bilmiyorum* der gibi. Boğazımdan sessiz bir hıçkırık kaçtı. "Bir tek o zaman onların yokluğunu hissetmem gibi geliyor." Titrek bir nefes aldım. "A-Alışamıyorum."

Fatma Hanım yanıma gelerek eliyle omzumu sıvazladı. "Daha çok tazeymiş, Sevde. İlk zamanlarda böyle hissetmen normal. Sonsuza kadar bu acıyla yaşayacağını düşünürsün ama öyle olmaz. Zaman geçtikçe içindeki yangın yavaşça söner, sen külleriyle yaşamaya devam edersin." Dizlerini kırıp göz hizama gelmek için eğildi. "Sonra da o küllerle beraber yeniden doğar ve ayağa kalkarsın. İnan bana, bitmese de azalacak. Alışacaksın."

Gözlerime o kadar anlayışla ve ilgiyle bakıyordu ki oynadığım rolün altında ezildikçe ezildim. Ve bu durum daha iyi rol yapmamı sağladı. Çıkmaza girmiştim.

Bir şey diyemeyecek kadar kötü durumda olduğum için sadece bakmakla yetindim. Son kez gözlerimin en içine baktı. "Yarınki seansımızda detaylıca konuşuruz," diyerek yerine geçti. O seansı ekmek için elimden gelen her şeyi yapmak zorundaydım. Boşa geçirecek tek bir saniyem bile yoktu.

Herkes sırasını savdığında, hep beraber sessizlik oyunu oynamaya geçtik. Bunu yapacağımızı Bahadır'dan öğrenmiştim. Öylece duracak ve birlikte sessizce zaman geçirecektik. Bahadır'ın söylediğine göre Fatma Hanım, uyumlu bir şekilde ses çıkarmadan durmanın bize mental açıdan

iyi geleceğine inanıyormuş. Kendimizi dinlemek, ne istediğimizi anlamak ve diğerleri de bunu yaparken saygılı olmak hepimiz için çok önemliymiş.

Bu oyun benim hoşuma gitmişti. Bütün adaylarım bir aradaydı ve onları inceleme fırsatım vardı. Bir tek Oğuz'u göremiyorum diye üzülürken Fatma Hanım'ın telefonu çalınca Oğuz onun yerine oturdu. Direkt olarak bakışları beni bulurken gülümsedi. Onu ele vermemem için bana yakın davranıyordu. Aradığım kişi oysa, bana inanarak beni gözden çıkarmış gibiydi. İçimden zafer çığlıkları atamıyordum çünkü ihtimal olsa da yüksek değildi.

En yüksek ihtimalim Şanzel'di. Bunu, bugün anlamıştım.

Şanzel'in büyük sorunları vardı. Çok agresifti. İnsanlarla konuşurken her an birini dövecek gibiydi. Herkese ters ters bakıyor ve biri ona bakınca dikleniyordu. Bu durum ona çok iyi bir gözlem alanı yaratıyordu. Kimi incelerse incelesin dikkatleri üstüne çekmezdi. Çünkü o manyaktı.

Onu iyi bir aday olarak değerlendirmemin nedeni diğer adaylarıma olan yakınlığıydı. Hepsiyle iç içeydi. Buraya gelmeden önce Oğuz'la konuştuğunu görmüştüm. Köşede durup bir şeyler konuşurlarken Şanzel bir ara kahkaha atmış, sonrasında ise bağırarak Oğuz'un yanından uzaklaşmıştı. Bu durum onu en iyi adayım yapmıştı.

Aradığım kişi iyi bilirdi ki burada sadece beş aday vardı. Şanzel, Oğuz, Bahadır, Sinan ve ben. O kişi içimizden biri olduğundan geriye dört aday kalıyordu. Eşit sayılırdık. Belki de o çoktan adayları üçe düşürmüştü.

Bunu düşünmek gerilmeme neden oldu. Kendi adıma başarısız bir sonuç istemiyordum.

Bahadır adaylarım arasındaydı ama ona pek ihtimal vermiyordum. Tam anlamıyla bir akıl hastası gibiydi. Bir an olsun karısının varlığını unutmuyordu. Onu elememek için bir nedenim yoktu.

Bir saniye. O zaman onu neden elemiyordum?

Bir kere çok dikkatsizdi ama bunu kasıtlı yapıyor gibiydi. Kimseyle ilgilenmeden, göremediğimiz karısıyla konuşuyor ve onunla yalnız kalmak için yanımızdan ayrılıyordu. Aradığım kişi oysa bu durum onun lehineydi. Hiçbir zaman yanlış bir mimiğini de görmemiştim. Onu eleyememe nedenim gerçek bir akıl hastası olması, yani iyi bir oyuncu olma ihtimaliydi.

Fakat eğitim almış herhangi biri bile bilirdi ki işini en iyi yapan her zaman göz önünde olan, yani en iyi gözlem yapandı.

Bahadır, elendi.

Sinan. Onun da hiçbir yanlış hareketini görmemiştim fakat şöyle bir artısı vardı: Sinan belki de en iyi gözlem yapabilen insanlardan biriydi. İnsanları Oğuz'dan bile daha dikkatli bir şekilde inceleyebilirdi. Görme engelli olması onun için çok önemli bir unsurdu. Bir de mimiksizdi.

Tam olarak ne yaşadığını bilmiyordum ama ifadeleri genel olarak düzdü. Bunun nedenini yaşadığı bunalımlara yorabilirdim. Çatıdan atlayarak intihar etmeyi denemiş, kötürüm kalmış ve bir ihtimal bu sebeple kör kalmıştı. Yüzünde mimik oynamama nedeni bu da olabilirdi.

İşimi kolayca halletmeyi seviyor olsaydım ben de buraya onun gibi gelmeyi seçebilirdim. Konuşmayı sevmeyen, bakışlarını gizleyebilen, gereksiz iletişime girmeden gözlem yapabilen bir konuma sahipti.

Bu düşünceyle gözümün önünde beliren sıralama yer değiştirdi.

"Sinan > Şanzel > Oğuz"

Oğuz'dan şüpheleniyordum ama onun derdi başka gibiydi. Bir şey aradığı kesindi ama bu bir insan mıydı, emin değildim. Buraya geliş amacı bir şeye ulaşmaktı sanki. Bunu en yakın zamanda bulup onu da adaylarımın arasından çıkarmak istiyordum.

Sessiz geçen dakikaların ardından Fatma Hanım geri geldi. Dağılabileceğimizi söylemesiyle herkes yavaş yavaş salondan ayrılmaya başladı. Salonda adaylarımın arasından kalan tek kişi Oğuz'du. Benim bakışlarım ondayken o da dikkatle bana bakıyordu. Bunu değerlendirmek istedim, ona doğru yaklaştım.

Termosun başında kendine çay alıyordu. Bana hafifçe tebessüm etti. Sakalları olmasa dudağının kenarındaki gamze rahatlıkla görünürdü. Gerçek hayatta olsak bu kadar parfüm sıkmasını itici bulabilirdim ama Şanzel'in o kötü kokusundan sonra bu koku cennette gibi hissettirmişti.

"Nasılsın, Sevde?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı sağa doğru yatırdım. Ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum. "Ağrı kesicin var mı? Başım çok ağrıyor da..."

Sorduğum soruyla kaşları havalandı. "Sana ilaç vermemiz yasak ama..." Ona yalvarır gibi bakışlarım ve sırrını saklamam sayesinde, "Bulmaya çalışırım," dedi. "Şimdi mi lazım?" Kafamı salladım. "Bekle burada," deyip salondan dışarı çıktı.

Onu beklerken burnumu sildim ve tarihi geçtiği her hâlinden belli olan bisküvilerden atıştırdım. Geri geldiğinde elinde haplar vardı.

Genişçe gülümsedim ve bana uzattığı hapları almak için hamle yaptım ama elini geri çekti. Kaşlarım çatıldı.

"Sadece bir tane," dedi uyarı dolu bir sesle. "Onu da yanımda iç, göreyim."

Başım ağrımadığı için ilacı içmek istemiyordum. "Şu an ağrıyla başa çıkabiliyorum. Daha fazla ağrımaya başladığı zaman içeceğim." İkna olmayarak baktı. "Bir tanesi kesip versen? Ağrı kesiciyle intihar edecek değilim ya," diye terslendim.

Birkaç bakış bize dönünce beni kibarca kolumdan tutup köşeye doğru çekti. Sırtım duvara yaslanırken, elini kafamın yanına koyup bana doğru eğildi. Ucuz bir filmin içinde gibiydik. Kemikli yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı. "Sana iyilik yapıyorsam dost olduğumuz için. Bunu kullanmaya çalışma. Tamam mı, küçük kız?" dedi tekinsiz bir sesle.

Küçük kız mı? Bacaklarının arasına tekmeyi geçirirsem kimin küçük olduğunu görürdü!

Uysal bir kız gibi kafamı salladım. "Ama ne yaptım ki?" diye şaşkınca sordum.

"Bu, yapmayacağın anlamına gelmez," dedi anlamsız bir ifadeyle. "İntihar edeceğini düşünmüyorum. Bir kere deneyip hata olduğunu anladığını umuyorum. Ama yine de sana bunu vermem etik olmaz. Kapiş mi, güzellik?"

Ne diyebilirdim ki? "Kapiş!"

Avucumu açıp ilacı elime bıraktı. "Bunu senden geri aldığımda, içlerinden sadece bir tanesi azalmış olacak?" Bunu soru sorar gibi söylediği için kafamı salladım. Yanağımdan makas aldı. "Akşam yanına uğrarım. Şimdi işimin başına geçmeyelim," dedi ve göz kırparak yanımdan ayrıldı.

Arkasından şaşkınca bakarken içimden, "Oğuz," diye mırıldandım. "Sıralamamı bozdun!"

Şanzel'in üstüne bir kova su boca etsem, onu sabun denizinde boğsam ya da şampuan dolu bir odaya kapatsam ne kaybederdim? Muhtemelen beni öldürmek için üzerime atılacağı için canımı kaybedebilirdim.

Geldiğim günden beri gittikçe artmaya başlayan kötü kokusu kâbus gibiydi. Eğer rol yaptığı için yıkanmıyorsa elini öpüp tebrik edecektim. Bu koku dayanılır gibi değildi. Narin kız rolüm kusmama olanak tanıdığı için her an istifra edebilirdim.

Bahçede oturuyorduk. Ben, Şanzel, Sinan ve karısıyla oturan Bahadır.

Bahadır'ı elediğim için rahatlamıştım. Onu izlerken değişik duygulara girip duruyordum. Sanki karısını görebilecek ya da duyabilecek gibi hissediyordum. Buraya geleli yaklaşık bir hafta olmuştu ama ben sanki bir yıldır burada gibiydim. *Düştüm akıl hastanesi damlarına* diye kendi kendine şarkı söyleyen Şanzel sağ olsun bu sürenin uzamasına neden oluyordu.

Bahadır, "Yarın gideriz oraya," derken yine karısıyla konuşuyordu. "Olur, yalnız gideriz."

Yalnız mı dedi o? Aklımdan geçenler hoş şeyler değildi.

Şanzel sanki dibimde oturmuyormuş gibi bana doğru sokuldu. "Bu herif karısıyla yalnız kaldığında şey yapıyor mudur?" diye sadece benim duyabileceğim bir şekilde sordu. Boş bakışlarım üzerine, "Anlasana be kızım!" dedi. İşaret parmaklarını birbirine sürtüp saçma sapan mimikler yapmaya başladı. "Çata pat pata pat... Duvardan duvara falan diyorum!"

Gözlerimi kısarak, "Sevişiyorlar mıdır diye mi soruyorsun?" diye sordum.

"Aşk yapmak deseydin, bebek maması," dedi iğrenir gibi. "He ondan!" Bahadır'a imalı imalı bakmaya başladı. "Adama bak, hayalet karısıyla bile işi pişiriyor. Biz hâlâ sapız!"

Gülümsedim. Manyak falandı ama doğru söylüyordu. Bahadır'ın gece odasına gidip ne yaptığını görsem uzun bir süre etkisinden çıkamazmışım gibi hissediyordum. Düşünsenize, ya yastıkla sevişip onu karısı sanıyorsa?

Bahadır bir şeyler söyleyerek yanımızdan ayrılırken üçümüz kalmıştık. Laf atıp tepkilerini ölçmek istediğim sırada adaylarımdan biri bana seslendi.

Seslenen Oğuz'du. Birkaç adım ilerimde durmuştu, bana doğru bakıyordu. Üstünde hastane önlüğü vardı. Kol kasları ortaya çıksın diye önlüğünün kollarını katlamıştı. Akıl hastanesinde bile gösteriş peşindeydi. "Bir bakar mısın?" dedi burnundan solur gibi.

Gergin ve sinirli görünüyordu. Normal bir şekilde ayaklandım. Ona doğru yürürken bakışları direkt olarak gözlerimdeydi. Kafasıyla ileriyi işaret edince köşeye doğru ilerledik.

"Bir şey mi oldu?" diye çekinerek sordum.

"Hani söz vermiştin? Hani söylemeyecektin? Neden ispiyonladın beni?" diye sorduğunda kaşlarım havalandı. "Sakın bana saf kız rolü yapma!" dedi sinirle. "Niye sattın beni?"

Hızla, "Satmadım!" dedim. "Ben kimseye bir şey söylemedim. Seni ben satmadım!"

Kaşları sinirle çatılmıştı. "Senden başka gören olmadı odaya girdiğimi. Kim sattı o zaman? Cinler periler mi?" Elini *hadi oradan* der gibi salladı. "Bari yaptığının arkasında duracak kadar onurlu ol! *Sana güvenmedim de sattım* de ama yalan söyleme!"

Elimle Şanzel'le Sinan'ı işaret ettim. "Tüm gün onlarlaydım. Senin yanından ayrılınca onların yanma geldim. İnanmıyorsan git sor! Ben kimseye bir şey söylemedim!" diye bağırdım.

Ağzımı kapatmak için hamle yapacakken durdu. Bana dokunmadan eli dudaklarıma doğru yaklaştı. Gözlerinden alevler çıkıyor gibiydi. "Bağırma," dedi dişlerinin arasından. Burnundan soluyordu. "O zaman kim söyledi? Söyle bana, kimden şüpheleneyim?!"

"Ben nereden bileyim?"

Ellerini saçlarına geçirip siyah tutamları geriye doğru attı. Derin bir of çektiğinde nefesi yüzümü yavaşça yaladı. "Kızım, sen nereden çıktın ya?" dedi gözlerimin en içine bakarken. "Bela mı olacaksın başıma?" Dolu olan gözlerimden süzülen bir damla yaşa bakıp gözlerini birkaç saniyeliğine yumup açtı. "Tamam," dedi daha sakin bir sesle. "Tamam, seni suçlamıyorum, ağlama."

Yanağını elimin tersiyle sildim. "Ben seni satmadım!" dedim üstüne bastırarak.

"Tamam, sen beni satmadın," dedi tekrar ederek. Elini omzuma koymak için gözleriyle izin aldı. Omzumu hafifçe sıvazladı. "Ben sen sandım. Özür dilerim. Ağlama, tamam mı?"

Kafamı salladığım sırada Şanzel'in, "Sevde!" diye seslenmesiyle Oğuz benden uzaklaştı. Şanzel, Sinan'la beraber biraz ilerimizde durarak bize bakıyordu. Elini Sinan'ın sandalyesine koymuş, öne doğru hafifçe eğilmişti. "Hayırdır?" dedi ters bir sesle. "Sen kızı mı sıkıştırıyorsun?"

Oğuz, "Saçmalama!" dedi hızlıca. "Konuşuyorduk sadece."

Şanzel bana baktığında *evet* anlamında çenemi aşağı doğru indirdim. Ama ikna olmamış gibi suratını buruşturdu. "Düş önüme," dedi itiraz kabul etmez bir sesle. Dediğini yaparak yanına gittim. Oğuz'a ters ters baktı. "İşine bak, haçlı seferi!" dediğinde kahkaha atmak istedim. Sinan'ın sandalyesini elime tutuşturup önden ilerlemeye başladı.

Yürümeden önce Oğuz'a kısa bir bakış attım. Dudaklarını oynatarak, "Yanına geleceğim," dedikten sonra bana son bir kez bakıp uzaklaştı.

Sinan, "Seni rahatsız mı ediyordu?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Onu tanımıyorum, yeni geldi ama ondan iyi bir enerji almıyorum. Bence ondan uzak dur."

Ben kimseden iyi bir enerji almıyorum. Onu ne yapacağız?

Hastanenin içine girdik. Bunu söylemese de onun odasına doğru ilerlemeye başladım. "Bir şey sordu sadece..." diye mırıldandım. "Yakın durduğum falan yok."

"Ben uyarayım da."

Sinan'ın odasına girmeden önce Şanzel nereden bulduğunu bilmediğim kahveleri elime tutuşturup, "Sen bunları al, ben geliyorum," dedi ve yeniden yanımızdan ayrıldı.

Üç tane elim olmadığı için kapının önünde öylece kalakaldım. Dirseğimle açmayı denedim ama başarılı olamayınca Sinan'ı dürttüm. İrkildi. "Kusura bakma," diye mırıldandım. Bardağı eline verdim. Uzun, kemikli parmakları sıcak bardağı kavrayınca dudakları hafifçe aralandı. Eli yanmış olmalıydı. Kısık bir sesle inlemişti. "Şunu tut da kapıyı açayım."

Tek elimle kapıyı açıp tek elimle onu iterek içeri girdim. Onu yatağın köşesine doğru götürdükten sonra elimdeki kahveyi komodinin üstüne bıraktım. Şanzel içeri girdiğinde elinde bir kahve fincanı ve atıştırmalıklar vardı.

O, "Yemekte doymadım..." diye hayıflanırken ben Sinan'ın yanına gelip elindeki kahve fincanını aldım. Arkamı döneceğim sırada Şanzel fincanı tuttuğum kolumu dirseğimden yakaladı. "Ne konuşuyordunuz onunla?" dedi ve kolumu hızla kendisine doğru çekti. Bu pek yerinde bir hamle sayılmazdı. Kahve üzerime boca olmak üzereydi.

Hızla ihtimalleri tartan zihnim en az hasar alacağım ihtimale odaklandı.

Reflekslerim kuvvetliydi. Fincanı ileri doğru savurup sıcak kahvenin yakıcılığını en aza indirgeyebilirdim ama bu sefer karşımda duran Sinan zarar görürdü. Mecburiyetten kolumu kendime doğru çektim ve sıcak kahve üstüme boca oldu.

"Ah!" diye bağırıp geriye doğru sıçradım. Boynumdan bacaklarıma kadar dökülen kahve yüzünden, rol yapmadan yandığımı belli edercesine bağırdım. "Yanıyorum!"

Sinan telaşla, "Ne oldu?" diye sorarken Şanzel beni kendine doğru çevirdi.

"Hassiktir!" dedi şaşkınca. "Elinde kahve olduğunu neden söylemiyorsun, alık kafalı!"

Kolumu çekeceğini nereden bilebilirdim, manyak?

Ellerimle kendimi yellerken üstümdekileri çekiştirerek sıcaklığı azaltmaya çalışıyordum. "Of!" deyip yerimde acıyla kıvrandım. Şanzel aniden tişörtümü tutup tek hamlede kafamdan çıkardığında, ona telaşla baktım. Sütyenimi de çıkarırken, "Ne yapıyorsun?!" Bana aldırmadan önce ayakkabılarımı sonra kot pantolonumu da çıkardı. Kahveyle ıslanan dar pantolonumu çıkarırken zorlansa da hızlı hareket ediyordu. "Dursana!" dedim engel olmaya çalışarak.

"Ne oluyor?" dedi Sinan. Göremediği için ne olduğunu anlamak isteyerek telaşla soruyordu.

Soyunuyorum, ne olacak!

Şanzel, "Yanıyorsun, salak!" dedi. Birkaç saniye içinde odanın ortasında iç çamaşırlarımla kalakaldım. Doğrulup, "Bunlarla durmaya devam etseydin daha çok yanardın," dedi ve bir anda bir bardak suyu vücuduma doğru savurdu.

Allah'ım, beni neden Şanzel'le sınıyorsun?

"Oha!" diye bağırsam da soğuk su yanan tenime iyi gelmişti. İstersem onun her hareketine engel olabilirdim ama oynadığım rol buna engel oluyordu.

Gözleri bedenimde dolandıktan sonra, "Kıpkırmızı olmuşsun," dedi. Benim utançla Sinan'a baktığımı gördü. Sırıttı. "Utanma be. Kör o, nasıl görsün seni?"

Ya değilse?

Utançla ellerimle göğüslerimi kapatmaya çalışmama güldü. Dolaba yöneldiği sırada Sinan'ın tepkisini görmek amacıyla ona baktım. Görme engelli olup olmadığını bu şekilde anlayabilirdim. Karşısında sadece iç çamaşırlarıyla duran bir kadın vardı ve o bir erkekti. Bedeni reaksiyon göstersin diye bekliyordum.

"İyi misin, Sevde?" diye sorduğunda pantolonunun ıslandığını gördüm. Kahve ona da gelmişti ama alt bedenini hissetmediğinden tepki vermemişti. "Nerene geldi kahve?"

Bacaklarımı birbirine doğru bastırdım. "Her yerime," dedim kısık ve utangaç bir sesle. Gözlüğün altındaki ifadesini görebilmeyi çok

istiyordum. Bedeni hareketsizce duruyor, karşısında bu şekilde durmama rağmen tepki vermiyordu.

"Geçmiş olsun. Revire mi gitsen?" diye yumuşak bir sesle sordu.

Şanzel kafama beyaz bir tişört fırlatıp, "Bunu giy de gidelim," dedi. Buna kendisi sebep olduğu için bakışlarındaki üzgünlüğü görebiliyordum. "Bir krem falan sürsünler. Pancara döndün."

Sinan'ın beyaz tişörtünü hızla üzerime geçirirken yanık yerlere dokunduğum için acı içinde inledim. Dizlerimin bir karış üstünde biten tişört bacaklarıma değince gerçekten canım acıtmıştı. Ayakkabılarımı ayaklarıma geçirdim. Gitmeye hazır olduğum sırada Şanzel'in memnuniyetsiz yüzü hareketsizce durmama neden oldu.

"Şuna bak," dedi tişörte bakarken. "Islandığın için göğüs uçların belli oluyor. Böyle dışarı çıkarsan tüm hastane sabaha kadar senin hayalini kurar."

"Efendim?" dedim utançla. Sinan'a kaçamak bir bakış attığımda rahatsızca yerinde kıpırdandığını gördüm. Bunları duymak istemediği belli oluyordu. "Nasıl konuşuyorsun? Sus lütfen!" diye sinirle soludum.

Sinan boğazını temizledi. Şanzel ona bakmadan, "Ne var, yalan mı? Sen burada bekle, ben sana krem getireyim," dedi ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

Üstümde Sinan'ın tişörtü, altımda ıslak iç çamaşırım, karşısındaki kızın çıplaklığının farkında olan Sinan ve utançtan ne yapacağını şaşıran bir adet ben yalnız kalmıştık. Odanın içinde büyük bir sessizlik hâkim olurken elimi kolumu nereye koyacağımı bilemiyor, ayakta dikiliyordum. Kızaran vücuduma eşlik eden yüzüm odadaki diğer kişiye dönemiyordu.

Sinan boğuk bir sesle, "Ben seni yalnız bırakayım," dedi. Gözlerini görsem her şey çok kolay olurdu, görüp görmediğini anlardım. Sandalyesini hareket ettirince, geçmesi için izin verdim. Kapının önüne doğru geldi. "Açar mısın?" dedi. Hemen ekledi: "Ama sen arkada dur da gören olmasın."

Dediğini yapıp kapıyı açtım. O çıktıktan sonra kapattım, kapının arkasına yaslandım. Bu anı kafamdan silip atmak istiyordum. Aradığım kişiyi bulana kadar zihnimi meşgul edecek bir soru vardı.

Ya Sinan görme engelli değilse?

ŞÜPHENİN ZEHİRLİ OKU

"Kesin olan bir şey var. Bir şeyin doğruluğundan şüphe etmek."
-René Descartes

Şüphenin zehirli oku.

Şüphe, zihninin içine bir duman gibi sızdığında sana adım atacak bir alan bırakmamakla kalmaz, seni duvarlar arasına hapsederdi. Yıkmak için kırman gereken duvarların altında ezilmemek için tırnaklarını o duvarların soğukluğuna saplardın.

Durmadan, yılmadan, dibe ulaşana dek.

Merkez noktasında *şüphe* olan bir hayat yaşıyor olsam da bununla başa çıkmak benim için de çok zordu. Her an herhangi birinin aradığım kişi olma ihtimali, ondan duyduğum şüphe beni ilmek ilmek kaplıyor, benimle bir bütün oluyordu.

Bazen öylesine şüpheyle doluyordum ki kalbim bana değil tüm evrene aitmişçesine sadece ihtimalleri pompalıyordu. Nefes almanın zor olduğu dakikalardan sıyrılmak için sakinleşmek uzun bir zamana mal oluyordu.

Bu hastanede geçirdiğim günler çile gibiydi. Sanki yavaş yavaş burada olmaya alışıyor, kendimi hasta sanmaya başlıyordum.

Normalde iletişimi kuvvetli olan bir insandım. Kiminle nasıl konuşmam gerektiğini iyi biliyordum. Lakin buradaki insanlarla konuşamıyordum bile. Bunun nedenlerinden biri büründüğüm kimliğim olsa da onların değişik kişilikleri de iletişimimizi etkiliyordu. Kiminle konuşup normal davranmaya çalışsam, ya aniden bağırıyor ya ağlamaya başlıyor ya da beni tedirgin edecek herhangi bir hareket yapıyordu.

Akıl hastanesini seçmemem ya da bu kadar öz güvenli olmamam gerekirdi. Öz güvenim, tüm zorlukları yeneceğimden çok emindi.

"Kendime olan güvenim > her şey"

Kendimden başka kime güvenebilirdim ki? Tabii ki en çok kendime güvenecektim.

Artık zihnimi tarumar etmeye çok yakın olan bu oyun, birbirimizi bulmamızla bitecekti. Ama biraz daha uzadığı takdirde bize bir daha ulaşacaklarını, acele etmemizi veya pes etmemizi isteyeceklerini biliyordum.

Son iki günümüz kalmıştı. Görevimizi tamamlayıp gitmemiz gerekiyordu.

Umuyorum ki ben kazanacaktım.

Yine bahçedeydim. Çünkü burası insanları en kolay gözlemleyebildiğim yerdi. Büyük bir sedir ağacının altında oturuyordum. Fatma Hanım'ın tutmamı istediği günlüğe, gün içinde neler yaptıklarımı değil, gözlemlediğim insanların neler yaptığını yazıyordum.

Rüzgârın ılık nefesi saçlarım arasında yer bulurken deftere kısaca göz gezdirdim.

İlk notumu Şanzel'e yazmıştım. Nevi şahsına münhasır bir kadındı. Çok farklı bir kişiliği vardı.

Düzeltmem gerekir. Seçtiği bir kişiliği vardı.

Şanzel: Suya karşı fobisi var. İnsanları bile isteye kırarak onlara gerçek dünyanın adaletini göstermeye çalışıyor. Agresif. Hiçbir bakışa aldırmadan insanları gözlemliyor. Solak ama sağ elle yemek yemeye çalışıyor.

Bir yere büyük bir not almıştım ve altını çizmiştim.

Onu izlediğini biliyor ama bunu onu merak ettiğinden yaptığını düşünmeni sağlıyor. Gözü açık.

İleride oturan ve sigarasını keyifle içen Şanzel'e baktım. Yıkanması için yapılan ısrarları geri çeviremeyip duş aldığı için iki gündür öfkeden deliye dönmüştü. Siniri yavaş yavaş azalsa da hâlâ gergindi. Fakat yanında oturan Bahadır'ın karısıyla olan konuşmasını dinlerken bıyık altından gülüyordu. Komik bir kişilik yaratmıştı, bunu inkâr edemezdim.

Bakışlarım yeniden deftere dönerken önüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Sinan'a dair yazdıklarımı okurken onu bugün görmediğimi hatırlamak kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Fizik tedavi doktoruyla görüşeceği için ortalarda görünmemişti.

Sinan: Az ve öz konuşuyor. İçinde büyük fırtınalar kopuyor gibi dursa da yüzü hep ifadesiz. Hiçbir zaman gülmüyor. Görme engelli olduğuna dair şüphe oranı %60. Mülayim. Erkenden odasına geçiyor, kahvaltıya kadar çıkmıyor. Gözleri görünmediği için ifadeleri belirsiz. Giydiği kıyafetlerle tenini saklıyor. Nedeni, kazadan sonra vücudunda oluşan yaralar olabilir.

Yine bir not almıştım. Bu notu görmemle kahve olayını hatırladım. O an biraz da olsa gerilmiştim ama o anki hâlim şu an komik geliyordu.

Soyunma ihtimaline karşı, dantelli iç çamaşırları giymekten vazgeç!

Kendi kendime bu nota gülsem de dışarıdan görünen gözü yaşlı genç bir kızdı. Yazdığı günlüğe acılarını akıtıyor, ailesini hatırlayarak ağlıyordu.

Sayfayı çevirip Oğuz'u yazdığım kısma geçtim.

Oğuz: Haç kolyesi takıyor. Hristiyan gibi davranmaya çalışıyor fakat ağzından inşallah, maşallah lafları eksik olmuyor. Yalancı. Buraya geliş amacı olduğu belli. Ne kadar serseri gibi dursa da kadınlara karşı nazik ve onlara izinsiz dokunmuyor. Yalnız kaldığı anlarda gözü hep telefonda. Ya not alıyor ya da birine haber veriyor. Hedefinde olan birileri olduğu belli, her an tetikte. İnsanları izlerken işi dolayısıyla rahat ve profesyonel. Boynundan sırtına doğru uzanan bir dövme var. Geçici bir dövme olduğu yakından belli oluyor.

Tam altında yazan notu okuyacakken, varlığını birkaç saniye önce adım seslerinden fark ettiğim ama fark etmemiş gibi yaptığım Oğuz'un sesiyle sayfayı yavaşça çevirdim.

"Selam," dedi Oğuz, neşeli bir sesle. Bu kadar parfüm sıkmasına gerek var mıydı cidden? İrkildiğimi görünce, "Kusura bakma," deyip göz hizama gelmek için dizlerini kırarak eğildi. "Nasılsın, Sevde?"

Bu sefer üstünde hastane önlüğü yoktu. Siyah, polo yaka bir tişört ve onunla aynı renkte kot pantolon. Bir de beyaz bir önlük. Tam bir doktor gibi görünüyordu. Siyah saçlarını yukarı doğru fönlemişti. Hiç çıkarmadığı kolyesi boynunda duruyordu.

Boyu hâlâ benden uzun olduğu için çenemi yukarı doğru kaldırarak gözlerine baktım. "İyiyim, sen nasılsın?" diye tatlı bir sesle sordum. Bakışlarının deftere değdiğini fark etmemiş gibi yaparak gülümsedim.

Kafasını sağa doğru yatırdı. "Seninle aram düzeldi ya, daha iyiyim," deyip tebessüm etti. Samimi olduğu her mimiğinden belliydi. Beni suçladığı olayda bir suçum olmadığını sanıyordu. Onu şikâyet eden kişi olduğumu hiçbir zaman bilemeyecekti. "Tek başına oturduğunu görünce bir selam vereyim dedim. Ne var ne yok?"

Kalemle oynamaya başladım. Bakışlarının bu kadar yakın mesafeden olması utanmama sebep olmuş gibi alakasız yerlere bakmaya başladım. "Fatma Hanım'ın söylediği gibi günlük tutuyorum," diye mırıldandım.

"Hımm..." dedi ilgiyle. Deftere doğru uzandığında, onu engellemek için bir şey yapmadım. Okumayacağını bildiğimden şüpheli görünmek istemiyordum. Eli deftere değil, kaleme gitti. *Saygılı.* Kalemi parmaklarımın arasından alıp incelemeye başladı. "Bende de vardı bu kalemden. Lise zamanlarımda sınava bu kalemle hazırlanmıştım." Cevap vermedim. Kalemi kucağıma bırakıp yavaşça doğruldu. Elini bana doğru uzattı. "Biraz dolaşalım mı?"

Benden şüphelenmeye başlamış olabilir miydi?

Uzattığı elini tuttum. Ayağa kalkarken sadece heyecanlı bir genç kız gibi davranıyordum. Ellerimizi ayırmadan önce gözlerimin en içine bakıp gülümsedi. Ne oluyordu? Kalemi defterin arasına koyup onun yanında yürümeye başladım.

"Hava bugün ne kadar güzel, değil mi?" *Sevde'den hoşlanmıştı.* "Bugün biraz esiyor gibi. Hoş..." Ona doğru dönüp gülümsediğimde o da gülümsedi. Gözleri yüzümde hızlıca dolaştı. "22 yaşındasın. Okulunu bitirmişsin. Öğretmenlik mi yapacaksın?" diye merakla sordu.

Bu gibi soruları beklememiştim. Çünkü buradaki herkes akıl hastasıydı ve böyle sorular sormazdı. Doktorları da bir şekilde geçiştirebileceğimi düşünmüştüm çünkü onları adaylarımın arasına almamıştım. Yine de hazırcevap olmamın getirisiyle, rahatsız bir nefes verdikten hemen sonra, "Uzun bir süre işimi yapabileceğimi sanmıyorum. Kendime hâlim yok ki," dedim. *Öyle deme* der gibi baktı. "Sınava hazırlanmam gerekecek. Bir sürü iş beni bekliyor. Ben daha annem olmadan nasıl çamaşır yıkanır onu bile bilmiyorum. Kime ne öğreteceğim?"

Konuyu değiştirme çabam işe yaramış olacak ki, "Her düşüşün bir kalkışı vardır," deyip ani bir hareketle durmamızı sağlayarak tam karşıma geçti. Gözlerimin en derinine bakıyordu. Sanki bir şey arıyordu. "Sen... Sen güçlü bir kızsın, Sevde. Hayatındaki kayıplardan ders çıkarabilecek birisin. Tekrar ayağa kalkabilecek kadar sağlam duruyorsun. İnan bana."

En ufak bir ilgiye aç olan Sevde'yi titretecek bir şeyler vardı sesinde.

Omuz silktim. "Benden bahsetmeyelim," dedim kısık bir sesle. "Sen neler yapıyorsun?" Konuyu ona getirmem hem büründüğüm çekingen karakter için uygundu hem de işime geliyordu. Yanından geçip yürümeye başlamamla o da adımlamaya başladı. "Kaç yaşındasın? Ailenle mi yaşıyorsun? Ya da... sevgilinle mi?"

Sonlara doğru daha da kısılan sesimi taklit ederek günlerce gülebilirdim. Belli etmemeye çalışarak alt dudağımı dişledim.

Bana yandan bir bakış attı. "Yalan söyledim, sevgilim yok." Ne tepki vereceğime dikkatle bakarken bunu zaten bilmiyormuş gibi gözlerimi irileştirdim. Bu hâlim onu çarpık bir şekilde gülümsetti. "O an öyle söylemek zorunda hissettim. Saçma bir yalandı, takılma. Bana yalancıymışım gibi de bakma lütfen. Tamam, o an yalan söyledim ama genelde yalan söylemem." Kısa bir es verdi. "Pek söylemem," deyip hafifçe sırıttı.

Ona ne diyeceğimi bilemiyormuşum gibi baktım. Aradığım kişi oysa, bana yalan söylerken bunu gizleme gereği duymamışsa ve bunu şu an itiraf ediyorsa kesinlikle benden şüphelenmiyordu. Şu an yanımda olmasının sebebi basit bir hoşlantıydı.

Cankut gibi sapık bir ruha sahip olduğunu düşünmüyordum. Beni beğendiği için yanımda oluyorsa adaylarımın arasından çıkardı. Çünkü benim aradığım kişi duygularını tamamen gizleyebilen biriydi. Böyle bir görevde sadece işine odaklanır, başka bir şey düşünmezdi.

Oğuz'u elememe an kalmıştı.

Beni uzunca incelerken seyrek kirpiklerini birkaç defa kırpıştırdı. "Bayağı şaşırdın," derken kocaman sırıtıyordu. Ellerini arkada birleştirmiş, kafasını hafifçe sağa eğmişti. Sol kaşının altında belli belirsiz duran çizik dün yoktu. Muhtemelen ya sertçe kaşımış ya da bir yere çarpmıştı.

Boğuk bir sesle, "Böyle bakmasana," dediğinde kendimi toparlıyormuş gibi yaptım.

"Nasıl?"

Yeniden durduğunda yüzüme doğru yavaşça eğildi. "Beni çözmek ister gibi. Ağzımdan çıkan her kelimeyi dikkatle dinler gibi..." İç çekti. Sesinde ateşin bir tonu vardı. Ben yanmazdım ama o çoktan yanmış gibiydi. Küllerini üstüme üfleyerek, "Beni merak eder gibi," dedi.

Rolümü iyi oynadığımı söylememe gerek var mı?

Alt dudağımı ağzımın içine doğru yuvarladım. "Ben... Seni rahatsız ettiysem bakmam bir daha." Kafamı eğip kirpiklerimin altından gözlerine baktım. "Sadece seni tanımaya çalışıyorum. Söylediklerin benim için önemli." Yüzü söylediklerimle aydınlandı. "Ama seni..."

Yüzü, yüzüme o kadar çok yaklaşmıştı ki cümlem yarıda kaldı. Neredeyse burnu burnuma değecekti. Gözlerim ilk başta şaşkınlıkla irileşirken sonrasında acemiliğimin göstergesi olarak kapandı ve titreyen bedenimle hamlesini beklemeye başladım. Sigara kokan nefesi yüzümü yalayıp kulağıma doğru yol alırken derin bir nefes aldığını işittim.

Görev için birini öpmüştüm. Birini seviyor gibi yapmış, biriyle birlikte olacak kadar yakınlaşmış, bazı zamanlarda gerçek benliğimi tamamen kaybetmiştim.

İlk değildi. Son da olmayacaktı.

Kulağıma değmesi an meselesi olan dudaklarını hareket ettirdi. "Beni rahatsız edebilecek son insansın, Sevde," dedi üstüne bastıra bastıra.

Bu cümleden söyleniş tarzına göre iyi veya kötü bir anlam çıkarılabilirdi. Oğuz'un kısık, hatta nemli bir sesle söylediği anlam iyiydi. Hatta o kadar iyi ki deneyimsiz Sevde'nin nefesi kesilmiş, bedenini büyük bir ürperti kaplamıştı.

Bedeni bana dokunmadan uzaklaştığı sırada gözlerim gözlerine değmek için aralandı. Güneşten kısılan gözlerindeki küçük parıltılar gerçek miydi, emin değildim. Heyecanlı ve bir o kadar da kararsız bakıyordu. Karşısındaki acemi kızın tepkisinden çekiniyor gibiydi.

"Hoppala paşam, afiyet olsun," diyen Şanzel'in sesiyle ikimizin de ifadesi ânında normale döndü.

Geçen günkü senaryonun aynısını yaşıyorduk. Şanzel, Sinan'la beraber birkaç adım ilerimizde duruyordu. Suratında bizi basmış gibi bir ifade vardı. İşaret parmağıyla Oğuz'la beni işaret etti.

"Siz ne yapıyorsunuz burada? Bu ne samimiyet?" diye kızgın bir şekilde sordu.

Ben utançla başımı yere eğdim. Oğuz, "Pardon?" dedi hafif sinirle. "Sorgu memuru musun sen? Ne yapacağımızı sana mı soracağız?"

"Ne yapıyorlardı?" diye sordu Sinan tek düze bir sesle.

Şanzel bizi kınar gibi baktı. "Ne yapmıyorlardı ki, Sinan'ım." Cıkladı. Biraz abartıyordu. "Karnım acıkmamış olsa bu küçük putperest pezevenge gününü gösterirdim ama çok acıktım!"

Oğuz ağzının içinden homurdansa da cevap vermedi. Kadınlara karşı gerçekten kibardı. Şanzel, "Hadi gidelim," dediğinde ise bundan memnun olmadığını belli eden bir ses çıkardı.

Gidelim kısmına ben de dâhil olduğum için Oğuz'a bakmadan kafamla selam verdim. Yanaklarım kızarsın diye saniyelerdir nefesimi tutuyordum. Pancar gibi olmalıydım.

Birkaç adım atıp çekingen bakışlarımı ona değdirdiğimde selamıma karşılık verdi. *Sonra konuşuruz* der gibi kafasını eğdi. Sevde'nin heyecandan elleri terlemişti. Oğuz'un ise canının sıkıldığı her hâlinden belli oluyordu. Gözleri kısılmış, çenesi gerilmişti. Yine de gülümsemesinden ödün vermiyordu.

O, arkamızdan bakarken, anlamsız bir ekip olan ikiliyle ilerlemeye başladım.

Yemekhaneye gelene kadar kimsenin ağzından çıt çıkmadı. Herkes yemeğini alıp yerine otururken Şanzel'in iğneleyici bakışları yine beni buldu. Bir yandan yemeğini yiyor bir yandan bana ters ters bakıyordu.

Kendimi ne kadar saf gösterdiysem, başıma bir şey gelecek diye yırtıcı kuşa dönüşmüştü kadın.

"Hayırdır?" dedi Bahadır. Masanın ucunda sessizce oturuyordu. O biz gelmeden önce çoktan yemeğini yemişti. Aramızdaki gerginliği yakalayıp Şanzel'le beni işaret etti. "Şanzel niye sana böyle bakıyor? Karnı da aç değil? Sebebi ne?"

Şanzel'in doyma ihtimali Afrika'nın açlıktan kurtulma ihtimalinden bile daha zordu.

Şanzel'e kısa bir bakış atıp boğazımı temizledim. Çekingen bir şekilde, "Sadece Oğuz'la konuşuyordum. Yanımıza gelip bizi azarladı. Ben de anlamadım ki," dedim, küçük bir kız çocuğu gibi.

Sinan'ın, "Şanzel seni öptüğünü söyledi," demesini bekliyordum. Merak duygusunu gizlemiyordu. Eli suya ulaşmak için masanın üstünü yokladı. Küçük şişeyi buldu, kapağını açtı. Bir yudum almadan önce, "Doğru mu?" dedi.

"Niye öpsün ki?" dedi Bahadır, sanki *dövdü* demişler gibi tok bir sesle.

Şanzel ağzı dolu bir şekilde, "Erkek ya!" dedi, r'nin üstüne bastırarak. "Ensesine bas, lokmasını al kızı buldu tabii, yapışır... Ben ona yapışırsam görür ama gününü!"

"Dur be kızım," dedi Bahadır elini kaldırarak. Bunu Şanzel'e mi yoksa karısına mı dedi, anlamadım. Dirseklerini masaya doğru yaslayıp bana doğru eğildi. "Öpmesine izin verdin mi? Yoksa rızan olmadan mı öptü?" diye bir baba edasıyla sordu.

Bu muhabbetin içinde olmak beni geriyormuş gibi elimin tersini ısınmış yanaklarıma bastırdım. "Öpmedi! Şanzel yanlış görmüş!" Utangaç ve yerine göre asi bir kız olduğum için sandalyemi sertçe iterek ayağa kalktım. Birkaç bakışın bana dönmesine neden olan bu hareketim, masadakilerin şaşkın bakışlarını karşıladı. "Bunu konuşmak istemiyorum!" dedim ve arkama bakmadan hızlı adımlarla yemekhanenin dışına doğru yürüdüm.

Beni izleyen biri, sinirli bir genç kız görürken, benim içimde *yes be!* diye bağıran bir kadın vardı. Bu durum işime gelmişti. Gözümün önünde beliren sıralama, hedefime ulaşmam için bana yeşil ışık yakıyordu.

Bu gece büyük bir adım atacak ve onu bulacaktım.

Işığın açık ettiği gerçekler vardı. Karanlıkta belli olamayan gerçekler bir küçük ışık parçasıyla bize gerçeği gösterebilirdi.

Nereye baktığı önemli olan bir çift göz, onu bulmam için ufak ama büyük bir adımdı. Ya da basit bir şans. Alacağım riske, umuyordum ki değecekti.

Odanın içinde beş kişiydik. Geriye kalan iki adayım bu beş kişinin içine dâhildi. Belki birkaç dakika belki birkaç saat sonra onu bulmak için yapacağım hamle tehlikeliydi. Çünkü ben bunu yaparken o benden önce davranabilir ve beni yakalayabilirdi.

Tehlikeli ve beklenmedik. İşte buna bayılıyordum. Avuç içlerim heyecandan kaşınmaya başlamıştı.

Elimde tuttuğum kahve fincanından sadece bir yudum alabilmiştim. Çünkü bu beş kişinin bir araya gelmesini sağlayan dram filmi ağlamama neden olmuş, kahvenin varlığını unutmama neden olmuştu.

Genç ve acılı bir kızın *The Notebook* izlerken ağlamamasını bekleyemezdiniz, değil mi?

Şanzel'in ağlıyor olmasının olağan dışı olduğunu söylemem gerekirdi tabii.

Bugün Oğuz'un işime yaramasını sağlayan, herkesin buraya toplanmasına yardımcı olan biri vardı. Beynimin içinde *şerefsiz* diye var olan, insanların ona Cankut diye seslendiği vasıfsız bir aldatıcı.

Onu bir daha göremeyecek olmanın mutluluğu ile dolup taşıyordum. Son kez gördüğüm yüzüne sağlam bir yumruk geçiremediğim için geceleri uyku tutmayacağı çok açıktı.

Yemekhanede yaşadığımız *nahoş* olaydan sonra odama çekilmiştim. Biraz sonra Cankut'un odama gelip neler olduğunu soracağını biliyordum. Kafamda kurduğum plan işe yarıyordu. Oğuz'la olan yakınlığım, erkeklik duygularını bastıramayan Cankut'u harekete geçirmişti. Bana ne oldu diye sormak için odama gelmişti.

Ona Oğuz'la aramda bir şey olmadığını ama herkesin yanlış anladığını söylemiştim. Kendini içten içe Oğuz'la yarıştırdığını biliyordum ve yanılmamıştım. Anlattıklarımdan sonra belirgin bir şekilde rahatlamış, omuzlarını kabartmıştı. Hâlâ bir şansı vardı.

Bunun ışığında, yaptığım kur ile bu geceyi düzenlemesi için onu ikna edebilmiştim. Eğer kafamı dağıtacak bir film izlememe yardımcı olursa çok memnun olacağımı söylemiştim. İkna olmasını sağlayan tek şey nazlı tavrım değildi.

"Sen ayarlayamazsan Oğuz'dan isterim..." diye mırıldandığımda gözlerinde kocaman bir şimşeğin çaktığını görmüştüm.

Erkeklik gururu.

"Ben hallederim, ondan istemene gerek yok," diye sert bir sesle konuşup odadan çıkmıştı.

Diğerlerinin buraya gelmesini sağlayan ise gönlümü alma çabalarıydı. Bugün yemekhanede kalbimi kırdıklarını düşünüp odama gelmişlerdi. Şanzel yerine özür dileyen iki adamın da mahcup olduğunu görmüştüm. Gönlümü almak için ne yapacaklarını sorduğumda sırıtmamak için zor durmuştum. Beni yalnız bırakmayarak, beraber film izleme teklifime hepsi olumlu bakmıştı. Kırgın bir genç kızı bir kere daha üzmek istememişlerdi.

Sinan için görme engellilerin film izlemesine yardımcı olan sesli betimlemeyi ayarlayan Oğuz'a teşekkürü borç biliyordum. Gerçekten nahif bir adamdı.

Filmin bitmesine dakikalar kala herkes televizyona odaklıydı. Cankut'un cebinden arakladığım telefonu eşofmanımın cebinde hazırda tutuyordum. Kendini usta sanan amatör bir aldatıcının tabii ki ikinci bir telefonu olacaktı. Bize kütüphanedeki filmi ayarlayıp mesaisi bittiği için evine giden Cankut, telefonunu kaybettiğini muhtemelen şu dakikalar içinde fark ediyordu. O telaşlı surat ifadesini kafamda canlandırıp içten içe kahkaha atıyordum.

Bir anda, "İflahım si..." diye yüksek sesle söze giren Şanzel'e dönen bakışlarım küfrüne devam etmemesine neden oldu. Ağladığını gizlemeden yanaklarını sildi. "Hangi akla hizmet bu filmi izlemek istedin? İçim dışıma çıktı!" diye çemkirdi.

Burnumu çektikten sonra omuz silktim. "Ağlamak istiyordum."

Suratını buruşturup, "Zaten hep ağlıyorsun!" diye çıkıştı. Yeniden televizyona döndü. Filmin sonunu kaçırmak istemeyecek kadar heyecanlı olduğu belli oluyordu.

Şanzel'i elemiştim çünkü oynuyordu ama aradığım kişi değildi. Bu tuzağa düşseydim beynimle alay etmiş olurdum. Güzel bir taktikti ama yememiştim.

Bu sebeple iki seçeneğim kalmıştı: Görme engelli rolü oynama ihtimali olan biri ve amacını çözemediğim bir yalancı.

Seçenekleri ikiye indirmemin benim için getirisi olmuştu. Yüzde elliye düşen şansımı deneyecektim. Çok basit bir yol seçmiş olacağımı biliyordum. Bu beni biraz rencide etse de umursamıyordum. Şimdiye kadar

oynadığım rollerden en yorucusunu canlandırdığım için yıpranmıştım. Bir an önce buradan gitmezsem gerçekten ailemi kaybetme duygusuyla bütünleşecek, psikolojimi bozacaktım.

Basit veya değil, önemli olan sonuca ulaşmaktı, değil mi?

Düşüncelerimin arasına sızan Bahadır'ın, "Bana bir tane soda verir misin?" diye seslenişini duymazlıktan geldim. "Sevde?" diye eklediğinde ise mecburen ona bakmak durumunda kaldım. Gözleri *lütfen* der gibi bakıyordu.

Kafamı *tamam* anlamında sallayarak ayaklandım. Birkaç saniye sonra sodayı ona uzatacağım sırada bir anda hızla ayağa kalktı. Ani kalkışıyla eli, sodayı tuttuğum elime çarptı ve soda yere devrildi. Gözleri öfke ile parlarken sol omzuma sertçe çarptı.

Dengemi sağlayabilirdim fakat bu Sevde gibi bir kız için fazla iyi bir refleks olurdu. Bu sebeple düşmeyi bekledim. Fakat düşemeden Bahadır beni bileğimden yakalayıp sertçe çekti.

Evet, yere kapaklanmamıştım ama şu an Sinan'ın kucağında oturuyordum.

En azından üstümde kıyafetlerim vardı.

"Bırak artık saçma sapan kıskançlıklarını!" diye bağıran Bahadır, bulunduğumuz durumu umursamadan cama doğru ilerledi. "Kardeşim yaşında o benim!"

Sinan'ın elleri belimi buldu. Düşmemem için beni sıkıca tutuyordu. Sol kolumu telaşla boynuna doladığımda tırnaklarım derisini çizdi. Bacaklarının üstünde yer bulan bedenimin ona sert çarpışıyla acı içinde inlemem odada yankılanmıştı.

Sinan ise şaşkınlığın yanında telaşla bana sarılmıştı.

"İyi misin?" diye sordu. Parmakları tenime daha da baskı yaptı. Nefesi düzensizleşmişti. Kesik solukları beklenmeyen olayla tenime çarpıyordu. "Bir yerini çarptın mı?"

Benim de düzensizleşen nefesimi düzene sokmak istemedim. Hızlı nefes alışlarımda burnuma dolan kokusunu içime çektim. Tertemiz kokuyordu. Yeni yıkanmış çarşaf gibi.

Yakından yakışıklıydı. Kemikli yüzünde kusurlu görünebilecek tek bir nokta bile yoktu. Yüzümü yalayan nefesi bir ormandaymışım gibi ferah hissetmemi sağlıyordu. Gözlüğünün altında gizlenen o gözleri görmek için amansız bir hisle dolup taşmaya başlamıştım. Belimi sıkıca kavrayan ellerinin soğukluğunu tişörtümün üstünden bile hissedebiliyordum.

Cevap vermem gerekirdi ama lal olmuş gibi ona bakıyordum. Sevde kelimenin tam anlamıyla dumur olmuştu.

Dudaklarım aralanamadan ayaklanmak durumunda kalmamın nedeni Oğuz'un beni Sinan'ın kucağından nazikçe kaldırmasıydı.

Oğuz, "Sevde, iyi misin?" diye sorduğunda kafamı aşağı yukarı salladım. Bu nahoş duruma düşmem onun hoşuna gitmemişti. İçten içe, Sinan'ın kucağına düşmem yerine yere kapaklanmamı istediğini görebiliyordum. Gözlerinde bariz bir kıskançlık vardı.

Oğuz'un gözleri durum tespiti yapmak için vücudumda dolanırken bakışlarımı Sinan'a değdirdim. Gömleğinin yakasını çekiştirerek derin derin nefesler aldığını gördüğümde diğerleri bana bakmıyor olsaydı bu duruma kıkırdayabilirdim.

"Ayıoğluayı!" diye bağıran kişi tabii ki Şanzel'di. Bahadır hâlâ karısıyla kavga ediyordu. "Sana diyorum, hırbo!" diye daha çok bağırdı. "Kızı ne diye itekliyorsun?!"

Bahadır saçlarını çekiştirerek, "En sonunda kendimi aşağı atacağım, kurtulacağım senden!" diye boşluğa bakarak avazı çıktığı kadar bağırdı.

Oğuz beni bırakıp Bahadır'a doğru hızlı adımlarla yürüdü. Onu kolundan yakaladı. "Bahadır, sakin ol! Görevlileri çağırıp seni odana yollayacağım. Sana sakinleştirici versinler, deliksiz bir uyku çek, kardeşim!"

Bahadır ona tepki verdiği sırada ayak bileğime çarpan tekerlekli sandalye utangaç bakışlarımın Sinan'a dönmesine neden oldu. Elleri sandalyeyi sıkıca kavramıştı. Öylesine sıkıyordu ki parmak boğumları beyazlamıştı.

"Sevde," diye seslendi. Sağıma doğru bakıyordu. "Rahatsız olmuşsundur, özür dilerim." Boğazını temizledikten sonra kafasını önüne doğru eğdi. "Bilerek..."

Şanzel tiz bir sesle, "Mal mısın, Sinan?" diyerek araya girdi. "Kötürüm olmak senin suçun mu? Nereden bileceksin kızın kucağına oturacağını?" Kaş göz yaptı. "Gökten kollarına güzelim kız düşmüş, daha ne istiyorsun?"

"Abla!" dedi Sinan, uyarıcı bir sesle. "Kızı utandırma!"

"Aman iyi be!" dedi Şanzel. "Ben kendime çay almaya gidiyorum. Çaysadım!" deyip çemkirerek odadan çıktı.

Diğer ikili, olayı tatlıya bağlamıştı. Oğuz, Bahadır'ı sandalyeye oturttu. Bana bakarak, "Göz kulak olacak birini getireceğim," dedi ve o da hızlı adımlarla odadan çıktı.

Odanın ortasında öylece dikilirken ne yapacağımı bilemezmiş gibi duruyordum. Bahadır kendi hâlinde otururken Sinan aynı benim gibi gergin bir şekilde bekliyordu. Kollarımı kavuşturup alt dudağımı rahatsızca dişledim.

Adamın karşısında iç çamaşırlarımla kalmam yetmemiş, bir de kucağına düşmüştüm. Pardon, oturmuştum!

"İyi misin?" diye sordu tekrar. "Bir yerine bir şey olmadı ya?"

"Ben senin kucağına düştüm. Asıl sen iyi misin?"

Soruma cevap vermeden, "Bacaklarımı hissetmediğim için sorun yok," diye mırıldandı.

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Şanzel olsaydı kesin dalga geçecek bir şey bulup olayı yumuşatırdı. "Boş ver be Sinan'ım, göremekten daha kötü değildir." Ya da "Ellerini hissediyorsun en azından, kızı elleyip durdun." diyebilirdi. Aslında Şanzel iyi ki yoktu.

Dudaklarımı yalayıp ne diyeceğimi düşünürken Oğuz içeri girdi. Yanındaki hasta bakıcıya bakarak bir şey söyledi. Sonrasında gülümseyerek yanıma geldi. Ona bir şey söyleyeceğim sırada duyduğum sesle Bahadır'a doğru baktım.

Bahadır başka bakıyordu. Onun bakışlarındaki tedirginliği anlayabilecek iki kişiden biriydim. Aşağı atlayacaktı. Dördüncü kattaydık. Eğer aşağı atlarsa, yaşasa bile sakat kalmama ihtimali yoktu.

Aşağıya baktı ve derin bir nefes aldı. Artık kararını vermişti.

Camdan atlamasına an kalan Bahadır'a doğru hamle yaparsam benim *menžel* olduğum anlaşılacaktı. Saniyeler sonra dördüncü kattan aşağı atlayacak olan bir insanı kurtarmam bu oyunu kazanıp kazanmayacağımdan önemliydi. Bir insanın canı söz konusuydu.

Bahadır bir bize bir aşağı bakarken cesaret almak ister gibi gözlerini kapattı.

Yapmam gerekeni yaptım.

Ve biliyordum ki Bahadır'ın aşağı atlayacağını anlayan diğer kişi de harekete geçecekti.

"Bahadır, dur!" diye bağırdım canhıraş. Ona doğru hamle yaptım. "Dur, sakın yapma bunu!"

Ve Bahadır her şeyi etkileyecek o hareketi yaptı. Kendini aşağı atmak için mermerin üstüne çıktı.

Domino taşları yavaşça devrilirken Bahadır'a doğru hamle yapıp onu aşağı atlamadan önce kurtardığımda yalnız değildim. Benden başka bir

el Bahadır'ı kolundan kavramıştı. Kafamı yavaşça kaldırdım. Ona baktığımda, ikimizin bakışları da birbirini buldu.

Gözlerimizde çarpışan ifade ile odanın birden yangın topuna dönüştüğünü hissettim. Oyun burada bitmişti. Kazanan değil, iki tane kaybeden vardı.

İşaret parmaklarımız havaya kalktığında birbirimizi işaret ettik. "Sen!" dedik aynı anda. "Sen *menžel*'sin!"

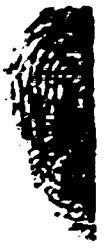
Odanın içinde bir perdenin açılma sesi duyuldu. Bu, yeni başlayan oyunumuzun ilk perdesinin sesiydi. Senaryolar yazıldı, oyuncular seçildi, ruhlar beden bulmak için şekil değiştirdi.

İşte, şimdi başlıyordu.

Sayın seyirciler, oyunun başlamasına dakikalar yok. Uzun bir zamandır oyunun içindesiniz.

İyi seyirler!

KABUK BAĞLAYAN İHTİMALLER

"Tüm olasılıklar ufacık şeyden doğar
ve nihayetinde o olasılık her şeyi değiştirir."
-Hwang Bo-reum

Kabuk bağlayan ihtimaller.

İhtimallerin solan yüzleri, bize içinde bulunduğumuz gerçeklikten sıyrılmak için bir yol tanıdı. Ortadan kalkan olasılıklar artık geçmişte kalan küçük noktalardan ibaretti. Kalem tutan elin yazdığını oynamaya başlıyorduk.

Kaderde yazanları oynayan bedenlerimize yeni bir rol çalmanın yollarını aramaktı yaptığımız. Savrulduğumuz yerde sağlam bir kaya gibi durup rüzgâra karşı darbe almamaya çalışıyorduk. Bazen fütursuzca bazen ise bilinçli olarak oynuyorduk rollerimizi. Herkes gibi hayatın olağan akışında kaybolup gidiyorduk. Her sabah uyanıp günlük işlerimizi hallederken, mükemmel işleyen bir döngüye ayak uyduruyorduk farkında olmadan.

Ne yazık ki ben farkındaydım.

Bu bilinçte bir bireyin yapması gerekeni yapıp rol arkadaşımla tanışmak üzere akademiye doğru gidiyordum.

Ona nasıl hitap edeceğimi, onunla nasıl anlaşacağımı, nasıl beraber çalışacağımı, onu nasıl kabulleneceğimi bilmiyordum. Yüzü aklıma geldikçe birçok *nasıl* sorusu beynimde dönüp duruyordu. Evet, *menžel*'di. Yani bana *partner* olacak kişiydi. Her şekilde bana eş olacak, benimle beraber bir elmanın yarısını tamamlayacaktı.

Kendimden bile daha iyi tanımam gereken bir adamla tanışacak olmak garip geliyordu.

Sanki fantastik bir kitabın içindeydim ve kader bağıyla bağlı olduğum adamı bulmaya gidiyordum. Eğer onu bulamazsam ruhumu bir bıçak yardımıyla bedenimden ayıracak ve beni soğuk bir bedenle baş başa bırakacaklardı. Onu bulup kendime eş yapmalıydım. Yapmak zorundaydım.

Dudaklarımdan dökülen bıkkın nefes, soluksuz kalmışım gibi ağırca dışarı süzüldü. Biri omuzlarıma baskı uyguluyordu sanki. Büyük bir ağrı

sırtıma doğru çöreklenmişti. Aklıma birbirimizi bulduğumuz an geldiğinde ağrının şiddeti arttı.

Hastanede yaşadığımız son olaydan dakikalar sonra oradan ayrılmıştık. Nasıl çıktığımız konusu tam bir keşmekeşti. Bir anda her şey karışmış, herkes daha da delirmişti. Kimse bizim ne söylediğimizi, ne yaptığımızı anlayamamıştı. Bahadır odasına götürülürken biz yönetimden birini bulmak için uğraşmıştık. Hastane müdürüne gelen telefondan sonra işimiz kolaylaşmıştı.

Şükürler olsun ki artık ağlamama, kırılgan durmama ve kendimi acındırmama gerek yoktu.

Her şey açığa çıktıktan sonra ikimiz de birbirimizle hiç konuşmamıştık. Onun da benim kadar gergin olduğunu omuzlarından anlamıştım. O an konuşmanın zamanı değildi. Tek kelime etmeden akademiye gitmek için yola koyulmuştuk. İkimiz de hastaneden farklı taksilerle ayrılmayı tercih etmiştik. Daha sonra kendi araçlarımıza binip akademiye geçmiştik ama nasıl olduysa denk gelmemiştik. Gecenin bir körü olduğu için hızlı bir rapor verdikten sonra oradan ayrılmıştık.

Onu ben bulmak istemiştim. Ben bulmak ve ona emirler yağdırmak istemiştim. Başkasıyla çalışmaya alışkın olmayan zihnim, ona üstünlük tasalanacağını öğrenince çanlarını çalmaya başlamış, *biz yenmeliyiz* diye duvarlarımı yumruklamıştı. Fakat kader yüzüme gülmemiş, ikimizi kazananın ve kaybedenin olmadığı bir duruma sürüklemişti.

Şimdi kim kime patronluk taslayacaktı? Cevaplayayım: Hiç kimse, hiç kimseye!

Sinirle şakaklarımı ovuşturdum. Akademiye gidecek olmak başlı başına bir sorundu. Bizi bekleyen Barbar bu durumdan hiç de memnun olmayacaktı. Hem raporlarımızı düzgün bir şekilde verecek hem de yeni oyunumuzun ne olduğunu öğrenecektik.

Haddinden fazla gergindim.

Bir de tanışmayı dört gözle beklediğim beyi görmek için heyecanlıydım. Kendimden daha iyi tanımam gereken biriyle yıllarımı geçirecektim. Her şeyini öğrenecek, tek bir hareketiyle ne demek istediğini anlayacak kıvama gelecektim. Kim heyecanlanmazdı ki?

İkimiz de rol yaptığımız için onu tanımıyordum. Hastanede geçirdiğimiz günler oyundan ibaretti. Kim bilir gerçekte nasıl bir insandı ve bana karşı duyguları neydi?

Hırs.

Benimle yarışır seviyedeyse işimiz yaştı.

Akademiye yaklaştığım sırada kırmızı ışıkta durup sağ koltuğa doğru uzandım. Tüm kaslarım bana ihanet etmek ister gibi sızlıyordu. Hastanedeki yatağın rahatsız hissi şimdi kendini göstermeye başlamıştı. Biraz hareket ederek bu ağrıları geçireceğimi bildiğimden bunu yapmayı aklıma not ettim.

Telefonumu elime aldığım sırada arabanın içinde arama sesi yankılandı. Ekranda yazan ismi görünce istemsiz bir şekilde yerimde dikleştim. Birkaç dakika içinde görüşecektik, neden aradığını tahmin edemiyordum.

Barbar'dan gelen aramayı yanıtlayıp ayağımla gaza yüklendim.

"Tamay. Dinliyorum," dedim, mekanik bir şekilde.

"Nerede kaldın?" diye sert bir sesle sorduğunda sesindeki gerginliği yakaladım.

Toplantıya yarım saatten fazla vardı. Geç kalmamıştım ki! Sinirinin sebebi bu değildi. Sebebi direkt olarak bendim. Bizdik.

Derin bir nefes aldım. Benim sert çıkmaya yetkim yoktu. En azından bunu sesli yapamazdım. "Çok yakındayım," diye saygılı bir şekilde cevap verdim. Sesimdeki gerginlik, ağrılarımın bedenimde büyük bir sızıyla dolaşmasına sebep olmuştu. "Odanda mısın, amirim?"

Eski bir başkomiser olan Barbar'a *amirim* diye hitap etmemizi bize kendisi söylememişti. Yıllardır süregelen bu geleneği kim başlatmıştı, bilmiyordum. Tek bildiğim Barbar'ın bu hitaptan memnun oluşuydu. Her *amirim* dediğimizde omuzlarının kabardığını görebiliyordum. Eski anılarını yâd ediyor olmak hoşuna gidiyor olmalıydı.

Cevap vermesini beklerken akademiye giriş yapmak için kimliğimi kutudaki bölmeye okuttum. ID kartımdan içeri girmeye yetkim olduğunu onaylanınca içeride ne olduğunu görmemize engel olan büyük, demir kapı ağır bir şekilde aralanmaya başladı. Fakat bu yetmediği için güvenlikten yüz onayı almam gerekiyordu.

Burası şehrin merkezine çok da yakın sayılmazdı. Neredeyse ormanın içinde yer alan akademinin etrafında kaç tur atarsanız atın içeriyi görmeniz imkânsızdı. Sık ağaçlar ve yüksek duvarlar sırları örtüyordu. Akademinin etrafında çok oyalanırsanız birkaç dakika içinde birden çok soruyla baş başa kalabilirdiniz.

Güvenlik kabininin camı yavaşça aralandı. Beni tanıyan görevli, "İyi günler, Azra Hanım," deyince gülümsedim. Her ne kadar beni tanısa da prosedürü uygulaması gerekiyordu. Yüzümü okutmam için tablete

benzeyen ama tabletle hiç de alakası olmayan teknolojik aleti bana doğru yaklaştırdı. Yüzüm tarandı ve onay sesi duyuldu. "Geçebilirsiniz."

"Kolay gelsin," diye cevap verip bir an önce içeri girmek için hızlandım.

Akademi büyük olduğu için içeri girdiğimizde bile birkaç dakika yürümem lazımdı. Binaların çoğunda neler olduğunu biliyordum ama bazıları hakkında bilgim yoktu. Bazılarına da giriş iznim yoktu. Meraktan kudurmadığımı söyleyemezdim tabii. Bir gün Barbar'dan izin alıp hepsini tek tek gezmek gibi hayallerim vardı.

Belki de bir gün oralara girme iznini vermesi gereken kişi ben olurdum. Kim bilebilirdi?

Bir süre Barbar'dan cevap gelmediğinde kapattığını sandım ama tok bir sesle, "Odamdayım," dediğinde kapatmadığını anladım. "Talan geldi. Geç kalma," deyip çağrıyı sonlandırdı.

Hayat değişik tesadüflere gebeydi. Ben Azra Tamay, partnerim Arza Talan'la olan isim benzerliğine şaşırmayacak kadar çok şey görüp geçirmiştim. Bu değişik tesadüf beni meraklandırmıyordu.

Azra. Arza.

Direksiyonda ritim tutmaya başladım.

Tamay. Talan.

Yani yan yana güzel durmadıklarını söyleyemezdim.

Zihnimde anlamsız bir sıralama belirdi.

"Tamay > Talan"

Arabayı park edip uzun binalara bakmaya başladım. Kendimi bildim bileli üstünde "MARTAVAL AKADEMİ" yazan beton yığınında hayatımı geçirmiştim. Burada Azra olmuş, burada kendime yeni bir ben bulmuştum.

Buraya geldiğim ilk gün, dün gibi aklımdaydı.

Bazı acılarım vardı, beni mahveden, hayata dair tüm ümidimi yitiren. Onları bir parça azaltsın diye var gücümle çalışıp akademide bir yerim olsun diye uğraşmıştım. Küçüktüm, küçücüktüm. Neyin ne olduğunu öğrenemeden kendimi bu koca binalara emanet etmiştim. Çocukluğumu, gençliğimi, geleceğimi onların eline bırakmıştım.

O zamanlarda daha büyük görünen binaları izlerken elimi tutan babama baktığımı hatırlıyorum. *"Yapabilir miyim, baba?"* diye sormuştum heyecanla karışık korkuyla. Bir canını toprağa emanet edip acısını yaşayan, diğer canını korkarak teslim eden babam, *"Başka bir ihtimal yok,*

güzel kızım," diye cevap vermişti. Ve ben ondan aldığım güvenle girmiştim içeri.

Martaval Akademi.

Kutsal bir amaca hizmet eden bu akademi, yaptığı işte çok başarılıydı. Birbirinden nitelikli öğrenciler yetiştirip onları muhbir olarak devletin kurumlarına, vatana ihanet edildiği düşünülen şirketlere, yolsuzluk yapılan dairelere sokuyor ve gerçekleri su yüzüne çıkarıyordu.

Şimdiye kadar birçok yerde görev almıştım. Fakat aralarında en gurur duyduğum, mülteci çocukları kaçırıp onların organlarını çaldığı düşünülen bir şirketi ortaya çıkardığım görevdi. Yüzlerce çocuğun hayatını karartan kişileri bulmak aylarımı almıştı ama değmişti de.

Görevimi yapıp suçlunun kim olduğunu akademiye bildirdikten sonra iş benden çıkıyordu. Polis devreye giriyor ve olay kökten kesiliyordu. Akademiyi de yaptığı işi de çok seviyordum. Sevgiden de öte beslediğim bir duygu vardı.

Saygı.

Bazen polis olayı çözemezdi. Olayın derinine inemez, istediğini istediği gibi sorgulayamazdı. Bunu yapabilmek için yıllarca eğitim almış, bir insanın tek bir hareketiyle yalanını yakalayabilen, her role girip her kılıkta çalışabilen insanlara ihtiyaç olurdu. İşte o zaman devreye biz girerdik.

Kimse adımızı bilmezdi. Hiçbir zaman tebrik edilmezdik. Ölsek şehit diye adımız anılmazdı. Takdiri polis teşkilatı alır, başarılı bir operasyon yaptıklarını söylerlerdi. Ama her bir muhbir, vatanı için yaşar, vatanı için ölürdü. Ne takdir beklerdi ne de övgü. O yüzden biz isimsiz kahramanlar diye anılırdık. Vatan sağ olsun, herkes huzurla uyusun, bize yeterdi.

Geçmişe gitmenin özlemi yüreğimi kor gibi yakarken kendimi bir çırpıda arabadan dışarı attım. Onlarca binanın arasından başkanlara özel olan binaya doğru ilerledim. Buradaki günlerim film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyordu. Özlem duygusu kalbime bir zehir misali çöreklenmeye devam etti. Burnumun direği sızladı.

Düşünceleri savurmak isteyerek kafamı sağa sola salladım. Binaya girdikten sonra bir daha kartımı okuttum. Asansöre binip 13. kata çıktığımda da büyük beyaz kapıyı açtığımda da bunu yapmak durumunda kalmıştım. Bu kadar tedbire gerek olduğunu bildiğimden hayıflanamıyordum da.

Uzun beyaz koridorlar öğle molası saatinde olduğumuz için boştu. Gergin bir sessizliğin olduğu havayı soludum. Kalbim hızla atmaya başladı. Abartmak istemiyordum fakat kanımın damarlarımda gezinişini hissediyordum sanki. Göğüs kafesimi delip geçecek gibi atan kalbimin getirisi olarak hızlanan nefes alıp verişimi düzene sokmak için kendime birkaç saniye verdim. Uzun zamandır böylesine heyecanlanmamıştım.

Ah! İyi ki bu hâlim dışarıya dümdüz bir surat olarak yansıyordu.

Varmak istediğim kapının önüne geldim. *Acar Barbar* yazısına baktım. Terlediğini hissettiğim avuç içlerimi üstüme silip saçlarımı geriye doğru attım. Yüzüme tatlı bir gülümseme yerleştirdim ve yeni hayatımın ilk gününün bana şans getirmesini dileyerek kapıyı açtım.

İçeri girdiğimde yoğun, erkeksi bir koku aldım. Amirim odunsu kokan parfümleri seviyordu.

Masasında gergin bir şekilde oturan kokunun sahibiyle göz göze geldiğim sırada heyecanım katlandı. Gözlerinin içi parlasa da yüzünü ifadesiz tuttu. Evet, sinirliydi. Hatta çok sinirliydi.

Bir anlığına onun sinirli yüzünü inceledim. Neredeyse 55 yaşına gelmişti ama hâlâ karizmatikti. Kırlaşmaya başlamış saçları ona ayrı bir hava katıyordu. Yaptığı sporların etkisiyle bazı gençlere taş çıkartacak bir fiziğe sahipti. Hakkını yiyemem, *benim* diyen adam bile onun getir götürünü yapardı. Onun yaşıtları göbek büyütüp emeklilik hayatı sürerken o bizim suyumuzu çıkartıyordu. Maşallahı vardı.

Hafifçe tebessüm ettim. Saygılı bir baş selamı verdim. Selamımı kafasını oynatmadan gözleriyle aldı. İfadesinden anladığım üzere güzel bir azar yiyecektim.

Barbar'dan gözlerimi alıp bugünün anlam ve önemine doğru baktım. Benimle selamlaşmak için bekleyen Arza ile karşılaştım. Yavaşça doğrulup ayağa kalktı.

Heh! Demek ki yürüyebiliyordu! Gözleri de maşallah çok güzel bakıyordu!

Evet, gözleri.

Hastanede geçirdiğimiz günler boyunca merak ettiğim gözleri şu an tam karşımdaydı ve dikkatli bakışlarla bana bakıyordu. Kahvenin hangi tonu olduğuna emin olamadığım gözleri merakla kısılmış, güneşin vurmasıyla göz bebekleri parlamıştı. Sık ve koyu kirpiklerle çevrelenmiş bakışını sertleştiren gür kaşları ise ona yakışıyordu.

Merak edilmeye değer bir göze sahipmiş diye geçirdim içimden. *Gözlüğün arkasına saklanması haksızlık olmuş.*

Hastanedeki çekingen görüntüsünün aksine farklıydı. Kendine çekidüzen verecek vakti bulmuş olmalıydı. Üstünde siyah, gövdesine yapışan bir tişört ve aynı renkte bir kot vardı. Kulağındaki küçük halka küpesi, bileğindeki saat, kollarındaki dövmeler, kulağının birkaç parmak kadar üstüne kadar üç numaraya vurulmuş dağınık saçları, ense tıraşı ve yüzünden silinmiş mağrur ifadeyle karşımda çok farklı bir adam vardı.

Şaşırdığımı mimiklerime yansıtmasam da içten içe şaşırmıştım. Karşımdaki adam bambaşka biriydi.

Onu hep otururken gördüğüm için boyunu 1.90 civarında diye tahmin etmiştim. Ayağa kalkmasıyla gövdesinin uzunluğu gözlerimin önüne serilmişti. Yaklaşık 1.97 olmalıydı. Ben de kısa bir kadın değildim ama ona çenemi hafifçe kaldırarak bakmak zorunda kalmıştım.

Uzattığı elini tuttuğumda, elimi hafifçe sıktı. Yaz ayında olmamıza rağmen elleri buz gibiydi. Ürperdiğimi belli etmemeye çalıştım. Beni dikkatle inceleyen göz bebeklerinin yansımasında kendimi görüyordum. Konuşmak yerine kafasıyla selam verdi. Karşılık verip onun bana baktığı gibi ona baktım. Bakışları hızlıca bedenimde dolandı. Ona yaptığım gibi beni inceledi.

Üstümde siyah, keten bir şort ve kolsuz, siyah, basic bir tişört vardı. Sadece kırmızı bir ruj sürmüştüm. Saçlarımı doğal dalgasında bırakmış, birkaç tane gümüş kolye ve yüzük takmıştım. İlk günden süslenmeyeyim demiştim. Onun daha özenli göründüğünü söylesem yalan söylemiş olmazdım.

Aslında özenden daha çok temiz görünüyordu. Tertemiz.

Onu incelerken ifadelerimi belli etmediğim gibi o da beni incelerken hiçbir açık vermiyordu. Sadece saniyeler süren tokalaşmadan ikimiz de birbirimize dair birçok şey öğrenmiştik.

Hastanede gördüğü kadın bambaşka biriydi. Canına kıyan, her an ağlayabilen, güçsüz duran kırık bir kalbi canlandırmıştı ama gerçekte çok farklıydı. Karşısında gördüğü kadın güçlüydü. Omuzları, elde ettiği başarılarla dik; göğsü, kazandığı ödüllere kabarıktı. Ne kendini ezdirirdi ne de başkasını ezerdi. Öz güveni insanı irite etmeyecek kadar dozunda, başarılı bir Türk kadınıydı.

Gözlerimde gördüğü ifade onu korkutur muydu, bilmiyordum ama canının bir parça sıkılmış olmasını diliyordum. Baş etmesi zor bir kadın değildim, sadece elde etmesi zor bir kadındım. Bana emir veremeyecek olması egosunu zedelemiş olmalıydı.

İkimiz de direkt olarak birbirimizin gözlerine bakarken mağlubiyetimizin ezici yıkılışını yaşıyorduk. Kendi kendimize yenilmiştik. Ortada bir başarı yoktu. İkimiz de başarısız olmuştuk.

O da benim kadar hırslıydı. Bunu dile getirmesine gerek yoktu. Bana bakan gözleri, omuzlarındaki hafif yükseliş ve elimi sıkarkenki tavrı gerçeği gözler önüne seriyordu.

Eski rakibim, yeni ortağım bana benziyordu. Bu durum, itiraf etmeye zorlanmasam da hoşuma gitmişti.

Barbar'ın soğuk bir sesle, "Oturun," demesiyle gözlerimiz masanın başında oturan amirimizi buldu. Bunu beklermiş gibi ellerimiz sakince birbirinden ayrıldı.

Bir ölünün teni kadar soğuk olan elini bırakınca yeniden ürperdiğimi hissettim. Üstünde durmadım.

İkimiz de sakin bir şekilde karşılıklı oturduk. Çantamı yan tarafa koyup bacak bacak üstüne attım. Geniş ve ferah oda havadardı, klima da çalışıyordu. Şu an rahattım fakat Barbar'a baktığımda gözlerinin Arza ile benim aramda mekik dokuduğunu gördüm. Rahatım uzun sürmeyecek gibiydi.

Her an öfkesini kusup sizi oturduğunuz koltuğa gömmek için fırsat kollayan Barbar'la karşı karşıya kalmanın tehlikelerini anlatmak istemiyorum. Yaşayıp görelim.

Barbar, boğazından gelen bir sesle hızlı fakat güzel bir diksiyonla konuşmaya başlayınca partnerim ve ben aynı anda yerimizde rahatsızca kıpırdandık. Gardımızı almıştık.

Bize kınayarak baktı. "İkiniz de beni hayal kırıklığına uğrattınız. Beklediğim performans bu değildi." Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Böyle bir sonucu bekleyeceğim son insanlardandınız! Başınıza neler geleceğinden de haberiniz yok!" Korku filmindeymişiz gibi söylediği cümle kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Bakışları benimle Arza arasında gidip geldikten sonra öfke dolu bir soluk verdi. "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?!"

Arza günlük bir konuşmanın içindeymişiz gibi, "Ne yapmışız, abi?" diye sorduğunda kaşlarım çatıldı. Olanları unutmuş muydu?

Sesi hastanede olduğu gibi kısık ve pürüzlü değildi. Odayı dolduran erkeksi sesinde sorgulayıcı bir üslup ve sert bir ton vardı. Bu ton, bakışlarım ona değmesin diye uğraş vermeme sebep oldu.

"Bir de cevap mı veriyorsun?! Hiçbir şeyin farkında değilsin herhâlde! Ama merak etme! Birazdan sana çok güzel fark ettirirler!"

Barbar yerinden kalkıp ellerini arkada birleştirdi. Onu ilk defa sinirli görmüyordum ama ilk defa bu kadar gergin görüyordum. Odanın içinde tur atmaya başladı. Arza ile beraber aynı anda ayağa kalktık. Bize öğretilen, üstümüz ayaktayken oturmamamızdı. "Oturun!" dediğinde ise aynı anda oturduk.

Bizi *asker* diye adlandıramazdım. Askerler kadar sıkı bir fiziki eğitim almamıştık. Eğitimlerimiz daha çok zihinsel ağırlıklıydı. Tabii ki kendimizi korumayı biliyorduk. Haftada en az bir defa poligonda silah kullanımı konusunda eğitilmiştik. Bedenimizi darbeye karşı korumayı, yeri geldiğinde saldırıya geçmeyi öğrenmiştik. Asker değildik ama asker gibi yetiştirilmiştik.

Bizi diğer teşkilatlardan ayıran, akademinin çatısı altında yer almamızı sağlayan en temel özelliğimiz zekâmızdı. Bu yüzden herkes akademiye kabul edilmiyordu. Ağır sınavlardan geçerek kendimizi kanıtlamadan burada yer alamıyorduk.

Türkiye'nin en parlak beyinlerini yetiştiren bu kurum, bizi bünyesine kabul ettiğinden bu yana aldığımız eğitimlerin büyük bir çoğunluğu zihinsel yeteneklerimizi çoğaltmaya yönelikti. Sınırları zorlamayı öğrenmiştik.

Ve öğrenmenin sınırı yoktu.

Düşüncelerimi susturduğumda bakışlarım karşımdaki adama değdi. Onun da benim kadar şaşkın olduğunu fark ettim. Barbar normalde de sakin bir adam değildi lakin şimdi çok değişik davranıyordu. İkimiz de bu hâline alışık değildik.

Arza'ya bakarken içimden, *Bunu biz yarattık,* dediğimi anlamış gibi kafasını hafifçe salladı.

Beni gözlerimden mi anlamıştı?

Barbar odanın ortasında durdu. "Bugün kurula çıkacaksınız!" dediğinde ikimiz de kafamızı hızla ona çevirdik. Koyu gözleri üzerimizde dolaştı. Öğrencilerini azarlayan öğretmenler gibi bakıyordu. Ki zaten öyleydi. Yeniden yürümeye başladı. "Cezasız kalmamasına karar verdiler!"

Kurulun karşısına üç defa çıkmıştım. Çıkana kadar onların varlığından şüphe duymuştum. Öylesine uzak ve ulaşılmazdı benim için. Çıktığım zamanlarda ise bir hafta öncesinden haberim olmuştu. Şimdiki duruma bu sebeple inanamıyordum.

Kurulun karşısına çıkacaksak işler benim tahmin ettiğim gibi basit değildi. Bir karşılığı olacağını düşünmüştüm ama kurula çıkacak kadar büyük bir sorun olduğu aklımın ucundan dahi geçmemişti.

Yerimde rahatsızca kıvrandım. "Beraberlik mi bozdu olayı?" dediğimde Barbar alayla yüzünü buruşturdu.

"Peh!" dedi sinirle. "Ne beraberliği, Azra? Adam aşağı atlamaya çalışmasa ne beraberliği?! Günlerdir birbirinizi bulamadınız! Nasıl muhbirsiniz siz?" diye parladı. "Şimdiye kadar bu becerilerle nasıl çalıştınız siz? Onca başarıyı kim aldı? Hayrete düşürdünüz beni."

Haksızlık ediyordu.

"Amirim," dedim sakin kalmaya çalışarak. Daha dik bir konuma gelip saygı sınırımı aşmadan konuştum: "Birincisi, birbirimizi bulamamamız ikimizin de iyi oynadığını gösterir." Gözlerim merakına yenik düşüp bir anlığına Arza'ya değdi. Dudaklarının egoyla kıvrıldığını gördüğüme yemin edebilirdim. Yaptığı mimik hızlıydı ama yakalamıştım. "İkincisi ise siz demişsinizdir *atla* diye!"

Barbar'ın adımları taş gibi kesilirken bana *hadi ya* der gibi baktı. "Bu da nereden çıktı?" diye anlamazdan gelerek sordu.

Bahadır da Şanzel de onların ayarladığı oyunculardı. Akademide çalışıp çalışmadıklarından emin değildim ama ikisi de oynamıştı. Şanzel'i son gün anlamıştım, Bahadır'ı ise son dakika fark etmiştim. Şanzel'i ihtimal dâhiline almamıştım çünkü birini aramıyordu. Gerçekten bir yere kadar iyi oynamıştı ama tek amacı rolünü iyi yapmaktı. Aradığım kişinin gayesi sadece yakalanmamak değil, yakalamak da olduğu için Şanzel elenmişti.

"Şanzel de Bahadır da bizdendi çünkü," deyip benden önce lafa atlayan Arza cebinden çıkardığı sigara paketinden bir dal aldı. Parmakları arasında çevirdiği sigaraya bakarken, "Kuvvetle muhtemel sizden çıkmıştır bu iş. Acele etmeden yapamıyorsunuz," dedi boş vermiş bir sesle.

Disiplinsiz?

Barbar'ın karşısında sigara mı içecekti o? Hem bizim için geçerli olan dövme yasağı onun için geçerli değil miydi? Kollarındaki dövmeleri hastanede gömlekle gizlemişti ama şimdi gözümün önünde duruyordu.

Bu adam nasıl bu kadar pervasız olabilirdi?

O bu kadar pervasızken, ben göbeğimi deldireceğim dediğimde neden bana karşı çıkılmıştı?

"Tebrikler!" dedi Barbar büyük bir sinirle. Bize bakarken içinden *ahmaklar* diye geçirdiğine yemin edebilirdim. "Onların bizden olduğunu çözdüyseniz nasıl birbirinizi bulamadınız?" Yeniden yerine oturup avuç içini masaya sertçe vurdu. Bakışlarında salt bir sinir vardı. Kendini durduramıyor gibiydi. "Ben sizi böyle mi eğittim? Aldığınız derslerin hakkı

bu mu? Nerede sizin beden dili okuma yetileriniz? Nasıl bulamazsınız bizden olanı? Nasıl son hamleye kadar sessizce beklersiniz? Tatile mi gönderdik sizi?!"

"Oyunu kuralına göre oynamışız, abi," dedi Arza. Ses tonu öylesine rahattı ki yüzümü buruşturmak istedim.

Barbar bağırarak, "Bırak!" dedi. Arza bu kadar öfkeli bir adamın karşısında susmazsa işler çığırından çıkacaktı. "En güvendiklerimi yolladığım işte bana beraberlikle dönemezsiniz!" Tükürür gibi konuşuyordu. "Sizin gibi eğitim almış insanlar benim yüzümü kara çıkartamaz! Bu değil emeklerimin karşılığı! Ben *kim kazanır acaba* diye meraktan geberirken bana başarısızlıkla gelemezsiniz!"

Ben kafamı suçlulukla önüme eğdim. Haklıydı ve ben susmam gereken zamanı biliyordum. Kirpiklerimin altından Arza'ya baktım. Sigarasını yakamadan yavaşça paketin içine koyduğunu gördüm. Cesaret edememişti.

Barbar daha fazla yalanlayamadı. "Size haber gönderdim. Az kaldı diye silkelenin istedim ama görünen o ki siz işin ciddiyetinde değilsiniz!" Hem haklı hem haksızdı. Gayet de ciddiyetindeydim ama yine de başarısız olmuştum. "Şimdi nasıl arkanızda duracağım sizin? Nasıl diyeceğim, *bunlar verdiğim işte kalkar?* Çaylaklar bile sizden daha..."

Arza araya girip Barbar'ın cümlesini tamamlamasına engel oldu. "Ayıp oluyor, amirim," dedi keskin ve hiddetli bir sesle. "O kadar da değil!"

Sesindeki alınmış tonu sezdiğimde bıyık altından gülümsedim. Barbar'ın bizi çaylaklarla kıyasladığı yoktu. Bizi kızdırmak için böyle söylüyordu. Arza'nın tutumuna bakılırsa bunu başarmıştı da.

"Siz..." diye cümleye başlayan Barbar, telefonunun çalmasıyla durdu. Ekrana bakınca gözünün daha çok seğirdiğini gördüm. Bir eli yumruk hâlini alırken bir eli telefonu sıkıca kavradı. Bize bakmadan, "Geliyorum," deyip hızlı adımlarla odadan çıktı.

Arkasından bakarken fırtınanın daha esmeye bile başlamadığını biliyordum. Bu daha başlangıçtı.

Maalesef.

Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde bağladım. Kendi kendime, "Haklı," diye mırıldandığımda Arza'nın yüzündeki ifade değişmedi. "Hastaneyi kendimiz seçtiğimiz için bizden büyük bir başarı beklediler."

"Ben seçmedim."

Sigarasını yakıp güçlü bir duman çekti. Gözlerimiz sıkıca birbirine kenetlendi. "Sona mı kaldın?" diye sordum. Eğer sona kaldıysa ve hastaneyi kimse seçmediyse mecbur kalmış olmalıydı.

Kafasını *hayır* anlamında sallayıp öne doğru eğildi. O zaman nasıl seçilmişti? Dirseklerini dizlerine yasladı. Böyle dikkatli bakışlara alışkındım, rahatsız olmuyordum. Kendimi açık edip beni tanımasına izin vermeliydim. Yapamıyordum.

"Zoru seviyorsun," dedi yüzümü pürdikkat incelerken. Öyle bir tonlamayla söylemişti ki sanki *zor olan, benim* dermiş gibi, *beni de seversin* demek ister gibi. Sakin bir şekilde konuştuğunda gözlerimiz görünmez bir ipin iki ucunda kördüğüm oldu. "Bizi neye sürüklediklerini düşünürsek hoşuna gideceği kesin," dediğinde ip sıkılaştı.

"Alışkın değilim," dedim, söylediğine cevap vermeden. Bu konudan uzaklaşmak zorunda hissetmiştim. Yüz ifadesi gerilir gibi oldu. Kaşlarını çatmak için zor durduğunu görüyordum. İfadesiz durarak sigarasını içiyordu. "Şimdiye kadar yalnız çalıştım. Şimdi bir başkasıyla çalışmak hoşuma gitmiyor," dedim, bundan memnun olmadığımı gizlemeden.

Aldırmadı.

"Rollerimizi belirleyecekler," dedi sigarasına bakarken. Bu söylediğinin onu memnun edip etmeyeceğini anlayamadım. Kurulun karşısına çok defa çıkmadığımdan açıkçası onları pek tanımıyordum. Arza ise onları tanıyormuş gibi konuşuyordu. "Cezamız bu olacak."

Cezamız.

İlk cezam değildi ama hem suçum yokken ceza aldığım ilk durumdu hem de başkasıyla beraber suçu paylaştığım ilk ceza buydu.

Bu durumu kendime yediremiyordum. Onu yakalamama çok az bir zaman kalmışken başarısız olmak kanıma dokunuyordu. Egomun beni ayaklar altına alıp ezişine katlanamıyordum. Utanmasam bir şans daha istemek için gururumu yok sayacaktım.

"Öyle bir role bürünmeyip biraz farklı bir role girseydin her şey daha kolay olabilirdi. Ben de bilirdim gözlük takıp sandalyeye oturmayı." Bir anda yükselmemle sadece kaşları havalandı. Sinirime yenilip söylememem gereken bu cümleyi yutmam gerekirdi. "Ben zoru seviyorum, evet ama senin kolaya taptığın belli. Bu durumda olmamızın sorumlusu..."

Sigarayı tuttuğu elini hafifçe kaldırdı. "Hop!" dedi benim aksime sakince. "Rekabet severim ama haksızlığa gelemem, Tamay." Sesi buz gibi olmuştu. Odanın içindeki ferah hava artık tüylerimi ürpertiyordu. "Kolayı seçtiysem niye bulamadın beni?" Gözleri irileşti. "Çünkü ben

istemedim," dediğinde sesi sert değil, yumuşaktı. Ayağa kalkıp pencereyi açtı ve sigarasını orada içmeye devam etti. "Tıpkı senin de istemediğin gibi..."

Sinirim kendimeydi. Bunu başarısızlık olarak addedeceksek, benim için bir ilkti. Suçu sadece ona atmak adil değildi. Yine de ona olan öfkemi bastıramıyordum. O değil, bir başkası olsaydı belki de çoktan kazanmıştım.

O, benim kadar iyi olmasaydı belki de çoktan kazanmıştım.

Sırtı bana dönükken fırsatı yakaladım. Gerekeni yaptım ve onu izlemeye başladım.

Aldığımız eğitimlerden biri bedenimizi geliştirmekti. Erkeklerle ayrı binalarda olsak da onların da aynı eğitimleri aldığını biliyordum. Arza bu eğitimlerin suyunu çıkarmıştı. Trapeziusları, yani sırtından başlayıp ensesine doğru giden kasları *ben buradayım* der gibi bağırıyordu. Geniş omuzlarına yakışıp onları daha çok ortaya seriyordu.

İncele diye bağıran yanımı bastıramadım ve onu mesleki açıdan incelemeye başladım.

Hastalık boyutunda titiz. Kolundaki saatin fiyatından anlaşılacağı üzere cimri değil ama kirlenen ayakkabılarının yenisini almak yerine birkaç defa temizletmeyi seçmiş. Kıyafetlerinin üzerinde tek bir lekeye katlanamıyor. Pantolonun paçalarında bir köpeğin yaptığını düşündüğüm izler var. Köpeğin küçük olduğu, izlerin ulaştığı yerlerden anlaşılıyor. Evinde beslediği, hatta evden çıkmadan önce köpeği sevdiği belli. Bu titizliğe rağmen köpeği sevmesi, ona değer verdiğini gösteriyor.

İncelememi bölen, bana doğru yandan attığı bakış değil, dümdüz bir sesle, "Toy Poodle," demesiydi. Köpeğin cinsini söylemişti. Kaşlarım havalandı. "Anladığın üzere pantolonlarımı mahvetmesini umursamayacak kadar onu seviyorum."

Tepkisiz bir şekilde ona baktım. Elbette onu incelediğimi anlayacaktı.

Yeniden karşıma oturdu. Ona hızlıca bakış atıp incelememe şimdilik son verdim.

Saatinin aile yadigârı olduğu aşikâr. Çünkü saat eski ve onun tarzına uygun değil. Saatin üstüne işlenmiş S.T. harfleri ailesinden birinin adının baş harfleri olmalı. Böyle bir saate ailesinden başka birinin adını işlemeyecek kadar ailesine bağlı. Sevgisini gizlemeyen biri. Saç kesimi, giyim tarzı ve oturuş şeklinden anlaşıldığı üzere dikbaşlı. Sözünü esirgemekten gocunmuyor. Saygıyı elden bırakmasa da kendisini ezdirmiyor. Soğukkanlı.

Son cümlem kararsız bir şekilde zihnimde yankılandı.

Amaçlarının girdabında boğuluyor.

Arza, keskin gözlerini üzerimde dolaştırırken, "Bitti mi?" dedi sakince.

Hafifçe tebessüm ettim. Gözleri bir an dudaklarıma değse de tekrar gözlerime baktı. Omuz silktim. "Şimdilik."

Cevap vermek yerine alt dudağını dişledi. Onun da beni incelediğini biliyordum. Fakat benim spoiler vermek gibi bir niyetim yoktu. Kendi istediğini yorumlayabilirdi.

Gözlerinin ayakkabılarımda olduğunu fark ettim. Gülmekle gülmemek arası bir çizgide dolanıyordu. Dudakları kıvrılmamak için zor duruyordu. Komik olan neydi? Kırmızı *Converse*lerimdeki Sünger Bob arması mıydı ona komik gelen? Bir görevimde küçük bir kız çocuğundan hatıra kalan bir armaydı bu.

Bakışlarımız birbirini buldu. O an komik gelmediğini, aksine bunu tatlı bulduğunu fark ettim. Yavaşça, "Ben de çocukları severim," dedi. Bunu söylerken sesinde yumuşak bir tını vardı. Gözlerinden geçen bulutları gördüğümde merakla doldum. Bunu gidermek ister gibi, "Sinan. Kardeşimin adı," dedi. Gözlerim saate değdi. *S.T. Sinan Talan.* "En değerlimdir," derken bunu tüm kalbiyle söylediği belliydi.

Hızlıca parçaları birleştiren zihnim, zekâmla alay etmiyorsa, bana bu anda kartlarını açık oynayan bu adamın üzerinde yaptığım tahmin doğru olmalıydı.

Yerimde doğruldum. "Geçmiş olsun," dedim kısık bir sesle.

Gözlerinden geçen ifadenin buz parçası gibi dağılışını izledim. Yarasına değen iki kelimeyi reddetmeden kafasını *sağ ol* der gibi salladı. Net bir şekilde belli olmasa da omuzlarının hafifçe çöktüğünü gördüm.

Ama şaşkın değildi.

Onu anlamama, söylediği tek bir kelimeyle parçaları birleştirmeme alışkındı. Akademide tanıştığımız herkes bunu yapabilecek düzeydeydi. Bu yüzden tepkisizdi.

Akıl hastanesini o seçmemişti. Seçmek zorunda kalmıştı. Hasta birini oynayamamıştı. Bunun nedeni kolaya kaçmak değil, bundan bir yarası olmasıydı. Kardeşinin adını söylerkenki ifadesi gerçeği ortaya seriyordu.

Sinan Talan'ın zihinsel bir hastalığı vardı ve abisi onu canından çok seviyordu.

Aramızda daha fazla konuşma geçmedi. Onun kardeşini hatırlamasıyla bir tane daha yaktığı sigarasından sızan duman ikimizin arasında gelip giderken ben de bir tane yaktım. Sözler değil, bakışlar, ifadeler konuştu. Birbirini tanımak için sözlere ihtiyaç duymayan iki muhbir olarak sessizce oturup cezamızı öğrenmeyi bekledik.

Durmadan ona bakmak ve onun hakkında fikir yürütmek istiyordum. Hatta bunu yapmamak için kendimi zor tuttuğumdan avuç içlerim kaşınıyordu. Hem onu rahatsız etmek istemiyordum hem de tüm yargılarımı tüketmek. O yüzden o hariç her yere baktım, gözlerimi ona değdirmedim.

Dakikalar sonra Barbar kapıyı açtığında ikimiz de hızla ayağa kalktık. Bize aynı kızgınlıkla bakan Barbar'ın ifadesine bir duygu daha eklenmişti.

Endişe.

"Sizi bekliyorlar," dedi hızlıca. Kafasıyla *hadi* işareti yaptı. "Çabuk olun." Kıyafetlerimize kısaca göz gezdirdi. "Takımlarınız yanınızda mı?"

Bundan memnun olmadığımı belli eden bir sesle, "Benim değil," diye cevap verdim. Kurulun karşısına şortla çıkacağıma inanamıyordum!

Herkesin akademide bir odası vardı. Daha doğrusu her muhbirin vardı. Ben o odayı çok sıkıcı bulduğum için evde kalıyordum. Evimi sürekli değiştirmek zorunda kalsam da bu hâlimden memnundum. Kahretsin ki takımım akademideki odamda değildi. Kurulun karşısına ceza almak için çıkarken üstümde şort olması beni ne kadar daha kötü gösterirdi ki?

Arza pürüzlü bir sesle, "Benimki odamda ama Tamay'ınki yanında yoksa ben de giymeyeyim," dediğinde kaşlarım havalandı. "Onu kötü göstermek istemem."

Adam diyordu ki *kibarım, centilmenim, bana uyuz olma.* Hakkını yiyemem, bir sayı almıştı.

Barbar bu cevaba sevinir gibi oldu. Bize son bir kez bakıp önden ilerlemeye başladı. Arkasından hızla yürüyorduk. Arza'ya bakmadan, "Benimle beraber yanma," dedim hızlıca. Çaylak değildim, benimle beraber hareket etmesine gerek yoktu. "Çok incesin ama sen giy takımını."

Eli ensesine giderken bana doğru kafasını çevirdi. "Tamay," dedi yumuşak bir sesle. "Ekip arkadaşımı yalnız bırakmam ben."

Sesindeki hafif alaycı tonu duyduğumda bu alaycılığına göz devirebilirdim ama davranışı ne olursa olsun tatlıydı. Sadece gülümsemekle

yetindim. Ona yandan bir bakış atıp, bizi bekleyen belaya doğru yürümeye devam ettim.

Yanımdaki adamın adımları sertti. Bastığı mermer zemin ağırlığının etkisiyle tok sesler çıkartıyordu. Kendinden emin yürüyüşü ceza almaya gidecek gibi değil, ödül almaya gidecek gibiydi.

Beraber beş dakikadan fazla yürüdükten sonra vardığımız kurul odasının önünde duran Barbar arkasını dönüp bize baktı. "Az ve öz," dedi uyararak. Kafalarımızı salladık. "Sizi sizden iyi tanıdığımızı unutmayın ve beni kendi safınızda bilmeyin." Bize son kez baktı ve kapıyı çalıp içeri girdi.

Bizim safımızdaydı ama öyle değilmiş gibi davranması çok tatlıydı.

Onun ardından paşa paşa içeri girdik. Arza bana öncelik tanımış ve kapıyı kapattıktan sonra tam yanıma geçmişti. İkimiz de ellerimizi arkada birleştirip dik bir vücutla, bizi bekleyen kurulun karşısına durduk.

Karşımızda beş tane kurul üyesi vardı. Geniş odanın ortasındaki uzun, ince masada yan yana oturan üyelerin yüzleri duvar gibiydi. Akademinin kuruluşundan beri burada olan, bir başkan ve dört başkan yardımcısından oluşan kurulda her sene oylama ile yeni bir başkan seçiliyordu.

Kendimi bildim bileli başkan olan Raşit Başkan'ın yüzü diğerlerinden farklıydı. Bizi gördüğünde dudağının kenarı hafifçe yukarı kalkmıştı. *Aşağılama.* İkimizi de küçük görüyordu.

Bu davranışını kendime yediremesem de konuşmaya başlamasıyla herkes gibi ben de daha dik durdum.

"Ani bir kararla toplanmamızın nedenini size açıklamama gerek yok," dedi keskin bir dille. "Siz ne yaptığınızın bilincindesinizdir." Kafasını eğip gözlüğünün altından küçümseyici bir bakış attı. "Umarım!"

Kurul için zaman her şeyden daha değerliydi. Hızlı konuşması ve aceleci tavrı beklenmedik değildi. Bugün burada toplanmamız dolayısıyla hepsinin bakışlarında memnuniyetsizlik vardı. Hemen cezamızı verip kaçmak istiyor gibi duruyorlardı. Vakit onlar için nakitti.

Yılda bir veya iki kez görülen kurul toplantısına dâhil olduğum için kendimi şanslı sanacakken, *cezamız* kendini hatırlatırcasına aklıma geldi.

Başkan'ın bakışları Barbar'a değdi. Barbar kurula üye değildi ama hatırı sayılır bir ağırlığı vardı. Bu sebeple her zaman bir sandalyesi olurdu. Fakat bugün sandalyesine oturmamıştı. Bizimle beraber onun da ceza aldığını anladığımda içimin burkulduğunu hissettim. Oturamayacak kadar gururu kırılmıştı. Kalbim sızladı.

Başkan gözlüğünü düzeltip yeniden bize baktı. 63 yaşında olduğunu biliyordum. Dünyaca ünlü bir beyin cerrahıydı. Başarılarıyla adından söz ettiriyordu. Sadece tıp alanında değil, birçok alanda ödülü vardı. Çok başarılıydı ve bu onu inanılmaz karizmatik gösteriyordu. Yine de onda hoşnut olmadığım, adını koyamadığım bir şeyler vardı. Bir yanım onun göründüğünden farklı olduğunu söylüyordu.

Sadece devletin ileri gelenlerinin bildiği akademide Raşit Başkan'ın ağırlığı yadsınamazdı. Tabii ki buradaki görevi devlet sırrıydı. O yüzden akademideki başarıları sadece kurum içinde kalıyordu.

Hepimizin başarıları gibi.

Yoksa ben de isterdim, *Bakın, yüzlerce kişinin hayatını kurtaran o kadın benim! Bunlar da ödüllerim!* diye sosyal medyada paylaşım yapmayı. Ama işte bizimki gönül meselesiydi. Bir de pek tabii ağır bir cezası ve kovulması vardı.

"Sen detayları anlatırsın, Barbar," dedi Başkan. Sert üslubu Arza'nın gergin bir şekilde kasılmasına neden oldu.

Şu an ona bakmamam gerekirdi. Hayır, kafamı çevirmemeliydim. Dayanamadım.

Bu adam deli miydi? Başkan'a onu öldürmek ister gibi bakıyordu. Hatta çıplak elleriyle boğmak, derisini yüzmek, etini dişleriyle çiğnemek ister gibiydi. Yanlış görme ihtimalim yoktu. Başkan bu bakışların farkındaydı ama üstünde durmuyordu. Olabildiğince umursamazdı. Bu durumun Arza'yı daha fazla öfkelendirdiğini hissettim. Sanki iki tane kurt birbirlerine diş biliyordu. Bir anlığına ortada kalmışım gibi bir hisse kapıldım.

Birbirini yılda bir defa gören, hatta bazen hiç görmeyen ikilinin arasındaki bu nefretin nedenini merak ediyordum. Ne sebeple bu şekilde öfkeyle dolmuş olabileceklerini araştıracak, tabii ki bunu burada bırakmayacaktım. Acaba Arza'ya sorsam söyler miydi?

Başkan sesli bir şekilde boğazını temizledi. "Dosyada her şey yazıyor. Bu sefer bizim istediğimiz şekilde oynayacaksınız," dedi.

Arza haklı çıktı.

O an çok başka bir şey hissettim. Başkan bizim başarısızlığımıza sinirlense de içimden bir his bu durumun onun hoşuna gittiğini söylüyordu. Sanki bir şekilde bizi istediği şeyi yapmaya zorladığı için memnun gibiydi.

Cezamızın yazılı olduğu önündeki dosyada ne yazdığını merak etmeye başladım. Diğer kurul üyelerine bakan Başkan gözleriyle ne demek

istediğini anlattı. Hepsi bunu bekler gibi bir anda ayaklandı. "Helikopter bizi bekliyor," dedi açıklama yaparak.

Binaların üstünde birden fazla helikopter pisti vardı. Hiçbirinin yanından bile geçememiştim.

Başkan, Arza'ya değil, direkt bana bakarak konuşunca kaşlarım çatıldı. Arza'yı yok saymaya çalıştığını anlıyordum. Aralarında bir güç savaşı olduğu belli olmuştu.

"Sorgulama hakkınız yok!" diye devam etti Başkan. Bunu zaten biliyorduk. "Tek seferlik bir tolerans göstereceğiz. Siz de karşı çıkmadan buna uyacaksınız. Cezanız bu," dedi itiraz kabul etmez bir sesle.

Neler oluyordu? Neye tolerans gösterecektik?

Başkan, Arza ve benden daha çok suçlu gözüken amirimize baktı. Otoriter bir sesle, "Barbar," deyip kafasıyla selam verdi. Diğer üyelerle beraber odadan çıkarken, amire tek kelimeyle birçok şey anlatmıştı.

Masanın üstünde duran ve bayağı kalın olan dosyaya baktım. Şimdiden içim sıkılmıştı. Yüzyılda bir görülen kurul toplantısını birçok kaza alarak atlatmıştık. Bakalım öldürücü darbeyi nereden yiyecektik?

Ninova

UYUMSUZUN BİR GÜNÜ

"İyi olmak insanın doğasıyla uyumlu olmasıdır,
başkalarıyla uyumlu olmaya çalışınca uyumsuzluk baş gösterir."
-Oscar Wilde, Dorian Gray'in Portresi

Uyumsuzun bir günü.

Herkes gibi olmayan, sınırlar içinde yaşayamayan, kendinde ait doğruları olan ve bunlardan zerre kadar gocunmayan insanlara *uyumsuz* diyorduk.

Ben uyumsuzdum.

Hatta kalabalık bir grubun içinde dikkatinizi çekebilecek ilk insan bendim. Bunu kendi isteğimle yapmıyordum. Farklıydım ve farklılıklarımı seviyordum. Herkes gibi olamamak benim suçum değildi. Fıtratımda bu vardı ve kimseye benzememek çok hoşuma gidiyordu. Kepçe kulaklarımın varlığı bile ilk olarak beni fark etmenizi sağlayabilirdi. Ya da sizi incelemek için sabırsızlanan gözlerimin üstünüze dönmesi dikkatinizi çekebilirdi.

Kısacası ilk olarak beni fark ederdiniz ama ben sizi çoktan analiz etmiş olurdum. Hakkınızda vardığım kanıların çoğu doğru çıkmakla kalmazdı, bir de geleceğinize dair teorilerde bulunurdum. *Hayır, medyum ya da psişik değilim. Sadece birçok deneyime ve gözlem yeteneğine sahibim.*

İnsanlar basit, hayat şartları aynı, kalp her seferinde kanmaya hazır. Bunların ışığında oyunun sonunu göremeyen var mı?

Martaval Akademi'de muhbir, görevli, eğitmen, uzman ya da herhangi bir pozisyonda çalışan herkes bir nebze de olsa uyumsuzdu. Akademiye seçilme nedenimiz ilk olarak zihinsel becerilerimizdi. Ama bunun yanında farklı yeteneklere de sahip olmamız beklenirdi. Herkes özellikle bir dalda uzmanlaşır ve kendini kanıtlardı. Bu sebeple hepimiz farklıydık. Sınırları zorlayan beyin fonksiyonlarına sahip olmak, beynini çalıştıramayan, tembelliği mesken edinmiş toplumlarda farklı görünürdü.

Ben o farklılığın en sıra dışı örneklerinden biriydim.

Kendimi *uyumsuz* diye adlandırmak tam bana göreydi fakat yerine göre çok uyumlu, her ortama ayak uydurabilen bir kız olabiliyordum.

Zaten mesleğim buydu. Sıvı bir madde gibi girdiğim her kabın şeklini almak zorundaydım. Ama bazen sınırları zorladığım anlar oluyordu.

Birkaç sene önce içine sızdığım bir kurumda yardımcı stajyer olarak çalışıyordum. Hedefim patronum değil, onun karısıydı. Kadına babasından kalan büyük bir silah fabrikası vardı. Şirketi paravan olarak kullandığından kocasının bile haberi yoktu. Bunu içeri sızdığım ilk gün anlamıştım. Fakat önemli bir sorunum vardı. Kadına ulaşamıyordum. Odasına sadece yardımcısı girebiliyordu. Kadın hiçbir çalışanla muhatap olmuyordu. Öylesine dominant bir karakterdi ki kocası bile onun odasına izinsiz giremiyordu.

Bir gün fotokopi çekme bahanesiyle odanın yakınına yaklaşmıştım. Kadının şirketten ayrılacağı vakte kadar makinenin başında oyalanmış, birkaç dakika sonra odasından çıkan kadının her bir hareketini dikkatle izlemeye başlamıştım. Sadece sekiz saniye içinde olayı çözebilecek detayı yakalamıştım. Kadına selam veren çalışanı her şeyi çözmemi sağlamıştı.

Genç kız, patronuna kafasını eğip selam verdiğinde kadının gözleri kızın dekoltesine takılmıştı. Bunun üstünde durmayayım diye düşünürken kız önden ilerlemeye başladı ve kadın, kızı büyük bir beğeniyle süzdü. İnsanları tanıdığım için bu bakışın altında yatanları biliyordum. Kızdan hoşlanmıştı. Saniyelik beğeniyle kıvrılan dudakları da teorimi desteklemişti. Kadın homoseksüeldi.

Olay pek tabii burada bitmiyordu. Ben erkeklerden hoşlanıyordum. Ama kadının ilgisini çekebilmek için ondan hoşlanıyor gibi yapmam gerekmişti. Kadının dikkatini çekmek haftalarımı almıştı, benden hoşlanmasını sağlamak günlerimi. Bana güvenmesini sağlamak ise aylarımı.

Bunları yaparken kendimden verdiğim ödünlerin konusunu bile açmak istemiyorum. Bu sebeple kimse bana herhangi bir ortama uyum sağlayamazsın diyemezdi. Daha ne yapacaktım?

Fakat şu anki ortama ayak uyduramıyordum. Barbar ve Arza'nın arasında geçen diyaloğu anlamak için üstün bir çaba sarf etmem gerekiyordu. Yine de ne kadar uğraşırsam uğraşayım onların konuşmasının alt metnini çözemiyordum. Ortada bir çıkar çatışması vardı. Sebebinin ne olduğunu anlamamam için ellerinden geleni yapıyorlarmış gibi hissediyordum.

Arza yüzünü sertçe sıvazladığında bakışlarım ona değdi. Dakikalardır susmadan konuşması başımı ağrıtmıştı. "Amirim!" dedi sinirini gizlemeden. "Niye böyle yaptığını sen benden daha iyi biliyorsun. Neden zorluyorsun?" Ayakta, odanın köşesinde duruyordu. Birkaç saniye sustuğu

anlarda dışarıya bakıp bir şeyler düşünüyordu. Sonra yeniden Barbar'a dönüyor ve aynı şeyleri tekrar tekrar söylüyordu. Canım sıkılmaya başlamıştı.

Sehpanın üstünde duran kahvemi çoktan bitirmiştim. Tüm sosyal medya uygulamalarında gezinip gündemi takip etmiş, gideceğim yerlerden randevu almıştım ama onların konuşması bitmek bilmemişti.

Barbar cevap vermeyince Arza tekrar konuştu. "Zorlama, amirim. Zorlama da canımız sıkılmasın." Tehdit mi ediyordu o? Barbar ona öylesine bir ifadeyle baktı ki kanımın donduğunu hissettim. Arza'nın tepkisine bakmak için ona döndüğümde ellerini ceplerine koydu. "Lütfen," dedi daha sakin bir sesle.

Bazen cesaret bir yere kadar yetiyordu. Özellikle Barbar'ın karşısında.

Arza'nın gerçek yüzünü gördüğüm ilk an, güzel suratına kanmamam gerektiğini biliyordum. Yeni çıkmaya başlayan sakallarının kapladığı kemikli yüzü küçük bir kandırmacaydı. Haklı çıkmıştım. Çatlak Şanzel'in yanında dura dura delirmiş olmalıydı. Amire kafa tutmak da neyin nesiydi? Galiba hiç iradesinin zorlanacağı cezalar almamıştı.

Aman bana neydi, canım! Ceza alacak olan oydu. Yine de takım arkadaşım olarak işi fazla abartmazsa sevinirdim. Beni de kötü gösteriyordu! Ben sandalyeye oturmuş kuzu kuzu onları dinliyordum. Kurunun yanında yaş da yanmazdı, umarım.

Barbar, Arza'ya bakarken öyle sinirliydi ki gözleri kıpkırmızı olmuştu. Hiç yapmadığı şeyi yapacak ve öğrencisine güzel bir dayak atacakmış gibi duruyordu. Aslında izlemesi zevkli olurdu. Bacak bacak üstüne atıp ayağımı sallayarak, sonunun nereye varacağını bilmediğim konuşmayı dinlemeye devam ettim.

"Ne yapayım?!" diye bağırdı Barbar. Gerçekten bağırdığını masasında titreyen objelerden de anlayabilirdik. Sesi tüm odada yankılandığında, yakınımda olsaydı kulak zarımın patlayacağını düşündüm. "Biz bir hata ettik ama yine de bize ceza vermeyin diye ayaklarına mı kapanayım? Kabullenip otur aşağı! Benim de asabımı bozma!"

Arza *öyle mi* der gibi baktı. Boynundaki damarın kabardığını gördüm. Oyun arkadaşımı tanımam için güzel bir şansı yakaladığımı düşünerek onu izliyordum. Öfkeliydi. Kurula ya da Başkan'a değil.

Kendine.

Gözlerinin içinde şimşekler patladığını görebiliyordum. Onunla çıkacağım bu yolda kendini kaybetmemesi gerekliydi. Biz bir takım oyunu

oynayacaktık, bunun bilincinde olmalıydı. Öfkeden kasılmış alnına bakıp kaşlarımı çattım. Kimseden bir beklentim olmaması gerektiğini kendime hatırlattım. Çok sevdiğim bir söz vardı:

"Kendimi her zaman mutlu hissederim. Neden biliyor musunuz? Çünkü kimseden bir şey ummam. Beklentiler daima yaralar."

Beklentiler daima yaralar.

Arza'dan bir beklentim yoktu. Belki ileride olurdu veya olmazdı, bilemiyordum. Tek bildiğim ne Arza'ya ne de bir başkasına güvenip kendimi teslim etmemem gerektiğiydi. Çünkü beşerdi, şaşardı, satardı.

Arza'nın elinde tuttuğu dosyayı o okumuştu ama ben okumamayı tercih etmiştim. Bugün uğramam gereken birkaç yer vardı oralara uğramadan günümü mahvetmek istemiyordum. Birkaç saat sonra okusam bir şey değişmezdi. Arza Talan ise okuduğuna pişman olmuş gibiydi. Onu bu kadar sinirlendiren şeyi merak etsem de kendimi durdurdum. Aceleye gerek yoktu.

Dosyayı sıkıca kavrayıp kâğıtların buruş buruş olmasına neden oldu. Kolundaki damarlar bu hareketiyle belirginleşmişti. Boynundan başlayan kızarıklıklar yüzüne doğru çıkıyor bir yanardağ gibi kendine yol çiziyordu. Çenesini sıktığı için yüz kasları gerilmişti. Hulk gibi bir anda patlayacakmış gibiydi.

Barbar'a doğru birkaç adım attıktan sonra, "Neden şimdi susuyorsun?" diye sordu. Sesinde hayal kırıklığı mı vardı, ben mi yanlış duymuştum? "İstersen karşılarında durabilecek yetkiye sahipsin. Neden yapmıyorsun?!"

Cevap çok açık ve netti: *Çünkü istemiyordu.* Barbar istese kurulun bir şekilde aklına girerdi. Onu biraz olsun tanıyan biri bile neyi yapıp yapamayacağım bilirdi. Arza da bunu bildiği için kırılmış olmalıydı.

Barbar bıkkın bir soluk verdi. "Arza," dedi dişlerinin arasından. Bir an kulağıma ulaşan ismi Arza değil de *Arıza* diye duyduğumu sandım. "Ne yapayım ulan? Geceleri uyumadan önce dua mı edeyim? Fikirlerini değiştirirler mi acaba diye düşünüp istihare namazı mı kılayım? Ha söyle! Ne yapayım?!"

Gülmemem gerekirdi ama bunu başaramadım. Burnumdan bir gülme sesi kaçtığında hemen elimle ağzımı kapattım. İkisinin de bakışları bana dönünce, alakasız yerlere bakmaya başladım. İçlerinden *kasap et derdinde...* diye geçirdiklerine emindim. Kendimi toplayıp kafamı hızla önüme eğdim.

Arza bana aldırmadan, "Susup oturacağım yani?" diye burnundan soluyarak sordu. Ses tonu bunun tersini haykırıyordu.

Barbar'ın sesinde alayla karışık bir sinir vardı. "Olur mu, paşa hazretleri? Sizin ne zaman susup oturduğunuz görülmüş? Yine ortalığı karıştırıp bizi çıkmaza sürüklersiniz!" diye hiddetlenip Arza'ya bakarak yumruğunu sıktı. O yumruk Arza'nın yüzüne acaba ne zaman inerdi?

Hemen bu konunun derinliklerine inmek istiyordum. Acaba bu Arza ne yapmıştı? Dosyasında bu konu hakkında bir şeyler yazıyor muydu? Bu düşünce karnıma ağrı saplanmasına neden oldu. Heyecanlanmıştım. Onun hayatını okuyacak olmam buna sebep olmuştu. Tüm hayatı, birkaç kâğıtta yazan bilgiler sayesinde ellerimde olacaktı. Aynı şekilde benim hayatım da onun ellerinde olacaktı.

Bu bilgiler ne kadar geçmişe inebilirdi?

"Bu dövme yaptırmaya benzemez, amirim!" dedi. Resmen *görürsün* diyordu. *Bu daha hiçbir şey değil* diyordu. Cozutuyordu. Artık durması gerekiyordu.

Onun ekip arkadaşı olduğum için, *dur!* deme hakkım var mıydı acaba? İçten içe suratımı buruşturdum. Köpek eğitmiyordum sonuçta, bunu yapamazdım.

Dövme yaptırma mevzusu açılınca bakışlarım vücuduna değdi. Dövmelerini yakından inceleyemesem de birkaçının ne olduğunu görebilmiştim. Sadece kollarında mı vardı, emin değildim. Görmemiz için soyunması gerekirdi.

Sol kolunun arkasında *Relentless* yazıyordu. Yani, *Acımasız...*

Dudaklarım kıvrılır gibi oldu. Hakkını vermeliydim. Dışarıdan böyle bir izlenimi olduğu için bu dövme ona yakışmıştı. Yine de benim bunu yapmaya iznim olmadığı için bu duruma sinirleniyordum. Bu adamın ayrıcalığının olmadığını bilecek kadar akademiyi tanıyordum. Bir şekilde bunu başarmış olması bir noktada tebrik edilebilecek bir özellikti.

Diğer dövmesine baktım. Biraz önceki dövmenin üstünde, kalemle yapılmış bir bulut çizimi vardı. Bulutun üstünde güneş doğuyor fakat altında şimşek çakıyordu. Bundan almamız gereken mesaj, *Yakışıklı yüzüme bakma, seni çarparım*, mıydı?

Daha birçok dövmesi vardı fakat konuşmaları bu konudan uzaklaşmama neden oldu. Onları umursamıyor gibi gözüksem de bir kulağım onlardaydı. Bir yandan da anneme cevap veriyordum. Babamın meraklandığını söyleyen mesajlar atıyordu. Ekrana bakmadan müsait bir anda arayacağımı yazdım.

Barbar, "Senin kadar beni uğraştıran birini daha görmedim!" dedi sinirle. Bir an bakışının bana döndüğünü hissettim. Ben daha mı beterdim? "Tencere yuvarlanmış!" deyip ağzının içinden homurdandı.

O an Arza'nın bana baktığını gördüm. Koltuğa oturup bacaklarını iki yana açmıştı. Kolçağın üzerindeki elinde sigarasını tutuyordu. Gözleri pürdikkat gözlerime odaklanmıştı. Kafasını sağa doğru yatırıp kaşlarını çattığında, "*Bana mı benziyorsun?*" demek istediğini anladım. Sesli bir şekilde dile getirmemişti fakat bunu soruyordu.

Sağ omzumu yavaşça indirip kaldırdım. "*Belki,*" demek istemiştim.

Kaşları havalandı. Kafasını, "*Göreceğiz,*" der gibi eğdi.

Barbar'ın sinirle, "Sizin pandomiminizi izleyecek zamanım yok," demesiyle gülümsemem dondu. İkimiz de yavaşça dönüp ona baktık. Bizi tartıyordu. Gözlerinden geçen ifadede, ikimizi bir araya getirdiği için pişmanlık olduğunu görebiliyordum. *Geç kaldın, amirim.* "Evet, birbirinize benziyorsunuz," dediğinde sessiz konuşmamızı sesliye dönüştürmüş oldu. İkimizden de bıkmış gibi görünüyordu. Ellerini masasının üstünde birleştirip rahatsız bir soluk verdi. "Şimdi olaya dönelim."

Olaya dönmek falan istemiyordum. Buradan bir an önce çıkıp işlerimi halletmek istiyordum. Barbar'a karşı çıkmak gibi bir lüksüm olmadığı için maalesef ki bunu yapamazdım. Arza gibi dikleşip amirimi dinlemeye başladım.

"Sizden istenilen çok açık. Ben de bu durumdan memnun değilim ama böyle olmak zorunda," dedi itiraz kabul etmez bir sesle. Direkt olarak bana baktı. İlgisiz yüzüm dikkatini çekmişti. "Acelen var gibi duruyorsun," dedi. Bu bir soru cümlesi olduğu için kafamı *evet* anlamında aşağı yukarı salladım. "Dosyayı okuduğun zaman müsait olursanız tekrar konuşuruz."

Gözünden bir şey kaçmamıştı. Yine.

Gülümsememi gizlemeden ayağa kalktım. Bu ortamdan uzaklaşmanın beni memnun ettiğini gözlerimden anlayabilecek adamlardan gülüşümü saklamam zaten anlamsız olurdu. Çantamı ve telefonumu elime alıp Barbar'a baktım. "Müsaade var mıdır, amirim?"

"Çık sen," dedi. Arza'ya kısa bir bakış attı. Yüzüne hoşnutsuz bir bakış yerleşince dudaklarımı dişledim. "Benim işim uzun sürecek gibi duruyor," dedi bıkkın bir şekilde.

Arza, amiri canından bezdirecek gibi oturuyordu. Kollarını göğsünde birleştirdiği için kol kasları belirginleşmişti. Barbar'ın bıkkın hâli umurunda değildi. Tüm bedenini kaplayan siniri görebiliyordum.

Hastanedeki mülayim adam gitmiş, onun yerine dikbaşlı bir serseri gelmişti. Bu hâlleri bana sökmeyeceği için içim rahattı.

Kafamı eğip, "Amirim," dedikten sonra ona döndüm. Ona da kafamla selam verdim. Yerinde doğrulup aynı şekilde selam verdi. Beni hızlıca süzmesini görmezden gelerek odadan çıkıp kapıyı kapattım.

Çıkar çıkmaz telefonuma sarılmamın nedeni özlem duygusuydu. Annemleri arayıp seslerini duymak istiyordum. Arkamdan gelen ses beni durmak zorunda bırakmasaydı bunu yapabilirdim de.

"Tamay," diye seslenen kişi Arza'ydı. Beni birkaç saniyede özlememişti, değil mi? Ona doğru döndüğümde, ellerini ceplerine sokmuş, bana bakıyordu. Elimde tuttuğum telefonumu kaşlarıyla işaret etti. "Numaran dosyada yazıyordur, ararım ama yüz yüze söylemek istedim... Bugün haberleşelim. Bu iş çok uzamasın istiyorum." *Bitse de gitsek* der gibi konuşuyordu.

"Olur," dedim net bir sesle. "Haberleşiriz," deyip, gitmek üzere hareketlendim ama soru sorunca yeniden durdum.

"Arabanla mı geldin?"

Araban var mı değil, *arabanla mı geldin* diyordu. Binaya taksi ya da başka ulaşım araçlarının girmesi yasaktı. Bu sebeple herkesin özel aracı vardı. Akademi tarafından tahsis edilen araçlar lüks araçlardı.

"Hıhı," diye aceleyle cevap verdim.

Onun arabası yoktu. Daha doğrusu vardı ama onu kullanmayı tercih etmediğini görebiliyordum. Motosiklete binmek tam onun ruhuna göre olmalıydı. Rüzgârdan dolayı saçları dağılmıştı. Motoru sürerken giydiği ceketin fermuarı tişörtüne sıkışıp iz yapmıştı. Bu izden bile motor kullandığı çok rahat anlaşılıyordu.

Motoruyla bırakmayı mı teklif edecekti? Neden?

"Tamam o zaman," dedi pürüzlü bir sesle. "Ararım seni."

Teklif etmeyecekse ne diye soruyordu ki?

Ona yönelttiğim anlamsız bakışlarıma hiçbir tepki vermeden bana baktı. Arkasındaki kişiyi gördüğümde yüzüme yayılan gülümsemeyi fark etti. Kime gülümsediğimi anlamak için kafasını çevirdi ve Seher'le göz göze geldi.

Seher birkaç adımda yanımıza geldi. "Naber ya, sıkıcı işlerin adamları?" deyip Arza'nın omzuna vurdu. Böyle bir teması beklemediğimden şaşırmıştım. Seher'in buruşan suratından anlaşılacağı üzere eli acımıştı. Elini havada salladı. "Mermer mübarek..." diye homurdandı.

Arza onun bu hâline bıyık altından sırıtırken, ben uzun bir zamandır görmediğim Seher'in bu kadar güzelleşmesine şaşırıyordum.

Seher, akademinin en önemli demirbaşlarından biriydi. O olmasa hiçbir işimizi halledemezdik. Girdiğimiz rollerde bize yeni kimlikler yaratan, sonrasında o kimlikleri silen kişilerden biri ve hatta en iyisiydi. Yeri geldiğinde bizi büyük suçlardan aklayacak belgeler oluşturuyor, yeri geldiğinde adımıza birçok şirket açıyordu.

Biz sahaların ya da onun deyimiyle *sıkıcı işlerin adamlarıysak,* o online dünyanın kraliçesiydi. Ona sadece bir hacker diyemezdim. Bilgisayar onun hayatıydı. Hiçbir zaman başarısız olduğunu görmemiştim. Bunun sebebi zeki olmasından değildi. Çok çalışıyordu, durmadan yeni şeyler öğreniyor, her zaman kendini geliştirmek için çabalıyordu. Bir konu hakkında bilgisi yok muydu? Ona birkaç saat verildiğinizde o işte en az bir usta kadar bilgi sahibi olabiliyordu.

İşini hakkıyla yapan insanlara bayılıyordum.

"Sana ne olmuş?" diye şaşkınca sorduğumda, şımarık bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Eskiden de çok güzeldin ama şimdi afet olmuşsun!" dedim beğenimi gizlemeden. Kahverengi saçlarını boyatmış, kızıl bir afete dönmüştü. Giyim tarzı da bayağı değişmişti. File çoraplar, kalın taban botlar, deri etekler... Karşımda duran kadın, yüz ifadeleriyle bile bambaşka biriydi.

Onu tanıdığım için onu incelememe gerek yoktu. Sadece bakışlarına yerleşen yeni bir ifade vardı. *Yeni bir hayat kurma arzusu.* Yoksa geriye kalan her şey bakiydi. *Hırslı, duygusal, katmanlı bir öz güvenli, duygularını gizlemeyen, en sevdiği aktivite şirketlerin serverlarını hacklemek olan, işinde başarılı olma isteği, standartlara uyan bir fizik beklentisi ve en önemlisi anne olmak isteyen bir kadın.*

"Yaptık bir şeyler..." dedi yalandan bir egoyla. Beni beğeniyle süzdü. Fiziğimi beğendiğini her zaman belli ederdi. Onun vücudunun hatları çok güzeldi. Ben de kıvrımlı bir bedene sahiptim ama o, kadınların dahi hayran kalacağı bir fiziğe sahipti. Çok güzeldi ve bunun pek farkında değildi. "Senin gibi güzel bir kadından bunu duymak beni çok mutlu etti. Çok kibarsın, Azra," dedi içten bir sesle.

"Eski sevgilin bir işe yaramış desene..." diyen ağzının içinden konuşan Arza'ya baktım.

Seher ona ters ters baktı. "Haklısın ama bana onu hatırlatma," dedi.

Gözlerinde acı vardı ve bu acının arkasında duran ihaneti görebiliyordum. Hiç ummadığı bir darbe yiyip hayatını değiştirmiş olmalıydı.

Onun gibi başarılı ve güzel kalpli bir kadının başına bunların gelmiş olmasına inanmak istemedim. Erkekler iflah olmazdı. Bunu bir kere daha anlamıştım.

Arza teslim olur gibi ellerini kaldırırken Seher'in yüz ifadesi yavaşça düzeldi. "Tamam, tamam," dedi Arza.

Seher ikimize bakıp kaşlarını çattı. "Siz ikinizin ekip olduğunu duymuştum ama ihtimal vermemiştim. Bunlar bizimle dalga mı geçiyor?" Arza da ben de gözlerimizi iri iri açtık *ne var* der gibi. "Akademi başımıza mı yıkılsın istiyorlar? İki kara belayı bir araya getirmek kimin aklına gelmiş?"

Göz devirdim. "Diyene bak. Kendisi görevi olmamasına rağmen ortağıyla beraber iki defa şirket batırmamış gibi konuşuyor. Dinime küfreden..."

Arza bilmiş bir sesle, "Orada haklıydılar ama..." deyince, kafamı *evet* anlamında salladım. "Şirket kara para aklıyordu."

Bunu biliyordum. "Ceza almasın diye oy verenlerden biri de bendim," deyip Seher'e göz kırptım.

Seher de bana göz kırptıktan sonra elinde tuttuğu bilgisayarını koltuk altına sıkıştırdı. "Bir olayımız bitse diğeri konuşuluyor. Ben anlamadım, bu akademide benden başka konuşulacak bir şey yok mu?" Saçlarını savurduğunda parfümünün kokusu burnuma doldu. Pahalı bir markaya ait olduğunu bildiğim parfümü de yeniydi. Yıllardır aynı kokuyu kullanan bir kadın için bu büyük bir değişimdi. "Lütfen sıkıcı işlerinize bakın ve benden uzak durun."

Arza'nın yüzünde bir tebessüm oluştu. Ama bu tebessüm öylesine değildi. Gerçek bir tebessüm olduğunu göz kenarlarında oluşan kırışıklıktan da anlayabiliyordum. Şefkatle bezenen gülümsemeydi. Bir eliyle, ona ters ters bakan Seher'in saçlarını karıştırdı. Uzun boyundan yararlanarak onunla uğraşmaya başladı.

Bu manzarayı izlerken ablamı özlediğimi fark ettim. Abim yoktu ama ablam yanımda olsaydı bana Arza'nın Seher'e baktığı gibi baksın, onun gibi gülümsesin isterdim.

Sitemle, "Çocuk değilim artık ben!" dedi Seher. Acaba Arza ile nereden tanışıyorlardı? Ben de Seher'le yakındım ama Arza ile aralarında başka bir şey olduğu belliydi. Karışan saçlarını düzeltirken, "Daha yeni yapmıştım!" diye cıyakladı.

Arza ona bıyık altından gülümseyip yanağından makas aldı. "Hadi oyalanma, işinin başına geç," dedi bir abi edasıyla. Sonra bana baktı.

Yüzümde nasıl bir ifade varsa artık, konuşmadan önce bir an durdu. Bu sefer kendimi gizlememiştim, bunu fark etmişti. Kaşları çatıldı. "Senin de acelen vardı. Bekleme istersen daha fazla."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, kafamı salladım. Seher'e bakıp, "Kendine iyi bak ve nazar boncuğu takmayı unutma," dedim ve samimi bir şekilde gülümsedim.

"Sana bununla başarılar," diyerek Arza'nın omzuna omzunu vurdu. "Sen de kendine iyi bak. Bir ara yanıma uğra da seninle eğlenelim," dedi neşeyle.

Arza *eğlenelim* kısmını duyunca kaşlarını çattı. Ona olayı açıklamadan kafamla selam verdim. Selamımı aldığında arkamı dönüp yürümeye başladım. Geride kalan ikilinin atışmalarını dinleyerek uzun koridorda ilerledim.

Tatlılar diye geçirdim içimden.

Tesisten çıkmak için birkaç dakikamı feda ederek sonunda kendimi kuaföre atabilmiştim. Bakımsızlığına dayanamadığım saçlarımı kestirmek için sandalyeye oturmuş, iyi hissetmek için beklemeye başlamıştım. Kuaför kesimi hallederken telefondaki işlerimle ilgileniyordum.

Zor bir iş yapıyordum. Çevremdeki insanlara ne işle meşgul olduğumu söyleyemezdim. İşimi sadece annem ve babam biliyordu. Onların da bildikleri sınırlıydı. Bu sebeple çok fazla arkadaşım yoktu.

Arza'nın varlığını hatırlamamla düşünceler beynime yavaş yavaş sızmaya başladı. Şimdiye kadar hep tek çalışmıştım. Girdiğim roller sebebiyle birçok insanla iletişim hâlinde olmuştum ama hepsi geçiciydi. Görevim bitince hepsini arkamda bırakıp yoluma bakmıştım.

Şimdi ise bir yol arkadaşım vardı.

Benimle ilgili her şeyi bilecek, ondan gizli bir şeyimin olmayacağı, yanında hayatıma dair her şeyi konuşabileceğim bir adam. Aslında kötü değildi. Hatta güzel olduğunu bile söyleyebilirdim.

Kendi kendime bu durumu düşünürken önüme koyulan kahve fincanını elime aldım. Saçım şekil alırken, bir yandan kahvemi yudumladım, bir yandan da bu durumun artı ve eksi yönlerini düşündüm.

Bizim için, herkes için yeni bir dönem başlıyordu.

Bilgi kozdu. Bilgi güçtü. Bilgi yaşatır. Bilgi öldürürdü.

Okuduğum kelimelerin ağır yükü dimağımda geniş bir yeri kaplamıştı. Bir daha bakmama gerek olmadan zihnime yerleşen her bir

cümlenin bir yakışı, aynı zamanda da bir yıkışı vardı. Yakışını gözlerimi ayırmadan okuduğum kâğıtların kalbimde bıraktığı izlerde bulabilirdim. Yıkışını tatmam için ise onu tanımam gerekliydi.

Arza Talan.

Onun hayat hikâyesini ellerimde tutuyordum. Nerelerde düştüğünü, ne kadar yara aldığını, tekrar nasıl ayağa kalktığını, daha güçlü oluşunu, hislerini, hissizliğini, körelen duygularını, açığa çıkan hırsının nedenini, Arza oluşunu, talan edişini...

Aslında kâğıtlarda yazanlar bunlar değildi. Ne aşamalardan geçip buraya geldiğini okuduktan sonra benim çıkardığım anlamlardı bunlar. Neler yaşadığını, ne hissettiğini biliyordum. Çünkü aynı yollardan ben de geçmiştim. Yol uzun, çetrefilli ve tuzak doluydu. Bunun altından kalkan insanın hissettiklerini, aynı yoldan geçenler bilirdi.

Dakikalardır okuduğum dosyası beni zaman zaman gururlandırmıştı. İşini hakkıyla yapan insanları gördüğümde göğsümde kabaran bir duygu vardı ve Arza tam o noktaya dokunmuştu.

Zekiydi. Yaptığı hamlelerin arkasında özenle düşünülmüş planlar vardı. Dikkatliydi. Hiçbir rolü birbiriyle çakışmıyordu. Özenli ve titizdi. Ardında tek bir iz bırakmıyor, var ettiği benliğini yok ederken kusursuz çalışıyordu.

Bir parça beğeniyle dolduğumu gizleyemezdim. Hayranlık kadar olmasa da imrenmiştim. Kahvemden bir yudum daha alıp sayfayı çevirdim. Şu an küçük bir kafede oturuyordum. Burayı seçmemin nedeni sessiz oluşuydu. Kuaförden çıktıktan sonra ilk iş buraya gelmiştim ve beklemeden dosyasını okumaya başlamıştım.

Yeni oyunumuzun olduğu dosyaya daha bakamamıştım. İlk başta onu tanımam gerekiyordu. Açıkça söylemek gerekirse onun hayatını okuduktan sonra içim az da olsa rahatlamıştı. Verilen görevin üstesinden geleceğimizi hissetmiştim. Gözlerimi kısıp, zihnime yansıyan düşüncelerin havada belirmesini izledim.

Beklentiler acıtır. İnandığın ne varsa söker alır. Unutma dününü, yoksa bir avuç bahaneyle örterler üstünü.

Derin, ciğerlerimi sızlatan bir nefes koyverdim. Ekip arkadaşımdan umutluydum ama gözümü kapatıp ona güvenebilir miydim, bilmiyordum. Arza benden bir yaş küçüktü. Akademideki işleyişe göre onunla aynı zamanlar aynı yerde hiç bulunamamıştık. Çünkü Martaval'da işler başka ilerliyordu.

Akademide iki büyük binada kızlar ve erkekler ayrı yerlerde eğitim görüyordu. İki taraftakiler de 18 yaşına gelene kadar birbirleriyle iletişime geçemiyordu. Tek bir ortak alanımız vardı: kütüphane. Ona da aynı zamanlarda girmemiz yasaktı. Kızlar 08.00-12.00 arası kütüphaneyi kullanabilirken, erkekler 13.00- 17.00 arası kullanabiliyordu.

Bu ayrıştırmayı ilk öğrendiğimde çok ama çok saçma bulmuştum. Kızlar ve erkekler ayrı yerlerde eğitim görecek ne demekti? 21. yüzyılda böyle bir zihniyeti kabul edemeyip, o zamanki *üst*ümle bu durumu konuşmuştum. Birinin taşın altına elini koyması gerekiyordu.

Selam, o kişi genelde ben olurum.

Eğitmenim bunu mantığıma oturacak şekilde anlattığında bir parça da olsa ikna olmuştum. Amaçlarının odaklanmamız gereken noktalar olduğunu söylemişti. Bu akademideki herkesin ilk amacı başarılı bir muhbir olmaktı. Bizi bundan uzaklaştıracak her türlü şeyin önünde durmak istiyorlardı. 18 yaşına gelene kadar derslerimize ve eğitimlerimize odaklanmalıydık. Sonrasında eğer istersek kurallar dâhilinde istediğimizi yapabileceğimizi söylemişti.

Hem haklıydı hem haksız.

Haksızdı çünkü üstün zekâlı olduğu için akademiye kabul edilen bireyler her iki işi aynı anda yapabilirdi. İşle aşkı birbirinden ayırabilirdi.

Haklıydı çünkü ben bunu yapmakta biraz zorlanmıştım.

14-15 yaşlarımdayken kütüphaneye eskisinden daha fazla uğramaya başlamıştım. Derslerden vakit bulduğum her an kendimi kitapların arasında buluyordum. Genellikle Rus edebiyatını tercih etsem de kimi zaman aşk kitaplarında kendini bulan bir ruha sahiptim. Bir gün okuduğum bir kitapta altı çizilmiş bir cümle dikkatimi çekmişti. O cümle aslında kitapta en göze batmayacak, alelade bir cümleydi. Ama altını çizen kişinin cümleye yüklediği anlam, kitabın kenarına aldığı ufak not beni çok etkilemişti.

Dayanamamış ve yapmamam gereken bir şeyi yapmıştım.

Onun yazdığı satırın altına küçük bir not bırakmıştım.

O gece uyuyamamıştım. Tanımadığım, yaşını, cinsiyetini, kendisine dair hiçbir şeyi bilmediğim birini deli gibi merak etmiştim. Sabaha kadar gözümü bile kırpmadan onu düşünmüştüm. Birkaç sayfa sonraki sayfanın kenarı katlanmıştı. Orada kaldığını, devam edeceğini düşünmüştüm. Notumu görür, belki cevap verir diye düşüne düşüne yatakta dönüp durmuştum.

Ertesi gün kütüphaneye gidip aceleyle kitabı aramıştım. Fakat kitabın yerinde yeller esiyordu. Birkaç gün daha aramış, en sonunda pes etmeyi düşündüğüm gün kitabı bulmuştum.

Ve altında başka bir not vardı.

O an kalbim deli gibi çarpmıştı. Dakikalar içinde notu yüzlerce kez okurken kalbim göğüs kafesimi sert darbelerle dövmüştü. Uzun zamandır o kadar heyecanlanmadığım için delirecek gibi hissetmiştim. Parkurlarda ter dökerken, onlarca sınava girip yarışırken bile kendimi öyle kaybetmemiştim.

İlk hatamdı, en güzeliydi.

Bu şekilde başlayan notlaşmamız, başka kitaplarda uzun bir süre devam etmişti. Onun erkek olduğunu öğrenmiştim ve bunun yasak olduğunu biliyordum. Yine de kendime engel olamamıştım. Aynı şekilde o da.

Birbirimizi tanımak adına çok fazla şey konuşmuştuk. Bunların çoğu karakterimize, sevdiğimiz kitaplara, nelerden hoşlandığımıza dairdi. İkimiz de birbirimizin dış görünüşüyle ilgili çok az şey biliyorduk. Adını ise hiç öğrenememiştim. Bunu sorabilirdim, cevap vereceğini de biliyordum. Yine de yapamamıştım. Bu şekilde kalması benim kadar onu da heyecanlandırıyordu. Bu yüzden değişik oyunumuza devam etmiştik.

Bazı günlerde acaba ne yazdı, bu sefer hangi kitabı okuyacağız diye düşünerek derslerde dalıp gittiğim, hocadan azar yediğim oluyordu. Akademinin ne yapmaya çalıştığını o zaman anlamıştım. Bu şekilde haklı olduklarını kanıtlamışlardı. Göremediğim birine karşı beslediğim saf duygu beni amacımdan uzaklaştırmaya başlamıştı.

Yine de bunu önemsemeyip devam etmiştim. Ta ki o gün gelene kadar.

18 yaşıma girmiştim. Artık akademiden dışarı çıkmam hususundaki katı kurallar ortadan kalkmıştı. 20 yaşıma kadar yanımda başka bir muhbirle saha görevine çıkacaktım. Heyecanlıydım. Becerilerimi gösterebilmek için deliriyordum. Her gün *daha ne kadar iyi olabilirim* diye düşünüyordum. İçimdeki tutkunun getirisiyle not arkadaşımı unutmaya başlamıştım. İlk başta nadiren olan notlaşmalarımız zamanla tamamen azalmıştı. Ne kütüphaneye uğrayabiliyor ne de ona not bırakabiliyordum.

Not yazmayı bıraktığımda ne hissettiğini az çok tahmin edebiliyordum. Ona birkaç aya mezun olacağımı söylemiştim. O günün gelip çatacağını bilse bile kırılmış olmalıydı. Bir anda yazmayı kesmiştim. Kim olsa kırılırdı. Onun kadar ince düşünceli birinin darmaduman olabileceğini

biliyor ama bunu düşünmek istemiyordum. Sonradan pişman olmuştum fakat çok geçti. Keşke adını öğrenebilseydim. Keşke.

Kalbimde her zaman yeri ayrı olan, bana hiç unutamayacağım kadar tatlı zamanlar yaşatan, belki de hiçbir zaman bulamayacağım not arkadaşımı anmadığım gün yoktu. Tenime dokunamasa da farkında olmadan yüreğime dokunmuştu. Bir daha kimsenin dokunamayacağı o yere.

Benim her gün onu düşündüğüm gibi o da beni düşünüyor muydu acaba?

Nasıl başarılar elde ettiğini, akademideki konumunu, mezun olup olmadığını, hayatında birinin olup olmadığını, beni hatırladığında yüzünde ufak bir gülümsemeye sebep olup olmadığımı deli gibi merak ediyordum. İçimde her zaman çok güzel bir yerde duracak, en mutlu olduğum anlarda onu aklıma getirecektim. Her zaman olduğu gibi.

Başardım, not arkadaşım. İlk sırdaşım, yol arkadaşım. Sen bilemesen de ben senin için oynadım tüm oyunlarımı. Sen bilemesen de bir tek sana kaybettim, bir tek sana yenildim.

Duygusal bir insan değildim ama onu düşündüğümde hiç görmediğim bir insanın özlemini kalbimde hissediyordum. Onunla paylaştığım hislerimin yeri yıllar geçse de sızlamaya devam ediyordu, ömrümün sonuna kadar da devam edeceğini biliyordum.

Zor da olsa onu aklımdan çıkarmaya çalıştım ve Arza'nın dosyasına odaklanmayı denedim. Birkaç saniye sonra zihnim toparlanmaya başladı.

Arza birçok görevde yer almıştı. Hepsinde kendini öyle güzel rollere sokmuştu ki sayfaları çevirdikçe hayranlığım katlanarak arttı. Kariyerindeki tek başarısızlığını benimle yaşaması, ne yalan söyleyeyim gururumu okşadı.

Yenilmez, ilk düşüşünü benimle tatmıştı...

Dosyasını uzunca bir süre okudum. Tek sefer okumak yetse de bir kere daha okuma ihtiyacı hissettim. Onunla ilgili öğrendiğim bilgileri zihnimin en derin yerlerine hapsettim. Evin yolunu tutarken yüzümde salak bir sırıtış vardı.

Dişime göreydi.

Akıl kârı değildi.

Hayır! Hayır! Hayır!

Bu bizim görevimiz bile değildi!

Biz polis miydik yahu? Ya da ajan? Neden bu görevi üstleniyorduk? Hem de böyle bir rolde!

Delirmeme ramak kalmıştı. *Hata yaptınız, alın bu da bedeli!* diyerek bizi tabiri caizse tokatlamışlardı. Sorun görevin zorluğu değildi. Sorun, bizi alakadar etmemesiydi!

Saatlerdir evin içinde, "BANA NE?!" diye bağırarak geziyordum. Arada Arza'nın da bu olaya dâhil olduğunu hatırlıyor, "BİZE NE?!" diye bağırıyor, Barbar'ın mahcup yüzünün ağırlığı altında ezilerek, "O ADAMIN GÜNAHI NE?!" diye devam ediyordum. Delirmiştim. Delirtmişlerdi.

Bunlar bizimle dalga geçiyordu. Polis teşkilatının bulamadığı, görevlendirilen gizli ajanların aylarca süren operasyonlarının başarısızlıkla sonuçlandığı ve buna rağmen çözülemeyen olayı bizim çözmemizi bekliyorlardı.

Hayır, hayır, beklemiyorlardı. İstiyorlardı. İstediklerini almazlarsa hâlimiz yamandı.

Sorun olayın çözülemeyecek gibi görünmesi değildi. Böyle olaylarla ilgilenecek bir konumda olmadığımızdı. Bizim gibi insanların çalıştığı vakalar olmamasıydı.

Çok gergindim. Sağ olsunlar, başlamak için bir süre belirtmemişlerdi. Bunun nedeninin Arza ile birbirimizi tanımamız için bize zaman vermeleri olduğu aşikârdı.

Hangi abi kardeş birbirini tanımazdı ki?!

Evet, benden bir yaş küçük olan fakat kurula göre benden büyük görünen Arza ile abi kardeş rolü oynamamızı istiyorlardı.

Aklımı yitirecektim. Bıkkın bir nefes verdim. "Bu nasıl klişe ve saçma bir başlangıç, Allah'ım!"

Biraz önce Barbar'dan gelen mesaj da cabasıydı: *"Bir haftanız var!"* Kurul süre koymamıştı ama anlaşılan o ki Barbar'ın süre koyası gelmişti. Bizim yüzümüzden canı sıkıldığı için bu süreyi makul buluyordum. Yine de bu duruma düşmeyi kendime yediremiyordum!

Elimi ıslak saçlarımdan geçirip derin bir of çektim. Aldığım soğuk duş yaz ayının kavurucu sıcaklarına bir etki etmemişti. Ya da sinirden bana sıcak basmıştı. Klimanın derecesini ayarlayıp ayaklandım. Sabahtan beri doğru düzgün bir şey yemediğimden sinirim daha çok artıyordu. Bir şeyler söylemek için az önce nereye koyduğumu unuttuğum telefonumu aramaya başladım.

Biraz dağınıktım. Buraya taşınalı birkaç gün olmasına rağmen evi şimdiden dağıtmıştım. Neden salonda olduğunu bilmediğim kıyafet yığınının içinde telefonumu ararken önüme düşen saçlarımı sinirle geriye ittim. "Akıllısın ama benden akıllı değilsin, salak telefon! Neredesin?!" diye homurdanarak mutfağa doğru yol aldım. Dengesiz adımlarla yürüdüğüm için ayağımı duvarın köşesine çarpıp acıyla bağırmam kaçınılmaz olmuştu.

"Of! Of OF!" Çarptığım ayağımı tutup tek ayağımın üstünde zıplayarak bağırıyordum. "Kör gözüme benim ya!" Tam bu anda dış kapının açılma sesini duydum. Aniden savunma pozisyonuna geçtiğim sırada onun yüzüyle karşılaştım.

Arza bir elinde evimin kartı ve yüzündeki anlamsız ifadeyle kapının girişinde bana bakıyordu.

Sanki evimin anahtarının onda olması ve içeri girmesi normalmiş gibi, "Neden bağırıyorsun?" diye sakince sordu. Hâlime baktı. "Ha..."

Ayağımı tekrar tutarken, "Senin burada ne işin var?" diye sinirle sordum. "Anahtarı nereden buldun? Neden evime girdin? Ne yaptığını sanıyorsun?!"

Yüksek çıkan sesim karşısında suratını buruşturdu. "Telefonunu açmayınca evine geldim. Resepsiyondaki kadın, sevgilim olduğuna ikna olunca kartı kendisi verdi," dedi normal bir şeyden bahseder gibi. "Zili çalacağım sırada bağırmanı duydum. Bir şey oldu sanıp kapıyı açtım ama gören o ki..." Bedenimi yavaşça inceledi. "Gayet iyisin."

Altımda kısacık bir şort, üstümde dantelli bir bralet vardı ve saçlarımdan damlayan sular yüzünden bralet ıslanmıştı. Bu adamın beni bu şekilde görüp durması canıma yetmişti. Diğerleri görev sebebiyle olduğundan sessiz kalmıştım ama bu yaptığına susmayacaktım.

Sinirle, "Evime öylece dalamazsın! Çığlık atıyorsam bile bu sana evime girme hakkı vermez! Zile bas, kapıyı yumrukla, nasılsın diye sor ama saygısız bir şekilde içeri girme!" diye bağırdım.

"Haklısın. Bir anlığına telaş yaptım. İçeri girebilir miyim?"

"Farkındaysan müsait değilim!" deyip gözlerimle üstümü işaret ettim.

Dudaklarını büzdü. "En azından bu sefer altında şort var."

Gözlerim öfkeyle irileşti. "Ukala!" diye sesimi yükselttim. Karşısında böyle durmamaya karar verip hızlı adımlarla salona geçtim. Üzerime uzun, bol bir tişört geçirirken ona doğru bağırdım. "Ayakkabılarını çıkar!"

Alay dolu sesi kulaklarıma doldu: "Ayakkabılarım buradan temiz gibi duruyor ama neyse..."

"Başlatma şimdi temizliğine! Saatler önce görüştük. Daha dosyayı tam olarak okuyamadım bile!" Salona girince göz göze geldik. Gayet rahat bir şekilde bana bakıyordu. "Sana diyorum!"

Bana aldırmadan etrafa göz gezdirdi. Karışıklığın onu rahatsız ettiğini surat ifadesinden anlayabiliyordum. Biraz daha baksa bayılacak gibi bir hâli vardı. Kıyafet yığınlarının arasında oturmak için uygun bir alan bulduktan sonra bana cevap verme lütfunda bulundu.

Gözlerinin vücudumda dolanışı beni rahatsız edecek şekilde değildi. Sanki bir şeyi çözmeye çalışıyordu. Düşünceli bir sesle, "Benlerin..." dedi. Anlamayarak ona baktım. "Bacağındakiler çok dikkat çekmiyor ama boynun ve kollarındakiler çok belirgin. Göremediğim başka bir yerinde var mı?"

"Efendim?!"

Sert tavrımı umursamadan cebinden sigarasını çıkardı. Yavaşça sigarasını yakarken gözleri bir an olsun gözlerimden ayrılmadı. "Kardeşimi tanımaya çalışıyorum, Tamay. İnsan kardeşinin vücudundaki benleri bilmez mi?" derken sesi o kadar neşeli çıkmıştı ki hayretler içerisinde kalmıştım.

Ağzım açık bakakaldım. Beni gördüğü hâllerden utanmıyordum ama böyle olağan bir şeymiş gibi dile getirmesi sinirimi bozuyordu. Yine de bizi açık edecek her şeye karşı tedbirli olmak isteyerek cevap verdim: "Sana bunun cevabını vermeyeceğim. Şu an ne kadar sinirli olduğumun farkında mısın? Dua et, yakınımda oturmuyorsun!"

Sinirimi haklı bulmuş gibi kafasını ağır ağır *anladım* der gibi salladı. Sigarasından çektiği duman odanın içinde bir bulut gibi süzülmeye başladı. Ne düşündüğünü anlamaya çalıştım fakat başarısız oldum. Gözlerimin en derinine bakıyordu. Kaşlarımı çattım ve bakışlarına aldırmadan koltuğun üstündeki kıyafet yığınını kucaklayıp odama götürdüm. Yeniden salona gelip birazını daha topladım ve aynı işlemi gerçekleştirerek hepsini yatağımın üstüne attım. Islak saçlarımı tepeden toplayıp onun karşısına oturduğumda ikinci sigarasını yakıyordu.

"Bir daha evime geldiğinde resepsiyondakilere beni aramalarını söyle. Pat diye içeri dalman hoş değil! Her ne olursa olsun! Tekrar ediyorum çünkü anlama güçlüğün var gibi duruyor."

"Tekrar ediyorum, haklısın." Yerinde hafifçe toplandı. "Bu kadar rahatsız olacağını düşünemedim. Dediğim gibi bir anlığına telaş yaptım,"

derken sesindeki suçluluk çok açıktı. "Dikkat etmem gerekirdi. Bir daha böyle bir şey olmaz."

Burnumdan sert bir soluk verdim. "Uygunsuz bir şekilde olabilirdim. Yanımda biri olabilirdi." Sesim sertti. "Ki zaten bunların olmasına da gerek yok. Yaptığın her şekilde yanlış."

Gözleri anlayışla yüzümde dolandı. "İstersen ben de soyunayım, ödeşelim," demesini elbette beklemiyordum.

Söylediklerimden bunu çıkarmış olmasına inanamıyordum! Bir de bu kadar ciddi olmasına!

Sinirli bir kahkaha attım. "Sus lütfen. Beni daha da sinirlendiriyorsun." Onu gözlerimle boğmak istediğimi bilmese de olurdu. "Bu konuyu kapatalım. Odaklanmamız gereken önemli bir mesele var ya hani!"

Sinirli hâlim onu eğlendiriyor gibiydi. Oturduğu yer onu memnun etmese de dudakları hafifçe kıvrılmıştı. Sağ kroşemi tatmamış bir canlı olduğunu bilerek derin bir nefes aldım. Sakin olmalıydım. *Sakin ol, Azra. O seni tanımayan bir insan canlısı. Onu dövmen etik olmaz. Derin nefesler al ve sakin ol.*

Koltuğun üstündeki kıyafetlerin çoğunu kaldırmıştım ama onun arkasında kalan parçalara dokunmamıştım. Elini arkaya götürüp beyaz gömleğimi yavaşça kenara koyarken sanki iğrenç bir şeye dokunuyor gibiydi. Parmakları gömleğe o kadar az temas etmişti ki bunun için üstün bir çaba göstermesi gerekmişti.

Hasta! diye geçirdim içimden. *Buruşuk olabilir ama yeni yıkandı gömleğim. Pasaklı olabilirim ama kirli değilim ben!*

Arkasına yaslanmak için birkaç parçayı daha kendinden uzaklaştırmak zorunda kaldı ve sonunda başararak koltuğa yaslandı. Kollarını birleştirince göğüs kasları hareket etti. Şişen kol kaslarındaki dövmeleri gözüme kestirip söylediklerine odaklandım.

"Dosyayı okuduğunu varsayıyorum. Bizden istenen çok net. Bu durumdan hiç memnun değilim ama..." dedikten sonra ağzının içinden bir şeyler mırıldandı. Küfür ediyor olmalıydı. "Mecburuz."

Dudaklarımı yaladım. "Bir haftamız var."

Kafasını ağır ağır aşağı yukarı salladı. "Sen mi bana taşınırsın yoksa ben mi sana taşınayım?"

TANIDIK TANINMAYAN

"Tek yeteneğim insanları neredeyse içgüdülerimle tanımak."
-Virgina Woolf, Mrs. Dalloway

Tanıdık tanınmayan.

Hem tanıdıktı hem de tanınmayan.

Tanıdıktı çünkü insan okumayı bilen biriydim. Tanınmayandı çünkü kendini kapatmasını bilen biriydi.

Karşımdaki adamın bir bakışından ne düşündüğünü anlamam gerekirdi. Nefes alışından ne istediğini, gülüşünün altında yatan anlamı, sözlerini değil hissettiklerini bilmem gerekirdi. Fakat karşımdaki adam da bir muhbirdi ve ben onu, onun izin verdiği kadar tanıyabilirdim. Aynı şey onun için de geçerli olsa bile bu durum sinirlerimin bozulmasına engel olamıyordu. Birini okuyamıyor olmak benlik değildi.

Sorduğu taşınma sorusuna, "Buna gerek var mı?" diye çıkıştım. Rahatım için ayrı bir eve çıkmıştım. Şimdi bunu bozmaya niyetim yoktu. Hem bir erkekle yaşamaya da alışık değildim.

Dünyanın en anlamsız sorusunu sormuşum gibi suratını buruşturdu. Dudaklarının arasında duran sigarasını eline almadan bir duman çekip yavaşça geri bıraktı. "Abi kardeş olacağız. Doğduğumuzdan beri aynı evde yaşadığımıza göre her şeyimizi bilmemiz gerek," dedi bilmiş bir sesle. Uzun bacaklarını aralayıp daha rahat bir pozisyona geçtikten sonra sigarasını parmaklarının arasına aldı. "Burası bize yeter ama temizlenmesi lazım," diye kendi kendine konuştu. Eve kısaca göz gezdirdi. "Tek banyosu var, değil mi?"

Resmen bana *sen pissin, seninle aynı banyoyu kullanmam* diyordu!

Terslenerek, "Yok!" dedim. Beğenmiyorsa hamama gidebilirdi. Ben de onunla banyomu paylaşmaya meraklı değildim.

Sinirlenmem adamın hoşuna gidiyordu. Ona sesimi yükselttiğim zaman kıvrılan dudaklarını patlatmak istiyordum!

Karakteri üzerine yaptığım çıkarım alaycı olduğu yönündeydi. Bunu bir şeye kalkan olarak kullanıyordu ama neye? Onu da çözecektim.

"1+1 burası. Odamı sana veremem maalesef," dedim kuru bir sesle. *Şaşırmadım der* gibi yaptığı mimiği görmezden geldim. "Koltukta yatmak senin için sıkıntı olacaksa yapabileceğim bir şey yok," dedim kabullenerek. Kafasını *gerek yok* der gibi salladı. Her şarta hazır eğitilmiştik, aksini beklememiştim.

Kafasını sağa doğru yatırarak boynunu kütletirken direkt olarak gözlerime bakıyordu. Aramızda ellere tutulur cinsten bir gerginlikle karışık merakla dolu bir hava vardı. Onu yavaşça süzdüm. İnsanları incelemeyi zaten çok seviyordum fakat onu incelemek isteyen yanım o kadar baskındı ki kendimi durduramıyordum.

Omuzları çok genişti. Kürek sporu ile ilgileniyor olmalıydı. Bunun genetik olduğuna beni kimse inandıramazdı. Oturuş pozisyonu yüzünden omuzlarının kaç santim olduğunu söyleyemezdim ama bayağı geniş duruyordu. Dosyasında *yaptığı sporlar* kısmını okumadığım için kendime kızdım. Önemsiz bir detay olarak görmüştüm.

Pürüzlü bir sesle, "Duramıyorsun, değil mi?" dediğinde bakışlarım hâlâ omuzlarındaydı. "İncelemeden, okumadan duramıyorsun." Gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde dudaklarını büzdü. "Mesleki deformasyon?"

Sırtımı dikleştirdim. "Elimde değil," diye mırıldandım. Rahatsız olmuşsa yapmamaya çalışırdım. En azından denerdim. "Kürek mi çekiyorsun?" diye sormadan edemedim.

Sabah gördüğüm tişörtünü değiştirmişti. Koyu gri keten gömleğinin kollarını düzelttikten sonra sigarasını sehpanın üstündeki küllükte söndürdü. "Kendimi bildim bileli su ile haşır neşirim. Kürek, en çok ilgimi çeken spor dalı olabilir." Klimadan gelen sese doğru baktıktan sonra yeniden bana döndü. "Saçlarını kurut istersen, çarpmasın."

Söylediği şey düşünceli olsa da sesi mesafeliydi. Düşündüğü ben değildim, ekip arkadaşıydı. Hastalanmam işine gelmezdi.

Bu sıcakta saçımı kurutmam için kanun hükmünde kararname çıkması gerekliydi. O bile biraz imkânsızdı ama neyse. Yani saçımı falan kurutmayacaktım.

Bunu yapmayacağımı gözlerimden anlamış olacağını tahmin ederek ayağa kalktım. "Kendime yemek söyleyecektim. Karnımızı doyurduktan sonra birbirimizi tanır, ne yapacağımızı konuşuruz." O da ayağa kalktı. Ona da söylemem gerekirdi sanırım. Şu anlık misafirim sayılırdı. "Ne yersin?"

Ellerini ceplerine koydu, bana doğru bir adım yaklaştı. "Nereden söyleyeceksin?"

"Ne yiyeceğimize göre değişir."

Memnuniyetsiz bir ifadeyle baktığı için *ne var* der gibi elimi salladım. "Buzdolabında bir şeyler var mı? Ben hazırlayabilirim," diye istekle sordu. Omuzlarını indirip kaldırdı. "Dışarıdan yemeyi pek sevmiyordum da..."

Doğru ya, çok titiz olan bir insan tabii ki dışarıdan yemek yemezdi. Bu adam oynadığı role nasıl giriyordu, merak ediyordum.

"Kahveden başka bir şey yok maalesef," deyip dudaklarımı büzdüm. Sanki küfretmişim gibi bana bakmaya başladığında, "Buzdolabını dolduracak vaktim yoktu, kusura bakma. Ne istediğini söylersen sipariş vereyim," diye sessizce söylendim.

Bir an düşündü. Ellerini ceplerinden çıkarıp saatine baktı. "Gelirken yakında bir market görmüştüm. Oraya gider, alır gelirim." Buna gerek yoktu ama üstelemedim. Onayımı bekler gibi bakınca kafamı salladım. "Yalnız ben motorla geldim. Arabanı ödünç alsam olur mu?"

Arabasını valeye bile vermeyi sevmeyen bir insan olarak bu fikre sıcak bakamadım. "Sana eşlik edeyim," dedim. Hem kendi evimin alışverişini ona yaptırmak da istemiyordum. "Nelerden hoşlandığımızı da öğrenmiş oluruz."

Fikrim hoşuna gitmiş miydi, emin değildim ama kafasını belli belirsiz salladı. "O zaman bekliyorum seni," deyip koltuğa oturdu.

Hareket etmemi bekler gibi baktı. "İyiyim böyle," dedim boş vermiş bir sesle. Dümdüz bakmakla yetindi. Masanın üstünden araba anahtarıyla cüzdanımı elime aldım. "Evin anahtarını almıyorum. Ne de olsa sende var," diyerek, imalı bir şekilde sırıttım.

Birkaç saniye sonra, "Aldım ben, sıkıntı yok," dedi. Ayaklanıp kapıya doğru yürüdü. Ayakkabılarını giydiği sırada ona ters ters baktım. Bir de *sıkıntı yok* diyordu. Homurdanarak yanına gelip Crocs terliklerimi ayağıma geçirdim. Dikkatle bana baktığını bilsem de ona bakmıyordum. "Salaş bir tarzın var sanırım," dedi tespit yaptığını sanarak.

Aslında benim hakkımdaki varsayımlarını merak ediyordum. Akademide ders olarak verilen "İnsanları İnceleme Sanatı" en sevdiğim dersti. Eğitmenimiz her ders bize canlı bir örnek getirir ve onu incelememizi isterdi. Genelde tam not aldığım dersten, onun başarısını görmek istiyordum.

Kafamı kaldırıp cevap bekleyen suratına doğru baktım. "Bekliyorum," dedim, beni incelemesini isteyerek kibar bir sesle. "Sıra sende."

Şimdi mi der gibi kaşlarını kaldırdı. Kollarımı göğsümde birleştirdim. Ona dik dik baktığımda kararlı olduğumu anlayıp kaşlarını daha da çattı. Burnundan güler gibi bir ses çıkardı. Alt dudağını dişlediğinde tavrım hâlâ aynıydı. Önce bunu gereksiz bulduğunu belli edercesine baktı, sonra beni dikkatle incelemeye başladı.

Gözleri uzun bir süre yüzümde oyalandı. Göz bebeklerimin içine baktığı sırada hareketsizce durdum. Sonrasında bakışları dudaklarıma, boynuma doğru değdi. Omuzlarımdan aşağı doğru inerken ifadesinin değiştiğini gördüm ama bunu nasıl tasvir edeceğimi bilmiyordum. Sanki gözlerinde bir şimşek çakıp sönmüştü.

Ayak bileğimden saçlarıma kadar yaklaşık bir dakika boyunca bedenimi inceledi. Bakışları kaynayan bir kazan gibiydi, göz bebeklerinden dışarı taşan sıcak damlaları görüyordum. Beni yakmaya hazır olan damlalar gözlerime ulaştığında, istemsiz bir şekilde tırnaklarımı sapladığım avuç içlerimin acısını hissettim.

Birkaç saniye daha gözlerime baktıktan sonra emin olmak isteyerek, "Sesli yapmamı mı istiyorsun?" dediğinde, alayla gülümsedim.

"İstiyorsan kalem kâğıt getireyim?"

Hafifçe tebessüm etti. Ciddi bir yüz ifadesi vardı. Gülümsediğinde ciddiyeti siliniyor, birkaç yaş gençleşiyordu. Bir an, kahkaha atarken nasıl göründüğünü merak ettim.

"Kişisel hayatında dikkatsiz..." diye söze başladığında hareket eden dudaklarına odaklandım. "Dağınık olması yüzünden değil, eşyaları nereye koyduğunu unuttuğu için aradıklarını çoğu zaman bulamıyor. Kısa süreli hafızasında sorun var. Her ay saçlarını kestirmezse bakımsız kalacağına inanıyor. Dış görünüşe önem vermediğini söylese de insanların onu nasıl gördüğünü umursuyor." Duraksadı. "Hümanist. İnsanları yargılamadan önce dinlemeyi tercih ediyor."

Bana doğru bir adım attığında, hareketsiz durmak zordu. Devam etmesini istediğimden tepki vermeden bekledim. Akademide yaptığımız gibi, incelemesini merakla dinlemeye devam ettim.

"Hırslı. Ekip arkadaşıyla yaşadığı durum onu daha da hırslandırmış. Güvenip güvenmemekte kararsız." Bir adım daha attığında burnumun dibine kadar gelmişti. Nefes bile almadan duruyordum. "Voleybol ya da hentbol geçmişi var. Derslerinde olduğu kadar sosyal hayatında da başarılı... Fakat biriyle birlikte olacak kadar kimseye güvenmemiş." Kısa bir

es verdi. Kısılan gözlerindeki ifadede kararsızlık görür gibi oldum. "Oldu mu? Hatam var mı?" dedi umursamaz bir sesle.

"Cık," dediğimde açıklamamı ister gibi baktı. "Hataların var, Talan. Ama sana bunları söylemeyeceğim." Geriye doğru bir adım attı ama ben de ona doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi korudum. "Çünkü bir şeylerin eline koyulmasındansa kendi becerilerinle öğrenmeyi seviyorsun."

Burnundan güler gibi bir ses çıkardı. "Birliktelik kısmı mı?"

Cevap vermeden devam ettim: "Güven problemlerin var. Bunun açığa çıktığı ilk yer akademi. Ayrı bir evin olduğunu biliyorum ama oraya nadir uğruyorsun. Akademide kalmak için nedenlerinin başında yönetim kurulu geliyor." Hiçbir tepki vermeden duruyordu. "Öfkeni sporla atıyorsun. Bu yüzden birçok dalda ödülün var diye tahmin ediyorum. Başarılarının senin için anlamı ailenden gördüğün takdir, bundan başka bir anlamı yok... Aşka inanmıyorsun. Tensel temas seni zorluyor." Gıcık bir şekilde sırıttım. "Hatta artırıyorum, bundan korkuyorsun."

Kısa bir kahkaha attığında kafası hafifçe geriye doğru gitti, hareket eden âdemelması gözlerimin önüne serildi. Evet, kahkaha attığında çok başka görünüyordu.

Gözleri, söylediklerimi doğruluyordu. Zoruna giden bir şey söylediğim belliydi.

Emin misin der gibi olan bakışlarından sonra elini yavaşça boynuma doğru uzatırken bana aynı şekilde bakmaya devam ediyordu. Boynuma yapışan saç telimi yavaşça tenimden ayırdı. Sonra da kulağımın arkasına sıkıştırdı. Zaten yakın olan yüzlerimizi daha da yaklaştırarak kulağıma doğru eğildi.

"Kişisine göre, Tamay," dedi fısıltı gibi bir sesle. "İşte burada yanıldın."

Yakından aldığım kokusu, yastığın soğuk yüzü gibi, ferah bir odanın huzuru gibi, temiz kokan bir havlu gibiydi. Bir kere daha nefes alma ihtiyacı hissettim ve sonrasında ondan uzaklaştım.

Başka bir şey söylemeden umursamaz bir sesle, "Acıktım," dedim. Bu kadarı bana yetmişti. Kapıyı açıp dışarı çıktığımda peşimden geldiğini sert ayak seslerinden anladım.

Yalnız yaşamaya alışkın olan, mutfağını sadece dışarıdan aldığı yemekleri ısıtmak için kullanan, sessizliği kendisine dost edinen biri için şu an yaşananlar işkence gibiydi.

Mutfağımda, kullanacağı her şeyi en az iki defa yıkamış, domatesleri ciflememek için zor durduğuna emin olduğum bir adam vardı. Ve bunu normal karşılamamı bekliyordu.

"Böyle bakmaya devam mı edeceksin? Dosya hakkında konuşmak gibi bir planın var mı?" diye sordu. Bakışlarımı ondan çekmekte zorlandım. Dişlerinin arasında duran kürdanı diliyle sağ taraftan sol tarafa geçirip gözleriyle elimdeki kâğıtları işaret etti.

Garip biriydi. Tabii ki bakacaktım.

Gömleğinin kollarını dirseğine kadar kıvırmıştı. Dakikalar süren alışveriş maceramızın ganimetlerini usta bıçak hareketleriyle kesiyordu. Ben de bıçak kullanmakta iyiydim ama patatesleri böyle doğrayamayacağıma emindim. Patateslere resmen hayatının en güzel dakikalarını yaşatıyordu.

Ne yemek istersin? sorusuna, "En kolay ne yapabilirsen," cevabım üzerine fırında tavuk ve patatesle pirinç pilavı yapmaya karar vermişti. Salatayı yapmayı teklif ettiğimde, *ben hallederim* demişti. İşime geldiğinden ısrar etmemiştim.

Şimdi karşımda, mutfağımda görmeye alışık olmadığım şeyler olurken kayıtsız kalmamı beklemesi, hem bana hem de böyle bir manzaraya haksızlık olurdu.

Boğazımı temizleyip dosyaya odaklandım.

Kâğıtta yazanların hepsini hızlıca okumuştum. Detayı çok olan bir olayla karşı karşıyaydık. Nereden başlayacağımı bilmediğimden homurdandım. "Hepsini sesli bir şekilde konuşmak saatlerimizi alır. O yüzden okuduklarımı birleştirip genel hatlarını konuşacağım. Sonrasında kişilere ayrı ayrı çalışırız." Bıkkın bir nefes verdim. "Çok fazla kişi var!"

"Soğan yiyor musun?" diye araya girdi.

"Yiyorum," deyip devam ettim: "Çözmemizi istedikleri davada hiçbir suçlu yok. Verilen ifadelerin hepsi birbiriyle örtüşüyor. Kimsenin davayı çözememesinin nedeni bana göre olaya dâhil olamamaları. Bu yüzden bizi dipsiz bir kuyuya benzeyen bu mahalleye yollamaya karar vermiş olmalılar... İçlerine sızabilmemiz için."

Hızlıca konuşup kafamı kaldırdığımda Arza'nın dikkatle bana baktığını gördüm. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama dudakları aralanmadı. İşine döndüğü sırada devam etmemi ister gibi elindeki bıçağı salladı.

Dudaklarının arasındaki kürdan dikkatimi üzerine çekiyordu. Dişlerini kanca gibi geçirip arada oynattığı kürdanın onu nasıl gösterdiğinden haberi olmadığı belliydi. Ben nasıl göründüğünü bildiğim için boğazımı temizleyip konuşmaya devam ettim.

"Vefat eden Hakkı Arıkan'ın ölümünün bizi neden ilgilendirdiğine dair bir tahminimde bulunacağım. Burada yazmasa da adamın akademiyle bir bağlantısı var. Geçen sene binaya girerken bir kaydını buldum. Başka görüntüleri de olmalı ama çoktan silinmiş." Sayfaları çevirerek söyleyeceklerimi toparladım. "Gövdesinden tam 9 defa bıçaklanan adamın cinayetini kimse çözememiş. Tek bir şüpheli bile bulamamışlar. Ne bir kamera kaydı ne de gören duyan biri var."

"Oturduğu mahallede herhangi bir düşmanı, sürtüştüğü biri yok muymuş?"

Gözlerimiz buluştuğunda usta bir hareketle havuçları doğramaya devam etti. Omzuna astığı havluyla usta bir şef gibi görünüyordu.

"İfade veren herkes onu çok sevdiğini, adamın onlara birçok yardımı dokunduğunu söylemiş. Yazılanlara göre tüm mahallelinin saygı duyduğu biriymiş. Böyle bir cinayete kurban gitmesi herkes tarafından şokla karşılanmış."

Yıkadığı pirinçleri tavaya atıp karıştırmaya başladı. Bir yandan da fırının ısısını ayarlıyordu.

"Hımm..." dedi düşünceli bir sesle. "Cinayet silahı bulunamamış, hiçbir kamera kaydı ya da gören duyan da yokmuş." Tekrar göz göze geldik. "Sence de bir tuhaflık yok mu?"

Eline aldığı naneyi doğrayacağını anlayıp, "Naneye alerjim var," dedim hemen.

"Başka bir şeye alerjin var mı?" diye sordu.

Dosyamı okumamış olmalıydı. Okusaydı neye alerjim olduğunu bilirdi. Neden okumamıştı?

Kafamı sağa sola salladım ama bakmadığı için bunu göremedi. "Senin bir şeye alerjin yok diye okudum?" diye sorma amacım, dosyasını okuduğumu belli etmekti.

Kendi salata tabağına nane doğrarken bıyık altı gülümsedi. "Kire, pasa, dağınıklığa alerjim var," dedi alayla.

Alttan alttan bana laf sokuşunu umursamadan, önceki sorduğu soruya cevap verdim: "Şöyle bir tuhaflık var. Pınar Mahallesi söylenene göre kendi hâlinde, küçük bir mahalle. Herkesin birbirini tanıdığı, eski mahalle kültürüne sahip olan nadir mahallelerden. Nasıl olur da böyle

bir cinayet gerçekleşirken kimse görmez ve kimsenin şüpheli davranışı olmaz?" Alnımı kaşıdım. "Sanki herkes birlik olmuş gibi."

Anlam veremiyordum. Okudukça olayın saçma olduğunu, kurmaca olduğunu düşünmeye başlıyordum. Hiçbir tanık, gören, duyan kimsenin olmaması, adamın kendi hâlinde biri olması bana normal gelmiyordu. Bu işte bir iş vardı ama ne?

Kâğıtlar bir anda elimden çekildikten sonra Arza'nın iri bedeni yanımda yer buldu. Bacağına değen diz kapağımı umursamadan, çatık kaşlarıyla dosyayı okumaya başladı. Kendi dosyası masanın üstünde duruyordu. Dibime girmesine pek tabii gerek yoktu. Bana *temasla ilgili bir sorunum yok* demeye çalışıyordu.

Birkaç saniye sonra dosyayla ilgili yorum yapmasını beklerken, "Aramızda iki yaş olması uygun mu senin için?" diye sordu. "Benden bir yaş büyüksün ama senden büyük gösterdiğim için *abi kardeş olsunlar* demişler." Kafasını bana doğru çevirdiğinde tepkisiz bir şekilde suratına bakıyordum. Bedenimi yavaşça süzdü. Bunu yaparken kürdanı dişlerinin arasında hareket ettiriyordu. "Aslında... Liseli bir kızı da canlandırabilirsin. Küçük görünüyorsun."

"Abartma istersen," dedim hafif yüksek bir sesle. "7-8 yaş da küçük göstermiyorum. Üniversiteye giden bir kızı canlandırmam en mantıklı olan. Abimin araba tamircisi olması, benim için şehir değiştirmesi bence bizlik bir senaryo."

Dudakları memnuniyetsizlikle büzüldü. "Ellerimin motor yağı kokmasından nefret ediyorum." Çaremiz olmadığını bilerek kâğıda döndü. "Meslek olayını düşüneceğim. Hangi rolde daha işlevsel olurum, karar vereceğim," derken sonlara doğru sesi kısılmıştı.

Onu girmek istemediği bir role zorlayamazdım. Beni sıkıntıya sokacak bir role bürünmediği sürece sorun yoktu. Sadece makul olmasını istiyordum.

O pürdikkat dosyaya bakarken susadığımı fark ettim. Onu kendi hâline bırakıp ayaklandığımda, *nereye* der gibi bir bakış attı. Kaşlarımla tezgâhı işaret ettim. Bir anda ayağa fırladı.

"Ne oluyor ya?" diye sordum.

Çaktırmadan önüme geçti. "Dağınık daha, toplamadım. Bir şey istiyorsan ben sana vereyim, sen zahmet etme," diye beni geçiştirdi. Beni salak sanıyor olmalıydı.

"Ne yapacağım, etrafa pislik mi saçacağım?!"

Kaşları havalandı. "Saçmalama lütfen. Gerçekten dağıttığım için söylüyorum. Seni kendi mutfağından alıkoyacak hâlim yok ya!" dedi net bir sesle.

Kesin yoktu!

Ona ters bir bakış atıp, omzuna sertçe vurarak yanından geçtim. Ada tezgâhın dağınıklığını gördüğümde bana sıradan gelmişti ama onun için gerçekten abartılı bir dağınıklık olmalıydı. Böyle hayat geçmezdi. Özellikle benimle hiç geçmezdi.

Bir bardak su alıp karşısına oturdum. Dosyayı kenara bırakıp direkt olarak gözlerime baktı. Soruları olduğunu görebiliyordum. Hem de bir hayli.

Kürdanı parmaklarının arasına alıp, "Bizi," dedi boğuk bir tonlamayla. "Birbirimize partner seçme nedenleri ne sence? Ben hastaneyi bile isteye seçmedim ama onlar hiçbir işlerini bizim kararımıza bırakmazlar. Öncesinde tüm ihtimalleri değerlendirmişlerdir. Bir tahminin var mı?"

Var.

Yaşlarımızın yakınlığı, muhtemelen aynı derecelerle mezun olmamız, yeteneklerimizin benzerliği, hırslarımızın ortak oluşu ve kader.

"Yok," dedim. Onun tahminini merak ediyordum.

Bu cevabı bekler gibi gözleri kısıldı. "Uyumlu olabileceğimiz özelliklerimizin olduğunu düşünmüş olmalılar. Fakat bana benzeyen tek bir noktan yok." Kısılan gözlerinin hedefi dağınık evimden sonra bedenim oldu. "Kaldı ki benim sana benzemem imkânsız," dedi keskin bir dille. Dirseklerini dizlerine yaslayarak öne doğru eğildi. "Hiç ceza aldın mı?"

Hatırıma düşen olay, sertçe yutkunmama neden oldu. Aklımdan silinmesini istediğim ânın pençesine düşmemek için bakışlarımı ondan kaçırdım. Telafi edilemeyecek bir hata yapmamıştım. Hatırlamamak isteme nedenim bu değildi. Sonuca ulaşamadan yakalanmıştım. Bunu kendime yediremiyordum.

Sessiz cevabımı anlamış olacak ki, "İlk ortak noktamız," diye cevap verdi. "Başımıza buyruk olmamız."

Emirlere sadıktım. Hatta öylesine sadıktım ki vatanım için öl deseler hiç düşünmeden canımı verirdim. Ama bazen işler beklediğin gibi gitmezdi. Sorman, sorgulaman gerekirdi.

Bu işte olduğu gibi.

Bağdaş kurup rahat bir pozisyona geçtim. "Her seneyi derece ile geçtim." Kaşımla onu işaret ettim. *Ben de* der gibi gözlerini açıp kapattı.

"Birkaç dalda birinciliğim var." Aynı hareketi yaptı. "Kendimi çok defa kanıtladım."

"Bunlardan çok var," dedi bıkkın bir sesle. "Akademiye kimleri aldıklarını biliyorsun, değil mi? Hepimiz belli testlerden geçip geldik buraya. Kimimiz üstün zekâlı diye gazeteye çıkıp radara yakalandı, kimimiz pek çok testten geçip hak kazandı. Dünya ortalamasının üstünde IQ'ya sahip bireylerden bahsediyoruz. Akademide herkesin birinciliği, birçok dalda başarı ödülü var." Sesine yerleşen boğuk tınıyla sordu: "Neden biz?"

Söyledikleri doğruydu. Küçük yaştan beri eğitim alan, gönüllü olarak akademiye giren başarılı öğrenciler arasından çift olarak seçilen 10 kişiden ikisiydik. Bunun nedeni bu saydıklarım olamazdı. Daha doğrusu, sadece bunlar olamazdı. Başka şeyler de olmalıydı.

Bizi sınıyor olabilirler miydi? Ya da bir açığımızı görüp bizi denemeye mi karar vermişlerdi?

İkimiz de derin bir sessizliğe gömülüp bazı şeylerin nedenlerini sorgulamaya başladık. Duyulan tek ses saatin sesiydi. Birbirimize bakmadan dakikalarca oturduk. Biraz sonra Arza yemekleri kontrol etmeye giderken, aramızda hâlâ sessizlik vardı. Ben dosyayı okumaya dönüp işime odaklandım. Bu dosya bir haftada bitmez gibi duruyordu ama hayırlısıydı.

Mahalleye sızmak, onlar gibi davranmak kolaydı. Kimin yalan söylediğini pek tabii yakalayabilirdik. Sadece bunu bizim yapmamıza alışabileceğimi sanmıyordum. Biz daha fazla faydası dokunan işlerle ilgilendirdik. Cinayeti çözmenin akademiye ne faydası olacağını bulmam gerekiyordu.

Kâğıtları köşeye koyup şakaklarımı ovuşturmaya başladım. Bakışlarım mutfağımdaki adama döndüğünde, bu sefer dudaklarının arasında sigara vardı. Yemekleri tabaklara servis ederken sigarasını içmekten geri duramıyordu.

Bu adamın ağzı hiç boş durmuyor muydu?

Servisi yaptıktan sonra, "Hazır," diye seslenip kafasını kaldırdı. Ona baktığımı fark ettikten sonra elini omzundaki havluya sildi. "Gelebilirsin." Ayağa kalktığım sırada telefonu çaldı. Arka cebinden çıkardığı telefonun ekranına baktı. "Sen başlayabilirsin. Konuşmam uzun sürebilir," diyerek balkona çıktı.

Onu birkaç dakika bekledikten sonra, gelmeyeceğini anlayarak yemekleri yemiş, hatta bayılmıştım. Zaten yemek ayırt eden biri değildim,

bulduğumu yerdim. Fakat bu yemeğin gerçekten hakkının verilmesi gerekiyordu. O kadar uğraşmasına değmişti.

Maharetli elleri varmış, diye geçirdim içimden.

Dosyayı okumaya devam ederken bayıla bayıla yediğim yemeğimi bitirdim. Bulaşıklarımı yıkadım, oturdum kahve içtim ama Arza hâlâ gelmedi.

Dikizlemek istemediğim için kısa bir bakış attım. Biriyle görüntülü konuşuyordu. Ekranda gördüğü kişi sevdiği biri olmalıydı. Onu tebessüm ederken görmüştüm ama böylesine gülümserken görmemiştim.

Huzurlu görünüyordu.

Sinan'la konuştuğunu fark ettiğimde onları rahatsız etmek istemeyerek odama çekildim. Bilgisayarımı açıp dosyayla ilgili not aldım. Uzun zamandır izleyemediğim dizimin son bölümünü açıp birkaç bölüm izledim. Hava tamamen gecenin karanlığına büründüğünde gözlerim günün yorgunluğuyla kapandı. Dış kapının kapandığını duysam da aldırış etmedim ve kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Ev bazen bir heceli bir sözcüktü, ev bazen sıcacık bir bakıştı, ev bazen yürekten gelen bir sarılmaydı. Ev, insanın kalbinde hissettiğiydi.

Ben kendi evimi bulamamıştım. Evimde, ailemle geçirdiğim her anda çok mutluydum. Ama içimde olduramadığım, dolduramadığım şeyler vardı. Bir şey eksikti.

18 yaşıma bastığım gün, akademiden göreve çıkmak için ayrıldığım o gün başlamıştı bu eksiklik. Geride bir parçamı, onu bırakmıştım. Bir gün bulurum ümidi hâlâ içimdeydi.

İnsan ölür, ümidi yaşar dedikleri bu olsa gerekti.

Elimdeki çay fincanını masanın üstüne yavaşça bırakırken saate baktım. Neredeyse sabah sekize geliyordu. Arza ortalıkta yoktu. Geceyi dışarıda geçirmiş olmalıydı. İşimiz olduğunu bilmiyor muydu? Şimdi dışarıda gezip tozmanın zamanı mıydı?

Kendi kendime söylenirken kapının açıldığını duydum. Kafamı sese doğru çevirdim. Sanki kendi evine giriyormuş gibi bir rahatlıkla içeri giren Arza'nın hareketleri günlük hayatına devam ediyormuş gibi normaldi. Sırt çantasını yere bıraktıktan sonra ayakkabılarını çıkarıp yerine koydu. Bu kadar rahat olması canımı sıkıyordu. Banyoya gittikten sonra suyun açıldığını duydum. Ellerini yıkıyor olmalıydı. Salona doğru gelirken sırt çantasını yerden aldı ve sakin adımlarla gelip koltuğa oturdu.

Onu izlediğimin bilincinde olarak bana kafasıyla küçük bir selam verdiğinde karşılık verdim. Hiçbir şey söylemeden çantasından çıkardığı bilgisayarına odaklandığında ben de ağzımı açmadım.

Yorgun görünüyordu. Göz altları uykusuzluktan hafifçe morarmıştı. Bu kadar titiz bir adamın paçalarından çıkan pamukları gördüğümde köpeğinin yanında olduğunu anladım. Onu neden buraya getirmiyordu ki?

Aklıma gelen düşünceyle kaşlarımı çattım. Evimin pis olduğunu düşündüğü için mi getirmiyordu? Köpeğini buraya getiremeyecek kadar uygun şartları sağlamıyor muydu benim evim? O kadar mı pistim yahu ben? Köpek bağlasam durmaz mıydı benim evimde?

Bu Arza da fazla oluyordu.

Gözlerini bilgisayardan ayırmadan, "Müsaaden varsa evini temizletmek için birilerini çağıracağım," dediğinde elimi alnıma götürüp gözlerimi kapattım. Parmaklarının tuşların üzerinde hızla hareket edişini duyuyordum. "Hepsi tanıdığım, güvendiğim insanlar, bir sıkıntı olmaz."

Fincanı ona atmamak için kendimi zor tutarken, "Ben evimin gayet temiz olduğunu düşünüyorum," dedim üstüne bastırarak. "Beğenmiyorsan..."

Kafasını ekrandan kaldırdığında göz göze geldik. Normalde duyguları açık olmayan biriyken şu an başka bakan bir adamla karşılaştım. Bakışlarında yatan anlam *lütfen*di. Hafifçe tebessüm edip kafasını sağa doğru yatırdığında gözlerim kısıldı. Şu an karşımda duran adam sevimli bir köpeğe benziyordu. Birazdan dilini çıkartıp kafasını sallayacaktı sanki. Bu kadar mı rahatsız oluyordu evimden?

"Sen benim evime gelsen, seni rahat ettirmek için elimden geleni yapardım. Ben burada rahat değilim. Senin alanında olmama daha alışamadığını anlayabiliyorum ama keyfimden burada değilim," dedi yumuşak bir sesle. Kafasını biraz daha sağa doğru yatırdı. "İstemezsen senin odana girmezler?"

Derin bir nefes verdim. Bu hâline dayanamayarak, "Peki," diye mırıldandım. *Güveniyorum* diyorsa sıkıntı yoktu. Onunla ekip olacaksam anlayışlı olmam gerekirdi.

Hafifçe tebessüm etti. "Teşekkürler."

Yeniden işine döndüğünde hâlâ ona bakıyordum. İstediğini sert bir dille söylemesini beklerken bu kadar nahif konuşması, ne yalan söyleyeyim, farklı gelmişti. Dışarıdan Hanzo gibi gözükse de kibar bir adam olduğunu söyleyebilirdim. Yani şimdilik öyleydi.

Onu izlemeye son verip işime döndüm. İkimiz de dosyaya gömüldüğümüzden sonraki saatler çok hızlı geçmişti. Tüm gün sessizce oturup çalışmış, bir iki kelimeden fazla bir şey konuşmamıştık.

Fakat Arza'nın varlığına alışamamıştım. Alışamıyordum. Görevler haricinde yıllardır tek yaşamıştım. Evim benim özgürlük alanımdı ama şimdi ellerimden kayıp gitmişti.

Yaz aylarında beni mutlu eden tek şey duş almaktı. Soğuk bir duştan sonra klimanın altına geçip uzanmayı çok severdim. Belki saatlerce aynı pozisyonda durarak Ipad'imden yapmam gerekenleri hallederdim. Ama şu an evimde bir yabancı vardı ve ben çok mutsuzdum. Klimam salondaydı ve ben bornozumla onun altında uzanamıyordum.

Güneş çoktan batmıştı. Ben odamda uzanmış, not alıyordum. Arza'nın ne yaptığıyla ilgili bir fikrim yoktu. Yaklaşık bir saat önce evi temizleyip giden kadınla aralarında geçen kısa diyaloğu duymuştum. Kadın gittikten sonra Arza dışarı çıkıp gelmişti. Evimde misafir olduğunu bilerek fazla dikkat çekmemeye çalıştığını anlayabiliyordum. Kadının evi temizlediği sırada bu sebeple hiç ses çıkartmamıştı. Yine de varlığı hoşuma gitmiyordu.

Onu düşünürken kapım tıklatılınca yerimde hafifçe doğruldum. Üstümde bornoz olduğu için *gel* diye seslenemedim. İşte tam olarak bundan bahsediyordum.

"Müsait misin?" diye soran Arza kapıyı bir kere daha tıklattı. "Uyudu mu acaba ya..." diye kendi kendine mırıldandığını duydum. "Ya ben nereden bulacağım şimdi bunu? Açsam müsait midir acaba? Umarım bu sefer giyiniktir."

Kapıyı açacağını anladığımda hızla ayaklandım. Ondan önce davranıp kapıyı açtım. Kafamı kapı aralığından uzatarak baktım. Gözleri kısa bir an üstümde dolandı.

"Müsait değildin anlaşılan..." dedi incelemesi bittikten sonra. Tek kaşını kaldırdı. "...yine."

Manalı bakışlarını üstümden çekmesini isteyerek, "Neyi bulamadın?" diye sordum.

Kafamı sola doğru eğmemle başımdan düşen havlumu havada yakaladı, ellerini arkada birleştirdi. İyi bir refleksti. Gözlerime dikkatli bir şekilde bakıp yüzüme doğru yaklaştığında, farkında olmadan nefesimi tuttum. O kadar yavaş yaklaşıyordu ki bir anda yüzünü tutup çekesim gelmişti. Neye bu kadar dikkatle baktığını anlamaya çalışarak gözlerimi kıstım.

Kendimi geriye doğru çekecekken, "Dur, dur," dedi aceleyle. Sesinde meraklı bir ton vardı. "Gözünün içindeki leke mi ben mi?"

Sağ gözümde, çok yakından bakılmadığı sürece fark edilmeyecek kahverengi bir nokta vardı. Küçük bir lekeye de benziyordu, bene de. Akademideki doktor önemsiz bir leke olduğunu söylemişti.

"Fark eder mi?" diye sorduğumda yüzümü ondan bir parça uzaklaştırdım. Yeni duş alan bendim ama tertemiz kokan oydu. "Sen neyi arıyordun?"

Bir anda, "Neyse. Sen dinlen, ben hallederim," deyip, kapıyı şak diye kapattı.

Kapıya boş gözlerle baktım. "Gözlerinden geçeni anlayabilirim ama zihnini okuyamam, değil mi? Ne istediğini nereden bileceğim? Deli mi ne!"

Zaten istediğim gibi yatamadığımdan bornozumu çıkarıp ince pijamalarımı giydim. Bir an onun yanına gitmeyi düşünsem de bilgisayarımdaki işlerimi hatırlayıp yeniden yatağımın yolunu tuttum. Dosyayla ilgili işleri hallederken birkaç gündür aklımdan çıkan bloga göz gezdirdim.

Uzun yıllardır okuduğum blog ablama aitti. Onun deneyimlerinin, yaşadıklarının bazılarını okuyabiliyor olmak benim için en büyük lütuflardan biriydi. Senaryo şeklinde yazdığı hayatını okurken hem eğleniyor hem üzülüyordum.

Geçmişe ait bir sahneyi okumak zor olmamalıydı. Tabii o kişi hâlâ nefes alıyor olsaydı.

Blogdaki tüm senaryoları okumuş, hatta hepsini ezberlemiştim. Kafamda oturmayan yerler vardı. Zihnim dolu olduğu için mi yoksa farklı anlamlar çıkartmaya çalıştığım için mi, bilmiyorum ama taşlar doğru yerde değil gibi geliyordu.

Saatlerce ekrana bakarak düşündüm. Noktaları birleştirmeye çalışırken saatin bu kadar geçtiğini görünce şaşırmadan edemedim. Sabah olmuştu, güneş doğmak üzereydi. Yatağın üstünde gerindikten sonra kendimi odadan dışarı attım. Etrafa bakındığımda Arza'yı ortalıkta göremedim. Evde olmadığını düşünerek yüzümü yıkamak için banyoya doğru yürüdüm. Gözlerimi ovuşturup kapıyı açacağım sırada yüzüm sert bir cisme çarptı.

Bakmadan bile neye çarptığımı anladım. Yüzüm, ıslak bir tene değdi, ciğerlerime ferah bir koku doldu.

"Aman!" diyen Arza beni kolumdan yakaladı. Beni kendine doğru çektiğinde bedenim dik bir konuma geldi. Banyodan çıkan buhar

yüzünden bulanıklaşan gözlerimi bedenine çevirmemek için büyük bir uğraş verirken, "İyi misin?" diye sordu.

Belinde havlu olmasını bekliyordum ama gri bir eşofman giymişti. Küçük havluyu boynuna asmıştı. Bunun dün gece başımdan düşen havlu olduğuna adım kadar emindim. Yıkayıp mı kullanmıştı?

Alnımı ovuşturarak ona dik dik baktım. Gövdesinde dövme yoktu. Kollarında birkaç tane çok büyük olmayan dövmeler vardı. En çok ilgimi çeken ince bir kalemle çizilmiş gibi duran kadın silüetiydi. Bir yerlerden tanıdık gelen bu çizime bakarken, vücudundaki damlalar yere damlıyordu. Geniş göğsü birkaç tane tüy dışında tertemizdi. Spora olan ilgisi bir kere daha gözlerimin önüne serilmişti. Açık ve seçik.

Ona olan bakışlarıma cevaben, "Uyanacağını tahmin edemedim. Hızlıca duş alıp çıkmak istedim," dedi. Eli hâlâ kolumdaydı ve bırakmak istemiyor gibi tutuyordu. Gözlerine bakıp *sorun yok* der gibi kafamı salladım. Ovuşturduğum alnıma bakarak gözlerini kıstı. "Alnın acıdı mı?"

Saçlarındaki su damlaları ayaklarımızın ucuna düşüyordu. Yanaklarından süzülen damlaları saymıyordum bile. Onunla bu kadar yakın bir mesafedeyken konuşmak istemiyordum. Gözlerimi sadece gözlerine odaklamaya çalıştım.

"Tahmin ettiğin kadar sert değilsin," dememle kaşları havalandı.

Kolumu yavaşça bırakıp boynundaki havlunun uçlarını tutarak alt dudağını dişledi. Bu adamın mesleği muhbirlik değil, pek tabii modellik de olabilirdi. Akademideki herkes kendine bakmak zorundaydı ama onun başka bir aurası vardı. Her an bir moda dergisine poz vermeye hazır duruyordu. Onu sadece boxerla poz verirken hayal ettim. Ve bunu yaptığım için kendime kızdım.

Kafasını ağır ağır aşağı yukarı salladığında damlalar hızla yeri boyladı. "Acıttı," dedi yalandan bir üzüntüyle. Omuz silkmemle sırıtışı daha da büyüdü. "En azından ödeşmeye başlıyoruz," deyip göz kırptığında, ona aval aval baktım.

Ödeşmemiz için daha az giyinik olması gerekirdi, bunun farkında mıydı?

Banyoya girdikten sonra kapıyı kapatacağım sırada, "Kahve yapıyorum?" diye seslendi.

Banyodaki sıcaklık nefesimi kestiği için derin derin nefesler aldım. Duş aldığı su kaç derece olabilirdi ki? Bu sıcakta kafayı mı yemişti? "Olur," diye cevap verip kapıyı kapattım. Hızla işimi halledip kendimi

banyodan dışarı attığımda ciddi anlamda nefesim daralmıştı. "Saunaya gidesin geldi herhâlde..." diye söylenerek mutfağın yolunu tuttum.

Söylenmeme tepki vermeden dumanı tüten kahveyi önüme koydu. Üstüne koyu gri bir tişört giymişti. Kahvesinden bir yudum alıp tezgâha yaslandı. Kurulanmadan giydiği için ıslanan tişörtünün renginin daha da koyulaşmaya başladığını gördüm.

Pürüzlü bir sesle, "Sıcak suda yıkanmadığımda temizlenmiş hissetmiyorum," dediğinde, nihayet gözlerine bakabildim.

Bir an kendini daha temiz hissetmek için tuzlu suya yattığını düşündüm. Sonra gözlerindeki ifadeye ve sıcak sudan dolayı kızarmış cildine bakarak düşüncemin desteklendiğini gördüm. Normal biri değildi.

Yüksek taburenin üstünde oturuyordum. Ayaklarımı yandaki tabureye koyup sırtımı duvara yasladım. Tam camın önündeydim. Sabah rüzgârı bedenime çarpıyordu. Yüzümdeki salak sırıtışın sebebi buydu.

Boğazını temizlediğinde ona doğru baktım. "Belirledin mi? Benimki hazır." Yeni karakterlerimizden bahsediyordu. Kafamı belli belirsiz salladım. Anlatmamı isteyerek kaşlarını kaldırdı. "Dinliyorum."

Hafif toparlandım. "Damla, 22 yaşında, İstanbul Üniversitesinde Alman Dili ve Edebiyatı okuyor. Abisi ile beraber semt değiştirmesinin nedeni ailelerini kaybettikleri evde kalamamaları..."

Devam edeceğim sırada, "Bir saniye," diye araya girdi. Yaslandığı yerden doğrulup, ayaklarımı uzattığım tabureye kalçasını dayadı. Ayaklarıma temas eden kalçasına baktım. Temas kurabildiğine inanmıştım, zorlamasına gerek yoktu. "İkimizi ilgilendiren kararları ortak almamız gerekir. Kafana göre karar vermen doğru değil."

Kaşlarım çatıldı. "Sen de ailesi vefat eden abi kardeşi oynamamızı düşünüyorsun."

Konuşmadan önce ayak bileklerime dikkatle baktı. Önemli bir şeyi analiz ediyormuş gibi izledi. İncelemeye en az benim kadar meraklıydı. Sonunda kafasını kaldırdığında, "Bunu düşünmem senin tek başına karar vermeni doğru kılmaz," dedi keskin bir dille. Ayaklarımı toparlayıp küçük taburede bağdaş kurdum. "Karakteri nasıl bu Damla'nın?"

İkilemde kaldığım için bir an düşündüm. Her ortama girebilecek, herkesle konuşabilecek bir kıza ihtiyacım vardı. İletişimi kuvvetli birini oynamalıydım ki bir şeyler öğrenebilmeliydim.

"İnsanlarla konuşmayı seven, neşeli, sevecen bir tip," deyip bıkkın bir nefes verdim. "Yüksek ihtimal biriyle flörtleşmem gerekecek. Olası en

yüksek ihtimal mahallenin abisi diye anılan kişilerin şüpheli olması yönünde. Bunlardan biriyle..."

"Ben ne güne duruyorum?" deyip, söylediklerim dünyanın en saçma şeyiymiş gibi yüzüme baktı. İtiraz kabul etmez gibi, "Yapman gerekeni yine yaparsın ama benim karakterim buna izin verecek biri gibi durmuyor," dedi.

Kafamı sağa doğru yatırdım. "Medeniyetsiz bir ayıyı mı oynayacaksın yani?" deyip iğrenir gibi baktım.

Islak saçlarını iki eliyle karıştırıp yüzünü sıvazladı. "Gideceğimiz mahalle biraz geleneklerine bağlı, gerici bir mahalle. Yani medeni bir abiyi canlandırırsam bizi orada benimsemezler." Kafasını bana doğru çevirdiğinde su damlaları boynuma değdi. İrkildim ama belli etmedim. "Evet, medeniyetsiz bir ayıyı oynayacağım. Bu yüzden kimseyle flört etmemen gerekiyor. Ya da en azından bunu gizlice yapman gerekiyor."

Böyle bir mahalleye gideceğimizi ben de biliyordum ama böylesine gerici toplumlarda bastırılmış duygular ön plana çıkardı. Yani abime belli etmeden biriyle flörtleşmem çok olağandı.

"Düşünürüz," dedim geçiştirerek. "Mesleğini seçtin mi?"

Camı kapatttı. "Öğretmen. Hem tatilde olmuş olacağım hem de mahalle halkının hoşuna gidecek bir meslek," diye cevap verdi.

Ona ters ters baktım. Camı tekrar açtım. "Sıcaktan bayılalım mı istiyorsun? Ne diye kapatıyorsun?" Sanırım mevsimin yaz olduğunun farkında değildi.

Oyun oynuyormuşuz gibi camı tekrar kapattı. "Tam karşısında oturuyorsun. Hasta olmak istemiyorsan bari başka yere otur." Öğüdüne devam edememesine neden olan telefonu çaldığında, *pardon* der gibi bakıp aramayı yanıtladı.

"Efendim?" dediğinde, sesi bir anda buz gibi bir hâle bürünmüştü. Tabureden kalkıp koltuğa oturdu. Eli belinde, sinirli bir tavırla, "Uzatma, söyle," deyip adımlamaya başladı. "Ne zaman? Mekân? Anladım. Ben hallederim. Tamam, kapat." Bakışları yeniden beni buldu. "Kusura bakma. Neyse, biz işimize dönelim. Biraz geçmişe dair konuşalım."

Kiminle ve ne konuştuğu elbette aklıma takıldı ama bunu ona soramazdım.

Yaklaşık bir saat boyunca, ailemizin nasıl öldüğünden, küçüklüğümüzde neler yaşadığımızdan, aramızdaki ilişkinin nasıl olacağından bahsedip durduk. Ben şimdiden role hazırdım ama onun kafasında oturmayan yerlerin olduğunu görebiliyordum. Canını sıkan bir şeyler vardı.

Ensesini ovuştururken kafasını sağa sola salladı. "Her şeye eyvallah," dedi gergin bir sesle. "Biz birbirimize benzemiyoruz."

"Her kardeş birbirine benzemez."

Kaşlarını kaldırdı. "Hayır, riske atamayız," dedi ikna olmamış bir hâlde. Sağ ayağını sol dizinin üstüne atıp elini de bacağının üstüne koydu. "Bir kere senin gözlerin çekik, Asyalılara benziyorsun. Alakamız yok." Elindeki dosyayı sinirle koltuğa attı. "Vereceğiniz rolü..." diye ağzının içinden okkalı bir küfür savurdu.

Biraz haklıydı. Dosyayı okuduğum ilk an ben de bunu düşünmüştüm. Ama bize bu görevi veren kurul demek ki bunu risk olarak görmüyordu. Bildikleri vardır deyip devam etmiştim.

Arza devam edemiyor gibi duruyordu.

Gergin bir şekilde, "Hiçbir şekilde alakamız yok," diye devam etti. "Desem ki şuramız benziyor, eyvallah ama benzeyen yerimiz yok... Senin dudakların dolgun ve önde. Kulakların kepçe ve yüz hatlarının benimkiyle alakası yok." Yerinde bir tespitti. "Belki..." dedi gerdanıma doğru bakarken. "Belki uzun boyunlarımız benziyordur, o kadar. Kızın her yerinde ben var anasını satayım, bende toplasan üç tane yoktur," diye homurdandı.

Sinirini görmezden gelerek, "Dövme yaptırmak yasak değil mi?" diye sordum.

Derdimiz bu mu der gibi bakarken bir yandan da telefonuna bir şeyler yazıyordu. Kendi telefonuma düşen bildirime bakmak için uzanacağım sırada beni durdurdu.

"Ben yazdım," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Ortak panele yazdım. Böyle olamayacağı aşikâr çünkü," deyip sigara yaktı. Ekrana bakarak beklemeye başladı. Ne yaptığını tahmin ediyordum ve bunu yapmamış olmasını diliyordum. Hızla telefonuma uzanıp bildirime tıkladım.

Yapmıştı. Hem de bana sormadan!

Öfkeyle ona bakıp konuşacakken, "Yasak normalde," dedi pervasız bir sesle. Dövmeden bahsediyordu. "Ama bazen istisnalar olabiliyor..." derken egolu sesi daha da sinirlenmeme neden oldu.

Dövme mevzusunu umursamadan, "Nasıl bana sormadan böyle bir şey yaparsın? Ortak karar vermemiz gerekirdi!" diye sesimi yükselttim.

Elini *sakin ol* der gibi kaldırdı. "Rahat ol, benli," derken sesinde gülüyormuş gibi bir ton vardı. "Sadece Barbar'a bir öneri sundum. Sen kabul etmeden onaylamaz zaten, biliyorsun. Niye bu kadar gerildin ki?"

Telefonum bilmem kaç bin lira olmasa onun kemikli yüzüne fırlatıp kanlar içinde kalmasını görmek isterdim. Lakin telefonuma kıyamıyordum.

"Nasıl, '*Biz kardeş gibi durmuyoruz. En iyisi Tamay'ın karım olması!*' yazabilirsin ya? Saatler verdiğim emeğimi nasıl çöpe atabilirsin?" Telefonunu işaret ettim. "Hemen vazgeçtiğini ve bunun çok saçma bir fikir olduğunu yaz!" dedim öfkeyle.

O anda ikimizin de telefonuna bildirim sesi düştü.

"Maalesef," dedi sırıtarak. "Geç kaldın."

ECELİN ENSESİNDE BİR RÜYA

1. İÇ/ GÜN/ AKADEMİ

Genç kız onunla beraber sahaya çıkacak kişiyle tanışmak için bekler. 18 yaşına basmıştır ve sahaya çıkmaya hazırdır. Ona yol gösterecek kişi içeri girer. Beklediğinden genç olan adamı gören Beyaz şaşırır ama bunu yüz ifadesine yansıtmaz.

SİYAH: Ben Siyah. İki yıl boyunca benimle beraber saha görevine çıkacaksın. Sen de Beyaz olmalısın?

Tokalaşırlar.

BEYAZ: Evet, memnun oldum.

İkisinin de farkında olduğu ama anlamlandıramadıkları bir duygu o anda avuç içlerinde yankı bulur. Siyah ve Beyaz bu durumu yüzlerine yansıtmamaya çalışır.

SİYAH: Hastalığın ne durumda? Dosyanda kanseri atlattığın yazıyordu? Umarım iyisindir.

BEYAZ: Bir sıkıntı yok, iyiyim.

SİYAH: O zaman önüme düş, çaylak. Seninle uzun ve yorucu bir yolculuğa çıkacağız.

Yorucu olacağı kesindir ama uzunluğu belirsizdir.

2. DIŞ/ GÜN/ SAHİL

Siyah, Beyaz'ı denemek için bir role girmesini ister. Beyaz gerekeni yapar. Siyah, görevin üstünden başarı ile kalkan Beyaz'a gurur duyan bir ifade ile bakıyordur.

SİYAH: Çok çabuk role girebiliyorsun ama sonrasında etkisinden çıkman zor oluyor. İnsanları inandırmaya çalışırken kendin de inanman güzel ama rol geçişlerin uzun sürmesin. Bundan sonraki rollerinde buna dikkat ederek oynamalısın.

Beyaz, Siyah'ı dinlerken onun ne kadar da işinin ehli olduğunu düşünür. Onu Siyah'a doğru çeken ilk etken budur.

BEYAZ: Bir daha olmaması için elimden geleni yapacağım.

3. İÇ/ GÜN/ AKADEMİ

Siyah, Barbar ile konuşuyordur. Kapının arkasında onları dinleyen Beyaz'dan haberleri yoktur.

SİYAH: Azimli fakat hastalığı yüzünden ikilemde kalıyorum. Bir kere daha doktora görünürse içim rahatlayacak. Sen halleder misin, abi?

BARBAR: Yarın görünmesini isterim. Beyaz bizim en değerli parçalarımızdan biri. Gözünü ondan ayırma. Başına bir şey gelirse senden bilirim.

SİYAH: Gözüm gibi bakacağımdan şüphen olmasın, amirim.

Beyaz kapının arkasında onları dinlerken sevinse mi üzülse mi bilemiyordur. İllet hastalığı yüzünden birçok dertle uğraşmıştır. Ona iliğini vermesi için dünyaya gelen kardeşi bir yana, ailesi de çok fazla sıkıntı çekmiştir. Siyah'ın onun için endişelenmesi hoşnut olsa da hastalığının görevinin önüne geçmesini istemiyordur. Elinden geleni yapacaktır.

4. DIŞ/ GÜN/ HASTANE

Beyaz, Barbar'm emri ile yeniden kontrole gelmiştir. Sabahtan beri hastanededir ve çok yorulmuştur. Kendini sandalyeye attığında bıkkın bir nefes verir. Test sonuçlarını değiştirdiğini kimsenin öğrenmemesi gerekiyordur. Birazdan yakalanmadan her şeyin biteceğini ve eve gideceğini düşünerek kendi kendini avuttuğu sırada Siyah bir sandalye çekerek yanına oturur.

SİYAH: Haberler iyi. Sonuçların temiz çıkmış. Herhangi bir kitleye rastlamamışlar.

Beyaz yakalanmamanın heyecanıyla sevinir. Öyle çok sevinir ki birden ayağa fırlar. Siyah'ı elinden tutup ayağa kaldırır ve ona sıkıca sarılır. İlk başta şaşıran Siyah sonrasında bu sarılışa karşılık verir. Küçük kızın onun gibi ketum olmayıp duygularını yansıtması hoşuna gitmiştir.

BEYAZ: O zaman görevimi yerine getirebileceğim! Hemen annemlere haber vermeliyim. Kardeşim dün geceden beri uyumamıştır!

Beyaz telefonuna sarılıp ailesine yalan da olsa güzel haberi verir. Bu sırada Siyah, kıza hülyalı bir şekilde bakıyordur. Sarıldıklarında sağ tarafındaki boşlukta atan Beyaz'ın kalbi ile tamamlandığını, ilk defa yaşadığını hissetmiştir. Bu duygunun adını koyamaz. Deliriyor mudur yoksa bu küçük kızla bedenleri birbirine değdiğinde elleri mi karıncalanmıştır?

Beyaz sevinçle ailesine haber verdikten sonra Siyah'la beraber hastaneden ayrılırlar. Bunu kutlamak için beraber pastaneye giderler ve o gün orada birbirlerini gerçek anlamda ilk kez tanırlar.

5. DIŞ/ GÜN/ İSTANBUL'DA BİR KAFE

Siyah'la Beyaz görevleri gereği yeni bir role girmişlerdir. Beyaz, genç bir avukatın kalbine girmek için çaba harcarken Siyah o avukatın şoförünü oynuyordur. Beyaz, avukatın evine gitme fırsatını değerlendirir.

BEYAZ: Seninle beraber eve gelmemi ister misin? Hasta gibi görünüyorsun.

AVUKAT: Gerçekten bunu yapar mısın? Bana yardımcı olmanı çok isterim. Hem gece bende kalırsan okula geçmen de kolay olur.

BEYAZ: Senden önemli bir işim yok. Elbette gelirim.

Siyah, avukatla Beyaz'ın konuşmasını duyduğunda delirecek gibi olur. Farkında değildir fakat gönlünü çoktan Beyaz'a kaptırmıştır. Dayanamaz ve ilk yanlışını yaparak Beyaz'ı o gece avukatın evine göndermez.

Beyaz yanlış yaptığını biliyordur. Hastalığı elbette onun celladı olacaktır. Ama aşk ve hırs gözünü öyle kör eder ki doğruyu göremez.

Aşk, iki âşığın arasında küçük bir meltem gibi eserken fırtınaya dönüşür, ruhlarını yakar. Genç kız ensesinde ecel varken bir rüyaya tutulur, genç adam kâbusu olacağını bilemeden sevdasında kavrulur.

Bir aşk doğar, bir âşık ölür. Gidenin bedeni, kalanınsa ruhu toprak olur.

*

Herkes kalbinin renginde yaşar hayatı. Ve herkes kalbinin rengini bulaştırır etrafındakilere, demişler. Sen nasılsan onu verirsin yanındakine. Ruhundan bir parçayı sürersin boyanmaya hazır tuvale. Bazen ellerinle hazırlarsın sanatı da sanatçıyı da. Ortaya çıkan, senin özelliklerini taşıyan eserindir.

Hayatımız çevremizdeki insanlar kadardı. Onların bakış açısı kadardık çünkü onları da biz oluşturuyorduk. Ruhsuz bedenleri ellerimizle yontuyor, ortaya bizden parça taşıyan ruhlar çıkartıyorduk.

Benim hayatım ise kendim kadardı çünkü boyayabileceğim bir tuvale hiçbir zaman sahip olamamıştım. Yalnız, bir başıma, boş bir tablo-dum. Ne birini ruhumla renklendirmeyi denemiş ne de birini kendimle boyamıştım. Bütün renklerim en derinlerime gizlenmiş, belki de hepsi solmuştu. Hiçbir zaman onları sürebileceğim beyaz sayfam olmamıştı.

Şimdiye kadar.

Birini hayatıma almak benim için zordu. Ona her şeyimi anlatmak zorundaymış gibi hisseder ama kapalı bir kutu gibi kalırdım. En sevdiğim yemeğin makarna olduğunu söylerdim mesela ama beni en çok ağlatan filmin *Umudunu Kaybetme** olduğunu söyleyemezdim. Uyumayı sevdiğimi söylerdim ama uyumadan önce saçlarımla oynanmasını sevdiğimi söyleyemezdim. Başarılarımın göğsümü kabarttığını açık yüreklilikle söyleyebilirdim ama başaramama ihtimalinin deli gibi korkuttuğunu söyleyemezdim.

Birine kalbimi verebilirdim ama kalbimi açabilir miydim, emin değildim.

Birbirine geçmiş düğümler gibiydim.

İki boğum, bir düğüm.

Şimdi ise hayatımı ellerine bıraktığım, merhamet etmezse belki de yolumu şaşıracağım adamın gözlerine öfkeyle bakıyordum. O ise tek başına aldığı kararın beni sinirlendirmesini umursamadan suratındaki alaylı sırıtışla bana bakıyordu. Şimdiden yelkenleri suya indirirsem başıma gelecekleri biliyordum. İpler benim elimde olmalıydı. Tabii o iplerle onu boğmak istediğimden haberi yoktu.

Telefonunu havaya kaldırdı. "Ben mi bakayım yoksa sen mi bakmak istersin?" diye kendince tatlı bir sesle sordu. Yaptığından pişman olmasa bile bana sormadığı için mahcup olduğunu gözlerinden okuyabiliyordum. Hoş, sorsa böyle bir şey yapmasına asla izin vermezdim. Boğazını temizledi. "Ben bakayım öyleyse..." dediğinde gözlerimi devirip gelen bildirime baktım.

Barbar upuzun bir mesaj atmıştı. Mesajın kısa özeti, bizim iş bilmezliğimizden ve aldığımız cezanın farkında olup olmadığımızı sorgulamasından oluşuyordu. Evet veya hayır demeden bize güzel bir cevap

---

* Umudunu Kaybetme *(The Pursuit of Happyness)*, 2006 yılı, ABD yapımı dram filmi.

vermişti. Özetle, *"Dosyada ne yazıyorsa ona uymak zorundasınız, salaklar!"* yazmıştı.

Haklıydı. İsteklerde bulunacak bir noktada değildik. Fakat Arza kendini nerede görüyorsa iş bilmezliğinin yükünü bana da taşıtıyordu. O gün Barbar'ın odasındaki tavırlarından sonra böyle bir davranışta bulunmasına şaşırmamam gerekirdi.

Tam bir serseriydi.

"Senin yüzünden ben de azar işitiyorum!" diye homurdanarak Arza'ya baktım. Mesajı okuduktan sonra suratı asılmıştı. Telefonu koltuğa sertçe atıp memnuniyetsiz gözlerini bana çevirdi. "Bir daha bana sormadan böyle bir şey yapma. Hem ortak panele yazdığın için herkes yazılanları okudu!"

"Karizmanı mı çizdik?" deyip tek kaşını kaldırdı. Aldığı cevaptan memnun olmasa da sinirlenmem komikmiş gibi sırıttı. Bu adamın beni yoracağı belliydi. Daha da sinirle dolduğumu ve ifademin sertliğini fark edip bıkkın bir nefes verdi. "Şansımı denedim sadece... Ama tamam, bir daha sana sormadan hareket etmem. Kusura bakma," dedi.

Ona sadece bakmakla yetindim. En başından sert çıkıp aramızı açmak istemiyordum. Bu tür pervasız hareketlerden hoşlanmadığımı anlamasını umuyordum. Çabuk parlayan biri değildim ama bir yandım mı söndürmesi zor oluyordu. Arza'nın bu yönüme denk gelmemesi ikimizin de hayrına olurdu. Bu yüzden olayı kendi içimde kapattım. Odamdan bilgisayarımı alıp yeniden salona döndüm ve onun tam karşısına oturdum.

Her bir hareketimi dikkatle izlerken oturduğu yere iyice yayıldı. Bakışlarında bana anlatmak istediği ama bağıra çağıra sustuğu gerçekler var gibiydi. İnsanları okuyabiliyordum. Onu da okuyabilirdim. Benim gibi olanlar kendini gizlese de bir noktada onları yakalayabiliyordum.

Ama Arza kapalı bir kutuydu. Benim gibi.

Kendini bana açmak istediği her bir hareketinden belli oluyordu. Bunu anlayabilirdim ama anahtarı üstünde bıraktığı kutuyu kilitleyen benmişim gibi bakmasını anlayamıyordum. Gözlerindeki ifade, onun mahkemesinde idam yemişim gibiydi. Boynundaki iple taburenin üstüne çıkmıştı ama kendini bırakmaya cesareti yoktu sanki. Onu, esaretinden kurtarmamı istiyordu.

Neden?

Bunları bir bakışından çıkartmamıştım elbette. Ona her baktığımda, benimle ilgili öğrendiği her gerçekte, her hareketimde, beni incelerkenki sessiz gözlemlerini görebiliyordum.

Dikkatli bakışlarını üzerimden çekmesini isteyerek, "Daha çok işimiz var," dedim. Birkaç saniyelik düşünme maratonumda bir an olsun bakışlarını üstümden çekmeden beni izlediğini biliyordum. Kendi kendime konuşuyordum ama ona da söylüyordum. Bilgisayarı açıp not aldığım yere kısaca göz gezdirdim. "Bugün tüm planın üstünden geçelim. Son güne iş bırakmayı sevmem."

Kısa bir sessizlik oldu. Kafamı kaldırıp ona bakmak istesem de bunu yapmadım. Çenesini aşağı eğip kirpiklerinin altından bana baktığını tahmin ediyordum. En ufak hareketimi zihnine hapsediyor olmalıydı. Elindeki sigara paketiyle oynaması dikkatimi dağıtıyordu, buna bir son vermeliydi.

Kısık bir sesle, "Uyumamış mıydın?" diye sorduğunda bedenimden hafifçe bir ürperti geçti. Göz göze geldiğimizde yüzümü yavaşça inceledi. "Uyumamışsın."

"İşlerim vardı," dedim geçiştirerek. Sehpanın üzerindeki sigara paketime uzanarak bir dal sigara aldım. Yakıp içime derin bir nefes çektim. "Başlayalım mı?"

"Uykun yok mu?"

Gözlerim kısıldı. "Günlerce uykusuz kaldığım oldu. Eminim senin de olmuştur. Birkaç saatlik uykusuzluk beni etkilemez," dedim hızlıca. Sigaradan bir nefes daha çektiğimde dumanı ciğerlerimde uzunca bir süre hapsedip, bıraktım. "Senin uykun varsa..."

"Yok," dedi lafımı kesip. Hafifçe doğruldu. Elinde tuttuğu paketinden bir sigara alıp beni taklit etti. Dumanlarımızın havada birbirine karışmasını izledim. "Biraz rahat olmayı denesen? Daha günümüz var... Partnerin benim, Tamay. Kendini kasma," dedi kendine güvenen bir şekilde. Gözleri hızlıca üzerimde dolandı. "Kaybettiğim savaş olmadı."

Cümlesini tamamladığında *sen hariç* demesini bekledim. Ama tam olarak bana kaybetmediği için bunu söylemeyeceğini biliyorum. Söylediğine cevap vermeden konuştum: "Benim notlarımın üstünden mi geçelim yoksa seninkilerin mi?"

Seninle baş edemem der gibi elini salladı. "Seninkilerle devam edelim, *benli*," dediğinde sesinde adını koyamadığım bir tını vardı. Benlerimle derdi neydi bu adamın? Kaşlarım çatıldı. "Hem ben not almam," dedi sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi.

Bana ikinci defa *benli* diyordu. Birbirimize lakap takacak aşamaya gelmiş miydik? Ben ona *arıza* desem hoş olur muydu?

"Çok yaratıcı bir lakap," diye homurdandım. Kollarını iki yana açarak koltuğun kenarlarına koyup dikkatli gözleriyle bana bakmaya başladı. "Arıza," dedim ona dik dik bakıp.

Bir an bir şey diyecek gibi oldu. Sırıtan ifadesi değişti ve kaşları hafifçe çatıldı. Aralanan dudaklarından dökülecek sözcükleri merakla beklemeye başladığımda durdu. Sadece bakışlarındaki değişiklikle bana bakmaya devam etti. Yarasına dokunmuşum gibi bakıyordu.

Önce kaşları eğik bir hâle geldi. Bunun anlamı hüzündü. Sonra çenesi hafifçe yukarı doğru kalktı. Bunun anlamı ise öfkeydi. Hem hüzünlenip hem de öfkelenmişti.

Sana kim *arıza* dedi de kalbini kırdı, Talan?

Kendini benden gizlemeden duygularını yaşıyor olmasına sevinerek ekrana döneceğim sırada, "Lütfen," dedi. Başka bir şey demese de *bir daha bana böyle seslenme* demek istediğini anladım. Sesindeki kırgınlığı gizlemek isteyen sert ton işe yaramamıştı. "Lütfen," dedi tekrar.

Onay bekleyen bakışlarından gözlerimi çekip ekrana odaklandım. Konuyu uzatmak istemiyordum. Benim için iş her zaman her şeyden önce geliyordu. Vakit kaybetmeyi de sevmezdim. "Birbirine bağlı abi kardeşi canlandıracağımıza göre gerçek bir sevgi görmeleri gerek. O bağı yakalamalıyız..." deyip diğer nota geçtim.

"Nasıl sevilir, biliyorum," diye mırıldandı. İkinci sigarasını yaktığını çakmak sesinden anladım. Duymamış gibi ona bakmadan, "Hı?" dediğimde boğazını temizledi.

"Nasıl seveceğimi biliyorum, Tamay. Merak etme, bize baktıklarında birbirini seven iki kişi görecekler."

Bu söylediği bir an durmama neden oldu. Öylesine içten söylemişti ki ondan ilk defa bu kadar yoğun bir şey duyuyordum.

Dudaklarımı yalayıp gözlerimi ona diktim. Külü düşmeye hazır olan sigaramı, bir nefes daha alıp söndürdüm. "Detayları konuşmamız gerek. Mesela abime her şeyimi anlatacak kadar yakın mıyım? Yoksa ondan bir şeyler gizliyor muyum?"

Aslında kafamda tüm senaryo hazırdı. Bana göre, yakın olan abi kardeşi oynamalıydık. Ailemizi kaybettikten sonra kimsemiz kalmadığı için birbirimize sığınmış olmalıydık. Ama tek başıma karar alamayacağım için onun muhteşem fikirlerini de dinlemem gerekiyordu.

Kafasını sağa doğru yatırıp gözlerini kıstı. Düşündüğünü, büyüyen göz bebeklerinden anlayabiliyordum. Şimdiye kadar kafasını yormamış olması onu pataklama isteğiyle dolmama neden oluyordu. Çok umursamazdı. Parmaklarını birleştirip kütletirken gözlerini bir an olsun üstümden ayırmadı. Sanki her şeyi yüzümden okuyor gibiydi. Bakışları yavaş yavaş beni rahatsız etmeye başlayacağı sırada gözlerini benden kaçırdı ve boğuk bir sesle konuştu:

"Ailemizi kaybetmeden önce birbirimize uzaktık. Hatta büyük tartışmalar yaşamıştık ama tek başımıza kalınca birbirimize bağlandık." Kenetlendiği ellerine baktı. "En başında kardeşini hiç anlamayan abi, zamanla onu anlamaya başlar ve sorunları konuşarak çözebileceğini fark eder. Abisindeki değişimi gören uysal kız ise ailesini kaybetmenin acısını onunla yatıştırmaya çalışır," dediğinde, benim gibi düşünmesi rahatlamamı sağladı. Tartışmayacaktık.

Bakışlarım, onun baktığı uzun parmaklarına düştü. Kemikli ellerini izlerken, "Yin yang gibi olacağız yani," dedim. Benim içimde bir parça Talan, onun içinde bir parça Tamay ve birbirlerine geçmiş iki ruh.

Kafasını kaldırdı, gözlerine baktım. Uzun bir süredir bunu söylememi bekliyormuş gibi gülümsedi. "Her zaman," derken, sesinde geleceğin emareleri vardı. "İlk oyundan sonuncusuna dek."

"İlk oyundan sonuncusuna dek," diye tekrarladım.

Onaylamam onu memnun etmiş gibi gülümsemesi genişledi. Uzun parmaklarının arasına yerleştirdiği sigarasından ardı ardına nefesler çekti ve küllükte söndürdü.

Başka bir soruya geçeceğim zaman dan diye, "Alışverişe çıkalım mı?" demesini beklemediğim için ona boş boş baktım. "Gideceğimiz mahalleye kendimizi kabul ettirmek istiyorsak onlara benzemeliyiz. Bizim giyim tarzımız oraya göre abartı kaçıyor. Birkaç parça bir şeyler alalım da sonradan sorun olmasın. Böyle bakma da kalk hadi. Çok istiyorsan evde giyersin şortlarını," derken alay ediyor sanmıştım ama ciddiydi.

"Sorun giyeceğimiz kıyafetlerde değil." Ellerimle tırnak işareti yaptım. "Söylediğin 'mahalle' tarzına uyarım, bunda sıkıntı yok ama şu an alışverişe çıkmak istemiyorum. Daha hiçbir şey konuşamadık ki! Önce oyunun şemasını oluşturmalıyız."

Ellerini beline koyup kaşlarını çattı. Küçük kardeşini azarlamaya hazırmış gibi duruyordu. Şimdiden abi rolüne bürünmüştü. Benim ondan büyük olduğumu hatırlatmama gerek varmış gibi duruyordu.

Söylediğime aldırmadan sırt çantasını yerden alıp koltuğun üstüne koyduğunda sinirle homurdandım. Çantanın içinden bej renkli bir tişört çıkardı. Sırtı bana dönüktü. Üstündeki tişörtü ensesinden tutup hızlıca çıkardığında dikkatle onu izlemeye başladım. Manzaramın güzel olmadığını söylemezdim. Böyle sırt kaslarını her an her yerde görme şansım olmuyordu çünkü. Omuzları arasındaki mesafe hayranlık uyandırıyordu. Diğer tişörtü hızlıca giyse de göreceğimi görmüştüm. Elinin eşofmanına gittiğini gördüğümde merakla beklemeye başladım.

"Tamay," dedi boğuk bir sesle. Kafasını sağa çevirip bana yandan bir bakış attı. "Üstünü değiştirmeye gidecek misin yoksa orada oturup beni izlemeye devam mı edeceksin?"

Sesindeki gülme tonuna aldırmadan ayağa kalktım. Odama gidip kapıyı kapatırken beni ikna etmiş olmasına şaşırmadan edemedim. Sadece üstünü çıkarmıştı ve ben farkında olmadan alışverişe gitmeyi kabul etmiştim.

Kıyafetlerimi değiştirirken *güzel taktik* diye düşündüm. *Denemeye değer.*

Erkekleri anlamak zor değildi. Beyinleri yaradılış gereği kapsamlı düşünmeye kapalıydı. Daha doğrusu, kadınlara göre kapalıydı. Bu sebeple dillerini çözersek onları çok kolay anlayabilirdik.

Arza, bu konunun dışında kalan bir erkek türüydü. Kesinlikle öyleydi.

Alışveriş merkezine ikimiz de kendi araçlarımızla gelmiştik. Garajdan arabamla çıktığım zaman etrafıma bakınmıştım ama onu görememiştim. Motosiklet kullanırkenki hâlini merak ettiğim için bu durum hoşuma gitmemişti. Acaba motorun üstünde nasıl görünüyordu? Çekiciliği artıyor ve onu ulaşılmaz mı gösteriyordu? Kaskı ona ne kadar yakışıyordu? Hepsini merak ediyordum.

Sonrasında sanki sözleşmiş gibi otopark girişinde buluşmuştuk. Tek kelime etmeden beraber yukarı çıkıp gördüğümüz ilk mağazaya girmiştik.

Marka takıntım yoktu. Beğendiğim bir şeyi markasına bakmadan alırdım. Peki tabii kaliteli olması şartıyla. Bu sebeple girdiğimiz mağazada sıkıntı çekmiyordum. Ama Arza çekiyor gibiydi. Eline aldığı parçaya memnuniyetsiz bakışlar atıyor, onu zorla getirmişim gibi hâllere

bürünüyordu. Biri ona beni buraya sürükleyenin kendisi olduğunu söyleyebilir miydi?

"Bu nasıl?" deyip bana doğru bir etek uzattı. Siyah eteğin üstünde kocaman fuşya renkte çiçekler vardı. Kenarındaki yırtmacı göremediğine emindim. Yoksa bu eteğe elini sürmeyeceğini biliyordum.

"Bu yırtmaçla mahallede gezebilir miyim, abiciğim?" diye alayla sordum.

Eteğe dikkatle bakınca yırtmacı gördü. "Aslında giyilebilir ama bana göre ilk intiba önemli. Pek tabii kararı sana bırakıyorum."

"Bence de bırak ve sen kendin için bir şeyler bak."

"Üstüne düşmemiz gereken sensin. Senin giyinişin, tavrın daha önemli," dedi tane tane.

Aslında haklıydı. Küçük, gelişmemiş mahallelerde, yani Türkiye'nin çoğu yerinde namus deyince akla kadın gelirdi. Kadının giyinişi, oturuşu, konuşması, ailesi hakkında kanı oluştururdu. Kızı eve geç saatte bir erkek mi bırakıyordu? *Böyle abi olmaz olsun, hiç mi utanmaları yok* diye konuşurlardı. Kısa bir şey giyen kızın namusu yerlerde gezerdi. Bu sebeple Arza haklıydı. Benim giyinişim ailemizin yapısını göstereceğinden önemliydi.

Bu sebeple birkaç tane elbise seçip sağ koluma koydum. Hepsi midi boylarında ve dekoltesi olmayan elbiselerdi. Bir sürü pantolonum olduğu için pantolon almaya gerek duymadan eteklerin olduğu kısma yöneldim. Onlara bakmaya başladığım sırada Arza seslendi.

"Onları ver, ben taşırım," dediğinde ikiletmeden elbiseleri ona uzattım. O çoktan eteklere bakmış olacak ki elindeki iki eteği bana uzattı. "Bunları da dener misin? Bulabildiğim en olabilecekler bunlardı."

Kafamı sallayıp, "Olur," dedim. O, elindekileri omzuna atıp diğer reyona giderken ben arkasından bakmaya başladım.

Acaba hiç kız arkadaşı olmuş muydu?

Temas konusunda yanılmış olabilirdim ama bu konuda yanılacağımı sanmıyordum. Alışveriş konusunda deneyimsiz durmuyordu. Aksine sanki bunu hep yapıyormuş gibi eline bir parça alıyor, kumaşına, bedenine bakıp kolayca seçiyordu. Belki de bir kız arkadaşı vardı.

Mağazanın ortasında durup onu izlediğim sırada bir anda arkasını dönüp bana bakınca, onu izlediğimi belli etmeden elimi yandaki reyona attım. "Neden durdun? Bitti mi bakacakların?" diye olduğu yerden seslendi.

Bu sırada ona bakan üçlü kız grubu dikkatimi çekti. Kızlardan biri diğerlerini dürterek Arza'yı işaret ettiğinde kaşlarım çatıldı. Hepsi Arza'ya bakmaya başladığında gözlerinden geçen beğeni dolu ifadeleri gördüm. Kendi aralarında fısır fısır konuşmaya başladılar. Hak vermemek elde değildi. Uzun bir boy, kavruk bir ten, üzerine çalışıldığı belli olan bir vücut ve onu gösteren dövmeler, bu zamanlarda meşhur olan saç tıraşı ve üstüne yapışan bir tişört. Genç kızlar için bir nimetti.

Cevap beklerken nereye baktığımı görüp gözlerini kızlara çevirdi. Kızlar onun baktığını görünce utanarak önlerine dönse de Arza baktıklarını görmüştü. Hiçbir tepki vermeden yeniden bana döndü. Bu basık mağaza beni gerdiği için, "Bitti," diye cevap verdim. "Alalım da çıkalım buradan," dedim sıkılmış bir sesle.

Birkaç büyük adımda yanıma geldi. "Nasıl yani? Denemeden mi alacaksın?" diye şaşkın bir sesle sordu. Kafamı *evet* anlamında salladığımda daha çok şaşırdı. "Ya olmazsa?"

"İade ederim?" Ben onun eline dört parça kıyafet vermiştim ama onun elinde en az on parça vardı. Tek tek elinden alıp bakmaya başladım. "Bunun rengi bana gitmez. Bu olabilir gibi. Bu beni kısa gösterir. Bunun üstündeki deseni sevemedim. Ah, bu çok tatlıymış. Bu da... Modeli beğenemedim. Kolları çok fırfırlı. Çok güzelmiş. Bu da olur. Bunu öldürsen giymem. Bu kesinlikle benimle eve geliyor!"

Arza bir kolundan alıp diğer koluna koyduğum kıyafetleri taşırken bana hayretler içerisinde bakıyordu. "Böyle alışveriş mi yapılır?" dedi homurdanarak. "Beğendiklerini dener misin? Belki beğenmeyeceksin?" deyip kafasıyla kabini işaret etti. "Dene de bir daha git gel ile uğraşmayalım."

Bıkkın bir nefes verdim. "Beğenmezsem davalık mı olurum?" Kaşımı kaldırarak kasayı işaret ettim. "Sen sıraya gir, ben o ara başka bir şey bakacağım."

"Sana günlük alışverişe gelmedik farkında mısın? Bir de kabinde dener misin şunları?" İfadesiz bir şekilde durdum. "Böyle inat olursan seninle bir yere varamayız. Bakma şöyle de lütfen geç kabine. Bu kadar üşengeç olma, Tamay."

"Kalsın. Alacağım şeyler var. Sıraya geç de zamanımızı boşa harcamayalım, Talan," derken sesimde gıcık bir ton vardı.

Onu bana inanamaz gibi bakan bakışlarıyla baş başa bırakıp arka tarafa doğru ilerledim. Vücuduma uyan şeyleri biliyordum. Ne giyersem olur ya da olmaz ilk bakışta anlayabiliyordum. Bu sebeple çoğu zaman

denemeden alışveriş yapıyordum. Arada bazı parçalar beklediğim gibi çıkmıyordu, onları da iade ediyordum. Neye bu kadar şaşırdığını anlamamıştım. Oksijenin hak getire olduğu kabinlerde değerli vaktimi tabii ki harcayamazdım.

Yavaş adımlarla yürüyerek iç çamaşırlarının olduğu bölüme geldim. Uzun zamandır yalnız yaşayan biri olduğum için alışverişim genellikle bu yönde olmuştu. Yani kimsenin görmesini istemeyeceğim tarzda iç çamaşırlarım vardı. Çoğu dantelli, ipli ya da transparandı. Hiçbiri görünmese de kendimi böyle mutlu etmeyi seviyordum. Onları giyince kendimi moda defilesinde hissediyordum. Değişik bir hazdı.

Şimdi bir adamla aynı evi paylaşacaktım. Bu sebeple biraz dikkat etsem iyi olurdu. Onun yanlış fikirlere kapılmasını istemezdim.

Peki bir özelliği olmayan birkaç çamaşırı seçip kasaya doğru ilerlerken arada durup gözüme kestirdiğim şeylere bakıyordum. Ama içime sinen bir şey bulamamıştım. Bir sürü şey almıştık, bence şimdilik bu kadar alışveriş yeterdi. Mağaradan çıkmıyordum ya benim de oraya uygun kıyafetlerim vardı.

Kasanın önündeki tokalara baktığım sırada Arza'nın sesini duydum. "Gelsene!" diye seslendi. Yüzü ifadesizdi ama ben telaşını görebiliyordum. "Sana diyorum, Tamay! Gelmeyi düşünüyor musun?"

Sıranın ona gelmesi ve benim oyalanmam hoşuna gitmemişti. Ama karizmasını çizdirmemek için dümdüz duruyor, tek bir mimik bile yapmıyordu. Yanına gittiğim sırada elimdekileri hızlıca alıp kasiyere uzattı. Ödemeyi yaptı. Poşeti eline alıp kafasıyla *gidelim* der gibi işaret yaptı.

Onu bekletmiş olmama bozulmuştu. Ve bunu açık ediyordu.

Gerçek benliğini saklaması onun için çocuk oyuncağı olacak bir insanın doğal hâllerini görmek... Nasıl tarif edeyim bilemiyordum. İç gıdıklayıcıydı. Onunla daha birkaç gün geçirebilmiştim. Onu okuyabilir, ne hissettiğini kendi izin verdiği kadar tanıyabilirdim. Birkaç dakika önceki tavrını görmek beni beklemediğim kadar mutlu etmişti. Duygularını saklamamış ve olduğu gibi davranmıştı.

"Bence bir molayı hak ettik. Sana kahve ısmarlayayım mı?" diye sorduğumda bana bakmadan kafasını salladı.

Biraz sonra küçük bir kafenin en uç köşesinde karşılıklı oturduk. Gözlerimi üzerine diktim. Yine titizliği baş göstermişti. Islak mendillerden birini alıp tertemiz olduğu belli olan masayı silmeye başladı. Bunu yaparken çok dikkatliydi. En ufak bir toz zerresini kaçırmamak için

masaya gözlerini büyüterek bakıyordu. Hem tatlı hem de sinir bozucu görünüyordu.

Bir an onu televizyondaki temizlik programlarında hayal ettim. Kafasında bonesi, üstünde önlüğü ve elinde sarı bezle bir yerleri ciflemesi komik olurdu. Diş fırçasıyla klozeti temizlemesi ise daha komik. Kendi kendime o hâlini düşünüp sırıttım.

Terslenir gibi, "Bu bakışın anlamı ne?" dediğinde düşüncelerimden sıyrılıp ona baktım. Arkasına yaslanıp gözlerini üzerime dikti.

"Hiç, öylesine," dedim rahat bir şekilde. Kullandığı ıslak mendili köşeye koyup başka bir mendille ellerini silmeye başladı. Tatlı olmasını umduğum bir sesle, "Ne içersin?" diye sordum.

"Çay," dedi bana bakmadan. Tüm dikkati ellerindeki mikroplardaydı.

Peki der gibi kafamı salladım ama o bunu görmedi. Garsonu yanımıza çağırıp bir çay ve latte söyledim. Şekerimin düştüğümü hissederek bir de küçük bir pasta sipariş verdim. Hepsi gelene kadar ikimiz de sessizce oturup telefonlarımıza baktık.

Biraz sonra, "Panele bakıyor musun?" dediğinde kafamı telefonumdan kaldırdım, gözlerimi onun gözleriyle buluşturdum. "Diğerleri görevlerine başlamış. Sanırım bir tek biz başarılı olamadık," dedi bundan rahatsız olduğunu belli ederek.

Bıkkın bir soluk verdim. "Hatırlatıp durma lütfen. Zaten kendime sinirliyim," deyip aklımdan geçeni söyledim. "Ama arada şunu da düşünüyorum. İkimizden biri kazansaydı zorluk çekerdik." Tek kaşım kaldırarak açıklamamı bekledi. "Yani ikimiz de baskın karakterleriz. Yıllardır tek başımıza çalışıp bir anda emir almaya alışık olamayacaktık. Bir bakıma iyi oldu bence."

Kafasını ağır ağır salladı. "Aynı şeyi ben de düşündüm... Yine de ben hâlâ bizi bilerek seçtiklerini düşünüyorum. Sanki başarılı olmamamız için plan yapmışlar gibi."

Kazanıp kaybetmek ya da sonuçları şu an hiç umurumda değildi. Beni ye beni diyen pasta daha önemliydi. Çikolatalı pastadan bir çatal almadan önce ortadan ikiye böldüm. Benim çatalımın değdiği şeyi yemeyeceğini biliyordum. Ağzıma bir lokma atıp gülümsedim. Mutluluğun en basit formülü bana göre yemekten geçiyordu. Hatta tatlılardan. Bu yüzden yüzüm gülmeye başlamıştı. Arza bana kaşlarını çatarak garip bir ifade ile bakıyordu. Beğeni dolu ifademi garipsemişti.

"Bu kadar güzel mi?" diye sordu. Tatlıya kısa bir bakış attı. "Pek iç açıcı durmuyor ama senin ifadelerin sayesinde canım çekti," dedi gülümseyerek. Kollarını sandalyenin iki yanına yaslayarak ellerini birleştirmişti.

Gülümsedim. "İçine tükürdüklerini sanmıyorum, yiyebilirsin," dedim.

Yiyeceği varsa da bunu söyledikten sonra tamamen vazgeçti. Pastaya iğrenir gibi bakıp, "Sana afiyet olsun," dedi.

Amacıma ulaşmanın sevinciyle onun beni izlemesine aldırış etmeden pastadan yemeye başladım. Her bir lokmada kendimi cennette hissediyordum. Tüm pastayı birkaç dakika içinde bitirince tıkandığımı hissettim. Derin bir nefes alıp kahve fincanımı elime aldım. Ortaya çıkan ayva göbeğime kısa bir bakış attığımda gözüme tatlı geldiği için gülümsedim. Kısa olan tişörtüm sayesinde ayva göbeğim gözler önündeydi ve bu pek umurumda değildi.

Kafamı kaldırdığımda Azra'nın da göbeğime baktığını gördüm ama suratı ifadesizdi. Benim de karın kaslarım vardı ama onun gibi sixpacklerim yoktu. Onun hiçbir zaman göbeğinin çıkmadığına emindim. Dış görünüşüne, daha doğrusu kaslarına pek bir önem verdiği belli oluyordu.

Aldırmadan arkama yaslanınca hedefi gözlerim oldu. Kollarımı göğsümde bağladım, beni izleyen partnerime ilk oltamı attım. "Kurulla derdin ne?" dedim düşünmeden. Kaşları hızla çatıldı. "Daha doğrusu Başkan'la derdin ne? Aranızda bir problem olduğu belli. Ne oldu ve nasıl oldu?"

Yerinde rahatsızca doğruldu. Göz bebeklerinin aklından geçenlerle küçüldüğünü gördüm. Ellerini masanın üstünde birleştirip bana doğru hafifçe eğildi. "Tamay, boş ver bunu," dedi ruhsuz bir sesle. "Birbirimizi tanımalıyız, yeri geldiğinde kendimizden bile çok birbirimizi bilmeliyiz ama bunu değil. Bu bahsetmek istediğim bir mevzu değil. Bir daha bu konuyu açmazsan canım sıkılmaz," dediğinde gerilen ortamı umursamadan devam ettim.

Dudaklarımı büzdüm. "Üç pas hakkımız olsun o zaman?" dedim sorar gibi. Bundan pek memnun olmasa da kafasını *olur* anlamında salladı. Sorularımın onun canını sıkacağını düşünüyor olmalıydı. Haklıydı da. "İlki gidiyor ama bak? Emin misin?"

Israrla sorduğum soruyla gülümseyerek kafasını salladı. "Eminim eminim," dedi hızlıca.

"Peki," dedim i'yi uzatarak. Tırnaklarımla masanın üzerinde ritim tutmaya başladım. Kısa bir an düşünüp birkaç saat önceki surat ifadesini hatırlayınca, "Arıza denmesine uyuz olduğun belli. Bunun sebebi ne?" diye sordum.

Yine aynı surat ifadesiyle bakmaya başladı. Buna da cevap vermeyeceğini anladığımda omuzlarım düştü. "İki olmuş olsun," dedi kollarını göğsünde bağlayıp. Bunun savunma pozisyonu olduğunu biliyordum. Bu konunun derinlerine inmem için beni zorluyordu!

"Ama ya!" dedim sinirle. "En çok merak ettiklerime pas diyemezsin! Bari birini cevapla!"

Kaşlarını indirip kaldırdı. "Cık." İçmediği çayına baktı. Konuyu değiştirdi. "Ailenle ne sıklıkla görüşüyorsun?"

Annemle babamı hatırlamamla özlemim kabardı. Onları haftalardır görmüyordum. Bir an önce memlekete gitmek istiyordum. Büyük, kalın yorganlarda yatmayı öyle çok özlemiştim ki. Serin yaz gecelerinde onlara sarılıp yatmak kadar keyiflisi yoktu. Pek tabii yanımda annemle babam olduğunda keyfime diyecek olmuyordu.

İç çektim. "Ne zaman mümkün olursa. Sık sık gidip gelemiyorum tabii ama ilk fırsatta gitmeye çalışacağım."

"Bu iş başlamadan önce gidelim," dedi pürüzlü bir sesle. "Sinan burnumda tütüyor. Onu görmeden başlayamam," dediğinde, sesinde özlemin esintilerini gördüm. Buruk bir şekilde gülümsediğimde o da gülümsedi. "Hafta sonu gidip gelmeyi planlıyorum," dedi tavrımı ölçmek ister gibi.

Kahvemden yudum alırken kafamı aşağı yukarı salladım. Kardeşinin hastalığını öğrendiğimden beri kalbimde Sinan'a karşı bir sevgi tohumu filizlenmişti. Zor bir hayatı olduğuna emindim ama onu seven abisi elinden geleni yapıyor olmalıydı. Bunu, abisinin ondan bahsederken buruk bakan gözlerinden anlayabiliyordum.

"Sen de gidecek misin? İstersen..." demesine kalmadan, masaya doğru yaklaşan kişi susmasına neden oldu. 20'li yaşlarda olduğu belli olan genci gördüğü anda ifadesi değişti. "Mete?" dedi *sen ne alaka* der gibi.

Mete bir bana bir Arza'ya bakarak gözlüğünü çıkardı ve sırıttı. "Arza abim, nasılsın? Görmeyeli ortam yapmışsın kendine..." Serseri bir şekilde sırıttığı sırada Arza ayağa kalkıp ona sarıldı.

Mete, tam bir mahalle çocuğuydu. Giyinişi, konuşma tarzı ve saç şeklinden anlaşılacağı üzere sokaklarda büyümüştü. Kolundaki saatin

çalıntı olduğuna adım kadar emindim. Ayakkabıları ise çakmaydı. Evet, Mete hırsızdı.

Arza, çocuğun sırtına birkaç defa sertçe vurduğunda ciğerlerini sökmek istediğini düşündüm. O derece sert vurmuştu. "Ne işim var senin burada?" dedi tok bir sesle. Tek eliyle Mete'nin omzunu sıktı. "Sana verdiğim işi hallettin de mi geziyorsun?"

Mete sırtına yediği darbelerle iki büklüm olmamaya çalışırken öksürdü. Omzundaki el yüzünden canı yantığı belli oluyordu. "Çüş..." diye ağzının içinden homurdanıp boğazını temizledi. "Ben... Hallediyorum abi ya. Birkaç haftaya elinde olmuş olur," dedi sağa doğru eğilmek zorunda kalarak. Bana baktığında dudakları kıvrıldı. "Ablamız kim?" dedi *ne iş* der gibi.

Arza gözlerini yavaşça bana doğru çevirdi. Yüzünde beliren sırıtışın altından ne çıkacak diye beklerken, "Yengen," dedi gülümseyerek. Kaşlarımı *öyle mi* der gibi kaldırdığımda, o da *öyle* der gibi kafasını salladı. Mete'nin tekrar omzunu sıktı. "Saygıda kusur etme," dedi ciddi bir uyarıcı tonda.

Mete şoke olmuş gibi bana bakıyordu. Buradan çıkarılacak sonuç, Arza'nın hiç sevgilisi olmadığı ya da sevgililerini Mete ile tanıştırmadığı mıydı?

Beni tanıtma şeklinden rahatsız olmamıştım. Birçok role girecektik. Bunlardan birinde sevgili, hatta karı koca olabilirdik. Her şeye hazırlıklıydım. Bozuntuya vermeden yüzüme tatlı bir gülümseme kondurup elimi Mete'ye doğru uzattım.

"Memnun oldum, Mete," dedim yumuşak bir sesle. "Ben Azra."

Mete elimi sıkarken, "Vay be!" dedi kaşlarını kaldırıp. Bariz bir şekilde şaşırdı. "Benzerliğe bak. Arasan bulunmaz!" Arza onun omzuna bastırınca, Mete gözlerini benden çekip Arza'ya baktı. "Maşallah, abime de böyle güzel bir abla yakışırdı..." derken canı acısa da konuşmaya devam ediyordu. "Yok mu bize bir sevgililik hediyesi?" dedi arsızca.

Arza onun ensesine vurdu. "Sevgilim oldu diye sana niye hediye veriyorum ulan ben?" dedi hafif kızarak. İlerideki adamlara bakış attı. "Sana demedim mi yanında şu herifler varken benim yanıma gelme diye? Ne diye bu tiplerle geziyorsun zaten onu da anlamış değilim de," dedi sinirini gizlemeden.

Mete elini ensesine götürüp suratını buruşturdu. "Davete icabet ettim abi, ne var?" derken sesi oldukça tiz çıkmıştı. Arkasındaki masaya bakınca benim de bakışlarım oraya yöneldi.

Dört tane adam gözlerini dikmiş bizim masaya bakıyordu. Daha doğrusu bana bakıyorlardı. Kim olduğumu anlamaya çalışıyorlardı. *Ne bakıyorsunuz* anlamında kafamı sallayıp kaşlarımı çattığımda dördünün de yüzüne şaşkınlık oturdu. Böyle bir tepki vereceğimi düşünememiş olmalıydılar. Birbirlerine anlamayarak bakıp kafalarını başka yöne çevirdiklerinde ben hâlâ aynı ifade ile bakıyordum.

"Tamay," dedi Arza uyarıcı bir tonla. Göz göze geldiğimizde *yapma* demek istediğini anladım. Omuz silktim. Yeniden Mete'ye döndü. "Bu aralar yoğun olmasam seninle uğraşırdım da dua et işim başımdan aşkın, Mete," dedi bıkkın bir şekilde. Onu ensesinden yakalayıp kendine doğru çekti. Kulağına bir şey fısıldadı. Ne söylediyse, çocuğun yüzü kırmızıdan mora döndü, gözleri irileşti.

Mete resmen kekeleyerek, "Ta-tamam..." deyip yutkundu. Gözleri bir an bana değse de hemen çekti. "Eyvallah abi, tamam," dedi hızlıca.

Arza çocuğun sırtına yine sertçe vurdu. Canını almak istiyorsa, boğazına yapışması daha kolay olurdu. "Hadi görüşürüz," dedi ve Mete'yi yine iki büklüm ederek hiçbir şey olmamış gibi yerine oturdu.

Mete, Arza'ya korku dolu bir bakış atıp koşar adım yanımızdan uzaklaştı. Ben adamların oturduğu masaya gider diye düşünmüştüm ama o direkt çıkışa gidip gözden kaybolmuştu.

Kendisine sigara yakıp içmeye başlayan Arza'ya imalı bir bakış attım. İçten bir şekilde, "Sevgilim?" dediğimde sesimden alay akıyordu.

Aynı alayla karşılık verdi: "Hayatım?"

Kulağı bende olsa da gözleri dörtlü gruptaydı ve onlara öldürecek gibi bakıyordu.

"Nereden çıktı bu hitap? Niye böyle bir şey söyleme gereği duydun? Hem şu adamlar kim?"

Elimle adamları gösterince bir anda elimi tutup aşağı indirdi. Buz gibi elleri ürpermeme neden oldu. "Elinle neden gösteriyorsun? Çocuk musun sen?" diye çıkıştı.

Elimi elinden kurtarıp gözlerimi devirdim. "Sanki kendisi çok mantıklı davranıyormuş gibi... Kim ya bu adamlar?!" dedim yüksek bir sesle.

Dişlerinin arasından, "Bağırmasana!" dedi. Daha yarısına bile gelmediği sigarayı küllüğe sertçe bastırıp söndürdü. "Her kuşu öptün, bir tek leylek kaldı. Değil mi, Arza!" diye kendi kendine söylenirken suratında sinirli bir ifade vardı. Arka cebinden cüzdanını çıkarıp birkaç yüzlüğü bir yudum bile almadığı çay bardağının altına sıkıştırdı. "Burada

oturmaya devam edersek bugünkü gerginlik seviyem arşa çıkacak. Başka bir şey yiyip içmeyeceksen kalkalım mı?"

Ona boş gözlerle baktım. Açıklama yapmak çok mu zordu? Sanki kendim anlayamayacaktım! Cevap vermeden toparlanıp ayağa kalktım. Tabii bir yandan da bize bakmıyormuş gibi yapıp gözleri bizde olan adamları inceliyordum.

Yaşları birbirine yakın. İki tanesinin akraba olduğu, simalarından belli. Güneş izlerinden anlaşılacağı üzere dördü de dışarıda çalışıyor. Tekinsiz tipler.

Uzakta olduğumuz için tam göremiyordum. Biraz yaklaşmamız gerekiyordu. Arza poşetleri sağ eline alıp sol elini belime koyduğunda ona bakıp *ne yapıyorsun* demek istedim ama bunu yapmadım. Soğuk eli tenime değdiğinde ürperdiğimi hissetmiş gibi parmaklarını tenime daha da bastırdı. Biraz önce, çıkmış diye gülümsediğim ayva göbeğime doğru hareket eden parmaklarının amacının adamlara bakmamam için dikkatimi dağıtmak olduğunu biliyordum. Onun beni çıkışa doğru yönlendirmesine izin vererek yanında sessizce adımladım. Adamların yanından geçerken gözlüğümü takıp siyah camların arkasından onlara bakmaya başladım.

Masanın üstündeki fişleri görünce emin oldum. Bunlara sahip olmaları için tek bir iş yapıyor olmaları gerekirdi. Ve bunu illegal yoldan yapıyor olmaları.

Değnekçi.

Dördü de değnekçiydi. Kendilerine işlek bir bölge belirleyip oradaki park alanlarını mesken ediniyor ve insanlardan otopark parası alıyorlardı. Ne kendi mülkleriydi ne de devlet için çalışıyorlardı. *Otomobilinizi koruyoruz* diyerek ve biraz da tehdit ederek insanların paralarını alıyorlardı. Muhtemelen herkes para veriyordu. Yoksa geri döndüklerinde arabalarının aynaları kırık ya da arabaları boydan boya çizik olurdu.

"Çok inceliyorsun, Tamay," dediğinde ona doğru döndüm. Onun kafası da bana doğru dönük olduğundan yüzlerimiz birbirine yakınlaştı. Sigara kokan nefesini bastıran o tertemiz koku burnuma doldu. Yüzü yakından daha kemikli görünüyordu. Sadece yüzünü görsem onu zayıf biri sanabilirdim. İnce bir yüzü vardı. "Önüne baksan sadece. Boş versen kim nedir, necidir... Bu gidişle deli olursun."

Belimdeki eli sıkılaşınca bir cevap veremedim. Beni biraz kendine doğru çekmesinin nedeninin dışarıda gördüğü Mete olduğunu biliyordum. Kafasını önüne çevirip Mete ve yanındaki adama selam verirken

arabaların olduğu tarafa doğru yürümeye başladık. Onu kızdırmak için gerekeni yaptım. Dudağımın kulağına yaklaşması onu ne kadar ürpertse de dışarıdan bunu belli etmemeye çalışıyordu.

"Mesleki deformasyon demiştik ya Talan, unuttun mu?" deyip nefesimi bilerek kulağına doğru üfledim.

Adımlarındaki sertlik artmış, gözleri bir parça kısılmıştı. Arabamın yanına gelene kadar tek bir şey konuşmadı. Belki de konuşamadı. Benden yavaşça uzaklaştı.

Ona bakmaya son verdim. Çantamdan anahtarı çıkardım. Poşetleri arka koltuğa koydu, bana bir kere bile bakmadan motoruna doğru hızlı adımlarla yürüdü. Arkadan kaskını alıp kafasına geçirdi. Bunu yaparken çok profesyonel görünüyordu. Ve beklediğim gibi karizmatik.

Siyah kasktan dolayı göremediğim yüzünün gergin olduğunu biliyordum. Motora oturup sesli bir şekilde gaza yüklendi. Suratım buruştu. Kafasını bana çevireceğini bildiğimden yerimde dikleştim. İşaret parmağıyla ileriyi işaret etti. *Seni takip edeceğim* demek istediğini anladım ve telaşsız adımlarla arabama bindim.

Bedeni motorun üzerinde *kayıp bir parçanın* ortaya çıkması gibiydi. Olduğu yere çok yakıştığını, kavislenen vücudunun şeklinin güzel göründüğünü inkâr edemezdim. Üzerine bir şey giymemişti. Hava ne kadar sıcak da olsa rüzgârın etkisiyle üşümesi kaçınılmazdı. Kendi kendime omuz silktim. Bana neydi, canım? Kaç yaşında adamdı sonuçta.

Gideceğimiz yerin Martaval olduğunu konuşmadan sözleşmiştik. Bu sebeple otoparktan çıkıp U dönüşü yaparak yola koyuldum. Arkamda bana motoruyla eskortluk eden adamı çözmek zor bir bulmaca çözmeye benziyordu.

Dikiz aynasından Arza'ya baktım. Motorun üstünde öne doğru eğilerek rüzgâra meydan okuyordu. Motoru yan yatırıp tehlikeli hareketler yapmasının nedeninin onu izlemem olduğunu biliyordum. Bana şov yapıyordu. Hoşuma gitmediğini söyleyemezdim. Beni sollamaya çalışıp kadın şoför olduğumu görünce selektör yapan herkesin tamponuna doğru yaklaşıyor ve onların uzaklaşmasını sağlıyordu. Kendince yaptığı eskortluk gülümsememi sağladı.

"Seninle ilgili çok güzel planlarım var, Talan," diye mırıldandım. "Sonucunda göreceğiz... kim yerle yeksan, kim talan."

MASKENİN ARDINDA KALANLAR

"Yüzümüzü bir maske gibi takacağız yüreğimize,
içindekini görmesinler diye."
-William Shakespeare, Macbeth

Maskenin ardında kalanlar.

Her insanın onlarca maskesi vardı. Farkında olmadan ya da farkında olarak kullanırdı hepsini. Arkadaşına farklı davranırdı, hoşlandığı kişiye farklı, ailesine farklı. Evde sessiz sakin bir karakter olurken, okulda uçarı biri olabilirdi. Bunu bazen isteyerek yapardı. Bulunduğu yer, kimlerle olduğu, ruh hâli etkilerdi hangi benliğe bürüneceğini.

Hepimiz oyuncuyduk kendi hayatımızda. Kimimiz başarılı olup yönetirdi hayatını, kimimiz figüranlıktan öteye gidemezdi.

Ben ise kalem tutan eldim. Kendi mürekkebimden dökülüyordu kaderim.

Ellerimi soğuk mermere yaslayıp aynaya doğru yaklaştım. Yer yer lekelerin olduğu camdaki silüetimi izledim. Öne doğru çıkık dudaklarım, çekik gözlerim, kepçe kulaklarım ve hangi ruha ait olduğunu bilmediğim gözlerim ile yabancı uyruklu birine benziyordum. Çoğu insan Asyalı olduğumu düşünürdü.

Dikkatle göz bebeklerime baktım. Orada bir orman varmış gibiydi. Her bir ağaç bana ait, kökleriyle benim toprağıma tutunurken bir o kadar da bana yabancıydı. Kendimi bazen kendi evimde misafir gibi hissediyordum. Gözlerimin içine baktığımda gördüğüm kadın beni zaman zaman korkutuyordu. Yapabileceklerim, sınırlarım olmaması, kendimi bile harcamam gerekse bile yılmayacağımı bilmek kanımı donduruyordu. Ben artık maske takmıyordum, tamamen bir maskeye bürünmüştüm. Her bir hamlem bana bile yabancıydı. Öylesine şekil değiştiriyor, öylesine olmadığım ruha bürünüyordum.

İliklerime kadar titrediğimi hissettim.

Bir gün her şey bittiğinde ya da ben bitirmek istediğimde karşımda gördüğüm kadın kim olacaktı?

Hangi ruhumdan hangi hisler kalacaktı elimde? Kocaman bir boşlukla karşılaşmaktan korkuyordum.

Elbette hayallerim vardı ama hepsinin sonu sadece başarıya varıyordu. Hiçbir zaman anne olmayı, mutlu bir ailem olmasını, bir sahil kasabasına yerleşip çiçek yetiştirmeyi düşlememiştim. Kendimi gördüğüm yer başarılarla dolu kısa bir hayattı. Bu dünyadan bir Azra geçti dedirtmek istiyordum. Megaloman değildim fakat bir iz bırakmadan göçüp gitmek istemiyordum. Birilerine faydam olabilsin diye kendimden verdiğim ödünlere değsin istiyordum.

Öldüğümde geriye kalanlar için bir umut olsun istiyordum. Vatanım sağ olsun, kalanlar rahat uyusun, bunlar olurken toprağım da bol olsun istiyordum.

Belki de çok şey istiyordum.

Rujumu tazelemeden önce parmaklarım arasında tuttuğum ruja dikkatle baktım. Bunu aylar önce oynadığım bir rolde kullanmak için almıştım. Büründüğüm kişilikteki kadın çok feminendi. Kırmızı ruju, topuklu ayakkabıları ve pahalı parfümleri onun için oksijen gibi bir şeydi.

Peki ben neden hâlâ bu ruju kullanıyordum?

İşte, korktuğum buydu. Artık her şey karmakarışıktı. Neyi seven bendim? Neyden korkan, ne olmasını isteyen ya da istemeyen bendim? Ben mi seviyordum bu kırmızı ruju yoksa sever gibi yaparken gerçek mi sanmış, sevmeye mi başlamıştım?

Bazen çıldıracak gibi hissediyordum.

Ruju sürmeden çantama attım. Bunun olabileceğini biliyordum. Bir gün kişilik bunalımına girip kendimi kaybetmeye yaklaşacağımı öngörebilmiştim. Bu yüzden günlük tutuyor, aklıma gelen her anda kendimle ilgili notlar alıyordum. Alayla gülümsedim. İnsanın kendini unutmaması için benliğiyle ilgili notlar alması trajikomikti. Bu insanın görsel hafızasının güçlü olması, bir gördüğünü bir daha unutmaması ise çok başka bir olaydı.

Sevgili günlük, ben Azra. Kedileri çok severim ama köpeklerden çok değil. Ablamın en sevdiği renk lacivert diye ben de en çok laciverti seviyorum. En korktuğum hayvan şahindir. Ve gün batımını çok severim. Bir de Duman dinlemeyi.

Sevgili günlük, ben unutursam da sen unutma.

Aklıma düşen birkaç satır burukça gülümsememe neden oldu. Bundan yirmi yıl sonra en sevdiğim müzik grubunu hatırlamak için günlüğüme bakacaksam, o gün kendimi bir şahinle tek başıma odada kapalı kalmak istediğimi de günlüğüme yazsam iyi olurdu. Buna katlanamazdım.

Annemlerin yanına gittiğim zaman günlüklerimi yanımda götürüp hepsini sağlama almalıydım. Birinin eline geçmemesi için değil, bir gün benim elime geçmesi için.

Girdiğim duygusal durumdan sıyrılmak istedim. Son bir kez kendime bakıp lavabodan çıktım. Martaval'daydım. Akademinin uzun koridorlarında kendi odama doğru yürümeye başladım. Buraya Barbar'la konuşmak ve detayları halletmek için gelmiştik ama o müsait olmadığı için bekliyorduk. Odamı sevmediğim için dolanıp duruyordum.

Arza'nın ne yaptığını bilmiyordum. Muhtemelen odasında ellerini yıkıyordu. Belki de duş alıyordu. Dışardan gelmişti sonuçta. O pis hâliyle duramazdı, değil mi?

Eğer gerçekten bir hastalığı varsa onunla dalga geçmezdim. Takıntılı gibi duruyordu. Bu da dalga geçilecek bir mevzu değildi ama komik geliyordu işte. Yüzüne karşı belli etmesem de kendi kendime bu durumla eğleniyordum. Kim ne diyebilirdi? Onu kırmadığım sürece bence sorun yoktu.

Adımlarım beni onun odasına doğru yönlendirirken kendimi sorgulamayı bıraktım. Belki de kendimi kaybediyor gibi hissetmem ve yanıma yoldaş arıyor oluşumdu beni buraya getiren. Bir yardım arıyordum belki de. Artık tek başıma olmadığımı kendime hatırlatmak istiyordum. *Partnerimdi* sonuçta.

Evet, bahanelerim bu kadardı.

Üstünde *Arza TALAN* yazan kapının önünde durdum. Tam tıklatacaktım ki kapı bir anda açılınca elim havada kalakaldım. Arza beni gördüğüne şaşırmadan gözlerini kısaca üzerimde dolaştırdıktan sonra kirpiklerini kırpıştırdı. Saçlarını yeni kuruttuğu belli oluyordu. Üstünü değiştirmiş, krem rengi keten bir gömlek giymişti. Duş aldığı konusunda haklı çıkmıştım.

"Tamay," dedi dümdüz bir ifadeyle. Kucağında köpeği vardı. "Ne yapıyorsun burada? Beni mi özledin?"

Burnumu buruşturup, "Çoook," dedim. Kolları arasında duran köpek koyu kahverengi tonlarında ve öylesine tatlı bir köpekti ki dudaklarım istemsiz bir şekilde yukarı doğru kıvrıldı. Bana doğru melul melul bakan gözlerini öpme isteğiyle dolup taştım. Yumuşacık duran ve parıl parıl parlayan tüyleri vardı. O kadar minikti ki onu bir lokmada yutabilirdim. "Ay bu ne kadar şirin bir şeymiş..." deyip dokunmak için elimi uzattım.

Köpek sessizce durup beni incelemeye başladı. Hatta onu sevebilmem için kafasını avucuma doğru kaldırmıştı. Küçük kafasını sevdiğimde kulaklarını oynatarak yerinde hareketlendi. Parmaklarımın arasındaki tüyleri beklediğim gibi yumuşacıktı. Elimi yalayınca kafasını avucumun içine alıp sevmek için sıktım.

Arza, "Seni sevdi," derken kafasını eğerek köpeğine bakıyordu. İri bedeninde taşıdığı köpek, onun cüssesinin yanında daha da küçük görünüyordu. Ve bu görüntü çok tatlıydı. Kaslı kolunu hafifçe yukarı kaldırıp köpeğin kafasına küçük bir öpücük kondurduktan sonra bana döndü. Beni gıcık edecek bir şey söyleyeceğini bakışlarından anladım. "Ama genelde de insan canlısı bir köpektir, üzerine alınma."

Genelde yanılmam.

Gözlerimi devirip burnumdan bir nefes verdim. "Sahibinin zıttı yani..." dediğimde bunu neden söylediğimi bile bilmiyordum. Arza'nın insan canlısı olmadığı bir durum görememiştim ama bir an ben de onu gıcık etmek istemiştim.

Kaşlarını *öyle mi* der gibi kaldırdı. Omzumu kaldırıp indirdim. "Aklın şaşar aslında ama neyse..." dedikten sonra odadan çıkıp kapıyı kapattı. Dik dik gözlerimin içine baktı. "Sen neden gelmiştin? Barbar müsait mi?"

Ayak uçlarımda yükselip alçaldım. "Detayları konuşalım istedim," diye yalan söyledim. Hâlâ sevimli köpeğin tüylerini okşuyordum. Onun da hoşuna gitmiş olacak ki tatlı sesler çıkartıyordu.

Bir an düşünür gibi oldu. "Yarım saatlik bir işim var. Ondan sonra konuşuruz." Saatine baktı. "Geç bile kaldım," dedi aceleci bir sesle. Bir bana bir köpeğine baktı. Kararsız duruyordu.

Tek başına gitmesi gerektiğini anlayarak, "Ona ben bakarım," deyip, kucağında bana melul melul bakan şirin şeyi işaret ettim. Köpek, kafasının üstünü kaşıdığımda hoşnut mırıltılar çıkarttı. Arza onu sahiplenici bir şekilde tutmasa kucağıma alıp sevmeyi teklif edecektim ama bırakmak istemiyor gibi tutuyordu. Sanki yiyecektim. "Bence iyi anlaşırız," deyip gülümsedim.

"O zaman odama geç."

"Efendim?"

Burun kıvırır gibi baktı. "Senin odanın onun sağlığı için uygun olduğunu düşünmüyorum," dedi pat diye. Bu adamla konuşurken gözlerimi devire devire şaşı kalacaktım. "Onunla kalacaksan bunun temiz bir yerde olmasını isterim. Kızımın mikroplara bağışıklığı düşük. Hemen

hastalanıyor. Daha aşıları da bitmedi. Temkinli olmak zorundayım," deyip kızını bir daha öptü.

Günlüğüme not almam gereken bir şeyi daha hatırladım: *Şiddet bir çözüm değil. Onca eğitimi kendini savunmak için aldın. Hayır, erkekleri varlığı sebebiyle dövmen ceza almaman için bir neden değil.*

"O zaman ona çok yaklaşma da hastalanmasın," diye ağzımın içinden homurdanınca kaşlarını çatarak bana baktı. "Anlamadım?" dediğinde elimi ona doğru uzattım. Sabırsızca, "Anahtarı ver de kapıda kalmayalım," dedim.

Bir an söylediğinden pişman olmuş gibi baktı. O yokken odasına girecek olmamdan, ona göre temiz olmamam ya da eşyalarını karıştırma ihtimalim yüzünden mi korkuyordu? Bence her ikisiydi.

Cebinden anahtarı çıkarıp avucumun içine bırakacakken durdu. Havalanan kaşlarıyla, "Sakın bir yerleri karıştırma. Sandalyeden başka bir yere oturma. Etrafta dolanma. Çekmeceleri elleme. Bir yerlere dokunma. Her şeyin yerini biliyorum. Karıştırırsan anlarım," dedi tehdit eder gibi. *He he* der gibi gülümseyip, anahtarı vermesi için parmaklarımı oynattım. Bana doğru yaklaştığında köpeği bana gelmek istedi ama o buna müsaade etmeden dikkatle bana baktı. "Ve o aslan yelesi saçların odama dökülmesin," dedi pürüzlü bir sesle.

"Elimle koparıp atmıyorum ya. Kendileri dökülüyor!"

"Hareket etmezsen dökülmezler. Olduğun yerde dur," dediğinde bir an annem konuşuyor sandım.

Bazen bu çocuğun zekâsının bu akademi için fazla olduğunu düşünüyordum. Hareket etmezsen dökülmez ne demekti? Put muydum ben!

Anahtarlarını avucuma bıraktığında, zafer kazanmış gibi gülümseyip ellerimi köpeğe doğru uzattım. "Gel bakalım bana, tatlı şey. Seninle biraz yaramazlık yapalım," dediğimde Arza ağzının içinden homurdandı. Köpeği kararsız bir şekilde kucağıma bıraktı ama eli hâlâ onun üzerindeydi. "Yerim seni ya! Ne kadar tatlı bir şeysin!"

"Yemeğini yedi, tuvaletini yeni yaptı, yerinde durmamak için an kolluyor. Hareketlidir. Gözünün önünden ayırma sakın. Tuvalet eğitimi almaya başladı ama sen yine de bir şey sezdiğin anda onu pedine götür," diye tembihlerken sanki evladını elinden alıyormuşum gibi bana bakıyordu.

Elini ittim. "Çocuk muyum ben? Şuncacık köpekle mi ilgilenemeyeceğim?" deyip adını bilmediğim köpeği havaya kaldırdım. "Uçalım mı?

Uçalım mı kızım seninle?" deyip onu havaya atacağım sırada Arza bileğimden tutarak beni durdurdu.

"Ne uçması? Deli misin? Düşüp bir yerini kıracak olursa görürsün," deyip köpeği elimden hışımla aldı. Benden uzaklaşınca mırıltılar çıkartan köpeğinin kafasını okşadı. "Sokakta mı buldum ben kızımı?" deyip onu ulaşamayacağım şekilde sağına aldı. "Kıza bak! Gel ben de seni havaya atayım, gör bakalım dünya kaç bucak," dedi.

Elimi kaldırdım. Gülerek, "Öncelikle sakin ol, aslan parçası," dediğimde bana daha büyük bir gerginlikle bakmaya başladı. "Atmayacaktım. Seni gıcık etmek için yaptım. Başarılı oldum da..." Elimi uzattım. "Hadi ver de içeri girelim," dedim hızlıca.

Bana, beni öldürmek istiyor gibi bakıyordu.

Ona, dünyanın en tatlı şeyiymiş gibi bakmaya çalışıyordum.

İkimiz de başarılı olmaya çalışmıyorduk.

"Uzak dur kızımdan. Ben onu yanımda götürürüm. Sana ihtiyaç yok, Tamay. Sen işine bak."

Belki sinirlenmem, *vermezse verme* diyerek arkama bakmadan gitmem gerekirdi. Ya da ona *benimle doğru konuş* tarzı şeyler söyleyebilirdim. Ama bunları yapmak yerine ona çarpıp geçtim ve elimde tuttuğum anahtarı deliğe soktum. Sanki kendi odama giriyormuşum gibi rahat bir tavırla kapıyı açıp içeri girdim.

Odasını merak ediyordum ve ne söylerse söylesin bana engel olamayacaktı.

"Hop hop hop!" dediğinde çoktan içeri girmiştim. "Ne yapıyorsun sen? Çıkar mısın şuradan? Hey, sana diyorum!" diye arkamdan seslendi. Bir adım atacağım sırada beni bileğimden nazikçe yakaladı. Kendine doğru çevirdiğinde saçlarım sert bir şekilde yüzüne çarptı. Nefesini tuttuğunu gördüm. Bu kadar yakın olmamız onu duraksatsa da, "Çık. Beni zorlama da çık. Girme sakın içeri," dedi sinirle.

Arza Talan, Azra Tamay'ı tanımıyordu. *Yazık* diye geçirdim içimden.

Bileğimi elinden kurtardım ve geri geri gitmeye başladım. O bana öfkeyle parlayan gözleriyle bakarken ben çantamı yere bıraktım. Adımlarım yavaşça geriye doğru giderken sanki yanlışlıkla yatağına çarpmışım, dengemi sağlayamamışım gibi kendimi yatağa doğru sırtüstü bıraktım. Bunu yaparken şaşkınlık nidası çıkarmamla dişlerini sıktı. Kahkaha atmamak için zor duruyordum. Kollarımı açarak serin çarşafta boylu boyunca uzandım ve yüzümdeki tatlı olduğuna inandığım sırıtmayla ona baktım.

Kelimenin tam anlamıyla delirmişti.

Bir aslanın avını yakalamak isteyen açlığıyla bana bakıyordu. Yemeğini beğenmiş miydi?

O izin almadan evime girerken iyiydi. Ben en azından gözünün önünde yapıyordum bunu.

Asır gibi gelen saniyeler boyunca kapının önünde durdu ve sonra sakin adımlarla içeri girdi. Gözleri her yerimde dolanırken beni yavaşça incelemeye başladı. Yüzümü, saçlarımın yatağına dağılışını, yukarı doğru çıkan tişörtüm ve şortumdan dolayı açılan tenimi ve gözlerimi dikkatle inceledi.

Ne gördüğünü, ne düşündüğünü merak eden kalbimin atışı hızlansa da sadece sırıtarak ona bakıyordum. Yüz ifadesi gördüğünden hoşlanmadığını söylese de gözleri bana yalan söyleyemezdi. Beni bu şekilde yatağında görmekten hoşlanmıştı. Hatta heyecanlanmıştı bile.

Bu Talan beni yatağında mı hayal ediyordu? Hadi canım!

Köpeğini yavaşça yere bırakırken gözleri hâlâ gözlerimdeydi. Eğildiği yerden doğrulup ellerini ceplerine koydu. Kollarımı kafamın altına koyup kafamı sağa doğru yatırarak ne yapacağını beklemeye başladım. Gözlerini kıstı ve sadece beni izledi. Aklından neler geçtiğini bilmek için yapamayacağım şey yoktu.

Köpeğinin dışarı çıkmak için hamle yapmasıyla gözleri benden uzaklaştı. "Dur, Bihter!" diyerek onu yakalayıp kapıyı kapattı. Adını öğrendiğim Bihter'i bırakıp bana doğru döndü. Gözlerinin içinde yanan ateşi gördüğüme yemin edebilirdim. Artık daha başka bakıyordu.

Yavaşça bana doğru adımlarken karnımın içeri göçmesine neden olacak bir şekilde nefesimi tuttum.

Yatağın ucuna geldi. Dizi çıplak bacağıma değdi. Ürperdim. "Cesursun," dediğinde sesindeki ateşli ton tenimi karıncalandırdı. Kaşlarıyla vücudumu işaret etti. "Odama, yatağıma bu şekilde girecek kadar cesursun. Olabilecekleri hiç düşünmüyorsun." Dudaklarını yavaş hareketlerle yaladı. Karnıma bir ağrı saplandı. "Hiç mi korkmuyorsun?" dedi boğuk bir sesle.

Cesur olduğum konu onun titizlik hastası olduğunu bilerek böyle davranmam mıydı yoksa bizi başka yerlere götürecek bir şeyi mi kastediyordu? En ufak bir mimiğinden bile hangisi olduğunu anlayamıyordum. O yüzden alt dudağımı dişledikten sonra konuştum:

"Seni rahatsız ediyorsa üstümdekileri çıkarayım."

Gözlerinden, söylediğim şeyi beklemediğini belli eden bir ifade geçti. Göğsünün hızla inip kalktığını gördüm. Ceplerindeki ellerini sıkmış olmalıydı ki kolundaki damarlar belirginleşmişti.

Hareketlendiğinde sağ elini yatağa yaslayıp bana doğru eğileceğini beklemiyordum. Yavaşça bana doğru yaklaşırken bedenim kıvranmamak için zor duruyordu. Eğildi, eğildi, eğildi ve eğildi. Yüzlerimiz birbirine yakın olana kadar, onun aldığı nefes benim ciğerlerime dolana kadar eğildi ve gözlerimin içine baktı.

"Ediyor," dedi boğuk bir sesle. Tişörtünün kumaşı çıplak göbeğime değdiğinde daha da ürperdim. Başka hiçbir niyetle bana temas etmese de aramızdaki o his elle tutulur cinstendi. Tam altındayken hareket etmem çok zor olduğu için öylece durdum. "Ne kadar rahatsız ettiğini bilsen onları bir saniye üstünde tutmaz çıkarırdın, Tamay."

Bu kadar yakın olmamız benim suçumdu. Temiz kokusunu bu kadar yakından solumam da benim suçumdu. Bu kokuyu sevmeye başlamamın da benim suçum olduğu gibi.

Gözlerinde parlayan ışıkla dudakları yavaşça boynuma doğru yaklaşırken hareketsizce durmaya ve hamlesini beklemeye devam ettim. Bakalım o ne kadar cesurdu?

Nefesi şah damarımın üstüne değdiğinde gözlerimi yummamak için verdiğim savaşı cephede çatışan askerler bile vermemiş olabilirdi. Kendim etmiş kendim bulmuş olsam da onun içindeki diğer Talan'ı görecek olmanın meraklıyla karnımı içeri çekip bekledim.

Birden diğer eliyle ileride bir yere uzandı ve bir şeyi alıp arkasına sakladı. Beklediğim bu değildi. Yine de onu zorlamak için kısık bir sesle, "Çıkartayım o zaman..." dediğimde dudaklarının kıvrıldığını gördüm.

Hâlâ aynı şekilde duruyordu. Yatağa yasladığı eli ile destek alarak eğik bir pozisyonda bekliyordu. Bedenimi kaplayan ateş topunun ikimiz arasında durduğunu görebiliyordum. Hareket etsem vücutlarımız birbirine değecekti. Bunu yapmazdım. Amacım bu değildi. Sınırlarını öğrenmek istiyordum. Tek istediğim partnerimi tanımaktı. Yoksa nasıl bir elmanın iki yarısı olacaktık ki?

Birbirimizin gözünün içine bakarken ikimiz de orada bir şey arıyor gibiydik. Ben ne aradığımı bilmiyordum ama o biliyor gibi bakıyordu. Tenimin karıncalandığını hissettim.

Ferah nefesi çeneme çarparken, "Gözlerindeki şu leke," dedi konuyu değiştirerek. "Ne zamandan beri var?"

Dudaklarımı büzdüm. Bakışları dudaklarıma düştü. Ani bir hareketle elimi kaldırıp sırtına koyduğumda ürperse de belli etmemeye çalıştı. Tişörtünün üstünden bile hissettiğim sırt kaslarının üstünde avucumu gezdirip aşağı doğru inerken, "Doğduğum andan beri," diye cevap verdim. Ona dokunmamla büyüyen göz bebekleri heyecanlandığını açık ediyordu. Ego dolu bir şekilde sırıttım. "Neden bununla bu kadar ilgileniyorsun, Talan? Yoksa gözümdeki leke seni etkiliyor mu?"

Cevap vermedi. Sadece lekeye baktı. Bu pozisyonda daha ne kadar durabilirdi ki? Tüm bedeninin yükünü tek eliyle taşıyordu. Baktıkça iri cüssesi üstüme yıkılacak gibi hissediyordum. Tırnaklarımı sırtına batırdığımda daha da büyüyen göz bebeklerini görüp sinsice sırıttım.

Dokunuşuma ve sözlerime odaklanması için çalışırken, arkasına sakladığı şeye ulaşıp elinden çekmeye çalıştım ama o benden hızlı davranıp uzaklaştırdı. Lakin geç kalmıştı. Dokunduğum şeyin bir kutu olduğunu anlamıştım.

Doğrulup kutuyu dolabın üstüne koydu. Tuttuğu nefesi hızla bırakırken, "Yaramazlık yapmadan duramıyor musun?" dediğinde ben de doğruldum. Belli etmemeye çalışsa da heyecanlandığını anlıyordum. Saçlarımı düzeltip sanki hiçbir şey yapmamışım gibi ona bakma nedenim tepkisini görmekti. Ayaklarına dolanan Bihter'i sevmek için dizlerini kırarak eğildi. Bana değen gözleri azarlar gibiydi. "Uslu olsan? Başıma iş açıp durmasan? Ha, Tamay?"

Bağdaş kurup oturdum. Bakışları ayakkabıma değince iğrenir gibi baktı. Beni her an odadan atacak gibi duruyordu. O, beni sinirlendirmeyi ne kadar seviyorsa ben de onu sinirlendirmeyi o kadar seviyordum. Bir şey dememek için dişlediği dudağına bakıp sırıttım. Zor duruyor gibi görünüyordu.

"Senin işin yok muydu? Gitsene. Biz Bihter'le yalnız kalmak istiyoruz," deyip küçük köpeğe elimle *gel* işareti yaptım. O gelmek istese de Arza onu bırakmıyordu.

"Siktir ya!" dedi ve hızlıca doğruldu. Bana ters ters baktı. "Adamda kafa mı bıraktın? Senin yüzünden dakikalardır oyalanıp duruyorum!" İşaret parmağı ile ayakkabımı gösterdi. Saatine baktıktan sonra, "Ayaklarını yatağımdan indir," dedi. Onu daha fazla sinirlendirmemek ve sınırlarımı bildiğim için ayaklarımı kuzu kuzu yere indirdim. Hafifçe tebessüm etti. "Ha şöyle ya. Yola gel biraz," dediğinde ise tekrar bağdaş kurdum. "Hay ben böyle işin!"

"Git artık ya, git!" deyip eğilerek Bihter'i kucağıma aldım. Onu bacaklarımın üstüne koyup sevmeye başladığımda Arza aynı şekilde duruyordu. "Yemeyiz odanı. Git artık," dedim bıkkın bir sesle.

Yüzünü sıvazladı ve bana kötü kötü baktı. "Geldiğimde odamı yerinde görmek istiyorum. Yataktan inme. O saçlarını da savurup durma." Masanın üstünde duran ıslak mendil kutusunu bana doğru uzattı. "Ellerini sil önce. Kızıma dokunup duruyorsun," dedi ters bir sesle. Bıkmıştım. Of çektiğimde bir tane mendil çıkarıp bana uzattı. "Acaba duş mu alsan?" dediğinde gözlerim irileşti.

Gerçekten bir deliye çatmıştım.

"Biraz daha böyle davranmaya devam edersen odanın ortasına kusacağım!" diye tehdit ettim onu. Bana yine iğrenir gibi baktı. Aldırmadım. Yatağı çok rahat olduğu için uzanır pozisyona geçtim. O benim evimde kalıyordu. Ben onun yatağında uzansam çok muydu? Bihter üstüme çıkıp yüzümü yalayınca kıkırdadım. "Kızın beni çok sevdi, Talan. Git ve bizi yalnız bırak," derken onu gıcık ettiğim için eğleniyordum.

Onu göremesem de yüzünde her an üzerime atlayacakmış gibi bir ifade olduğuna emindim. Birkaç saniye sessizlik olduktan sonra, "Kızımı kendine benzetme," dedi sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi. "Bir şey olursa ara." Dolabın üstüne koyduğu kutuyu almayı ihmal etmemesi gözümden kaçmadı. "Başına bela aldın oğlum sen. Hem de püsküllü bela," diye homurdanarak odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Hayvanları insanlardan daha çok seviyordum.

Bir kere onlar insanı sırtından bıçaklamıyor, gözünün içine baka baka yalan söylemiyor, seni olduğun gibi seviyorlardı. Bir de bunu sadece bir parça yemek, uyuyacak bir alan ve biraz ilgi için yapıyorlardı. Bazen bunlara bile gerek olmadan karşılıksız bir sevgi besliyorlardı.

Hayvanlar melekti ve biz onlar için bu dünyadaki şeytanlardık.

Bihter'in oyuncağını elimde çevirip, yakalaması için onu oynatırken kocaman gülümsüyordum. Kendi etrafında dönüp oyuncağı yakalamaya çalışması çok tatlıydı.

Arza gibi nemrudun nasıl böyle bir köpeği olabilirdi ki?

"Yakala, Bihter!" diyerek küçük topu fırlattığımda kapı aniden açıldı. Arza, yüzüne çarpmak üzere olan topu çevik bir hareketle yakaladı. Hiçbir tepki vermeden, tutması için topu Bihter'e fırlattı. Uzandığım yerden dirseğimin üstünde doğruldum. Beğeni dolu bir sesle, "Güzel bir

refleksti. Hoşuma gitti," dediğimde, asık suratı ile içeri girip diğer elinde tuttuğu kâğıtları masanın üstüne fırlattı.

Sinirliydi.

Bunu anlamanız için beden dili eğitimi almanıza gerek yoktu. Çünkü çok açıktı. Tam anlamıyla köpürüyordu. Kaşları çatık, omuzları gergin, sırtı yay gibiydi. Ne olduğunu sorsam cevap alabilir miydim, emin değildim.

Tabii ki soracaktım.

Sandalyeye sert bir şekilde oturunca masa bile titredi. Yüzünü elleriyle kapattıktan sonra kafasını geriye doğru attı. Şu anda âdemelmasına bakmamam gerekirdi. Ama boğum boğum durarak dikkatimi çekiyordu. Dudakları bir şeyler söyleyerek kıpırdandı. Birinin sülalesinin kulakları çınlıyor olmalıydı.

Onun sinirli olduğunu anlayarak köşeye sinen Bihter'in, dolabın kenarından ürkek bir şekilde baktığını görünce gülümsedim. Arza birkaç saniye daha öyle durdu. Tam ağzımı açıp nedenini soracakken, hareket etmeden konuştu.

"Bir şey sorma, Tamay," dedi sert bir sesle. Maalesef ki anlamıştı. "Her şeyi de merak etme," deyip masaya sert bir tekme atınca, Bihter koşarak yatağa atladı ve yanıma sokuldu. Hayvanı korkutmuştu manyak. Kafasını kaldırdı ve bir tekme daha attı. Ahşap masanın bir ayağı çatladı ve büküldü. "Hay ben böyle işin de! Böyle kaderin! Gelmişini de geçmişini de!" diye bağırdığında Bihter'in kulaklarını kapattım.

Neydi bu ergen tavırları? Bir de masayı dağıtıp bağırsa tam olacaktı!

"Sakin ol istersen! Ne bağırıyorsun be?" diye bağırdığımda bana baktı.

"Sen de bağırıyorsun!" dedi yüksek bir sesle. Sinirle güldü. Dişlerini öyle bir sıktı ki biraz daha zorlasa, kırmak istediğim çenesi çıkacaktı. "Niye her şeyi merak ediyorsun? Her şeye karışıyorsun? Sen benim başıma ceza diye mi gönderildin? O şerefsizin oyunu musun? Nesin ulan?" dediğinde gözleri öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Bir anda ayağa kalktı ve öfkeyle bana bakmaya başladı.

Akıllısı beni bulmazdı ki zaten!

Sakin bir şekilde bakarak gülümsedim. "O sesin bir daha bana yükselirse ses tellerine veda etmek zorunda kalırsın, Talan! Kendine gel!" Hızla ayağa kalkıp karşısına geçtim. "Başka bir şeye sinirlenip sinirini benden çıkartamazsın! Ben senin emir erin ya da astın değilim! Karşında

çocuk da yok! Senden büyüğüm bile! Doğru konuş benimle! Yoksa bunun bedelini sana hiç ummadığın şekilde ödetirim!"

Uzun boyundan faydalanarak bana üstten üstten baktı. Ellerini arkada birleştirdi. "Odamı karıştırmışsın?" dedi daha kısık ama yine de sert bir sesle. "Zaten sinirim tepemde! Sana hiçbir şeye dokunma demedim mi? Neden eşyalarımı karıştırıyorsun?!" Yüzünü yüzüme doğru eğdi. Öfkeli nefesi tenime değiyordu. "Büyüksen çocuk gibi davranma. Laftan anla!" dediğinde bir sinir harbi içinde olduğunu anladım.

Kendime engel olamayarak bağırdım: "Geri zekâlı! Bana gözlerini belerterek üstten üstten bakarak konuşma! Senin o uzun boynunu kıracağım!" Dudakları kıvrılır gibi oldu. Tabii beni sinirlendirmişti ya, hoşuna gitmişti. Onu göğsünden sertçe ittiğimde bir adım sendeledi. "Köpeğinin oyuncaklarını arıyordum. Odanı falan karıştırdığım yok! Senin Spidermanli donların ilgimi çekmiyor!"

Kaşları çatıldı. Gülen yüzü yavaşça normale dönerken arkada birleştirdiği elleri açıldı. Emin olmak ister gibi gözlerini kısıp yatağın üstüne baktı. Bihter'in oyuncağını görmüş olmalıydı. Suratına attığım topu da hatırlamış olacak ki gözlerini bir an kapatıp tekrar açtı.

Birkaç saniye sonra sakin bir şekilde, "Kusura bakma," dediğinde sesinde mahcup bir ton vardı. Aramızdaki mesafeyi yeniden kapattı. Öfkeyle doluydu ama bu sefer o öfkenin hedefinde ben yoktum. Özür diler gibi bakıyordu. "Sinirliydim..." Bir şey diyecek gibi oldu. Devam etmesini isteyerek kaşlarımı kaldırdım *ee?* der gibi. "Kusura bakma," dedi tekrar.

Eğer ki odasını gerçekten karıştırmamış olsaydım kusura bakardım. Ama ben merakıma engel olamadan odasını didik didik etmiştim. Bunu anlayacağını bildiğimden de böyle bir yalan düşünmüştüm. İyi bir yalancı olduğum bir kere daha kanıtlanırken ona sinirle bakmaya devam ettim. Bir kere üste çıkmıştım, beni oradan kimse indiremezdi.

"Sakın bir daha bana sesini yükseltme. Kendini de bir şey sanma!" deyip Bihter'i kucağıma alarak yatağın üstüne oturdum. Odadan çıkıp gidebilirdim ama meraklı bir insan olduğumdan neye sinirlendiğini öğrenmek istiyordum. Göz ucuyla masadaki kâğıda bakmıştım ama hiçbir şey görememiştim. "Aptal," diye kendi kendime homurdandım.

Yeniden yerine otururken bana yandan bir bakış attı. "Ayıp oluyor ama. Hakaret edip durma," dediğinde suratımı buruşturdum.

Bir şey demeden masaya attığı kâğıtları eline aldı. Cebinden çıkardığı çakmakla kâğıtların ucunu yaktı. Üzgün bir şekilde yerime sindim.

Kâğıtlara bakma hayalim suya düşmüştü. Ayaklanıp odanın içindeki lavaboya gitti. Yanan kâğıtları muhtemelen lavabonun içine atmıştı. Keşke ne yazdığını öğrenebilseydim.

Ben okumayayım diye yaptığına adım kadar emindim. Benden bu kadar korkmasına mı sevinsem kâğıtları okuyamayacak olmama mı üzülsem bilemedim.

Kapıyı kapatıp gözlerime baktığında ona dümdüz bir ifadeyle karşılık verdim. Sinirlerimi bozduğunu belli etmesem de bunu bilecek kadar eğitim almıştı. Yine de masum bakmaktan vazgeçmedim.

"Sen bakma diye yaktım," dedi. Kirpiklerimin altından ona bakış attım. Yerine oturup kendisine bir sigara yaktı ve derin bir nefes çekti. "Görsel hafızan hakkında bilgi sahibiyim. Bir okusan bir daha unutmayacağına eminim. Kendimi güvene almak istedim. O yüzden böyle bakıp beni kandırabileceğini sanma."

"Çok meraklıydım sanki!" diye homurdandım.

"Sırf bu yüzden odadan çıkmadığını biliyorum. Yoksa çoktan kapıyı suratıma çarpıp çıkmıştın," deyip sigarasından bir nefes daha çekti. Verdiği duman dudaklarının arasından aşağı doğru süzülürken, "Yapma, benli," dedi *inkâr etme* der gibi.

Bunu bilmesi beni alakadar etmiyordu. Bihter kendisini kollarıma sürtünce bakışlarımı ona çevirdim. Sırtımı yatak başlığına yasladım ve dizlerimi kendime çektim. Bakışları telefonda olan Arza'yı izliyordum. Onu izlediğimin farkında olduğundan emindim. Hiçbir mimik göstermiyordu. Sanki bir heykelmiş gibi ifadesiz bir şekilde telefonuna bakıyordu. Üstündeki keten gömlek onu tatil beldesinde yaşayan yazlıkçı gibi göstermişti, kavruk teni ile tam uyumlu duruyordu. Bir tek elinde kokteyli eksikti.

Bir de kolları arasında Rus bir kadın.

Bir an Rus bir kadınla yakışabileceğimi düşündüm. Sarı saçlı, beyaz tenli bir kadın onun yanına yakışırdı. Acaba hiç böyle bir kadınla oynaması gereken bir role bürünmüş müydü? Merak ettim.

Bana bakmasını isteyerek, "Konuşmak istediğim birkaç mevzu var," dedim. Sarı saçlı olmamam ben yokmuşum gibi davranmasına neden olamazdı. Kafasını kaldırmadan bana yandan bir bakış attı. "Barbar'ın yanına gitmeden şunları halledelim. Orada ikilemde kalmayalım." Telefonu bırakıp kollarını göğsünde birleştirdi, *dinliyorum* der gibi bakmaya başladı. Ciddi bir ifadeye büründüm. "İlk olarak adli tabibin yazdığı rapor hakkında konuşmak istiyorum. Raporu okudun mu?"

Okuduğunu biliyordum aslında. Öğrenmek istediğim, benim takıldığım noktayı görüp görmediğiydi.

"Katilin hem sağ elini hem de sol elini kullanmasından mı bahsediyorsun?" Görmüştü. Kafamı *evet* anlamında salladım. "Ya katilimiz çok zeki, iki elini kullanarak bizi çıkmaza sürüklemeye çalışıyor ya da tek bir kişiyi aramıyoruz," dedi aklımı okuyarak.

Adli tabibin yazdığı rapora göre kurban dokuz defa bıçaklanmıştı. Bu bıçaklanmaların bazıları çok derin, bazıları öfke doluydu, bazıları katilin elinin titrediğini gösteriyordu. Bir darbe o kadar derine saplanmıştı ki bıçağın ucu kurbanın sırtından çıkmıştı. Ama bazıları da öldürmekten korkan birinin bıçaklaması gibiydi. Titrek bir el ve derin olmayan yaralar.

Bir insan aynı anda bu kadar ruh hâline bürünemezdi. Bir de bunu birini öldürürken soğukkanlı bir şekilde yapamazdı. Hem sağ hem de sol elin kullanılması da işin içine eklenince, bana göre de tek bir kişiyi aramıyorduk. Bu yüzden işimiz daha zordu.

Bihter'in kafasını okşarken, "Cinayete kadar mahalleye yerleşen, kurbanla konuşan, kavgalı olan, en ufak bir pürüz yaşayan kişilerin araştırılmasını istedim," dedim. Panele yazdığımı görmüş olacak ki kafasını *biliyorum* der gibi salladı. "Polis raporunda vardı ama eminim bizimkiler daha kapsamlı bir sonuç çıkartırlar." Kendisine bir sigara yakarken paketi bana doğru uzattı. "Teşekkürler," diyerek reddettim.

"Bu mahallede bir sıkıntı var," diye söze başladığında ona dikkat kesildim. Sigarasını yerleştirdiği kemikli parmaklarına baktı. "Bunu zaten konuşmuştuk ama aklım almıyor. İnsanlar bu kadar birbirine yakınken, herkes herkesin hayatına dair bir şeyler bilirken, kimsenin böylesine bir cinayet hakkında fikir sahibi olmaması çok anormal. Bir kişi bile görmemiş. Bu imkânsız bir şey."

"Ya birini koruyorlar ya da bir şey saklıyorlar."

Kafasını ağır ağır salladı. "Acaba kaç ay sürecek?" diye sordu. Uzamamasını istediğini sesinden anladım.

Bir role büründüğümde, oynayacağım oyunu en kısa şekilde halletmek için çabalardım. Aynı rol içinde ne kadar kalırsam o rolün ruhuma bir bıçak gibi saplanacağını ve bende derin yaralar bırakacağını bilirdim. Bu yüzden elimden geldiğince en hızlı şekilde halletmeye çalışırdım.

Ama şimdi yalnız değildim. Yanımda bana yardımcı olacak bir adam vardı. Her şey çok daha çabuk hallolacaktı. Yani umarım.

"Tek başıma olsam dört ay verirdim ama şimdi iki aydan fazla süreceğini sanmıyorum," dediğimde bakışları beni buldu. Hafifçe tebessüm edip dudaklarını yaladı.

Dirseklerini dizine yasladı ve memnun bir ifadeyle, "Bana güveniyorsun," dedi.

"Bu akademide çalışan herkese güveniyorum. Hepsi başarılı ve işinde iyi insanlar." Yaklaşık bir saat önce söylediği şeye dem vurarak gıcık bir şekilde gülümsedim. "Üstüne alınma."

Benden hoşlandığını biliyordum. Kadın erkek arasındaki bir hoşlantı değil kastettiğim. Karakterimden hoşlanmıştı. Onunla uğraşmam, benimle uğraşması hoşuna gidiyordu. Aynı duygular içerisindeydim.

Sigarasını dudaklarının arasına koyup ellerini birbirine kenetledi. "Alındım," deyip bir duman çektiğinde dudakları arasında hareket eden sigarası bakışlarımı oraya yöneltti. Eline almadan bir nefes daha çekti ve dumanı yavaşça dışarı üfledi.

Sigara içen erkek çekiciliği duyarının yapılmasından hiç hazzetmezdim. Ben de sigara kullanıyordum ve hiçbir zaman bundan gurur duyarak bahsetmemiştim. Övünülecek bir şey de değildi zaten. Böylesine zehirli bir şeye bağımlı olmanın hiçbir insanı güzel göstermemesi gerekirdi.

Ama onda çok başka duruyordu.

Parmakları arasında tutarken sigarayı kavrayışı, kırılgan bir sevgiliyi incitmemek ister gibiydi. Onu âşık gibi izliyordu. Dudaklarına yerleştirdikten sonra onu nazikçe kavrıyor ve ciğerlerine bir nefes çekiyordu. Bunu yaparken sigarayla sevişiyor gibiydi. Hatta *gibi*si fazla kalıyordu.

Bihter kucağımdan atlayıp ona koştuğunda, Arza gözlerini benden çekti ve sigaraya dikkat ederek kızını kucağına aldı. Bu karede gözüme tatlı göründüğünü inkâr edemezdim. Sağ kolunun üstüne yatırdığı köpeğin kafasını sevdi. Eline yakışıyordu.

Bana bakmadan, "Odamı sevdin anlaşılan... Kızımı da," deyince, ayaklarımı uzatıp rahat bir pozisyona geçtim.

Odası genel olarak açık renklerden oluşuyordu. Dolabı, yatak başlığı, masası krem rengindeydi. Kum torbası, ağırlıkları ve eldivenleri odadaki renkli olan tek şeylerdi. Geriye kalan her şey ya krem ya da koyu kahve rengindeydi. Çok da küçük sayılamayacak bir kütüphanesi vardı. Daha çok kitabı olduğunu, bazı kitapların ait oldukları serilerin son kitapları olmasından anlamıştım. Serilerin ilk kitapları yoktu. Biraz göz gezdirdiğimde ortak kitap zevkine sahip olduğumuzu fark etmiştim. Genellikle aynı kitapları okuyorduk. Açıp baksam belki aynı sayfalarda aynı satırın

altını çizdiğimizi de görebilirdim ama bana göre kitap mahremdi. İnsanın açık etmek istemediği duyguları, gizli sırları kitapların içinde gizliydi. Ne kadar meraklı olsam da bunu yapmazdım. Yapmamıştım da.

Odanın içinde küçük bir lavabo da vardı. Temizlikten pırıl pırıl parlamasına şaşırmamıştım. Her yer bal dök yala kıvamındaydı. Saçımdan dökülen teller bu sebeple kabak gibi ortadaydı. Koyu renk saçlarımla gittiğim her yere iz bırakıyordum.

Cevap vermemi ister gibi baktığında, "Dümdüz bir oda," diye geçiştirdim. "Neyini sevebilirim ki?"

"Benim olmasını."

"Senin olan bir şeyi neden seveyim ki?"

"Benim olduğu için."

Burnumdan bıkkın bir nefes verdim. "Senin olduğu için bir şeyi neden seveyim ki?"

Dudaklarını yavaşça yalayıp kirpiklerinin altından bana baktı. "Kendini sevmiyor musun?"

Bir an durdum. Ona sadece bakmakla yetindim. Sonra alayla güldüm. "Ben senin miyim?"

"Benim partnerim değil misin?" diye sordu. *Bununla ne alakası var* der gibi baktım. "Öylesin," dedi itiraz kabul etmez bir sesle. Gözlerimin en içine baktı. "Benimsin."

"Sen de benimsin o zaman," diye yükseldim. "Ne kadar saçma bir yaklaşım bu!"

Omuz silkti. "Öyleyim," dedi. "Seninim."

Bunu söylerkenki içtenliği küçük bir tüy gibi uçup kalbime kondu. Reddetmek istedim, saçmalamaması gerektiğini söylemek istedim ama bakışları bunu yapmamamı ister gibiydi. Bizi bu kadar benimsemesine şaşırsam da sessizce durdum. Sokak edebiyatı yapmaya niyetim yoktu. Tepki vermediğimi görünce klimanın kumandasına uzandı. Az bir ayarda da olsa klimayı açtığında, bunu benim için yaptığını biliyordum. Bazen çok kibar ve düşünceli olabiliyordu. Değişken bir ruh hâline sahipti. Onu onun verdiği müddetçe okuyabilirdim. Son zamanlarda buna daha çok müsaade ediyordu.

O bana bakarken dizlerimin üzerinde emekleyerek yatağın ucuna yaklaştım. Yerde duran çantamın içinden telefonumu aldım. Yeniden arkama yaslanıp bağdaş kurduğumda bakışları yavaşça üzerimde dolaşıyordu. "Yemek mi söyleyeceksin?" dediğinde, bunu anlamasına şaşırmadım. Acıktığımı tahmin etmişti.

"Hıhı, acıktım," dedim.

"Ben söylerim," deyip cebinden telefonunu çıkardı.

Akademiye burada çalışmayan birinin girmesi imkânsızdı. Bu yüzden dışarıdan bir şey söyleyemiyorduk. Bulunduğumuz binanın yukarı katında yemekhane ve restoranlar vardı. Oradan istediğimiz şeyleri sipariş verebiliyorduk. En güzeli bunların hepsinin bedava olmasıydı. Hepsi de çok lezzetliydi ama Arza oradan yiyebiliyor muydu ki?

"Ne yersin?" diye sorduğunda, midem bana açlık sinyallerini göndermeye çoktan başlamıştı.

"Bugün mantı varmış menüde. İçeri girdiğimde biri çok güzel olduğunu söylüyordu," dediğimde neredeyse ağzımın suyu akacaktı. "Mantı ve limonlu soda istiyorum. Bir de küçük bir salata." Yutkundum. Karnım çok acıkmıştı. "Tatlı olarak ne varmış?" diye iştahla sordum.

"Bu kadar yiyip nasıl böyle fit kalabiliyorsun?" diye sorduğunda sesinde hayranlık duyan bir ton vardı. "Hepsini spora borçlu olamazsın," dedi *aksini iddia etme* der gibi.

"Genetik," diye mırıldandım. "Annem biraz balıketidir ama babam zayıf bir adamdır. Ondan böyle olmalıyım." Doğruldum. "Söyleyecek misin artık? Acıktım," dedim hızlıca.

"Doymayacak gibi duruyorsun..." diye mırıldanarak telefonuna baktı. "Bu kadar iştahla söyleyince benim de canım mantı çekti. Kendime de söyleyeceğim."

İnanamayarak, "Nasıl?" dedim. "Hani dışarıdan yapılan bir şeyi yiyemiyordun?"

"Hafise ablanın ne kadar temiz olduğunu biliyorum. Bu yüzden sorun olmuyor." Siparişi vermiş olacak ki telefonu masaya bırakıp gözlerime baktı. "Herkesin yaptığını yemem. Önce nasıl çalıştığını görmem lazım," dedi bilmiş bir ifadeyle.

"Başka bir takıntın var mı?"

"Bu takıntı değil, Tamay. Herkes temiz olmalı. Takıntı denecek bir şey görmüyorum ben."

Gülümsedim. "Pardon, haklısın. Başka hoşuna gitmeyen şeyler var mı?"

"Var," dedi. Gözlerinden geçen ifadeyi çözemeden ona baktım. "İhanet." Bunun, öncesinde onu yaraladığı çok açıktı. Tam kalbinden geçer gibi söylemişti. Sanki orada bir yara vardı ve hâlâ kabuk bağlamamıştı. "Ve sözünün arkasında durmamak," dedi buz gibi bir sesle. "Bunlara

takıntı demek istiyorsan diyebilirsin. Bir kere soğuduğumda bir daha ısınmam," dediğinde suçlarmış gibi konuşmuştu.

"Tamam?" dedim boş boş bakarak. "Böyle biri değilim zaten, sakin ol."

"Göreceğiz," dedi kısık bir sesle.

Ayağa kalkıp lavaboya gittiğinde arkasından baktım. Geçmişte yara aldıysa bu benim suçum muydu? Her insan aynı olmazdı ki.

Umursamadan telefonuma döndüm. Onlarca bildirim arasından dikkatimi çeken e-postaya tıkladım. Seher'den gelmişti. Ondan istediğimi detaylıca araştırdığını belirttiği ve şimdiye kadar bulduklarının yazılı olduğu bir dosya göndermişti. Tam dosyayı açıp okuyacakken Arza odaya geldi. Telefonumu kilitleyip köşeye koydum. Bir şey anlamasını istemiyordum. Ve bu adam en ufak bir hareketimden her şeyi anlayabilecek biriydi.

Odanın ortasında ayakta dikilip bana döndü. "Odada yemeyelim. Koksun istemiyorum. Hazırlamışlardır. Yukarda yiyelim," dediğinde, bundan memnun olmayarak ona baktım. Yukarı çıkmaya üşeniyordum. Camı açsak koku falan kalmazdı ki. Burada yeseydik işte! Kafasını sağa doğru yatırdı. "Farkındayım, yatağım hoşuna gitti ama maalesef sizi ayırmak zorundayım," dedi imayla. Aynı şekilde bakmaya devam ettim. "Hadi, kalk da geçelim. Ben de acıktım."

Söylene söylene ayakkabılarımı giydim. Lavaboya girip hızlıca işimi halledip çıktığımda o Bihter'in su kabını tazeliyordu. Yeniden elini yıkayıp geldiğinde çıkmaya hazırdık. Klimayı kapattı ve çıktıktan sonra odayı kilitledi.

"Bihter yalnız mı kalıyor?" diye sordum. Küçücük köpeği tek bırakmadığını bilsem de kiminle kaldığını merak etmiştim.

"Normalde ailemle yaşıyor. Sinan onu çok sevdiği için ikisini ayıramıyorum," dedi. Sinan'dan bahsederken yüzü gülüyordu. "Ama onlar bu aralar hastanede olduğu için akademideki arkadaşımdan bakmasını rica ediyorum. Yani tek kalmıyor."

"Bizimle kalabilir."

Bana doğru döndü. "Emin misin? Rahatsız olmaz mısın?"

"Senin gibi huylarım yok, Talan. Bana bir fille yaşamamı bile söyleseler, *fil nerede yatacak?* diye sorarım. O yüzden kızın beni rahatsız etmez." Gülümsedim. "Hatta onu sevdim. Bizimle kalması hoşuma gider."

Memnun bir şekilde baktı. "Şimdi düzeni bozulmasın diye yanıma alamam ama ileride bunu yapabilecek olmak beni rahatlattı. Teşekkür ederim."

Asansörün kapısı açılırken, gülümseyerek, "Ne demek," dedim ama gördüğüm yüz gülümsememin bir çiçek gibi yavaşça solmasına neden oldu. Onu her gördüğümde bedenim buz tutuyordu. Şu an olduğu gibi.

Bazı insanların kötü bir enerjisi olurdu ya hani, onu gördüğünüzde soğuk bir ürperti kaplardı bedeninizi. Kalbinizin ortasına çöreklenen his tüm bedeninize yayılır ve ne yaparsanız yapın onu oradan söküp atamazdınız. Bu adama her baktığımda bu his benimle beraber bir bütünmüşçesine yaşamaya başlıyor, karabasan gibi üstüme çöküyordu.

Arza yavaş adımlarla asansöre binip ona, "Selam," dediğinde midemde yanmaya başlayan ağrı büyüdü. Düğmeye bastıktan sonra bana doğru döndü ve içeri girmemi işaret etti. Neden durduğumu sorgular gibiydi. Anlamalıydı!

"Selam," dedi Tuna.

Arza'ya değil, direkt olarak bana bakıyordu. Gözleriyle beni yerin dibine sokup tekrar çıkardığını, içinde binbir kötülük olan zihninin beni bu asansörde boğmak istediğini biliyordum. Tutunduğu demiri öylesine sıkıyordu ki parmak boğumları bembeyaz olmuştu. Bana karşı olan nefreti karşılıksız değildi. Bu yüzden bunu ondan gizlemeden ona bakıyordum.

Arza da bunu fark etmişti.

Gözümü ondan ayırmadan içeri girdim ve sırtımı asansörün kenarına yaslayarak gözümü bile kırpmadan ona baktım. İğrenç bakışlarının beni yıldırmayacağını yıllar önce öğrenmiş olmalıydı. Aradan geçen zamanda bile gelişmemiş beyni bu akademideki insanlara haksızlıktı.

Gözünü üstümden ayırmadan, "Nasılsın, Azra?" diye sorduğunda bulanan midemi zor zapt ettim. Sırt çantasını düzeltip "Neler yapıyorsun?" dedi sanki panelden haberi yokmuş gibi.

Sanki her dakika ne yaptığımı her yerden izlemiyormuş gibi.

Ondan nefret ediyordum ve insanlardan kolay kolay nefret etmezdim. Yıllar önce başlayan sürtüşmemiz hâlâ sürüyordu. İkimiz de kindar olduğumuz için bu çok normaldi. Benim ondan nefret etmem için onlarca sebep vardı. Onun ise tek bir hareketim yüzünden benden nefret ediyor oluşu daha da öfkeyle dolmama neden oluyordu.

"İyi," dedim umursamaz bir sesle.

Onun nasıl olduğu, neler yaptığı umurumda değildi. Bana alayla bakan yüzü sinirden çatlamama neden oluyordu. Çantamı bir anda onun kafasına vurmamak için kendimi zor tutuyordum. Arza ile aramda geçen savaştan ikimizin de mağlubiyetle ayrıldığını biliyordu. Bu sebeple bana bakarken *hak ettiğin buydu* der gibi olan ifadesi beni iyice sinirden kudurtuyordu. Onun eline verdiğim bu koz yüzünden kendime lanet ettim. Kim bilir arkamdan neler söylüyordu.

Sakin kalmaya çalışarak Arza'ya baktım. Aramızdaki gerilimi fark etmişti. Elleri ceplerinde, bir bana bir ona bakıyordu. Tuna'yı tanıdığını biliyordum. Her hareketinden belli oluyordu. Tek anlamadığı, aramızdaki gerginliğin sebebiydi.

Boğazını temizleyip benim yerime, "Senden n'aber, Tuna?" diye soran Arza'ya kaşlarımı çatarak baktım.

Bunu sormasına gerek yoktu. Ondan nefret ettiğimi görüyordu. Buna rağmen attığı *benimsin* naralarına karşılık bu yaptığı kanıma dokunmuştu.

Tuna bakışlarını benden çekip Arza'ya baktığında, suratında dümdüz bir ifade vardı. "İyidir, kardeşim. Bildiğin gibi," dedi gevşek bir sesle. Ellerim kaşınıyordu. Yanağı her an yumruğumu bir kere daha tadacak gibi geliyordu.

Arza iyice ona doğru döndü. Bir adım atıp ona daha da yaklaştı. Tuna'yla aynı boydaydı ama çenesini yukarı kaldırdığında artık ona üstten bakıyordu. İçten bir şekilde baktığını gördüm. Bir anlığına ona sarılacağını sandım. Ama yanılmıştım.

"Bir daha ona bu şekilde dik dik baktığını görürsem, bildiğim neymiş çok yakından görürsün," dediğinde, Tuna'nın yüzündeki şaşkınlığın aynısı bende de oluştu.

Hakkını yemiştim.

Arza'nın yüzünü profilden görüyordum. Gözünü bile kırpmadan Tuna'ya bakıyordu. İçten ifadesi ağzını açtığı anda silinmişti. Yumruğu her an onun suratına çarpacak gibiydi. Ben ceza almamak için kendimi kasarken o bunu çok umursamadan niyetini açıkça belli etmişti. Dört köşe olmuştum.

Tuna altta kalmayarak, "Nasıl bakıyormuşum?" diye sordu.

Arza dudaklarını yavaşça yaladı. Tehlikeli bir sesle, "Bir kere uyarınm," dediğinde, Tuna öylece durdu ve ona baktı. Arza bir adım geri gitti ve asansörün çalan sesiyle beraber bana doğru yaklaştı. Kolunu omzuma atıp beni kendine çektiğinde, bozuntuya vermeden ona ayak uydurdum.

Yüzümdeki alaylı sırıtışla asansörden çıktığımızda Tuna'nın arkamızdan nasıl baktığını tahmin ediyordum.

Omzuma attığı kolu ve birbirine çarpan bedenlerimiz, uyumla yürüdüğümüz sırada yanımızdan geçen tanımadığım iki kişinin bakışlarının bize değmesine neden oldu. Yüzümdeki sırıtışa bakıyor olmalıydılar.

Yumuşak bir sesle, "Gerek yoktu," dedim ona bakmadan. Yaptığı, ne yalan söyleyeyim, hoşuma gitmişti. Ben de kendimi koruyabilirdim ama yanımda sorgusuz sualsiz duran birinin olması beni mutlu etmişti. Buna alışık olmadığım için yanlış bir tepki vermek istemeden düşünerek konuştum: "Ama teşekkür ederim yine de... Aranız bozuldu benim yüzünden."

Asansör kapanınca, sözleşmiş gibi aynı anda birbirimizden uzaklaştık.

"Bir aramız yoktu. Hem ben de ona gıcık oluyordum, bu ayrı bir nokta. *Üstüne alınma*," dediğinde, burnumdan güler gibi bir ses çıkardım. "Kendini koruyacağını biliyorum. Bizi ayrı sanmasın diye o şekilde davrandım." Doğru ya, biz artık birdik. Yemekhaneye girmeden durdum. Birkaç adım atıp o da durdu. Bana dönüp ne olduğunu anlamak ister gibi yüzümü inceledi. "Böyle bakma," dedi dümdüz bir sesle. "Sen de beni kendinden ayrı düşünmüyorsun."

"Öyle mi?" dedim gülümseyerek. Sanki bunu umursamıyormuş gibi omuz silkti. Gözleri tam aksini bağırıyordu. "Bana güveniyorsun."

Ellerini ceplerine koyup kafasını sağa doğru yatırdı. "Acıkmadın mı, Tamay?" dedi konuyu kapatarak.

"Yemekte sana eşlik edemeyeceğim. Uğramam gereken bir yer var. Barbar'ın yanında görüşürüz."

Bir süre tepkisiz bir şekilde yüzümü izledi. "Selam söyle," dediğinde ona boş boş baktım. Seher'in yanına gideceğimi anlamıştı. Tam arkamı dönecekken, "Ha, bu arada," deyince durdum. "Bihter'in oyuncaklan yatağın yanındaki konsolun üstündeydi. Odaya girdiği ilk anda gözleri fıldır fıldır dönen birinin onları bulamaması imkânsız. Senin için daha fazla imkânsız... Odamı karıştırmışsın. Ama yalanını yedim, Tamay. Tebrik ederim," dediğinde dudaklarım kıvrıldı.

"Çizimlerin güzelmiş, Talan," dedim, yaptığımı gizlemeden. Göz kırptım. "En çok da beni çizdiklerin," deyip, onu *yakalanmışlığın* etkisinde bırakarak oradan uzaklaştım.

Bazı insanları, onlarla iletişimin çok olmasa da, ayda yılda bir konuşsan da çok severdin. Uzun zaman sonra görüştüğünde bile aradan zaman geçmemiş gibi konuşur, sohbet ederdin. O insanların her zaman yeri çok başka olurdu.

Barbar benim için öyleydi.

Onu amir olarak da çok benimsemiştim. Abi olarak da, arkadaş olarak da, sırdaş olarak da, eğitmen, öğretmen olarak da... Tabii despot olduğu zamanlarda çekilmez bir adam oluyordu ve o zamanlarda benim için yeri sadece *amir* oluyordu. Bir bakışıyla beni olduğum yere zımbalıyor, gözleriyle bana ne yapmam gerektiğini emrediyordu. Onu o zamanlarda da çok seviyordum.

Onu sevme nedenlerimin arasında en önemlisi işini layığıyla yapmasıydı. En ufak bir iş yaparken bile özenliydi. Başkasına yaptıracağı işleri bile kendisi yapar, saatlerini harcasa da kendi ilgilenirdi. Yıllardır bu mesleği yapmasına rağmen bir kere bile enerjisinin bittiğini görmemiştim. Her zaman dinç ve sağlamdı. İdol olarak onu benimsemiş olmam beni her zaman gururlandırıyordu. Ona beslediğim hayranlığın hakkını her zaman veriyordu.

Şimdiye kadar birçok öğrencisi olmuştu. Elinden geçen muhbirlerin hepsi onun sayesinde başarılar kazanmıştı. O kadar kişiyle uğraşırken bir kere bile homurdandığını görmemiştim. Kimseyi kayırmadan elinden gelenin fazlasını yapmıştı. Akademiye gönül bağıyla bağlıyken hepimize de yürek bağıyla bağlanmıştı. O bizi sevmediğini iddia etse de ben aksi olduğunu biliyordum. Hatta hepimizin yeri kalbinde çok başkaydı.

Yıllar önce kaybettiği eşinden çocuğu olmamıştı. Bizi evlatları gibi görüyor, o şekilde yetiştiriyordu. Yeri bende her zaman çok ayrı olacaktı.

Şimdi karşımda otururken ona hayran bakışımı gizlemedim ve kocaman gülümsedim. Bu tavrım ona farklı gelse de tepkisiz bir şekilde bana baktı. İçimden geçenleri tahmin ettiğini adım kadar iyi biliyordum. Onun öğrencisiydim sonuçta.

Seher'le işimi halledip Barbar'ın yanına gelmiştim. Odada sadece ikimiz vardık. Arza'ya, onun da buraya gelmesi için, burada olduğuma dair mesaj atmıştım. Hararetli bir telefon görüşmesi yapan saygıdeğer amirim eliyle içeri girmemi işaret ettiğinde, hemen kapıyı kapatıp koltuğa oturmuştum. Telefonu birkaç dakika önce kapatmıştı ama bilgisayarına odaklandığı için sessizce onu izlemeye devam ediyordum.

Gözleri ekrandayken, "Neden küçük bir kız çocuğu gibi bana bakıyorsun? Ne yaptığımı merak eden ufak bir çocuk gibisin," dediğinde

gülümsemem genişledi. Gerçekten merak ediyordum, haklıydı. Gözleri bana değdiğinde bu tavrımın onu gerçekten şaşırttığını anladım. Gözlerinin büyüdüğünü, dudaklarının aralandığını gördüm. "Pek bir mutlusun, Azra. Bunu neye borçluyuz?" dedi imalı bir sesle.

Konunun Arza'ya bağlanacağını biliyordum.

Omuz silktim. "Mutluyum, keyfim yerinde." Masanın üstündeki kalemlikten bir tane kalem alıp elimde çevirmeye başladım. "Suç mu, amirim?" dedim yumuşak bir sesle.

Normalde duygularımı insanlara açık etmezdim, onun haricinde. Onun yanındayken, beni ona emanet eden babamın yanında olduğum kadar rahattım. Saygı sınırını aşmadan ona olan sevgimi, hayranlığımı belli ederdim. Çünkü buna ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bizden başka kimsesi yokken ondan sevgimi gizleyemezdim.

Kaşları havalandı. Bakışları bilgisayara döndü. "Arza etkisi mi bu?"

Sesindeki imayı onu tanımayan biri bile anlayabilirdi. Ne demeye çalışıyordu? Arza beni neden mutlu edecekti ki? Tamam, yakışıklı adam görmek herkesi mutlu ederdi ama Barbar da yakışıklıydı. Hatta Arza'dan daha karizmatikti. Yine de beni mutlu ettiğini düşünmesi saçmaydı. Sanki hiç erkek görmemişim gibi.

"Ne münasebet?" dedim tatsız bir sesle. "Onunla alakalı bir sorunum yok ama bu hâlimin nedeni iki gündür tanıdığım bir adam değil. Yanlış anlamışsın, amirim," dedim üstüne bastırarak.

Bıyık altından güldü. Nadiren gülerdi. Hangi dağda kurt ölmüştü?

"Sakin ol, Azra. Arza'ya âşık oldun demedim," dedi tiye alarak. "Ekip arkadaşınla iyi geçinmen beni de mutlu eder. Siz artık bir elmanın iki yarısısınız." Kırlaşmaya başlamış saçlarını düzeltti. Gözü bende değil, bilgisayarındaydı. Hızlıca bir şeyler yazıyordu. Ona cevap vermediğimde, "Her şey hazır mı?" diye sordu.

"Sayılır."

"*Sayılır,* bir cevap değil."

"Hazır sayılır."

"*Hazır sayılır,* bir cevap değil."

"Hazır değil."

"Bu bir cevap ama yeterli değil," dedi net bir sesle. Bana baktığını hissetsem de ona bakmadım. Elimde tuttuğum kalemin kapağıyla oynuyordum. "Sen işini son güne bırakmayı sevmezsin ama Arza sever. Ona fırsat verme. İpler ikinizin de elinde olsun," dediğinde gözlerimi kısarak kafamı ona çevirdim.

"Beni uyarıyor musun, amirim?"

Keskin bir sesle, "Fikir sahibi olmanı sağlıyorum," diye cevap verdi. "Sadece birbirinizi tanıyana kadar ipler senin elinde olsun. Sonra zaten ortada ip falan kalmayacak." Kaşlarım çatıldı. Bir şey daha söyleyecekken kapı tıklatılınca, "Gel," diye seslendi ve konuşmamız burada bitmiş oldu.

İçeri giren kişi eğitmenlerden biriydi. İsmini bilmiyordum ama lakabının Kesik olduğunu biliyordum ve asla unutamazdım. Onun kulağı kesiklerden olduğu söylendiğinden, böyle bir lakabı olduğunu biliyordum. Onunla çalışma şansım olmamıştı çünkü benim dersime gireceği sene başka bir yerde görevlendirilmişti. Duyduğuma göre büyük başarılar elde etmişti. Herkesin ondan övgüyle söz ettiğini duyardım.

Sakin adımlarla masanın önüne geldi. "Merhaba," deyip Barbar'a kafasıyla selam verdi. "Nasılsın, amirim?"

Kolundaki yaradan anladığım kadarıyla dün gece bir kavgaya karışmıştı. Yara daha tazeydi. Ucu sivri ve dişli bir bıçakla yaralanacakken diğer eliyle saldırıyı savuşturmuş, kolu bir sıyrıkla kurtulmuştu. Ama bıçağı savuşturan eli için aynı şeyi söyleyemezdim. En az sekiz dikiş atılmış olmalıydı. Karşı tarafın iyi bir hâlde olmadığı, Kesik'in parmaklarının üstündeki kızarıklıklardan belliydi. Kimdi bu talihsiz kişi?

"İyiyim Kesik de... seni bugün görmeyi beklemiyordum," diyen Barbar'ın kaşlarını çatık görünce ona bir iş verdiğini ve tamamlamadan buraya geldiği için sinirlendiğini anladım. Ayağa kalkıp Kesik'le tokalaştı. Ben de ayağa kalktığımda eliyle beni gösterip, "Azra'nın adını duymuşsundur, öğrencilerimden," dedi.

Kesik, elimi sıkıp gülümsedi. "Tamay olan, değil mi?" diye meraklı bir ifadeyle sordu. Kafamı *evet* anlamında salladım. "Duymaz mıyım? Duydum tabii ki. Amirim arada senden söz eder ama Martaval'da da adından söz ettiriyorsun. Tebrik ederim," dediğinde, tatlı bir şekilde gülümsedim.

Egomun odada at koşturmaya başladığını hissediyordum.

Barbar'ın göğsünün gururla kabardığını görmemek imkân-sızdı. Bana bakarken gözlerine pırıltılar yerleşmişti. O beni eğitmiş, ben onun başını yere eğmemesini sağlamıştım.

Kesik bana dikkatle baktı. "Geçen panelde okuduğum da sendin," diye mırıldandı. Kaşları düşüncesiyle çatıldı. Parmaklarını şıklattı. "Şu şey olayı..."

"Sadede gel, Kesik," diye araya giren Barbar'ın otoriter sesi onu susturdu. Yeniden yerine geçtiğinde, ben de oturdum. Kesik tek bir kelime

etmeden karşıma oturdu. "Sebebi ziyaretin nedir? Maşallah, bugün kabul günümdeyim," deyip bana bir bakış attı.

Onunlayken her an övülebilir, her an da yerin dibine gömülebilirdiniz. Ne zararım olmuştu ki? Sessizce yerimde oturuyordum.

"Sen her zaman yoğunsun, amirim. Ne zaman gelsem ya telefondasın ya da birilerini ağırlıyorsun," dedi Kesik. "Ama ben fazla vaktini almayacağım." Telefonunu çıkarıp bir yerlere bastıktan sonra Barbar'ın telefonuna bildirim geldi. "Son ayın gider dokümanları," dedi ciddi bir ses tonuyla.

Barbar telefonunu eline alıp dikkatle bakmaya başladı. İkisi de telefonlarına bakarken gergin görünüyorlardı. Ortada bir yanlış vardı muhtemelen. Çünkü ikisinin de kaşları çatılmış, çeneleri gerilmişti.

Birkaç saniye sonra, "Yanlış," dedi Barbar öfkeli bir sesle. "Çok yanlış." Tavrından anlaşılıyordu ki bu yanlışı yapanın hâli yamandı. Kesik'e baktı. "Ben halledeceğim," dedi. Olayı mı halledecekti yoksa kişiyi mi, pek emin olamadım.

Kesik, kafasını *eyvallah* der gibi eğdi. Odadan çıkmak için hareketlendiğinde kapı tıklatıldı. Barbar bıkkın bir şekilde *gir* diye seslenince dudaklarımı dişledim. Gerçekten bugün kabul günü gibiydi.

Gelen *menžel*'imdi.

Arza içeri girdiğinde bakışları önce Barbar'a değdi. Kafasıyla saygılı bir selam verdikten sonra Kesik'e baktı. Tebessümü yüzüne yayılırken, "Abi," dedi ve ona yaklaştı. Kesik, ayağa kalkıp ona sıkıca sarıldı. "Nasılsın? Seni görmeyi beklemiyordum."

Kesik benim eğitmenim olamadıysa onun hiç olamamıştı. Bir şekilde tanışmış olmalıydılar. Dosyasında da buna dair bir şey görmemiştim. Nerede ve nasıl tanışmışlardı?

"İyi koçum, sen nasılsın?" dedi Kesik, sevecen bir şekilde. Arza'yı gözüyle hızlıca tarttı. "Bayağıdır görmüyordum seni. Ne var ne yok?"

Arza, "Bildiğin gibi, abi. Sen de ne var ne yok?" diye sordu. Yüzü ciddileşti. "Geçen sana bir yardımım dokunabildi mi?"

Bu adamın geçmişte yaptığı veya gelecekte yapacağı her şeyi merak etmem delilik miydi? Hangi konuda yardım ettiğini öğrenmezsem meraktan bayılacak gibi hissediyordum.

Kesik, memnun bir şekilde gülümsedi. "Dokunmaz olur mu? Benim kız çok sevindi. Tekrar sağ olasın." Bakışları bana değdi. "Hayırlı olsun. Umarım kazasız belasız atlatırsınız," dediğinde sesinde bir ima yoktu.

O an Arza ile göz göze geldim. Kesik'in söylediğini tartar gibi pürdikkat bana baktı. "Hayırlısı, abi," dedi düşünceli bir tınıyla. "Bakalım, yaşayıp göreceğiz."

Kaşlarımı çatmamak için kendimi kastım. Asansörde yaptığı şov, odada söylediklerinden sonra bu tavrı ona da saçma gelmiyor muydu? Ne olurdu benimle olmaktan mutlu olduğunu söylese? *Tutarsız* diye geçirdim içimden. Bir de *aptal* demiştim ama bu tamamen kişiseldi.

Barbar'ın baskın sesi, "Muhabbetinizi başka yerde edin," diye araya girdiğinde ikisi de hızlıca toparlandı. İçimin yağlarının eridiğini söylesem yalan söylemiş olmazdım.

Kesik, "Müsait bir ânında başka bir şey daha konuşmak istiyorum," dedi.

Barbar, "Bulursan konuşursun," deyip adamı resmen odadan kovdu. Elindeki telefona onu öldürmek ister gibi bakıyordu.

Sanırım konunun Arza ile ilgisi yoktu, ben çok meraklıydım. Çünkü Barbar'ın neye bu kadar sinirlendiğini de merak ediyordum. Hata yapan kimdi? Ne kadarlık bir açık vardı? Cezası ne olacaktı? Bunları söylemezse bu gece uyuyamazdım.

Kesik hepimize hoşça kalın deyip odadan çıktığında Arza tam karşıma oturdu. Kaşlarıyla Barbar'ı işaret etti, *ne derdi var* der gibi. Amirin elindeki telefonu gösterip elimle *karışık* demeye çalıştım. *Anladım* der gibi kafasını salladı.

Gözlerim üstüne değdi. Tek başına yemek yememişti. Bunu pantolonundaki lekeden anlamıştım. Sol tarafında oturan biri üstüne salçalı bir şey sıçratmıştı. Arza silmeyi denemiş ama pek başarılı olamamıştı. Kimle yemek yemişti ki? Hatta kimlerle? Sol tarafında oturan biri varsa karşısında oturan biri de olmalıydı. Bunların cevaplarını da istiyorum.

Barbar boğazını temizlediğinde ona odaklandım. Canı sıkkındı. Telefonda gördüğü şey onu bir hayli üzmüştü. Ellerini masada birleştirip düşünceli gözlerle bize baktı. "Ne için geldiğinizi tahmin edebiliyorum... Ama onu konuşmadan önce, gelmişken size şunu söyleyeyim," dediğinde sesi yorgun çıkmıştı.

İkimiz de yerimizde dikleştik. Barbar'ın ağzından çıkanın emir olduğunu ikimiz de biliyorduk. Dikkatle ona baktık.

"Bu işe önem veriyorlar. Bu sebeple ekleme yapmak istediler." Elini havaya kaldırdı. "Sakın itiraz etmeyin. Bu şekilde olacak. İtiraz kabul etmiyorum," dedi net bir dille.

"Ne eklemesi? Kişi mi olay mı?" diye sordum.

"Kişi," diye cevap verdiğinde, Arza ile göz göze geldik. Sanırım ikimiz de doğru tahmin ediyorduk. "Aslında tanıştığınız biri. Siz Şanzel ismiyle onu tanıyorsunuz. Size bu görevde yardımcı olacak."

O an Arza ile anladık ki bizi zorlu bir görev bekliyordu. Çatlak Şanzel'in başımıza ne işler açacağını ikimiz de bilmiyorduk. *Umarım*, diye geçirdim içimden, *gerçek kişiliği değildir bize gösterdiği.* Umarım gerçekte de çatlak ve pis biri değildi.

KADERİN ÇIKMAZINDA İKİ OYUNCU

"Hiç şaşmayan saat gibi işler durur kader."
-Yahya Kemal Beyatlı

Kaderin çıkmazında iki oyuncu.

Yeni günün ışıklarının yandığı, Pınar Mahallesi'nin bir sabaha daha uyandığı anda iki yabancıydık mahalleye gelen. Kendi ellerimizle yazdığımız senaryoyu oynamak için ilk adımımızı atıyorduk. Kaderin bizi sürüklediği bu yerde, elinde kalem tutan iki oyuncuyduk sadece. Perdenin açılma sesi doluyordu zihnime; bir kırbaç gibi ses çıkartıp ortadan ikiye ayrılıyor, bize oynamamız için sahneye davet ediyordu.

Hayat; sonu gelmeyen, perdesi hiç kapanmayan sahnelerin oyunu.

Gergindim. Bunun sebebi bir oyuna başlıyor oluşum değildi. Bunun sebebi ilk defa tek başıma oynamıyor oluşumdu. Birine bel bağlamak, onunla beraber adım atacak olmak beni bir yaya bağlanmışçasına geriyordu. Şimdiden ince ipin üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordum.

Aradan geçen zamanda onu biraz tanımıştım. Dosyasını okuduğumda da hakkında bilgi sahibi olmuştum. Ama bunlar yeterli değildi. Benim kendime göre kurallarım vardı ve o buna ayak uydurabilecek miydi, bilmiyordum. Onu oynarken, kendini adarken hiç görmemiştim. Bu yüzden beraber hareket edip bu işin üstünden başarıyla kalkabileceğimizden emin değildim. İkimiz de iyi oyuncuyduk ama beraber hareket etmek çok başka bir meziyetti.

Barbar'ın bizi uğurlamadan önce söylediği sözler, zihnime bir yılan gibi sızdı. Haklı olduğuna inanan tarafım zehrini kanıma karıştırmaya başlamıştı.

"Siz artık iki yarım, bir tamsınız. Birinizin adımını diğeri tamamlayacak. Biri nefes aldığında öbürü ciğerini boşaltacak. Beraber ilerleyecek, beraber kazanacak, beraber kaybedeceksiniz. Siz menzel'siniz. Bundan sonra sizin için tek bir yol var. O da avucunuzun içinde yazılı. Bu yüzden gözünüzle değil, ruhunuzla okuyun. Yoksa her şeyden önce birbirinize yenilirsiniz."

Şimdiye kadar onlarca ders almıştım. Bu derslerin arasında partnerimle nasıl çalışacağıma dair olanlar da vardı. İhtimalleri göz önünde

bulundurarak eğitmişlerdi bizi. Bu yüzden bilgisiz değildim. Ama yine de...

Gergin olmamın sebebinin *menzel*'in o olmasından kaynaklandığını düşünmemeye çalıştım. Biri değil, *Arza* olmasıydı.

Mahalledeydik. İçinde eşyalarımızın olduğu büyük kamyon yeni taşınacağımız binanın önünde durmuştu. Arza kamyon şoförüyle beraber kutuları aşağı indiriyordu. O kasları boşuna yapmamıştı, değil mi? Sergilemekten zevk alıyorsa kullanmaktan da zevk almalıydı.

Büyük kolilerin yukarı taşınmasına yardım eden iki kişi daha vardı. Hepsi Martaval'dan olduğu için ne yapmaları ya da yapmamaları gerektiğini biliyorlardı. Bu konuda rahattım.

Ben binanın önündeki küçük çardakta oturuyordum. Okuduğum kitabı kenara koymuştum ve mutsuz gözlerle etrafı izliyordum. Ailemizi kaybetmiştik. Abimle beraber yeni taşındığımız bu mahallede elbette mutlu görünemezdim. Bir anda savrulduğumuz, eski hayatlarımızı geride bıraktığımız için ne yapacağımı bilemezmiş gibi öylece duruyordum. Dışarıdan görünen buydu. İçeride ise herkesi göz hapsine almış bir kadın vardı.

Bu bakışı aynada çalıştığımda, kendi görüntüme bakarken beni yakalayan Arza gülmüş ve "Üzgün ve kederli değil, sinsi ve sanki birisi etini dişliyor da canın acıyormuş gibi duruyorsun. Biraz daha çalışman gerek, Tamay. Yoksa bana yetişemezsin." diyerek canımı sıkacağını sanmıştı.

Ukala ve kendini beğenmişti.

Ben de öyleydim ama ona uyuz oluyordum. Birinin etinin dişlenmesi gerekiyorsa bu kesinlikle oydu. Hayır, onun rolünün benimkine nazaran daha kolay oluşu değildi canımı sıkan. Ben zoru severdim. Sadece *onu* sevmiyordum.

Yaklaşık bir saat önce gelmiştik. Bu süre zarfında şüpheliler listemizde olan kimseyi görememiştim. Bunun nedeni sabahın erken bir saatinde olmamızdı. Güneş yeni yeni bize yüzünü gösteriyordu, şehir tamamen aydınlanmamıştı bile. Daha kimse uyanmamış olmalıydı. Katilimiz bu mahallede bir yerde mışıl mışıl uyuyordu. Onu aramak için geldiğimizden haberi olmadan rüyalardan rüyalara koşuyor olmalıydı. Ensesinde olduğumuzu hiçbir zaman bilemeyecekti.

Bakışlarım Arza'yı buldu. Yazın ortasında olduğumuz için üstünde ince bir tişört vardı. Vücudu ve dövmeleri *ben geldim* der gibi kendini belli ediyordu. Bu kadar dikkat çekmemesi gerektiği için ona dövmelerinin sorun olabileceğini söylemiştim. Ama kendisi çok bilmiş olduğu için

buna uygun bir rol belirleyeceğini söylemişti. Ve bulduğu rol benim hiç hoşuma gitmemişti. Bence benim rolüm daha zor ve bir o kadar da sıradandı.

Ben Damla Badem. 22 yaşındayım. Ankara'daki üniversitemden kaydımı İstanbul Üniversitesine aldırdım. Son anda ani bir değişiklikle Psikoloji Bölümü'nde okumaya karar vermiş bulunmaktayım. Ailemin ölümünden sonra memleketimiz olan Ankara'da durmak bana zor geldi. Bu yüzden abimi İstanbul'a taşınmamız için ikna ettim. Kendi hâlimde bir kızım. İnsanlarla kolay anlaşabilen, küçük bir aile içinde büyümüş, zaman zaman baskılanmış biriyim. En büyük hayalim kendi kliniğimi açabilmek. Bu konuda bana yardım edeceğini bildiğim abimle aramız çok iyi olmasa da bir başımıza kaldığımızdan beri daha iyi anlaşıyoruz.

Ve abim Yusuf Badem. 28 yaşında, Fen bilgisi öğretmeni. Özel bir okulda çalışıyor. Ankaralı olmamızın getirisi olarak bazen ağzı kayabiliyor. Özellikle kız kardeşi ile ilgili bir olay olduğunda hemen *la* demeye başlayıp içindeki o durdurulamaz Ankaralıyı ortaya çıkartabiliyor. Pek fazla yeteneği yok. Kavga etmeyi, ona bakan biri oldu mu, *Ne bakıyorsun lan?!* diye sormayı, kardeşinin kıyafetlerine karışmayı ve sigara içmeyi çok sever. Ailesini kaybettikten sonra kız kardeşinden başka kimsesi kalmadığı için daha da korumacı olmuştur.

Bunun yanı sıra Damla ve Yusuf birbirine bağlı olan abi kardeşti. Yusuf ne kadar Damla'ya kök söktürse de onun gözünde sevgi böyleydi. Damla'yı kısıtlaması, onu baskılaması onun nazarında kardeşini korumaktan başka bir şey değildi. Ona uyguladığı psikolojik şiddetin farkında bile değildi. Damla bir psikolog adayı olduğu için abisinin yanlışlarını görse de, sevgisini dile getirebilmesi için farklı yolların olduğunu bilse de sessiz kalıyordu. Abisine sözü geçmezdi. Ailesinden kalan tek fert olan abisiyle iyi anlaşmak için sessiz kalıyordu. Kalmak zorundaydı. Yoksa yalnız kalırdı. Ya da canı yanardı.

Damla gibiler çoktu. Damlalar etrafımızda, evimizde, mahallemizde, arkadaş çevremizdeydi. Lakin Damlalar bilmeliydi ki bu devran bir gün döner, adalet terazisi bu sefer haklı olana işlerdi. O yüzden yılmak da yoktu pes etmek de. Çünkü Yusuflar biter, Ahmetler, Mehmetler başlardı. Damlalar her seferinde ayağa kalkmak ve herkesten önce kendini kurtarmak zorundaydı.

Bize bu rolleri seçmek durumunda bırakan Martaval Akademi'ye buradan saygılarımı iletiyorum.

Açıkçası Arza'nın bana karışabilmek için bilerek Yusuf gibi bir karakter yarattığını düşünüyordum. Birbirimizi bulmamız gereken oyunda başarılı olamadığı için bana emir verme gibi bir şansı da olamamıştı. Ama şimdi abim rolü adı altında bana istediğini yaptırabilecekti. Özellikle de Yusuf rolünde.

Gözüme gelen güneşe engel olabilmek için köşeye doğru çekildiğim sırada binadan çıkan ikiliyi fark ettim. Bunlar bizim alt komşularımızdı. Hafta içi her gün sabahın bu vaktinde yürüyüşe çıktıklarını biliyordum.

Adı Burcu olan genç kız benimle göz göze geldi. Kocaman gülümsediğinde ben de ona gülümsedim. Babasına beni işaret etti. Varlığımı fark eden babası ile beraber bana doğru yürümeye başladılar.

Onlarla ilgili detaylı bir araştırma yapmamıştım. Çünkü kendileri şüphelilerimiz arasında değillerdi. Baba Osman Kuyu'nun iki tane evladı vardı. Birisi neşesi yüzüne yansıyan kızı Burcu, diğeri de asker olan oğlu Seyfullah'tı. Karısı Gülfem Kuyu ile mutlu bir ilişkileri vardı. Sıradan bir çekirdek aileydiler.

Şimdilik.

Yanıma yaklaşınca, "Günaydın," dedi Osman Kuyu. 62 yaşında, emekli devlet memuruydu. Tek derdi, zayıflamak isteyen ama bir türlü iradesine engel olamayan kızına yardımcı olmak ve oğlunu özlemekti. Ayaklandığım sırada, "Siz yeni kiracılar olmalısınız," dedi, hem sevecen hem de meraklı bir sesle.

Kafamı salladım. "Evet, yeni kiracılarız," derken gülümsüyordum. "13 numaraya taşınıyoruz."

Binada boş olan tek dairenin 13 numara olduğunu bilseler de ikisi de bir an durgunlaştı. *Kimse bir adamın kanlar içinde öldürüldüğü bir eve taşınmak istemez* diye düşünüyor olmalıydılar.

Burcu elini bana doğru uzattı. "Hoş geldiniz, ben Burcu," dedi neşeli bir sesle. Bembeyaz yüzü, tombul yanakları ve elaya çalan gözleri vardı. 16 yaşında, 1.60 boylarında, yaklaşık 78-80 kiloydu. Kilo vermek isteme nedeninin toplum baskısı olduğunu biliyordum. Yoksa kendisi hâlinden gayet memnundu. Ondan memnun olmayan insanların yargılayıcı bakışları yüzünden her sabah yürüyüşe çıkıyordu. "Biz sizin alt katınızda oturuyoruz. Komşunuzuz," dediğinde elini sıktım.

Onun gibi gülümsedim. "Damla ben de. Memnun oldum," dedim.

Osman Kuyu boşalan kamyona doğru baktı. "Yardıma ihtiyacınız var mı? Ya da bir şeye ihtiyacınız?" Kafamı hafifçe sağa sola salladım. "Çekinmeyin hiç. Biz 11 numarada oturuyoruz. Bir şey lazım olursa

mutlaka gelin. Bizim hanıma söylerim, size yiyecek bir şeyler hazırlar. Bugün telaştan ne yapacağınızı bilemezsiniz siz." Bir an durup, "Ya da akşam bize yemeğe gelin. Hem tanışmış oluruz," dedi sevecen bir sesle. Böyleydi işte Türk misafirperverliği. Daha tanışalı birkaç dakika olan komşunu yemeğe davet etmekti. Mahcup bir şekilde gülümserken bu fırsatı geri tepemeyerek kafamı *olur* anlamında salladım. Osman Kuyu etrafa kısa bir bakış attı. "Babanlar yukarıda mı? Onları göremedim."

Acı bir gülümseme yerleştirdim yüzüme. İçimdeki o küçük kız çocuğunun kırık kalbinin acısını yansıttım gözlerime. Osman Kuyu ne olduğunu anlarmış gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Onları üzmek istemesem de rolüm böyleydi. *Mecburdum.*

Bize doğru gelen Arza'ya değdi bakışlarım. Bize doğru hızlı adımlarla geliyordu. "Sizlere ömür," dedim buruk bir sesle.

Baba kız aynı anda, "Başınız sağ olsun," dedi.

Bu sırada Arza yanıma gelmişti. Heybetli vücudu yanımda yer bulduğunda, bakışlarının hedefinde olan yer hoşuma gitmedi. "Abim la," dedi gözleriyle tişörtümü işaret ederek. Hafifçe açılan tişörtüme doğru uyarıcı bakışlar atmakla meşguldü.

Abim la. Yarattığı karakter buydu işte.

Rolünün sinirlerimi bozduğunu söylemiş miydim?

Ona ters ters bakmak istesem de bunu yapmak yerine V yaka tişörtü yukarı doğru çektim. Bu hareketimden memnun bir ifadeyle Osman Kuyu'ya baktı. "Selamünaleyküm," dedi. Elini uzattı. "Ben Yusuf, Damla'nın abisiyim."

Osman Kuyu onun elini sıktı. "Aleykümselam. Mahallemize hoş geldiniz," dedi. Kolunu kızının omzuna attı. Onu sevgisiyle sarmaladı. "Ben de yardıma ihtiyacınız var mı diye soruyordum. Kızımla yürüyüşe gidecektik ama biraz erteleyebiliriz."

Kızının yürüyüşe falan gidesi kalmamıştı. Kızı ayaküstü, beş dakikada Arza'ya âşık olmuştu. Neredeyse gözünden kalpler çıkarak Arza'ya bakıyordu. Nasıl baktığından haberi olmasa gerekti çünkü böyle göründüğünü bilse koşarak buradan uzaklaşırdı. Onun yanaklarını sıkma isteği ile dolmuştum. Bir yandan da ona hak veriyordum. Mahalleye yeni taşınan, gizemli bir genç adam; esmer, uzun boylu, tişörtü terden vücuduna yapışarak kaslarını belli ediyor, dağılmış saçları ile kısık gözler... Onun yaşındaki bir genç kız tabii ki bu şekilde bakardı.

Arza kafasını *eyvallah* der gibi eğdi. "Şimdilik bir şeye ihtiyacımız yok. Olursa rahatsız ederiz. Eyvallah yine de," dedi pürüzlü bir sesle. Ağır abiydi ya, kendi işini kendi görürdü, kimseden yardım istemezdi.

Ayak uçlarımda yavaşça kalkıp indim. "Bizi akşam yemeğine davet ettiler," diye araya girdim. Bu beni duygulandırmış gibi abime baktım. "Uzun zamandır ev yemeği yemiyorduk," derken sesim özlem dolu çıksın diye uğraşmıştım.

Arza'nın bakışlarından geçen anlamı bir tek ben biliyordum. Diğerlerine göre, sadece kardeşi için üzülen bir abiydi görünen. Benim gördüğüm ise ilk dakikadan güzel bir başlangıç yaptığımızı söyleyen bir partner.

"Öyle mi?" dedi Arza memnun bir ifadeyle. Aslında ifadesindeki memnuniyet daha çok kardeşinin mutluluğundan kaynaklıydı. Osman Kuyu'ya minnetini gizlemeden baktı. "Sağ olasın." Bakışları bir an Burcu'ya değdi ve ona olan hayran bakışları fark etti. Yadırgamamıştı. Üstünde durmadan, "Ben gideyim. Daha yapılacak çok iş var," deyip konuyu kapattı.

Osman Kuyu, "O zaman akşam görüşürüz. Kolay gelsin size," diyerek kızı ile beraber yanımızdan uzaklaştı.

Kolileri taşımıyor olmak gerçekten işime gelmişti. Abim bana iş yaptırmayacak kadar kırılgan olduğumu düşünüyordu. Bu yüzden ben süs bebeği gibi köşede oturuyordum. Kolayca kırılabilen tırnaklarımı heba etmek istemezdim.

Güzel başladığımıza inanarak Arza'ya baktım. O ise önümüzden geçen, kolileri taşıyan adamlara bakıyordu. Pantolonunu yukarı doğru çekerken bana yandan bir bakış attı. Erkeksi bir sesle, "Dikkatli otur, Damla. Önün açılıyor," dedikten sonra işinin başına döndü.

Dışarıda, yanımızda kimse olmasa bile abi kardeş rolü oynamaya devam edecektik, tedbir amaçlı. Evde işler başkaydı. Sadece evde kendimiz olabilirdik. O yüzden beni uyarmasına sessizce cevap verdim ve kitabıma geri döndüm.

Herkesin bir noktada zor bir hayatı olmuştur. Hepimizin ayağı takılmıştır taşa. En mutlu zannettiklerimiz bile bir yerden kırılmışlar, en güler yüzlü olanlar dahi büyük acılar taşımışlardır. Kimse dışarıdan göründüğü gibi değildir. Herkesin içine yara olan bir derdi vardır.

Benim yaram ablamdı.

Onun için gelmiştim bu dünyaya. Benden alınan iliğin ona çare olması için var olmuştum. O iyi olsun diye nefes almıştım. Ama yeterli olmamıştı, o son nefesini benden kilometrelerce uzakta vermişti. Onun için geldiğim bu dünyadan göçüp gitmişti. Bedenimden kopan parça ona derman olmuştu ama yetmemişti. Benim aldığım nefes, toprağın altında yatarken ona can olamamıştı.

Bu sebeptendir ki kendimi bir türlü yeterli hissedemiyordum. Başarılı olamamıştım. O genç yaşta toprak olmuştu. Ben ona çare olsun diye var olduğum benlikle nefes almaya devam ediyordum.

Çok keşkem vardı bu hayatta. Aklı başında, ne istediğini bilen bir kadındım ama benim de geçmişe dönük pişmanlıklarım çoktu. İşimde başarılıydım, tuttuğumu koparırdım, evet ama bir yerde benim de kırılmaya müsait bir kalbim vardı. Ablamın gidişiyle paramparça olmuştum. Küçük bir kızken ona hayat olmanın haklı gururuyla omuzlarımı dikleştirirken bir anda veda edişinin haberini almıştım.

"Sen bana can oldun, ben de sana canan olacağım."

Bunu söyleyen ablam bu hayattaki ilk sevgilimdi. Ona göre *sevgilinin* anlamı, sadece bir erkeğe yüklenecek kadar basit değildi. *Sevmek* kökünden gelen, *sevgi* diye türeyen ve *sevgili* olan bu kelimeyi sevdiği insanlara söylerdi. Bu kelimeyi bir tek hayatındaki erkeğe söylemek doğru gelmiyordu ona. Anneme de *sevgilim* derdi, babama da, bana da. Bizi seviyordu, içinde kocaman bir sevgi vardı ve biz onun sevgilisiydik. "Günaydın, sevgililerim!" diye açardı telefonu. O sesi kulaklarımdan hiçbir zaman silinmeyecekti.

Bir keresinde bana bir mektup yazmıştı. Okula başladığım ilk yıl, o yanımda değildi ve ben çok üzülüyordum. Hem o yanımda yok diye hem de yeni bir dünyaya adım atıyorum diye. Sabah okula gitmeden önce endişe doluyken onun yokluğunu hissediyordum. Annem sıkıntımı anlar gibi elinde bir mektupla çıkagelmiş, *ablandan* deyip mektubu bana uzatmıştı. Daha okumayı tam çözememiştim. Annem mektubu defalarca okurken delirme noktasına gelmişti.

O anki heyecanımı, titreyen ellerimi hiç unutamadım. Yazdıklarını da unutamayacağım gibi.

Sevgili kardeşim,

Bugün yeni bir hayata ilk adımını atıyorsun. Yanında değilim ama kalbim seninle. Senin için dilediğim güzel dileklerimi bir kuşa verdim. Uçup sana getirecek ve sen bugünü kolaylıkla atlatacaksın.

İlk göz ağrım, ablasının canı, yolun bahtın açık olsun. Şimdiden çok güzel işler başaracağını, göğsümü gururla kabartacağını biliyorum. Her zaman yanında olduğumu, her kararında arkanda olduğumu unutma. Seni çok seviyor ve en yakın zamanda yanına gelmenin hayalini kuruyorum. Kendine, ben gelene kadar çok iyi bak ve seni çok özlediğimi unutma.

Seni canından bile çok seven ablan

"Unutur muyum, abla?" diye fısıldadım kendi kendime. *Ben seni ölsem unutamam.* Ondan bana kalan, en değerli eşyaları koyduğum kutuyu göğsüme doğru bastırdım, ona sarılıyormuş gibi. Derin bir nefes çektim içime, kutuyu yatağımın altına doğru ittim. "Her zaman en yakınımda olacaksın," dedim beni duymasını umarak.

Bu evde o kutudan başka değerli bir şeyim yoktu. O yüzden başka hiçbir şeyi yerleştirmemiştim. Kutuyu alıp kendi odama gelmiştim. Onu en yakınımda hissetmeden uyku girmezdi gözüme.

Arza ise salonda bir şeylerle uğraşıyordu. *Benden yardım istemeden nasıl durabilir* diye düşündüğüm sırada, "Damla!" diye seslendi. Yüksek bir sesle seslendiği için *Azra* ya da *Tamay* dememiş olmalıydı. Komşuların duymasını istemezdik.

"Geliyorum!" diye cevap verirken bir yandan da üstümdekileri çıkartıyordum. Terlemiştim. Duş almak için şampuanların olduğu kutuyu bulmam gerekiyordu. Üşendiğim için sadece kıyafetlerimi değiştirdim. Hızlıydım fakat ona göre yeterli olmamalıydı. Bana ateşe düşmüş gibi bir kere daha seslenen adamın yanına doğru adımladım.

Salona gireceğim sırada tekrar bağırdı. "Ne bağırıyorsun? Ne oldu?" diye sordum.

Elinde kocaman bir koliyle salonun ortasında dikiliyordu. O da terlemiş olacak ki üstündeki tişörtü çıkarmıştı. Bana sinirli bir ifade ile bakarken bedenimi hızlıca süzdü. "Evde böyle dolaşma istersen," dedi. Kafasıyla perdeleri işaret etti. "Perdeleri taktım ama her an kapı çalabilir. Uzun bir şeyler giyin."

"Abartma istersen," dedim. Koltuğun üstündeki koliyi yere indirip oturdum. "Kendi evimizde de rahat rahat oturamayacak mıyız, Talan? Kapı çalarsa üstüme bir şey geçirir öyle açarım," diye, umursamaz bir sesle karşılık verdim.

Kaşları daha da çatıldı. "Ben uyarımı yapayım da sonra bir şey olduğu zaman neden uyarmadın deme bana." Demezdim. Benim ne kadar

dikkatli olduğumdan haberi yoktu. Kucağındaki koliyi yere indirdi. Böylelikle geniş göğsü gözlerimin önüne serildi. Ellerini beline koydu. "Odanızdaki işiniz bittiyse bana yardım etmeyi düşünür müsünüz, prenses hazretleri? Sabahtan beri bunları taşıyacağım diye belim koptu," deyip kolilerden birini ayağıyla itti.

Rahat bir şekilde arkama yaslandım. "Aa, hani ben abisinin prensesiydim? Sana nasıl yardım edeceğim?" diye dalga geçtim. Bana sinirli bir ifadeyle dudaklarını yalayarak baktı. "Ben yapamam, abiciğim... Tırnağım falan kırılır, olmaz," deyip elimi uzatarak tırnaklarıma baktım.

Bıkkın bir nefes verdi. Saatlerdir kolileri taşı, onları aç, yerleştir falan derken bayağı yorulmuş olmalıydı. Ama bana bu rolü seçen kendisi olduğu için konuşmaya hakkı yoktu.

Dişlerinin arasından, "En azından kendi eşyalarını yerleştirirsin, değil mi, güzel kardeşim?" dedi.

Abartılı bir ifadeyle, "Nasıl yani?" dedim inanamazmış gibi. Elimi göğsüme yasladım. "Ben güzel miyim?"

"Tamay!" dedi sert bir sesle. Olduğu yerden bana doğru eğildi. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" Kafamı *evet* anlamında sallayınca *ya sabır* çekti. "Kalk da bir işe yara artık. Mutfak malzemeleriyle, banyoyu sen yerleştireceksin. Ağzın değil, elin iş tutsun," dedi. Sesinde, bana emir verirken kullandığı pervasız ton vardı.

Suratımı buruşturdum. "Peki kim not tutacak, rapor yazacak? Yazmayı sevmediğini biliyorum. Ben rapor vereceksem sen de başka şeyler yapacaksın. Bu da demek oluyor ki benim parmaklarım klavyede ter dökecekken senin parmakların..."

"Benim parmaklarımın ter dökmek istediği çok güzel yerler var," diye araya girdi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Döksün o zaman?"

Derin bir nefes verirken yüzümü dikkatle inceledi. Beni öldürmek ister gibi baktığını söylesem abartmış olmazdım. Yüzünü sertçe sıvazlayıp ağzının içinden bir şeyler homurdandı. Yere bıraktığı koliyi tekrar aldı. "Yemeği, bulaşığı, ütüyü de ben mi halledeyim? Sabah yatağına kahvaltı da getireyim mi?" diye alayla karışık bir sinirle sordu.

Gıcık bir şekilde sırıttım. "Hayır demem."

Kendi kendine bir şeyler mırıldandığını duydum. Anladığım kelimeler sabır, dayanma gücü, yardımdan ibaretti. Âmin dedim.

Odadan çıkmadan önce bana kısa bir bakış attı. "Senin odana karışmam. İç çamaşırlarını gayet net bir şekilde görmüştüm zaten ama bana

bir kere görmek yetti. Onları kendin yerleştireceksin," deyip salondan çıktı.

"Ağzın değil, parmakların çalışsın, Talan," diye seslendim arkasından.

Kapının önünde duran bilgisayar çantamı aldım ve tekrar koltuğa oturdum. Bu görev için açtığım dosyanın üstüne tıkladım. Birkaç saattir şahit olduğum şeyleri yazmaya başladım. Şimdiye kadar kayda değer bir şey olmamıştı ama yine de yazmak, ufak noktaları kaçırmamak için en doğru yoldu. Bu yüzden aklıma gelebilecek her şeyi yazdım.

Ara sıra kâğıda da not alıyordum. Böyle olunca zihnim daha iyi çalışıyordu.

Bu sırada Arza içeri girdi. Üstüne beyaz bir atlet giymişti. "Senin gözüne çarpan bir detay var mıydı?" diye sorunca bakışları beni buldu. Elinde tuttuğu fincanı sehpanın üstüne bıraktı. Birkaç saniye düşündükten sonra konuşmaya başladı:

"Sabah erken bir saatte gelmemize rağmen sesi duyanlar camdaydı. Merakla kim gelmiş diye bakıyorlardı. Bunun tek nedeni sadece gürültü değil. Binada tek boş daire burası. Ve cinayet burada işlendiği için herkes bu daireye kimin taşındığını merak ediyor." Devam etmesi için kafamı salladım. Bunları çoktan yazmıştım. Kendisine sigara yaktı. "Olayı kimsenin görmemesinin imkânsız olduğunu bir kere daha anlamış olduk. Meraklı komşulardan biri camda olmasa diğeri kesin olurdu."

Bana da bir sigara vermesi için el ettiğimde paketi bana uzattı. Dudaklarım arasına aldığım sigarayı yakmak için çakmağı isteyecektim ama o önce davrandı. Sigaramı yakıp yavaşça uzaklaştı. Büyük bir dumanı içime çektiğim sırada bir an aklına gelmiş olan şeyle kaşlarının çatıldığını gördüm.

"Ne söyleyeceğini biliyorum," dedim. "Benim sigara içmem karakterime uymuyor. Kesin kokacağımı söyleyeceksin." Bakışlarında *en azından hatanı biliyorsun* der gibi bir ifade vardı. Her şeyi en çok kendisinin bildiğini sanıyordu. "Ama sigara içmeye yeni başladım. Ailemi kaybettikten sonra kendime tutunacak bir dal aramıştım ve çözümü sigarada buldum. Olamaz mı?" diye bilmiş bir sesle konuştum.

Sigarasının dumanı dudaklarının arasından bir yılan gibi süzülürken, "Her şeye de bir cevabın var," diye mırıldandı. Ona *ne sandın* der gibi baktım. Fincanı tekrar eline aldı. Bir fincana bir bana baktı. "Sıcak su var. Sana da kahve yapmamı ister misin?"

"Zahmet olmazsa..." dediğimde bir şey demeden salondan çıktı. *En azından düşünceli biri* diye geçirdim içimden. O gelene kadar aldığım notları başlıklara ayırdım. Birkaç dakika sonra elinde fincanla içeri girdi. "Teşekkür ederim," dedim, kahveyi elinden aldım.

"Afiyet olsun," deyip sandalyelerden birini kendine doğru çekti. Ters bir şekilde oturdu ve kollarını ön tarafa doğru uzattı. Bir sigara daha yakmıştı. "Birazdan karşı komşumuzun kapısını çalacağım," dedi.

"Ahmet Haluk?"

Sigarasını dudaklarının arasında koyup kafasını aşağı yukarı salladı. Cebinden telefonunu çıkardı, dikkatle bir şeyler yazmaya başladı. "İlk şüphelimiz değil miydi?" diye sordu. Cevabını bildiğinden devam etti. "Beklemeden muhabbete girsek iyi olur. Takım çantasını bulamadım deyip ondan tornavida isteyeceğim. Umalım da eve gelip yardım etmeyi teklif etsin." Dudakları arasında oynayan sigarası her an yere düşecek gibi duruyordu. "Evde olmayabilir," deyip ayaklandı. "Bu saatlerde arkadaşına yardım etmeye gidiyor. Yine de bir şansımı deneyeceğim."

O ilk şüphelimizin yanına giderken ben de ne olur ne olmaz diye üstümü değiştirmeye odama geldim. Uzun, bol bir eşofmanla dizlerime kadar uzanan bol bir tişört giydim. Hava sıcaktı ve ben suçu günahı olmamasına rağmen Arza'ya patlamak istiyordum.

Aynadan kendime baktım. Göreve başlamadan önce ikimiz de ailemizin yanına uğramıştık. Bu sebeple ben biraz kilo almıştım. Fiziğimden pek belli olmasa da yanaklarımdan belli oluyordu. Bu hâlimi seviyordum. Kulaklarımın kepçeliği zayıfladığımda daha da belirginleşiyormuş gibi geliyordu. Bu yüzden kilo aldığımda kulaklarım daha az dikkat çekiyormuş gibi hissediyordum. Saçma bir bakış açısıydı.

Biraz sonra içeriden gelen seslerle kulak kabarttım. Arza başarılı olmuştu. İlk şüphelimiz Ahmet Haluk evimize gelmişti. Damla rolüne bürünüp içeri doğru adımlamaya başladım. Onları holde konuşurlarken gördüm.

Ahmet Haluk, "Sorun değil, kardeşim," dedi Arza'ya bakıp. Elinde tuttuğu takım çantasını hafifçe salladı. "Şu an sana yardım etmekten başka bir işim yok. Bana da zaman geçmiş olur." Sağına doğu döndüğünde beni gördü ve hemen kafasını çevirdi. Bana bakmadan kafasıyla selam verdi.

Selamını aldığım sırada Arza, "Kardeşim, Damla," dedi sert bir sesle. Gerçekten sert bir sesle konuşmuştu. Sanki *kardeşim* kelimesinin altını çiziyor gibiydi. Ama zaten Ahmet Haluk bunun bilincindeydi.

Adam kafasını bir daha eğdi. Arza'nın tavrını anlamış olacak ki, "Memnun oldum, bacım," dedi, bana bakmadan. Eliyle salonu işaret etti. "Şuraya mı geçiyoruz?" diye çekingen bir sesle sordu.

Arza, "Evet abi, geç sen," dediğinde Ahmet Haluk salona geçti ve Arza hemen yanıma yaklaştı. "Ben adamın ağzından laf almaya çalışırken sen bize soğuk bir şeyler getir. Bir de ortalıkta çok dolanma," dedi kısık bir sesle.

Uzaklaşacağı sırada onu kolundan yakaladım. "Sen ne zaman bana emir verebilecek seviyeye geldin? Ortalıkta çok dolanma ne demek? Tek başına değilsin, biliyorsun değil mi?" diye ters bir şekilde sordum. "Hem sen bizim buzdolabımızda bir şey mi var sanıyorsun? Nereden bulayım soğuk bir şeyler?"

Birkaç saniye bana tepkisiz bir şekilde baktı. "Bakkala git," dediğinde gözlerimi devirdim. Sanki ben bunu bilmiyordum! "Ne? Bunu akıl edebiliyorsan neden bana soruyorsun?"

"Kadın kısmı bakkala gidebilir miydi ya?" dedim. Suratımı ekşittim. "Buna da laf edersin sandım da..."

"Abartma, Tamay. Sanki bütün bu değer yargılarını ben oluşturmuşum gibi davranma. Ben sadece onlardan biri olmaya çalışıyorum. Onlar gibi değilim. Sana emir verdiğim falan da yok. Sen emir alacak biri misin?" *Yani* der gibi kaşlarımı kaldırdım. "Sadece adam varken ortalıkta dolaşma da adamın dikkati dağılmasın, ağzından laf alabileyim diye söylüyorum. Şimdi kolumu himayene almayacaksan geri alabilir miyim?" deyip kaşlarıyla elimi işaret etti. Kolunu kavrayışıma son verdiğimde bana koyu gözleriyle baktı. "Bakkalın oğlu oradaysa ne yapacağını sen biliyorsun," diye uyarıcı bir sesle konuşup gittiğinde gözlerimi devirdim.

"Sen demesen bilmiyordum sanki!" diye kendi kendime homurdandım. Cüzdanımdan para aldım ve ayakkabılarımı giyip dışarı çıktım.

Biz ikinci kattaydık. Binanın sessiz sakinleri yıllardır burada oturuyordu. Sadece bizim oturduğumuz daire yaklaşık bir sene kadar boş kalmış, diğer daireler bina yapıldığından beri hiç boşalmamıştı. Bu sebeple binadaki herkes birbirini tanıyordu. Herkesin her şeyden haberi olabiliyordu.

Ne hikmetse bir tek cinayet günü kimsenin hiçbir şeyden haberi olmamıştı.

Giriş kata geldiğim sırada Sülün ailesinin kapısı açıldı. Kapının önüne çöp poşetini bırakan, adının Gamze Sülün olduğunu bildiğim kız beni fark edince irkilir gibi oldu. Bana karşısında canavar görmüş gibi

baktığında aldırmadım. Hafifçe gülümseyip selam verdim. Ama o bunu göremeden hızla doğruldu ve kapıyı sertçe kapattı.

Bu aile çok garipti. Onları şüpheli listesine almamıştık ama yine de bir şeyin başlangıcı olabilirlerdi. Cinayetin işlendiği günden kısa bir zaman önce ailede garip davranışlar baş göstermeye başlamıştı. Bugün sabah tanıştığım Burcu Kuyu, biraz önce kapıyı açan Gamze Sülün'ün kız kardeşi olan Simge Sülün ile çok yakın arkadaşlardı. Ama bir anda Simge kendi hâline dönmüş, tüm arkadaşlarından soyutlanmış, son günlerde okula bile gitmemişti. Psikolojik destek almaya başladığını biliyordum ama doktor-hasta mahremiyetinden dolayı detaylarını öğrenemiyordum.

Biraz önce kapıyı suratıma çarpan Gamze Sülün ise bambaşka bir olaydı. Burcu'nun asker olan abisi Seyfullah ile birlikteydi fakat cinayetten sonra ayrılmışlardı. Bunun sebebini, Seyfullah'ın askere gitmesi ve ayrı düşmeleri olarak da yorumlayabilirdik. Bu konunun detaylarını bugün Kuyu ailesinden öğrenebilmeyi umuyordum.

Binadan çıktığım sırada sıcak hava yüzüme çarptı. Yazın ortasında olduğumuz için bu çok normaldi ama üstümdekilerin de etkisi vardı. Tabiri caizse yanıyordum. Elimi gözüme siper edip güneşten korunmaya çalışırken sanki bakkalın yerini bilmiyormuşum gibi etrafa bakınıyordum. Bunu yaparken de insanları izliyordum. Pek fazla dikkat çeken biri yoktu. Bu yüzden bakkalın yolunu tuttum. İlk başta yanlış sokağa girmiş gibi, sonra da doğru yolu bulmuş gibi yaptım. Bakkalın önüne geldiğimde şüpheliler arasında olan bakkalın oğlunun içeride olmasını diledim ve içeri girdim.

Küçük bakkalın içi tam bir mahalle bakkalı gibiydi. Eskiyi özleten sıcak bir havası vardı. Çalışan kimseyi göremeyince, "Merhaba," diye çekingen bir sesle seslendim. "Kimse var mı?"

Arka taraftan, "Geliyorum," diye bir ses geldi. Sonra bakkalın oğlu içeri giriş yaptı. *Selçuk Şengül. En büyük şüphelilerimizden biri.* "Hoş geldin," dedi beni yavaşça süzüp. Beni tanıyıp tanımadığını tartıyordu. Bakışlarında başka bir anlam yoktu. Kasanın olduğu tarafa doğru geldi. "Yeni taşınanlardan mısın?"

Mahallede her şey çok hızlı yayılıyordu. Tabii kimsenin taşınmak istemediği daireye taşınmamız da bunda bir etken olabilirdi.

Kibar bir sesle, "Hoş bulduk, evet," dedim. O dikkatle beni incelerken ben içecekleri alacağım dolabın yanına geldim. Ne alsam diye bakınıyor gibi yapıp dolabın yansımasından onun hareketlerini izlemeye başladım. O ise dikkatle beni süzüyordu. Onu izlediğimden haberi yoktu.

Mahallede sadece birkaç kişinin, cinayete kurban giden Hakkı Arıkan ile geçmişe dayanan bir bağı vardı. Bakkalın üvey oğlu Selçuk Şengül bunlardan biriydi. Şimdilerde 24 yaşında olan Selçuk ilkokula başlayana kadar yetimhanede kalmıştı. Ve onun yetimhanede bulunduğu zamanda Hakkı Arıkan yetimhane müdürüydü. Aralarında bir şey geçtiğine dair bir kanıt yoktu. Fakat Hakkı Arıkan buraya taşındıktan birkaç ay sonra, Selçuk'un aynı mahalleye taşınması onu şüpheli gösteriyordu.

Gözleri bedenimde dolandıktan sonra sandalyesine oturdu. İzlemeye değer bir şey olmadığını görünce dolabı açıp içecekleri aldım. Başka bir şey bakmadan hepsini kasanın önüne bıraktım. Tekrar ayaklandı ve hepsini poşete koyarken yeniden konuşmaya başladı. "Abinle beraber gelmişsin?" dedi sorar gibi. Kafamı kaldırıp gözlerine baktığımda yüzümü dikkatle inceledi. 24 yaşındaydı ve tam yaşını gösteriyordu. "Ailenizi kaybetmişiniz. Başınız sağ olsun," dedi içtenlikle.

Kafamı salladım. "Sağ ol," dedim.

Poşeti uzattı. "182.75 burası," dedi. Uzattığım parayı alırken, "Adın ne? Ben Selçuk," deyip hafifçe tebessüm etti. Bakışları, hareketleri, beden dilini inceledikçe eve gidip ona dair öğrendiklerimi yazma isteğiyle doluyordum. Para üstünü verdi. "Yıllardır buradayız. Sana mahalle konusunda yardımcı olurum," diye istekle konuştu.

"Teşekkür ederim," diye tatlı bir sesle mırıldandım. Elimi nazik bir şekilde ona doğru uzattım. "Damla ben de. Memnun oldum, Selçuk."

Elimi sıkıca kavrayıp salladı. "İnsan adını yaşatır derlermiş," diye gözlerimin içine bakarak mırıldandı. "Ben de memnun oldum, Damla. Abinle de tanışmak isterim," dediği sırada isteği hemen kabul olmuş olacak ki içeri *abim* girdi.

Abim ilk önce birbirine kenetli ellerimize, sonra Selçuk'a baktı. Çatık kaşları ve arkasında birleştirdiği elleriyle rolüne girmiş gibi görünüyordu. "Hayırdır, birader? Benimle tanışıp ne yapacaksın?" diye buz gibi bir sesle sordu. Çenesiyle ellerimizi işaret etti. "Elini kardeşimin elinden çekmeyi düşünüyor musun, yoksa..." demeye kalmadan ben elimi Selçuk'un elinden çektim.

"Abi," dedim ne diyeceğimi bilemiyormuşum gibi. Korkudan elimi kolumu koyacak yeri şaşırmış gibi davranıyordum.

Arza içeri doğru yavaş adımlarla girdi. Beni arkasına alıp önüme geçerken, "Abi ya, abi," diye homurdandı. Sert ve tehditkâr bir sesle, "Buyur kardeşim, ne yapacaktın beni?" diye sordu.

Selçuk'un yüzünü göremiyordum çünkü karşımda Arza'nın sırtı vardı. Kendisi hakkında öğrendiklerime göre Selçuk geri vites yapacak biri değildi. Rahat bir ifadeyle, "Tanışmak istedim. Bir sakıncası mı var?" dediğinde yanılmadığımı kanıtlamış oldu.

Arza hafif sinirle güldü. "Tanışırız. Madem bu kadar istiyorsun, biz seninle çok güzel tanışırız," dediğinde ben bile sesinin soğukluğu ile üşüdüysem Selçuk'u düşünemiyordum. Arza kafasını çevirip bana yandan bir bakış attı. "Damla, sen eve geç!" Hiçbir şey demeden, onlara bakmadan ilerlediğim sırada arkamdan seslendi. "Eve girme, kapının önünde beni bekle!"

Neden diye düşünmemize gerek yok. Evde başka bir erkekle yalnız kalamazdım tabii ki. Sonra adım falan çıkardı, maazallah.

Hızlı adımlarla evin yolunu tutarken Arza ile önceden yaptığımız, birkaç gün sonra devreye koyarız diye düşündüğümüz planın başlamış olmasının sevincini yaşıyordum. Benim bakkalın oğlu ile konuşmam, Arza'nın bizi temas hâlinde yakalamasının işimize yarayacağını düşünmüştük. Yasak aşk, ulaşılamaz kız her zaman dikkat çekerdi. Abi faktörü dikbaşlı bir genci yıldırmazdı. Selçuk'un benden hoşlanası yoksa bile artık olmuştu. Dikkatini üzerime çekebilmiş ve bir dahaki görüşmemiz için zemin hazırlamıştım.

Camdan beni izleyen teyzeleri umursamadan binaya girdim ve kapının önünde beklemeye başladım. Poşeti yere bırakıp yüzümü yelledim ama nafileydi. Hava o kadar sıcaktı ki her dakika duş alsam bile fayda etmezdi. Resmen yanıyordum.

Bugün verimli ilerliyordu. Arza da Ahmet Haluk'tan bir şeyler öğrenirse, gece Kuyuların evine gidince işimize yarayan bilgiler elde edersek, vaktinden önce buradan ayrılabilirdik. Bir sonraki oyunda görevlerimizi kendimiz belirleyeceğimizden bir an önce bu oyun bitsin istemekte haklıydım. Bu rolde kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum. En ufak bir yanlışımızda tepemize bineceklerini biliyordum. Hem dikkatli hem de hızlı olmalıydık. Zaten gözlerine batmışken bir de hata yaparsak bir daha ellerinden kurtulamazdık.

Derin bir of çektiğim sırada sırtımı yasladığım kapı açıldı. Geriye doğru sendeledim. Kapıyı açan Ahmet Haluk bana dokunmak istemiyor olsa gerek beni tutmak yerine hızlı bir refleks ile kapıyı kapatıp düşmeme engel oldu.

Ben dengemi sağlayınca kapıyı tekrar açtı. "Pardon bacım, kusura bakma. Seni fark edemedim," dedi. Bana değil başka yerlere bakıyordu.

"Matkap evde kalmış da onu alacaktım," diye açıklama yapınca, kenara doğru çekilip geçmesine izin verdim. Başka bir şey demeden evine girdi ve kapıyı hızlıca kapattı.

Bu davranışının nedeninin Arza'nın tavrı olmayacağını bilecek kadar insanları tanıyordum. Ahmet Haluk kadınlara karşı fazla nazik ve dikkatliydi. Bunun arkasında yatan bir neden olduğuna emindim. Umarım Arza bunun nedenini öğrenmiştir diye içimden geçirirken agresif abiyi oynayan rol arkadaşım merdivenin başında belirdi.

Adımları yeri titretecek kadar sertti. Rolüne bürünmüş olduğunu anladım. Her an bir kapı deliğinden izleniyor olabilirdik. "Sana ben ne diyorum, Damla? Neden sözümden çıkıyorsun?" diye yüksek sesle sordu ve hemen önümde bitti. Burnundan soluyordu ve gerçekten kızmış rolünü iyi oynuyordu. "Neden sıktın o herifin elini? Niye sana öyle sırıtıyordu? Daha bismillah! Geldik bir, elini tuttu iki!" diye bağırdı.

Oscarlık oyunculuk sergiliyordu. Geri kalamazdım.

"A-abi... tanışmak maksadıyla..." diye söze başladığımda sesim titriyordu.

"Ne gerek var, Damla?" diye resmen kükredi. Binadaki herkes varlığımızı öğrenmiş olmalıydı. "Tanışsan ne olacak? Arkadaş mı olacaksınız? Biz bunun için mi geldik buraya? Beni dellendirme!" dediğinde alnındaki damar seğirdi.

Kafamı önüme eğdim bir suçlu gibi. "Haklısın, abi," dedim. Sesimin titremesi için nefesimi tutmam gerekmişti.

"Ah Damla, ah!" dedi yüksek bir öfkeyle. Cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. Azarlar bir sesle, "Geç içeri," deyip eliyle işaret etti. Ahmet Haluk'un geri geleceğinden şüpheliydim. Muhtemelen kavgamıza karışmak istemeyecek ve başka bir gün yanımıza uğrayacaktı. Arza kapıyı kapatmadan önce yerdeki poşeti almış ve kapıyı sertçe çarpmıştı.

"Bana böyle bakmaktan vazgeç," diye çıkışan Arza'ya aynı şekilde bakmaya devam ettim. Koltukta rahatsızca hareket etti. "Ben çok mu meraklıyım sana bağırmaya? Rolümüz gereği böyle davranıyorum. Hatırlarsan karakterlerimizi beraber belirledik. Niye şimdi küçük bir kız çocuğu gibi davranıyorsun?"

O sakindi ama ben değildim.

Sertçe omuz silktim. "Bu durumun hoşuna gitmediğini söylemezsin. Bağırırken yüzünde gayet mutlu bir ifade vardı," dedim huysuzca.

Gözlerini işaret ettim. "Gülümsemesen de bunu gözlerinden okuyabildim!" Bacak bacak üstüne attım. "Bunu anlamayacağımı mı sanıyordun?"

Kafasını geriye atarak güçlü bir kahkaha attı. Ben komik bir şey göremiyordum. Sonlara doğru sesini kısmasının nedeni, komşulara sesinin gitmesini istememesiydi.

"Tamay," diye seslendi ama ona bakmadım. "Baksana. Hey, sana diyorum! Allah Allah ya! Cidden bozuldun mu bağırmama?" Biraz ciddileşmişti. "Bunun rol gereği olduğunu bilmiyor musun? Yoksa neden sana bağırayım?"

"Bağıramazsın zaten."

Güler gibi oldu. "Bağırmam zaten." Öne doğru eğildiğinde yeniden ona baktım. Dirseklerini dizlerine yasladı ve dikkatle gözlerime baktı. Gözlerimde bir şey okumak istiyor gibiydi. "Sana bağırmaktan falan mutlu olmuyorum. Ben kafanda kurduğun gibi bir adam değilim. Sadece abi rolünü iyi oynamaya çalışıyorum. Seni bile inandırdıysam herkesi inandırmışımdır..."

"Yine de bana bağırman hoşuma gitmedi," diye üsteledim. "Rolüne elbette karışamam ama bir dahakine sesinin tonunu biraz alçalt. Ne olursa olsun bunu yaşamak hoş değil."

Kafasını uysal bir şekilde salladı. "Önceden yüksek sesle ilgili bir travman mı oldu? Yani bunu bu kadar sorun edince..." Ona yönelttiğim bakışlarımla sustu. "Neyse, konuştukça batıyorum. Hazırsan çıkalım mı?" deyip bir anda ayaklandı.

Davet edildiğimiz akşam yemeğine gidecektik. Arza dümdüz bir siyah tişörtle siyah pantolon tercih ederken, ben beyaz bir tişört ile buz rengi taşlanmış bir kot pantolon giymiştim. İkimizde ne eksik ne fazlaydık. Birbirimize uygun giyinmiştik.

"Hazırım," dedim tekdüze bir sesle. Ben de ayağa kalktım. Aklıma gelenle bir an durdum. "Ne götüreceğiz? İlk defa evlerine gideceğiz, bir şey götürmemiz gerek. Hem de yemeğe davet edildik. Elimiz boş gitmeyelim," dediğimde *doğru* der gibi bir bakış attı. "Baklava?"

"Keşke önceden akıl etseydin," diye homurdandı. Kendisi hiç akıl edememişti? Ben bir şey diyor muydum? Saate kısa bir bakış attım. Çoktan onlara gitmiş olmamız gerekiyordu. Bir şey alıp gelmemiz en az yarım saat sürerdi. "Aslında," diye söze başladığım sırada Arza hareket edecekken, devam etmemi beklemeye başladı. "Şimdi gidip gelsen uzun sürecek. İnsanları ilk günden bekletmeyelim. Yalan söyleyelim," dedim hızlıca.

"Nasıl bir yalan?"

Bilmiş bir ifade ile, "Ben orada hallederim," dedim. "Hadi çıkalım," deyince itiraz etmeden peşimden geldi.

Evden çıkıp 11 numaraya gelene kadar ikimiz de konuşmadık. Arza zili bastığında ben yüzüme samimi bir gülümseme yerleştirdim. Kapıyı açan Burcu'nun kocaman ve utangaç gülümsemesi ile gülüşüm gerçeğe dönüştü. Çok tatlı görünüyordu. Üzerinde kırmızı bir elbise vardı. Aşağı doğru hafifçe bollaşan elbise tam yaşına göreydi. "Hoş geldiniz," dedi yumuşak bir sesle. Arza'ya kaçamak bakışlar atıyordu. "Biz de sizi bekliyorduk," dediğinde sesindeki heyecan elle tutulur cinstendi.

Arza sadece kafasıyla selam verip içeri geçti. "Hoş bulduk, Burcu. Geç kalmadık, değil mi?"

"Hayır, hayır," dedi hızlıca. Arza'nın arkasından bakmaya son verip bana doğru döndü. "Annem de tam çorbaları ısıtıyordu. Tam vaktinde geldiniz."

Elimle sağ tarafı işaret ettim. Arza'nın Osman Kuyu ile selamlaşmasını duyuyordum. "Mutfak şurası mı?" dediğimde Burcu kafasını salladı. Beraber mutfağa girdik. Anne Gülfem Kuyu ile karşılaştık. "İyi akşamlar. Ben Damla. Yardım edecek bir şey var mı diye bakmaya gelmiştim," dedim. Mutfağa kısaca bir bakış attım. Her şey hazır gibi görünüyordu.

Gülfem Kuyu, kızına çok benziyordu. O da balıketi bir kadındı. Yüzünde sıcak bir gülümseme ve bakışlarında tamamen yalın hisler vardı. Beni kendine çekip sıkıca sarıldı. "Hoş geldin. Ben de Gülfem," deyip bana bir gülümseme gönderince, aynı şekilde karşılık verdim. "Yardım edilecek bir şey yok. Sen içeri geç, keyfine bak. Burcu sana eşlik etsin," deyip kızına kaş göz yaptı.

Mahcup bir ifade ile baktım. "Kusura bakmayın, biz elimiz boş geldik. Ben kek yapmaya çalıştım ama annemin öğrettiği tarifi pek hatırlayamadım. Soracak biri de olmayınca..." deyip gözlerimi doldurdum.

Kadının bakışları buğulandı. Yavaşça sırtımı sıvazladı. "Olur mu öyle şey?" dedi samimi bir sesle. "Gerek yoktu zaten. Hiç uğraşmasaydın. Ben müsait bir zamanda sana nasıl yapacağını öğretirim. Sen üzülme, olur mu?" diye bir anne şefkatiyle konuştu.

Buruk bir şekilde, "Teşekkür ederim," dedim. Başka bir şey söyleyemiyormuş gibi gözlerimi kaçırdım. "Ben içeri geçeyim o zaman," dediğimde Burcu bana eşlik etti.

Uzun hole çıkınca Burcu kolumu sıvazladı. Kafamı ona doğru çevirdim. "Ben seninle arkadaş olurum," dedi duygu dolu bir sesle. "Benim

çok arkadaşım yok. Olanlarla da artık konuşmuyorum. Ben senin yanında olurum, sen de benim," dedi kocaman bir istekle. Buna benden çok onun ihtiyacı varmış gibiydi. Simge ile arası açılınca kendisini yalnız hissetmiş olmalıydı. "Yaşım küçük görünebilir ama ben yaşıtlarımdan çok daha akıllıyım. Yani abim böyle söyler..."

Onunla yakın olmam demek ağzından kolayca laf alabilmem demekti. Zaten bu yemeğin amacı da buydu. Burcu mahalledekileri tanıyabilmem ve merak ettiğim soruları sorabilmem için bana yardımcı olabilecek ve bunu yaparken dikkat çekmeyeceğim biriydi. Arza'dan hoşlanması da işime gelmişti. Onu, haberi olmadan oyunumuza dâhil edecektik. Tabii onun kalbini kırmak gibi bir ihtimal yoktu. Hatta onunla konuşurken Damla gibi değil de Azra gibi olmaya çalışacaktım. Onu üzmek istemezdim.

Bundan mutlu olduğumu belli eder şekilde gülümsedim. "Çok sevinirim, Burcu. Yanımda olman bana iyi gelecektir. Şimdiden kendimi yalnız hissediyordum. Teşekkür ederim," diye samimi bir sesle cevap verdim.

Neredeyse sevinçten yerinde zıplayacaktı. Söylemek istediği, heyecanını paylaşmak istediği nice kelime olduğunu ama onları yuttuğunu görebiliyordum. Onu mutlu etmiş olmak bana iyi hissettirmişti.

Bir şey söylemeyip sadece gülümsedi, sonra beraber salona geldik. Arza ile Osman Kuyu karşılıklı koltuklarda oturuyordu. Osman Kuyu kafasıyla bana selam verip konuşmasına döndü. Aynı şekilde karşılık verdim. Arza'nın yanına oturdum. Burcu da babasının yanına oturdu.

"Böyle olması normal mi peki?" diye soran Arza'ya baktım. Ciddi bir ifadeyle oturuyordu. Konuşanın o değil, Yusuf olduğunu biliyordum.

Osman Kuyu hoşnutsuz bir gülümsemeyle, "Normal değil ama idare etmeye çalışıyoruz. Onlar uzun bir zamandır garip davranıyor. Biz de bina olarak sesimizi çıkarmıyoruz," dedi. Bahsettiği, Sülün ailesi ve gariplikleri olmalıydı. "Üstüne o malum olay da eklenince kimse sesini çıkartmadı. Bir de yılların hukuku var."

"Yani abi, ben pek mantıklı bulamadım. Sonuçta onlar da bu binada yaşıyor. Ne demek aidata karışmamak? Kimseyle konuşmak istemiyorlarsa yöneticinin hesap numarasına atsınlar," dedi Arza. Olayı bana açıklamak için konuştuğunu biliyordum. Anlamıştım da. "Biz daha taşınalı birkaç saat oldu ama ben kimsenin hakkına girmek istemediğimden hemen gelip sana sordum. Başkasının hakkıma girmesine izin vermem. Birinin onlarla konuşması gerek."

Burcu hemen söze atladı. Eski arkadaşının ailesinden bahsedilince yüzüne hem hüzün hem de özlemle çöreklendi. "Baba, lütfen sen konuş. Hem ne olduğunu da öğrenmiş olursun. Lütfen, baba!"

Babası ona kıyamamış olacak ki kafasını salladı. "Bir kere daha şansımı denerim," deyip kızına bir gülümseme gönderdi.

Gülfem Kuyu sofranın hazır olduğunu söyleyince hepimiz aynı anda ayaklandık. Gerçekten karnım acıkmıştı ve masa inanılmaz güzel görünüyordu. Arza için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Onun için bu bir işkence olmalıydı.

Arza yanıma oturmadan önce aileye baktı. "Size de zahmet verdik. Hakkınızı helal edin," dedi. "Yerleşince bir gün siz de bize gelirsiniz." Yan bakışı beni buldu. "Bizimkinin eli böyle şeylere pek yatkın değil ama olsun..." diye imayla konuşup lafı bana attı.

Ben içten içe sırıtıyordum. Bana laf sokması umurumda değildi çünkü birazdan temiz olup olmadığını bilmediği birinin elinden yemek yiyecekti. Bakalım o zaman da böyle imalı imalı konuşabilecek miydi bu gıcık adam?

Çorba servisini yapan Gülfem Kuyu, "Ben Damla'ya öğretirim. Akıllı bir kıza benziyor. Birkaç defa gösterdikten sonra şıp diye kapar evvelallah!" dediğinde ona bir gülümseme gönderdim. Benim yaptığım yemeği bu adamın yemeyeceğini bilmiyordu tabii.

Osman Kuyu, "Afiyet olsun," dediğinde herkes önündeki tabağa döndü. Benim bakışlarım ise yanımdaki titizlik hastasındaydı.

Arza normal bir şekilde kaşığı eline aldı, kâsenin içine aldırıp çorbayı karıştırdı ve bir miktar çorba ile doldurduğu kaşığı ağzına doğru götürdü. Yüzünde hiçbir mimik yoktu. Sanki hiç iğrenmiyormuş gibi lokmayı yuttuğunda ona neredeyse gözlerim irileşerek bakacaktım. Birkaç kaşık daha aldı ve sanki dünyanın en temiz çorbasını içiyormuş gibi rahatlıkla içmeye devam etti.

Hakkını veriyor diye düşündüm. Ve *helal olsun* diye ekledim. Adam içten içe iğreniyor ama bunu hiçbir şekilde yüzüne yansıtmıyordu.

Bir an takıntısının uydurma olma ihtimalini düşündüm. Şimdi böyle oynayan bir adam o zaman da oynamış olabilirdi.

Tüm yemek boyunca hem Arza'yı izlemiş hem masadaki diğer insanların davranışlarını analiz etmiş hem de konuyu başka yerlere çekebilmek için uğraşmıştım. En nihayetinde konu bizim eve, cinayet mahalline, geldiğinde dikkatle dinlemeye başladım.

Arza yemeğe devam etmeyeceğini belli eder gibi çatalla bıçağını tabağına çapraz şekilde bıraktı. Maşallah, yemediği bir şey kalmamıştı. Bir tek beni yememişti. "Benim için sorun yok ama Damla biraz korktu," dediğinde, onu onaylar gibi kafamı salladım. Ev sahipleri bana anlayışla baktı. "Evi kiralamadan önce orada bir adamın öldürüldüğünü biliyorduk ama başka şansımız olmadığı için sorun etmemiştik. Kirası epey uygundu." Arza bana doğru dönüp omzumu hafifçe sıvazladı. Gözleri direkt olarak gözlerime bakıyordu. "Ama onun uykuları kaçacaksa bir dakika durmam. Dünyada ondan değerli bir şeyim yok."

Osman Kuyu, "Haklısın, oğlum," dedi bilge bir ifade ile. Onun konuşmasıyla Arza'nın bakışları benden uzaklaştı. "Aylardır boş duruyordu o ev. Bir daha kimse taşınmaz diye düşünüyorduk. Damla kızım korkmakta haklı. Kim olsa o evde yaşamak istemez."

Açıkçası gerçekten istemiyordum. Ama böyle bir talepte bulunmaya hakkım yoktu. Maalesef. En azından Hakkı Arıkan benim değil, Arza'nın odasında öldürülmüştü.

Arza kaşlarını düşünceli bir şekilde çattı. Arkasına yaslandı. "Bu dava çözülememiş mi hâlâ? Polisler bir şey söylemiyor mu?" Sanki tüm dava dosyasını ezbere bilmiyormuş gibi meraklı bir sesle sormuştu bunu.

Gülfem Kuyu, "Biz de aynı şeyi sorup duruyoruz," diye hayıflandı. "Yukarı katımızda bir cinayet işleniyor. Ne görgü tanığı bulabiliyorlar ne de bir şüpheli. Olacak iş değil!" dedi ve bir anda ayaklandı. Birkaç tabakla beraber mutfağın yolunu tutarken Burcu da ona yardım etmek için kalktı.

Aslında benim de kalkmam ve yardım etmem icap ederdi ama Osman Kuyu bir şey söyleyecekmiş gibi hissediyordum. Sanki bu konunun açılmasını istermiş gibi bir hâli vardı. Bunu kaçırmak istemeyerek sanki yemeğime devam ediyormuş gibi oyalanmaya başladım.

Sigara paketini Arza'ya doğru uzattı. Arza *eyvallah* der gibi kafasını eğip bir dal sigara aldı. Osman Kuyu söze başlamadan önce sigarasından derin bir nefes çekti.

"Polisler hâlâ gelip gidiyor ama davanın çözüldüğüne dair bir işaret yok." Kollarını masaya yaslayıp içten bir sesle konuştu: "Burası ailelerin, kendi hâlinde yaşayan insanların olduğu bir mahalle. Her gün selamlaştığımız bir adam dokuz defa bıçaklanarak öldürülüyorsa biz kime, nasıl güveneceğiz? Kapılar ardına saklanıp bir başımıza mı yaşayalım Şakirler gibi?"

Şakir diye bahsettiği, giriş katta yaşayan garip Sülün ailesinin babasıydı. Bu yüzden mi içine kapanmıştı bu aile? Sanmıyordum çünkü olaydan birkaç ay önce de değişik davranışları olduğunu öğrenmiştim. Yanılıyor olamazdım. Ve genelde çok nadir yanılırdım.

"Yani herkesin kendi tercihi..." diye devam etti Osman Kuyu. Yine de bundan memnun olmadığını gizlemedi. "Bazıları bu olayı içselleştirir, içine kapanır. Bazıları da tutunacak bir dal arar. Onların kendi isteği buymuş." Gizlemek istese de sesinde alınmışlık vardı.

Söze girmezsem boğulacakmış gibi hissettiğimden, Arza konuşmadan araya girdim. "Öğlen bir kızla karşılaştım. Giriş katta oturuyordu. O aile mi?" diye sordum. Osman Kuyu kafasını salladı. "Kıza selam verdim ama benim suratıma bile bakmadan kapıyı kapattı. Neden böyle yaptığını anlayamamıştım," diye masumca konuştum.

"Gördüğün Gamze'dir muhtemelen. Benim oğlanın eski nişanlısı," dediğinde sesinde bundan hoşnut olmayan bir ifade vardı. "O her zaman suratsızdı ama Seyfullah onu biraz yola getirmişti. Ayrıldıklarında tekrar eski hâline döndü." Sır verir gibi bize doğru yaklaştı. "Hanım hiç hazzetmezdi Gamze'den. Sırf Seyfullah istiyor diye nişanlanmalarına ses çıkarmamıştı. Onun yanında Gamze'den bahsetmeyin, olur mu?"

Burcu neredeydi? Hemen bu konunun derinine inmek istiyordum.

Arza rahat bir ifade ile, "Niye ayrıldılar ki?" diye sordu.

Osman Kuyu omuz silkti. "Bilmiyorum. Ne Seyfullah bir şey dedi ne de Gamze. Benim oğlan yıkıldı ama bir şey söylemedi." Suratı asılmıştı. "Ondan sonra olan oldu ya zaten. Bizi bırakıp askerde kalmak istediğini söyledi. Senelerdir askere gitmemek için okuduğu okul kalmayan oğlumun bir anda asker olası tuttu. Nedenini ah bir bilsem!" dedi dert yanarak.

Bir an düşüncelerimi toplamak için bardağımdaki suya odaklandım. Çok fazla kişi ve olay vardı. Eve gidip hepsini yazmam gerekiyordu. Arza'nın olması bu noktada rahatlamamı sağlıyordu. Benim unuttuğum, göremediğim noktaları o yakalayabilirdi.

Kuyu ailesinin kızı Burcu, Sülün ailesinin kızı Simge ile arkadaştı. Kuyu ailesinin oğlu Seyfullah ile Sülün ailesinin diğer kızı Gamze eskiden nişanlıydı. Sorun Sülün ailesindeydi. Cinayetten aylar önce garip davranışlar sergilemeleri ve Kuyu ailesinden uzaklaşmalarının altında önemli bir neden yatıyor olmalıydı. Gece bunu düşünmekten uyuyamayacağıma emindim.

Burcu masadaki diğer tabakları almaya geldi. Arza'ya kaçamak bakışlar attığını görünce bakışlarım ona yöneldi. Platonik âşık gibi davranıyordu. "Annem tatlıları hazırlıyor. Çay da hazır," dedi tatlı bir sesle. Arza'ya bakarken kızaran yanaklarını içeriden dişledi. "İsterseniz siz koltuklara geçin, baba."

Osman Kuyu kızının dediğine kafa salladıktan sonra, "Gel, biz seninle şurada konuşalım," diyerek Arza'yı balkona doğru yönlendirdi.

Arza balkonun kapısını kapatmadan önce bana *sıra sende* der gibi bir işaret yapınca kimse görmeden ona göz kırptım. Sıra hep bendeydi. O bunu göremiyordu. Şaşırsa da belli etmedi. Gülümsemek istediğini ama bunu bastırdığını gördüm.

Kuyu ailesi kadınlarından laf alabilmek için masayı toplamalarına yardım ettim. Onlarla yaptığım gündelik sohbetten sonra sanki ilk defa görüyormuş gibi bir şaşkınlıkla Seyfullah'ın fotoğrafını işaret ettim. Konsolun üstünde duran çerçevedeki fotoğrafın yeni çekildiği belliydi. "Oğlun mu, Gülfem abla? Kardeşin gibi duruyor," deyip iltifat kartımı oynadım.

Gülfem Kuyu çayından aldığı bir yudumdan sonra keyifle gülümsedi. "Oğlum," dedi gurur duyar gibi. Fotoğrafa özlemle baktı. "Bu fotoğrafı daha yeni gönderdi. Anca fotoğraflarına bakarak hasret giderebiliyoruz işte..." diye dert yandı.

Burcu, "Bugün görüntülü arayacaktı ama aramadı..." dedi üzgün bir ses tonuyla. "Unuttu bizi!" Annesi ona *saçmalama* der gibi baktı. "O zaman arardı. Neden aramadı? Bizi bırakıp gittiği yetmiyormuş gibi!"

İşte, gelmek istediğim konuya ulaşmıştım.

Gülfem Kuyu derin bir iç çekti. "Hepsi o kızın yüzünden! Benim oğlumu ne hâle soktu. Yılan!" diye büyük bir nefretle konuştu. Ona olan garip bakışımı fark edince, "Çok dertliyim çok. O yüzden böyle parlıyorum bir anda," dedi. Aklına Gamze düşünce omuzları gerilmiş, tüm çehresi kasılmıştı. Büyük bir nefret duyduğu belliydi. "Mahvetti oğlumun hayatını, mahvetti!"

"Osman amcanın Gamze dediği kız mı?"

Kızın ismini duyması ile gözlerinden alevler çıkacak sandım. "Evet evet, o! Onun yüzünden oğlum benden uzakta kaldı!" İçindeki fırtınayı söndürmek ister gibi çayını bir dikişte bitirdi. Yanmış olmalıydı. Burcu da benim gibi şaşkın bir ifade ile annesine bakıyordu. "Bu kız mahallenin en sorunlu kızlarındandı. Durmadan okulda kavga eder, her olayda parmağı çıkar, sessiz sedasız bir günü geçmezdi. Benim aptal oğlum âşık

oldu bu kıza. *Yola getiririm* dedi. Belalardan çekti kurtardı. Eski manyak sevgilisini başından defetti. Okulunu bitirsin diye uğraştı." Suratını buruşturdu. "Uğraştı da ne oldu? Ortada kalan benim oğlum oldu!"

Burcu, "Anne, kimin ayrıldığını bilmiyoruz. Belki abim ayrılmıştır," dediğinde, annesi ona sinirle baktı. Normalde tatlı bir kadına benziyordu ama bu konu açılınca bir anda gözü dönmüştü.

"Abin sırılsıklam âşıktı! Nereye ayrılıyor?" deyip bacak bacak üstüne atarak kızına hafifçe arkasını döndü. İnkâr etse de onun da böyle düşünmek istediğini görebiliyordum. "Kesin o terk etmiştir oğlumu. Ayrılamamıştır o sadist arkadaşlarından!"

Anladığım üzere ikisi de birbirini sevmiş ama bir olay yüzünden hem ayrılmak istemişler hem de Seyfullah buradan uzaklaşmak istemişti. Bunun altında kıskançlık, aldatma gibi bir şey olsaydı ailelerin haberi olurdu diye düşündüm. Neden saklama gereği duyacaklardı ki? İkisinin de söylemek istemediği bir olay vardı.

Ama ne?

Burcu, annesine inanamıyormuş gibi baktı. "Gamze abla eskiden kötü şeyler yapmış olabilir ama abim hayatına girdiğinden beri değişti. Ayrılmış olsalar bile onu başkasıyla bir kere bile görmedim. Evden bile çıktığı yok ki. Kızın günahını alıyorsun, anne!" diye çıkıştı. Aklı başında biz kız olduğunu yine belli etmişti.

Gülfem Kuyu kızına sinirle baktı. "Aman, sen de onları korumadan durma ama e mi! İkisinin de senin suratına baktığı yok ama sen hâlâ onların yalakalığını yapıyorsun! Hiç mi akıllanmıyorsun sen?" Burcu'nun yüzü asılınca Gülfem Kuyu'nun ifadesi yumuşasa da yine acı verici sözlerini söylemekten geri duramadı: "Kızım, ben senin iyiliğin için diyorum. Gerçekten arkadaşın olsaydı sana böyle yapar mıydı?"

Burcu'nun gözlerinin dolduğunu, çenesinin titrediğini görebiliyordum. Arkadaşıyla arasının açılması, abisinin gitmesi ile kendisini yalnız hissetmiş olmalıydı. Annesinin bu sözleri ile daha da yaralanıyor gibiydi. "Bir sebebi olmasa Simge böyle yapmazdı!" diye yüksek sesle konuşup ayağa kalktı. "Artık onu kötülemekten vazgeç. O benim en yakın arkadaşım!"

"Arkadaşındı!" dedi annesi. "Sen anlamak istemiyorsun ama ben bunu söylemekten vazgeçmeyeceğim!" dedi, üstüne bastıra bastıra.

Burcu, annesine öyle bir ifade ile baktı ki benim için sızladı. Annesi sinirine öyle çok yenilmişti ki kızının ne kadar üzgün olduğunu göremiyordu. Öfke gözünü kör etmişti. Balkondakiler bağırma seslerini duyup

içeri girerken Burcu koşar adım salondan çıktı. Peşinden gitmek istesem de bunun için erken olduğunu düşündüm. Annesi dayanamayıp onun peşinden gidince, Arza'nın soran bakışları beni buldu.

"Burcu ağlıyor muydu?" diye soran Osman Kuyu, kızının arkasından üzüntüyle baktı.

"Simge'nin konusu açılınca canı sıkıldı biraz," deyip onun ağzını aramak istedim.

Dudaklarını birbirine bastırıp *hay Allah* der gibi baktı. "Yine mi aynı konu? Bu kız ne zaman bu duruma üzülmeyi bırakacak, bilmiyorum," diye hayıflandı. İkisi biraz önce oturdukları koltuklara oturdular. Arza'nın bedeni yanımda yer buldu.

"Hayırdır, abi? Bir sıkıntı mı var?" diye sordu Arza.

Osman Kuyu bıkmışlığının göstergesi olarak bir nefes verdi. "Bizim kızın arkadaşı ile arası açıldı. Arkadaşı, benim oğlanın eski nişanlısının kardeşi. Burcu, ne yaparsa yapsın hâlâ arkadaşını seviyor. Vefalıdır benim kızım. Ama Gülfem bunu istemiyor. Gamze'ye sinirli diye tüm sinirini aileden çıkartmaya çalışıyor."

Dudaklarımı büzdüm. "Belki de Gülfem abla haklıdır..." diye yem attım.

"Cık," dedi. "Gamze, Gülfem'in dediği gibi değişmedi. Kızın evden dışarı çıktığı yok. Diplomasını almaya gittiğinden bile şüpheliyim. Kafasını bile dışarı çıkarmıyorken nasıl erkeklerle..." Kafasını çevirip tövbe çekti. "Ne olursa olsun eskiden *evladım* dedim ben o kıza. Bir çırpıda silip atamam. Bana ters," deyip arkasına yaslandı.

Kuyu ailesi her şeyin ortasında ama aynı zamanda da her şeyin dışındaymış gibiydi. Sülün ailesi ile yaşadıkları sorunların cinayetle bir alakası olduğunu hissediyordum ama bağlantıyı bir türlü kuramıyordum.

Partnerime yandan bir bakış attım. Balkonda kayda değer bir şey öğrenmiş olmasını umuyordum. Koluna değen kolum ile bakışları hızlıca bana değdi. Bu kısa bakışmada bile bir şey öğrendiğini ve hemen bana söylemek için an kolladığını anlamamam kaçınılmazdı.

Makul bir insandım. Her sabah kuş sesleri, klasik müzik ya da öpülerek uyandırılmayı beklemiyordum. Bu yaşıma kadar çok farklı yerlerde, farklı şekillerde uyanmıştım. Ama hiçbiri her sabah elektrikli süpürge sesiyle uyanmak kadar korkunç değildi. Cehennemin fragmanını yaşıyor olmalıydım.

Yastığı başımın altından çekip yüzüme bastırdım. Kısık sesli attığım çığlığın sesini zar zor duymuştum. Delirmek üzereydim. Uyumak istiyordum ya ben! Daha yeni gözümü kapatmışken bu sese katlanmak zorunda mıydım?

Derin bir nefes aldım. İçimden *sakin ol sakin ol sakin ol* diye geçirdim. Ama yapamıyordum. Ses beynime beynime işliyordu.

Hışımla çıktım yataktan. Önüme düşen saçlarımı sinirle geriye attım. Kapımın geriye doğru çarpışını umursamadan sert adımlarla salona gelip makinenin fişini çektim. *Şükürler olsun!*

Arza, ona doğru savurduğum fişi hızlı bir refleksle yakaladı. "Senin vicdanın yok mu?" dedim kısık gözlerine sinirle bakıp. Bir parça bile şaşırmamıştı. "İnsafsız mısın sen? Hiç mi acıman yok? Kalbinde bir parça bile..." İşaret ve başparmağımı birleştirip, "Birazcık," dedim. "Birazcık merhamet yok mu be? Seni ne ile beslediler de böyle oldun? Yapılır mı bu insana?"

Biraz abartmış olabilirdim ama uykum her şeyden önemliydi.

Arza elinde süpürge, yüzünde ne dediğimi tartan garip bir ifade ile bana bakıyordu. Sabahın erken bir saatinde uyandığı belliydi. Sakallarını kısaltmış, saçlarını yine yanlardan kesmiş, hoş kokulu losyonunu sürmüştü. Kahvaltı yapıp, mahallede turladığına bile emindim.

Buraya geleli dört gün olmuştu. Bu dört günde Arza her sabah evi süpürüp siliyordu. Yardım teklifinde bulunmamıştım çünkü kabul etmeyeceğini biliyordum. Yardım edesim de yoktu zaten. Hem o temizlik yaparken mutlu oluyordu. Ondan bu mutluluğu almak istemezdim. *Hadi canım!*

Süpürgeyi yere bıraktıktan sonra, "Günaydın," dedi iç gıdıklayıcı bir sesle. Ellerini eşofmanının ceplerine soktu. "Evi temizlemek için senin uyanmanı mı bekleyecektim?" diye dümdüz bir ifade ile sordu.

Ayağımı yere vurdum. "Evet!"

"Tamay, saat öğlen ikiye geliyor. Kaçta uyanmayı düşünüyordun?" deyip tek kaşını kaldırdı. "Ne zaman temizlik yapacağım? Akşam mı?"

Bu kadar yetenekli, onlarca eğitim almış bir muhbirin tek derdinin *ne zaman temizlik yapacağı* olması beni güldürebilirdi. Ama şu an zamanı değildi.

Ona inanamıyormuş gibi baktım. "Biz buraya temizlik yapmaya mı geldik? Delirdin mi?" Yüzümü sertçe sıvazladım. "Anlıyorum, hastasın!" Kaşları havalanırken elleri belini buldu. *Hastasın derken?* der gibi bakmaya başladı. Hemen düzeltip, "Yani temizliği seviyorsun!" dedim elimi

havada sallayarak. "Ama bu kadarına gerek var mı? Uyuyalı daha birkaç saat oldu. Uyumak istiyorum!" diye resmen inledim.

Dümdüz bir ifade ile bakıp beni yavaşça inceledi. Gözleri bedenimde hızla dolanıp yüzüme çıktığında yerimde kıpırdandım. Niye böyle dikkatli bakıyordu ki şimdi?

"Uyurken camını kapatmanı söyledim sana. Kapatmazsan böyle ısırırlar işte her yerini," diye bilmiş bir ifadeyle konuştuğunda ona kaşlarımı çatarak baktım.

"Kim ısırmış beni?" dedim şaşkınca. "Sen mi?"

Dudakları bir parça aralandı. "Ben neden ısırayım seni? Sivrisinekler ısırmış." Parmağıyla bacaklarımı işaret etti. "Sağ dizinin üstü, sol ayak bileğin..." Kafasını yatırıp hafifçe eğildi. Arkama doğru dikkatle baktı. "Bir de sağ bacağının arkası," deyip doğruldu. "Farkında değil misin?"

Daha yeni uyandığımı bilmiyor muydu? Ne sineklerden haberim vardı ne de ısırıldığımdan.

"Camı kapatırsam sıcaktan uyuyamıyorum." Yüzümü buruşturdum. "Hoş, zaten sen de uyumama izin vermiyorsun. Sıcaklık, sinekler ve sen bana düşman mısınız?" derken ısırıklardan haberim olması ile kaşınmaya başladığım için ayak bileğimi kaşıyordum. "Uyumak istiyorum ya ben!"

Bana kısık gözleriyle bakarken bir anda tişörtünü ensesinden çıkartıp koltuğa attı. Ben mi çok uyku sersemi miydim yoksa bu adam bana başka şeyler mi ima etmeye çalışıyordu? Niye soyunmuştu ki şimdi?

Süpürgeyi köşeye doğru itti, bana yandan bir bakış attı. "Böyle bakmaya devam edecek misin yoksa ben spor yaparken birkaç saat daha uyuma gibi bir planın var mı?" dedi. Açıkçası onu spor yaparken izleme fikriyle uykum bir parça açılmıştı. Koltuğu diziyle kenara doğru iterken, aynı şekilde ona bakmaya devam ettim. "Uykunun olduğunu görebiliyorum. Gözlerin kıpkırmızı. Gece uyumadığından haberim yoktu. Bilsem süpürgeyi çalıştırmazdım." Kafasıyla odamı işaret etti. "Şimdi git uyu. Sonra seninle evin kuralları hakkında konuşalım. Bu sefer kaçış yok, *benli*."

Arıza.

Genelde ılımlı bir adamdı. Huyuna gidip ona doğru düzgün açıklama yapınca makul kararlar verebiliyordu. Ama bir saat kadar sonra Gülfem Kuyu'nun beni zorla götürmek istediği güne gitmem gerekiyordu, bu aklından çıkmış olamazdı. Gitmek istemediğimi bildiği için vazgeçtiğini düşünsem de buna ihtimal veremedim. Altın gününe gelen kadınların bir şey bilebilecek insanlar olmadığını, orada zaman geçirmemin vakit kaybı

olduğunu söylediğimde bile Arza ısrarcı olmuştu. Peki şimdi ne değişmişti? Uyumama nasıl sıkıntı çıkarmıyordu?

Gözlerimi kısıp, "Sen iyi misin?" diye sordum.

Dudaklarını büzdü. "Gibi gibiyim," dedi yumuşak bir sesle.

"Hı?"

Güler gibi oldu. "Gerçekten çok uykusuz olmalısın. Zihnin bulanık belli ki. Yoksa şimdiye koşarak yatağına gitmiştin." Uykuyu sevdiğimi artık o da biliyordu. "Gün olayı aklımdan çıkmadı. Burcu gelip kadınlardan birinin hastane randevusu olduğu için birkaç saat ertelendiğini söyledi. O yüzden gitmek için daha vaktin var, uyuyabilirsin."

Kendimi koltuğa bıraktım. Biraz önce çemkirmemiş gibi rahat bir ifadeyle, "Uykum kaçtı," deyip kollarımı göğsümde birleştirdim. Onu hiç spor yaparken görmemiştim.

Kaşları havalandı. Ne düşündüğümü anladığını biliyor ama sorun etmiyordum. Salonun köşesindeki ağırlıklarını ortaya doğru getirdi. Küçük sehpayı kenara itip kendine alan yarattı. "O zaman sen burada beni izlerken biraz uyumlu olmamamızdan konuşalım," deyip bana yandan bir bakış attı. "Sen başlamak ister misin?"

Kollarını birbirine geçirip sağa sola hareket ettirdi. Birkaç defa yere doğru eğilip kalktı. Boynunu çevirdi. Ayaklarını salladı. Yere oturup kalçasının üstünde bacaklarını kendine doğru çekti. Isınma hareketleri yapmaya başlamıştı. Ellerini ensesinde birleştirip üst bedenini de öne doğru hareket ettirince karın kasları daha da gözlerimin önüne serildi. Gözleri gözlerimi bulduğunda onu izlediğimi gördü ve *konuşsana* der gibi bir hareket yaptı.

Ona hayran bakışlar atmıyorum pek tabii. Suratımda beğeni dolu olduğumu gösteren hiçbir ifade yoktu. İçten içe ne düşündüğümü bilse kalkık kalçası daha da havalandırdı. Bunu istemezdim.

Bağdaş kurdum. "Her gün süpürge sesiyle uyanmak istemiyorum," dedim. Kafasını *olur* der gibi salladı. Otuz defa mekik çekmişti. Bu sefer de bacaklarını birer birer kendine doğru çekerken dirseklerini dizlerine değdirmeye başladı. "Bunu yapman hoşuma gitmiyor. Ben uyandıktan sonra evi temizlemeyi denesen?"

"Aslında öğleden sonra temizliğe başladım ama sen geç uyuduğun için sana erken gelmiş olmalı. Bu evde Damla'nın değil, Yusuf'un temizlik yaptığı öğrenilirse karakterlerimize ters düşer. O yüzden temizliği sen yapmışsın gibi göstermeye çalıştığımı biliyorsun." Kafamı salladım. "Bugün Burcu süpürge sesinden dolayı senin uyanık olduğunu

düşündü. Ona duşta olduğunu söyleyip geçiştirdim ama yine de bu kadar yalan arasında böyle bir yalana gerek yok. İşimizi riske atmayalım." Hareketi bitince yüzüstü dönüp kollarının üstünde plank hareketi ile durdu. Gözleri direkt olarak gözlerime odaklanmıştı. "Uyku düzenini ayarlayamaz mısın?"

Haklı olduğunu bilerek, "Ayarlarım," dedim. Her şeyi ona yıkıyormuş gibi olmak hoşuma gitmiyordu. "Sabaha karşı uyuduğum için böyle oldu. Yarın erken uyanırım."

Kafasını belli belirsiz salladı. Yaptığı zor bir hareketti ama o hiç zorlanıyormuş gibi durmuyordu. Hatta nefesi bile gayet düzenliydi.

"Yemek mevzusu da aynı şekilde," dedi. "Sen Gülfem'e yemekten anlamadığını söylediğin için ben de yemek yapamıyorum. Bir an önce öğrenmişsin gibi yapman gerek. Yoksa midemizde yulaf ağacı oluşacak," dedi bundan memnun olmadığını belli ederek.

Aklıma gelenle öne doğru eğildim. "Sahi sen o akşam nasıl yemek yedin?"

Kafasını öne doğru eğdi. Birkaç saniye daha durup hiç beklemeden ayağa kalktı. Terleyen bedenini, biraz önce çıkarttığı tişörte sildi. Gözleri benim üstümdeydi. Ensesini kurulamaya başladı. "Mecbur kaldığımda bunu yapabiliyorum. Beynimin dünyanın en temiz yemeğini yiyormuşum gibi hissetmesi için odaklanıyorum. Biliyorsun ki biz neye inanırsak beynimiz de ona inanıyor. Bunun için Martaval'da ders almıştım."

"Anladım," diye mırıldandım. Bacağımdaki ısırıkları kaşırken gözlerimi onun bedeninden çektim. "Şimdi sıra benim şikâyetlerimde... Artık senin de rapor yazman gerekiyor."

Bir anda, "Anlaşmıştık!" diye parladı. Yükselen sesiyle bakışlarım ona döndü. O kadar şey yaparken sesi çıkmamıştı ama iki kelime yazacağını öğrenince deliriyordu. Elinde tuttuğu ağırlıkları sıkıca kavrayıp sıktı. "Bana raporları senin yazacağını söylediğin için her şeyi ben yaptım. Koca evi tek başıma yerleştirdim." Gözleri irileşti, bana sinir harbiyle baktı. "Buna senin eşyaların da dâhil!"

Elimi kaldırıp, "Sakin ol," dedim rahat bir şekilde. "Bu benim değil, Barbar'ın isteği. Senin adına yazdığım raporları benim yazdığımı anlamış. Dün gece saatlerce uğraşıp sen yazmışsın gibi tekrar düzeltmeye çalıştım ama bir etkisi olacağını sanmıyorum. Onun gözünden bir şey kaçmadığını biliyorsun. Yoksa ben yazmaya devam edebilirim. Benlik sıkıntı yok."

"Bu yüzden mi uykusuz kaldın?" diye inanamayarak sordu.

Omuz silktim. "Bana düşen tek görevi başarıyla yerine getirmeye çalıştım diyelim." Abartılacak bir şey yoktu. Temizlik, yemek, alışveriş gibi pek çok şeyi o yapıyordu. Ben sevdiğim şeyi yapıp sadece yazıyordum. Pek de önemli bir şey değildi. "Ama işe yarayacağını sanmıyorum. En azından bana sen yazmışsın gibi gösterecek ufak detaylardan bahset," deyip ellerimi bacaklarımdan çektim. Yoksa ısırık izi kalacaktı.

Sesli bir şekilde teşekkür etmese de kafasını hafifçe eğdi. Onun sessiz teşekkürünü aldığımda elindeki ağırlıkları indirip kaldırmaya başladı.

"Senin yazdığın raporlar çok detaylı. Kimin nasıl baktığından, bundan çıkardığın anlama kadar yazıyorsun. Ben sadece çıkarımları yazıyorum. Birkaç satır bile tutmuyor." Dudaklarını yavaşça yaladı. "Bu yüzden aradaki farkı anlamaları çok normal."

Burnumdan solarak, "O zaman neden bunu söylemedin?" diye sordum.

"Uykusuz kalmanı değil, kıvranmanı görmek istediğimden."

Ona kızgın bir şekilde baktım. "Senin yüzünden saatlerce aynı raporları değiştirip durdum. Bu yaptığın insanlığa sığmaz!" *Haklısın* der gibi kafasını sallarken en az yirmi kilo olduğunu tahmin ettiğim ağırlıkları indirip kaldırmaya devam etti. "İnanamıyorum sana!"

Onun yüzünden uykumdan olmuştum. Ağırlıkları kafasına atmak istememe neden oluyordu. Kafasını eğip hafifçe tebessüm etti. Ben eğlenecek bir şey göremiyordum ama?

"Alırım gönlünü," dedi rahat bir ifadeyle. *He, tabii* der gibi baktım. "En sevdiğin kahvaltı pesto soslu tosttu, değil mi? Duştan çıkınca sana kahvaltı hazırlarım. Hallederiz," deyip göz kırptı.

Bu şekilde gönlümü gayet rahat alabilirdi ama yine de sadece bununla kalsın istemedim. "Güne gitmeyeceğim," dedim net bir sesle. "Bu konuda da anlaşalım."

Karşısında beş yaşında çocuk varmış gibi bana baktı. Sıkıcı sohbetlerden, yalan hayatımı bir kere daha görmeyeceğim insanlara anlatıp durmanın ne kadar zor olduğundan, mesleki deformasyonla insanları inceleyip baş ağrısı çekmenin iğrenç hissettirdiğinden haberi yoktu tabii. O erkek olduğu için kimse ona *nasılsın, ev işleri nasıl gidiyor, alıştın mı* gibi sorular sormuyordu. Konuştuğum konular futbol ve siyaset olsaydı ben de böylesine rahat olabilirdim.

"O kadar da değil," dedi bilmiş bir ifade ile. "Kadınların erkeklerden daha konuşkan olduklarını biliyorsun. Ağızlarından laf alabilirsin. Neden işi zorlaştırıyorsun?" deyip ağırlıkları yere bıraktı. Bana doğru

yürüdüğünde bu sefer beni indirip kaldıracak sandım. "Şanzel de orada olacak diye mi gitmek istemiyorsun?"

Sebeplerden biri de buydu. Şanzel bizden bir hafta önce mahalleye taşınmıştı. Onu görme şerefine daha erişememiştik. Güne geleceğini biliyordum. Bunu yazdığı raporda okumuştum. Onunla karşılaşmak sorun değildi. Yine de hastanedeki gibi bir rolde olduğunu düşünüp onun beni yoracağını düşünüyordum. Bu yüzden onu göresim yoktu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bir sorun da o," dedim dürüstçe.

Yan tarafıma bıraktığı tişörtü eline aldı. Terini sildi. "Baktın bir şey öğrenemiyorsun ya da Şanzel seni delirtiyor, *abim* çağırıyor deyip çık gel." Zaten bunu düşündüğümden haberi yoktu. Ama yine de *olur* der gibi gözlerimi açıp kapattım. "Acıkmışsındır. Seni bekletmeden duşa girip kahvaltını hazırlayacağım. O zamana kadar sen de hazırlan, olur mu?" Uysal bir şekilde kafamı salladığımda banyonun yolunu tuttu.

Üstümü değiştirip hazırlanmadan önce annemi aramak isteyerek odamın yolunu tuttum. Babamın evde olmasını umdum. Onun da sesini duymak istiyordum. Odama gelip direkt telefonuma sarıldım. Annem ilk çalışta hemen açtı.

"Kızım, annem, nasılsın?" dedi yumuşak bir sesle. Arkadan annemin moda programının sesi geliyordu. Kadın tam bir moda âşığıydı.

Görüşmeyeli iki hafta bile olmamıştı ama şimdiden burnumda tütüyordu. Sesini bile özlemiştim. Yatağın üstüne uzandım. Yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. "Annecim, iyiyim. Bir sesini duyayım dedim. Sen nasılsın? Babam nasıl?"

"Baban yine sıcaklardan fenalık geçirdi. Klimanın önünde yatıyor," dedi bundan bıktığını gizlemeden. Bir an durdu. Babama bakıyor olacak ki, "Uyuyakalmış herhâlde," dedi sevgi dolu bir sesle. "Sen ne yapıyorsun, kızım? İşler nasıl gidiyor? Partnerine alışabildin mi?"

Annemlerin bildiği yarım yamalak bilgilerin içinde Arza da vardı. Ama tam olarak net şeyler bilmiyorlardı. Cinsiyetini, yaşını, tam olarak ne iş yapacağımız gibi şeyler onlar için muammaydı. İşimden bahsetmenin yasak olduğunu bildiklerinden de ses çıkartmıyorlardı. Mutlu ve güvende olduğum sürece bir şeye karışmazlardı.

"Alıştım," diye mırıldandım. Elimi yukarı doğru kaldırıp dün manikür yaptığım tırnaklarıma baktım. Annem olsa kesin güzel yapamadığımı söyler, asla beğenmezdi. "Sadece biraz titiz. Bu aramızda sorunlara yol açabiliyor. Onun dışında bir sorun yok."

Annem, babamın yanından uzaklaşmış olacak ki kahkaha attı. "Deme!" dedi eğlenir bir sesle. "Benim pasaklı kızıma layık bir partner olmuş. Umarım seni yakın bir zamanda kendine benzetir," deyip *âmin* diye ekledi. O göremese de yüzümü buruşturdum. "Baban duyunca çok sevinecek. Hatta uyandırsam da söylesem mi?" dedi heyecanla.

"Anne!" dedim üstüne bastıra bastıra. "Ben sadece dağınığım, kirli değilim! Bana pismişim muamelesi yapmayın artık ya. Ben böyle yaşamayı seviyorum."

"Sev tabii kızım, sev. Ben seni evlenince göreceğim. Bakalım kocan da böyle yaşamanı kabul edecek mi?" dedi tehdit eder gibi. Ona evlilik düşünmediğimi söylememiştim. Bu yüzden kocam olacak kişinin beni değiştireceğine inanıyordu. Zaten bu düşüncemden bahsetsem muhtemelen kalp spazmı falan geçirirdi. Bir an önce evlenmem ve çocuk yapmam onun bu dünyadaki tek dileğiydi. "Bak partnerin senden önce evlenir. Erkekler temiz kadınları sever. Biraz ondan örnek al," diye beni iğneledi.

Temizlik deyince annemin aklında bir erkeğin canlanmamasına şaşırmamıştım. Erkekler temizlik yapamaz, yemekten anlamaz ve genelde pis olurlar algısı vardı. Annem de o algıya kapılıp gitmiş olmalıydı. Aslında babam da pis biri değildi. Hatta belki annemden bile daha temizdi ama o algı bir kere yapıştı mı zihnine, kurtulması zor oluyordu.

Ona Arza'nın erkek olduğunu söyleyeceğim sırada banyonun kapısı açıldı ve partnerim bana seslendi. Banyodan başka biri duyar diye, "Damla," dedi düşük volümle. "Damla, bakar mısın bir buraya?"

Banyodaydı ve bana sesleniyordu. Ne olmuştu? Sırtında bazı yerlere ulaşamamıştı da benden keselememi mi isteyecekti?

Telefon kulağımdayken ayağa kalktım. "Efendim?" dedim. Banyonun önüne geldiğimde onu saçları köpüklü ve bedeni ıslak bir şekilde buldum. Kafasını kapının aralığından uzatmıştı. Çıplak olmalıydı. *Tamamen*. "Bir şey mi oldu?" dedim, sesimi düz tutmaya çalışıyordum.

"Sıcak su kesildi," dedi hoşnut olmayan bir sesle. *Ne yapabilirim* der gibi baktım. Hem bu havada sıcak su ile yıkanılır mıydı yahu? "Biliyorsun, sıcak su olmadan duş alamıyorum. Bana su ısıtıp gelir misin?"

Annem, "Azra? Erkek sesi miydi o? Partnerin erkek mi senin? Banyoda mı? Bu havada ne sıcak suyu?" diye hızla sordu. Sesinde şaşkınlık ve merak vardı. Bir de geleceğe dair planlar. "Titiz dediğin kişi erkek miydi?" Koştur koştur yürüdüğünü duydum. Babamın yanına gidiyor olmalıydı. Canım annem babama bir şey anlatmadan yaşayamıyordu.

"Biraz beklemen gerekecek ama..." dedim anneme cevap vermeden. Arza *sorun yok* der gibi baktı. "O zamana kadar böyle köpükle mi duracaksın?" deyip parmağımla onu işaret ettim.

"Ne?" dedi annem. "Adam köpükle mi duruyor? Aa, aa... O kadar mı titiz?" Bir an sorduğu sorunun saçmalığını anlamış olacak ki, "Azra bu adam duşta mı?" diye devam etti. Eliyle ağzını kapatıp şoke olmuş bir vaziyette durduğuna emindim. "Kızım, çıplak mı yoksa?" dediğinde bağırdığı için babam onun sesini duymuş olmalıydı.

Hayır anne, çıplak değil. Yani evet çıplak ama göremiyorum.

Arza'nın dudakları kenara doğru kıvrıldı. Annemin telaşı ve meraklı sesini duymuştu. Yanağındaki köpüğü silmek için elini kapıdan çekti ve kapı biraz açıldı. Çıplak teni daha da gözler önüne serildi. İkimizin de bakışları karnına doğru düşünce kapıyı hızla aynı aralığa getirdi. "Seni bekliyorum," dedi *hadi* der gibi kaşlarıyla işaret edip. "Annene selam söyle."

"Kızım! Sen beni duymuyor musun?" diye çemkirdi annem. O an tekrar kendime geldim. "Sen de uyansana be adam, neler oluyor haberin yok!" dediğinde gözlerim irileşti. Arza'nın annemin dediğini duymasını umursamadan koşar adım mutfağa geldim. "AZRA! Sana diyorum! Alihan, sen de uyan artık, neler oluyor neler! Adam evin içinde çıplak geziyor!" diye bağırdı.

Elimle ahizeyi kapatıp, "Anne, ne saçmalıyorsun ya sen?" diye kısık ama sinirli bir sesle soludum. "Adam neden evin içinde çıplak gezsin? Duşa girmişti, sıcak su kesilmiş. Benden su kaynatmamı istedi. Babama sakın saçma sapan şeyler anlatma!" diye uyardım. Bir yandan da çaydanlığa su dolduruyordum. "Tamam mı, anne?"

"Ne oluyor?" diyen babamın sesini duyduğumda iş işten geçmişti. "Neden bağırıyorsun?" diye uyku mahmuru bir sesle sordu.

"Şarjım bitiyor, ben sizi ararım," deyip telefonu hızla kapatmasaydım annem beni saatlerce bırakmazdı. Ve dediklerime inansa da kafasında elli tane senaryo kurardı.

Bu suyun yeterli gelmeyeceğini düşündüğümden ve su ısıtacağım da başka bir şey olmadığından büyük bir tencereye su koyup onun da altını yaktım. Sandalyeye oturup suların kaynamasını beklemeye başladım. Bir yandan da anneme yapacağım açıklamayı düşünüyordum.

Annem tez canlı biriydi. Bir şey olduğunda hemen panikler, acele eder, ağzımdan laf almak için uğraşırdı. Mesleğim konusunda çok fazla soru soramadığından başka şeyleri didik didik ederdi. Buna hayatımda neden birinin olmadığı, olduğunda da neden olduğu da dâhildi. Bu

yüzden şimdi öğrendiği detayın onu en az bir ay boyunca idare edeceğini biliyordum. Babamın başının etini yiyecekti. En sonunda babam dayanamayacak ve benden gerçeği öğrenmek için arayacaktı. Ama annem yine ikna olmayacaktı.

Arza da tam duşta sıcak susuz kalacak ânı bulmuştu!

Ablamı kaybettikten sonra annemin hayatı sadece babam ve ben olmuştu. Bu yüzden onu anlamaya çalışıyordum. Bir an önce evlenmemi ve kendime bir hayat kurmamı istiyordu. Onun için işim de önemliydi elbette ama bir gün onları da kaybettiğimde tek başıma kalmamamı istiyordu. Bir diğer nedeni de babamla benden sıkıldığı için küçük bir bebek sevmek istemesiydi. Bunun yolu da benim çocuk sahibi olmamdan geçtiği için evlenmeme dair teşviklerde bulunup duruyordu.

Aklıma zaman zaman, tanımadığım adamların vesikalık fotoğraflarını göndermesi düştü. Annemin en yakın arkadaşı Ayten teyze ile birlikte bana *koca adayı* aramak en büyük hobileriydi. İkisi birleşip, âşık olacağımı düşündükleri adamları buluyor ve iş mülakatına CV gönderir gibi adamların bilgilerini bana gönderiyorlardı. Teşkilat gibiydiler. Onları durdurmak yüzlerce role bürünüp olay çözmekten daha zordu. Hatta imkânsızdı.

Çaydanlıktaki suyun kaynadığını görünce onu geniş bir kaba boşalttım. Böyle yıkanması daha kolay olurdu. Dökmemeye dikkat ederek banyonun önüne geldim ve ayağımla birkaç defa kapıya vurdum. Hemen açıldı.

"Çok sağ ol," dedi Arza hızlıca. Üstüne bornoz giydiği için kapıyı sonuna kadar açabilmişti.

Elimdekini aldıktan sonra, "Biraz daha getireceğim," dedim.

Minnetle gülümsedi. "Gerçekten sağ ol," dedi içten bir şekilde. Onun gözünde kahraman falan olmalıydım. Sadece kafamı salladım ve yeniden mutfağa geldim. Tenceredeki su da kaynayınca onu da verdim ve odamın yolunu tuttum.

Annem on beş dakika içinde otuz yedi defa aramıştı. Üç tane sesli mesaj atmış, iki tane de video göndermişti. Merak konusunda ona çektiğim çok açıktı, değil mi?

Telefonu yatağın üstüne attım ve yüzümü sıvazladım. Arza, annemin gözünde olası damat adayıydı artık. Ya aramızda çok fazla yaş farkı olduğuna dair yalan söyleyecektim ya da Arza'nın farklı bir yönelimi olduğuna dair bir şeyler uydurmam gerekecekti. Yoksa annem kendi

kafasında bizi yakıştıracaktı. Ve bunu kimse istemezdi. Bizi bir araya getirene kadar elinden gelen her şeyi yapardı.

Arza benden hoşlansın diye PowerPoint sunumu bile hazırlayabilirdi.

Üstümdekileri çıkardım. Arza ile beraber aldığımız çiçekli elbiselerden birini giydim. Sade bir makyaj ve atkuyruğu şeklinde bir saç yaptıktan sonra hazırdım. Ama bu olay da üstüne tuz biber ektiği için artık hiçbir şekilde güne gidesim kalmamıştı.

Bayılma numarası mı yapsaydım? Bu konuda gerçekten iyiydim. Ama o Arza sinsisi kesin anlardı.

Ayağımı sürüye sürüye mutfağa geldiğimde Arza'yı tezgâhın başında buldum. Bana tost hazırlıyordu. O da dışarı çıkacağı için üstünü giyinmişti. İkimiz de birbirimizi hızlıca süzdük. Siyah bir kot pantolonla koyu gri, polo yaka bir tişört giymişti. Boynuna taktığı gümüş, ince zincir, saç şekli ve dövmeleri birleşince tam bir mahalle delikanlısına benzemişti.

"Hazır mısın?" deyip önüne döndü. "Birazdan başlar gün. Bu kadar suratsız olma," dedi eğlenir bir sesle.

Tostu uzattı. Koca bir ısırık aldım. "Eğlendiğini bu kadar belli etme," diye, ağzım doluyken homurdandım. "Sen kaçta çıkacaksın?" deyip konuyu değiştirdim.

Karşıma oturdu. Sigarasını yaktı. "Sen çıktıktan sonra çıkarım." Bir duman çekti içine. Çenesiyle işaret etti. "Afiyet olsun."

Lokmamı yutup gülümsedim. "Eline sağlık. Çok güzel olmuş," dedim beğeni dolu bir sesle.

Bir süre yiyişimi izledikten sonra, "Gönlünü alabildim mi?" diye sordu. Boğuk sesini duyunca gözlerine baktım. Merakla cevabımı bekliyordu. Kafamı salladım yavaşça. "Peki annenin nasıl gönlünü alacağız?" diye sorduğunda tost boğazımda kaldı.

Öksürüklerimin arasından, "Ne?" dedim. Tam annemin istediği gibi biriydi. Onun gibi her şeyle dalga geçiyordu. "Nasıl yani? Ne demek nasıl gönlünü alacağız? Niye alalım?"

Sigarasından keyifli bir nefes çekti. "Anlamadığımı düşünmüyorsun, değil mi? Hem ses tonunu duydum hem söylediklerini. Beni merak etmiş olmalı. İstersen görüntülü konuşalım? Benlik sorun yok," deyince, ona gözlerimi irileştirerek baktım. Bunu yaparsak annem bize düğün davetiyesi hazırlardı.

Onun beni kızdırmak için takındığı gülümsemeye ters ters baktım. "Annemden daha önemli sorunlarımız yok mu?" diye homurdandım. Bu onu daha çok gülümsetti. Sağ bacağını dizinin üstüne atıp arkasına

yaslandı. Keyifle beni izliyordu. "Bugün kahvehanenin sahibi ile görüşecektin, değil mi?"

"Evet. Osman Kuyu sayesinde onunla tanışacağım. Adamın arabasında sorun varmış. Ona bakarken bir şekilde yakınlaşacağım. Bugün ikimiz de dişe dokunur bilgilerle gelirsek iyi olur."

"Selçuk'un yanına uğramam lazım..." deyince kaşları bir anda çatıldı. Hızlıca, "Lütfen yine başlama," dedim. Parmağımı da ona doğru kaldırmıştım. *Sus* der gibi salladım. "Ondan çok fazla şey öğrenebiliriz."

Sigarasını küllükte sinirle söndürdü. "Bir konuyu elli defa konuşmaya bayılıyorsun, değil mi? Bunu halletmemiş miydik? Neden taktın mı takıyorsun?" diye terslenerek sordu. Asıl o takıyordu! "Onunla uğraşana kadar başka biriyle ilgilen. Bunu partnerin olarak söylüyorum. En başında böyle düşünmüş olabiliriz ama artık işler değişti. Osman Kuyu bile beni o çocuk için uyardı. Rolüme aykırı şeyler yapıyorsun."

"Bana bu derece karışabileceğini sanman çok tatlı. Ama kusura bakma. Ben bildiğimi yapacağım."

Dudaklarını sinirle yaladı. "Bunu istemiyorum. Lütfen yapma." Bu konu canını sıkmış gibi kendisine bir sigara daha yaktı. "Arkamdan, *adama bak kızı kiminle görüştürüyor*, diyecekler. Uğraştırma beni."

"O çocuğun bir şekilde cinayette parmağı olduğunu biliyorsun. Buna rağmen nasıl onunla görüşmeme karışabilirsin? Ben görüşmüyorsam sen görüş."

"Onun gibi bir herife iki dakikamı bile ayırasım yok. Ama mecbur işte."

"ŞÜPHELİ!"

Umursamazca omuz silkti. "Ben kendim de bulurum onun söyleyeceği şeyleri. Karakter seçimlerimize dikkat edelim. Anlaştık mı?"

Ya sabır çektim. "Benim karakterim de bu. Beğenmiyorsan git şikâyet et," deyip ayağa kalktım. Kirlileri lavabonun içine bırakıp ona döndüm. "Bana karışamazsın. Sen benim üstüm değilsin. İstediğimi yaparım! Görüşeceğim."

Hızla ayağa kalktı. Dibime kadar gelip gözümün içine baktı. "Görüşmeyeceksin," dedi itiraz kabul etmez bir sesle.

"Sen kimsin ya? Sana ne? Ne hakla bana karışabilirsin?"

"Partnerinim ben senin! Nasıl karışmayayım?!"

Ona inanamıyormuş gibi baktım. "Üstüm ya da bana emir verecek biri değilsin, Talan. Kendine gel!" deyip ondan uzaklaştım. Bana hâlâ

aynı şekilde bakıyordu. "Makul olduğun sürece dediklerini haklı bulursam yapabilirim ama bunu yapamam!"

Elini beline koydu. "Konuşacaksın yani onunla? Gitmiş, senin sosyal medya hesabın var mı diye Burcu'ya sormuş. Pervasız herif. Abin olarak bunu istemiyorum."

Partnerim olarak, abim olarak, başka ne kalmıştı?

Sinirle güldüm. "Şimdi de abi kartını mı oynuyorsun? Sana inanamıyorum!" Ona ters ters baktım. Mutfaktan çıkmadan önce, "Bana engel olamazsın! Onunla görüşeceğim!" dediğimde hızla peşimden geldi.

"Sana bu durum karakter seçimlerimize ters diyorum," dediğinde ona aldırmadan ayakkabılarımı giydim. Elimde sadece telefonum vardı ama geri dönüp çantamı alırsam bu konuşma uzardı. Ve ben onun bu konudaki düşüncelerini duymak istemiyordum. "Duyuyor musun beni? Planımızı değiştirmemiz gerekiyor. O kımıl zararlısı, baş belası herifle görüşmen mahallelinin gözünde bizi yanlış gösterir. Benim bir ağırlığım var!" dedi, se*bebi bu* der gibi.

Kaşlarımı çattım. "Sen beni kıskanıyor musun?" dedim pat diye.

Hiç beklemeden, "Evet veya hayır, sana ne?" dedi. Garip bir ifade ile bakarken bana doğru yaklaştı. Ayakkabımın ucu parmaklarına değdi. Pis olduğunu düşünüp uzaklaşmasını bekledim ama bunu yapmadı. "Bu işte berabersek beni ezip bir şey yapamazsın. Bu yaptığını bildirmek zorunda kalırım," diye beni tehdit etti. Gözünü bile kırpmadan gözlerimin içine bakıyordu.

Alayla güldüm. "İstersen şikâyet mektubunu ben yazabilirim..." deyince göğsü inip kalkmaya başladı. "Şimdi müsaade edersen günüme gideceğim," dedim ve onu arkamda siniriyle bırakıp kapıyı suratına kapatarak evden çıktım.

Elbisemi düzeltip derin bir nefes verdim. Gerçekten manyaktı. Ne düşündüğünü tam olarak çözemiyordum. Sadece sinirini okuyabiliyordum çünkü diğer duygularını gizliyordu. *Kıskandın mı* diye, onu denemek için sormuştum. Ortada beni kıskanacağı bir durum söz konusu değildi. Sanırım bu çevrede sözü geçen biri olmak istiyordu. Ama maalesef ben buna izin veremezdim.

Yavaş adımlarla aşağı indim. Kuyu ailesiyle beraber gideceğimiz için onların kapısının önüne geldim. Zile basacağım sırada karşı dairenin kapısı açıldı ve biraz önce Arza ile kavga etme sebebim olan Selçuk içeriden çıktı. Onu gördüğüme şaşırmıştım çünkü bu dairede yaşlı bir kadın oturuyordu.

O da beni görünce şaşırmıştı ve "Damla?" dedi sorar gibi. "Seni burada görmeyi beklemiyordum. Nasılsın? Hiç görüşemedik." Karşımda ellerini ceplerine koyup durdu.

"Ya öyle oldu..." diye mırıldandım. Utangaç görünmeye çalışıyordum. Bu yüzden bakışlarımı gözlerine pek değdirmemeye çalışıyordum. "Abim biraz sorun eder de böyle şeyleri. O yüzden bir daha göndermedi beni bakkala."

Kafasını *sorun yok* der gibi sağa doğru oynattı. Gözleri elbiseme dokundu. "Nereye gidiyorsun böyle? Çok güzel görünüyorsun." Bana beğeni dolu gözlerle bakıyordu. Beden dili ile benden hoşlandığını açık ediyordu. Ama bir yanı da ona ilgi göstermeyeceğimi düşünüyordu. Öz güveni varmış gibi davranıyordu ama pek yoktu. Bunu gizlemek için uğraşıyordu.

Parmaklarımla oynayıp bakışlarımı ondan kaçırdım. Kısık bir sesle, "Teşekkür ederim..." dedim. "Gün varmış da beni de davet ettiler. Ona gidiyorum."

"Hıımı..." dedi. Gözlerinin bende olduğunu biliyor ama ona bakmıyordum. "Akşama müsaitsin o zaman," dedi sorar gibi. Beni bir yere davet edecek olmalıydı.

"Evet ama niye ki?"

"Bizim çocuklarla buluşacağız. Parkta hep beraber oturup muhabbet edeceğiz. Seni onlarla tanıştırmak istiyordum..." Daha biz doğru düzgün tanışmamıştık ama arkadaşlarıyla tanışmamı istiyordu. Yanağımı içeriden dişleyip ayak uçlarımda yükselip alçaldım. Heyecanlanmış gibi nefes alıp verdim. "Ama merak etme, senden başka kızlar da olacak. O yüzden rahatsız olmazsın."

"Bilmem ki..."

Aramızdaki mesafeyi bir parça azalttı. "Hem kaynaşmış oluruz. Gel, olur mu?" diye istekle sordu. Cebinden telefonunu çıkarıp bana doğru uzattı. "Numaranı yazarsan, sana konumu atarım." Telefonu alsam da ona kararsız bir şekilde baktım. Derdimi anlarmış gibi, "Abinden mi çekiniyorsun?" diye sordu. *Çekinmesi gereken sensin aslında. Evet* anlamında kafamı salladım. "Ne yapabilir ki? En fazla döver. Birkaç yumruktan da adam ölmez. O yüzden sıkıntı yapma, halledilir," dedi rahat bir ifadeyle.

Arza onu birkaç yumrukta değil, bir yumrukta bayıltabilirdi. Ama bunu sorun yapmadım. Arza ile konuşup bu konuyu halledecektim. Bu yüzden numaramı yazıp telefonu ona uzattım.

Mutlu bir ifadeyle telefonunu cebine koydu. Bir şey diyecekti ama yukarıdan bir kapı açılma sesi geldi. Gözlerimin büyüdüğünü görünce, "Abin mi?" dedi yavaşça. Bir parça korksa da hemen bu duyguyu yüzünden sildi.

Ellerimi havada salladım. "Evet! Hemen git yoksa çok kızar!" dedim telaşla.

Telaşlanmadan, bana bir gülümseme gönderdi. "Akşam görüşürüz, Damla," dedi ve basamakları birkaç adımda inerek gözden kayboldu.

Bugün hem gündeki kadınlar hem Şanzel hem Selçuk ile buluşacağımı öğrenince delirecek olan Arza hem de Selçuk ve arkadaşlarıyla uğraşmam gerekiyordu. İçimden bir ses bugünün karakolda son bulacağını söylüyordu.

RUHA ÜFLENEN KIYAMET

"Bir amaca bağlanmayan ruh, yolunu kaybeder;
çünkü her yerde olmak hiçbir yerde olmamaktır."
-Michel de Montaigne, Denemeler

Ruha üflenen kıyamet.

Bedenlerin kapanına sıkışan ruhların en derinlerindeki duyguları görmeye çalışıyor ve gerçeği söylemeleri için onlara kıyameti fısıldıyordum. Ne ruhun haberi vardı gerçeği öğrenmek istediğimden ne de bedenin. Elimi uzatıyor ve onlara hissettirmeden sırları gün yüzüne çıkartıyordum.

Birçok amacım, hedefim ve varmak istediğim nokta vardı. Bu noktada kendime belirlediğim ilke şuydu. *Amacımı anladıysan hedefim sen değilsindir.*

Zorla getirildiğimi çaktırmamaya çalıştığım günde insanların ifadelerini izliyordum. Ruhlarından izler taşıyan gözlerinin bana gerçeği sunması için uğraşıyordum. Hiçbirinin zihnime aldığım notlardan haberi yoktu. Hepsi kısırlarını yerken gündelik hayattan sohbet ediyor, incelemeye alındıklarını bilmeden rahat rahat çaylarını yudumluyorlardı. Onları düşüncelerimde kaç defa mahkûm sandalyesine oturtup kaç defa akladığımı elbette bilmiyorlardı.

Ben dâhil, sekiz kişiydik. Burcu ve annesi Gülfem'i tanıyordum. Aslında buradaki herkesi tanıyordum ama hepsi hakkında detaylı bilgiye sahip değildim.

İki tane genç kız vardı. Birisi geçen ay nişanlandığını öğrendiğim Fatma, diğeri Türkçe öğretmenliği okuduğunu bildiğim Kübra'ydı. İkisi de tatlı kızlardı. Annelerinin onları buraya zorla getirmediğini muhabbet etmelerinden anlıyordum. İkisi de gayet keyifli görünüyordu. Diğerleri, ev sahibi olan Perihan, ikide birde bakışları beni bulan Özden ve sessiz bir tip olan Kadriye'ydi.

Sağ tarafımda oturan Burcu'nun koluma dokunması ile ona doğru döndüm. Hepimiz tabağımızı doldurup bir şeyler yerken o sadece yoğurt ve salata yiyordu. Canının çektiğini, yemek istediğini biliyordum ama yemek için yeltenmiyordu bile. "Akşam bize gelir misin? Beraber film

izleriz. Bir sürü yeni film keşfettim, seninle izlemek isterim," diye hevesle sorup kirpiklerini kırpıştırdı.

Kimse duymasın diye uğraşıyormuş gibi kısık bir sesle cevap verdim: "Akşama Selçuk'la planım var." Gözleri irileşti. Selçuk hakkında olumlu bir düşüncesi olmadığı açıktı. Bir şey söyleyeceğini anlayarak kolunu tutup onu durdurdum. "Sonra anlatırım. Şimdi konuşursak herkes anlar," diye fısıldadım ve etrafa kaçamak bakışlar attım.

Aslında herkesin anlamasını istiyordum. Selçuk hakkında ne öğrenirsem kârdı. Bu yüzden sesimin sol tarafımda oturan Fatma'ya gittiğinden emin olmuştum. Onun bana doğru hafifçe dönen bedeninden de duyduğunu anlamış oldum.

Burcu, karşısında iğrenç bir şey varmış gibi suratını buruşturdu. "Ama onun çok kötü bir namı var," dedi *yapma* der gibi. Bana doğru yaklaştı. "Eğer onunla konuşursan mahallede adın çıkar."

Fatma sol tarafımdan bana doğru uzanarak kulağıma, "Haklı," diye fısıldayınca, irkilmiş gibi yaptım. *Kusura bakma* der gibi elini kaldırdı. "Ama Burcu doğru söylüyor. Selçuk'un elinden geçmeyen kızlar olarak nadir bulunuyoruz. Ve kimle konuşsa kızın tüm talipleri kaçıyor," derken, bunun nedenini kendisi de anlamıyor gibiydi.

"Uzun bir zamandır duruldu gibi ama yine de sen bilirsin..." diyerek önüne dönen Fatma'ya kararsız bir şekilde baktım.

Bu sırada Gülfem Kuyu'nun radarına yakalanmış bulundum. Kaşlarını kaldırdı. "Ne kaynatıyorsunuz siz orada? Bizim bilmediğimiz bir şey mi var?" diye sorunca bütün bakışlar bize döndü. Amacıma ulaşmıştım. "Toplum arasında kulaktan kulağa konuşulur mu, canım? Bize de söyleyin, biz de bilelim."

"Hiiiç," dedi Burcu. Arkasına yaslanıp kollarını bağladı. Gözlerini kaçırarak etrafına bakındı. "Laflıyorduk." Sanırım gizli bir şey konuştuğumuzu bundan daha fazla belli edemezdi.

Tüm bakışlar, kimsenin pek tanımadığı yeni gelen kızın üstüne -yani *bana*- döndüğünde, utanmış gibi davrandım. Ne diyeceğimi bilemiyormuşum gibi parmaklarımla oynarken, "Önemsiz bir şeydi," diye geçiştirmeye çalıştım. Aynı şekilde baktıklarını görünce bir anda ayağa fırlamak icap etmişti. Bir elimde tabağım bir elimde bardağımla herkese hızlıca bir bakış attım. "Çaylarınızı tazeleyeyim mi?"

Adının Özden olduğunu öğrendiğim, gözleriyle röntgenimi çeken kadın eliyle *otur* der gibi işaret yaptı. "Yaşlandık tamam da bazı şeyleri hâlâ anlayabiliyoruz," dediğinde, paşa paşa yerime oturdum. Gözlüğünü

geriye doğru itti, direkt olarak bana bakıyordu. "Anlatın bakalım, neler oluyor burada?"

Fatma ve Burcu'ya baktım medet umar gibi. İkisinin bakışları ben hariç her yerdeydi. Çaresizmiş gibi derin bir nefes verdim. Hızlıca, "Akşam Selçuk beni parka çağırdı ama iyi bir izlenimi yokmuş. Bir de abim onunla görüşmeme izin vermiyor. Bu yüzden ne yapacağımı bilmiyorum," dedim. Sonrasında nefesim yetmemiş gibi tekrar derin bir nefes verdim.

Odadaki beş kadının da kaşları çatıldı. Bu Selçuk'u neden kimse sevmiyordu?

Gülfem Kuyu onaylar gibi kafasını salladı. "İyi bir izlenimi olmadığı doğru ama uzun bir zamandır da sesi soluğu çıkmıyor," dedi durgun bir sesle. Bir an düşündü. "Ben mi yanlış hatırlıyorum, Özden? Bayağıdır bir olayını duymadık, değil mi?"

Özden'in yüzüne düşünür gibi bir ifade yerleşti. "Evet evet, öyle..." Sonra beni yavaşça süzdü, *yine*. "Ama bu düzeldiği anlamına gelmez. Erkek yedisinde neyse yetmişinde de odur. Selçuk'un bir anda değişeceğini hiç sanmıyorum." Bana alıcı gözüyle bakıyordu. Bunun sebebi evlilik yaşına gelen oğlu olmalıydı. Onun gözünde olası gelin adayıydım. "Sen ne okuyordun, Damla?" diye ilgiyle sordu.

"Psikoloji," diye cevap verdim. Beğendiğini belli ederek kafasını salladı. Bana doğru hafifçe eğildi. "Tek başına evi çekip çevirirken okumakta zorlanmıyor musun?" diye tek kaşını kaldırarak sorunca kafamı sağa sola salladım. "Maşallah maşallah," dedi memnun bir ifadeyle. Gülfem Kuyu'nun onu dürtmesini umursamadı. "Evlenmeyi düşünüyor musun?"

Bu soruyu beklemediğimi belli edercesine baktım ona. Utangaç gözlerimi ondan kaçırdım. Fatma ve Kübra bu soru ile kendi aralarında gülerlerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Evlilik utanılacak bir şey değildi elbette. Beni oğluna beğenmesi öyleydi.

Kübra gülerek, "Özden abla, her gördüğün güzel kızı neden oğlunu yapmaya çalışıyorsun? Okan belki evlenmek istemiyordur?" diye sordu.

Özden, Kübra'ya ters bir ifadeyle baktı. "Herkes sen mi? Benim oğlum evlenmek istiyor. Senin gibi *okulumu bitirmeden kimseyle görüşmem* diye inat etmiyor," dediğinde, Kübra'nın annesi Perihan kafasını hızlıca salladı. "Konuş, kız. Beni dinlemiyor, belki seni dinler," dedi destekleyerek.

Kübra onlarla muhabbete girmek istemez gibi burnunu kırıştırıp tabağına döndü. 23 yaşındaydı. Azra'ya göre evlenmek için erken bir yaştı fakat Damla'nın bu konudaki görüşlerinden emin değildim. Duruma göre değişirdi.

Özden yeniden bana bakınca, "Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Sanki evlilik için erken gibi."

Gülfem Kuyu, "Kızım illaki evlenmene gerek yok. Her konuşmaya başlayan evleniyor mu?" diye sordu. Çayından bir yudum aldıktan sonra iç çekti. "Seyfullah'ım burada olsaydı..." Yüzüne aniden öfkeli bir ifade yerleşince Gamze'den bahsedeceğini anladım. "Bir de o şeytanı unutmuş olsaydı sizin aranızı yapmaya çalışırdım. Mis gibi kızsın." Özden'e yandan bakış atıp onu işaret etti. "Baksana bizimkinin gözleri nasıl açıldı? Kaçırmaz artık o seni."

Kafamı önüme eğdim, tabağımdakilerle oynamaya başladım. Okan'ın cinayetle bir bağlantısı olduğuna dair kanıt olmadığı ya da böyle bir şüphem olmadığı için onunla görüşemezdim. Benim için sadece zaman kaybı olurdu. Bu yüzden annesine olumlu bir mesaj verecek hareket yapmamaya özen göstermem gerekiyordu.

Fatma, "Kız bu akşam Selçuk ile görüşecekmiş. Herkes Selçuk'la Okan'ın birbirinden nefret ettiğini bilir," deyince bakışlarım onu buldu. İşte, bu ilgimi çekmişti. Okan listeme girebilirdi. "Şimdiden aralarında kavga çıkacağını görebiliyorum."

Kadriye, "Doğru diyorsun. İkisi kanlı bıçaklı. Bir de bu olay olursa birbirlerini boğazlarlar valla," dediğinde, Fatma ile Kübra'nın kafası onaylar bir şekilde sallandı.

Özden, Okan'ın annesi, bunu doğrularmış gibi bakıyordu. Gözleri hâlâ benim üstümdeydi. Her an bana *Selçuk'la görüşme, önce Okan'la görüş* diyecek gibi duruyordu. Bir anda teyzeler için aranan gelin adayı olmuştum. Bunu duyan Arza eminim çok mutlu olurdu.

Gülfem Kuyu sorgular bir ifadeyle Özden'e baktı. "Sen demedin miydin, Okan'la Selçuk yakın olmuşlar diye?" diye sordu.

Fatma hemen araya girdi: "İki dünya bir araya gelir, onlar bir araya gelmez."

Özden kafasını sağa sola salladı. "Ben de öyle diyordum ama şu cinayet gününden sonra davranışları değişti. Bence benim oğlan bu Selçuk'u koruyor," dediğinde, işin rengi değişti ve Okan da artık şüphelilerim arasına girdi. Merakla devamını beklerken bunu belli etmemeye çalıştım. Özden, ona açıklamasını ister gibi bakan gözlere cevap verdi: "Okan,

Cinayet günü Selçuk benim yanımdaydı, diye ifade vermiş. Yalan söylemiyordur ama içimden bir ses Selçuk'u koruduğunu söylüyor. Bilirsiniz ben hislerimde pek yanılmam."

Burcu dedikodunun kokusunu almış gibi doğruldu. Annesine bakarak, "Selçuk abiyle Okan abi kanka mı olmuş? Abimin bundan haberi var mı?" diye sordu.

Okan, Burcu'nun abisi Seyfullah'ın en yakın arkadaşıydı. İkisi de Selçuk'u sevmiyorsa bunun nedenini öğrenmem gerekiyordu.

Gülfem Kuyu önemsiz bir şey gibi, "Bilmiyor muydun?" diye sordu. Kızına yan yan baktı. "Tabii sen bana o yılanı korumakla meşguldün. Bunu..."

"Anne!" diye araya girdi Burcu. Gözleriyle odadakileri işaret etti. Annesinin her seferinde böyle yapmasından yılmış gibi görünüyordu. "Konumuz şu an bu değil!"

Fatma, Burcu'nun yaşadıklarını hisseder gibi, "Selçuk'la Okan hiçbir şekilde yan yana gelemez," deyip Burcu'ya göz kırptı. Sonra aklına yeni düşmüş gibi, "Cinayetle alakaları olmasın?" diye, düşündüğünü süzgeçten geçirmeden pat diye söyledi.

Ortam derin bir sessizliğe gömüldüğünde ben neredeyse hareketsizce duruyordum. Gözlerim Okan'ın annesi Özden'in üstündeydi. Duyduklarını hazmedemiyormuş gibi zor bir şekilde yutkundu. Onu izlerken gördüklerimi Arza'ya söylemek için can atıyordum. Ortada çok başka işler dönüyordu.

Gülfem Kuyu, "Saçmalama!" dedi birkaç saniye sonra. "Benim oğlumun ne ilgisi olabilir cinayetle? Rahmetliyle muhabbeti bile olmamıştır. Neden yapsın böyle bir şey?" Yüksek çıkan sesi yüzünden ortam daha da gerildi. "Serseridir, bazen kavga eder ama birinin canına kıymaz!"

"Tamam Özden, sakin ol," dedi Gülfem Kuyu. Fatma'ya doğru baktı. "Fatma'nın nişanlısıyla arası bozuk ya, kafası karışık, o yüzden böyle saçmalıyor," deyip Fatma'ya kaş göz yaptı.

Fatma'nın nişanlısıyla arası bozuk değildi, saçmalamıyordu da. Ama kimse daha fazla uzatmadı. Birkaç saniye daha sessizlik olduktan sonra kapı çaldığında herkes konunun kapanmasıyla derin bir nefes verdi. Ev sahibi Kadriye kapıyı açmaya gitti. Gelenin kim olduğunu biliyordum. Keşke bilmeseydim.

"Selamlar," diyen sesin geldiği yöne kafamı çevirdim. Şanzel hepimize bakarak kapıda gülümsüyordu. Normal duruyordu. Sanırım Çatlak olmaktan vazgeçmişti. Elindeki poşeti masaya bıraktı. "Bensiz

boğazınızdan lokma geçmediğini duyunca hemen geldim. Nasılsınız, kızlar? Bakıyorum, homini gırtlak yiyorsunuz," diyerek Kadriye'nin yerine oturdu.

Evet, hâlâ çatlaktı.

Kübra, "Hoş geldin, Sevim abla," dedi neşeli bir sesle. Eski Şanzel, yeni Sevim olmuştu. "Nerelerdesin sen kaç gündür? Dükkâna geldim ama seni göremedim."

Şanzel, hastanedeki gibi giyinmemişti tabii ki. Bu sefer temiz görünüyordu. Saçlarının rengini koyulaştırmış, biraz zayıflamıştı. Onu özledim mi yoksa özlemedim mi, emin değildim.

"Dükkânla uğraşıyorum işte. İki gündür malzeme alışverişine gidip duruyorum. Al al bitmiyor anam, bu nasıl bir devir? Cebimde 500 lira mı var 50 lira mı, anlamışım değilim!" deyip, ayakta duran Kadriye'ye işaret etti. "Bana soğuk bir şeyler getirecek misin? Valla içim yandı," deyip eliyle yüzünü yellemeye başladı.

Şanzel'in de mahalleye yeni taşınmış olması dikkat çekeceği için onun kuaför dükkânı açmasında karar kılınmıştı. Bu konuda yeteneği var mıydı, bilmiyordum. Onun dükkâna alacağı malzemeler bitmeden, dükkân açılmadan buradan gitmiş olmayı umuyordum.

Kadriye mutfağa giderken Şanzel'in bakışları beni buldu. Kimse anlamasa da yüzünde gıcık bir sırıtış olduğunu ben görebiliyordum. "Sen kimsin? Seni ilk defa görüyorum," diye sordu. Gözlerimi devirmek istedim. "Bu kulakları nerede görsem unutmam çünkü..." deyip kendi söylediği şeye kahkaha attığında ise onu boğazlamak istedim.

Aslında hoş bir şey söylememişti ama söyleyiş tarzı yüzünden herkes onun gibi kahkaha attı. Ben sadece gülümsemekle yetinmek zorunda kaldım.

Cevap alamayınca, "Kimsin, kız?" diye tekrarladı.

"Yeni taşındık. Damla ben," dedim tatlı bir gülümsemeyle. Ama o, bu gülümsemenin altında yatanı anladı. Yine de bana aynı şekilde bakmaya devam etti.

Savaş mı istiyordu? Müttefiktik biz...

Gülfem Kuyu, "Bizim üst kata taşındılar. Bir de abisi var. Maşallah ikisi de çok güzel çocuklar," deyip bana bir anne şefkatiyle baktı. Ona minnet dolu bir bakış gönderdim.

Şanzel, Kadriye'nin getirdiği limonatayı aldı. "Ha..." dedi. "O eve mi taşındınız? Korkmuyor musunuz hiç?" diye, korkunun kol gezdiği

kısık bir sesle sordu. "Ben olsam bir saniye duramazdım o evde. Topuklarımı götüme vura vura kaçardım!"

Yüzümü hafifçe buruşturdum. Bunu söylemesinin uygun olmadığını düşündüğüm bir bakış attım ona. O gayet keyifle limonatasından bir yudum alırken ben söze girişti:

"Evde birinin ölmüş olması da korkutuyor beni ama..." Titrek bir nefes aldım. Tüm bakışlar benim üstümdeydi. "Katilin tutuklanmamış olması beni daha çok korkutuyor. Ya tanıştığımız biriyse? Çok korkunç değil mi?" deyip ürkmüş gibi arkama yaslandım.

Burcu bana doğru sokuldu. "Ben de korkuyorum," dedi usulca. "Abim korkmamamı, katilin bana bir şey yapmayacağını söylüyor ama ben yine de korkuyorum."

Perihan, kızına bakarak, "Bu yüzden Kübra'yı geç saatte gelme diye tembihliyorum. İnsan kime güveneceğini bilmiyor," dediğinde diğerleri onu başını sallayarak onayladı.

Özden, "Okan da *korkacak bir şey yok anne, ben varım*, deyip duruyor ama insanın elinde olamıyor maalesef," diye mırıldandı. Bakışları Fatma'yı buldu. "Katile dair bir haber var mı? Sen biliyor musun?"

Fatma'nın nişanlısı polisti. Bu yüzden onun bilgi sahibi olduğunu düşünüyorlardı. Ama onun cinayet masası ile pek bir ilgisi yoktu. Hem ortada öğrenilecek bir şey de yoktu. Olsaydı Şanzel ile burada oturuyor olmaz, olayı çözmek için gönderilmezdik.

"Daha bir şüpheliye ulaşamamışlar. Eski hasımlarını almışlar birkaç defa ama onlardan da bir şey çıkmamış," dedi Fatma. Yalan söylüyordu. Kaçırdığı gözleri, kaşıdığı çenesi ve içeri doğru kıvrılan ayak parmaklarından bunu görebiliyordum. Yalanı hasımlar ile alakalıydı. Kimse şüpheli olarak bulunamamıştı. Sanırım bir şey bilmiyormuş izlenimi vermeye çalışıyordu. Ya da nişanlısına bu konuyu hiç sormamıştı. "İnşallah yakın bir zamanda bulunur," dediğinde hep bir ağızdan *âmin* dedik.

Bundan sonra herkes Şanzel'e odaklandı. Çünkü çok fazla konuşuyor, dikkatleri üstüne çekmeye çalışıyordu. Bunu gizlemiyordu ve ağzı iyi laf yaptığı için herkes onunla sohbet ediyordu. Açıkçası ister istemez ben de onu dinlemeye başlamıştım. Kadında şeytan tüyü vardı resmen. Hastanedeki hâline göre değişmeyen özelliklerinden biri hâlâ çok fazla yiyor oluşuydu. İkinciyi tabağının dibini ekmekle sıyırmasına artık şaşırmayı bırakmıştım. Ondan başka kim kısırı ekmekle yerdi ki?

Yarım saat kadar sonra kızlarla beraber kirli tabakları toplamaya başladık. Dikkat çekmeden konuyu Sülün ailesine getirmeye çalıştım. Burcu yanımızda olduğu için bu pek zor olmadı.

"Dün binadan çıkarken kumral bir kızla karşılaştım. Bir hastalığı var gibiydi. Siz tanıyor musunuz?" dediğimde, Burcu ve Kübra'nın bakışları bana döndü. Bardakları suyla çalkalarken onlara yandan bir bakış attım. "Kız çok solgun görünüyordu. İçim sızladı."

Burcu'nun gözleri buğulanır gibi oldu. "Simge'dir," deyip sandalyeye oturdu. Arkadaşı aklına düştüğü her an olduğu gibi yüzü asıldı. "Hastaneye gidiyorlardır."

Kübra, "Hâlâ psikoloğa mı gidiyor?" diye sorduğunda, Burcu başıyla onayladı. "Gencecik kız gözümüzün önünde solup gidiyor ama biz hiçbir şey yapamıyoruz. Keşke ona yardımcı olmamıza izin verse."

Fatma, "Gerçekten önemli bir sorunu olmasa tüm aile bu duruma gelmezdi diye düşünüyorum," dedi. İçimden *katılıyorum* diye geçirdim. Tezgâha yaslanıp onları dinlemeye başladım. "Seyfullah'ın da bir ilgisi var gibi geliyor. Gamze'yle ayrılması bu olaylara denk geldi. Hepsi tesadüf olabilir mi ki?"

Burcu hızla lafa atladı: "Abimle Simge'nin ne alakası olabilir, Fatma abla? Onlar anlaşamadıkları için ayrıldılar. Yoksa abim bizden neden gizlesin? Simge'yi ne kadar sevdiğimi herkesten çok o biliyor. Abime böyle şeyler söylemekten vazgeçin!" Sinirli bir ifadeyle ayağa kalktı. "Çok merak ediyorsanız gidip Gamze ablaya sorun. Abimin bir suçu yok!" dedi ve sert adımlarla mutfaktan çıktı.

Üçümüz de arkasından bakakaldık. Soru yöneltip konunun devam etmesini sağlayacaktım ama Fatma benden önce davrandı.

"Burcu bu konuda hassas ve onun için gerçekten üzülüyorum ama ortada olan şeyi kimse görmezden gelemez. Herkes böyle düşünüyor," dediğinde, ona *açıkla* diye bağırmak istedim ama öylece durmaya devam ettim. Makarna salatasını dikkatle saklama kabına yerleştirirken, "Yaniii..." dedi. "Seyfullah yanlış bir şey yapacak biri değildi ama içimden bir ses Simge'nin de dâhil olduğu bir şeyin yaşanmış olduğunu söylüyor."

Kübra'nın kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun, Fatma?" Tüm yiyecekleri kaplara koyduktan sonra kirli tabakları lavaboda yıkamaya başladı. "Seyfullah'ın Simge'nin yaşadığıyla ne gibi bir ilgisi olabilir?" Sert bir şekilde değil, anlamak ister gibi sormuştu ama Fatma hemen savunmaya geçti.

"Hayır hayır, yanlış anladın. Tabii ki isteyerek bir şey yapmamıştır ama aralarının açılma nedeninin bu olduğunu düşünüyorum. Belki de değildir. Sadece hissettiğim bu." Bana bir bakış attı. "Senin de hiç bilmediğin konulardan bahsediyoruz. Sıkılıyorsun, değil mi, Damla?"

Tabii canım hiç bilmediğim konular bunlar.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ben de anlamaya çalışıyorum. Sanırım karışık işler dönüyor..." diye mırıldandım. Bu konunun üstüne soru sormak abartıya kaçacağı için başka bir konuya geçtim. "Evlilik ne zaman, Fatma?"

Fatma yüzüğüne baktı. "Bir aksilik olmazsa sonbaharda yapmayı düşünüyoruz," dedi. Sesinde heyecanlı bir ton vardı. "Sen de davetlisin artık. Gelirsin, değil mi?"

Gülümsedim. "Abimle beraber geliriz," derken bundan mutlu olmadığımı belli eder gibi suratımı buruşturmuştum.

Fatma kafasını salladı. "Abin fen bilgisi öğretmeniymiş. Hangi okulda çalışıyor?"

"Özel okullara başvurdu ama bakalım daha sonuç alamadı. Ama abimin elinden her iş gelir. O yakında bulur kendine göre bir iş," dedim. Arza onun için bunu söylediğimi duysa kesin kendini beğenmiş bir sırıtmayla bana bakardı.

"Ya..." dedi Fatma. Bulaşık yıkayan Kübra'ya bakıyordu. Anlamamak imkânsızdı. Abimle Kübra olur mu diye düşünüyordu. "Bizim Kübra da öğretmenlik okuyor. Hep bir öğretmenle evlenmek istemiştir. Değil mi, Kübra?" dedi imasını gizlemeden. Bu kadar açık olmasına şaşırmıştım doğrusu.

Kübra, Fatma'ya ters ters baktı. "Saçmalama istersen," deyip, görmediğimi sanarak Fatma'ya kaş göz yaptı. "Daha yüzünü bile görmediğin bir adama mı ayarlamaya çalışıyorsun beni? Bu kadar mı çaresiz görünüyorum?"

Fatma teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Bir şey demedim. Tamam, yüzünü gördükten sonra ayarlamaya çalışırım," deyip alaya aldığında, Kübra'nın siniri daha da arttı. Fatma'nın, "Ben gidip içeri bakayım," diyerek koşar adım mutfaktan çıkması onun için doğru bir karardı.

Sandalyeye oturdum. "Mutluluğunu düşünüyorlar ama seni baskı altına sokmaya hakları yok," dedim sakince. "Ben yanlış anlamadım. Bu yüzden..."

Araya girerek, "Öyle değil, Damla," dedi. Elini duruladıktan sonra bana doğru döndü. "Seneye okulum bitiyor. Daha şimdiden böylelerse o

zaman nasıl olacak, bilmiyorum. Şimdiden çok yoruldum ve artık bahanem de kalmayacağı için..." Derin bir of çekti. "Bunlar kader kısmet işidir. Neden bunu anlamıyorlar ki?"

Annem de bana aynısını yaptığı için onu anlıyordum. Ama benim annem uzaktaydı ve etrafımda onun gibi baskıcı insanlar yoktu. Bir şekilde bu baskılardan kurtulabiliyordum. Fakat Damla için bu söz konusu değildi.

Bir an için onu Arza ile düşündüm. Kübra sarışın bir kızdı. Boyu benimle aynı sayılırdı. Ben ona göre zayıftım ama onun kıvrımları daha yerindeydi. Açık kahverengi gözleri vardı. Kulakları kepçe değildi ve hiç beni yoktu. Benim gibi pasaklı değil, Arza gibi titizdi. Bunu her hareketinden anlayabiliyordum. Öğretmen adayıydı. Konuşması, kendine olan güveni ve ne istediğini bilmesiyle beraber daha çekici görünüyordu. İşin özünde güzel, alımlı bir kızdı.

İçeriden biri ona seslenince bana *kusura bakma* der gibi bakıp mutfaktan çıktı. Arkasından baktım. Her erkeğin isteyebileceği biriydi. Onu pek tanımasam da genelde yanılmadığım için Arza ile iyi anlaşacağını düşünüyordum. Beraber bir yerleri temizleyip dururlardı.

Peki bunu düşünmek benim canımı neden sıkmıştı?

Ne hissettiğimi bilen bir kadındım. Arza'dan hoşlanıyor muydum? Buna kesin olarak *evet* de *hayır* da diyemiyordum. Ona gıcık oluyordum ama aynı zamanda onu çekici de buluyordum. Bir de aynı işi yapıyor olmak onun için olumlu hisler beslememe neden oluyordu. Bu sebeple onu Kübra ile düşününce bir parça da olsa kıskanmıştım.

Kafamı sağa sola salladım. Ne saçmalıyordum ya ben? Görevimin başındayken bu düşündüğüm de neyin nesiydi? Arza'yı değil, katili düşünmem gerekiyordu.

Tek başıma durmaya son verip içeri geçeceğim sırada Şanzel mutfağa girdi. Ve bana *Çatlak Şanzel* gülüşüyle bakmaya başladı. Çatlak tam karşımdaydı. "Vay vay vay... Bizim safoz Sevde olmuş sana Psikolog Damla," dedi ağzını yüzünü eğerek. "Kız, bir anda fazla seviye atlamadın mı sen?"

"Ben en azından level atlayabilmişim. Sen hâlâ aynı çatlaksın," deyip ayağa kalktım.

Bana bakarak suratını buruşturdu. "Laf mı soktun sen şimdi, dantelli?" deyip imayla göz kırptı. Bana doğru yaklaştığında onu dantelli iç çamaşırlarımla boğma isteğiyle doldum. "Ne yapıyorsun evde, hâlâ üstüne kahve dökme bahanesiyle soyunuyor musun?" dediğinde, ona

inanamayarak baktım. Bilerek dökmemiştim! "Hadi hadi, yeme beni. O gün bilerek üstüne kahve döktün, değil mi?"

Burnumdan solarak, "Neden böyle bir şey yapayım?! Hem kahveyi üstüme sen döktün!" dedim.

Omuz silkti. "Sinan tepki verecek mi acaba diye de olabilir... Hoşuna gittiği için de olabilir... Bilemem yani..." Kelimeleri sündüre sündüre konuşması beni daha da sinirlendiriyordu. "Evde işler nasıl? Hiç öpüştünüz mü?" diye normal bir şeyden bahsediyormuş gibi sordu.

"Sen kafayı yemişsin! Gerçekten problemlerin var senin!" dedim kısık ama sert bir sesle. Dişlerimin arasından, "Neden öpüşelim?" diye sordum.

Dudaklarını büzdü. "Güzel diye?"

Sinirle güldüm. "Bizim aramızda böyle bir şey yok. Sadece partneriz ve bundan ötesi olmayacak. Aklından saçma sapan şeyler geçirmeyi bırak ve nerede olduğumuzu hatırla lütfen. Biri duyacak!"

Gıcık bir sırıtmayla kafasını sağa sola salladı. "Kız zilli, sen beni salak mı sanıyorsun? Ateşle barut gibisinizdir şimdi siz. Nasıl aranızda bir şey olmaz? Bir yakınlaşma da mı olmadı? Ufak bir dokunuş? Fermuar çekmek için yardım isteme? Sırt keseleme? Tensel temas falan olmadı mı hiç?" diye hızlıca sorduğunda, dişlerimi birbirine bastırdım. "Hımm..." diye mırıldandı. "Slow burn daha iyidir zaten. Sıkın kendinizi!"

Hızlıca kapının önüne gelip biri bizi dinliyor mu diye baktım. Kimse yoktu. Ona doğru işaret parmağımı kaldırdım. "Saçmalama ve bir daha böyle şeyler söyleme! Arza'ya hele hiç söyleme! Senin yüzünden başka şeyler düşünecek!" İçeri geçmeden ona son bir kez baktım. "Sakın!" dedim uyarı dolu sert bir sesle.

Uzun koridorda ilerlediğim sırada arkamdan gelip kulağıma doğru fısıldadı: "Bugün gelirken yolda Arza'yla karşılaşınca ona da sordum ama o senin kadar sert çıkmadı. Hatta hoşuna bile gitti." Adımlarım durdu. Sağıma geçip bana yamuk bir gülüş attı. "Adamın aklı zaten bulanıkmış. Ben o suya sadece bir taş attım. Yakında üstüne *yanlışlıkla* kahve dökersen bu sefer işlerin nerede biteceğini biliyorsun," deyip beni sinirimle baş başa bırakarak koşar adım içeri geçti.

Koluma girmiş olan, durmadan oğlundan bahsederek beni manipüle etmeye çalışan, bu sıcak havada bana cehennemi yaşatmak istediğini düşündüğüm Özden, beni bir türlü rahat bırakmıyordu. Biraz önce evden

beraber çıkmıştık. Diğerlerinin işi vardı. Ne tesadüftür ki Özden'in evi ters yönde olmasına rağmen benim evimin olduğu tarafta işleri varmış diye benimle geliyordu. Sanki ben oğlunun yanına gittiğimizi anlamıyordum.

Binadan çıktığımızdan beri Okan'ı anlatıp duruyordu. Bazılarını biliyordum ama yeni bilgiler de eklenmişti.

Okan Ölmez, 32 yaşında. Üniversite mezunu. Kendi mesleğini yapmak yerine araba alıp satıyor. Seyfullah gittiğinden beri onun ailesini ve mahalleyi korumayı kendine görev edinmiş. Ağır abi. Selçuk ile arasındaki husumetin nedeni hâlâ belli değil. Birkaç defa bıçaklı kavga yüzünden karakolluk olmuş. Asabi, sinirli ve sabırsız. Katil olabilecek potansiyele sahip.

Özden kolumu dürttü. "Yani anlayacağın pırlanta gibidir benim oğlum. Taşı sıksa suyunu çıkarır," deyip gülümsedi. "Tek kusuru evli olmaması. Evlense mis gibi bir adam olur. Ben biliyorum, evlenince yatışır." Sinirli ve sabırsız adamları bence anneleri sevmeliydi. Hem kimse koskoca adamla evlenip onu büyütmek zorunda değildi. "Bak, şurada hemen. Gel, seni tanıştırayım," deyip beni çekiştirmeye devam etti.

Bu durumdan hoşnut olmadığımı belli eden bir sesle, "Olmaz, Özden abla," dedim ama o durmadı. "Bak abim görürse çok kızar. O sevmez böyle şeyleri." Beni kahvehaneye doğru götürüyordu. Kahvehanede oturanlardan bazılarının bakışları şimdiden bizi bulmuştu. Ayaklarımı sürüsem de ona engel olamıyormuş gibi davranıyordum.

İnatla, "Bir şeycikler olmaz. Ben yanındayım. Kim ne diyebilir? Bak zaten benimki şurada oturuyor..." deyip ileriyi işaret etti.

Seninki hep orada oturuyor zaten!

Etrafa bakındım ama Arza'yı göremedim. Burada olsaydı beni bu durumdan kurtarabilirdi. Okan'la o yakın olsa olmuyor muydu? Hepsiyle ben uğraşamazdım ki!

Kahvehanenin önüne geldiğimizde Okan ve yanındaki kişiler bizim varlığımızı fark etti. Bakışlarını üzerimde hissettim. Özden, "Oğlum, Okan!" diye yüksek bir sesle seslendiğinde artık tüm kahvehane bizi fark etmişti. Eliyle *gel gel* işareti yaptı. Heyecanlı ve telaşlıydı.

Okan yavaşça ayağa kalktı. Uzun boylu, ince biriydi. Saçlarını üç numaraya vurmuştu. Boynunda büyük bir ejderha dövmesi vardı. Dövmenin Kore'de bir çetenin amblemi olduğunu bilmediğine emindim. Gömleğinin kollarını düzelterek yanımıza doğru adımladı. Gözleri bir an bana değse de bu çok kısa sürdü.

"Hayırdır, anne?" dedi karşımıza geçtiğinde. Kalın, sert bir sesi vardı. Ellerini arkada birleştirdi. Kafasını sağa doğru yatırdı. "Ne oldu? Neden geldin?" Gelmemizden memnun olmadığı, yüzünün her bir mimiğinden beli oluyordu.

Özden koluyla beni işaret etti. "Bak seni kiminle tanıştıracağım. Damla," deyip beni Okan'a doğru hafifçe itti. Sendelemişim gibi yaptım. Okan beni tutmak için hızlı bir refleks yapmaya çalışsa da kendim doğruldum. Özden umursamadı bile. "Yeni taşındılar abisiyle birlikte. Psikoloji okuyor. Aynı zamanda da evi çekip çeviriyor. Çok aklı başında bir kız maşallah," dedi beğeni dolu bir sesle.

Okan'ın kaşları çatıldı. Kafamı kaldırıp onunla göz göze gelmeyi bekledim ama o direkt olarak annesine bakıyordu. "Tanıyorum Damla'yı," dedi sert bir sesle. "Bugün tanıştığım Yusuf'un kardeşi." Gözleri beni buldu, bana kafasıyla küçük bir selam verdi. Utangaç bir şekilde selamını aldım. Yeniden annesine baktı. "Neden kızı buraya kadar getirip benimle tanıştırıyorsun, anne? Görmüyor musun, kız ne kadar utanıyor?" diye kızgın bir şekilde sordu.

Ben de buradaydım. Böyle dediğinde daha çok utanıyormuş gibi yaptım.

Özden ona ağzı açık bakakaldı. "Tanışın kaynaşın istemek suç mu?" diye çıkıştı. "Belki arkadaş olursunuz. Beraber..." demeye kalmadan, Okan elini kaldırarak onun sözünü kesti.

"Benim yeteri kadar arkadaşım var. Fazlasına gerek yok!" dedi kestirip atar gibi. Bana kısa bir bakış attı. "Sözüm meclisten dışarı. Senin de vardır arkadaşların." Kafamı sallamakla yetindim. "Hem kızın gönlü olmadığı belli. Niye insanları zorluyorsun? Sana daha kaç kere bana *arkadaş* bulma diyeceğim?" Yüzünü sertçe sıvazladığında kirli sakallarının sesi kulaklarıma doldu. "Yusuf duysa hesap veremem! Tövbe estağfurullah! Başıma iş açacaksın!"

Özden, "Ne olacak, oğlum? Ayıp bir şey mi var ortada? Allah Allah!" diye söylenince, Okan'ın yüzü daha da gerildi. "Bir çay için..."

Okan'ın dişlerini birbirine bastırdığını gördüm. Onun raconunda Yusuf'un kardeşi olduğum için bana bakamazdı. Bu durum gerçekten hoşuma gitmişti. Onunla Arza ilgilenebilirdi. Şükürler olsun!

Kendini tutmaya çalışır gibi, "Lahavle!" diye parladı. Bir şey daha diyecekken bakışları arkamıza değdi. Kim olduğunu göremesem de hissetmiştim. Arza arkamızda olmalıydı. Okan'ın sinirli yüzü normale

dönerken, "Selamünaleyküm, Yusuf," dedi. Annesine bir bakış attı, *sakın* der gibi.

Arza'nın iri bedeni yanımda yer buldu. Bana baktığını hissederek kafamı çevirdim. Okan'dan birkaç santim uzundu. Bu yüzden ona yukarıdan bakıyordu. Birkaç saattir onu görmüyordum ama sanki uzun bir zamandır görmüyor gibiydim. "Aleykümselam, Okan," dedi normal bir sesle. Bana bakarak göz kırpıp kafasını sağa sola salladı. "Ne yapıyorsun burada, Damla? Güne gitmemiş miydin la sen?" diye buz gibi bakışlarıyla sordu.

"Şey..." dedim kısık bir sesle. "Şey, abi... Ben gittim güne ama sonra..." Ne diyeceğimi bilemiyormuş gibi Özden'e baktım ama o bana bakmıyordu. Sanırım hatasını anlamıştı. Okan'ın ise bana mahcup bir şekilde baktığını gördüm. Annesi yüzünden canı sıkılmıştı. "Ben..."

Bir anda, "Sen ne la?" dedi Arza. Sinirlenmiş rolünü iyi oynuyordu. Ama *la* demesi sinirlerimi bozuyordu. "Hayırdır, Okan? Kardeşim senin yanında ne arıyor?" diye diklenir bir şekilde sordu. Arza'nın yükselen sesi ile Okan'ın arkadaşları tehdidi hissederek ayağa kalktı. Bize doğru geleceklerken Okan elini kaldırarak onları durdurdu.

Okan sakin bir ifadeyle, "Annem yanıma uğramak istemiş. Kardeşin de yanındaymış. Beraber eve geçiyorlarmış," dedi. Yalan söylediğini Arza'nın anladığını biliyordum. Yine de bir şey demedi. "Benim yanımda bir şey yaptığı yok. Yanlış anladın," dedikten sonra omuzlarını dikleştirdi.

Arza'nın kaşları hâlâ çatıktı. Okan'a büyük bir sinirle bakıyordu. "Öyle olsun," dedi gergin bir sesle. Onlara doğru tehditkâr bir bakış attı. Kolumu tutup, "Eyvallah," dedi ve yürümeye başladı. Kolumu tuttuğu için ben de yürümek zorunda kaldım.

Birkaç binayı geçtikten sonra kolumu tutan eline bakarak, "Köpeğin miyim ben senin?" diye homurdandım. "Bıraksana ya kolumu! Boynumdan tutsan daha iyi olur!"

Arkaya kısa bir bakış attı. "Arkamızdan bakıyorlar. Sana sinirlendiğimi düşünmeliler. Az kaldı, sık dişini. Birkaç dakika sonra dokunuşumdan kurtulacaksın, merak etme," diye hızla konuştu. *Dokunuş* kısmını vurgulayarak söylemişti. Cevap vermedim. Binaya girene kadar beni tutmasına sesimi çıkarmadım. Kapıyı açmak için elini benden çekti. İçeri girer girmez daha ayakkabılarını çıkarmadan bana doğru döndü. "Ne oluyor?"

"Anlamadım?"

"Okan neden yalan söyledi?"

Ayakkabılarımı çıkarıp salona geçtim. "Raporu yazınca okursun." Hemen geçip karşı kanepeye oturdu. Gözlerini ayırmadan bana dik dik bakmaya başladı. "Bu bakışla zihnimdekileri mi okumayı düşünüyorsun?"

Suratını buruşturdu. "Çok komiksin..." diye ağzının içinden konuştu. "Anlatacak mısın? Annesi aranızı mı yapmaya çalışıyor?" Kafamı salladım. Çehresi gerildi. "Bu mahallede hiçbir ağırlığım yok anlaşılan. Kimse benden çekinmiyor belli ki. Şu işe dur demem gerekiyor artık. Ya da sen hallet."

Burnumdan bir nefes verdim. "Artık işime karışıp durma. Farkındaysan seni dikkate almıyorum." *Ya sabır* çekip bilgisayarımı kucağıma aldım. "Beyefendiye hesap veriyoruz bir de! Başlayacağım ağırlığına! Sen bu role kendini çok kaptırdın. İkide birde bana karışabileceğini düşünüyorsun ve inan bu durum hiç hoşuma gitmiyor. Ben sana karışıyor muyum?!"

Arkasına yaslandı. "Karış," dedi rahat bir ifadeyle. Sigara yaktı. "Bana karışabilirsin. Bunu sorun yapmam."

"Ben bana karışılmasını sorun yaparım ama," deyip bakışlarımı bilgisayarıma çevirdim. "Sakın bir daha bana ne yapacağımı söyleme."

"Peki peki, tamam."

Onun bakışları üzerimdeyken, günde olanların hepsini rapor hâlinde yazmaya başladım. Bunu bitirdikten sonra onun ne yaptığını öğrenmem ve onları da yazmam gerekiyordu.

Parmaklarım klavyenin üstünde hızla hareket ederken onun keskin bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. Aldırmamaya çalışıyordum ama yapamıyordum. Normalde çok hata yapmadan yazardım fakat şimdi her cümlede birkaç tane yazım yanlışım oluyordu. Bu durumun onun gözünden kaçmadığına emindim. Kesin içinden benimle alay ediyordu.

Daha fazla dayanamayarak, "Şu bakışlarını kes," dedim bir anda. Kafamı kaldırdım. "Bana bakmaktan başka bir işin yok mu senin?"

"Var."

"Yap o zaman?"

"İşim var dedim. Daha iyi bir işim var demedim," deyip bir sigara daha yaktı. Dumanı ikimizin arasında süzülürken kaşlarıyla bilgisayarımı işaret etti. "Bitirmeni bekliyorum. Sonrasında konuşmamız gerek."

Beni delirtiyor, sonrasında hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu. Bundan zevk aldığını bildiğim için sorgulamıyordum da. Onunlayken

her an her şey olabilir gibi geliyordu. Bir anda kucağına atlayıp onu boğabilirdim de onu... başka ne yapardım, emin değildim.

Yazmam gereken son şeyleri de yazdıktan sonra hepsini kaydedip bilgisayarı kapattım. Onun beni izleyişine aldırmadan kendime bir sigara yaktım ve koltukta uzanır pozisyona geçtim. Açıkçası zihinsel olarak çok yorulmuştum. Biraz sessiz bir şekilde uzanmak ve bu ânın tadını çıkartmak istiyordum.

Birazdan hava kararacaktı. Günün en sevdiğim saatleriydi bunlar. Kızıl gökyüzü ve kuş sesleri. Bana güzel şeyler hatırlatıyordu.

En sevdiğim mevsim ise kıştı. Soğuk havaları, sıcak kahveleri, kar yağışını, sweatshirtleri, battaniye altına girip izlenen filmleri çok severdim. Ama yazın bu renkteki gökyüzünün bende hissettirdikleri çok başkaydı. Hiçbir şeyle yeri doldurulamıyordu. Geçmişi hatırlatıyordu sanki. Çocukluğumu, ablamı, huzurlu anlarımı yaşatıyordu. Özlemim içimde bir volkan gibi patlıyordu.

Biraz sonra Arza, "Gülümsüyorsun," dedi. Sigarayı dudaklarımın arasına götürecekken durdum ama ona bakmadım. "Bir şey mi hatırladın?"

Kolumu yukarı kaldırıp sigaradan çıkan dumanı izledim bir süre. "Bu saatlerdeki havayı seviyorum. Kızıllık hoşuma gidiyor..." diye mırıldandım. "Gökyüzü böyle görününce sanki her şey mümkünmüş gibi hissediyorum. İstediğim her şeyi yapabilirmişim gibi. Zamanı geri alabilir, uçabilir, sevdiklerimle huzurlu bir ömür geçirebilirmişim gibi... Güzel hissettiriyor."

Birkaç saniye sessiz kaldı. Gözleri, ona profilden görünen yüzümdeydi. "İyi misin?" diye sordu. Öylesine sormadığını biliyordum, yavaşça ona doğru döndüm.

"Bazen evet, bazen hayır," dedim dürüstçe. Çenemle onu işaret ettim, *sen nasılsın* demek isteyerek.

"Gibi gibiyim."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Ne demek bu? Hep bunu söylüyorsun. Ne iyisin ne kötü, ikisinin ortası mısın?"

"Gibi gibiyim," diye yineledi. Kafasını sola doğru yatırdı. Gözleri yüzümde dolanıyordu. "Ben mi sıktım canını? Durgunlaştın," dedi pürüzlü bir sesle.

Derin bir nefes verdim. Gözlerimi kapattım. "Bazen günü yakalayamadığımı hissediyorum. Zaman geçiyor ve ben çabalarken her şeyi kaçırıyorum. Sanki... sanki beni bekleyen şeylere ulaşmak için geç kalıyorum."

Parmaklarımın arasında duran sigara yer çekimine yenik düştü. Külün yere döküldüğünü fark etsem de gözlerimi aralamadım. "Anlıyor musun beni?"

"Anlıyorum," dediğinde yakından gelen sesiyle gözlerimi açtım. Dizlerini kırıp yanıma doğru eğilmişti. Yüzü çok yakınımda olmasa da uzakta da değildi. "Dünya dönüyor ama sen yerinde sayıyormuş gibi hissediyorsun. Büyük bir yuvarlağın içinde durmaksızın koşuyor ama bir yere varamıyormuş gibisin. Bir şeyler başarıyorum sanıyorsun ama... Ama eksik bir şey var."

Yumuşak sesi ve ilgiyle bakan gözlerinin bu kadar yakınımda olmasına tepki vermeden biraz daha ona doğru döndüm. "Ne peki o şey?" diye kısık bir sesle sordum. "Ne yapmak gerek?"

Gözleri yüzümdeki benlerin üzerindeydi. Her birine dikkatle bakıyordu. Bunu yaparken de kafasını hafifçe yatırmıştı. "Daha öğrenemedim ne olduğunu," dedikten sonra parmaklarını elime doğru yaklaştırdı. Uzun, ince parmakları sigaramı aldığında, düğer elinde tuttuğu ıslak mendile külü silkti. Sigarayı yeniden parmaklarıma yerleştirdi. Yere düşen külü de temizledi. "Öğrenirsem söylerim sana," dedi, gözlerime dikkatle baktı.

"Mutlaka söyle," dedim öylece.

Bana dakikalar gibi gelen ama sadece saniyeler süren bakışını bölen, ikimizin ortak hattına gelen mesaj sesi oldu. Bu numarayı bilen çok az kişi olduğu ve bu kişiler şüpheliler listemizde olduğu için ikimiz de hızla doğrulduk. O benden önce davranıp telefonuma uzandı. Kendi telefonuna da bakabilirdi ama umursamadım. Gizli bir şeyimiz yoktu.

Gelen mesajı okurken kaşları önce havalandı, sonra çatıldı. Tek eli belinde, sert bir ifadeyle mesaja bakıyordu. Ne gelmiş olabilirdi ki?

"Kimmiş?" deyip ayağa kalktım. Sigarayı söndürdüm. Yanına yaklaşıp ekrana bakmak için kafamı uzattım ama telefonu benden uzaklaştırdı.

Gözlerini irileştirerek. "Âşığın," dedi. Âşığım mı? Selçuk mu? "Bu çocuk harbi mal. Hem ne buluşması? Benim niye haberim yok?"

İki elimi de belime koydum. "Sakın o saçma konuşmalarına başlayayım deme," diye uyarıp, telefonu vermesi için elimi uzattım. "İzin verirsen..." dedim imayla.

Telefonu elime bıraktı. "İnanılır gibi değil. Rolümü mü iyi oynayamıyorum da bu beni yok sayıyor? Yok kardeşim, ben bu çocukla adamakıllı konuşmadan rahatlamayacağım." Telefona değil, ona bakıyordum.

Suratımda *sana inanamıyorum* der gibi bir ifade vardı. "Ne bakıyorsun? Abin değil miyim?" dedi tek kaşını kaldırıp.

"Yerim ya senin abiliğini," dedim gıcık bir şekilde sırıtırken. "Valla bak, ısırırım."

Numarayı tanımıyordum ama mesajdan Selçuk olduğunu anlamıştım. İlk önce bir konum atmıştı, sonrasında da mesaj. *"Park birkaç sokak yukarıda. Hava kararmış olacağı için ben seni arka sokaktan almaya gelirim."* Ama Arza'nın köpürdüğü bu değil, diğer mesaj olmalıydı. *"Elbise sana çok yakışmıştı ama onunla gelme üşürsün. Hırkamı veririm ama sen yine de ince giyinme :)"*

"Tatlı çocuk aslında..." dedim.

"Hah!" dedi Arza. "Pek tatlı gerçekten. Onun o suratını..." diye devam edecekken durdu. Yüzüme, ne olduğunu çözemiyormuş gibi baktı. "Neden sırıtıyorsun sen? Hoşuna mı gitti?" diye sordu.

Daha çok sırıttım. "Sen cidden beni kıskanıyorsun!" deyip kısa bir kahkaha attım. Yalanlamadı. "Ben sadece seninle partnerim, Talan. Bunu unutma," deyip göz kırptım.

Hıhı der gibi gözlerini kısıp açtı. "Gideceksin, değil mi?" dedi bezgin bir ifadeyle.

"Gitmem gerek. Selçuk'la Okan'ın arasında bir husumet varmış. Onu öğrenmeliyim."

"Biliyorum. Okan, *cinayet ânında Selçuk yanımdaydı* diye ifade vermiş." Bana doğru yaklaştı. Hızlıca, "Aralarındakini ben de öğrenirim," dedi ama *gitme* demedi. Yine de onu demek istediğini biliyordum.

Derin bir nefes verdim. "Evde canım sıkılıyor, gideceğim," dediğimde gülümsedi. Bahanemi saçma bulmuştu. Bilgisayarımı elime alıp odama gitmeden önce, "Şanzel'in sıktığı canımı düzeltmem gerek," diye homurdandım.

"Ben de gördüm Şanzel'i," dediğinde durdum, yavaşça ona doğru döndüm. Yüzünde sinsi bir sırıtış vardı. Şanzel gerçekten ona imada bulunmuş olmalıydı. "Sana selamı vardı," dedi gülümseyerek. Konuşmaları aklına gelince keyfi yerine gelmişti.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Saçmalıyor," dedim hızlıca. Vereceği tepkiye göre ne söylediğini öğrenebilirdim. Bu yüzden tepkisini beklemeye başladım.

"Bence de saçmalıyor," dedi kafasını sallayarak. Ona belli etmeden içten içe rahatlamış bir nefes verdim. Salondan çıkmadan önce, "Bu havada sıcak kahve mi içilir? Tamamen saçmalıyor," dediğinde duymazlıktan

geldim. Aralarında geçen konuşmaya inanamıyordum. Geriye bakarsam, beni sinirlendirdiği için mutlu olan yüzünü görecek ve daha çok sinirlenecektim.

Şanzel'in benden çekeceği vardı.

Pek fazla kıyafet seçeneğim yoktu. Üstümde su yeşili, midi boy bir elbise vardı. Elbisenin boyu ayak bileklerime kadar uzanıyordu. En küçük bedenini aldığım elbise, birkaç kilo aldığım için vücudumu sarıyordu. İncecik kumaşı sayesinde üstümde bir şey yokmuş gibi hissediyordum. Yine de üşüme ihtimalime karşı yanıma ince bir hırka aldım. Aynada son bir kez kendime bakıp hazır olduğuma karar verince odadan çıktım.

Koridorun sonuna geldiğim sırada, "Üşürsün böyle," dedi. Kafamı çevirdiğimde Arza'yı duvara yaslanmış, bir ayağını diğerinin önüne atmış dururken buldum. Sigarasını içerken beni baştan aşağı hızlıca süzdü. Sokak lambasının ışığı yüzüne vuruyordu.

Ayakkabımı giymek için hırkayı belime sardım. Onun sinirini bozacak bir şekilde gülümsedim. "Üşümem, merak etme. Selçuk'un hırkası ne güne duruyor? Hem gece beni bekleme, işim uzayabilir," dediğimde, birkaç adımda yanımda bitti.

Aksi bir sesle, "Delirdin herhâlde," dedi. Cevap vermeden ayakkabılarımı giyip doğruldum. "Ne demek şimdi bu? Rollerimize uymayacağını bilmiyor musun? Olmaz öyle şey." Şu an sanki karşımda Barbar vardı. Onun gibi konuşuyordu.

Sırıtarak kolunu tuttum. "Sakin ol, *abi*. Çok geç kalmam," deyip dokunduğum yeri yavaşça sıvazladım.

Yüzündeki gergin ifade büyüdü. Hırkamı belimden yavaşça çekmek için hamle yaptı. Parmakları elbiseme değdi. Elbisenin inceliği yüzünden sanki tenime değiyormuş gibi hissettim. Aynı şeyi o da hissetmiş olacak ki yavaşça geri çekildi. "Üstüne giy bunu. Esiyor, üşürsün," deyip hırkayı uzattı. Bana bakmıyordu. Bir şey demeden alıp giydim. Sigarasından derin bir nefes aldı. "İncecikmiş," dedi elbiseyi işaret edip.

"Öyle."

Kafasını ağır ağır aşağı yukarı salladı. Gözlerimin içine bakarak, "Haber vermeyi unutma bana," dedi, aksini kabul etmiyormuş gibi. "Telefonun da açık olsun. Aradığımda duy mutlaka."

Gülümseyerek kollarımı göğsümde bağladım. Dalga geçer bir sesle, "Abiciğim, benim için bu kadar endişelenme. Başımın çaresine bakabilirim," dedim.

"Başlayacağım şimdi abine," diye homurdanmasına aldırmadan kapıyı açtım. Çıkmadan önce, "Sen evde mi olacaksın?" diye sormama karşılık, "Peşinden gelecek değilim ya," diye cevap verdi.

Peşimden geleceğine adım kadar emindim.

"Hadi görüşürüz," diyerek merdivenden indiğim sırada arkamdan homurdanışını duysam da cevap vermedim. Hızlı adımlarla inerken bir yandan da Selçuk'a mesaj atıyordum. Bir üst sokakta buluşacaktık.

Binadan çıkana kadar kimseyi görmedim. Çıktığım anda, çardakta oturan teyzelerin bakışları beni buldu. Selam verip yanlarından geçerken dedikodumu yapmaya başladıklarını biliyordum. Aldırış etmedim. Hızlı adımlarla yokuşu çıkarak üst sokağa geldim. Köşeye geçip Selçuk'un gelmesini beklemeye başladım.

Bu geceden ümitliydim. Selçuk'un bir noktada kilit bir karakter olduğunu düşünüyordum. Bu yüzden onun üstüne odaklanmalıydım.

Onun karşıdan bana doğru geldiğini gördüğümde doğruldum ve elbisemi düzelttim. Beni gözleriyle ölçüp tartarken yaptığından gocunmuyordu. Beni gözleriyle yemişti resmen. Ve ben bundan utanmış gibi davranıyordum.

Tam karşıma geçince, "Mesajımı almadın mı?" dedi. Elbise giymiş olmamdan söz ediyordu. Yüzünde çarpık bir sırıtış vardı. "Aslında almaman iyi olmuş. Çok güzel görünüyorsun." Alt dudağımı ısırarak kafamı çevirdim. "Utanma," dedi kısık bir sesle. "Ben olanı söylüyorum."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Eliyle ileriyi gösterdi. "Yürüyelim mi?" dediğinde, bir şey demeden yanına geçerek ilerlemeye başladım. "Abinin haberi var mı? Senin için sıkıntı olmadı, değil mi? Benim yüzümden canın sıkılsın istemem..."

"Yalan söyledim abime. Yakalanmadığımız sürece sorun yok," dedim. Ona baktığımda gözlerinin yüzümde olduğunu gördüm. "Mahalledekileri tanımadığı için daha çok kaygılanıyor. Tanıdıktan sonra düzelir diye umuyorum," dedim tatlı bir sesle. Hırkamı bedenime iyice sardığımda, Selçuk üstündeki kapüşonlusunu bana vermek için bir hamle yaptı. "Hayır hayır, gerek yok," dedim hızlıca.

"Emin misin? Bak sonradan üşüyorum dersen vermem," deyip göz kırptı. Kafamı hafifçe sağa sola sallayarak gülümsedim. "Haklısın bu

arada. Beni tanımadığı için çok normal böyle düşünmesi. Tanısa gönül rahatlığıyla seni bana emanet eder."

Sokağın köşesini döndüğümüzde ona yandan bir bakış attım. "Ben de seni pek tanımıyorum ki. Nerelisin mesela?"

Aslında sıradan bir soru sormuştum ama omuzları gerildi. Ellerini ceplerine koydu. Çenesi kasılmıştı. "Adanalıyım," dedi. Onu yetimhaneden evlat edinen ailenin Adanalı olduğu doğruydu. Ama biyolojik ailesinin memleketi Bursa'ydı.

"Ne güzel... Peki hiç gittin mi Adana'ya? Orada mı doğup büyüdün?"

"9-10 yaşıma kadar oradaydım ama sonradan İstanbul'a taşındık. Bir daha da Adana'ya hiç dönmedim. Sevmem zaten orayı. Güzel anılarım yok orada," dedi konuyu kapatmak ister gibi.

Sevmediği Adana değil, yetimhaneydi. 9-10 yaşına kadar Adana'da değil, yetimhanede kalmıştı. Oraya bir daha hiç dönmemişti çünkü evlat edinilmişti. Peki neden orayı sevmiyordu? Hakkı Arıkan yüzünden mi? Bu yüzden onu öldürmüş olabilir miydi?

Bana doğru yaklaştı. "Neyse, boş verelim bunları," dedi geçiştirerek. Derin bir nefes verdi. "Bak bizimkiler şurada. Gel seni onlarla tanıştırayım."

Bizimkiler diye bahsettiği beş kişiydi. Üç erkek, iki de kız vardı. Parktaki çardaklardan birinde oturuyorlardı. Hepsi 22-24 yaş aralığındaydı. Selçuk beni tanıştırırken, gülümseyerek hepsiyle tokalaştım. İsimlerini aklıma kazıdım ama cinayeti çözmemde yardımcı olamayacak insanlar olduğu için pek fazla muhabbet kurmaya çalışmadım. Onlar da kendi arasında eğlendikleri için Selçuk ve beni konuşmaya dâhil etme girişiminde bulunmadılar. Bunun sebebi, benimle muhabbeti ilerletmesi için Selçuk'un fırsat bırakmak istemeleri de olabilirdi.

Selçuk, "Sevdin mi burayı?" diye sorunca bakışlarımı parkta oynayan çocuklardan çekip ona çevirdim. "Genelde akşamları burada oturuyoruz. Ya da aşağıda büyük bir stat var, orada halı sahaya gideriz. Bir gün sen de gelir, beni izlersin. Ha, ne dersin?"

"Olur tabii. Sıcak bir mahalleye benziyor burası. Şimdiden kaynaşmış gibi hissediyorum," dedim ağzından laf almak için. Cebinden sigarasını çıkarıp kendisine bir tane yaktı. Bana uzattığında, "Abim kokuyu alır kesin. İçmeyeyim," diyerek onu reddettim.

"Alışmana sevindim," dedi biraz sonra. Sol tarafımda oturuyordu. Bedenlerimiz birbirine değmese de kolunu arkama atıp banka koyduğu

için uzaktan bakan biri bana sarıldığını düşünebilirdi. "Okan'la bir muhabbetiniz mi oldu?" diye sordu pat diye. Ona anlamıyormuş gibi baktım. "Sizi kahvehanenin önünde görmüşler de. Bir sorayım dedim. Yanlış anlama sakın."

"Tanışıyor musunuz?"

Cıkladı. "Buna tanışmak denmez. İllaki birbirimizi tanıyoruz ama tanışmak dediğin karşılıklı olur. Hiçbir şekilde el sıkıştığımızı hatırlamıyorum. O anca anlamadan dinlemeden bağırıp çağırmayı bilir," dedi nefretini gizlemeden. Kolunu arkamdan çekip öne doğru eğildi. Dirseklerini dizlerine yasladı. "Seninle bir alakası yok yani?" diye ağzımı aradı.

Ayaklarımı sallayarak, "Yani..." diye mırıldanınca kafasını çevirerek bana baktı. "Annesi bizi tanıştırmak istedi ama ikimiz de buna gönüllü değildik."

Hızlıca doğruldu. "Niye tanıştırmak istedi? Sevgili olun diye mi?" dedi hızlıca. *Sanırım* der gibi dudaklarımı büzdüğümde kaşları çatıldı. "Hay ben şansıma!" diye bir küfür savurduğunda arkadaşlarının bakışları bizi buldu. "Yine mi anasını satayım!" dedi bıkmış gibi.

Yine mi?

"Ne oldu, oğlum?" dedi içlerinden biri.

Selçuk ayağa kalktı. Yerdeki teneke kutusuna bir tekme attı. "Adam kiminle konuşsam bir şekilde karşıma çıkıyor!" Bağırması ve agresif tavrı yüzünden ona çekinerek baktığımı görünce yeniden yanıma oturdu. "Sizin işiniz yok mu?" dedi diğerlerine. Ondan cevap bekleyerek bakarken afallasalar da belli etmeden ayaklandılar. Yanımızdan ayrıldıklarında Selçuk dizini kırıp bana doğru tamamen döndü. "Onunla aramda geçmişe dayanan bir sıkıntı var," diye açıkladı.

Yerimde rahatsızca kıvrandım. "Başka biri mi vardı?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Aslında tam öyle denemez. Baştan anlatacağım ama bana karşı ön yargın oluşsun istemem. Bunun sözünü veriyor musun?" *Şimdiden oluştu bile. Ama sen aldırma.* Başımı hafifçe salladım. Söze girıştiğinde durgunlaşmıştı. "Zamanında onun hoşlandığı bir kız vardı. Ama ne kız ne ben bu durumdan haberdardık. Ben kızla uzun bir süre konuştum. Ailesinin biraz problemli olduğunu biliyordum ama ne bileyim umursamadım. Zaten gizli gizli görüşüyorduk. Duymazlar diye düşündüm." Yüzünü sıvazladı. "Sonra bir gün kızın babası gördü bizi."

Gözlerim irileşti. "Kıza bir şey mi yaptı?" diye korkuyla sordum.

"Hem evet hem hayır," dedi hoşnutsuz bir sesle. "Babası bayağı bir kızdı. Kızı o gece dövmüş. Beni de dövmeye kalktı ama bir şekilde hallettim. Sonra *kızımın adı çıktı* diye etrafta dolanmaya başladı." Bir küfür savurdu. "Sanki kızının adını çıkartan o değilmiş gibi!"

"Okan ne yaptı?"

İç çekti. "Bu Okan kıza yanıkmış. Ama aralarında yaş farkı var, kız buna abi diye sesleniyor diye hiç açılamamış. Benimle görüştüğünden de haberi olmayınca, bu olaydan birkaç gün önce kızı istemeye gelmeyi düşünüyormuş. Ama tabii işler öyle yürümedi." Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Kızın babası zaten kızı zengin bir herifle evlendirmek istiyordu. Bu durum da ona bahane oldu. Birkaç haftaya kalmadan kızı alelacele evlendirip gönderdi."

İçime bir huzursuzluk çöktü. "Okan ne yaptı? Yıkılmıştır," dedim üzgün bir sesle.

"Benim ağzıma etti!" dedi sinirle. "Sanki kızı ben evlendirmişim gibi bütün suçu günahı bana attı. Kızın benim yüzümden adının çıktığını söyleyip beni bir güzel benzetti. Sonra da mahallede adımı çıkarttı. Benimle gezen kızın da adı çıkıyormuş gibi söylentiler başladı." Bana baktı. "Ki bu yalan," dedi ikna etmek isteyerek.

Gülümsesem de bu buruk bir gülümsemeydi. "Okan'a üzüldüm. Hâlâ o kızı unutamadığı belli. Kim bilir ne kadar üzülmüştür..."

Tek gözünü kapatıp bana gülümseyerek baktı. "Aranızda bir şey olmadığına sevindim. Bu sefer beni sürgün ederdi Allah'ın ayısı."

"Daha yeni geldim. Nasıl aramızda bir şey olabilir ki?" diye sordum. Cevabını beklemeden devam ettim: "Ama geçen sizin beraber vakit geçirdiğinize dair bir şey duymuştum. Bu yüzden arkadaşsınız sanıyordum?"

Kaşları çatıldı. "Hangi gün berabermişiz? Benim onunla bir kere işim oldu, başka da olmadı. Sen ne zamanı kastediyorsun?"

"Cinayet günü diye söylentiler duydum..."

Ne diyeceğini bilemez gibi baktı. Yanlış bir şeyi ağzından kaçırmış gibi görünüyordu. Ensesine dokundu. İnsanlar genellikle bunu yalan söylediği zaman yapardı. "O gün beraberdik doğru," diye mırıldandı. Gözlerini kaçırdı. "Önemli bir şey değildi," dedi. Ne yaptıklarını soracaktım ki arkadaşları ona seslendi. "Geliyorum, bekle sen burada," deyip koşar adım yanımdan uzaklaştı.

Bariz bir şekilde yalan söylüyordu. O gün Okan'ın da içinde olduğu bir durum yaşanmıştı. İkisi de birbirini sevmezken birbirlerine arka çıkmalarının nedeni çıkarları olmalıydı. Cinayet günü, bir arada olduklarını

söyleyecek kadar ne olmuş olabilirdi ki? Hakkı Arıkan cinayetiyle bağlantısı olduğu aşikârdı.

Arkasından bakarken soluma doğru kaydığımda elim bir şeye çarptı. Bu Selçuk'un telefonuydu. Hemen elime alıp tuş kilidi var mı diye baktım. Yoktu! Etrafıma hızlıca bakış attım. Her an gelebilirdi ve benim zamanım kısıtlıydı. Yakalanırsam bunu açıklayamazdım. Hemen ayaklandım ve çok uzak olmayan ama buraya gelirse görebileceğim bir yere geçtim. Onun beni görememesi için uzun çalılıkların arkasına gizlendim. Gören var mı diye etrafa bakındım. Kimsenin görmediğine kanaat getirince hemen telefona odaklandım.

İlk baktığım yer galeriydi. Çok fazla fotoğrafı yoktu, olanlar da futbolla ilgili şeylerdi. Mesajlara girdiğimde genellikle ailesiyle konuştuğunu gördüm. Birkaç tane arkadaş grubu vardı. Kızlarla da konuşmuştu ama hepsi geçen aylardaydı. Cinayet zamanına baktığımda, o zamana ait mesaj olmadığını gördüm.

"Bir şey bulmalıyım!" diye mırıldanıp hızla hareket ettim.

Sosyal medya hesaplarına girdim, takvimini ve arama geçmişini kontrol ettim ama hâlâ bir şey yoktu. Etrafıma bakındım ama gelen giden yoktu, devam ettim.

Bakmadığım son yer olan notlar kısmına indim. Bakkalın eksik listesi, gelir giderler, ödemeler gibi notlar vardı. Tam ümidi kesip bırakacakken gözüme çarpan başlık ile durdum. Bir anda kafamda şimşekler çaktı. "Olabilir mi ya?" dedim şaşkınlıkla.

Uzun bir metindi. Bu yüzden şansa atıp okumaktansa belgeyi kendime gönderdim. Geride hiçbir iz bırakmadan tüm delilleri yok ettim. Telefonu bulduğum hâle getirip yeniden oturduğumuz kısma geldim. O hâlâ gelmemişti. Mükemmel bir delil bulmanın sevinciyle yerime oturacakken biri bana seslendi.

"Damla?" dedi Okan. Birkaç adım ilerimde duruyordu. Yanında ekürileri vardı. *Burada ne işin var* der gibi olan bakışlarına cevap vermeyerek dümdüz bir şekilde baktım ona. Elinde tuttuğu tespihi avucunun arasına alıp bana doğru adımladı. Etrafa bakınıp başka birinin varlığını aradı. "Akşam akşam ne yapıyorsun burada? Abinle mi geldin?" dedi sorgular gibi.

Kendisi artık ikinci şüphelimiz olduğu için onu geçiştiremezdim. Selçuk'la geldiğimi söyleyerek olayı kızıştırmak isteyecektim ki bana gerek kalmadan cengâver delikanlımız arkamdan çıkıverdi.

Selçuk bir adım önüme geçti. "Benimle geldi," dedi sert bir sesle. "Bir problem mi var?"

Okan, Selçuk'u görünce önce şaşırdı, sonra sinirlendi. "Senin ne işin var lan burada?" dedi. Biraz daha yaklaşınca Selçuk'la burun buruna geldi. Gözlerinde bariz bir nefret vardı. "Ben nereye gitsem seni görmek zorunda mıyım ulan?"

"Yanıma gelen sensin, oğlum!" dedi Selçuk. Sesi yükselince, Okan'ın yanındakiler yanımıza doğru yaklaştı. Her an Selçuk'un üstüne atlayacak gibi duruyorlardı. "Hem bakmazsan görmezsin, birader!"

Sanırım canına susamıştı.

Okan güldü. Ama yüzünde her an cinnet geçirecek gibi bir ifade vardı. "Bak, sen bir zıpladın, iki zıpladın, üçüncü de seni havada yakalarım ve bir daha sekemezsin bile. Anlıyor musun?" dedi tükürür gibi. Selçuk'a kafa atmamak için kendini kasıyor olduğunu görüyordum. "Şimdi siktir git. Bu gece elimi senin gibi bir ite bulamayacağım," deyip kafasıyla *defol* der gibi işaret yaptı.

Selçuk bir şey demeden birkaç saniye öylece durdu. Dayak yemek istiyorsa devam edebilirdi. Ya da bana hava atmak istiyorsa. Ama bunun sonunda onun dayak yiyeceği çok açıktı.

"Zaten buranın havası kaçtı," dedi iğrenir gibi. Bana doğru döndü. "Başka bir yere gidelim biz," deyip elimi tutacağı sırada birisi onun elini tuttu ve geriye doğru çevirdi.

Arza gelmişti.

Bir Selçuk'a bir de bana baktı. Avına atlamaya hazır panter gibi duruyordu.

Hiddetle, "Sen kiminle nereye gidiyorsun lan?" dedi Selçuk'un kulağına doğru yaklaşarak. Bakışları direkt olarak bendeydi. Benim yüzümde korkmuş bir ifade vardı ama o amacına ulaşmış olmanın mutluluğuyla sırıtıyordu. Bunu sadece ben görüyordum tabii. Hani peşimden gelmeyecekti bu Arıza? "Sana kardeşimden uzak duracaksın demedim mi lan? Laftan anlamıyor musun sen?" deyip Selçuk'u ileriye doğru savurdu.

"Abi, yapma!" dedim telaşla.

Elini kaldırıp, "Sen sus!" diye bağırdı. Parmağını bana doğru salladı. "Senin de sıran gelecek ama şimdi değil!" O parmağını kırardım ama sadece korkuyla bakmakla yetindim.

"Hasiktir!" diye inleyen Selçuk doğrulup Arza'ya burnundan soluyarak baktı. Bu arada Selçuk'un arkadaşları da yanımıza geldi ve ortam tam bir curcunaya döndü. Sanırım mahallede varlığımızı öğrenmeyen kimse

kalmamıştı. Parktaki herkes bizi izliyordu. "Ne yapıyorsun lan sen?" deyip Arza'nın üstüne yürüyecekken Okan'ın yanındakiler Selçuk'a engel oldu. "Kimsin ulan sen? Sana mı soracağım? İstediğimle görüşürüm!"

Arza rahat bir ifadeyle bakarken ellerini arkada birleştirdi. Yüzünde Selçuk'u kudurtacak bir sırıtış vardı. "Bana soracaksın," dedi gayet rahat bir ifadeyle. Selçuk ona yaklaşmak için debeleniyordu ama Arza'nın umurunda değildi. Okan'ın yanındakiler Selçuk'u tutmasa da Selçuk ona bir şey yapamazdı. "Yoksa götünün üstüne bir daha oturamazsın," diye tehdit etti.

Selçuk'un arkadaşlarından biri, "Sen nasıl konuşuyorsun, pezevenk?" deyip öne doğru atıldı ama bu sefer de Okan engel oldu. Bu anı beklermiş gibi çocuğun yüzüne okkalı bir yumruk geçirdiğinde küçük bir korku nidası çıkardım. Ama o bunu yaparken kocaman sırıtıyordu.

Diğerleri de yerinde durmayıp Okan ve Arza'ya saldırmak için atıldı. Selçuk'un arkadaşları artmıştı. Onlar altı kişiydi. Okanlar ise üç. Ama yine de hangi tarafın daha fazla dayak yiyeceğini biliyordum. Çünkü Arza, Okanların tarafındaydı.

Selçuk'un telefonunu çaktırmadan bankın üstüne bıraktım. Arza birinin bacağına tekme atarken bana kafasıyla arkaya geç işareti yapmayı ihmal etmemişti. Hemen dediğini yapıp onlardan uzaklaştım ve izlemeye başladım.

Hepsi küfürler savurarak karşısındakine vurmaya çalışıyordu. Aralarında en çok dayan yiyen Selçuk'tu. Çünkü Okan'ın eline geçmişti. Okan onu tüm acısını çıkartmak ister gibi yumrukluyordu. Tek eliyle Selçuk'u yakasından kavramıştı. Diğer eliyle öyle sert yumruklar atıyordu ki kırılan kemiklerin sesi duyuluyordu

Arza ise piyon gibiydi. O kadar hızlıydı ki ona yetişemiyordum. Bir kere yanlışlıkla Okan'ın arkadaşlarından birine vurdu. *Kusura bakma* tarzı bir şey söyleyip adamı bıraktığında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Sanki kavgayı gören geliyor gibiydi. Bu yüzden adamlar azalmak yerine artıyordu. Arza'nın dikkat çekmemek için zaman zaman yavaşladığını ve bir iki hamleden bilerek kaçmadığını görebiliyordum.

Şu durumda ona yükselmem normal olmamalıydı. Kavga etmesi değildi bunu hissetmeme neden olan. Yumruklarını savururken, sadece benim anlayabileceğim bir şekilde rahattı. Elbette amacı karşısındakine zarar vermekti ama bunu yaparken profesyoneldi. Güç aldığı yer, nefes kontrolü, adımları, duruşu o kadar iyiydi ki, bizi çalıştıran hocamız görse onunla gurur duyardı.

Ben gurur duyuyordum.

"Polisi çağırın!" dedi bir teyze. Sonunda biri akıl edebilmişti. "Amanın! Şu dövmeli çocuk herkesi elden geçiriyor. Öldürecek vallahi!"

Teyzeye hak veriyordum.

Gözlerimi Arza'dan çekip Okan'a baktım. Selçuk'u yere yatırmış olduğunu gördüm. Artık işin dozu değişmişti. Bu sefer yaralamak için değil, öldürmek için vuruyordu.

"Abi!" diye Arza'ya seslendim. Sesimi duymasıyla ona doğru gelen ataktan kaçıp hemen bana baktı. "Selçuk!" dedim onları işaret edip. Ona vurmaya çalışan adamı yakaladı, gösterdiğim yere baktı. Dehşet içinde, "Onu öldürecek, yardım et!" diye bağırdım.

Arza dediğimi yapmak için, ensesinden tuttuğu adamı yere doğru savurdu. Hızlıca Okan'ın yanına gitti ve onu kolundan tutup tek hamlede yukarı kaldırdı. "Öldüreceksin, Okan! Bırak lan! Bırak dedim sana! Çekil!"

Okan, Arza'nın onu çekmesiyle debelenirken, "Hayatımı mahvettin ulan! Hayatımı mahvettin!" diye bağırıyordu. "Onun da vebaline girdin benim de! Hayallerimin de katili oldun!"

Polis arabasının siren sesleri duyulduğunda Selçuk yerde yatıyor, Okan hâlâ Arza'nın kollarında debeleniyor, bazıları da kaçmak üzere koşuyordu. Birkaçı hâlâ kavga etse de parka giren polislerin bağırmasıyla onlar da uzaklaştı.

Parkı dolduran polisler yerde yatanları ve diğerlerini toplarken ben Arza'ya bakıyordum. O ise derbeder olmuş Okan'la ilgilenirken göz ucuyla bana bakıyordu. Anlasın diye o kadar kısa bir an gülümsedim ki bir an bunu göremeyeceğini düşündüm. Ama o hemen fark etti ve aynı gülüşten bana gönderdi. Polislerin onu merkeze götüreceğini bildiğim için hemen yanına doğru adımladım.

Yanına yaklaştığım gibi kollarımı tutup gözlerimin için baktı. "İyi misin?" diye sordu. Bunu öylesine içten sormuştu ki içimden *ne kadar iyi rol yapıyor* diye geçirdim. Kafamı salladığımda, emin olmak ister gibi gözlerime baktı. "Eve git ve beni bekle. Geldiğimde konuşacağız," deyip, ona yaklaşan polise baktı. Yavaşça yüzüme doğru yaklaşmaya başladı. Tahmin ettiğim hamlesi ile gözlerim kapandı. Alnıma sıcak, küçük bir öpücük kondurdu. "Geç kalırsam uyu. Kapıyı kilitlemeyi de unutma."

Sadece onun duyabileceği bir sesle, "Sensiz uyku girmez gözüme," dediğimde alt dudağını ısırdı. Bakışlarımı gözlerinde tutmak imkânsız gibiydi. Gülümsememek için zor duruyordu. Kolumu hafifçe sıkıp bıraktı.

Nazlı bir sesle, "Korkarım ben. Geç kalma," deyip ondan uzaklaşmak zorunda kaldım çünkü polis bağırıyordu.

"Ayrılın çifte kumrular, hadi!" dedi polis. Bizi sevgili sanmıştı. Kimse onu düzeltmek için bir şey söylemedi. Arza bana son bir kez bakıp polise doğru döndü. "Hadi beyler, herkes merkeze! Sen de kalk yerden!" dedi Selçuk'a doğru. Ama Selçuk birkaç dakika önce bayılmıştı. Polis, birine bezgin bir ifadeyle seslendi: "Oğlum, biri alsın şunu yerden. Baksın biri buraya!"

Okan çoktan polis arabasına bindirilmişti. Arza ise binmek üzereydi. Binmeden önce bakışları beni buldu. Dudaklarımı kıpırdatarak sessizce *seni özleyeceğim* dediğimde bunu anladı ve bana göz kırptı.

Polis arabasının uzaklaşması ile beraber kalabalık dağıldığında bakışların bana dönmesini umursamadım.

Bu gecenin karakolda biteceğini biliyordum. Haklı çıkmıştım.

Evin yolunu tutarken öğrendiklerimi rapor etmek için yanıp tutuşuyordum. Şimdiden parmaklarım karıncalanmıştı. Umarım Arza erken gelirdi. Öğrendiklerimi ona anlatmam gerekiyordu. Çok heyecanlanmıştım!

Gözüme değen güneşin keskin ışıklarına karşı kolumu siper ettim. Göz kapaklarım, bir iple bağlanmış gibi aralanmak istemese de mırıldanarak gözlerimi açtım. Koltukta uyuyakaldığım için belim tutulmuştu. Bu yüzden acı dolu kısık inlemeler çıkardım ve yavaşça soluma doğru döndüm.

Arza'yı dün gece uzun saatler boyunca beklemiştim. Raporumu yazmış, birkaç bardak kahve içmiştim ama uykum ağır bastığı için dayanamayarak koltuğa uzanmıştım. Arza'nın güneş doğduktan sonra geldiğini duysam da uykumu bölememiştim.

Onun üstüme bıraktığı ince örtüye sarıldığımı hatırlıyordum. Koltuğa doğru sokulduğumda onun sıcak nefesi enseme dokunmuştu. "Beklememişsin," diye fısıldadığında tüylerimin diken diken oluşuyla mırıldanarak ona doğru hareket etmiştim. Buna rağmen gözlerim aralanmamıştı. Aksine yakından gelen kokusu ile uykumun derinliği artmıştı. "İyi uykular, *benli*. Rüyanda beni gör," demiş ve sıcaklığı benden yavaşça uzaklaşmıştı.

Dileği gerçek olmuştu, rüyamda onu görmüştüm. Lakin nasıl gördüğümü, ne gördüğümü hatırlamıyordum. Tek hatırladığım belime sarılı

olan kolları ve beni güvende hissettirmesiydi. Bu yüzden biraz daha uyuyup rüyamın devam etmesi için direnmiştim. Bu hisse pek aşina olmadığım için rüyanın bitişiyle boşluğa düşmüş gibiydim.

Bu saçmaydı. Onun beni sarmalamasının nasıl hissettirdiğini hiç tadamamıştım. Şimdi nasıl o sarışı özleyebiliyordum ki?

Gözlerim onun üzerinde dolanıyordu. Tam karşımdaki koltukta uyuduğu için onu inceliyordum. Uzun boyuyla küçük koltukta rahat edemiyormuş gibiydi. Sırtüstü uzanmıştı. Bu sebeple bacaklarının büyük bir kısmı dışarıda kalmıştı. Tek kolu kafasının altındaydı.

Geldiği gibi uyumasına şaşırmıştım. Üstünde dün gece giydiği kıyafetler vardı. Bu hiç onluk bir hareket değildi.

Bakışlarım yavaşça yüzüne doğru çıktı. Kemikli bir çehresi vardı. Kendimi, kirli sakallarının altına gizlenen yüzünde gamze var mı diye düşünürken buldum. Bu ona çok yakışırdı.

Aslında mükemmel bir yüzü yoktu. Yüzündeki hiçbir parça harika değildi. Burnu, dudakları, kaşları ve gözleri bir araya gelince güzel görünüyordu. Kemikli bir burnu vardı, profilden bakınca kendini belli ediyordu. Kaşları biraz kalındı ama ona yakışıyordu. Pek çok erkeğin kıskanacağı uzun bir boynu vardı. Gözleri kısılınca bakışlarına buğulu bir ifade yerleşiyordu. Dudakları... ona değinmesem de olurdu.

Elimi başımın altına koydum. "Uyanık olduğunu biliyorum," dedim. Sesim kısık ve yoğun çıkmıştı. Tepki vermeyince, "Hadi ama, Talan..." dedim *yapma* der gibi.

Gözlerini açmadan, hiç hareket etmeden, "Meraklı gözlerin rahatça izlesin diye onlara fırsat verdim," dedi. Sesi yeni uyanmış olmanın etkisiyle boğuk çıkmıştı. Bedenini bana doğru döndürüp ağır hareketlerle doğruldu. Kollarını yukarı doğru kaldırınca kaslarının hareketini izledim. Boynunun kütletti, yüzünde haz dolu bir ifade belirdi. "Günaydın," dedi kalın sesiyle.

Ben de yerimde doğruldum. "Günaydın," deyip omuzlarımı hareket ettirdim. "Neden burada yattın? Bir de kıyafetlerini çıkarmamışsın... Bugün cuma mı? Güneş hangi taraftan doğdu?" diye abartılı bir şaşkınlıkla sordum.

Bedenini esnetmeye devam etti. "Yorgundum," dedi. Kafasını sağa doğru yatırıp çarpık bir şekilde gülümsedi. "Kıyafetlerimi çıkarmamı mı isterdin?"

Söylediğini duymazlıktan geldim. "Dün gece ne oldu? Bir sorun çıktı mı karakolda?" diye sordum.

O anları hatırlarmış gibi kaşları çatıldı. "Bir ton tantanayla uğraştık. İfadeler, kavgalar, bağrışmalar bir türlü bitmedi," dedi, başı ağrıyormuş gibi şakaklarını ovdu. "Tüm geceyi bir düzine adamla birkaç metrekare yerde geçirdim. Beynimin içine ettiler."

"Kahve yapmamı ister misin?" Bir anda kafasını kaldırıp inanamıyormuş gibi gözlerime baktı. Şaşkın bakışlarına cevaben, "Ne var? Hiç mi sana bir şey hazırlamadım?" diye sordum. Kafasını *hayır* der gibi salladı. "Son olmasını istemiyorsan çeneni kapat bence."

Şaşkın bakışı devam ederken, "Ağzımı açmadım ki!" dedi.

Ayağa kalkıp ona ters ters baktım. "Açacaktın ama!" *Yok artık* der gibi baktı. *Var artık!* Ellerimi belime koydum. Kirpiklerimin altından baktım. "İstiyor musun istemiyor musun?"

Kararımdan vazgeçmeden, "Sütsüz olsun," dedi hızlıca. O da ayağa kalktı. Kafasını eğip üstündekilere hoşnutsuz bir ifadeyle baktı. "Ben de o arada duş alayım. Üstüme sinen erkek kokusu midemi bulandırıyor," dedi iğrenir gibi.

Kupaları çıkartırken, "Sıcak su akıyor mu ki?" diye sordum. Yine ona su ısıtmam gerekebilirdi.

Odasından seslenerek, "Dün sen gidince hallettim," diye cevap verdi. Bana doğru yaklaşan adım seslerini duyunca kafamı kapıya doğru çevirdim. Elinde temiz kıyafetler vardı. "Kahve yerine çay demlesen olur mu? Canım çay içmek istiyor," diye kibarca sordu.

Olur der gibi kafamı salladım. "İstersen kahvaltı da hazırlayabilirim ama..." deyip devam etmedim. *Ama sen benim hazırladığım kahvaltıyı asla yemezsin.*

Bir an düşünür gibi oldu. Sonra hemen, "O kadar yormayayım seni," dediğinde, ona gözlerimi devirdim. "Ben çıkınca kahvaltıyı hazırlarım." Dudaklarını yaladı. "Sen git dinlen," deyip uzaklaştığında, arkasından bakmaya devam ettim.

"Çok meraklıydım sanki. İşime gelir," diye kendi kendime mırıldandım.

Çayı demleyip odama geldim. Benim de duş almam gerekiyordu. Kahvaltıdan sonra banyoya girmem gerektiğini aklıma yazdım, kendimi yatağıma bıraktım.

Bugün yapacak işim yoktu. Dün gece uyumadan önce Selçuk'a mesaj atıp nasıl olduğunu sormuştum. Mesaja onun yerine arkadaşı cevap vermişti. İyi olduğunu ama bir süre evde dinlenmesi gerektiğini söylemişti. Ona tam olarak üzülemiyordum. Gerçekleri sadece ondan dinlemiştim,

dolayısıyla Okan'ı yargısız infaz edemezdim. Bu yüzden Selçuk'un bu konuda anlattıklarına güvenip ona üzülemiyordum.

Aklıma dün gece Selçuk'un telefonunda bulduğum belge gelince kalbimin hızlandığını ve aynı zamanda sızladığını hissettim. İşte ona bu konuda üzülebilirdim. Öğrendiklerimi hemen Arza'ya anlatmak istiyordum. Ama onun duştan çıkması eminim uzun sürecekti. Beyimiz her seferinde kırklanıyordu.

Salona geldim ve koltuğa uzandım. Boş durmayı sevmiyordum. Burcu'yla konuşup ondan bir şeyler öğrenebilirdim. Sülün ailesine ulaşmak için adım atmak zorundaydık. Bu adımların başlangıcı da Burcu aracılığıyla olacaktı.

Bilgisayarımı açtım. Dün gece yazdığım raporu baştan sona okudum. Pınar Mahallesi'ne geleli daha iki hafta olmamıştı ama biz güzel bir ilerleme kaydetmiştik. Raporumdan da bu anlaşılıyordu. Arza'yla konuşup onun öğrendiklerini de yazınca dün gecenin raporunu gönderecektim.

Bizim göreve ait olan Hakkı Arıkan dosyasında gezinirken Şanzel'in raporunu kaydettiğini gördüm, hemen üstüne tıkladım. Kayda değer bir bilgi öğrenmiş olmasını umdum.

O da benim gibi uzun yazıyordu. Bu yüzden tüm raporu hızlıca okuyup kafamda özetledim. Genel olarak Selçuk ve Okan'dan bahsetmişti. Onların arasındaki kavganın nedenini nereden öğrenmişti, bilmiyordum. Benim bildiğimden farklı bir şey yoktu. Dikkatimi çeken, yeni birinden bahsetmesiydi. Bizim iletişimde bulunmadığımız Hacer Bal adında biriydi raporunda adı geçen.

Ayşe Bal. Kendini tanıttığı isimle Hacer Bal. 42 yaşında. Eski konsomatris. Olduğundan yaşlı göstermesine neden olan yaşadıkları sebebiyle her şeyden uzaklaşmak isteyerek Pınar Mahallesi'ne taşınmış. Hakkı Arıkan'ın yıllar önce onunla beraber olduğuna ve Hacer'in bunda ağır bir şekilde etkilendiğine dair bir ihtimal var. Geçmişe dönük acıları olduğu belli oluyor. Bunlara neden olan Hakkı Arıkan olabilir. Bu Ayşe Bal'ı şüpheli yapıyor. İzlemeye alacağım.

Bahsettiği kadını tanıyordum. Eski mesleğini bildiğim için Hakkı Arıkan'la bir ilişkisi olmuş mu diye araştırmıştım ama bir bilgi bulamamıştım. Bu yüzden onu baş şüphelilerimiz arasında almamıştım. Ama Şanzel onun şüpheli olduğunu düşünüyorsa bir bildiği olmalıydı. Onu pek sevmesem de tecrübesine güveniyordum.

Yazdığım raporlarda kaybolurken önce açılan kapı sesini duydum sonra burnuma dolan temizlik kokusuyla onun geldiğini anladım. Elindeki havluyla saçlarını kurulayarak içeri girdiğini gördüm. Gözlerimi kısarak onu izledim. Kaşlarıyla bilgisayarımı işaret etti. "Ne yapıyorsun?" dedi. "Dersine mi çalışıyorsun?"

Kendisi hiç not tutmadığı ve benim yazdıklarımı da okumadığı için benimle alay ediyordu. Sınıfın haylaz ama zeki çocuğu gibiydi. Çalışsa yapardı diyemezdim. Çalışmadan da yapıyordu.

Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Bu ilişkide çalışkan olan ben, tembel olan sensin biliyorsun, değil mi?" deyip ego kasarak omuzlarımı dikleştirdim. "Hem sen dalganı geç. Ben dün çok önemli bir şey öğrendim," dedim böbürlenerek.

Şortunun iplerini düzeltirken bana kirpiklerinin altından bir bakış attı. Saçlarından damlayan sular parkede tok sesler çıkartıyordu. "Söylemeyi düşünüyor musun yoksa bana bu şekilde bakmaya devam mı edeceksin?" deyip kaşlarıyla beni işaret etti. Hâlâ elindeki küçük havluyla saçlarını kuruluyordu.

Hayret eder gibi, "Biraz heyecanlanamaz mısın?" diye sordum. "Belki de katili buldum?"

Omuz silkti. "Buldun mu?" dedi umursamaz bir sesle.

Onun umursamazlığına aldırmadan heyecanla, "Yaklaştım!" dedim. Yüksek sesimle suratını buruşturup karşı koltuğa oturdu. Bir gram bile heyecanlanmamıştı, ruhsuz! "Dün Okan gelmeden birkaç dakika önce Selçuk yanımdan ayrılmıştı. Ben de bunu fırsat bilip telefonunu karıştırdım," dedim. Hızlıca, "Merak etme arkamda bir kanıt bırakmadım," diye ekledim.

Havluyu kenara koydu. "Merak etmiyorum ki," dedi. Sigara paketine uzandı. Gözleri yüzümdeydi. "Sana güveniyorum," dedi tok bir sesle.

Devam edeceğim sırada aralanmış olan dudaklarım bu söylediğiyle yavaşça kapandı. Bunu pat diye söylemesini beklemiyordum. Öylesine de söylememişti. Cidden bana güveniyordu. O yüzden böylesine rahattı. Umursamaz olduğundan değil, bana güvendiğinden böyle davranıyordu.

Yüzünde tatlı bir tebessüm vardı. Bu daha da kasılmama neden oldu. İkimizin arasında binlerce kilometre varmış gibi hissediyordum. Aşılması imkânsız yollar, ulaşılması güç engeller... Aynı zamanda da kalplerimiz beraber atıyor, onunla beraber yürümezsem yol bitmezmiş gibi hissediyordum. Bana karmaşık hisler yaşatıyordu.

Yüzümü dikkatle inceledi. "Şaşırdın," dedi. "Bunu belli ettiğimi düşünüyordum. Etmiyor muydum?"

Omuz silktim. Elini *ee?* der gibi ileri doğru uzattı. Yerimde kıpırdandım. Bu konudan uzaklaşıp asıl konumuza dönmek için, "İlk başta telefonda işimize yarar pek bir şey yokmuş gibi geldi. Son çare olarak notlar kısmına girdiğimde orada başka birinin yazdığı ama Selçuk'un devam ettirdiği bir not buldum," dedim.

Kaşları çatıldı. "Nasıl yani?"

Heyecanla hareket edip oturuşumu değiştirdim. Bu tavrım onun yüzünde bir tebessümün peyda olmasını sağladı. "Yani başkasının yazdığı bir yazıyı kaydetmiş ve onun üstüne kendi düşüncelerini yazmış. Ama bu düşüncelerin hepsi kendi hisleriydi. Acısını oraya dökmüş gibi."

Elinde tuttuğu paketi birkaç tur parmakları arasında döndürdü. "Ne konu hakkında peki?" dediğinde sesinde artık merak vardı.

"Küçük yaşta tecavüze uğrayan çocuklar hakkında."

Gözlerinin irileşmesini, yüzünün yavaş yavaş gerilmesini izledim. "Selçuk'un küçükken tecavüze uğramış olabileceğini mi söylüyorsun?" diye sordu. Kafamı *evet* anlamında salladım. Kaşlarını kaldırdı. "Ve bunu yapanın Hakkı Arıkan olduğunu düşünüyorsun?"

"Evet!" dedim yüksek bir sesle. "Bulduğum notu rapora ekledim. Baktığın zaman sen de benim gibi düşüneceksin!" Düşünceli gözlerle bakarak paketten sigara çıkardı. Sigarasını yaktı. Telefonunu çıkarıp dediğimi yaparken dikkatle onu izliyordum. Sigarasını dudaklarının arasına aldı ve ekrana bakmaya başladı. Birkaç dakika sonra, "Aynı fikirde miyiz?" diye sordum.

Dudaklarını büzdü. "Öyleyiz ama..." Gözleri beni bulduğunda yüzünde garip bir ifade vardı. "Umalım da öyle olmasın," dedi buruk bir sesle.

Bağdaş kurup öne doğru eğildim. "Talan, genelde hislerimde yanılmam. Selçuk'un yaptıkları, tüm davranışları bu psikolojisini yansıtıyor. Bastıramadığı bir 'erkek olduğunu gösterme' isteği var. Okan'la yaşadığı mevzu da dünkü kavga olayı da kendisini göstermek içindi. Eskiden yaşadığı bir şeyin altından kalkamıyor da kendini kanıtlamak istiyor gibi." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bir de dün gece Adanalı olduğunu, bir yaşına kadar Adana'da yaşadığını ama orayı sevmediğini söyledi. Ama Adana'ya hiç gitmemiş ki. Bahsettiği, sevmediği yer yetimhane. Sevmeme nedeni de bu olay olmalı. Orada yaşadıklarını atlatamıyor diye düşünüyorum."

Sigarasından ardı ardına nefesler çekti. Dumanı üflerken kafasını önüne doğru eğdi. Kısık bir sesle, "Herifi sevmesem de gerçekten üzüldüm," dedi. Ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi. "Kimse böyle bir şey yaşamayı hak etmez..."

"Ben de üzüldüm," dedim buruk bir şekilde. "Ne olursa olsun yaşadığı çok zor, düşmanımın başına gelmesin istemediğim bir şey... Fakat bu onu katil yapmaya yaklaştırır."

Başını ağır ağır salladı. "Hakkı Arıkan mahalleye taşındıktan birkaç ay sonra onun da taşınması sana bunu düşündürüyor. Yetimhane müdürü de o olunca, notla ve söyledikleriyle bağdaştırıp bu sonuca varıyorsun," dedi kendi kendine konuşur gibi. "Davranışları agresif, evet haklısın." Kafasında tartar gibi mırıldandı: "Hakkı Arıkan'la ilgili böyle bir şikâyette bulunan biri yok ama? Onu böyle bir şeyle suçlamamız için kanıtımız var mı?"

"Hayır, yok." Dirseklerimi dizlerime yaslayıp yüzümü ellerimin arasına aldım. "Ama bir mantığa oturtmak için buna bağlıyorum."

Düşünür gibi gözlerini birkaç saniye kapattı. "Bir insanı dokuz defa bıçaklamak basit bir olay değil. Birini öldürmek istiyorsan tek bir bıçak darbesi yeter. Hakkı Arıkan'ın sicili temiz olabilir ama böylesi bir cinayete kurban gittiyse geçmişte birilerine büyük bir zarar vermiş olmalı," dedi. Aklımdan geçenleri okumuş gibiydi. Gözlerini açtığında, dikkatle ona baktığımı görüp devam etti: "Selçuk'un bunu yapmak için bir nedeni var. Ama Okan'ın?"

"Okan'la birbirlerini koruyorlar. Cinayet günü beraber olduklarını söylemişler. Okan'ın Selçuk'u sevmediğini birkaç saat önce gördük. Eğer koruyorsa..."

Kafasını sallayarak, "Birbirlerini koruyorlardır," diye sözümü tamamladı. Gözleri sigarasının külündeydi. "Birden fazla kişiden şüpheleniyorduk. İkisi olabilir," dedi düşünceli bir şekilde.

Selçuk'un cinayeti işlemek için bir nedeni vardı. Elde ettiğimiz deliller sayesinde onu kafamda baş şüpheli olarak kodlamıştım. Geçmişte yaşadığı şeyler yüzünden Hakkı Arıkan'ı öldürmüş olabilirdi. Peki Okan'ın sebebi neydi? Neden bu cinayete bir şekilde ortak olmuştu ve bunu yaparken Selçuk'la nasıl ortak paydada buluşmuşlardı?

"Günde bir şey oldu mu?" diye sorunca bakışlarım yeniden onu buldu. *Evet, sana talip çıktı* diyemeyeceğim için kafamı *evet* anlamında salladım. "Kayda değer bir şey var mı?"

"Burcu, abisinin ona korkmamasını, katilin ona bir şey yapamayacağını söylediğinden bahsetti." Arza, ne düşündüğümü anlar gibi kaşlarını çattı. "Ya kardeşi korkmasın diye böyle bir şey söyledi ya da gerçekten katili tanıyor."

"Seyfullah'ın Okan'la arkadaşlığı ve Okan'ın Selçuk'la arasındaki olayın şaibeli olması, Seyfullah'ın askere gitmesinin belirsiz nedenlere bağlı olması da göz önüne alınırsa, tanıdığı katiller Okan ve Selçuk olabilir," diye, düşünür gibi konuştu. "Bu Seyfullah bir anda askere gitmek istediyse nedeni belki de nişanlısından ayrılması değil de budur?"

Alt dudağımı dişledim. "Ben Sülün ailesiyle bir ilgisi olduğuna eminim. Onlar uzun zamandır garipler ve kimse nedenini bilmiyor."

Kafasını ağır ağır salladı. Yüzünü sertçe sıvazlarken, "Bu nasıl bir olay. Nereye dokunsak bir şey çıkıyor," diye sitem ettiğinde ona hak verdim.

"Hah, bir de..." dediğimde ellerini yüzünden çekip *dahası da mı var* der gibi baktı. "Okan'ın annesi Özden de oğlu ve Selçuk'tan şüpheleniyor. Bu mevzu açıldığında böyle düşündüğünü açık etti. Ama konduramıyor ve oğluna soramıyor. Ona göre de ikilinin o geceki beraberliğinin mantıklı bir yanı yok." Derin bir nefes verdim. Bir anda onu azarlar gibi, "Hepsi raporda yazıyor. Neden okumak yerine bana anlattırıyorsun?" diye sorduğumda ifadesizce bakmakla yetindi.

"Senden dinlemek hoşuma gidiyor."

Söylediğiyle beraber gözlerine uzunca bir süre baktım. "Sen Okan'la nasıl tanıştın?" diye sorarak konuyu değiştirdim.

"Karşı komşumuz, Ahmet Haluk sayesinde," diye cevap verdi. Ahmet Haluk'u sadece geldiğimiz ilk gün görmüştüm. Bir daha bize gelmemişti, başka bir yerde de karşılaşmamıştık. Arza'yla iki defa konuştuğunu biliyordum ama Arza işimize yarar bir şey bulamadığını söylemişti. "Kahvehanenin sahibine yardım etmemi rica etmişti. Oradayken Okan'ın yanıma gelip tanışmak isteyeceğini zaten biliyordum. Kendisi mahallenin abisi olduğu için geç bile kaldı."

"Onun hakkında bir fikrin var mı peki?"

"Selçuk'la arasındaki mevzu hariç, pek bir şey yok. Karakteri gereği sert bir mizacı var. Mahalledeki ağırlığı yadsınamaz ölçüde." Araya girip ona Selçuk'la arasında olan olayı anlattığımda tepkisiz bir şekilde beni dinledi. "Yazık olmuş," dedi bir süre sonra. "Aşk acısını unutması zor olur."

Yaşayan bilir gibi söylemişti.

İkimiz de bir süre sessiz kaldık. Kafamızda bir şeyleri ölçüp biçiyorduk. Birini suçlamadan önce iki defa değil on defa düşünmemiz gerekiyordu. Yanılıyorsak ifşa olduğumuzla kalırdık. Ve bu hiç hoş olmazdı.

Arza biraz sonra ayaklandı. "Ben kahvaltı hazırlayayım. Elim çalışırken daha iyi düşünüyorum," dedi. "Özel olarak istediğin bir şey var mı?" diye sormasıyla dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

"Hiç fark etmez," dedim gülümseyerek. *Peki* der gibi kafasını salladı. Tam çıkacakken, "Sahanda yumurta hoş olurdu aslında," dememle durdu ve arkasını dönüp bana karizmatik bir bakış attı.

"Ben sordum ama yine de birkaç cümle yazarak beni hizmetçin olarak kullanman hoş değil," dedi. Sesi bundan gocunur gibi çıkmamıştı. Aksine gülümsüyordu.

Onun gibi gülümsedim. "Yoo, hoş," deyip ayağa kalktım. Yanından geçip banyoya giderken ona göz kırpmayı da ihmal etmemiştim. Arkamdan aynı sırıtışla baktığına adım kadar emindim.

Üstümdekileri çıkarıp kendimi soğuk suyun altına attığımda kışı özlediğimi bir kere daha hatırladım. Ilıktan birazcık soğuk suyla yıkanırken Arza'nın nasıl sıcak suyla yıkandığını düşünüyordum.

Suyun altında dakikalar geçirirken kapı tıklatıldı. "Tamay," dedi Arza. "Bir şey oldu," dediğinde sesini zar zor duyuyordum.

"Efendim?" diye seslendim. Suyu kapatıp duş kabinin kapısını açtım. "Bir şey mi oldu, *abi?*" dedim ne olur ne olmaz diye.

"Ne kadar da efendi duruyorsun," dedi bir ses. Donup kaldım. Bu annemin sesiydi. Annem. Arza. Bir konuşma içinde. Nasıl? "İsmin ne demiştin, oğlum?" dedi annem. Sesinden bile gülümsediğini anlayabiliyordum.

Rüyada olamazdım, değil mi? Bu gerçek olmazdı çünkü. Annemle Arza'nın birbirini tanıması benim için cehennemin fragmanı olurdu.

"Arza," dedi partnerim. Ben bornozumu hızlıca giyerken kapıyı tıklattı. "Memnun oldum," dedikten sonra yeniden bana seslenip, "Tamay!" dedi aceleci bir sesle.

Islak saçlarım, losyonlu vücudum, üstümde kısa bir bornoz, şıpır şıpır yürüyerek kapıyı açtığımda Arza'yı elinde telefon, ekranda görüntülü arama yapan annemle beraber buldum. Yüzünde *kusura bakma* der gibi bir ifade vardı. Kusura bakacaktım. Neden açmıştı ki telefonumu?

Bornozun kuşağını sıkıca bağlarken, "Anne?" dedim *sen ne arıyorsun* der gibi. "Talan?" dedim *hayırdır* der gibi. "Neler oluyor?" diye kızgın bir şekilde sordum.

Arza telefonu hızlıca bana çevirdi. "Telefonun titreyip duruyordu. Sana söylemek için getirecekken, ekranın üstünde annenden mesaj bildirimi geldi. Okumamak için kaydıracağım sırada, annen arayınca açmış bulundum," dedi suçlu bir sesle. Bakışları tedirgindi. Kızacağımdan ya da yanlış anlayacağımdan korkuyordu. Üstelik bunu gizlemiyordu. "Kusura bakma. Çok çalınca önemli bir şey var sandım. Sadece sana getirmek istemiştim."

Annem ekrandan, "Azra!" diye bağırdı. Evet, bağırdı. "Ne bakıyorsun gözlerini belerterek? Çocuğum insanlık etmiş de açmış telefonu!" *Çocuğum mu?* "Seni kaç defa aradım. İnsan bu kadın öldü mü kaldı mı bir şey mi oldu der de açardı telefonu! Arza oğlum açtı diye kabahatli mi oldu?" diye azarladı beni. *Oğlum mu?* Neredeyse ekrandan çıkacak, beni omuzlarımdan tutup sarsacaktı. Bağırmasını duyan babam odaya gelmediğine göre, annem yalnız olmalıydı. Bu bir parça da olsa rahatlamamı sağlamıştı.

"Anne, gördüğüme göre gayet iyisin!" dedim üstüne bastıra bastıra. "Çalıştığımı biliyorsun. Neden defalarca aradın ki?"

Annem yakın gözlüğünü geriye doğru itti. Beni süzer gibi baktı. "Çalışıyor musun, yoksa..." deyip sağıma doğru bakınca Arza boğazını temizledi, annemin imasıyla benim yerime de utanmıştı. "Bana keyif yapıyormuşsun gibi geldi. Arza oğlum da sana kahvaltı hazırlıyormuş. Maşallah, gittiğin her yerde kendine iş yaptıracak birini buluyorsun," deyip bana gözlüğünün altından baktı.

Arza, annemin bu söylediğini onaylar gibi kafasını sallayınca ona ters ters baktım. Telefon hâlâ onun elindeydi, ekranı bana dönük bir şekilde tutuyordu. Göz göze geldiğimizde yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. Vücuduma bakmıyordu. Gülüşünün nedeninin ıslak olan saçlarım olduğunu biliyordum.

Annem, "Kızım, ben buradayım. Alo!" diye seslendiğinde ona baktım. Onun yüzünde Arza'nınkinden daha geniş bir gülümseme olduğunu gördüm. İmayla bakıyordu. Hayır. Hayır. Hayır. Bu olamazdı. Bana kaş göz yaptı sanki Arza görmüyor gibi. Rezil oluyordum. "Maşallah, ne kadar efendi bir çocuk. İlk gördüğüm anda kanım ısındı valla... Oğlum, sen bir kendine çeviriver."

Arza bu anı bekliyormuş gibi ekranı kendine çevirdi. Saygılı bir şekilde, "Buyurun, efendim," dedi. Bir de kibarca gülümsemesi yok muydu?

"Aa, hiç olur mu *efendim* falan?" dedi annem sitem ederek. Cıkladı. "Bana Asuman abla diyebilirsin. Hem artık biz seninle yakın sayılırız," dediğinde, Arza'nın bileğini tutup telefonu kendime çevirdim.

"Anne, ne saçmalıyorsun? Ne yakınlığı? Daha beş dakika bile olmadı tanışalı!"

Annem burnunu kırıştırıp kaşlarını çattı. "Sana ne oluyor, Azra? Ben Arza oğlumla konuşuyorum," diye çıkıştı. Benim adımı söylerken kızgın çıkan sesi Arza'nın adını söylerken yumuşamıştı. Gözlerini kısıp gülümsedi. "Azra, Arza. Ne kadar da uyumluymuş! Bayıldım valla billa!" deyip neredeyse alkış tutacak noktaya geldiğinde bu işin sonunun benim için kötü olacağını bir kere daha anladım.

Başıma bunun geleceğini biliyordum ben. Düşüne düşüne kendim çağırmıştım bunu!

Arza'nın keyfi gayet yerinde görünüyordu. Telefonumu açtığı için utancı gitmiş, yerine annemin iltifatlarından keyif alan bir adam gelmişti. Ekrana tatlı bir gülümsemeyle bakıyordu. Onu tokatlamak istediğimi bilmiyordu tabii. Başını öne eğip gülümsemesini sakladı. Tatlı bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

"Nasıl da mütevazı," diyen anneme baktım tekrar. Yüzündeki ifadeyi ve bakışı biliyordum. Alıcı gözüyle bakıyordu. "Boyun kaç senin, oğlum?" diye sorduğunda gözlerim irileşti. Boy takıntım olduğunu bildiği için soruyordu.

Arza soruyu yadırgamadan cevap verdi: "1.96."

Maşallah!

Annemin dudakları *o* şeklini aldı. Gözleri resmen parlıyordu. Aradığını bulmuş gibi görünüyordu. "Oh oh, ne güzel!" derken neşesi sesine yansımıştı. Kafasını beğeni dolu bir şekilde sağa sola sallıyordu. "Nerelisin evladım sen?"

Telefonu hemen elime aldım. "Anne, saçmalamasan mı artık!" dedim hızlıca. Arza'nın yüzündeki sırıtışı umursamadan banyoya girdim, kapıyı kapattım. "Senin ne yapmaya çalıştığını bilmiyor muyum sanıyorsun?"

Annem sanki dediklerimi anlamıyormuş gibi bir ifadeyle baktı. "Üstüme iyilik sağlık. Ne yapıyormuşum?" dedi yalandan bir şaşkınlıkla.

Gözlerimi kıstım. "Buna kanacağımı mı düşünüyorsun? Benim ne iş yaptığımı bilmiyor musun sen?" Aklına yeni gelmiş gibi ifadesini değiştirip umursamazca omuz silkti. "Sakın onunla beni birlikte düşünme deme! Sakın!" dedim hızlıca.

Annemin yüzüne hınzır bir gülümseme yerleşti. *Sanki çoktan düşündüm* der gibi. "Çok güzel çocukmuş, Azra," dedi hayran hayran. Ona kaşlarımı çattım. İmayla, "Ne o? Sen beğenmiyor musun? Tam senin kalemin bir tip."

Arza'yı görebilecekmiş gibi telaşla kapıya baktım. "Anne, saçmalama!" dedim bıkkın bir sesle. "Bak duyacak ve yanlış anlayacak! Lütfen yapma bunu!"

"Duysun?" dedi annem *bunda ne var* der gibi. Ekrana doğru heyecanla yaklaştı. "Ama Azra, sence de çok yakışıklı değil mi? Hem temiz hem hamarat hem de mütevazı. Bir de boyu uzunmuş. Tam senlik." Benim kriterlerim bunlar mıydı yahu? "Vallaha şimdiden kanım ısındı çocuğa. Hemen Ayten'e haber vermem gerekiyor. Kuduracak!" dediğinde sesinden bile yerinde duramadığı anlaşılıyordu.

Onu ikna edemeyeceğimi anlayarak beyaz bayrak salladım. "Kime söylersen söyle ama Arza'ya bulaşma lütfen. Ona belli etmeden kafanda kur ne kuracaksan. N'olur ona bir şey söyleme. Yanlış bir şey düşünmesine neden olma..."

Sırıttı. "Şimdilik bununla idare ederim, güzel kızım," dedi beni kandırmak isteyerek. "Ama sonra oğlumun numarasını verirsin bana. Bu konuda anlaşalım. Göreviniz bittiğinde de onu mutlaka buraya bekliyorum!"

"Ne oğlumu ya?" diye çıkıştım. "Nereden oğlun oldu? Hem ne demek buraya bekliyorum? Ne alaka!" Bir şey diyecek oldu ama izin vermeden devam ettim: "Lütfen bu konuyu uzatma. Şimdi kapatıyorum. Almam gereken bir duş var. O yüzden seni öpüyorum, annecim. Kendine iyi bak." Bir şey demesine fırsat bırakmadan telefonu kapattım.

Telefonu kenara koyup ellerimi lavaboya yasladım. Ben bitmiştim. Annem hiçbir şekilde bu işin peşini bırakmazdı. Burnumdan getirene kadar didik didik ederdi. Artık her konuşmamızda Arza'yla ilgili övgüler duyacak, onun hakkında bitmek bilmeyen sorular alacaktım. Yüzümü ellerimin arasına aldım. Mahvolmuştum.

Bornozu çıkarıp yeniden duşun altına girdim. Bu sefer hızlıca yıkanıp çıktım ve hemen odama geçtim. Üzerime ince bir eşofman ile tişört geçirip mutfağın yolunu tuttum. Saçlarımdan akan su yere damlıyordu ama umurumda değildi. Hamarat Arza temizlerdi ne de olsa!

Arza kahvaltı hazırlıyordu. Gerçekten hamarattı. İkimize ayrı ayrı tabak hazırlamıştı. Ocağın başında, istediğim sahanda yumurtayı servis

ederken bana yandan bir bakış attı. Annem onun bu hâlini görse baygınlık geçirirdi.

"Sıhhatler olsun," deyip önüne doğru döndü. Yüzünde dalga geçer gibi bir ifade gördüğümde ensesini ısırmak istedim. "Annen çok tatlı bir kadınmış. Hiç annene çekmemişsin," deyince suratımı buruşturup sandalyeye oturdum. Hazırladığı tabağı önüme koyarken, çarpık gülümsemesini gözlerimin önüne serdi. "Keşke sen de biraz onun gibi güler yüzlü olsan," dediğinde ona en somurtkan hâlimle bakıyordum.

"Beğenmeyen, küçük oğluna almasın."

Karşıma oturdu. Dirseklerini masaya yaslayıp ellerini birleştirdi. "Dalga geçiyorum ama cidden yanlışlıkla açtım. Ardı ardına arayınca önemli bir şey olduğunu düşünerek telefonu sana getirmek istemiştim. Başka bir niyetim yoktu."

"Artık başında Asuman Tamay diye biri var. Başına bela aldığının farkında mısın?" diye sorup kızarmış ekmeğimin üstündeki yumurtayı bıçakla kestim. Bana anlamamış gibi baktı. "Annem seni bana ayarlayana kadar bu yoldan dönmeyecektir," dediğimde bir yudum aldığı çay boğazında kaldı ve öksürmeye başladı.

Öksürürken çatık kaşlarıyla, "Efendim?" dedi.

Rahat bir ifadeyle, "Senlik bir şey değil. Annem yanımda gördüğü, beğendiği, bana uygun olduğunu düşündüğü her erkeğe bunu yapar. Alışırsın," dedim.

Tepkisiz bir şekilde baktı.

Arza'nın ifadesine aldırmadan, hazırladığı kahvaltıdan yemeye başladım. "Eğer başkası açsaydı..." diye söze başladığında çalan kapı, cümlesini yarım bıraktı. İkimiz de aynı anda ayaklandık. Eliyle *otur* işareti yaptı. "Sen kahvaltını yap, ben açarım," deyip hızlı adımlarla mutfaktan çıktı.

Gelen her kimse kapıyı alacaklı gibi çalması hayra alamet değildi. Hem zile basıyor hem tokmağı çalıyordu. Bu kadar telaşlı olan Burcu'dan başkası olamazmış gibi geliyordu.

Kapı açılınca tahminimde yanılmadığımı anladım. Burcu telaşlı ve aynı zamanda heyecanlı bir sesle, "Günaydın," deyince onlara doğru adımlamaya başladım. "Şey... Damla abla burada mı? Onunla bir şey konuşmam lazım da..." diye ağzında geveleyerek konuştu.

"Günaydın, Burcu," dedi Arza. Sesinde *ne oldu* der gibi bir ifade vardı. "Bir şey mi oldu? Hayrola?" dediğinde yanlarına ulaşmıştım.

Kollarını göğsünde birleştirmiş, Burcu'ya keskin gözleriyle bakıyordu. Burcu ise bu bakışlara dayanamayarak karşısında eriyordu.

Araya girip, "Selam, Burcu," dediğimde, ikisinin de bakışları beni buldu. Onu yavaşça süzdüm. "Telaşlı görünüyorsun. Bir şey mi oldu?" diye merakımı gizlemeden sordum.

Burcu biri var mı diye telaşla sağına soluna bakındı. Bize doğru yaklaştığında Arza ile aynı anda ona doğru eğildik. "Psikoloji okuduğunu hatırlayınca hemen sana geldim. Yardımına ihtiyacım var," diye hızlıca konuştu. Bakışları arada Arza'ya kayıyor, sonra yine bana değiyordu. "Simge'yle konuştum. Artık her şeyi biliyorum," dediğinde berrak bir suya atılan taşın çıkardığı sesi duydum.

Duzenleme
Ny.ozlem

İLMEK İLMEK ÖRÜLEN GELECEK

"En iyi gelecek, onu kendimiz için yaratacağımız gelecektir."
-Abraham Lincoln

İlmek ilmek örülen gelecek.

İnsanın geleceğini elleriyle şekillendirdiğini öğrendiğimde çok da küçük değildim. Geçmişte attığımız, şimdilerde atmaya devam ettiğiniz her bir adımın geleceğimiz için örülen duvarın tuğlaları gibi olduğunu idrak ettiğim anda hayatımı ellerimin arasında tutuyordum. Her bir hissin, düşüncenin ve yolun bir anlamı olduğunu biliyordum.

Birçok örnek verebilirdim buna.

Mesela bazı insanların *boş, gereksiz, zaman kaybı* dediği kitapları okumak ve onların dünyasında kaybolup her şeyden uzaklaşmak, bizi olduğumuz yerden birkaç saatliğine olsa bile soyutlayan dizileri izlemek, yağmur yağarken yürümek, kar yağışını izlemek, deliler gibi ağlatan müzik listeleri yapıp o an bir derdimiz yoksa bile içimiz çıkana kadar ağlamak, sevdiğimiz yemekleri yemek, kalkmak ve kek yapmak... hepsi bizi biz yapan, benliğimizi oluşturan eylemlerdi.

Bana göre hiçbir eylem boş yere ve gereksiz değildi. Hepsi bir şeyler öğretir, amacına hizmet ederdi.

Belki de öylesine açtığımız, yemek yerken zaman geçsin diye izlediğimiz dizide bulmuştuk aradığımız hayat ışığını. Belki de *boş* dedikleri kitapta geçen bir cümle bize ışık olmuştu, yeniden inanmıştık mutlu olabileceğimize. Belki yüzümüzü güldürmüştü yaptığımız kek; karnımızı değil, kalbimizi doyurmuştu. Bunu kimse bilemezdi.

Farkında olarak ya da olmayarak ilmek ilmek örmüştük, geleceğimizi, kendimizi ve biçare benliğimizi.

Bu yüzden karışmazdım kimseye. İzledikleriyle, dinledikleriyle, giyim tarzıyla, beslenme şekliyle, okuduğu kitaplarla ve en önemlisi hayat gayesiyle yargılamazdım kimseyi. Herkesin bu keşmekeşte tutunduğu bir dal, inandığı değer yargıları vardı ve kimse kimsenin hayatına karışmamalıydı. Yeter ki insanoğlu attığı her adımın, geçirdiği her bir ilmeğin onu ve geleceğini şekillendirdiği bilsindi. Geçen zaman ne boşaydı ne de öylesine. Vardı bir sebebi ve elbet bulurdu yolunu.

"Sen adım at ki dünya serilsin önüne," demişti babam. *"Sen yeter ki yürümek için hevesli ol, koşmanın yolunu elbet bulursun."*

Burcu'nun gergin, çekingen ve aynı zamanda da heyecanlı yüzünü izlerken onun kendisini nasıl şekillendirdiğine dair fikir yürütüyordum. Açık bir insan olduğu için bu pek de zor olmuyordu.

Gençlik romanları okuyor olmalıydı. 17-18 yaşlarımda benim de çok sevdiğim, ne zaman ruhum sıkışsa elimin gittiği kitaplar olmalıydı okudukları. Şimdilerde vakit bulabilsem yine kendimi o evrenlerden birine bırakıp zamanın akışında kaybolmak isterdim. Burcu'nun bu tarz kitaplar sevdiğini tahmin etmiştim, kütüphanesine bakınca da yanılmadığımı görmüştüm.

Umarım, kadınların kendini ezdirmediği, ağlamanın güçsüzlük sayılmadığı, erkeklerin kadınları objeleştirmediği, tacizin, tecavüzün meşrulaştırılmadığı, küçük yaştaki kızların alınıp satılmadığı kitaplardı okudukları. Ailesinin de kendisinin de bilinçli olduğunu gördüğüm için aksini düşünmek istemiyordum. Yoksa üzülür ve hayal kırıklığına uğrardım.

Dediğim gibi her bir eylemi onun ruhuna işleniyordu. Boynundaki "9 ¾" simgesi olan kolye, zaman zaman farkında olmadan mırıldandığı Taylor Swift şarkıları, en sevdiği renk olduğunu düşündüğüm bebek mavisi rengindeki çorapları, ojeleri ve elbiseleri onu "Burcu" yapıyordu.

Güzel bir gençlik geçirdiğine inanıyordum. Aradığımız katili bulduğumuzda her şey onun için daha iyi olacaktı.

Onunla odada yalnız değildik. Arza en az benim kadar meraklı biri olduğu için hemen yanımızda bitmişti. Elindeki kahve fincanı, kalçasını masaya yaslamış, Burcu'ya bakıyordu. Bu şekilde bakarak kızın konuşmasını bekliyorsa çok yanılıyordu.

Burcu'nun çekingen bakışları Arza'yla benim aramda mekik dokunduğu için söze girsin diye önce boğazımı temizledim. Sonra da, "İyi misin, Burcu? Bir sorun yok inşallah?" diye gerçek bir ilgiyle sordum.

Burcu oynadığı ellerini birbirine geçirdi. "Var aslında..." diye ağzının içinden mırıldandı. Arza'nın varlığından dolayı konuşamıyordu. Ve Arza bunu bilmesine rağmen öylece durmaya devam ediyordu.

"Abi," dedim Arza'ya doğru bakıp. Bana dönüp *ne var* der gibisinden göz kırptı. Bilerek yapıyordu. Yine Hanzo rolüne büründüğü için kabalık onun göbek adıydı. "Bize biraz müsaade eder misin? Burcu'yla konuşacaklarımız var da," deyip gitmesini işaret ettim.

Bir süre bana gözlerini ayırmadan baktıktan sonra doğruldu. "Odamdayım. Bir problem olursa bana seslenin. Çözemeyeceğim bir şey yok," dedi boğuk bir sesle. Boğazını temizlese kaybolacak olan o ses tonu... Allah'tan Burcu'ya kısa bir bakış atarak gözden kayboldu.

Burcu'nun o bakış ve ses tonuyla nefesinin sıklaştığını görebiliyordum. Onun için gizemli bir gençlik aşkı olarak kalacak olan Arza'nın onda kırık bir kalp etkisi bırakmasını istemezdim. Bu yüzden gerekli önlemleri almam gerekiyordu. Şimdilik aklıma Arza'nın kafasına kese kâğıdı geçirmekten başka bir şey gelmiyordu.

Derin bir nefes verdim. Burcu'nun bakışları beni buldu. "Dinliyorum," dedim, konuşması için elimle işaret ederek.

Burcu hafifçe öne doğru eğilip bedenini bana doğru yaklaştırdı. İnsanlar bunu genellikle rahat hissettiklerinde, karşısındaki insana güvendiklerinde yaparlardı. Bana karşı bu duygular içinde olmasına sevinerek ben de ona doğru yaklaştım.

"Bugün Simgelere uğradım. Bayağıdır beni eve almıyorlardı ama Gamze abla *babam evde değil* deyince hemen içeri girdim," dedi. Tüm dikkatimle ona odaklandım. Sanki gizli bir olayı çözüyormuş gibi gizemli bir ton yerleşmişti sesine. Bu onu tatlı gösteriyordu. "Odaya bir girdim. Sence ne gördüm dersin?"

Bu soruya milyonlarca cevap verebileceğim için kaşlarım yavaşça çatıldı. "Ne gördün?"

Hafif yüksek bir sesle, "Simge kapanmış! Başını kapatmış!" dedi. "Bir anda, hiç kapanmak gibi bir niyeti olmadan neden kapanır ki insan? Babası zorlamadıysa ben de bir şey bilmiyorum!" dedi bilmiş bir edayla. "Başörtüsü yakışmıştı ama tabii orası ayrı..."

Dudakları büzdüm. "İnsanların kalbindeki duyguları tamamen bilemezsin, Burcu. Kendi istemiş olabilir. Bu seni neden şaşırttı ki? Hem neden babası onu zorlasın ki?"

Bir an ikilemde kalır gibi baksa da hemen düşüncesini savunmaya geçti. "Kaç yıllık arkadaşım Simge benim. Bu olaylardan sonra evden dışarı adım atmayıp kapandıysa kendi isteğiyle olmadığını bilecek kadar tanıyorum onu. Allah'a inanmıyor ya da imansız falan diye de değil. Sadece böyle bir şey istemiyordu. Evin içinde bile başı kapalı oturuyor. Perdeler sonuna kadar kapalıyken bir de!" Bir cevap vermem için bana umutla baktı. "Sence de bunun bir anlamı yok mu?"

Düşünür gibi birkaç saniye bekledikten sonra, "Olabilir ama babası neden zorlasın ki onu?" diye anlamıyormuş gibi sordum. "*Artık her şeyi biliyorum* derken umarım bunu kastetmedin?"

"Hayır hayır," dedi hızlıca. "Kapanması için babasının zorlamasına neden olan bir şey olmuş. Ben bunu nasıl anlamadım, bilmiyorum ama her şey geçen aylarda okulda olmuş," dedi hayıflanarak. Anlatacağı şey onu gerçekten üzmüş olacak ki gözleri buğulanmıştı. "Okuldan bir çocuk Simge'yi taciz etmiş," dedi boğazında kocaman bir düğüm varmış gibi.

Dudaklarım aralandı. "Bunu kendisi mi söyledi? Emin misin?"

Kafasını aşağı yukarı salladı. "Maalesef," dedi. Omuzları düşmüş, bedeni üzüntüyle eğilmişti. Arkadaşının yaşadığını kendi yüreğinde taşıyordu. "Ben nasıl anlamadım, inan bilmiyorum, abla. O neler neler yaşamış ama benim ruhum duymamış. Bir de ona tavır alıyordum benimle konuşmuyor diye. Oysaki onu anlamayan benmişim!"

Elimi ona doğru kaldırdım. "Bir saniye," dedim detayları öğrenmek için. "Tacize uğradığı kişi kimmiş? Ve bu durumu ailesi öğrendiği için mi evden çıkmıyormuş? Onu dışarı çıkartmayan babası mı yoksa evde kalmak kendi isteği mi?"

Onun yadırgayacağı kadar fazla soru sormamış olmayı umdum. Bunları öğrenmem gerekiyordu. Simge bana göre her şeyin kilit noktasına ulaşmam için gerekli kişiydi.

Burnunu çekti. "Tanımıyorum çocuğu, adını ilk defa bugün duydum. Bizim üst sınıfımızdan bir çocukmuş. Annesine anlatırken babası da duymuş olanları. Hem çocuğu hem de Simge'yi dövmüş," dedi üzgün bir sesle. "Çocuk okuldan ayrılmış. Simge'yi de bir daha okula göndermediler zaten."

"Arkadaşının başına gelenler için çok üzüldüm," dedim içten bir sesle. Eğer anlattıkları doğruysa Simge için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırdım. "Umarım evde kalmak kendi tercihi değildir. Ortada ne onun ayıbı var ne de gizlenmesi için bir neden. Neden kendini eve hapsediyor ki?"

Burcu empati yapan bakışlarını yere kenetledi. "Kendisi evde kalmak istemiyor. Bunu gözlerinde gördüm. Tanırım ben arkadaşımı. Babası onu eve hapsetmiş. Kesin başına gelenler yüzünden Simge'yi suçluyor."

Eğer bahsettiği gibiyse babasının eminim tonlarca bahanesi olmuştu. Tacizci takım elbise giydi diye cezasına indirim yapılan, kadınlara *o saatte*

orada ne işin vardı denilen yerde eminim Simge'nin babası da kızını suçlu sayacak onlarca neden bulmuştu. Ne yazık ki.

Sinirlerime hâkim olmaya çalıştım. "O çocuk hakkında suç duyurusunda bulunmamışlar mı?" diye sordum. Burcu kafasını sağa sola salladı. "Çocuk öylece gitmiş yani? Ve sen çocuğu tanımıyorsun?" Bir de ben bakayım kimmiş o edasıyla, "Adı neymiş peki çocuğun?" diye sordum.

Burcu hatırlamaya çalışır gibi gözlerini kıstı. "Söylemedi sanırım. Ama bir dahaki görüşmemizde sorarım." Öfkeyle, "Adi pislik. Arkadaşımı ne hâle getirdi!" dedi.

Buna inanmalı mıydım? Neden hiçbir şekilde aklıma yatmıyordu? Burcu'ya değil, olayın gerçekliğine inanmıyordum. Sanki birileri başka bir olayı örtmek için bunu kullanıyordu.

Düşünceli bakışlarım holde duran Arza'ya değdi. Orada öylece durmuş, bizi dinliyordu. Ve bakışları direkt olarak bendeydi.

İkimiz de aynı anda kafamızı sağa doğru yatırdık. *"İnandın mı?"* diye sordum gözlerimle. Dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. *Saçmalama* der gibi baktı. *"Gece atıştırmalık niyetine bile yemem."* dedi delici bakışlarıyla. Konunun bundan ibaret olduğunu anlayıp, Burcu'ya fark edilmeden odasının yolunu tuttu.

Arkadaşı için üzülen Burcu'ya bakıp iç çektim. "Arkadaşın psikolojik destek alıyor diye umuyorum. Peki benden ne bekliyorsun? Ona nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum. "Konuşacak birini arıyorsa ona seve seve yardımcı olurum ama bunu onun istemesi lazım," diyerek oltamı attım.

Bakalım büyük balık mı yakalamıştım yoksa yemim boşa mı gidecekti?

Elimde tuttuğum telefonu parmaklarımın arasında döndürürken sıkıldığımı belli eden nefesler alıp veriyordum. Selçuk'un, ne kadar kötü olduğunu anlattığı onlarca mesaj beni canımdan bezdirmişti. Neredeyse bana tomografi sonuçlarını bile atacaktı. Tamam, onun için üzülmüştüm ama bu kadarı da resmen işkenceydi.

Bir insan neden şişen ayak parmağını atardı ki? Ayak görmeyi sevmiyordum. Su toplamış ayağının ne kadar kötü göründüğünü gördüğüm için midem kalkıyordu.

Bir mesaj daha geldiğinde bıkkın bir soluk verdim. Ona çorba yapmamı istiyordu. Ailesiyle beraber yaşarken neden ona çorba yapacaktım

ki? Daha iki gündür tanıdığı kızdan çorba istemek de neyin nesiydi? Delirecektim.

Uzandığım koltuktan kafamı aşağı doğru alıp ayaklarımı duvara yasladım. Saçlarım geriye doğru düşmüştü ve artık dünyayı ters görüyordum. Mesaja cevap verirken, *Keşke dayak yiyen ben olsaydım da bu eziyeti çekmeseydim*, diye düşünüyordum.

"Ne diyor bu dallama?" diyen sese doğru kafamı biraz daha geriye atıp, ters bir şekilde gördüğüm Arza'yla karşılaştım. Ellerini dizlerine koyarak eğilmişti ve telefonuma bakıyordu. Çatık kaşları, gördüğünden memnun olmadığını belli ediyordu. "Sana üstsüz fotoğraf atabilmek için dayak yemiş herhâlde..." diye ağzının içinden homurdandığında, bahsettiği Selçuk'un *anlık* adı altında yatakta uzanırken attığı fotoğraflardı.

Söylediğine aldırmadan, "Sen de vurdun mu ona? Sanki karnındaki morluk senin eserinmiş gibi duruyor?" diye sordum.

Burnundan güler gibi ses çıkardı. "Elimi bile sürmedim." Yüzümü bu açıyla bile dikkatle inceledi. Doğrulmadan önce saçlarımı toplayıp omzuma doğru getirdi. "Uçları yere değiyor," diye açıkladı yaptığını. "Böyle başın dönmüyor mu? Doğru otursana."

Saçlarım ellenince huylanıyordum. Bu yüzden kasıldım. Sanırım bunu fark etmedi.

Gözlerine bakabilmek için doğrulup düzgünce oturdum. Saçlarımı düzeltirken o da karşıma oturdu. Bakışlarını benden çekmeden sigara yaktı. Bir an önce göreve koyulmak için, "Her şey hazır mı?" diye sordum.

Güçlü bir dumanı dudaklarının arasından dışarı savururken, "Hıhı," dedi. Gözleri telefonumdaydı. "Seninki gelemiyor herhâlde?" *Seninki* derken iğneler gibiydi.

Benimki ve *ayakları* gayet meşguller...

Geçiştirmek istediğimi belli ederek, "Aynen," dedim. Ona doğru yaklaşmak için hafifçe eğildim. "Neler yaptın? Şimdi orada sorarlarsa salak gibi kalmayayım. Umarım basit şeyler yapmışsındır."

Gözleri kısıldı. Sigarasını dudaklarının arasına alıp eşofmanının cebinden telefonunu çıkardı. Bir yerlere bastıktan sonra telefonu bana doğru uzattı. "Hepsinin ne olduğu ve nasıl yapıldığı burada yazıyor. Hafızana güvendiğim için karışık da olsa aklında tutacağını düşünüyorum. Hem basit tarifler."

Ekrana baktığımda üç tane tarifle karşılaştım. "Ağlayan kek mi?" dedim şaşkınca. Tepkimi bekleyen gözlerine baktım. "Patatesli kıymalı kol

böreği mi? Un kurabiyesi mi?" Dudakları yukarı doğru kıvrıldı, hafif ego hafif de öz güvenle. "Ne ara yaptın bunları?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. Olağan bir şeyden bahsediyormuş gibi, "Elimden geldiğince..." dedi.

Bu adamın göbek adı neydi? *Yeme de yanında yat* falan mı?

Bugün tüm mahallenin katılmasını umduğum bir piknik organizasyonu vardı. Herkes bu fikrin Kuyu ailesinden yani Burcu'dan çıktığını sansa da onun aklına bu fikri ben sokmuştum. Simge'yle yan yana gelebilmem için bunun iyi bir fırsat olduğunu söylemiştim. Burcu nasıl yaptığını bilmediğim bir şekilde Sülün ailesini ikna etmişti. Belki de aile yeteri kadar dikkat çektiklerini düşünüp biraz topluma karışmak istemişti, emin değildim.

Pikniğe giderken elimiz boş gidemeyeceğimiz için *benim* bir şeyler yapmam icap etmişti. Ama tabii ki Arza beyefendisi bana bu konuda güvenmediği için, haklı olarak, tüm hazırlığı kendisi yapmıştı.

Her şeyi hazırladığında mutfağa uğramıştım. Piknikte ikimizin kullanacağı kaşıkları ve bardakları peçeteye sarıp piknik poşetine koyduğunu gördüğümde bu hâlini yadırgasam da şimdi yaptığı şeyleri öğrendiğim andaki kadar şaşırmamıştım. Erkek olduğu için değildi şaşkınlığım. O kadar eğitimin, görevin, zorluğun içinde bu kadar şeyi öğrenebilmesi ve hepsini hakkıyla yapabilmesiydi.

Bu adamın illaki bir kusuru olmalıydı. Onu bulacaktım.

Guruldayan karnımın nedeni hem gerçekten aç olmam hem de elinin lezzetini bildiğim için yaptıklarını yemek için iştahla dolmamdandı.

İkimizin de bakışları karnıma değdi. "Acıktım da..." diye açıklama yaptım. Arkasına yaslanıp bacaklarını araladı. Bir şey daha söylememi bekleyerek sigarasını içmeye devam etti. "Acaba gitmeden biraz atıştırsam mı? Söz veriyorum, hiçbir yere bir şey dökmeyeceğim. Yağlı ellerimle de bardaklara dokumayacağım," diye hızlıca konuştum.

Söylediklerim onu eğlendirmiş olacak ki güldü. Hatta neredeyse kahkaha atacaktı. "Yeniden kreş yıllarına mı döndün, Tamay?"

"Elimi neye atsam *elleme, dokunma, uzaklaş, ben yaparım, bırak* dediğin için olabilir mi, Talan?" deyip kollarımı göğsümde bağladım. "İyi! Yemedik böreğini!"

Güler gibi ama yumuşak bir sesle, "Darılma hemen," dedi. Altı üstü iki tane börek yiyecektim. Neden uzatıyordu ki? "Kahvaltı yapmadığını bildiğim için sana birkaç dilim börek ayırmıştım. Tezgâhın üzerinde duruyor. Git de ye."

Bunun ne kadar hoşuma gittiğini bilse bu şekilde davranmaya devam eder miydi?

Hemen ayağa kalktım. Ben mutfağa doğru yola koyulurken arkamdan, "Peçeteyle tutup ye. Kahve içeceksen makinede hazır kahve var. Sakın su bardağıyla kahve içme. Kupaları yıkadım, dolabın içinde," diye seslendi. *Uyardı* desem daha doğru olurdu.

Allah'tan bir kere bardak bulamadık diye su bardağıyla kahve içmiştik. Adam günlerdir aynı şeyi söylüyordu. Mutfağa girdiğinde beni elimde kahve dolu su bardağıyla gördüğünde, *inanamıyorum, sen görgüsüzsün* der gibi olan bakışlarını hatırladım. Neye uğradığını şaşırmıştı. İstanbul beyefendiliğine zeval gelmişti.

Tezgâhın üzerindeki börekleri gördüğümde Mekkeli müşriklere saldırır gibi saldırdım. Büyük bir lokma ısırdım. Çiğnerken bir yandan da beğeni dolu sesler çıkartıyordum. Bu nasıl bir marifetti? Hayatımda böyle güzel börek yememiştim.

Annem bunu söylediğimi duysa bir parça olsun bile üzülmezdi. Hatta Arza'yı bana yapma hayallerine bir neden daha eklenir, evde çığlık çığlığa gezerdi.

"Peçeteyle tut demedim mi sana?" diyen sesi duyunca bakışlarımı mutfak kapısına doğru çevirdim. Arza iki eli belinde, bana bakıyordu. "Her dakika peşinde mi dolanayım senin? Neden söz dinlemiyorsun?" diye bir baba gibi azarlayınca, ağzımda lokmam, elimde böreğim öylece kalakaldım. Yanıma gelip kızgın bir ifadeyle bakarak peçete uzattı. "Tüm parmakların yağ olmuş. Beş defa yıkasan anca gider bu yağ," diye homurdandı. Elime iğrenir gibi bakıyordu. Hatta gibisi fazlaydı, iğreniyordu.

Lokmamı yuttum. "Çok güzel olmuş!" dedim. O bunu zaten biliyor olacak ki kafasını belli belirsiz sallayarak bu sefer de ıslak mendil uzattı. İltifat edince de yumuşamıyordu ki. "Önce bir yeseydim ya! Elimi sonra silerdim."

Senden bıktım, der gibi olan bakışlarına belki de kırılmam gerekirdi ama bir noktada haklı sayılırdı. Sanki ona işkence edeyim diye benim gibi pasaklı birini seçmişlerdi.

"Ben üstümü değiştirmeye gidiyorum. Geldiğimde burada tek bir kırıntı bile görmeyeceğim. Anlaştık mı?" deyip onay beklemeye başladı. Uslu bir çocuk gibi kafamı salladım. Mendili elime tutuşturdu, bana son bir kez bakıp mutfaktan çıktı.

Midesine düşkün biri olarak beni tam kalbimden vuruyordu. O yüzden midir bilinmez, yaptığı börekler ve karnındaki baklavalar aklımdan çıkmıyordu.

Masaya oturup tüm tabağı silip süpürdükten sonra döktüklerimi topladım, sırf homurdanmasın diye. Bir kere daha azar yiyecek bir şey yaparsam beni yemeklerinden mahrum edebilirdi. Bu asla göze alacağım bir şey değildi.

Yaklaşık yarım saat sonra, bir şeyler öğrenebileceğimiz pikniğe gitmeye hazırdık. İkimiz de sözleşmeden gri eşofman ve siyah tişört giymiştik. Ben takı takmamıştım ama onun boynunda gümüş renkli bir kolye ve kulağında küçük halka şeklinde küpe vardı. Bu Yusuf muydu yoksa Arza mı?

Ayakkabılarımı giyerken ona yandan bir bakış attım. "Bu küpe Yusuf'a uyuyor mu? Onun tarzı değil gibi sanki."

Sigarasını ve telefonunu cebine koyduktan sonra kafasını bana çevirdi. "Uydururuz," dedi rahat bir ifadeyle. Bu adam gerçekten Barbar'ın zulmünden korkmuyordu. Kendi hazırladığı ama benim hazırladığımı söyleyeceğimiz piknik sepetini eline aldı. "Artık hazırsın, değil mi? Adamlar bizi bekliyor."

Bizim arabamız olmadığı için Okan kendi ailesini piknik alanına bırakıp bizi almaya gelmişti. Karşı komşumuz olan Ahmet Haluk da bize eşlik edecekti. 15 dakika kadar önce Arza'yı arayıp bizi beklediklerini söylemişlerdi ama Arza hazırlanamadığı için onları biraz bekletmek zorunda kalmıştık.

Adam bana güvenmeyip, mutfağı süpürmeden evden çıkamamıştı. Şaka gibi!

"Artık hazırsın derken? Oturup temizliğinin bitmesini bekleyen benim. Asıl sen hazır mısın? Deli mi ne?" Burnumu kırıştırdım. O kadar çok parfüm sıkmıştı ki ciğerlerim onun kokusuyla dolmuştu. "Biraz az parfüm sıksaydın. Burnumun direği kırıldı," deyip kolumu burnuma yaslayarak abartılı bir tepki verdim.

Gıcık bir şekilde sırıttı. "Börekleri hatırla ve katlanıver," diyerek eliyle kapıyı işaret etti. "Buyurun hanımefendi, siz kokudan bayılma numarası yapmadan işimize gidelim."

Çantamı koluma taktım, bir prenses edasıyla evden çıktım. Kapıyı kilitledikten sonra hemen peşimden geldiğini adım seslerinden anladım. Merdivenlerden inerken kulağıma yaklaştı. "Hep göz mesafemde ol. Bir şey olursa seni görebileyim," deyince kaşlarım çatıldı.

Bu adam o yokken yaşamadığımı sanıyor olmalıydı. Sanki onunla tanıştığım gün doğmuştum. Ondan önce ne yemek yemeyi biliyordum ne kahve içmeyi ne duştan çıktıktan sonra banyoyu toplamayı, ne de dışarıda hayatta kalabilmeyi. Beni ne sanıyordu?

Zıplaya zıplaya merdivenlerden inip, "Ben senden önce de yaşıyordum, senden sonra da yaşarım," diye nameli bir şekilde şarkı mırıldandım. Binada kimse olmamasını umarak biraz daha yüksek bir sesle söylemeye devam ettim: "Hiç düşünme tüm dünyayı, tek başıma savaşırım..."

Dış kapıya ulaştığımızda kolumu nazikçe tutup beni kendine çevirdi. Meraklı bakışları yüzümde dolandı. "Pek bir mutlusun. Hayırdır?" dedi göz kırpıp. "Nereden geliyor bu neşe?"

"Çünkü karnım doydu," deyip gülümsedim. "Mutluyum. Yasak mı, Talan?" Ne düşündüğümü çözmek ister gibi gözlerini gözlerime kenetledi. "Asıl sen benim göz hizamda ol. Yine seni karakollardan toplamayayım," deyip ben de göz kırptım.

"Efendim?" dedi, söylediğime inanamıyormuş gibi. Elini kolumdan çekti. "Yanıma gelmedin. Eve geldiğimde de uyuyordun. Ne karakoldan toplaması?"

Alınmış mıydı o? Ama bana kendisi *eve git* demişti. Onu almamı mı istemişti? "Hadi az laf çok iş. Bulmamız gereken bir katilimiz var," diye fısıldayarak dışarı çıktım. O da hemen ardımdan geldi.

Okanlar bizi arabada bekliyordu. Sesimizi duyunca bakışları bize doğru döndü. Ahmet Haluk, Okan'ın yanında oturuyordu ve beni görünce hemen kafasını çevirmişti.

Arza yanımdan geçip arabaya yaklaşırken sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Bu adamı göz hapsine alalım," dedi. Bahsettiğinin Ahmet Haluk olduğunu biliyordum. Onda garip bir şeyler vardı ve ben bunu çözecektim.

Arza elindekileri bagaja koyarken ben arkaya geçip oturdum. "Merhaba," dedim sessizce. Çok ağır bir koku vardı. Bu ağır araba kokusu şimdiden başımı ağrıtmaya başlamıştı.

Okan, "Hoş geldin, Damla," derken Ahmet Haluk, "Aleyküm selam," diye cevap verdi.

Arza da bindiğinde araba sallanınca, yerimde sarsıldım. Yine öküz bir insana dönüşmüştü. Araba resmen sola doğru eğilmişti. "Selamünaleyküm," dedi hafif yüksek bir sesle. Okan'ın omzuna iki defa vurdu. "Beklettik sizi de. Hakkınızı helal edin."

Ahmet Haluk yine, "Aleykümselam," dedi. Buradaki varlığını sorguluyor gibi bir ses tonu vardı.

Okan arabayı çalıştırdı. "Öyle şey mi olur? Helal olsun, kardeşim," dedi. Dikiz aynasından Arza'ya baktı. Kaşlarının havalanma nedeninin Arza'nın küpesi olduğuna emindim. Hafifçe gülümsedi. "Tarz yapmışsın," dedi dudaklarını bükerek. "Yakışmış."

Arza kafasını *eyvallah* der gibi eğdi. Arkasına yaslandı. "Sigara yakabiliyor muyuz la?"

Okan'ın, "Dene bakalım, yakabiliyor musun?" demesiyle, Arza gülerek kendisine sigara yaktı. Öndekilere de uzatmayı ihmal etmemişti. Ahmet Haluk reddederken Okan kocaman sırıtarak bir tane aldı.

Okan'daki bu neşesinin nedeninin Selçuk'a attığı dayak olduğunu düşünüyordum. Bir anda adamın yüzü gülmeye başlamıştı. O ağır abi hâlleri müsaade ederse bugün ip bile atlayabilirdi. Öyle bir neşe harbinin içindeydi.

Arza sohbet konusu açmak isteyerek, "Piknik kalabalık mı? Millet gelmiş mi?" diye sordu. Bu soruyla Ahmet Haluk'un cevap bekleyerek Okan'a baktığını gördüm. Orada birini görmeyi bekliyor gibi bir hâli vardı. Soru onu heyecanlandırmıştı.

Kimi görmeyi bekliyorsun, Ahmet Haluk?

Okan, Ahmet Haluk'a yandan bir bakış attı. Boğazını temizleyince Ahmet Haluk önüne döndü. "Kalabalıktı," dedi Okan. Bunu değişik bir şekilde söylemişti. Sanki Ahmet Haluk'a cevap veriyor gibiydi. Kimden bahsediyordu bu birbirinden alakasız ikili?

Sonrasında garip bir sessizlik oldu. Piknik alanına gelene kadar sadece trafik, hava durumu gibi konulardan konuşan erkekler yüzünden patlayacak noktaya gelmiştim. Bu yüzden Okan arabayı park ettiğinde hiç beklemeden arabadan indim. İleride Burcu, günde tanıştığım Kübra, Fatma ve birkaç kişiyi daha gördüm. Beni fark eden Burcu el sallayınca onlara doğru yürümeye başladım.

Arza arkamdan, "Damla," diye seslendi. Yavaşça arkamı döndüm. Hızlı adımlarla yanıma gelip piknik sepetini uzattı. "Bunu unuttun," deyip sepeti elime tutuşturdu. Sonra Okanların yanına geri döndü.

Aslında unutmamıştım. Kimse yemesin de hepsi bana kalsın diye düşünmüştüm. O yüzden evde unuttuk numarası yapacaktım. Ama maalesef istediğim gibi olmamıştı.

Burası güzel ve ferah bir yerdi. Her yer yemyeşildi. Uzun zamandır binaların arasına sıkıştığım için bu yeşillik bana şimdiden iyi gelmişti. Gerçekten nefes alıyormuş gibi hissetmeye başladım.

Kalabalığa yaklaşmamla herkesin bakışları bana dönerken Burcu, "Hoş geldin!" dedi sevinçle. Yanıma geldi, iki yanağımı da öptü. Arza'yı arayarak bakışlarını etrafta gezdirdi. "Okan abi getirdi sizi, değil mi? Yalnız gelmedin yani?" diye ağzımı aradı.

"Evet, abimle beraber geldik," deyip omzunu sıvazladım. Diğer kızlar bana selam vermek için beklediğinden onlara doğru yaklaştım. Piknik sepetini yere koydum. Fatma ve Kübra'yla tokalaştım. Etrafa baktığımda çoğu şeyin hazır olduğunu görünce rahatlamadım desem yalan olurdu. "Siz her şeyi hazırlamış gibi görünüyorsunuz. Bana bir şey bırakmamışsınız."

Fatma kollarını sıvadı. "Daha başlamadık bile. Yapacak çok iş var çok," diye dert yakındı. Elindekileri sertçe masaya bıraktı. "Şu piknikleri hiç sevemiyorum. Nerede bunun dinlenmesi, keyfine bakması? Erkekler yatsın, biz onlara hizmet edelim," diye haklı bir isyanda bulundu.

Kübra onu onaylar gibi kafasını salladı. "Aynen valla. Sırf Burcu ısrarcı oldu diye geldim. Yoksa bir Allah'ın kulu beni buraya getiremezdi." Çok güzel görünüyordu. Saçlarını topuz yapmış, gerdanını ortaya çıkaran bir tişört giymişti. Güzel yüzü aydınlık görünüyordu. Fatma onu Arza'ya yakıştırdığından beri ona karşı içimde manasız bir kıskançlık vardı.

Burcu o arada beni mahalledeki diğer genç kızlarla tanıştırdı. Bir yandan sepettekileri çıkarırken bir yandan sohbete dâhil olmaya çalışıyordum. Pikniğin asıl amacı olan Sülün ailesi ortalıkta yoktu. Daha gelmemişlerdi. Gelmiş olsalardı Burcu, Simge'yi bir an bile yalnız bırakmazdı.

Herkes getirdiklerini çıkarırken erkekler masaları birleştiriyordu. Onca adam arasında benim gözüm adımın çakması olan bir adamdaydı. Kaldırdığı masa sayesinde ortaya çıkan kol kaslarıyla kızlara şov yapan *canım abimin* de bakışları benim üzerimdeydi. Yanında konuşanlara cevap verip gülerken kaçamak bakışlarla bana bakıyordu. Tam bir bıçkın delikanlı gibi görünüyordu.

"Ee Damla, ne var ne yok?" diyen Fatma'ya doğru döndüm. Kaşlarıyla erkeklerin olduğu yeri işaret ettikten sonra ağzına üzüm attı. "Şu siyah tişörtlü senin abin, değil mi? Buraya bakmasından belli nasıl koruma cı olduğu. Gözünü üstünden ayırmıyor."

Gülümsedim. "Ya... ne demezsin."

Fatma'nın konuşmasıyla Kübra'nın bakışları Arza'yı buldu. O anda Arza da buraya baktığı için ikisinin bakışları çarpıştı. Arza birkaç saniye baktıktan sonra gözlerini çekse de Kübra bakmaya devam etti. Bir elinde patlıcan diğer elinde bıçak, öylece durmuş, damacana taşıyan Arza'yı izliyordu.

Kübra'nın bana bakmasını umarak, "Aynı ya," dedim hafif yüksek bir sesle. "Yani olayları biliyorsunuz. Selçuk'un dayak yemesi, mahalledekilerin karakolluk olması falan... Onun haricinde bir şey yok."

Kübra sonunda gözlerini Arza'dan çekip önüne döndü. Yüzünde garip bir ifade vardı. Fatma'nın dediklerinden etkilenmiş miydi?

Biraz önce tanıştığım kızlardan biri, "Kavga senin yüzünden çıkmış," deyince ona *anlamadım* der gibi baktım. Ağzını yaya yaya, "Sen kızdırmışsın adamları. Onlar da birbirine sataşmış. Yalan mı? Geldin bir, olay çıkardın iki."

Bana garezi olduğunu tüm mimikleriyle belli ediyordu. Birileri olay istiyordu sanırım.

Burcu, "Ne saçmalıyorsun, Ahsen? Kim sana böyle bir şey söyledi?" diye çıkıştı. "İnsanları itham etmeden önce doğru düzgün bilgi edin. Yaptığın doğru değil!" Eliyle ileriyi işaret etti. "Git bak annen seni çağırıyor." Kız hareket etmeyince, "Hadi!" dedi cazgırlığını gizlemeden. Kız apar topar yanımızdan ayrılırken, Burcu sinirle solumaya devam etti.

Ona hayran hayran bakmamak elde değildi.

Yanağından makas aldım. "Ben hallederdim ama teşekkürler, güzellik," dedim tüm sevecenliğimle. Bana tatlı bir gülümseme gönderdi. "Böyle şeyleri umursamam. Bırak ne konuşuyorlarsa konuşsunlar," diye boş vermiş bir sesle konuştum.

Burcu omuzlarını dikleştirdi. "Sonra adını çıkartır bunlar. Ben buna izin vermem," deyince ona karşı olan sempatim katlanarak arttı. Bu yaşta bu kadar akıllı olması, gençliğe olan inancımı artırıyordu. "Hadi bunları boş verelim de onlar gelmeden sebzeleri halledelim," diyerek hepimizin eline bir şey tutuşturdu.

Onlar diye bahsettiği Sülün ailesiydi. Arkadaşıyla vakit geçireceği için heyecanlıydı. Yerinde duramıyor, herkese bir şeyler buyuruyordu. Sevimli bir kız olduğu için herkes dediğini yapıyor, kimse sesini çıkarmıyordu.

Mangal için etleri ve sebzeleri hazırladığımız sırada erkekler ağaçların altına geçip oturmuştu. Kadınlar kömürleri, çıraları, tüm mangal eşyalarını hazırlayıp etleri şişe dizene kadar yerlerinde oturan erkekler,

sadece pişirme işlemini yaparak mangalı kendilerinin yaptığını iddia edecekti.

İşlerimizin bitmesine yakın bir araba sesi duyuldu. Bir anda sessizleşen ortamda tüm bakışlar arabaya çevrildi. Sülün ailesi gelmişti. Her şeyin kilit noktası olduğuna inandığım ailenin ortamda yaratacağı etkiyi izlemek için bakışlarımı insanlara çevirdim. Bakalım, kim neler düşünüyordu?

Önce kadınlara baktım. Şanzeller benden uzakta kaldığı için oradaki kadınları net göremiyordum. Bu işi Şanzel'e bırakıp gözlerimi erkeklere çevirdim. Okan ve tayfası sanki gelenler başbakan ve bakanlarmış gibi hemen ayağa kalktılar ve onları karşılamaya gittiler. Hepsinde korumacı bir tavır ve fazlaca hürmet vardı. Seyfullah yüzünden miydi bu hareketler? Askere giderken eski nişanlısının ailesini onlara mı emanet etmişti?

Erkeklerde başka bir hareket göremedim. Burcu'ya bakacakken Ahmet Haluk'un tavrını görüp durdum. Onun bakışları Simge'deydi. Başörtüsü taktığını yeni gördüğü için mi böyle bakıyordu yoksa başka bir şey mi vardı? Hiçbir karşı cinse yan gözle bakmayan adamın Simge'ye olan bakışlarının altında yatan neydi?

Merak ettiği kişi Simge miydi? Ne sebeple?

Burcu, "Canım arkadaşım," diye bağırınca dikkatim dağıldı. Bakışlarımı Ahmet Haluk'tan çekip ona çevirdim. Çekingen ve her an kaçacakmış gibi duran Simge'nin üstüne atlayıp ona sıkıca sarıldı. "İyi ki geldiniz, teşekkür ederim," diyerek Gamze'ye de sarılınca fısıldaşmalar başladı.

Fatma, Kübra'yı dürttü. "Gülfem ablaya bak," dedi. "Kızı, Gamze'ye sarıldı diye kalp krizi geçirecek neredeyse. Zaten geldiğinden beri yüzü beş karış. Ortadan ikiye yarılırsa hiç şaşırmam," deyip güldü.

Gülfem Kuyu gerçekten çatlayacak gibiydi. Ama benim daha önemli bir meselem vardı. Bu yüzden Sülün ailesini dikkatle incelemeye başladım. Bundan daha iyi bir ortam bulamazdım.

Baba Şakir Sülün park ettiği arabadan iner inmez soluğu kızlarının yanında aldı. Onlara atılan bakışların önünde durmak ister gibi birkaç adım atıp önlerine geçti. Bariz bir şekilde koruma içgüdüsüyle hareket ediyordu. Ama neyden ve kimden?

Anne Hatice Sülün'e bir şey söyledikten sonra, yanına gelen Okanlarla beraber erkeklerin olduğu yere doğru ilerlemeye başladı. Ama kadına ne söylediyse Hatice Sülün'ün yüzü bembeyaz olmuştu. Yavaşça

kızına yaklaşan kadının her bir hareketi korkuyla karışık garip bir gerginlik doluydu.

Gamze Sülün, eski nişanlı, mahallenin dedikodu malzemesi olan kız ise burada olmaktan mutlu olmadığını her hareketiyle gösteriyordu. Belli etmemeye çalışsa da gözlerinde bariz bir nefret vardı. Buradaki insanlara karşı değil de varlığıyla hayatına olan bir nefretti sanki bu. Onlara doğru yaklaşıp hoş geldiniz diyenlere cevap verirken yalandan bir gülümseme kondurdu yüzüne. Bilinçsiz bir şekilde kız kardeşine doğru yaklaştı ve onu korumak ister gibi elini omzuna koydu.

Gelelim en merak edilen kız olan, hâlâ kendisini soyutlaması için gerçek nedeni bulamadığımız Simge Sülün'e...

Simge ne yaşadıysa, bundan çok etkilenmişti. Onun birkaç yıl önceki fotoğraflarını görmüştüm. Gözlerinin içi gülüyordu. Şimdi karşımdaki kızın ruhu çekilmiş gibiydi. Nefes almak bile zulüm geliyordu sanki. Ama yine de dimdik durmaya çalışıyordu. Başına taktığı şalla beraber daha da küçülen yüzü onu daha da çocuksu göstermişti. Herkesin şaşırması, onun etrafına doluşmasıyla bir anlık afallasa da aylardır insan içine çıkmayışının heyecanından olsa gerek elleri titriyordu.

Burcu, Simge'nin elinden tutup onu bizim yanımıza doğru getirince ablası da hiç beklemeden peşlerinden geldi. Benimle tanışmak için geldiklerini bilerek ellerimdekileri masaya bıraktım ve yüzüme sahici bir gülümseme kondurdum.

"İşte, sana bahsettiğim kişi, Damla abla," diyen Burcu bir tepki vermesi için Simge'ye bakıyordu.

Elimi uzattım. "Selam, Simge. Burcu senden çok bahsetmişti. Onun söylediğinden daha güzelmişsin. Memnun olduğum tanıştığıma," dediğimde Simge'nin yanakları hemen kızardı. Elimi sıkan eli buz gibiydi. Heyecanını her şekilde görebiliyordum.

"Ben de," dedi sadece ve gözlerime baktı. Orada bir yardım çığlığı gördüğümü söylesem bana inanır mıydınız? Tüm piknik olayı, buraya gelmesi sırf beni görebilmek içindi, bunu anlayabiliyordum. Burcu ona beni nasıl anlattıysa, Simge beni kurtuluşu sanıyor olmalıydı.

Ne yaşamıştı bu kız? Hem de bunca olayın ortasında olacak kadar.

Kızlar Simge'ye selam verirken ben yönümü Gamze'ye çevirdim. "Bizi tanıştıran olmadı," dedim yalandan bir sitemle. "Ben Damla. Bir kere karşılaşmıştık binada."

Gamze uzattığım elimi tutup sıktı. "Kusura bakma. O gün... O gün biraz canım sıkkındı. Kapıyı suratına kapatmış gibi oldum," deyip özür diler gibi baktı.

Gülümsedim. Anlayışlı bir sesle, "Olur öyle arada. Sorun yok," deyip, oturması için yanımı işaret ettim.

Bugün benim için şu andan itibaren başlıyordu. Birçok kişiye bakmam ve birçok şey hakkında bilgi sahibi olmam gerekiyordu. Yerime oturmadan oyun arkadaşıma baktım. Kafasını kaldırınca gözlerimiz buluştu. *Başlıyoruz* dedim bakışlarımla. *Başlayalım* dedi gözleriyle.

Ve başladık. Bir kere daha.

Kendimi lunaparkta gibi hissediyordum. Çevrem oynamak istediğim oyuncaklarla doluydu. İncelemem gereken onlarca insan vardı ve ben hepsini görebileceğim bir yerde oturuyordum. Mesleğini aşkla yapmak bu olsa gerekti.

Peki Arza ne mi yapıyordu?

Tam karşımda oturmuş, Okan'la sohbet ediyordu. Cinayetle alakalı bir şeyler konuştuğunu sananlar olur diye hemen düzeltme gereği duymak isterim. Futbol konuşuyorlardı. Çünkü bu ligde olanlar ikisinin de canını sıkmıştı. Böyle hakemler olmaz olsundu. Şike almış başını gitmişti. Teknik direktörler satılmıştı. Maçların eski tadı yoktu.

Azra'nın kimi dinleyeceğim diye beyninde çanlar çalarken, Arza'nın keyfi beyde yoktu. Çayını yudumlayıp sigarasını içerken bağıra çağıra küfrediyordu. *İşimize gidelim* derken kastettiği umarım bu değildi. Yoksa eve gidince onunla problemlerim olacaktı.

Allah'tan insanları incelemeyi seviyordum. Yoksa ona gününü gösterir, eve gittiğim anda her yere saçlarımı atar, yağları ellerimle televizyon ekranına dokunurdum. Delirirdi. Müstahak olurdu.

Uzun piknik masasında herkes tabağındakileri yiyip sohbet ediyordu. Ben Burcu'nun yanında oturuyordum. Onun yanında Simge oturduğu için ne konuştuklarını rahatlıkla duyabiliyordum. Simge'yi ilk defa tanıdığım bu kalabalık ortamda ona bakan herkesin gözlerinde gördüğüm şefkat, onun mahalleli tarafından ne kadar sevildiğini açıklıyordu. Onu uzun zamandır görmeyenlerin bakışlarında özlem de vardı. Kendi hâlinde, kalbinin güzelliği yüzüne yansımış bir kızdı. Ama şu anki konuşmaları pek kayda değer şeyler olmadığı için odağımı diğer yanımda oturan Kübra'ya çevirdim.

Kübra, Arza'ya ilgiyle mi bakıyordu yoksa onu birine mi benzetiyordu, emin değildim. Çünkü birkaç dakika önce, *Eskişehir'e gitmiş miydiniz?* diye sormuştu. Ve bunu sorarken oldukça meraklıydı. Arza'yı orada görmüş olabilirdi. Arza'nın dosyasında bunu görmüştüm. Bir görev için Eskişehir'de olduğunu bildiğimden bu hiç de yanlış bir çıkarım olmazdı. Eğer Kübra, Arza'yı tanır ve yalan söylediğimizi anlarsa işler hiç iyiye gitmezdi. Bu yüzden Arza'ya mesaj atmış ve ipleri eline alması gerektiğini söylemiştim. Kübra'nın odak noktasını başka bir yere çekmemiz gerekiyordu.

Canım abimin *ipleri eline al* derken anladığı Kübra'ya çapkın bakışlar atmak olsa gerek, kıza dakikada üç defa bakıyordu.

Canım sıkılıyordu.

Canımı sıkan nokta onun Kübra'ya olan bakışları değildi. Elbette görevi gereği bunu yapabilirdi, bunda sorun görmüyordum ve açıkçası haddim de değildi. Canımı sıkan nokta, onun bunu yaparken bana baktığı gibi bakması, gülmesi ve duruşuydu. Evet o bir muhbirdi, iyi bir oyuncuydu. Şimdi Kübra'ya bakarken elbette ona ilgisi varmış gibi davranırken gerçekçi duracaktı.

Bu, bana da oynadığı, benim aklımdan uçup giden, hiç düşünmediğim ihtimali ortaya seriyordu. Arza Talan, şimdiye kadar hiç kendisi olmamış olabilirdi. Belki de onu hiç tanıyamamıştım.

Benden hoşlanmasını istiyor muydum? Elbette istiyordum. Başarılı, karizmatik, işinde iyi, el becerisi olan bir adamdı. Herhangi bir kötü özelliğini görmemiştim. Kibar ve anlayışlıydı. Onun gibi birinin, kendisinden hoşlanmasını istemeyecek bir kadın tanımıyordum. Ama her şeyi düşünüp tarttığımda benden hoşlanıyor mu yoksa bana da mı oynuyor kısmını hiçbir zaman bilemeyecektim.

Tıpkı benim ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı hiçbir zaman onun da bilemeyeceği gibi.

Bu düşünceyle kasılan karnımı içeri doğru çektim. Yanlış bir yöne doğru çekiliyordum. Hem de hiç istemeyeceğim bir yöne. Bu yüzden bu can sıkıcı konuyu köşeye koyup işime odaklanmaya çalıştım. Herkesin yaptığı yiyecekler önümde dursa da elim yine Arza'nın yaptığı böreğe giderken Sülün ailesine odaklanmayı denedim.

Anne Hatice Sülün oldukça gergindi. Masanın altında salladığı ayağı, titreyen eli, durmadan kocasına bakıp yanlış bir şey yapmadığını göstermeye çalışmasından da bunu anlıyordum. Evinden çıkıp insan

arasına karıştığı için gergindi. Yine de gülümseyerek konuşmaya çalışıyor, korktuğu şey her ne ise onu saklamaya çalışıyordu.

Onun hakkında yaptığım bir araştırmaya göre mahalledeki neşeli kadınlardan biriydi. Hatta bu tür organizasyonları ayarlayan genelde kendisi oluyordu. Fakat kızının başına her ne geldiyse içine kapanmış, kocasının ağzına bakmaya başlamıştı.

Kocası Şakir Sülün ise çok başka bir âlemdi. Durmadan erkekliğini belli etmeye çalışıyordu. Baskın tavırları, açarak oturduğu bacakları, her sözünün altında yatan eril konuşmaları, onun bastırılmış duygularının olduğunu gösteriyordu. Bir şey kanıtlamaya çalışıyordu.

Hayır, etraftakilere değil. Kendisine.

Kızlarına olan bakışları ise kızgınlık doluydu. Ama bu normal bir kızgınlık değildi. Ne olduğunu henüz bilmediğimden bakışlarını anlamlandıramıyordum. Özellikle Simge'ye bakarken sağ gözünün neden seğirdiğini çözmek için her bir hareketini inceliyordum ama bir sonuca ulaşamıyordum.

Suyumdan bir yudum alırken gözlerimi masanın en uzak köşesinde oturan Ahmet Haluk'a çevirdim. Sanki burada değil gibiydi. Ayaklarına dolanan köpeği beslerken gözleri yere odaklanmıştı. Sadece bir anlığına kafasını kaldırıp Simge'ye baktı, ardından tekrar önüne döndü. Bu bakıştan sonra omuzları çökmüş, bedeni aşağı doğru eğilmişti. Neyin yükünü taşıyordu bu adam?

Odağım Simge olunca Burcu'yla aralarında geçen konuşmaya kulak kesildim. Sessizce konuşmaya çalışmaları ilgimi çekmişti.

"Uzaktan da okuyabilirsin, Simge. Neden böyle düşünüyorsun? Sen derslerinde çok başarılıydın. Bir tane pislik yüzünden..." diye konuşmaya başlayan Burcu, Simge'nin kulağına yaklaşıp devam etti: "Onun yüzünden hayatını evde geçirmeye devam mı edeceksin?"

Birkaç saniye başka bir ses duyamadım. Simge'nin yüzünü görebilmem için kafamı sağa doğru çevirmem gerekiyordu. Dikkat çekmemek için bunu yapamıyordum.

"Anlamıyorsun," dedi Simge. Sesinde bariz bir yorgunluk vardı. Daha 17 yaşındaydı. Bu yorgunluğun derin bir anlamı olmak zorundaydı. Sessizce, "Babam istemiyor okumamı," dediğini duyduğumda derin bir of çekmemek için zor durdum. "Olanları anlattım sana. Lütfen üstüme gelme, Burcu."

Burcu bir şey diyecek gibi oldu ama ağzını açmadı. Yavaşça önüne döndü ve tabağındaki salatalıklarla oynamaya başladı. Arkadaşı gözlerinin önünde telef oluyordu. Nasıl mutlu olacaktı ki?

Simge, "Peki, o?" deyince yeniden kulak kabarttım. "O, bana yardım edemez mi?"

Ben mi?

"Damla abla mı?" diye sordu Burcu. Onları duyup duymadığımı kontrol etmek için bana baktığında sanki Arzaların konuşmasını dinliyormuş gibi yaptım. "Okul konusunda mı?"

Simge iç çekti. "O konuda kimse bir şey yapamaz," dedi çaresizce. "Hastanenin ayarladığı psikologla her şeyi konuşamıyorum. Ne öğrenirse babama iletiyormuş gibi geliyor... Onunla konuşabilir miyim? Sen ona güveniyor musun?" diye sorduğunda sesindeki o ufak umut kırıntısı taş oldu göğsüme oturdu.

"Güveniyorum ama ne konuşacaksın ki? Benimle konuşabilirsin istersen. Senin için her zaman buradayım, Simge. Biz seninle arkadaşlık yemini etmiştik. Unuttun mu? İyi olman için elimden gelen her şeyi yaparım."

"İşte sırf bu yüzden konuşamam ya..." dedi Simge. İkisi de başka bir şey konuşmadan önüne döndü.

17 yaşında bir genç kız. Söylediğine göre okulda tacize uğruyor ve bu sebeple babası tarafından eve kapatılıyor. Bu olaydan sonra ablasıyla nişanlısının arası açılıyor. Öyle çözülemeyecek bir problem ki nişanlısı askere gidiyor ve geri dönmüyor. Annesi içine kapanıyor, babası aşırı korumacı oluyor. Ve nasıl oluyorsa bu olay tüm mahalleyi bir şekilde etkiliyor.

Polisin neden bu işi çözemediğini anlamıştım. Dallas'a düşmüştük.

Fatma'nın nişanlısı olan Fuat'ın, "Ee Yusuf, sende ne var ne yok?" diye seslenmesiyle düşüncelerim dağıldı. Fuat aynı nişanlısı gibi meraklı bir ifadeyle Arza'ya bakıyordu. Sadece ben değil, masadaki herkes bu bakışın altında yatanları anlıyordu.

Yusuf yani Arza bakışların ona dönmesiyle sigarasını söndürdü. Dumanı üfledikten sonra, "Ne gibi?" diye bir cevap verdi. Rahat, gamsız, hiçbir şey umurunda olmayan bir adamı çok iyi oynuyordu.

"Yani iş güç, evlilik falan," dedi Fuat. Bunları ona Fatma'nın sorduğuna emindim. Kübra'yı Yusuf'a yapmaya ant içmiş gibiydiler.

Daha Yusuf'u tanımıyorlardı bile. Neydi bu, evlenme yolunda olan her kadının çevresindekileri de evlendirmeye çalışma merakı? Her kadın evlenmek zorunda mıydı?

Arza'nın gözleri kısıldı. "Okulların açılmasını bekliyorum. Evlilik için de henüz uygun bir aday bulamadım. Bulursam neden olmasın," derken bir anlığına Kübra'ya baktı. Kübra bu bakışı fark etmese de Fatma fark etmişti. "Nasip kısmet," dedi Arza iç çekerek.

Okan ellerini masaya koyup öne doğru eğildi. "Bulalım sana helal süt emmiş bir kız. Senin gibi birine kız vermek isteyen çok olur zaten. Sen istiyorsan halledilir," dedi. Daha doğru düzgün tanımadığı bir adamın önünde kızların pervane olacağını düşünecek kadar ne yaşıyordu bu adam? Belki de azılı bir suçluydu karşısındaki?

Arza çarpık bir şekilde güldü. Arkasındaki ağaca sırtını yaslayıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Gönlümüze göre biri çıkarsa..." dedi pürüzlü bir sesle. Yine Kübra'ya bakıyordu. Bu tavrıyla nereye varmak istediğini bilmediğim gibi haddim olmasa da öfkeleniyordum.

Bu sefer Kübra da bu bakışı fark etti. Ve gözlerini ondan kaçırarak bir anda ayağa kalktı. Apar topar diğer tarafa geçtiği için tüm bakışlar ona döndü.

Kübra'nın Arza'dan hoşlandığını düşünmüyordum. Aksine insanların bu tutumlarından rahatsız oluyordu. Yakışıklı bir erkek görünce her kadının ondan hoşlanıp hemen evlenmek isteyeceğini düşünen zihniyete tepki olarak doğmuş gibiydi. Bazı kadınlar hem kariyer hem de evlilik yapmak isterdi. Bazıları sadece evlilik. Bazıları da sadece kariyer. Kübra üçüncü kategoriye giriyordu. Ama bu toplumun ona dayattığı durum yüzünden yalpalıyordu.

Yemek faslı herkesin gülüp eğlendiği, kimsenin Sülün ailesine *size ne oldu* diye sormadığı bir şekilde son bulurken kadınlar masayı toplamaya başladı. Erkekler ise yine ağaçların altına geçti ve çaylarını içerek muhabbetlerini etmeye devam etti. Sadece birinin dikkati buradaydı. O da benim yaptığım temizliği doğru bulmayan ve bakışlarıyla güzel yapmamı işaret eden Arza'dan başkası değildi.

Hiçbir şeyi beğenmeyen anneler gibiydi. Ağzını yüzünü değişik şekillere sokarak bana kızıyordu. Geçmiş hayatında kim olduğunu bu tavırlarıyla belli ediyordu.

Burun kıvırmak istesem de bunu yapmadım ve biraz nefes almak umuduyla çöpleri atmak için hareketlendim. İnsanları incelemek eğlenceliydi fakat bir süre sonra başımı ağrıtıyordu. Kim ne yaptı, kime baktı, ne için, neden, hangi şekilde, hangi mimikle, ne zaman... gibi uzayıp giden sorular eğlenceli olsa da bir noktadan sonra yoruyordu. Bir süre gözlerimi kapatarak öylece durmak istiyordum.

Sakin adımlarla elimdeki çöplerle yürürken daha uzaklaşamadan karşıma bir adam çıktı. 20'li yaşlarının ortasında duran bu kişiyi tanıyordum. Geçen gün parkta tanıştığım Selçuk'un arkadaşlarından biriydi.

Bizi kimsenin görmediğinden emin olduktan sonra, "N'aber, Damla?" dedi gülümseyerek.

"İyi, senden?" dedim onun gibi gülümseyip.

Kafasını eğdi. "Çok şükür," deyip elinde tuttuğu bir şeyi bana doğru uzattı. "Selçuk bunu sana göndermemi istedi. Burada olamadığı için canı çok sıkkındı. Elçiye de zeval olmaz hem." Bakışlarımı etrafta gezdirdim. Kimsenin bakmadığına kanaat getirince elindekini aldım.

Kâğıdı avucuma alıp merakla, "Ne bu?" diye sordum.

Tam cevap vermek üzere ağzı açılacakken kafasına top geldi. Susmak zorunda kaldı. Kafasını tutup, "Siktir!" dedi. Çok sert çarpmıştı. Sinirle topun geldiği yöne baktığında ellerini arkada birleştirerek bize doğru gelen Arza'yı gördü. "İki defa siktir!" dedi ve bana bakmadan, "Allah'a emanet," diyerek koşar adım yanımdan uzaklaştı.

Bana doğru yürüyen Arza'ya kaşlarımı çatarak baktım. O topu ne ara nereden bulup da isabet ettirmişti? Gözlerini bir saniye bile üzerimden ayırmıyordu, maşallah.

O da bana aynı şekilde bakarken dibime kadar geldi. Ayağımın ucundaki topu eline aldı. Sinirli bir hareketle havaya attı. Yere değmek üzere olan topa sert bir şekilde vurup oldukça uzağa fırlattı.

"İşine bak abim, işine bak!" diyerek gerisin geri gittiğinde tüm mahalleli bize bakıyordu. Onlara da eğlence çıkmıştı.

Neyse. Mahallede adımın çıktığını söylememe gerek yoktur sanırım. Bir Okan'la, bir Selçuk'la, bir başka bir çocukla derken tüm mahalleyle konuşuyormuşum gibi bir izlenim yaratıyordum. Ya sabır çektim. İyi ki böyle bir yerde büyümemiştim. Sabır taşı da bir yere kadardı. Dayanılacak gibi değildi!

Sert adımlarla yürüyüp çöpleri attıktan sonra avucumdaki kâğıda baktım. Ne yazdığını gördüğümde daha da sinirlendim. *O telefona neden bakılmıyor?* demek için mi bu kadar uğraşmıştı bu Selçuk? Erkeklere akıl sır erdiremiyordum.

"Kusura bakma. Görev başında telefona bakamıyorum, paşam," diye homurdanarak piknik alanına doğru yürümeye başladım. "Bir de *prenses* deseymişsin, tam olurmuş!" dedim kendi kendime. "O tolofono nodon bokolmoyor? Sen sor diye!"

Sinirle alana doğru geldiğim sırada ileride duran Gamze gözüme ilişti. Biriyle telefonda konuşuyordu. Telefondaki kişi canını sıkmış olacak ki kaşları çatıktı. Stres altında olan bir yüz gergin olur, alın buruşuk olurdu. Gamze tam olarak bu şekildeydi. Beni fark edince telaşlı gibi görünmemeye çalışarak telefonu kapattı ve elini ayağını nereye koyacağını bilemeyerek gülümsedi. Onu duymamdan korkmuştu.

İçimden bir ses Seyfullah'la konuştuğunu söylüyordu.

Yanına doğru geldiğimde ona bakmadan geçip gidecektim ama, "Baskıcı bir abi sorunu mu?" demesiyle durdum. Konuyu bana çevirip yakalanmışlığını kapatmaya çalışıyordu. Ama istediğiyle konuşurdu. Bana neydi ki? Ellerini arkada birleştirip olduğu yerde sallanmaya başladı. "Bilirim baskıcı aileyi. Nefes bile aldırmazlar."

Katıldığımı belli eder gibi kafamı salladıktan sonra yakamı silktim. "Bir yere kadar katlanabiliyorum ama artık canıma tak etti. Benim de bir birey olduğumu ne zaman anlayacak, çok merak ediyorum." Bu konuşma fırsatını kaçıramayarak, onun ayakta durduğu ağacın altına oturup sırtımı ağaca yasladım. Hiç beklemeden yanıma oturdu. "Dünyadaki her canlının bana zarar vereceğini düşünmesi sence de çok saçma değil mi?"

İç çekti. "Saçma ama maalesef benim çevremdeki erkekler de aynı şeyi düşünüyor," diye dert yakındı.

Çevresindeki tek erkek babasıydı. Bir de eski nişanlısı vardı. Başka kim vardı?

Dudaklarımı büzdüm. "Seninki de mi abi sorunsalı?" diye sordum, abisi olmadığını bilmeme rağmen.

Ayak ucundaki çimlerle oynarken, "Cık," dedi. "Benimki son zamanlarda korumacılığı zirveye çıkartan baba sorunsalı." Bakışlarını piknik alanına çevirdi. Onu aradığı belli olan babasına el sallayıp yerini belli etti. "Üstüme GPS yerleştirmediği kaldı. Yakında onu da yapar."

Yorulduğunu, her şeyden vazgeçecek noktada olduğunu görebiliyordum. Belki de uzun bir zamandır ilk defa biriyle konuşuyordu. Bunun nedeni benim, ben olmam değildi. İnsan bazen tanımadığı, onu yargılamayacağını düşündüğü yabancıya, en yakınından bile daha yakın olabiliyordu. Bu yüzden bu yabancıya içini dökmek istediğini gözlerinden görebiliyordum.

Kafamı geriye atıp gözlerimi kapattım. Gerçek bir merakla, "Neden böyleler ki?" diye sordum.

"Böyle yetişmişler," dedi düşünmeden. "Babam küçüklüğünde babası ona nasıl davrandıysa bize öyle davranıyor. Sevginin bir şeyleri

çözebileceğine dair inancı yok. Bir kere başımızı okşasa geçecek şeyler için bize hayatı dar ediyor." Benim babam belki de en büyük şansım olduğu için Gamze'yi anlamam zordu. "Ona da hak vermeye çalışıyorum. Bunu bahane etmeyebilirdi. Ama o bahanesini seçip bize eziyet etmeyi tercih etti. Hiçbir zaman gerçekten sevilmemiş. Biz onu sevmek istediğimizde önümüze set çekmiş. Bu yüzden kendi duvarları arasında, kendi anlamsız değer yargılarıyla bir başına kalmış. Bizi de oraya çekip yok olmamızı istiyor ama..." Kısa bir es verdikten sonra kendinden emin bir sesle devam etti: "Buna izin veremem."

"*Son zamanlarda* demiştin," dedim gözlerimi aralamadan. "Neden ki? Bir şey oldu da mı değişti?"

Derin bir nefes aldı. "Burcu senin psikolog adayı olduğundan bahsetmişti... Doktor hanım, derdime derman olacağını bilsem hiç susmam da..." Sesine geleceğe dair endişe tohumları ekildi. "Ben kendimi değil, kardeşimi kurtarmaya çalışıyorum. Ona da çare olamazsın," dedi *boş ver* der gibi.

Bakışlarım onu bulduğunda buruk bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm. "Psikolog olarak değil de insani bir şekilde dinlemek istemiştim. Zaten psikologlar da insana derman olmaz, dermanı nasıl bulacaklarını gösterir." Gülümsedim. "Elimde sihirli bir değnek yok maalesef."

"Keşke olsa."

Ne yapmak isterdin, Gamze? diye düşündüm ona bakarken. *Geçmişe mi gitmek isterdin yoksa geleceğe mi? Neyi ya da kimi değiştirmek isterdin? Bu kadar acıyla dolu bakarken neyin sana ilaç olmasını dilerdin? Nedir seni bu kadar yaralayan?*

"Ama o işler öyle kolay değil," diye devam etti. Gözleri ileride Burcu'yla oturan kardeşine değdi. Canı yanıyormuş gibi bakıyordu. Sanki oturduğu toprak değildi de iğne dolu bir sedirdi. "Elinin kolunun bağlı olması ne demek, bilir misin?" diye sordu dalgın sesiyle.

Ablam geldi aklıma. Çare olamadığım bir kaderin keder dolu yüzü canlandı zihnimde. Haklıydı. Bazen derman senken bile ilaç olamazdın karşındakine. Öylece solup gitmesine izin verirdin.

"Bilirim."

Alt dudağının titrediğini, bunu bastırmak için dudağını dişlerinin arasına aldığını gördüm. Ne yaşıyordu tam olarak, bilmiyordum. Ama gözlerine baktığımda ruhundaki prangaları görüyordum. "O zaman ne kadar kötü hissettirdiğini de bilirsin," dedi. Yavaşça bana doğru döndü. "Kendimden vazgeçtim ama yine de bir çare olamadım. Daha ne

yapayım, doktor hanım? Bir canım var, başka da bir şeyim yok," dedi canından da vazgeçmiş gibi.

Ne diyeceğimi bilemiyormuş gibi baktım ona. Aslında soracağım çok soru, merak ettiğim onlarca şey vardı. Ama sadece bakmakla yetindim. Onu anlıyormuş gibi baktım. Sorularımı sorup benden şüphelenmesini istemezdim. Öylesine konuştuğu bir yabancı gibi kalmalıydım zihninde.

Bir şey diyeceği sırada annesinin ona seslendiğini duyduk. "Geç bile kaldı," dedi alay ederek. Ayağa kalkıp elini bana uzattı. Yardımıyla kalktığımda hafifçe tebessüm etti. "Görevimin başına döneyim. Dinlediğin için teşekkürler," dedi ve yavaş adımlarla yanımdan uzaklaştı.

Gülfem Kuyu, *şirret* ve *yılan* gibi tabirleri bu kız için mi kullanıyordu? Acaba öyle olan oğlu olabilir miydi? Çünkü Gamze kendi acısında kavrulan bir kıza benziyordu. Kimseye dert olabilecek biri gibi durmuyordu. Ayrılıklarına neden olan şeyi bulursam her şeyi çözeceğimi biliyordum.

Derin, bıkkın bir nefes verdim. Arza'nın bir şeyler bulabilmesini umuyordum. Aynı şekilde Şanzel'in de.

Yaşım teyzelerle oturmaya yetmediği için kızlarla oturuyordum. Bu yüzden onlardan bir şey öğrenme gibi bir imkânım olmamıştı. Umarım gece Şanzel'in raporunu okuduğumda kayda değer bir şey öğrendiğini görürdüm.

Bir an aklıma gelenle durdum. Şanzel bugün sinirlerimi bozacak bir şey yapmamıştı. Tamamen görevine odaklanması beni gerçekten şaşırtıyordu. Arza'yla bana tek bir imalı bakışını bile yakalamamıştım. Dünya tersine mi dönüyordu?

Yeniden kızların yanına geldiğim sırada içlerinden birinin, "Oturmadan önce şu bulaşıkları halledelim mi?" dediğini duydum. Bunu istemezdim. Hiç beklemeden geriye dönüp onlar beni görmeden uzak bir köşeye doğru kaçma girişimim başarıyla sonuçlandı. Kimse beni fark etmemişti.

Kafamı gökyüzüne doğru kaldırıp derin bir nefes aldım. Birkaç dakika yalnız kalmanın mutluluğunu yaşayayım derken duyduğum seslerle bunun imkânsız olduğunu anladım. "Yeter ya, yeter!" diye mırıldandım. Ayağımı da bir kere yere vurdum.

Birkaç adım atıp sesin geldiği yeri bulduğumda onları izlemeye başladım. Okan ve Ahmet Haluk bir şeyler konuşuyordu. İkisinin de bu konuşmayı kimsenin duymamasını ister gibi bir hâli vardı. Daha fazla

yaklaşsam varlığımı fark edecekleri için olduğum yerde durmaya karar verdim.

"Biraz yüksek sesle konuşsanız ölür müsünüz?" diye fısıldadım. Dudaklarını okumayı deneyecektim ama hem uzaktaydılar hem de ikisinin de sırtı dönük sayılırdı.

Yanımda duran hamağa değdi bakışlarım. Uzanarak dinlemeye çalışsam ne olurdu ki? Zaten bir şey duyamıyordum. Gözlerimin de biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Arza kadar buna hakkım olduğunu düşünüyordum.

Kimin olduğunu bilmediğim hamağa kendimi bırakınca bedenimi gerip rahatlatmaya çalıştım. Kollarımı geriye doğru attım, tüm bedenimi ileriye doğru uzattım. Hafif esen rüzgâr sayesinde ânında mayışmaya başlamıştım ama kulağım ikilide olduğu için şekerleme yapmamın imkânı yoktu.

Bir ara Okan'ın, "O zaman tedavi ol!" dediğini duyar gibi oldum. Sonrasında söyledikleri mırıltıdan ibaretti.

Bu ikisinin insanlardan gizli konuşabileceği ortak noktası neydi ki?

Gözlerim kapanmış olsa da dikkatim hâlâ onlardaydı. Yaklaşık on dakikadır bir şey üzerine tartışıyorlardı. Zaten duyamıyordum. Biraz kestirsem bir sorun olmazdı.

Güneş ışığından korunmak için kolumu gözüme siper ederek uyuklamaya koyulacağım sırada birinin gölgesi üstüme düştü ve gözlerim hemen açıldı.

"Ne yapıyorsun burada? Dakikalardır seni arıyorum. Başına bir şey geldi sandım," diyen Arza *yine* iki eli belinde, bana kızgın bir şekilde bakıyordu. Bu hareket onun üzerine yapışmıştı. Elimle *sus* işareti yaptım. Etrafa bakınıp kimseyi göremeyince, "Neden susuyoruz?" diye sordu anlamayarak. Elimle ileriyi işaret ettim. Görememiş olacak ki, "Kim var orada?" dedi.

Kafamı kaldırdığımda onun sesini duyan Okan'ın bize doğru döneceğini görüp Arza'yı bileğinden yakaladım ve üzerime doğru çektim. Onun bedeni üstümde yer bulurken ikimiz de birbirimize çarpmanın etkisiyle, *ah!* diye kısık sesle inledik. Omzu göğüs kafesime çarptığı için canım gerçekten acımıştı.

Yüzü saçlarımın arasınaydı. Tüm bedeni bedenime yapışmıştı. Kendine gelip, "Ne oluyor?" dedikten sonra ağırlığını bana vermemeye çalıştı. Ama bu biraz zordu. Çünkü o ellerinin üstünde durmaya çalıştıkça hamak sallanıyordu. "Tamay!" dedi dengesini sağlamaya çalışırken.

Bir anda sırtına vurdum. "Bir sus ya! Bir sus!" dedim kısık ve kızgın bir sesle. Kafasını kaldırdı, göz göze geldik. Çok yakındık. "Okan'la Ahmet Haluk ileride gizli bir şeyler konuşuyorlar. İzin verirsen duymaya çalışacağım!"

Dengesini sağlamaya çalışıp dirseklerinin üstünde durdu. Bu pozisyonu yüzünden yüzü yüzüme daha da yaklaşmak zorunda kalmıştı. Özellikle alt bedenini bana dokundurmamaya çalışsa da başarılı olamıyordu. Çünkü havada duran ve durmadan sallanan bir şeyin üzerinde uzanıyorduk. Pardon, o benim üzerimde uzanıyordu. Hayretle, "Bu şekilde mi?" dedi gözlerimin içine bakıp. "Kafayı mı yedin?"

Suratımı buruşturdum. "Ben görevimi yapıyordum. Yanıma gelip bunu bozan sensin!"

Şaşkınlığı silindi. "Bana uyukluyormuşsun gibi gelmişti."

"Susacak mısın?"

Gözlerime güneş vurduğu için yüzünü seçmekte zorlanıyordum.

"Susarım da..." dedi pozisyonumuza bakıp. Kafasını eğip nasıl durduğumuzu dikkatli bir şekilde inceledi. "Bu şekilde ne kadar dayanabilirim, bilmiyorum," diye ekledi derinden gelen bir sesle.

Ona dik dik baktım. "Git?" dedim diklenerek.

Dediğimi yapmadan kollarını yanıma koyup yüzünü saçlarıma gömdü. Alt bedeni üstümden çekilip yan tarafıma doğru kaydığı için hamak sola doğru eğilmişti. Ama yine de bedenlerimiz birbirine yapışıktı. Sert vücudunu oldukça net bir şekilde hissediyordum. Ve ağırlığı altında ezilmemeye çalışıyordum.

Neden kalkmıyordu ki? Bir bütün şeklinde durmamız normal değildi. Onu kendime doğru çeken ben olsam da kalkıp gidebilecek olan oydu. Gitsindi.

Ona değil, duyamadığım konuşmaya odaklanmaya çalıştım. O kadar zordu ki... Kalbinin atışını duyduğuma yemin edebilirdim.

Nefesini boynumda hissedince istemsiz bir şekilde kasıldım. Ürpermiştim. Yaptığını gizlemeden kokumu içine çekerek derin bir nefes aldı. Boğuk bir sesle, "Benim duş jelimi mi kullanıyorsun sen?" diye sorunca daha da kasıldım. Bilerek nefesini boynuma üflüyordu.

Kaşlarım çatıldı. "Nereden senin oluyormuş?"

"Ben satın aldığım için olabilir mi?"

Keyifsizce, "Olabilir," dediğimde, dudakları saçlarımın arasında olduğu için boğuk bir sesle güldü.

Hareket etmesiyle hamak daha çok sallandı. Koluna tutunup düşmemeye çalıştım. Biraz tırnaklarımı da batırmış olabilirdim. O hiçbir tepki vermeden dengeyi sağlarken ben dişlerimin arasından homurdanıyordum.

"Cevabımı alamadım."

"Karıştırmış olmalıyım."

Yüzü boynuma doğru daha da yaklaştı. Burnu neredeyse tenime değecekti. Bu kadar titiz bir adam dibime girdiğinde benden iğrenmiyor muydu? Ona göre temiz değildim çünkü. "Ah, Tamay!" dedi iç çekerek. "Ah!"

Daha da hararetli bir tartışmaya girdiği belli olan ikiliyi görünce, "Sus!" dedim. "Senin yüzünden odaklanamıyorum!"

Derin bir nefes aldı. "Konuştuğum için mi? Yoksa..."

Ondan etkilendiğimi ima ediyordu. Oynuyordu. Ya da oynamıyordu. İkisinin ayrımını yapamadığım için canım sıkılmıştı. "Oynama, Talan! Bari bana oynama!"

Cevap vermedi. Bu sessizliği, *kabul ediyor* diye yordum. Oynadığını söylüyordu. Bense ona karşı elimden geldiğince açık olmaya çalışmıştım. Onun gibi mi davranmalıydım? Ama o zaman bir elmanın iki yarısı olamazdık ki.

Okanları doğru dürüst duyamamıştım. Arza'nın yanımdaki varlığı aklımı karıştırdığı için oldukça zorlanmıştım. Zaten onlar da birkaç şey daha konuşup gitmişlerdi. Doğrulmak ve Arza'nın sıcak bedeninden uzaklaşmak için hamle yapacağım sırada ağaçların arasında bizi izleyen Şanzel'i gördüm.

İki elinin işaret parmaklarını bir araya getirip birbirine sürten Şanzel, bize sırıtarak bakıyordu. Eliyle havada daire çizip *devam et* demeye çalıştı. Ağzını kapatıp gülerek bana göz kırptı ve koşar adım oradan uzaklaştı.

Şom ağzıma benim! Kadın bugün bulaşmadı dedim, olana bak!

Ona olan sinirimle yerimde rahatsızca hareket ettim. "Yerin rahat herhâlde," diye homurdandığımda Arza bir santim bile hareket etmedi. "Uyudun mu? Kalk artık!"

Hareket etmeden, "Bihter bile senin kadar huysuzlanmıyor. Köşeye çekilsen kalkacaksın, Tamay," dedi.

"Ha ha ha!" dedim aksi bir tavırla. "İyi misin sen ya?"

"Gibi gibiyim."

"Sana da gibine de," diyerek sinirle yerimden kalktım.

Sırtüstü uzandı, bana sırıtarak baktı. "Bak, bu kadar kolaymış," dedi dudaklarını yalayarak.

Ya sabır çektim. "İşini yap, Talan!"

Ellerini başının altına aldı. Beni hızlıca süzdü. "Tam da işimi yapıyordum, Tamay."

"Hah!" dedim. Ona çatmanın sırası olmadığı için, "Akşam raporunu verirken bunu tekrar konuşalım!" deyip arkamı dönerek oradan uzaklaştım. Güldüğünü duysam da umursamamaya çalıştım.

Oynadığını da itiraf etmiş sayılırdı. Bunu düşündükçe kan beynime sıçrıyordu. Yaptığı, her şeyden önce işimize haksızlıktı. Benim düşüncelerimi önemsemediği zaten ortadaydı ama işime çomak sokmasına sessiz kalamazdım. Kendini bana bırakmayacaksa bu iş asla çözülemezdi. Benden çekeceği olduğunu bilmeden uzanmaya devam etsindi. İyi yüzümün iş görmediği ortadaydı.

Sinirli ve sert adımlarla piknik alanına geldiğimde beni fark eden Burcu'yla Simge hemen yanıma geldi. İkisi de telaşlı görünüyordu. "Seninle konuşmamız gerek," dedi Burcu. Simge'ye baktı. "Simge'nin sana anlatmak istedikleri var."

Tam olay çözülüyor, bugün düğümü çözebileceğim dediğim sırada bir bağırma sesi duyduk. Herkes gibi benim de kafam sesin olduğu yöne döndüğünde gördüğüm manzara hiç hoş değildi.

Gamze'nin babası onun kolundan yakalamıştı ve buraya doğru getiriyordu. Arkasında, ne yapacağını bilemezmiş gibi duran Okan vardı. "Bitti!" dedi Şakir Sülün net bir ifadeyle. "Evleneceksiniz!"

Herkesin ağzından şaşkınlık nidası dökülürken, ben buraya doğru yürüyen, öfkeli olduğum ekip arkadaşıma baktım. Hayat kimin önüne neyi ne sebeple çıkarır, bilmiyordum. Dün akşam Seyfullah'ı görsek bazı şeylerin çözüleceğini konuştuğumuzda olayların bu şekilde gelişeceğini düşünememiştim. Bizim Seyfullah'ı görme dileğimiz, eski nişanlısını emanet ettiği arkadaşıyla evleneceğini öğrenip buraya gelme ihtimali değildi.

Pınar Mahallesi'nde olaylar hiç tahmin ettiğim gibi ilerlemiyordu. Artık yokuş aşağı indiğimiz bu yolda katil ya da katillerin ensesinde olduğumuza inanıyordum. Önümüzdeki günlerde çoğu gerçek gün yüzüne çıkacaktı. Sadece biraz daha sabır gerekiyordu.

Sabır ve inanç.

BİR GÖNÜL DAVASI

"Hayat ümitsizliğin öte yanından başlar."
- Jean-Paul Sartre

Bir gönül davası.

Herkesin inandığı, gönlünü adadığı bir hayat gayesi vardı bu hayatta. Elleriyle ilmek ilmek ördüğü geleceğinin bağlandığı bir amacı vardı. Kimisi bir gün kırsala yerleşmek amacıyla çabalardı, kimisi iyi bir ebeveyn olmak için. Kimisi uzun sağlıklı bir ömür için didinirdi, kimisi dünya çapında ünlü olmak için. Kimisi de sadece nefes alır, ölümü beklemek için yaşardı, ki bence bu da bir amaçtı.

Ben bir gönül davasına adamıştım ömrümü. Varımla yoğumla bunun için çabalıyordum.

Martaval Akademi bana bir hayat amacı vermişti. Ablamın gidişiyle beraber ne yapacağını şaşıran ruhuma hayat ışığı olmuştu. Tutunacak dalım olup bana o dallarla beraber kök salmanın nasıl hissettireceğini göstermişti. Öğretmişti. Bilginin gücünü, öğrenmenin sınırı olmadığını, kendimi onlarca kişiliğe bölebilmeyi, maske takmayı, adımı bile bilmeyen insanlar için bir ömür harcamayı, denemeyi, yılmamayı, düşmek ne demek bilmeyi ama her kalktığında daha dik durmayı.

Bu yüzden onlara çok şey borçluydum. Bir gençlik emanet etmiştim onlara, onlar da bana bir gaye vermişti. Bu davaya gönülle bağlanmamı sağlamışlardı. Bu yüzdendi bütün çabam ve yılmayışım.

Kaçıncısını çektiğimi bilmediğim mekikler arasında her nefes alışımda geçmişe dönük bir fotoğraf geçiyordu zihnimden. Geçtiğim yolların her birinin eski fragmanını görüyordum. On yılı aşkın zamandır içinde olduğum bu düzenin beni dönüştürdüğü kadına bakıyordum. O süre içerisinde nice tecrübeler edinmiştim. Hepsi boynuma astığım birer madalyaydı. Kimse göremese de ben orada olduğunu biliyordum.

Bu saatler içinde Akademi'den gelecek aramanın bedenimde yarattığı gerginliği azaltması için çektiğim mekikler nefes nefese kalmama neden olmuştu. Stresimi atmak için en yorucu yolu seçmiştim. Bazen zihninin yorgunluğunu atmanın yolu bedenini yormaktan geçiyordu.

Durup sırtımı duvara yaslayarak su içmeye başladım. Bu sırada pürüzlü bir sesle, "61," dedi Arza. Biraz önce salona geldiğini duysam da ona bakmamıştım. Karşımdaki koltukta otururarak bilgisayarına bakıyordu. Dikkati tamamen bende olmasa da mekiklerimi saydığını biliyordum. Ama o yokmuş gibi davranmış, onu umursamamıştım. Gözleri beni bulunca, "Ben geldiğimden beri," diye ekledi.

Suyumu bitirip nefesimi düzene soktum. "Teşekkürler, mekik sayacına ihtiyacım yoktu," diye dümdüz bir cevap verdim. Kaşlarımla bilgisayarını işaret ettim. "Geldiğimizden beri bir kere bakmadığın bilgisayara sırf akademiden arayacaklar diye bakmana sevinmeli mi yoksa üzülmeli miyim?"

Dişleri arasında olmasına şaşırmadığım kürdanı sağdan sola geçirirken, "Üzülmelisin çünkü..." deyip bilgisayarını bana çevirdi. "İddia oynamıştım. Onun sonuçlarına bakıyorum."

Ekranda, dediğini onaylayan sayfayı görünce dudaklarım bir parça aralandı. "Ne alaka?"

Bilgisayarı tekrar kendine çevirdi. Sanki evrenin sırrını çözüyormuş gibi ekrana bakıyordu. "Okan'a oynadığıma dair yalan söylemiştim. Bu akşam görüştüğümüzde sorarsa yalanım ortaya çıkmasın diye bakıyorum."

Ayağa kalkıp koltuğa oturdum. Havluyla yüzümü ve ensemi kuruladım. Gözlerimi gıcık olduğum yüzüne dikmiştim. Bazen sık kirpiklerini tek tek cımbızla yolmak istiyordum. Bu *bazen*ler son zamanlarda artar olmuştu.

"Okan nasıl? Seyfullah'tan bir haber var mı?" diye sordum.

Harika piknik günümüzden sonra mahalle çalkalansa da son iki gündür derin bir sessizlik vardı. O gün herkes apar topar evine giderken benim düşündüğüm Gamze'den başkası değildi. Babası onları evlendirmekte oldukça ısrarcı görünmüştü.

Seyfullah'ın mahalleye geleceğini kardeşi Burcu'dan öğrenmiştim. Abisinin çok sinirlendiğini ve gelmek için izin almaya çalıştığını söylemişti. Geriye kalanlar hakkında bir bilgim yoktu. Simge hakkında da bir ilerleme kaydedememiştim. Çünkü ailecek evlerine kapanmışlardı. İki gündür elim kolum bağlı oturuyordum.

Ve sadece Arza'yı gördüğüm için ona olan sinirim de benimle beraber evin içinde dolanıyordu. Nefes alan bir sinir harbi gibiydim. Patlamamak için odağımı farklı yerlere yöneltiyordum.

Ekrana bakarken, "Bu konuda hiçbir şekilde ağzını açmıyor," dedi. "Ne Seyfullah'tan bahsediyor ne de evlilikten." Kafasını kaldırıp gözlerime baktı. Bakışları bir anlığına yer yer ter izlerinin olduğu tişörtüme değse de yeniden yüzüme ulaştı. "Utandığından benimle bunları konuşmuyor." Tam *neyden utanacak ki* diye soracaktım ki, "Terli terli oturmasan mı? Sen duş alana kadar akademiden ararlarsa cevaplamam," deyip konuyu onunla alakası bile olmayan bir yere getirdi.

Havluyu boynuma asıp kafamı sola doğru yatırdım. Yüzümü yalandan bir üzüntüyle buruşturdum. "Yeni temizlediğin koltuklarını mı kirletiyorum yoksa?"

Evde durduğumuz için Arza kendini temizliğe vermişti. Onunla konuşmamak için harcadığım çabayı fark ediyordu. Yine de sorgulamamış, tüm evi çamaşır suyuyla temizlemişti. Bir an beni de yıkar diye korkmuştum. Her an üzerime Domestos'la atlayacak gibiydi. Canını sevdiğinden olsa gerek, benim odamı temizlemeye girişmemişti. Bu yüzden uykuları kaçmadıysa benim adım da Azra değildi.

Bana dünyadaki en garip şeyi söylemişim gibi baktıktan sonra, "Hayır," dedi net bir sesle. Ter izlerinin olduğu tişörtüme değdi keskin bakışları. Hoşnutsuz bir şekilde, "Hasta olacaksın," dedi.

Bakışlarının altında yatan şefkate inanmalı mıydım? Yoksa bunun da oyun olabileceğini görüp aldanmamalı mıydım?

Havluyu ensemde gezdirdim. "Ölmem," diye terslendim. Ayaklanıp salondan çıkacağım sırada yeniden konuşması beni durdurdu.

"Pikniğe gittiğimizden beri bana karşı tavırların değişti," dedi irdeleyen bir tonla. "Ne oluyor, Tamay? Seni kıracak..."

Kafamı hızlıca ona doğru çevirmemle susması bir oldu. "Böyle bir şeyin imkânı yok!" dedim üstüne bastırarak. "Sadece bazı hareketlerin hoşuma gitmiyor. Ve sana iyi davranma gibi bir zorunluluğum yok. Bu işte beni yalnız bırakıyorsan..." *Benimle gerçek kimliğini, hislerini paylaşmıyorsan...* "Bu tavrımı görmeye devam edeceksin!"

Bakışları derinleşti ve yüzü söylediklerimi anlamadığını belli eden bir hâle büründü. "Nasıl?" dedi çatık kaşlarıyla. Bilgisayarını koltuğa bırakıp ayağa kalktı. Dişlerinin arasındaki kürdanı avucunun arasına aldı. "Ne yaptım da seni yalnız bıraktığımı düşündün? Her an yanında olmuyor muyum?"

Bedeninle, evet. *Ruhunla*, hayır.

Bana doğru adım atacağını fark edip elimi kaldırdım. "Hasta olmak istemiyorum," dedim yüzüne bakmadan. Anlam veremediğini belli eden

bakışlarını arkamda bıraktım. Hızlı adımlarla banyoya girip kapıyı kilitledim.

Sinirlenmemem, hatta kızgın bile olmamam gerekirdi. Belki de ne oynuyordu ne de bana karşı bir ilgisi vardı. Bunun için onu suçlamamam gerekirdi. Bunu kendime dert etmemem de gerekirdi. Ama onunla aynı evin içinde yaşarken, her bir hareketini, yemek yiyişini, koltukta uyuyakalışını, köpeğiyle görüntülü konuşurken girdiği hâlleri, dişlerinin arasına her zaman bir şey alıyor oluşunu, haberleri izlerken büründüğü yüz ifadesini, sesini, sessizliğini, odadaki varlığının hissettirdiklerini, kokusunun her yeri doldurduşunu, maharetli ellerinin meziyetini gördükten sonra ister istemez onunla ilgili pozitif şeyler düşünüyordum.

Haklıydım da. Hormonsuz muydum ben? Ya da duygusuz?

Şimdiye kadar bir yabancıyı hayatıma böylesine dâhil etmemiştim. Benim onu tanıdığım gibi o da beni tanıyordu. Günün her saati benimleydi. Eğer bana karşı hiçbir düşüncesi yoksa bunun tek bir nedeni olabilirdi.

İlgisini çekmiyordum.

Ilık suyun altında yüzümü yıkarken, "Olabilir," dedim kendi kendime. Ellerimle yüzümü kapatıp birkaç saniye öylece durdum. Yine de canım sıktı bu durum. Herkes buna içerlerdi. "Birincisi, mecbur değil. İkincisi, dünyanın en güzel kızı değilsin. Üçüncüsü..."

Bir üçüncüsü yoktu. Gerek de yoktu.

Sadece işime odaklanmam gerektiğini anladığım, dikkate almam gereken bir mesajdı bu bana. Yoksa daha doğru dürüst tanımadığım bir adam benden hoşlanmadı diye böyle allak bullak olurdum işte. Bana öğretilen bu değildi. Amacım katili bulmak ve görevimi yerine getirmekti, buna odaklanmalıydım.

Duşumu alıp havluya sarındım. Arza'ya olan sinirimden yanıma temiz kıyafet almayı unutmuştum. Bu yüzden odama geçmem gerekiyordu. Benim havlum sadece üst bedenimi örtmeye yettiği için ve bornozum kirli sepetinde olduğu için onun havlusuna sarınıp banyodan çıktım.

Kafamı salona doğru uzattığımda arkası dönük bir şekilde telefonla konuştuğunu görüp hemen odama geçtim. *Neden benim havlumu kullanıyorsun?* diye konuşmaya başlarsa, onunla uğraşamazdım. Kapıyı kilitledim ve derin bir nefes aldım. Havluyu bedenimden ayırıp yatağa fırlatmak istedim. Aslında bunu yapabilirdim. Ama burnuma doğru gelen

koku buna engel oldu. Havluyu yavaşça burnuma doğru yaklaştırıp kokladığımda gözlerim kendiliğinden kapandı.

Havluyu bedenimden söküp atar gibi yatağa fırlattım. "Yok artık!" dedim sinirle. "Dur artık ya, dur!" Yüzümü sertçe sıvazladım.

Saniyesinde kapı tıklatılınca elimle ağzımı kapattım. "Tamay? İyi misin?" diye kapının ardından seslendi. Sesindeki ilgiyle karışık endişeyi duyunca çıkıp onu pataklama isteğiyle dolsam da dişlerimi sıkarak durdum. "Bir şey mi oldu?"

Çok ama hiç şey, arıza. Var ama yok bir şey.

Çıplaktım ama vücudumu görmesinden çok düşüncelerimi görmesinden endişe ediyordum.

Hafif yüksek bir sesle, "Benim bir adım var!" diye bağırdım. Bunu neden söylediğimi bile bilmiyordum. Çünkü ben de ona soyadıyla hitap ediyordum. Adımı söylemesini isteyen bilinçaltım birden su yüzüne çıkmıştı. Cevap vermesine izin vermeden, "Ayağımı yatağa çarptım. Bir şey yok," dedim.

Cevap vermedi de. Uzaklaşan adım seslerini duyamasam da gittiğini biliyordum. Üstüme gelmek istemiyordu. Belki de umurunda değildi. Neyse neydi!

Hızlı hareketlerle üstümü giyindim. Saçımı havluyla sarıp odadan çıkmadan onun havlusunu elime aldım ve ona fark ettirmeden yerine bıraktım. Kesin kullandığımı anlayacaktı ama umurumda değildi.

Önce mutfağa uğrayıp kendime kahve yaptım. Sonra salona geldim ve ona bakmadan koltuğa oturup bilgisayarımı kucağıma çektim. Bir sürü e-posta gelmişti. Sırayla bakmaya başladığımda, bakışlarının üstümde olduğunu biliyordum, her zamanki gibi.

Hâlâ bana bakmaya devam ediyordu. "Sıhhatler olsun," dedi. Kafamı sallamakla yetindim. Boğazını temizledi. "Okan yazdı. Bugün görüşemeyeceğimizi, işi çıktığını söylemiş. Eğer benimle bir işin yoksa dışarıdaki işlerimi halletmek için mahalleden uzaklaşacağım."

Dediğini kale almadan, sorunun cevabını bilmeme rağmen, "Aramadılar mı?" diye sordum, Martaval'dan bahsederek.

Birkaç saniye bekledi. "Aramadılar," dedi. Bakmasam da bana doğru eğildiğini hissettim. "Ne söylediğimi duymadın mı? Dışarı çıkacağım. Senin için bir mahsuru var mı?" diye sorusunu yineledi.

Parmaklarım klavyede hızla hareket ederken, "Hayır," dedim. E-postalara odaklanamayıp boş bir sayfa açmıştım. Umarım boş ekrana alakasız şeyler yazdığımı anlamazdı. Dün neler yediğimden tutun da en

sevdiğim şehirlere kadar rastgele bir şeyler yazıyor olmam pek de mantıklı sayılmazdı çünkü. Hem nereye gidecekti ki bu arıza? "Ama akademi için sorun olabilir. Görevdeyiz sonuçta," deyip ağzını aradım.

Çakmağının sesini duydum, sonra da sigarasından derin bir nefes alışını. "Haberleri olmayacak," dedi net bir sesle. Cümlede gizli bir *sen söylemezsen tabii* iması vardı.

Fakat bunun garantisi olmazdı. Görevdeyken riske girip nereye gideceğini öğrenmezsem her an her şeyi yapabilirdim. Bana güvenmesindi.

Başka bir ekran açıp bu sefer sevdiğim yemeklerin listesini yapmaya başladım. Bu bayağı kısa sürecek gibiydi. *Arza'nın yaptığı yemekler.* Liste bu kadardı. Bir süredir başka bir şey yemediğimden olsa gerek, onun yaptıkları dışında aklıma başka bir yemek gelmemişti.

"Ne belli?" dedim güler gibi. "Benim söylemeyeceğimin garantisini veriyor musun?" derken hâlâ ona bakmıyordum ama kaşlarını çattığına emindim.

"Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Benden gizli saklın olduğu için olabilir," dedim. Kafamı kaldırıp ona baktığımda hayretle bana baktığını gördüm. Aksini iddia ederse onunla büyük bir sıkıntım var demekti. "Hani bir elma vardı. Ben bir yarısıydım sen de içindeki kurt."

Dudakları bir parça aralandı. "Efendim?" dedi çatık kaşlarıyla.

Geçiştirir gibi elimi salladım. Bir de ona bunu açıklayamazdım. "Nereye gideceksin? Neyse, söyleme. Ben de seninle geliyorum. Ne yapıyorsan beni de etkileyecek bir şey olduğu belli. Kendimi riske atamam," deyip kollarımı göğsümde bağladım.

Bu *sakın reddetme* demekti. Gözlerimdeki inadı görebilen biri olduğundan bunu yapmamasını önerirdim.

Sigarası elinde, kalakaldı. "Seni tehlikeye atacak bir şey yapmam, benli. Neden böyle düşündüğünü anlamış değilim," deyip arkasına yaslanarak rahat bir pozisyonda geçti. Söylediğime içerlemiş gibi duruyordu. "İstersen gelebilirsin. Kendini koruyamayacak bir kadın değilsin sonuçta. Sadece sıkılırsın çünkü yanımda oturmana izin veremem." Yüzüne çarpık bir gülümseme yerleşti. "Ama ilk içkin benden," deyip pervasız bir şekilde göz kırptı.

Tepkisiz bir şekilde durdum ama nereye gideceğimizi bilmediğim için içim içimi yiyordu. Bilgisayarı kucağımdan çektim. "Ne giymem gerek?" diye sordum.

Omuz silkti. "Ne istersen," dedi umursamazca. Kaşlarım havalandı, *öyle mi* der gibi. Mahallede olmayacak bile olsak çıkarken bizi birilerinin göreceği aşikârdı. Bu yüzden istesem bile giyemeyeceğim şeyler vardı. Bunu o da biliyordu. "Ama..." dedi sigarasının dumanını dışarı savurup. Gözleri uzun sayılabilecek bir süre boyunca yüzümde oyalandı. "Motorumla gideceğiz. Üşütmeyeceğin şeyler giy."

Kafamı belli belirsiz salladım. Saçlarımı kurutmak için banyoya yürüdüğümde, arkamdan baktığını biliyordum. Bu tavrıma anlam veremiyor olabilirdi. İnanın ben de veremiyordum. Dengemi şaşırmış gibiydim.

Onun yüzünden. Ya da ikizler burcu olduğum için de olabilir. Belki de ondan hoşlandığımı kendime itiraf edemiyorum diye. Ya da belki de ben buyumdur.

Saçlarımı kurutup odama geçtim. Hem akademiyle görüşeceğimizden hem de dışarı çıkacağımızdan hazırlanmaya başladım. Aslında hiç gidesim yoktu. Sırf onu rahatsız etmek için gitmek istiyordum. Bir de nereye gideceğini merak ettiğimden. İçkiden söz ettiğine ve ne giydiğim önemli olmadığına göre bar tarzı bir yere gidecek olmalıydık. Ama neden *yanıma oturmana izin vermem* demişti, bilmiyordum. Sanki onunla oturmaya çok meraklıymışım gibi.

Yüksek bel siyah bir pantolon ve askılı, göğüs dekolteli bir crop giydim. Ama bu şekilde mahalleye çıkamayacağım için üzerime ceket alıp önümü kapatacaktım. Hem motorun üstünde de üşümemiş olurdum. Saçlarımı ensemde topladım ve şeftali tonlarında bir makyaj yaptım. Kıyafetim yaz aylarına yakışmasa da makyajım tam olmuştu. Keyfim biraz olsun yerine gelmişti.

İçeriden, "Arıyorlar," diye seslendi. Kendime son bir kez baktım. "Gelecek misin? Ona göre cevap vereceğim?"

Odadan çıkarken, "Geliyorum," diye cevap verdim. Arza bilgisayarını masanın üstüne koymuş ve sandalyeye oturmuştu. Ciddi görünüyordu. Çenesi gergin, kaşları çatıktı. Ekranda göreceği yüzleri sevmediğini bildiğimden bu hâli normal geliyordu. Yanındaki sandalyeyi benim için çekip kaşlarıyla işaret ettiğinde yanına oturdum. Derin bir nefes verdim. "Açabilirsin."

Aramayı yanıtladığında karşımıza ilk çıkan kişi Şanzel'di. O da bizim gibi beyaz bir duvarın önünde oturuyordu. Bizi fark edince kafasıyla saygılı bir selam verdi. Aynı şekilde karşılık verdiğimiz sırada ekranda beliren Barbar, hepimizin olduğumuz yerde dikleşmesine neden oldu.

Barbar üçümüzü hızlıca süzdü. "İyi akşamlar," dedi otoriter bir sesle. Onu özlemiştim. Göreve başladığımızdan beri onu ilk defa görüyordum. Zayıflamış gibiydi. Bir kere bile kırışık görmediğim gömleklerinden birini giymişti. O kusursuz tıraşı yine gözler önündeydi. Karizmatikti, her zamanki gibi. "Bugün sadece ben varım. Onların acil bir işi çıktığı için görüşmeye katılamayacaklar," deyip önündeki belgeleri düzeltti.

Bu görüşmelerin hepsi kaydedildiği için Barbar'ın bizimle soğuk konuşması çok normaldi. Bu yüzden yadırgamıyordum ama içten içe böyle konuştuğu zamanlarda üzülüyordum. Sanki normalde aşırı sıcak konuşuyormuş gibi.

Odasındaydı. Ellerini masanın üstünde birleştirdi. Gözleri yüzlerimizde dolaştı. Onun da bizi özlediğini biliyordum. Bunu söylemese de, göstermese de biliyordum. Nasılız diye yüzlerimizi incelemesinden belli oluyordu bu.

Boğazını temizledi. "Seninle başlayalım, Çelik. Raporlarında da okuduk ama bize hangi noktada olduğunu özetle," dediği kişi Şanzel'di. Soyadı Çelik olduğu için öyle hitap ediyordu.

Şanzel onu ilk defa bu kadar ciddi gördüğüm hâliyle konuşmaya başladığında, dikkatle dinlemeye başladım. "En son raporumda da bahsettiğim gibi Hacer Bal'ın geçmişte cinsel şiddete maruz kaldığını öğrendim. Maktul Hakkı Arıkan'la ilişkiye girip girmediğimi konusunda bir bilgiye şimdilik sahip değilim. Bana kendini o kadar yakın hissetmiyor. Ama korktuğu bir şeyler olduğu ve kendini korumaya çalıştığı ortada." Önünde raporları duruyor olacak ki onlara bir bakış attı. "Şimdiye kadar tahmin ettiğimiz üzere birden fazla olan katillerden biri olmaya müsait. Yaşadıklarını atlatamamış ve ona şiddet gösterenlere karşı büyük bir nefreti var."

Barbar dikkatle dinledikten sonra, "Cinayete ortak olabilecek biriyle bir iletişimi var mı?" diye sordu.

"Hem evet hem hayır," dedi Şanzel. "Mahalleli onu pek sevmiyor. Eski yaşantısı yüzünden ona karşı büyük bir ön yargı var. Ama birkaç ay önce, ki bu cinayet zamanına tekabül ediyor, yavaş yavaş aralarına girmeye başlamış. Bu sebeple birkaç kişi var."

Tekdüze bir sesle, "İsimleri?" diye sordu Barbar.

Şanzel, "Okan Ölmez, Perihan Keskin, Selçuk Şengül," dedi. Bunların Hacer'le ne gibi bir ilgisi olabilirdi ki? Onları hiç konuşurken görmemiştim. "Hepsi birbirinden alakasız kişiler. Eğer bir ortak noktaları varsa, bu Hakkı Arıkan'dan başkası olamaz," dedi kendinden emin bir sesle.

Barbar kafasını sallayarak not aldıktan sonra gözlüğünü düzeltti. "Eklemek istediğin bir şey var mı?"

Şanzel net bir sesle, "Yok, amirim," dedi.

Sıra bize gelmişti. Yerimde kıpırdandım. Arza'yla aramızda kim rapor verecek diye bir konuşma geçmemişti. Bu yüzden ona bir bakış attım. Barbar'ın görmeyeceği bir şekilde eliyle *buyur* der gibi işaret yaptı. Sözü bana bırakmıştı.

"Sıra sizde," diyen Barbar'ın sesi metal gibiydi. Benim söze gireceğimi anlamış olacak ki, "Başla, Tamay," dedi.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Dün akşamki raporumuzda belirttiğimiz üzere her şeyin Simge Sülün'ün başına gelen olayla başladığını düşünüyoruz. Arkadaşı Burcu Kuyu'ya okulda tacize uğradığına dair söylediği olay asılsız çıktı. Neyi ve kimi koruduğunu henüz bilemiyoruz ama konunun odak noktası Sülün ailesi. Seyfullah Kuyu'nun eski nişanlısı olan Gamze Sülün ile ayrılması, mahalleyi terk etmesi de bu olaya bağlanıyor. Bunu, Gamze Sülün'ün *fedakârlık* diye kendini avutmasıyla da rahatça görebiliriz."

Barbar gözünü bile kırpmadan beni dinledi. "Şüphelileriniz kimler?" diye sordu. *Sadede gel* dememin yoluydu bu.

"Cinayet ile ilgisini tam olarak bilemesek de Simge Sülün'ün başına gelenlerle ilgisi olan herkesin cinayetle de ilgisi olduğunu düşünüyoruz. Yani raporumuzdaki herkes," diye cevap verdim.

Barbar'ın dudağı saniyelik de olsa yukarı kıvrılır gibi oldu. "Tüm mahalleyi suçlu sayacak olsaydık sizi oraya göndermek gibi bir işe kalkışmazdık. Haftalardır bulabildikleriniz bunlar mı?"

Hızlıca olayın içine girip katili elimizi koyduğumuz gibi bulmamızı istediğini anlıyordum. Bizi bunun için eğitmişti. Ama bu iş sandığı kadar kolay olsaydı polisler olayı çoktan çözmüş olurdu. Bunu bilse de bize olan beklentisi fazlaydı.

Arza, "Birilerinin birbirini koruduğu ortada. Bu yüzden katilleri bulmak daha da zorlaşıyor," diye söze başladı. "Okan Ölmez, Ahmet Haluk, Selçuk Şengül birbirinden alakasız üç kişi. Ama üçünün de gizlediği bir şeyler var. Onların ne için bir araya geldiğini bulabilmemiz gerekiyor. Takdir edersiniz ki bunun için de onların bize güvenmesi ve doğal olarak da zaman gerekiyor," dedi hafif agresif bir tutumla.

Barbar keşke seni cezalandırsa da rahatlasam be adam.

Barbar, Arza'nın yükselişiyle kaşlarını çatsa da kızmadı. "Üsttekilerin bu işe ne kadar önem verdiğini hatırlatayım. Bu olayı çözememe gibi

bir durumunuz olamaz. Bu yüzden normalde olduğunuzdan dikkatli ve hızlı olmanız gerekiyor. Kimin kiminle ne yaptığını bulmanız gerekiyorsa acele edin. Bazen sonuca ulaşmak yetmez." İçimden tamamladım klasik cümlesini: *"Sonuca ne kadar sürede ulaştığın da önemlidir."*

Bize sorduğu her bir sorunun cevabı raporlarda yazıyordu. Bu görüşmenin amacı bizi aceleye getirmekti. Zamanımızın kısıtlı olduğunu hatırlatıyorlardı yani. Hakkı Arıkan cinayeti bekletilecek bir dosya değildi onlar için.

Ama bilmeliydiler ki mahalledeki herkes bir şekilde birbiriyle bağlantılıydı ve onlarca düğüm vardı. Simge, Gamze, Seyfullah, Okan, Selçuk, Burcu, Hacer, Ahmet Haluk, Şakir ve bunlarla bağlantılı olan onlarca kişi vardı. Onları itham etmeden önce hepsinin cinayet işleyebilmesi için bir nedeni olduğuna emin olmalıydık. Çünkü bu basit bir cinayet değildi. Ortada katil değil, katiller ve planlanmış bir cinayet vardı. Bunu yapanlar, ağırlaştırılmış müebbet cezasına çarptırılacak ve ömürlerini hapishanede tamamlayacaktı. Onların kaderi ise bizim elimizdeydi. Bu yüzden suçlamamız eksiksiz olmalıydı.

Barbar son bir kez notlarına baktı. Konuşmayı kısa kesmek istediğini gözlerinden anlayabiliyordum. Bunun nedeni kaydediliyor olmamızdı, bunu bilecek kadar onu tanıyordum. "Başka söyleyecek bir şeyiniz yoksa..." deyip ekrana baktı. Bizi hızlıca süzdü. "İyi akşamlar."

Üçümüz aynı anda, "İyi akşamlar, amirim," dediğimizde, görüşmeyi sonlandırdı.

Bazı insanları hayatınızdayken tanırdınız, bazılarını ayrıldığınızda. Arza yaşarken tanınacak biriydi ama o kadar kapalıydı ki onu hayatım boyunca tanıyacağımı düşünmüyordum.

Görüşmeden sonra evden çıkmıştık. Arza'nın arayıp çağırdığı, korsan olduğunu düşündüğüm bir taksiye binmiştik. Şoförü tanıyordu. Nereye gittiğimizi kimsenin bilmesini istemediği aşikârdı. İkimiz de evden çıktığımızdan beri tek kelime etmediğimiz için ona nereye gidiyoruz diye sormamıştım. İlk rotamız motorunu nereye bıraktıysa orası olmalıydı.

Neden motorla gittiğimizi de bilmiyordum. Taksiyle istediği yere gidemiyorduk sanki.

Yaklaşık bir saatlik bir yolculuktan sonra, "Sağda inelim biz," deyince taksici yavaşlayıp sağa doğru yanaştı. O ücreti öderken ben aşağı indim. Bir AVM'ye gelmiştik. Motorunu burada bırakmış olmalıydı.

Kendisi de taksiden inince kafasıyla AVM'yi işaret etti. "Buradan," dediğinde onu takip etmeye başladım.

Simsiyah giyinmişti. Siyah bir kot, siyah tişört, siyah bir ayakkabı ve en önemlisi kulağındaki küpeyle uyumlu olan siyah deri bir ceket. Tam Arza gibi olmuştu. Düzeltmem gerek. Tam bir *arıza* gibi olmuştu. Yani serseri.

Direkt olarak otoparka girdiğimizde rüzgâr esiyordu. Üşüdüğümü fark ederek, takside çıkardığım deri ceketimi yeniden giydim. Onun aksine benim ceketim kan kırmızısıydı.

İlk defa motora binmeyecektim. Birkaç defa binme imkânım olmuştu ama hepsinde kendim kullanmıştım. Şimdi başkasının kullandığı bir motorla gidecek olmak beni ürkütmüyordu. Çünkü bu başkası, Arza'ydı. Neden bilmiyorum, onun bizi tehlikeye atacak bir şey yapacağını düşünmüyordum. Bir de onu kullanırken görmüştüm. Gayet iyi ve dikkatli kullanıyordu.

En aşağı kata indiğimizde adımlarına yetişmek için biraz hızlanmam gerekmişti. Uzun boyundan dolayı bir adımıyla bayağı yol katediyordu. Birkaç dakika sonra motorunun yanına varmıştık. Cebinden anahtarı çıkarırken motoruna özlemle bakmaya başladı. Dudaklarım kıvrıldı. Uzun zamandır görmediği bir arkadaşına bakıyor gibiydi.

Bana doğru yandan bir bakış attı. Heyecanlı göründüğünü söyleyebilirdim. Motoruyla buluşmanın sevinci sarmıştı yüzünü. Bunu gizlemeden, "Hazır mısın?" diye sordu. Arka taraftan kaskını çıkarıp bana uzattı. "Tak bunu."

Canıma kıymet verdiğim için kaskı elinden aldım. Saçlarım toplu olduğu için rahatlıkla kafamdan geçirdikten sonra bandı da taktım. Biraz büyük olsa da sıkıntı etmedim. Önemli olan beni koruyacak olmasaydı.

Arza bu süreçte beni izleyip doğru yaptığıma kanaat getirdikten sonra bacağını motorun üstünden geçirerek rahat bir şekilde oturdu. Yaptığına anlam veremeyerek şaşkınca, "Sen kask takmayacak mısın?" diye sordum. Kasktan dolayı sesim boğuk çıkmıştı.

Motorun üst kısmını narin bir şekilde okşadığında karnım içeri doğru çekildi. Onun herhangi bir şeye olan sevgisini gördüğümde hissettiğim gibi oldum yine. Parmaklarını ibrelerin olduğu yerlerde yavaşça gezdirdi. Neredeyse eğilip öpeceğini düşündüğüm anda kafasını bana çevirmeden, "Başka kaskım yok," dedi, *elden bir şey gelmez* der gibi. "Hadi atla," deyip arkasını gösterdi.

Kasktan dolayı ağzımın açık olduğunu göremiyordu pek tabii. "Delirdin herhâlde. Bu şekilde kullanamazsın," diye itiraz ettim hemen. Kaskı çıkarmak için hareket ettiğimde bana engel oldu, iki elimi tek elinin arasına alıp sıkıca kavradı. Soğuk elleri içimi ürpertti. "Talan! Taksiyle gidelim. Saçmalama!" diye direttim.

Elimi hafifçe sıktı. "Uzak bir yere gitmeyeceğiz. Kendimi tehlikeye atacak şekilde sürmem. Şu an canı bana emanet olan sensin. Sen taktığına göre sorun yok," deyip elimi bıraktı, ceketimin fermuarını tuttu. Gözlerimin içine bakıyordu. Tenime değmemeye özen göstererek fermuarı boğazıma doğru çekti. Kendimi küçük bir kız çocuğu gibi hissettiğim anlarda, "Hasta olmanı istemeyiz," dedi.

Öylece durdum. Onu ikna edemeyeceğimi biliyordum. Onun buraya gelirken tek kaskı olduğunu bildiği gibi. *Pes* der gibi elimi sallayıp çantamı çapraz bir şekilde taktım. Omzundan destek alarak arkasına oturduğumda kafasını bana doğru çevirdi. Yakından ve profilden daha da kemikli duran yüzünün yolculuğumuzun sonunda da aynı şekilde görünmesini umdum.

"Dikkatli kullanacağım ama sen yine de sıkı tutun," dedi uyarıcı bir sesle. Boğazını temizledi. "Belime sarıl." Sarılmamı bekleyerek aynı şekilde durduğu için dediğini yaptım. Kollarımı beline sarıp ellerimi karnının üstünde birleştirdim. İlk defa sarılışımızın etkisinden olsa gerek, kalbim hızla atmaya başladı. Bir anda ellerimi tutup beni ileriye doğru çektiğinde ise onunla artık bir bütündüm. "Bana doğru sokulmazsan dengemi şaşırtırsın. İyice yaslan," dediğinde sesinde bir duygu belirtisi aradım ama yoktu.

Yüzümü sola doğru çevirip sırtına yasladıktan sonra ona doğru daha çok sokuldum. Bacaklarımın iç tarafı kalçasına değiyordu. Yaklaştığım için tüm vücudumu rahatlıkla hissediyor olmalıydı. Benim de onu hissedebildiğim gibi.

Duruşumdan emin olduğunda önüne döndü. Motoru çalıştırıp bir kere gaz verdi. Sağına soluna bakıp kimseyi göremeyince bir kere daha gaz verdi ve çok da hızlı sayılmayacak bir şekilde öne doğru atıldı. Otoparktan çıkana kadar belli bir hızla gitse de ana caddeye çıktığımızda hızı artmaya başlamıştı.

Bu hissi seviyordum. Motorun üstündeyken kendimi uçuyormuş gibi hissediyordum. Ama ilk defa kendimi başkasına bırakıp bu deneyimi yaşadığım için aynı zamanda da garip hissediyordum. İçim gıdıklanıyormuş

gibi. Kalbim tüm bedenimde atıyormuş gibi. Yaslandığım bedeni tek dayanağımmış gibi.

Ona daha da sıkı sarıldım. O korktuğumu düşünüyor olabilirdi ama ben ânın tadını çıkartıyordum. Canımı koruyordum sonuçta.

Daha da hızlanınca kafamı kaldırıp yüzümü ensesinin hizasına getirdim. Ben bu şekilde bile üşürken onun yüzü donuyor olmalıydı. "Yavaşla!" diye bağırdım. Hem kaskı yoktu hem de hasta olacaktı manyak. Sesimi duysun diye daha yüksek bir sesle tekrarladım: "Yavaşla!"

Önümüzdeki arabaya makas atarak dediğimin zıddını yaptı. Hatta kırmızı ışığa takılmamak için daha da hızlandı ve bu diğer yönden gelen arabaların uzun uzun kornoya basmasına neden oldu. Bu muydu dikkatli kullanma anlayışı?

Sinirlendiğimden mütevellit ceketinden olanak bulduğum şekilde karnını sıktım. Adamda yağ denen bir şey olmadığı için pek başarılı olamamıştım doğrusu. Hiddetli ve gür bir sesle, "Yapma!" diye bağırdı. Biraz da olsa yavaşladığı için başarılı olmuş sayılırdım. "Dikkatimi dağıtıyorsun!"

Bacaklarımı kasıp onu sıkıştırmaya çalıştım. "Hasta olan sen olacaksın. Yavaşlaman gerek! Sana bakacağımı sanıyorsan yanılıyorsun!"

Kahkahası, hızına ve kaskıma rağmen kulaklarıma doldu. "Hastalandığımda senin yaptığın çorbayı içsem daha çok hasta olurum!" dedi ve başka bir kırmızı ışıkta durmak zorunda kaldı. Ayaklarıyla destek alıp dengede durduktan sonra saçlarını karizmatik bir şekilde düzeltmeye başladı. "Hızlı gitmiyorum. 80'in üstüne çıkmadım. Ama motorun üstündeyken bu hız adamı hasta eder, haklısın."

Kollarımı bedeninden çekip yan taraftan tutundum. "O zaman yavaş kullanmaya ne dersin?"

"Kolay kolay hasta olmam," dedi bilmiş bir sesle. Işığın saniyesine baktı. Emreder gibi, "Sarıl," dedi, belini işaret etti. Gibisi fazlaydı. O yüzden hareket etmeden durdum. Bıkkın bir sesle, "Sarılır mısın lütfen?" dedi. Uzatmayıp sarıldığımda beni yine biraz daha kendine çekti. "Sanki kendimiz için istiyoruz..."

Öne doğru eğik durduğu için tamamen sırtına doğru eğilmiştim. Sıkıca, bırakmak istemez gibi sarılıyordum. İnce bir beli vardı. O yüzden kollarım rahatlıkla beline dolanabiliyordu.

Normalde akıp giden yolu izlerdim. İstanbul şu an ışıl ışıldı. Ama ona sarılmanın etkisiyle gözlerimi kapatıp kendimi onun bedenine bırakmıştım.

Kısa bir süre sonra bir yerde durduğunda gözlerimi araladım. İnmemi beklediği için omzundan tutunup yavaşça indim.

Bir sokak ortasında durmuştuk. Kaskı çıkarıp ona uzatırken, merakla, "Nereye geldik?" diye sordum. Kaşlarımı kaldırdım. "Yoksa beni başından atıp başka bir yere mi gideceksin?"

Şakamı ciddiye alarak, "Böyle bir şey yapmam," dedi. Bir de *saçmalama* der gibi bakmıştı. Kaskı alıp arkaya yerleştirdikten sonra burnunu çekti. Zaten gözleri ve burnu kızarmıştı. Gerçekten hasta olacak gibi duruyordu. Kendimi suçlu hissetmeye başlamıştım. "Arkada bir tane bar var. Orada birileriyle buluşacağım ama yanımda seninle görülemem. Ayrı ayrı girmemiz lazım." Ceketimi işaret etti. İtiraz kabul etmez bir sesle, "Onu çıkar," dedi. *Niye* der gibi baktım. "Dikkat çekiyorsun."

Son dediğine cevap vermeden, "Neden benimle görülemezsin?" diye sordum.

Gözlerini kıstı. "Şimdi burada sana bunu mu açıklayayım?" Kafamı *evet* der gibi salladım. Aceleyle, "Başka zaman," deyip yeniden ceketi işaret etti. Uzatmadan, çıkarıp ona verdim. Onu da küçük bagaja koydu. Kararsız bir şekilde, "Böyle daha mı şey oldu?" diye sorunca kaşlarımı çattım.

"Ne oldu?"

Dudaklarını ıslattı. Memnuniyetsiz bir ifadeyle, "Dikkat çekiyorsun," dediğinde kollarımı göğsümde bağlayıp ona dik dik baktım. "İstediğini giy diyen ağzımı..." diye homurdandı. Gözlerime baktığında, bakışındaki ifadeyi gördüm. Başka çaresi olmadığını bilerek konuyu değiştirdi. "Beni görebileceğin bir konumda olacağım ama gözünü dikip bakmaman gerekriğini biliyorsun zaten."

"Çocuk olmadığımı, hatta senden bir sene daha deneyimli olduğumu biliyorsun zaten."

Kaşları çatıldı. "Biliyorum," dedi sadece. Gitmeden önce bana son bir kez baktı. "Her ne olursa olsun ortaya atılma. Hiçbir şekilde bir olaya karışma." Dikiz aynasından ona ters ters baktığımı görüp ekledi: "Lütfen!"

Olabildiğince az ses çıkartarak gidişini izlerken, içimden *seni yola getireceğim* diye geçirdim. *Seni avucuma almadan durmayacağım, Talan!*

Söylediği bara doğru yürümeye başladım. Duymaya başladığım seslerden, doğru yolda olduğumu anladım. Köşeyi döndüğümde kalabalık bir grubun içeri girmek için beklediğini gördüm. Ama bunların

çoğu yanında kadın olmayan erkeklerdi ve dışarıdan elit görünen böyle mekânlara bu gibi tipler pek alınmazdı.

Sıraya girip, içeri girmek için beklemeye başladığımda, Arza motoruyla mekânın önünde durdu. Yavaşça motorundan inip anahtarı valeye verdikten sonra sıra beklemeden direkt içeri girdi. Ona kapıyı açan korumanın dudaklarını okuduğumda, "Hoş geldiniz, Arza Bey," dediğini anladım. Bana dönüp bakmamıştı bile. Allah'tan erkekler sıradan çıkınca az kişi kalmıştı da sıra bana gelmişti.

Uzun boylu, iri yarı koruma gözlerini yüzüme dikip, "Kimlik lütfen," dediğinde ona şaşkınca baktım.

"Oradan bakınca 18 yaşından küçük mü duruyorum?"

Reddeder gibi, kafasını salladı. "Buradan bakınca gayet güzel duruyorsunuz ama kimlik rutin kontrol," dediğinde kimliği uzattım. Baktı ve "Yaşınızdan küçük gösteriyorsunuz, Azra Hanım," diyerek kapıyı açtı. Tüm dişlerini göstererek sırıttı. "Buyurun. İyi eğlenceler."

Kimliğimi alıp, "Teşekkürler," diyerek içeri girdim. Böyle yerlerdeki korumaların gereksiz bir öz güveni oluyordu. Her kadının onlara bakacağını sanıyorlardı. Bu yüzden aldırış etmeden kendimi yüksek sesli müziğe bıraktım.

Çoğunlukla kırmızı ve siyah tonlarının hâkim olduğu mekânda oldukça fazla loca vardı. Ben tek başıma olduğum için bar kısmına doğru geçerken bir yandan da Arza nerede diye bakınıyordum. Gözlerim yukarıdaki localardaydı. Kiminle görüşecekse oralar gayet iyi bir tercih olurdu. Hem gözden uzak hem sessiz hem de herkesi görebileceği yer, localardı. Eminim paşam oralardan birindeydi.

Bar taburesine oturduğumda barmaid kız bana bakıp kocaman gülümsedi. "Hoş geldiniz. Ne alırdınız?" diye tatlı bir sesle sordu. 20'li yaşlarda, sarışın, güzel gülümsemesi olan bir kızdı.

Onun gibi gülümseyerek, "Sex on the Beach," dedim. Çantamı tezgâhın üstüne bıraktım. "Varsa kavun likörü katarsanız sevinirim," dediğimde barmaid kafasını *tabii* der gibi sallayarak kokteyli hazırlamaya başladı.

Taburede dönüp bakışlarımı etrafta gezdirmeye devam ettim. İnsanlar orta kısımda şarkılara eşlik ederek oynuyordu. İyi bir mekân olduğu için tekinsiz tip sayısı yok denecek kadar azdı. Çoğunlukla elit kesimin takıldığı, siyasilerin çocuklarının fink attığı bir yerdi. Pek olay olmazdı ama olduğunda da büyük sükse yaratırdı.

Gözlerim yukarı kısımlarına döndüğünde Arza'nın keskin gözleriyle karşılaştım. Dikkatle beni izliyordu. Bakışlarında beni ilk defa görüyormuş gibi bir ifade vardı. Arkasına yaslanmış, oturuyordu. Elinde viski olduğunu tahmin ettiğim içkisi vardı. Sanki buranın sahibi gibi olan oturuşu locada oturanların arasında dikkat çekiyordu. Kollarını iki yana açarak koltuğun kenarlarına koymuştu. Çehresindeki ifade gergin ve tekinsiz görünüyordu. Farklı biri gibiydi.

Gerçek *arıza* bu olmalıydı.

Hemen locasında kimler var diye bakınmak için gözlerimi ondan çektim. Onunla beraber dört tane adam vardı. Adamların üçü de ortalama 30-35 yaşlarındaydılar. Üstlerinde takım elbise vardı ve ensesi kalın oldukları belliydi. Bu gibi tipler bir çıkarları yoksa kimseyle konuşmazdı. Arızanın bir şeyin peşinde olduğu kesinleşmişti.

Arza bakışlarını benden çekince ben de önüme döndüm. Dikkat çekmek istemezdim. Barmaid kızın uzattığı kokteylimi alarak insanları izlemeye başladım. Ama bu sefer onları okumaya çalışmıyordum. Sadece izliyordum. Bakıyor ama görmemeye çalışıyordum.

Birkaç dakika boyunca kollarımı masaya dayayıp kalabalığı izlemeye başladım. Yarısına geldiğim kokteylim ağzımı mayıştırdığı için çerez tabağı söyledim, onu atıştırarak içmeye devam ettim. Arada Arza'ya baksam da ne konuştuğunu anlayamadığım ve hâlâ aynı adamlarla oturduğu için ona bakmaya son verdim. Onun bakışlarının ara ara bana değdiğini biliyordum ama bir şey yapmayıp uslu uslu oturduğum için sadece bakmakla yetiniyordu.

Biraz sonra, "Selam," diyen sese doğru kafamı yavaşça sağa çevirdim. Benimle yaşıt duran bir adamdı seslenen. Elini uzatıp, "Ben Barkın," dediğinde, *ee?* Der gibi baktım ona. "Yalnız olduğunu görünce tanışmak için geleyim dedim," diye rahatça konuşunca, burnumdan güler gibi bir ses çıkardım.

"Yemedim ama selam, Barkın," deyip elini sıktığımda, söylediğime aldırış etmeden gülümsedi. Barmaidden kendisine votka isteyip yanımdaki tabureye oturdu. Cılız bir vücudu vardı. Kolundaki iğne izlerinden uyuşturucu kullandığını anlayabiliyordum. Göz altları da bunu açıkça belli ediyordu. Sadece kullanıcı da değildi üstelik. Kendisinden başka insanları da zehirliyordu.

"İsmini söylemedin," dedi yüzümü incelerken. Yüksek sesli müzik onu etkilemiyormuş gibi rahatça konuşuyordu. Tabii alışıktı böyle

ortamlara. Bakışları bedenime ve göğüs dekolteme değdi. "Seni burada ilk defa görüyorum."

Kokteylimden bir yudum almadan önce, "Neden? Sen buranın müdavimi misin?" diye sordum.

Omuz silkti. "Buranın ve birkaç yerin. Hayalet gibiyimdir," dediğinde, *öyle mi* der gibi kaşlarımı kaldırdım.

"Benim kafam mı güzel yoksa bir hayaletle konuşacak kadar delirdim mi?" dediğimde, manasızca yüksek bir sesle kahkaha attı. Bu yüzden, yakınımızda olan birkaç kişinin bakışları bize döndü.

Bense, *dikkat çekme* diye beni uyaran Arza'ya baktım. Barkın'ın yüksek sesli kahkahası ona ulaşamazdı ama onun radarında olduğum için yanıma gelenleri görüyordu. Yüzü gergindi. Gözlerindeki ifadenin tek anlamı *dikkat et*'ti.

Barkın taburesini bana doğru yaklaştırdı. "Kafa dengi gibi duruyorsun. Neden yalnızsın?" diye sorunca bakışlarımı ona çevirip *sana ne* der gibi baktım. Bu tavrım onu güldürdü. "Muhabbet olsun diye soruyorum. Yanlış anlama." Önüme dönüp çerezlerden yemeye devam ettim. O kafa dengi gibi durmadığı için muhabbet edesim yoktu. Zaten amacı da benimle muhabbet etmek değildi. "İsmini öğrenemedim ama hâlâ."

Bir of çektim. "Ne yapacaksın?" dedim bıkkın bir sesle. "Zaten birazdan çantamdan cüzdanımı aşırırken öğrenmeyecek misin? Neden soruyorsun?!"

Gözleri irileşti. "Ne saçmalıyorsun?" dedi hızlıca. Dili dolanmıştı. Hatta kekelemişti. Taburesiyle beraber benden uzaklaştı. "Polis misin sen?"

Güler gibi oldum. "Uza, Barkın," dedim nefesimi sesli bir şekilde verip. "Bende sana cüzdanımı kaptıracak göz yok. Bana bulaşma ve uza," dediğimde, bana hayretler içerisinde baktı. "Hadi!" dediğimde apar topar yanımdan kalkmıştı.

Çoğu barda Barkın gibi tipler olurdu. Genelde pek sohbet etmezler, sarhoş ve zengin olan tiplere yaklaşarak değerli eşyalarını çalarlardı. Bar sahipleri de işin içinde olduğundan hırsızlık örtbas edilirdi. Hem bar sahibi kazanırdı hem de hırsız, win win olurdu.

Bana hayran hayran bakan barmenin yaka kartında *Gündüz* yazıyordu. Biraz önce bana içki veren barmaid gitmiş, o gelmişti. "Nereden anladınız?" dediğinde sırıttım. "Helal olsun. Dışarıdan öyle görünmüyordunuz."

Teessüf eder gibi baktım. "Aptal gibi mi görünüyorum?"

Kafasını sağa sola salladı. "Estağfurullah," dedi hızlıca. "Şimdiye kadar bir şeyi çalınmadan bu durumu fark edebilen birini görmemiştim. Şaşırdım, kusura bakmayın."

Yüksek sesli müzik yüzünden sesim ona ulaşsın isteyerek bağırarak, "Bakmadım," dedim. Göz kırptım. "Bana buzlu bir viski verirsen aramızda sorun kalmaz," deyip gülümsedim.

Kafasını eğip isteğimi gerçekleştirirken bana hayran hayran bakmaya devam etti. Zekâdan etkilenen erkek görmek güzeldi. Erkekler kendilerinden zeki kadın görmeye pek dayanamazdı. Biraz sonra içkimi verip işine döndüğünde ara ara bana baktığını görsem de ona bakmadım. Utangaç biri gibi duruyordu. Onu rahatsız etmek istemeyerek Arza'nın olduğu locayı izlemeye devam ettim.

Arza hararetli bir şekilde konuşuyordu. Her an yanında oturan adamın üstüne atlayacak gibi duruyordu. Elini kaldırıp adamın yüzüne doğru yaklaştırdı ama kendine hâkim olmuş olsa gerek, yumruk yaparak geri indirdi. Canını sıkan bir şeyler oluyordu ve ben ne konuştuklarını deli gibi merak ediyordum.

Biraz sonra korumalardan biri locaya çıktığında, Arza'nın bakışları adamı buldu. Arkasına yaslanarak içkisini içerken adamı dikkatle izlemeye başladı. Koruma, üçünden en heybetli duranın kulağına eğilip bir şey söyleyince adamın kaşları çatıldı. Bir şey söyleyip korumayı gönderdiğinde morali de bozulmuştu.

Bu sırada Arza'nın bakışları ânında beni buldu. Yüzünde sinirli bir ifade vardı. *Ne yaptın sen* der gibi bakıyordu. Konu Barkın'la yaşadığımız küçük olayla ilgili gibi durduğundan kuyruğumu sıkıştırıp bakışlarımı ondan çektim. *Dikkat çekme* demesi işe yaramamıştı. Yine de tatsızlık çıksın istemezdim.

Etrafı izlediğim, sarhoş insanların dans edişlerine bakarak güldüğüm dakikalardan sonra hâlâ aynı yerimde oturuyordum. Arza ise aynı adamlarla gergin bir konuşma içindeydi. Yanlarına bir adam daha gelmişti ama o diğerlerine göre biraz yaşça küçüktü. Ne konuştuklarını hâlâ anlayamamıştım.

Çantamı elime alıp, lavaboya gitmek için ayağa kalktım. En son içtiğim viskiden sonra patlamak üzereydim. Kendimi kabinin içine zor attım. Arza'yı izleyeceğim diye bu kadar sıkıştığımın farkına bile varamamıştım. Ellerimi yıkayıp rujumu tazeledikten sonra yerime dönmek için hareketlendim. Ama ileride gördüğüm şey, durmak zorunda kalmama neden oldu.

Barkın genç bir kızı köşeye sıkıştırmıştı ve onu öpmeye çalışıyordu. Sorun bu değildi çünkü kızın rızası olduğunu görebiliyordum. Flörtleşiyorlardı ama Barkın'ın eli rahat durmuyordu. Kızı belinden tutup kendine doğru çektikten sonra kızın sırtını duvara yasladı. Dudakları kıza ulaşacağı sırada kızın bileğindeki saati tek hareketiyle açtı ve kızın ruhu bile duymadan saati cebine attı.

Normal biri olsam bunu umursamadan yürüyüp gitmem gerekirdi. Ama ben normal değildim. Bir gönül davasından bahsetmiştim ya, onun için eğitildiğimden, yıllarca bu uğurda ilerlediğimden söz etmiştim. Şimdi arkamı dönüp gidersem o kadar emeğin, yılın hesabını nasıl verecektim? Mağdura yardım etmekti bana ilk öğretilen.

Derin bir nefes aldım. İçkiden dolayı tam odaklanamasam da kendimdeydim. Barkın'ın cebinden saati gizlice alıp ona çaktırmadan saati kıza ulaştırabilirdim. Bunu yapabilirdim.

Uzun koridorda ilerlemeye başladığımda onlar birbirine odaklandığı için benim varlığımı fark etmediler bile. İyice yaklaştım. Sarhoş numarası yapıp ayaklarımı birbirine doladım ve sağ omzumu Barkın'ın sırtına çarptım.

Hiddetle, "Ne oluyor lan?" dedi. Kızı bırakıp bana doğru döndüğünde, çarpmanın komik olduğunu düşünerek kahkaha atan beni gördü. Kaşları çatıldı. "Sen!" dedi küfür eder gibi. "Ne istiyorsun? Neden gülüyorsun?" dediğinde çoktan cebindeki saati aldığım için gülmem sahiciydi.

Ellerimi dizlerime koyarak kahkaha atmaya devam ettim. Yüzüne doğru bağırarak, "Çok içtim!" dedim. Elimi ona doğru uzattım. "Kaç tane var senden? Bir, iki üç?" deyince, elimi tutup sertçe itti.

"Senin ben!" diye homurdanıp kızın elinden tuttu. "Belanı benden bulma. Uzak dur!" diyerek yanımdan uzaklaştı, üst kata doğru kızla beraber yol aldı.

Arkalarından bakarken saati parmaklarımın arasında çevirdim. Saatin değeri en az yarım milyondu. Adi herif benim cüzdanımla boşuna vakit kaybetmişti. Bu saat ona yeter de artardı ama ne yazık ki artık bir saati yoktu. Bu gece buradan ayrıldığımda, dışarıda geçireceği günleri de sınırlı olacaktı.

Saati çantama koyduktan sonra kendime çekidüzen verip eski yerime geldim. Bar taburesine oturduğum anda gözlerimi locaya çevirdim. Arza'nın kızgın bakışları benim üzerimdeydi. Elinde tuttuğu telefonu

yanındakilere belli etmemeye çalışarak kaldırıp indirince hemen çantamdaki telefona uzandım.

Talan: Neredesin?

Talan: Biraz önce yerinde oturuyordun, bir anda nereye kayboldun?

Talan: Sana gözümün önünde dur demedim mi?!

Talan: Sakın bana Barkın itinin peşinden gittiğini söyleme. O şerefsiz barın sahibinin yardakçısı. Zaten sen onu yakalayınca gözleri üstüne çektin. Başka bir hareket yapayım deme!

Talan: Merak ediyorum. Eve mi gittin? İyi misin?

Talan: En azından görüldü at da iyi olduğunu bileyim.

Talan: Buradan kalkamıyorum. Cevap verecek misin? Aklımı yitirmemi mi istiyorsun?

Talan: İçki mi etkiledi seni? Çok içtin tabii. Kötü mü oldun? Yanına geleyim mi? Bir şey söyle Tamay!

Talan: Umarım iyisindir yoksa benden çekeceğin var!

Talan: Başımın belası, neredesin?

Şimdi bir yeni mesaj daha attı.

Talan: İyisin belli ama neden yüzünde bir işler karıştırmış gibi bir hâl var. Ne yaptın?

Kafamı kaldırmadan mesaj atıp gönderdim. Sona da dil çıkaran bir emoji eklemiştim.

İşimi.

Bu mesajdan sonra göz göze geldik. *Sana inanamıyorum* der gibi olan bakışlarına aldırmadan kendime bir içki daha söyledim. Salak Barkın, saati ondan aldığımı anladığı zaman biz çoktan buradan çıkmış olurduk. Korkacak bir şey yoktu.

"Buyurun," diyen barmene doğru dönüp, başımı ağrıtmaya başlayan saçımı açtım. Ellerimle saçlarımı havalandırırken biraz önce beni öven barmene bir bakış attım.

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?" diye sorduğumda, barmen başka bir müşteriye içkisini verip benim olduğum tarafa doğru geldi.

"Onun ne yaptığını anlayacak kadar," dedi. Barkın'dan bahsediyordu. Suratını ekşitti. "Benim beş ayımı almış olsa da bunu hiç anlamayanlar var. O kadar da salak değilim, ha?" deyip sırıttı.

İçkimden büyük bir yudum aldım. "Kendine haksızlık etme. İşinin ehli gibi görünüyordu," dediğimde kafasını *öyle* der gibi salladı. "Peki burada nasıl barınıyor? Sorun çıkartacak birine denk gelmedi mi hiç?"

Gündüz hiç beklemeden, "Arkası sağlam," diye cevap verdi. Sonra yanlış bir şey söylediğini düşünmüş olacak ki, "Başım belaya girmez, değil mi? Polis misiniz?" diye endişeyle sordu. Korktuğu polis değildi aslında. Barkın ve arkasındaki kişilerden korkuyordu.

Gülümsedim. "Girmez, korkma."

Bir şey demeden işine döndü ve ben yine sessizliğimle baş başa kaldım. Kendimle olmayı sevdiğim için bunu sorun yapmıyordum. Sadece taburede oturmak belimi ağrıtmaya başlamıştı. Arza'yla birbirimizi görebileceğimiz koltuklardan birine geçmeye karar verip ayaklandım. İnsanların arasından sıyrılarak koltuğa oturduğumda boğazımdan memnuniyet dolu bir ses çıktı. Ve hemen ardından bir öksürük sesi duydum. Kafamı sağa çevirdiğimde yan tarafımda oturan kadınla göz göze geldim. Bana bakarak bir daha öksürdü. Yüzüne çarpık bir gülümseme yerleşti.

"Bazı erkekler bu sesi duyabilmek için arsasını satıyor," dediğinde, alkolün de etkisiyle olsa gerek kısa bir kahkaha attım. O da güldü. "Duymuş olsalardı uzunca bir süre kulaklarından silinmezdi," deyip sigarasını küllükte söndürdü.

Rahat bir şekilde otururken, "İyi ki duymadılar o zaman," dedim.

30'larında duran kadının alkolik olduğunu ama bunu yenmek için tedavi aldığını kolundaki bileklikten anladım. Yorgun görünüyordu. Bir o kadar da bıkmış. Bana sahici bir gülümseme gönderdi. Yanına doğru gelen adama bakıp ayağa kalkarken gözlerini benden ayırmadı. Uyarıcı bir şekilde, "Gözün açık olsun," dedi ve onu bekleyen adamın koluna girerek yanımdan uzaklaştı.

Kendi kendime, "Benim gözüm hep açıktır," diye mırıldanarak kafamı koltuğun kolçağına yasladım.

Yavaş yavaş sıkılmaya başlıyordum. Arza yanımda olsaydı onunla uğraşırdım. Böyle boş boş durmak canımı sıkıyordu. Telefonumu çıkarıp haber okumaya başlamam yaşımın hareketi olmasa da başka yapacak bir şey bulamamıştım.

Biraz sonra, "Saatimi çalmışlar!" diye bağıran bir ses duyduğumda kaşlarım çatıldı. Barkın ne yaptığımın farkına varacak kadar akıllı değildi ama kız ondan akıllı çıkmıştı. Kız, "Saatim yok! Babam öldürür beni! Bir şey yap, Barkın!" diye bağırmaya devam ettiğinde müziğin sesi onun sesini bastıramamıştı.

İleride duran Barkın'ı inceledim. Gerçek gibi duran bir ilgiyle, "Sakin ol. Bulacağız, sakin ol," diyerek hafif çakırkeyif olan kızı belinden sıkıca tuttu. "Bana güven, ben halledeceğim," dedikten sonra yanına gelen

adama ilişti gözleri. Kıza çaktırmadan elini arka cebine atıp saati aradı. Aradı ama maalesef bulamadı. Bir anda deliye dönmüş gibi gözleri irileşti. Kızı koltuğa oturtup adama bir şeyler söylemeye başladı.

İşler kızışıyordu. Salak da olsa benim yaptığımı anlaması uzun sürmeyecekti. Bu yüzden hesabı ödemek için ayağa kalktım. Bir an önce uzaklaşmazsam birilerinin başı belaya girecekti. Yani Arza'nın. Çabucak hesabı öderken bir yandan da Arza'ya mesaj atıyordum. Habersiz gidersem onun dırdırıyla uğraşmam gerekecekti.

Ben çıkıyorum. Biraz hava alıp tavuk pilav yiyeceğim.

Sen yemezsin diye seni beklemiyorum. Çıktığın zaman haber verirsin.

Mesajı atıp dikkat çekmemeye çalışarak çıkışa doğru yürümeye başladım. Barkın ve adamları diğer tarafta oldukları için beni fark etmemişlerdi. Bu yüzden rahatlıkla dışarı çıkıp temiz havayı içime çektim. Hava soğumaya başlamıştı. Arza'nın aklına uyup ceketimi çıkardığım için üşüyordum. Sokak arasındaki pilavcının olduğu yere doğru yürürken içimden ona bildiğim tüm küfürleri ediyordum.

Pilavcının önü çok kalabalıktı. Bu yüzden onların dağılmasını bekleyene kadar karşıdaki büfeden sigara almaya karar verdim. Trafiğin yoğun olduğu caddeden karşıya geçip sigara alacağım sırada birinin bana seslendiğini duydum.

"Hey, sen!" dedi kalın bir erkek sesi. Durmadığım için bir daha seslendi. "Sana diyorum, bayan!"

Arkamı dönerken, "Bayan sensin!" diye dişlerimin arasından konuştum. Bana doğru koşan, kapının önünde bekleyen, sulanan korumaydı. Yanında Barkın ve üç kişiyle bana doğru geliyorlardı. Tahminimden daha hızlı davranmalarına sevinmeli miydim? En azından o kadar da salak değillerdi. Elimi belime koyup, "Efendim?" dedim, *ne var* der gibi.

Barkın öfkeli bir şekilde yanıma geldiğinde bana sormadan çantamı hışımla çekip aldı. Hiçbir tepki vermememe rağmen, "Ver şunu!" diye de bağırdı. Küçük çantamın içine bakıp, "Anlamayacağımı mı sandın?" dediğinde, ona *ne saçmalıyorsun* der gibi baktım. Parmağını bana doğru salladı. "Beni hafife alma! Sakın salağa yatma!"

"Ben hesabı ödedim!" dedim.

Barkın çantayı yere fırlattı. "Başlatma hesabına! Saat nerede?" dedi öfkeyle. Hızla yanıma gelip kolumu sertçe tuttu. "Sana saat nerede dedim?!"

Canım gerçekten yandığı için kısık bir sesle inledim. "Bir kere sorduğunda anlayabiliyorum! Saatten falan haberim yok benim. Delirdin mi?" deyip onu itmeye çalışır gibi yaptım.

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Sigarayla karışık alkol kokan nefesi yüzünden öğürdüm. Suratını buruşturdu. "Bana çarpıp aldığını anlamadım mı sanıyorsun? Sen çok mu akıllısın?" diye hiddetle sorup beni ileriye doğru savurdu. Tökezlediğim sırada, "Üstünü arayın!" dedi adamlara.

Sakin kalmaya çalışıyordum. Saati sokak arasında bir kapının kenarına bırakmıştım. Üstünü yerdeki çöplerle örtmüştüm. Barkın'ın anlayıp peşimden gelme ihtimalini hesaba katmıştım. Arza'yı arada bırakmak, sorun çıkartmak istemiyordum. Bu yüzden ellerimi havaya kaldırıp korumanın üstümü aramasına izin verdim.

"Saatten falan haberim yok benim! Daha saatine sahip çıkamayan bir adamın bana iftira atmasına izin vermem!" diye yüksek bir sesle konuştuğumda Barkın daha da sinirlendi. Yine kolumdan tutup aynı yeri daha da çok sıktı. "Bırak! Bırak dedim!" deyip debelendim.

Onu durdurabilirdim. Hatta buradaki dört tane adamın hepsini durdurabilirdim ama Arza'yı düşünüyordum. Bu yüzden canıma tak eden noktaya kadar dayanmaya çalışıp, kimliğimiz açığa çıkmasın diye uğraşmam gerekiyordu. Hem akademide de başımız ağrırdı. Görevdeyken bu olanlar hoş karşılanmazdı.

Koruma üstümde saati bulamayınca Barkın, "Yürü!" dedi beni çekiştirerek. "Bir de bana içeride anlat!" deyip beni bara doğru götürmeye başladı.

Olasılıkları düşündüm. Şu an onu durdursam, Arza gelmeden buradan uzaklaşsam belki onun başı yanmazdı. Bu adamlar beni aramak için uğraşırlardı ama bulmaları imkânsızdı. Bu yüzden denemeye değer olduğuna karar verip ilk hamlemi yaptım.

Kolumu geriye doğru atıp çevirdiğimde Barkın'ın kolu benden uzaklaştı. Tekrar tutmak için hamle yaptığından hızlı bir refleksle ondan birkaç adım uzağa gittim. "Bir daha deneyeyim deme!" dedim kolumu ovuşturarak. Hayvan herif çok da sert sıkmıştı.

Tahmin ettiği gibi biri çıktığımı anlayınca bakışları değişti. Daha da nefretle bakmaya başlayıp ellerini ceplerine koydu. "Küçük yılan," dedi dişlerinin arasından. Aklından bana yapacaklarını geçirdiğine emindim. "Saati senin aldığını biliyordum. Bana nerede olduğunu söylersen seni bırakırım. Söyle hadi. Saat nerede?"

Alaylı bir şekilde sırıttım. "Asıl sen basıp gidersen ben senin peşini bırakırım. Bence şansını fazla zorlama."

Yanında duran adamlar cesaretime şaşkınlıkla bakıyordu. Polis olduğumu düşündükleri için biraz olsun ürkmüşlerdi. Ama Barkın'ın kafasıyla beni işaret etmesiyle içlerinden en iri yarı olanı bana doğru hamle yaptı.

Bu hamleyi ustaca savuşturabilirdim. Hem nereden geleceğini biliyordum hem de öngörülebilirdi. Ama dikkatimi dağıtan, bana ilk defa adımla seslenen ve onu açığa çıkarmamak için uğraştığım adamın sesi, beni yerimde sendeletti. O, "Azra!" diye bağırıp bana doğru gelirken ben adamın yumruğundan geriye doğru kaçsam da tam olarak kurtulamamıştım. Yumruk az da olsa üst dudağıma değmişti. Kendime gelerek adamın kolunu ters çevirip ittiğimde adam ileriye doğru savrulsa da ben o darbeyi çoktan almıştım.

"Hasiktir!" dedim kolumla dudağımı kapatıp. Onlar Arza'nın bağırışı ve buraya doğru gelişiyle dursa da ben bana yumruk atan adama tekmemi savurmak için geriye doğru adımladım.

Yanıma gelen Arza, "Dur!" demeseydi işler belki de istediğim gibi gidebilirdi. Yanıma geldi. Burnundan soluyordu. Önce kanadığını hissettiğim dudağıma, sonra da gözlerime bakıp, "Sana rahat dur demedim mi?!" diye sesini yükseltti. Adamların ortasında onunla kavga etmemi istemiyorsa susmalıydı. Beni bileğimden tutup diğerlerine doğru döndü. Beni hafifçe arkasına aldı. "Benimle beraber!" dedi üstüne bastırarak. Barkın ona inanamıyormuş gibi baktı. "Bir kere daha ona dokunan olursa elini yerinde bulamaz!"

Şaşıran Barkın, "Patronun bundan haberi var mı?" dedi. Tüm keyfi kaçmış gibi görünüyordu. Onu aklıma yazdığımı bilse keyfi daha çok kaçardı. "Yanlış yapıyorsun, Arza! Beraberseniz senin de başın yanar. Patron bunu öğrenirse..."

Arza geçiştirir gibi, "Yoksa da öğrenir!" deyip kafasıyla *gidin* işareti yapın. "Uzayın lan! Yoksa yanlış nasıl yapılır o zaman görürsünüz. Siktirin gidin!"

Kanayan dudağıma parmaklarımı bastırıyordum. Barkın'a sırıtarak bakmam onun pek hoşuna gitmemiş olacak ki, "Kapatmana söyle, saatimi geri versin! Yoksa dudağı bu sefer kanamakla kalmayacak!" diye köpürdü.

Arza bileğimi bırakıp tamamen önüme geçmeden bana yandan *sakın ağzını açma* der gibi baktı. Barkın elbet bir gün benden belasını bulacağı için sessizce durmakla yetindim.

Arza, Barkın'a üstten üstten baktı. "Patronuna güveniyorsun, biliyorum ama senin o gevşek ağzını kırarım! Kapatma kimmiş görürsün!" diye gürlediğinde sokakta bize bakmayan o üç kişinin de bakışları bizi buldu. Parmağını ona öfkeyle bakan Barkın'a doğru salladı. "Saatine de başlatma şimdi! Siktir git! Belanı benden bulmak isteyeceğin son şey bile değil!"

Barkın ona çenesini sıkarak baktı. "Başına bela aldın, Arza!" dedi. Kafasını sağa sola salladı. *Bittin* der gibi bakıyordu. "Patron bunu affetmez."

Arza'nın daha da sinirlendiğini gerilen bedeninden anlıyordum. Her an onların üstüne atlamaya hazır bir kaplan gibiydi. "Senin o yaylanan ağzını kana bularım! Belanın tillahı benim lan! İki tane mahalle zibidisinden korkmuyorum!" diye hiddetle bağırdı. Yerdeki çantamı sinirle eline aldı. "Bir daha söylettirmeden siktir git, yoksa faaliyete geçeceğim!"

Barkın sadece bakmakla yetindi. Arza'ya gününü göstereceğini söyleyen bakışlar atıp yanındaki adamlarla beraber patronuna haber vermek için yanımızdan uzaklaştığında, arkasından bakarak sırıtmaya devam ediyordum.

Dudağımı tutarken, Arza'ya, "Yar sen belanın ta kendisi misin?" diye gülerek sordum. Ama gülerken dudağım acıdığı için biraz da sızlanmıştım.

Arza hiddetle bana doğru döndü. "Azra!" dedi dişlerini sıkarak. Sinirle, "Hâlâ mı ya? Hâlâ mı?!" diye söylendi. Eliyle ileriyi işaret etti. "Dudağın patlamış, hâlâ alay etme peşindesin. Yürü, düş önüme!" Gözlerim iri iri açıldı. Ya sabır çekip kafasını yukarı kaldırarak derin bir nefes verdi. Benden bıkmış gibi görünüyordu. "Haftalarımı senin yüzünden çöpe atmışken şu an benden kibarlık bekleme. Yürü!" dedi kükreyerek.

"Ben mi dedim gel işime karış diye!" deyip, durmadan akan kanı silmek için kolumu dudağıma sertçe bastırdım.

Ellerini beline koydu. "Ne yapsaydım? Sessizce seni mi izleseydim? Adım ne benim? Gavat mı?" deyip sinirle gözlerini kıstı. Kötü bir şey söylememek için zor duruyor gibiydi. Etrafa kısa bir bakış attı. "Herkes bize bakıyor. Herif birazdan adamlarını da gönderir zaten. Yolun ortasında dikilme de yürü."

Derin bir nefes verdim. "Motorla geldik, farkında mısın?"

"Motoru almama izin verirler mi sanıyorsun?" dedi kızarak. Donup kaldım. Motorunu gerçekten seviyordu ve sırf bu yüzden onu kaybetmiş olamazdı. "Hadi!" dedi bir daha. Ben ona bakmaya devam ederken ceketini hışımla çıkartıp omuzlarıma koydu. "Zaten üşüyorsun. Bu inat niye?!" diyerek belimden hafifçe itince, yürümek zorunda kaldım.

Hızlı ve öfkeli adımlarına yetişmeye çalışırken zorlanıyordum. Tatlı olduğuna inandığım bir sesle, "Motoru alırız," dedim ona doğru dönüp. O bana bakmadan keskin çenesiyle önüne bakıyordu. "Bir şekilde alırız. Onlara bırakmayız!"

Kafasını salladı *hıhı* der gibi. "Hayal dünyasında mı yaşıyorsun? Muhbiriz sadece, doğaüstü güçlerimiz yok. Onlarca adamla baş edemeyiz. Hem sabaha kalmadan parçalara ayırmış olurlar," deyip yoldan geçen taksiye el etti.

Omuzlarım düştü. "Arza," dedim taksi durmak üzereyken. Ona ismiyle seslenmemle bana yandan kısa bir bakış attı. "Böyle olacağını tahmin edemedim. Kusura bakma," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

Arka kapıyı açtı. "Edebilirdin," dedi sinirle karışık bir alayla. Dişlerini sıktığından çenesi kasılmıştı. "Ama..." deyip bir nefes verdi. Gözlerimdeki üzgün ifadeyi gördüğünden midir bilinmez, uzatmadı. "Neyse, burası yeri değil. Geç hadi," diyerek taksinin içini gösterdi.

Haklı olduğunu bilerek, dediğini yaptım. Ben bindikten sonra o da bindi ama ön tarafa oturdu. Evin yolunu tarif ettikten sonra birini aradı.

"Benim," dedi gergin bir sesle. "Bir şeyler öğrendim ama kesin bir şey yok... Hayır, onu öğrenme şansım kalmadı. Bir daha da öğrenemem... Nedenine nasılına başlayamam şimdi!" diye bağırdığında şoför benim gibi yerinde sıçardı. Arza profilden gördüğüm burnunun kemerini sıktı. "Sana değil sinirim. Kusura bakma lütfen. Arayacağım seni," dedi ve telefonu kapattı.

Ben salaklık falan etmemiştim. O dört tane adamı gayet rahat halledebileceğimi biliyordu. Bana güvenseydi şimdi motorunun üstünde olabilirdik. Ama neden beni savundun diye de onu suçlayamazdım işte. O da kendince doğru olanı yapmıştı.

Yol boyunca ikimiz de hiç konuşmadık. Sadece bir ara nöbetçi eczanenin önünde durmuştuk. O gidip elinde bir poşetle döndüğünde yolumuza devam etmiştik. Mahalleye geldiğimizde rollerimize büründük. Şimdi ise kapıyı açarken anahtara bile küfür ediyordu. Gerçekten sinirliydi. Bu yüzden direkt banyonun yolunu tutmamın mantıklı olacağını

düşündüm. Hem kan lekelerini temizlemem gerekiyordu hem de kimiz de yüksekken tartışırsak işler çığırından çıkabilirdi.

"Nereye?" dedi arkamdan. Gergin ve öfkeliydi. "Salona geç. Dudağına bakacağım."

Uzatmadım. Elindeki poşeti alıp kendim halledeceğimi söyleyebilirdim ama bunu da inat olarak görecekti. Bu yüzden uslu bir çocuk gibi yürüyerek koltuğa oturdum. Ceketini kenara koydum ve onu beklemeye başladım.

Poşetteki pamuğu, tentürdiyotu ve kremi çıkarıp eline aldı. "Yan otur," deyip kendisi de koltuğa oturdu. Yavaşça ona doğru döndüm. Dizimi kırarak tek bacağımı altıma alıp oturdum. Pamuğa tentürdiyot damlatıp gözlerini yüzüme diktiğinde onu izliyordum. Parmakları çeneme değince nefesimi tuttum. Pamuğu dudağıma değdirdiğinde canım yandığı için yüzümü hafifçe buruşturdum. Bunu görünce, "Gerçekten mi?" dedi sinirle.

"Ne gerçekten mi ya? Benim canım yok mu? Acıyamaz mı?" diye çemkirdim. Bu kadarı da normal değildi. İnsandım ben de, insan!

Çenemi hafifçe sıktı. "Onu mu diyorum?" dedi hiddetle. "Gerçekten başını belaya sokmak zorunda mıydın?" deyip pamuğu bir kere daha dokundurdu. Canımın acıdığını görmek için ifademi izledi. "Bak, ağzın yüzün yamulur böyle işte!" dedi kızgın bir şekilde.

"Başım belada falan değildi."

Konuşurken dudağım parmaklarına değiyordu. İğreniyor muydu acaba?

Çenemi yukarı doğru kaldırınca yüzlerimiz daha da yakınlaştı. "Çocuk musun sen? Karşında seni dövmek ve sonrasında başka şeyler yapmak için bekleyen dört tane adam varsa bu başın belada demektir." Nefesi burnuma çarptığı için içim gıdıklandı. Alkol ve sigara kokuyordu ama hâlâ onun güzel kokusunu almaya devam ediyordum. Ve ne gariptir ki midem bulanmıyordu. "Belada olman için orduyla mı savaşman gerek?"

"Karışmana gerek yoktu," diye direttim.

Sesli bir nefes verdi. "Uzaktan izlese miydim? Hatta bir tane de sigara yakıp kim kazanır diye iddia oynasaydım!" derken öfkesi katlanarak artıyordu.

"Benim üstüme oynardın, değil mi?"

Söylediğime güldü. Ama biraz sinirle. Çenemi tutmaya devam ettiği için yüzümü biraz daha kendine doğru çekti. Boğuk, iç gıdıklayıcı bir sesle, "Başıma bela mısın sen?" dedi.

Bu kadar yakın olduğundan mütevellit birazdan ona bela olmaya çok yakındım. Alkollü olduğumu hesaba katarak benden uzak durmalıydı. Ama o aksi gibi daha da yakınlaşıyordu.

Dudağım izin verdikçe güldüm. "Yâr, ben belanın ta kendisiyim!"

Bu sefer sinirle gülmedi ama siniri bozulmuş bir gülüş döküldü dudaklarından. Pamuğu birkaç kere daha dudaklarıma bastırdı. Elini çenemden çekip işaret parmağının ucuna biraz krem aldı. "Bunu günde en az üç defa sür. Hem iyileşmesini sağlıyor hem de iz kalmasına engel oluyor," deyip soğuk kremi yaranın üstüne sürmeye başladı.

Kafamı sağa doğru yatırıp, "Sen çok dayak yedin herhâlde. Bilgilisin..." diye alay ettim.

O da kafasını sola doğru yatırıp gözlerime baktı. "Dayak yemeden dayak atmayı öğrenemezsin," dedi bilmiş bir sesle. Kremi dikkatle sürmeye devam ettiğinden gözleri dudağıma odaklıydı. "Mahalleden biri sorarsa ne diyeceğimiz hiç umurunda değil. Gerçekten düşüncesizce hareket ettin," diye azarladı beni.

Alkolün etkisi hâlâ geçmemiş olacak ki her şeyi alaya alasım vardı. "Abim dövdü derim," deyince eli havada öylece durdu.

Gözlerime bakıp ciddi bir şekilde, "Saçmalama," dedi. "Rol gereği bile olsa insanların böyle bir şey yaptığımı düşünmesini istemem."

"Düştüm, derim," dedim boş vermiş bir sesle. Kremi sürdükten sonra elleri yüzümden çekildi. "Ya da kapı çarptı derim. Kazara telefonu yüzüme düşürdüm derim. Bulurum yani bir yalan."

İğneleyerek, "Ona ne şüphe," dedi.

Dudağım sızlıyordu ama buna odaklanamıyordum. Çünkü hâlâ çok yakınımdaydı. Bana böylesine dikkatli bakması, bana gerçekten sinirliyken bile gözlerindeki o şefkatin silinmemesi, yakından aldığım kokusuyla zor duruyordum. Kremi falan boş veresim vardı. Alkol bende farklı hisler uyandırmaya başlamıştı.

Uzaklaştığında nefesim ciğerlerimden rahatlıkla dökülmeye başladı. Elindekileri yeniden poşete koydu. Kıvırdığı ayağını öne alıp düz bir şekilde oturdu. Cebinden sigarasını çıkarmak için bacağını öne doğru uzattı. "Başka bir yerinde bir şey var mı? Başını falan çarptın mı?" diye sesindeki ilgiyle sordu.

Cıkladım.

"Buna da şükür mü diyelim, ne diyelim?" dedi yine kızarak. Azarlama faslının yeniden başladığını anlayıp ayaklandım. "Kaç tabii, kaç. Neye sebep olduğunu bilmeden öylece çek git." Sigara tuttuğu elini bana doğru

uzattı. "Seni yanımda götürünce başıma gelecekleri bilmem gerekirdi. Hata bende!"

"Ben görevimi yaptım!" dedim yüksek bir sesle. "Böyle olacağını bilemezdim! Sen mesaj atmadan önce almıştım saati. Kusura bakma, geleceği göremiyorum!"

Bir anda ayağa kalkıp karşıma geçti. "Görevin halk kahramanı olmak değil! Kendine gereksiz işler bulma! Sadece sessizce oturup bekleyecektin. Bunu yapmak çok mu zordu?!"

"Ben yanında taşıdığın çanta mıyım da sessizce oturup bekleyecektim?!"

Dudakları bir parça aralandı. "Gelmek isteyen sendin!" dedi, söylediğime inanamıyormuş gibi. Yanından geçip gidecekken kolumu tutmasıyla acı içinde inledim. Ateşe dokunmuş gibi elini hemen çekti. "Ne oldu?" dedi biraz öncekine zıt bir şekilde yumuşak bir sesle. Kolumu kaldırıp baktı. Gördüğüyle kaşları çatıldı. "Şimdiden moraracağı belli. Nasıl oldu bu? Hangisi yaptı sana bunu?" dedi buz gibi bir sesle.

"Barkın koluma vatoz gibi yapıştığı için."

Gözlerini birkaç saniye yumup açtı. "İnanamıyorum ya! Gerçekten inanamıyorum! Buna nasıl müsaade ettin? Hani başın belada değildi?" Dudağımı ve kolumu işaret etti. "Dudağın patlar, kolun morarır. Daha ne olacaktı? Kafanı mı kıracaklardı?"

"Bir noktaya kadar sabredeyim dedim ama sonra..."

Elini kaldırarak beni susturdu. "Daha fazla sinirlenmeme neden olma. Zaten zor sabrediyorum. Gidip o herifin iflahını... Beni zorlama!"

Elimle ağzımı kapattım, kınar gibi baktım. "Ama senin ağzın bozuldu. Durmadan küfretmeye başladın. Psikolojimi etkiliyorsun," deyip ayıplar gibi cıkladım.

Birkaç saniye öylece suratıma baktıktan sonra güldü. "Adamın ömrünü mü uzatırsın yoksa canından mı bezdirirsin, hâlâ anlamadım," deyip kendi kendine sönen sigarasını küllüğe bıraktı. Pat diye, "Bu gece seninle uyuyacağım," deyince, ona anlamayarak baktım. "Ne olur ne olmaz diye."

"Ne olur ne olmaz?"

"Başını çarpmış olabilirsin. Riske atamam."

"Çarpmadım."

"Dedim ya," dedi eliyle ileriyi gösterip. "Riske atamam. Geç hadi. Ölüp de başıma iş açma," derken, sesinde biraz da olsa muziplik vardı.

"Sen iyi misin?"

Dudaklarını büzdü. "Gibi gibiyim."

Hareketsizce durmaya devam ettim. "Buna gerek yok. Benim odamda uyuyamazsın hem. Biliyorsun ki ben pasaklıyım," dedim.

Kafasını *biliyorum* der gibi salladı. "Bu yüzden benim odamda uyuyacağız," dedi aksini kabul etmez gibi.

"Gerek yok!" dedim üstüne bastırarak.

Ellerini ceplerine koydu. "O zaman motorumun peşine düşmek için oraya geri dönmem gerekecek. Ne de olsa yapacak işim yok. Bari senin yüzünden kaybettiğim motorumu almayı deneyeyim. Ama ne olur, bilemem. Adamlar zaten bana sinirlidir. Arkalarından iş çevirdiğimi sanıyor olmalılar. Seni tanıdığımı söylemem başımı belaya soktu. Beni görürlerse..."

Lafını kesip, "Bu numarayı yiyecek miyim yani?" dedim alayla.

Dudaklarını ıslatıp kafasını salladı. "Aynen öyle," dedi sırıtarak. "Afiyetle yiyeceksin."

Senin yüzünden kaybettiğim motorum diye üstüne bastırarak konuştuğu için biraz da olsa suçluluk duyup sessizce kabul ettim. En fazla ne olabilirdi ki? Yan yana uyuduk diye âşık mı olurdum? Kokusunu daha iyi alırdım, o kadar. Başka bir şey olmazdı ki. Hem alkollüydüm. İradem falan yoktu. O yüzden bu fikri kabul ederken aklımın başında olmadığı yalanını söyleyebilirdim.

Ben odama gidip üstümü değiştirirken onun ne yaptığını bilmiyordum. Makyajımı çıkarıp saçlarımı topladım. El mecbur, yastığımı alıp onun odasının önüne geldim. Daha kapıyı tıklatmadan, "Gelebilirsin," diye seslendi.

Yavaş adımlarla içeri girdim. Benimki gibi sade bir odası vardı. Yatak, komodin, dolaptan oluşuyordu. Sadece benimkinin aksine temiz ve topluydu. Bir de onun gibi kokuyordu.

Perdeleri çekiyorken bana doğru döndü. Üstünü değiştirmiş, siyah bir eşofmanla gri bir tişört giymişti. "Uykun var, değil mi? O kadar maceradan sonra yorulmuş olmalısın," diye iğnelese de tepki vermedim. Yatağı işaret etti. "İstediğin tarafta yatabilirsin." Bana yakın olan tarafa geçip yastığı koyacakken, "Dur," dedi hızlıca. Birkaç adımda yanıma gelip yastığı elimden aldı. Gülerek, "Bir de yastığıyla gelmiş ya," deyip kılıfı çıkardı. "Ayıcığın nerede?"

Yalandan bir gülümsemeyle sırıttım. "Karşımda," dedim ona dik dik bakıp.

"O zaman bana sarılman icap eder, değil mi?" dediğinde kalbim hızlandı. Alkolün etkisiyle tabii ki.

"Rüyanda mı? Evet," dedim ve onun yastığını alarak yatağa uzandım. Allah kahretsin ki çok güzel kokuyordu. Tertemiz. Onun gibi. Sanki onun göğsünde uzanıyordum. Neydi bu düşünceler? Alkoldendi.

Son lafı kendisi söylemek isteyerek, "Motorun üstündeyken öyle demiyordun," deyince homurdansam da cevap vermedim. Sarıl diyen kendisiydi.

Kılıfı kirli sepetine atmaya gidip geri geldiğinde ışığı kapattı ve kendi tarafına geçti. Yatak hafif çökünce birazcık ona doğru yaklaşmak zorunda kaldım. Yatağı 1.5 kişilikti. O yüzden ne büyüktü ne de küçük. Ona tam yetiyor olmalıydı. Ama ben de girince tam sığamamıştık. Çünkü Arza gerçekten iri biriydi. Ben rahattım. Beni yatağına kendisi çağırdığı için bana katlanmak zorundaydı.

Sırtım ona dönüktü. Ama hareket edişinden bana doğru döndüğünü anladım. Yavaşça üstümü örttü. Parmakları omzuma değdiğinde ürperdim. Bunu fark ettiğini biliyordum. "İyi misin?" diye kısık bir sesle sorduğunda iç çekmemek için zor durdum.

Gerçeği söyleyerek, "Biraz başım ağrıyor," dediğimde sesim mızmız çıkmıştı.

"Ağrı kesici ister misin? Ya da su?"

O göremese de kafamı sağa sola salladım. "Sadece uyumak istiyorum," diye mırıldandım. Alkolün ve onun kokusunun etkisiyle giderek mayışmaya başlamıştım. "Ama başımdan darbe aldıysam uyumamam gerekmez mi?"

"Uyu," dedi. "Ben yanındayım."

Yastığa sıkıca sarıldım. "Ya akademi? Öğrenmişlerdir çoktan," diye huysuz bir sesle mırıldandım. Onlarla uğraşasım yoktu. Sadece uyumak istiyordum. Kokusu beni uykunun kollarına çağırıyordu.

Örtüyü iyice üstüme çekti. Yaz mevsimindeydik ama o üşümemi istemiyor olmalıydı. Biraz daha yaklaştığını hissettim. "Uyu sadece. Ben hallederim," dedikten sonra yüzü saçlarıma değdi. Bu kadar yakın olmasıyla, yoğun bir şekilde aldığım kokusuyla beraber daha da uykuya doğru çekildim. Kendimi yumruk yememiş gibi iyi ve huzurlu hissediyordum. Nefesini saçlarımın arasında hissettiğimde, "Kötü hissedersen bana seslen. Uykum hafiftir," dedi.

Yakındı. Çok yakındı. Gereksiz yakındı. Neden bu kadar yakındı?

Uykuya dalmak üzereydim. Uzun zamandır ilk kez biriyle uyuyacak olsam da tedirgin değil, aksine oldukça güvende hissediyordum. "İyi uykular, arıza," dedim mırıltıyla.

İç çekti. "İyi uykular, benli."

KÖR IŞIK, APTAL ÂŞIK

"Beğendiğiniz bedenlere hayallerinizdeki ruhları koyup aşk sanıyorsunuz."

Kör ışık, aptal âşık.

Bazen ışığın ne kadar parlak, etrafın ne kadar aydınlık olduğu önemli değildir. Belki kör bir ışıktır baktığın ve sen aptala dönmeye başlayan bir âşıksındır. Bu yüzden bazı şeyleri fark etsen de aptallığına kabahat bulursun. Konduramamak değildir mevzu. Işık kadar kör olup ondan başkasını göremeyecek kadar aptal olmaktan korktuğun içindir tüm çabaların. Ya da çırpınışların.

Duyduğum kuş sesleri ve yüzüme vuran güneşin sıcaklığından anlaşılacağı üzere çoktan sabah olmuştu. Nasıl uyuduğumu, onunla uyuduğumu hatırlayacak kadar ayıktım. Gece neler olduğunu da biliyordum. Biliyordum ama bunları unutmak değil de onun yüzüme vurmasını istemiyordum. Ve bunu yapabilecek biriydi.

Uyuzdu. Arızaydı. Başıma belaydı.

Onun yatağındaydım. Temiz kokusunun içinde, serin bir çarşafın üzerinde uzanıyordum. Sanki bir bulutun üzerindeydim. Baş ağrıma rağmen kendimi iyi hissedecek kadar rahattı onun yanı. Bu yatağın benimkinden farkı yoktu. O yanımda diyeydi işte. Ve bunu kabullenmek zordu. Kabul ettiğim de yoktu zaten. Uykusuzdum, alkollüydüm, bu yüzden iyi bir uyku çekmiştim. İstersem onlarca bahane bulabilirdim. Ve bu bahanelerin hiçbiri onun yanında olduğum için rahat olduğumu kabul etmezdi.

Yakınımdaydı. Bunu göremesem de burnuma dolan kokusundan anlıyordum. Sıcaklığıysa beni bu havada bile mayıştıracak seviyedeydi.

Işık falan görmek istemiyordum. Aptalı oynamak cazip geliyordu.

Parmaklarımın arasına geçirdiğim, sıkıca tuttuğum eline bakmak için gözlerimi araladığımda onun keskin bakışlarıyla karşılaşacağımı biliyordum. Yine de elimi çekmemiş, onun elini kavramaya devam etmiş, uyuyor numarası yapmayı denememiştim. Görmek istemiştim. *Ne hissettiğini.*

Daha fazla dayanamayıp göz kapaklarımı yavaşça araladım. Güneş ışığı gözlerime vurunca kirpiklerimi birkaç defa kırpıştırmak zorunda kaldım. Onun beni izleyen gözleriyle karşılaştığımda kalbim benden bağımsız bir şekilde hızlanmaya başladı.

Üstündeki tişörtü çıkarmıştı. Altında eşofmanıyla uzanıyordu. Gözleri uzunca bir süre gözlerimde takılı kaldı. İfadesizdi fakat bir o kadar da duygu dolu bakıyordu. Onu okumak çok zordu. Yeni uyanmış, uykulu, boğuk sesiyle, "Günaydın," dese de sanki hiç uyumamış gibi gözleri kıpkırmızıydı.

Belki tüm gece gözünü bile kırpmamış olsa da uyandığında böyle göründüğünü bilmek elini tuttuğum elimin terlemesine neden oluyordu.

"Günaydın."

Elini hâlâ tutmaya devam edişimi umursamadan başımın ağrıdığını belli eden mırıltılar çıkardım. Kendimi ona karşı mahcup hissettiğimden olsa gerek, ben onun gözlerine, onun baktığı gibi uzun uzun bakamıyordum. Temasımız da bunun nedenlerinden biriydi pek tabii. Adamı sonsuza kadar bırakmayacakmış gibi sıkıca tutuyordum.

Belki de o benim elimi tutmuştu? Benim tuttuğuma kim karar veriyordu ki?

İkimiz de birbirimize doğru dönüktük. Yukarı doğru kıvırdığımız kollarımız yüzlerimizin yanındaydı ve ellerimiz birbirine kenetliydi. Ben bile kendi içimde bunu sorgularken o sorgulamıyordu. Hatta olması gereken buymuş gibi kısık gözleriyle beni izliyordu.

"Başın mı ağrıyor?" Karşısında küçük bir kız çocuğu varmış gibi şefkatle sormuştu bunu. Başparmağı elimi hafifçe okşadığında karnımın kasılmasının nedenini boş olan mideme bağladım. Sıcak nefesi yüzümü yalarken, "Ben kahvaltıyı hazırlayana kadar duş al. Bir şeyler atıştırdıktan sonra ağrı kesici verelim sana," dedi içten bir sesle.

"Kusura bakma," diye mırıldandığımda bakışları ellerimize değdi. Benim bahsettiğim bu değildi. Bu da vardı ama ilk kastettiğim dün gece olanlardı. "Motorun..."

Sakince ama vurgulu bir tonlamayla sözümü kesip, "Dileme," dedi.

"Senin için değerliydi."

Kafasını belli belirsiz sağa sola salladı. "Sahip olduğum her şeye çok değer veririm ben. En ufak eşyam da önemlidir, onsuz yapamayacaklarım da. Motorum da değerliydi. Ama..." dedi yavaşça. Dudağımdaki yaraya değdi bakışları. Gözleri kısıldı. Eli ise az da olsa kasılmıştı. "Ama senin canından değerli değildi."

Sertab Erener bir şarkısında "*Zor kadındım*," diyor ya hani. Onu tanımadan önce kendimi böyle tanımlayabilirdim. Şimdi ise Tarkan'dan *Sen Başkasın*'ın vücut bulmuş hâli gibiydim.

Ne oluyor, Allah'ım? Lütfen vurmasın gözüme o kör ışık. O bana yeşil ışık mı yakıyordu, emin olmadan aptallığımla kalmak istemiyorum.

Bir şey söylemem gerekirdi. Kör ışıkta kalan bir aptal gibi bakmaktan başka bir şey yapmalı, eyleme geçmeliydim. Fakat dilim tutulmuştu. Daha uyanalı dakikalar olmamıştı ama adam beni yine serseme çevirmişti. Önce yüzümü yıkasaydım yahu. Daha kendime bile gelememişken beni kendisine doğru çekiyordu.

Kırpıştırdığım kirpiklerimle ona bakarken elimi kendime doğru çekmemle onun eli de bana doğru geldi. Sanki onu daha da yakınıma çekmek istermiş gibi göründüm. Parmakları neredeyse dudaklarıma değecek kadar yakındı.

"Pardon," dedim hızlıca. Elini usulca bıraktım. Ne yaptığımı bilemiyormuş gibi yerimden doğruldum. Dağılmış saçlarımı düzeltmeye çalıştım. "Ben uyurken tuttum herhâlde elini. Sonra da..." Derin bir nefes verdim. "Yani bıraktım işte. Kusura bakma."

O da doğruldu. Yavaşça bana doğru yaklaştı. Bu kadar yakınlığa gerek yoktu. Ama o daha da sokuldu bana doğru. "Bakmadım. Öyle rahat ettiğini çıkardığın seslerden ve elimi ararken sinirlenişinden anladım zaten," dediğinde, sesinde biraz muziplik vardı. Ayağa kalksa da bakışları hâlâ bendeydi. Gece elini ararken ona bir iki defa vurduğumu az çok hatırlıyordum. "Yine de ayaklarınla beni tekmeleyişin hoş değildi."

Yüzümü buruşturdum. "Uyuyordum!"

Gülümsedi. "Uyurken de asisin." Ellerini beline koydu. Vücuduna bakmamak için verdiğim savaşa karşılık bana karın kaslarıyla karşı savunma yapıyordu. "Bir an hıncını almaya çalışıyormuşsun gibi gelmedi değil..."

"Bilerek mi yaptığımı sanıyorsun? Beni yanında isteyen sendin. Beraber uyuyalım demeseydin o zaman." Karşısına geçip ben de ellerimi belime koyarak ona dik dik baktım. "Sen de gayet istekle tutmuşsun elimi. Hiç de bırakasın gelmemiş. İstemem yan cebime koy tabii! Oh ne güzel!"

Kaşları havalandı ve sesli bir kahkaha attı.

Ellerini arkada birleştirerek bana doğru eğildi. "Benli," dedi sıcacık bir sesle. "Aksini iddia etmedim." Aksini iddia edeceğini sandığım için savunma cümlelerim hazırdı. Dudaklarım aralansa da kelimeler dökülmedi. Kafamı kaldırıp ona bakmaya devam ediyor oluşum onu daha da

gülümsetti. "Sen sabahları bu kadar tatlı mı oluyordun ya? Bilseydim..." deyip iç çekti. Devam etmeden yüzümü birkaç saniye inceledi. Yüzü ciddiyete büründü. "Duşa."

Gözlerimi devirip homurdandım. "Emredersin!"

Kafasını geriye doğru attı. Âdemelmasını yersem kahvaltı yapmış sayılırdım, değil mi? Yasaklı meyve gibi gözlerimin önünde olmasa belki bu kadar çekmezdi canım.

Şakayla karışık homurdanarak, "Bir kere emredeyim artık ya! İlkin günahı olmaz," dedi. Hareket etmeyince, "Lütfen! Lütfen kendin için bir şey yapacaksın ama senden rica ediyorum," diye bıkmış bir şekilde konuştuğunda dudaklarımı birbirine bastırdım. Tatlı görünüyordu. "Lütfen duş al da Martaval'a hesap vermek için aklın yerinde olsun."

Gözlerim irileşti. Tabii ki öğrenmişlerdi. Ve tabii ki bunun için bizi azarlayacaklardı.

Yüzümü sıvazladım. "Bütün suçu üstüme alacağım. Benim yüzümden oldu zaten hepsi. Sana bir şey söylemelerine izin vermem. Gerekirse Barbar'la özelden de konuşurum. Hallederim, merak etme."

Her şey ona gıcık olduğum için yaşanmıştı. Bana karşı oynadığını düşündüğüm için onu rahatsız etme isteğiyle peşinden gitmiştim. Sonra başıma iş almış, onu açığa çıkartmış, motorundan etmiştim. Yetmemiş, benimle ilgilenmek zorunda bırakmış, onunla uyumuş ve hatta temas sevmediğini bile bile elini tutmuştum.

Aklı başında bir kadındım ben. Kafamı karıştıran tamamen oydu.

Beni dikkatle dinledi. Yüzünde mimik kıpırdamadan sadece, "Duşa," dedi. Bu muydu o kadar söylediklerim arasından verdiği cevap? "Hemen!"

"Homon!" diye taklit ederek homurdansam da o sadece gülmekle yetindi ve mutfağa gitti.

Ayaklarım onun söylediğini yapmak için direkt olarak banyonun yolunu tutarken aklımdan geçenler Barbar'a ne hesap vereceğimizdi. Yalan ustasına yalan söyleyemeyeceğim için gerçeği söylememiz gerekiyordu. Ama bu sefer görevdeyken başka şeylerle uğraştığı için Arza suçlu olacaktı. Olay onun bara gitme mevzusuyla başlıyordu. Ve ben onun suçlanmasını istemiyordum.

Başımın ağrısı, hesap vereceğimizi öğrendiğimden beri daha da şiddetlenmişti. Bunu yok saymaya çalışarak hızlıca duş aldım. Yine Arza'nın havlusuna sarınıp kendi odama koşar adım geçtim. Eminim havluyu

kullandığımı anlamıştı. Bunu sorun etmiyorsa kullanmaya devam edecek kadar yüzsüz bir kadın olmuştum.

Üzerimi giyinip ıslak saçlarımı açık bıraktım. Harika kokuların olduğu mutfağa hızlı adımlarla girdiğimde onu tezgâhın başında buldum.

Bana doğru kafasını çevirdi, beni yavaşça süzdü. "Yine benim havlumu mu kullandın?" diye sormasına şaşırmadan sandalyeye oturdum. Dudaklarını birbirine bastırıp kafasını ayıplar gibi sağa sola salladı. "Buna bir son vermen gerek. Hem duş jelimi hem havlumu kullanıyorsun." Bana doğru uzanıp derin bir nefes aldı. Dudakları yukarı doğru kıvrılınca karnımı içime çekmeme neden olacak bir sesle, "Sıra şampuanıma gelmiş. Sen ne yapmaya çalışıyorsun?" dedi, merakla karışık bir *ne oluyor* imasıyla.

Omuz silktim. Umursamaz bir şekilde, "Şampuanım bitmişti," dedim. Önüme koyduğu yulaf kâsesine ağzımın suyu aka aka baktım. Kaşığı elime alırken, "Eline sağlık," demeyi de ihmal etmedim.

"Bu bir bahane mi? Ne güzel mis gibi Hindistan cevizi kokuyordun," dedi. Kendisine protein tozu hazırlamaya başladı. "Ne kullandığını biliyorum, bugün sana yenilerini alırım. Havlu konusunda ise durman gerekiyor."

Ne güzel Hindistan cevizi mi kokuyordum ben?

Kendisine protein tozunu hazırlayıp karşıma oturdu. "Benim havlularım kısa diye seninkileri kullandım. Bir daha olmaz."

Kafasını sağa doğru yatırdı. Bu açıklamamı mantıklı bulmamış gibi bakıyordu. "Yanına giyeceğin şeyleri alsan havluyla çıkmana gerek kalmaz. Ama eğer çıkmak istiyorum diyorsan da benim için sorun yok," deyip serseri bir şekilde göz kırptı.

Suratımı buruşturdum. "Çok beklersin."

İçeceğinden büyük bir yudum aldı, keyifle telefonuna bakmaya başladı. Ben ise somurtarak onu izlemeye devam ettim. Yapacağımız konuşma onu hiç germiyor gibiydi. Keyfi gayet yerindeydi. Uykusuz olsa da zinde görünüyordu.

Gece ara sıra telefonuna baktığını hayal meyal hatırlıyordum. Akademiyle o zaman konuşmuş olmalıydı. Yüzüne vuran telefon ışığından rahatsız olduğumu anlayıp bana sırtını dönse de elimi bırakmaması rüyada olduğumu düşündürmüştü.

"Ne zaman haber verdiler? Ortak panele mi yazmışlar?" diye sorunca bana bakmadan kafasını sağa sola salladı.

"Barbar bana özelden yazmıştı. Sana da yazmıştır muhtemelen." Telefonunu bırakıp kollarını göğsünde birleştirdi. Keskin gözlerinin hedefi yüzümdü. Ben kâsenin dibini sıyırırken, "Normalde yalnız yaşamıyor muydun? O şekilde uyumak istemenin sebebi ne?" dedi.

Aslında bu soruyu bekliyordum. Başka biriyle yaşamanın zorluğundan bahsederken, senelerdir tek başıma olduğumu söylerken, elini tutmak istememi elbette yargılayacaktı.

"Bir sebebi yok. Ama eğer rahatsız..."

Bakışları *saçmalama* der gibi olduğundan cümlemin devamı gelmedi. Ama bir sebebi olmadığına da inanmadı.

Gözleri yüzümü talan ediyordu. "Rahatsız olsaydım kalkar giderdim. Sadece seni o kadar savunmasız görmeyi beklemediğimden biraz afalladım," dediğinde sesinde taklalar atan endişeyi açıkça görmek beni şaşırtmadı desem yalan söylemiş olurdum.

Bir şey söylememiştim ama o beni anlıyor gibi bakıyordu. Ve *yine olsa yine tutarım* der gibi.

Böbürlenir gibi, "Yine de uyurken bile seni tek hareketle yere sererdim," deyip konuyu değiştirmek istedim.

Anlayışla gülümsedi. "Sererdin," dedi aksi mümkün değilmiş gibi. "Çünkü ben sana elimi kaldırmam bile."

Tatlı tatlı bakmaya başladım. "Bu kadar korkma benden."

Boşları eline alıp ayaklanırken sırıtıyordu. Ağrı kesiciyle suyu uzattı. Yalandan bir korkuyla, "Lütfen bana zarar verme," dediğinde ben de sırıttım. Kaşlarıyla ilacı işaret etti. "Başının ağrısı geçince Barbar'ı arayalım. Senin uyanmanı beklediğim için sinirlendi zaten. Daha da sinirlenmesin."

"Keşke uyandırsaydın beni. Kim bilir ne kadar sinirlendi."

Sorun değil der gibi kafasını salladı. "Uykuya ihtiyacın var gibiydi."

Uslanmaz olduğum için ya da belki de bunu duymak istediğim için ona tatlı tatlı bakıp, "Kıyamadın mı?" diye sordum.

Mutfaktan çıkmadan, bana kafasıyla *gel* diye işaret etmeden hemen önce hafifçe tebessüm etti. "Haklısın. Kıyamadım."

Alacaklı gelmiş gibi çalan kapıya ulaşmadan önce üstüme ilk bulduğum şey olan Arza'nın tişörtünü geçirdim. O bunu hoş karşılamayacaktı, biliyordum ama üstümde bir şey yokken kapıyı açmamı daha hoş karşılamazdı.

Tişörtü taytımın kalçasını örtecek şekilde düzeltip, "Selam," dedim, kapıda gergin bir şekilde beni bekleyen Burcu'ya. Telaşlı hâline bakıp gözlerimi kıstım. "Ne oldu, Burcu? Bir sorun mu var?"

İçeriyi işaret etti. "Gelebilir miyim? Fazla zamanım yok. Annem çok sinirli. Yokluğumu fark etmeden geri dönmem lazım," diye telaşla konuşunca, kapıyı açıp geçmesi için ona yol verdim. Hemen içeri girdi. Kapıyı kapattıktan sonra ben de peşinden ilerleyip karşısındaki koltuğa oturdum.

"Dudağuna ne oldu?" diye sordu.

"Önemli bir şey değil. Beni boş ver şimdi, sen anlat. Kötü bir şey yok ya?"

Kafasını *var* der gibi salladı. "Abim geldi!" dedi bariz endişe dolu bir sesle. "Okan abiyle olanları biliyorsun. Gamze ablanın babası ortalığı karıştırdı. Abim, en yakın arkadaşıyla sevdiği kadın evlenmesin diye askerliğini yakacaktı!" diye nefes nefese konuştu.

Seyfullah'ın, yani abisinin bugün geldiğine dair bilgi edinmiştik. Bu yüzden buna şaşırma belirtisi göstersem de bu yalandandı. "Abin bu konuda ne yapmayı düşünüyor? Ve sen neden bu kadar gerginsin? Okan'la Gamze'nin evlenmek istediğini sanmıyorum."

Yüzünde *maalesef* der gibi bir bakış belirdi. Okan'ın değil de Gamze'nin evlenmek istediğini bu bakışından anladım. Peki neden?

Gamze'nin Seyfullah'ı sevdiğini anlamak için uzman olmaya gerek yoktu. Gamze açık bir şekilde çıkmazdaydı. Kız kardeşi için yaşadığını söylemişti. Sevdiği adamın en yakın arkadaşıyla evlenmek isteyecek kadar mı çıkmazdaydı bu kız?

Burcu derin bir nefes verdi. "Gamze abla sanırım abimin burnu sürtsün diye böyle bir şey yapıyor ama o normalde böyle biri değildir. Sanki canına tak etmiş gibi *evleneceğim* diyor. Abim çıldırmak üzere!"

"Okan bu işe ne diyor?"

Hemen savunmaya geçer gibi yerinde dikleşti. "Okan abi ölse abime kazık atmaz! Asla evlenmez Gamze ablayla! Ama..." Kısa bir es verdi. Söyleyeceği şeyin canını sıktığını görebiliyordum. "Ama eğer evlenmezlerse babası Gamze ablaya dünyayı dar eder. Herkesin içinde olanlardan sonra onu..."

Öldürür diyecekti. Ya da *yaşatmaz.*

Nasıl bir dünyada yaşıyorduk, Allah'ım? Kız çocukları eskiden diri diri gömülürdü toprağa, şimdi yaşarken öldürülüyorlardı. Zaman değişiyor ama insanoğlu vicdansızlığından bir gram bir şey kaybetmiyordu.

Bu durumdan memnun olmasam da üzgün bir sesle, "Abin evlenmez mi Gamze'yle?" diye sordum. Yanlıştı bu. Gamze *kurtulmak* için kimseyle evlenmek zorunda olmamalıydı. Sevdiği, âşık olduğu için evlenmeliydi. İmkânsızlıkların içinde boğulduğundan değil.

Burcu'nun yüzünde gördüğüm bir parça da olsa bir umuttu. "Seviyor hâlâ Gamze ablayı. Eve gelmesiyle çıkması bir oldu. Çok kötü görünüyordu. İkisinin evlilik haberi onu perişan etmiş. Göz altları mosmordu," dedi büyük bir hüzünle. Abisine olan sevgisi göz bebeklerinden bile okunuyordu. "İlk başta Okan abiyle, sonra da Gamze ablayla konuşmaya gitti."

"Annen ne diyor bu duruma?"

Annesini hatırlamasıyla hızla ayağa kalktı. "Ay, annem! Yokluğumu fark etmiştir kesin. Ben gideyim!" Elimi kaldırarak durdurdum onu. Sorduğum soruyu hatırlayarak, "Annem cinnet geçirdi tabii ki," dedi. "Abime, *o kızla evlenirsen sütümü helal etmem*, dedi. Evde terör estiriyor."

"Peki sen ne istiyorsun?" diye sorup ayağa kalktım, tam karşısına geçtim. "Sence en doğrusu ne? Abinle Gamze ayrılacak noktaya geldilerse bu olay yüzünden evlenmeleri ne kadar doğru? Okan'la evlenmeleri zaten ayrı bir trajedi."

Burcu ne dediğimi anlasa da bunu duymazlıktan gelmeyi tercih etti. Abisiyle Gamze'nin evlenmesini istediğini biliyordum. Küçüktü, bazı şeylerin bitmesi gerektiğinde devam ederse daha büyük yıkımlara yol açacağını göremiyordu.

Burcu'nun yüzü bu söylediğimle asılsa da zorlukla gülümseye çalıştı. "Benim ne istediğim önemli değil zaten, Damla abla. Kim benim ne dediğimi umursuyor ki? Ben sadece sana haber vermek istedim." Gidecekken durdu. "Simge seninle konuşmak istiyordu ama işler karıştığı için yanına gelemedi. En yakın zamanda sizi buluşturacağım," dedi sessizce, bir ajan edasıyla. Ardından apar topar evden çıktı.

"Garip," diye mırıldandım arkasından bakarken. "Bugün her şey çok garip."

Arza markete gittiği için ben evde yalnızdım. Barbar'la olan konuşmamız çok sıkıntılı geçmişti. Görüntülü konuşmaktan yırtmış olsak da hoparlörden bağıran sesi bizi yerimizde zıplatmaya yetmişti.

Kendime kahve yaparken Arza'yı savunmak için çırpındığım dakikaları düşünmeye başladım. Aslında fazla bir şey söylememiştim ve hepsi doğruydu. Benim yüzümden olmuştu olaylar. Ama Barbar buna karşı

çıkmıştı. Ne olursa olsun oraya gitmememiz gerektiğini, büyük bir cezayı hak ettiğimizi söylemişti.

Arza'nın ise genel tavrı şöyleydi: "Haklısınız, amirim. Doğrudur, amirim. Hak veriyorum, amirim. Tamam, amirim. Motorum mu? Geçmiş olsun, amirim. Sıkıntı yok, amirim. Bütün suç benim, kabul ediyorum, amirim. Başımın üstünde, amirim. Eyvallah, amirim."

Amirim de amirim.

Onun gibi itaatsiz duran bir adamın ben azar yemeyeyim diye bütün suçu üstlenmesi beni oldukça şaşırtmış, aynı zamanda da sevindirmişti. *Kıyamadım*, demişti. Yine kıyamamıştı.

Salak salak sırıtarak kahvemi alıp salona geldim. Telefonu elime aldığımda sırıtışım dondu. Selçuk beni yine trip bombardımanına sokmuştu.

"Neden telefonumu açmadın? Beş dakika müsait olamıyor musun?"

"Ağrılarım var. İlgilensene benimleeee"

"Güzellik, baksana bir buraya."

"Kaburgalarımda bir ağrı var. Darbeden değil yanlış anlama. Senle konuşamamanın eksikliği vurmuş sol yanımı."

Ya delirecektim ya da onu arayıp sakince konuşacaktım. Hâlâ şüphelimiz olduğu için ikinci seçeneği yapmak durumundaydım.

İlk çalışta hemen açtı. "Alo?" dedi heyecanla. "Sesinizi duyan cennetlik, hanımefendi."

Gözlerimi devirdim. "Nasılsın?" dedim sadece.

Boğazını temizledi. "İyiyim," dedi sesini güçlü tutmaya çalışarak. "Daha yataktan çıkamadım ama birkaç güne toparlarım. Yanıma gelip elimi tutsan hemen iyileşirim ama..." diye imayla konuştu.

"Abim seni komalık etsin istiyorsun herhâlde. Hem ne el tutması, Selçuk? Biz seninle sevgili değiliz ki."

İç çekti. "Olurduk işte, güzelim. İstemez miydin?"

Evet desem ayrı dertti, *hayır* desem ayrı dert. Ne diyeceğimi düşünürken kapının açılma sesini duydum. "Abim geldi!" dedim telaşlanmış gibi. "Kapatmam gerek. Seni sonra ararım," deyip suratına kapattım. Arza gerçekten imdadıma yetişmişti.

Elindekileri içeri bırakıp salona gelen Arza'nın bakışları üstümdekileri bulunca tişörtünün üzerimde olduğunu hatırladım. Suratında çarpık bir sırıtma belirdi. "Benimle yattıktan sonra kokumu araman çok normal ama bari belli etme be," deyince ona *hıh* der gibi baktım. *Arıza.* "Biri mi geldi?" dedi koltuğa otururken.

"Burcu geldi. Seyfullah gelmiş. Sanırım bu evlilik mevzusu ciddi. Sen Okan'la konuşabildin mi?"

Sigarasını yakarken, "Cık," dedi. "Bu gece buluşacağız. Sanırım Seyfullah da orada olur. Bir şeyler öğrenirim."

Kafamı sağa doğru yatırdım. "O adamlar kimdi?" diye sordum, bardakileri kastederek. Sorumla sigarasını dudağına doğru götürdü, birkaç saniye durdu. "Artık bunu öğrenmek hakkım diye düşünüyorum. Adamları işinden ettim."

Barbar olayı öğrendikten sonra bu işi halledeceğini söylemişti. Hem adamlar bize bulaşsın istemiyordu hem de illegal bir işi öylece bırakmazdı. Ona saatten bahsedince, saati kıza ulaştıracağını da söylemişti.

"Çok meraklısın. Burnunu bir yere sokmadan duramıyorsun," diyen Arza'nın kaşları çatılmıştı. Sigarasını kül tablasına birkaç defa vurup ilgiyle, "Her şeyi bu kadar merak ettiğin için mi bu mesleği seçtin?" diye sordu.

Beni konudan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Oltasına düşmeden, "Kimdi?" diye üsteledim.

Sigarasından büyük bir nefes çekti. "İleride işime yarayacak birkaç adamdı. Çok da önemli bir mevzu değil," dedi boş vermiş bir sesle. "Senin yüzünden açığa çıktım ama zaten bunu planlıyordum. Sadece daha zaman vardı. Sen işime karışıp bunu hızlandırmış oldun."

Kaşlarım çatıldı. "Neden açığa çıkacaktın ki?"

Bilmem der gibi dudaklarını büzdü. *Oyuncu.* "Vardır bir nedeni."

"Ciddi olamazsın!" dedim yalandan bir şaşırmayla. "Ben de onu soruyorum. Nedeni ne? Neyi veya kimi bulmaya çalışıyordun? Akademi ile mi ilgiliydi?"

Bir an durdu ve sonra, "Sana çikolatalı puding aldım," dedi.

Söylemeyecekti anlaşılan. Daha fazla uzatmak istemedim. Bir şekilde öğrenirdim. "Teşekkür ederim. Unutmamışsın."

"Unutmam," deyip kafasını *rica ederim* der gibi eğdiği sırada telefonu çaldı. Sigarasını dudaklarının arasına alıp cebinden telefonu çıkardı. Yüzünde olan tebessümün nedenini biliyordum. Ya Bihter'i görecek ya da kardeşiyle konuşacaktı.

Aramayı yanıtladı. "Kızım," dedi içten bir sesle. "Evet, benim. Evet. Nasılmış benim kızım? Yemiş mi mamasını?" diye tatlı tatlı konuşurken Bihter'in yerinde duramadığı belli olan pati seslerini duyuyordum. Aynı zamanda havlıyordu da. "Biraz aşağı eğsene telefonu," dedi karşısındaki kişiye.

"Delirdi, delirdi," dedi ilk defa duyduğum bir kadın sesi. Genç birinin sesine benziyordu. Normalde Bihter'e bakan kişi Arza'nın annesiydi. Bu kadın kimdi, bilmiyordum. "Bihter, bir dur lütfen!" dese de Bihter'in pek umurunda değil gibiydi.

Arza, "Midesi nasıl?" diye ilgiyle sordu.

Kadın, "Biraz önce muayene ettim, gayet iyi. Arada böyle şeyler olur, yediği bir şey dokunmuştur. Lütfen artık canını sıkma," diye incecik sesiyle cevap verdi.

Arza'nın yüzünde minnet dolu bir gülümseme oluştu. "Hakkını ödeyemem. Benimki seni yormuştur tüm gece. Yerinde durmamıştır haylaz."

Kadının kısa kahkahasını duydum. "İlahi Arza, benimkiler ondan yaramaz ayol. Bihter'in yaptıkları ninni gibi geldi bana... Gel bakalım, ufaklık. Babaya selam ver. Evet, uzat bakalım patini. Hıh, aynen böyle!"

Arza telefonu yüzüne biraz daha yaklaştırdı. "Zayıflamış gibi biraz," deyince Bihter onun sesini duyup daha fazla ses çıkartmaya başladı. "Nasıl özledim..." dedi içi gidiyormuş gibi.

Kadın diğer köpeklere durmalarını söyledikten sonra, "Birkaç gün iyi beslenemedi ama yakında toparlar," dedi. Sonra kendisini gösteriyor olacak ki, "Saçlarımı boyattım," dediğini duyum.

Gözlerimi kısarak Arza'nın tepkisini beklemeye başladım.

Tebessüm etti. Kibar bir şekilde, "Yakışmış," dedi.

"Biliyorsun ki Harun sarışın seviyor ama ben kızıl seviyorum. Boyattım gitti valla. Eğer beğenmiyorsa Rusya'dan kendine bir sarışın bulup gelsin. Bana ne!"

Arza kafasını önüne eğip güldü. "O senden başkasına yan gözle bakmaz," diye net bir sesle konuştu. "Ben bu ara onunla pek konuşamıyorum ama sen selamımı söylersin."

Kadın, "Söylerim, söylerim. Biriyle konuştuğumu anlarmış gibi hemen yazıyor adam. Bak yine yazdı," diye tatlı bir sitem etti. "Hadi ben kapatayım, Arza. Harun yeni saçlarımı görünce ne yapacak, çok merak ediyorum!"

"Selam söyle," diyen Arza ekrana dikkatle bakıyordu. Sanırım Bihter'i görmeye çalışıyordu ama kadının acelesi olduğu için isteğini dile getiremiyordu. "Tekrar teşekkür ederim. Kendine iyi bak."

Görüşme sonlanınca yüzündeki hüzünlü gülümsemeye baktım. "Geçmiş olsun." Gözlerimiz buluşunca kafasını *sağ ol* der gibi salladı. "İstersen yanımıza getirebilirdin. Ayrı kalmak senin için zor oluyordur."

İç çekti. "Burnumda tütüyor. Ben de getirmeyi isterdim ama durmadan yer değiştirsin istemiyorum. Annemlerin yanında iyiydi de midesini bozmuş biraz. Annem kendi ne yiyorsa Bihter'e de ondan verince..." dediğinde gülümsedim. Küllüğü eline alıp bir anda ayağa kalkınca kaşlarım çatıldı.

"Ne oldu?" dedim anlam veremeyerek.

"Bugün işimiz çok. Ben odama geçiyorum. Burada dikkatim dağılıyor."

"Neden dikkatin dağılsın ki?" dedim şaşkınca.

Bir şey demedi. Kaşlarıyla *senin yüzünden* der gibi bakıp salondan çıktı.

Dükkânın kapısını açıp içeri girdiğimde karşılaştığım manzara hiç de hoş değildi. Şanzel burayı kiralayıp kimliğini gizlemek için kendisini kuaför diye tanıtmıştı ama en azından bir etrafı temizleyebilirdi. Açıkçası bunu ben de yapmazdım ama Arza'dan yardım isteseydi onun koşa koşa geleceğine emindim, bari bunu yapsaydı.

"Merhaba?" diye ileriye doğru seslendim. Başka birinin daha olma ihtimalini düşünerek, "Abla?" dedim. "Burada mısın?"

Adımlayınca, aşağı doğru inen merdivenleri gördüm. Dükkânda olduğunu söylediğinden, aşağıda olduğunu tahmin edip beklemeye başladım. Daha kapıyı açtığımda geldiğimi fark etmiş olmalıydı, birazdan gelirdi.

Herhangi bir komşuma yardıma geliyormuş gibi görünsem de amacımız ne kadar ilerlediğimizi konuşup bilgi paylaşımı yapmaktı. Çünkü bugün Barbar bu işin uzadığını, üç kişiyken bile çözemiyorsak bize olan güveninin boşa çıktığını söylemiş, yine bir ton azarlamıştı. Açıkçası buna üzülmüştüm. Bu yüzden Arza, Okanlardan bir şey öğrenme umuduyla onların yanına giderken ben de Şanzel'le buluşup ne yapmamız gerektiğini konuşmaya gelmiştim.

Etrafta dolanmayı bırakıp, kırık gibi duran sandalyelerden birine oturdum. Sandalye garip sesler çıkarttı. "Götüne bir şey dayanmıyor," diyen sese doğru dönünce, bana sırıtarak bakan Şanzel'le göz göze geldim. "Dikkat et bir yerlerine girmesin."

Suratımı buruşturdum. "Ağzının ayarı yok, değil mi?" Kaşlarını *yok* der gibi kaldırdı. Böyle bir şey yaşansa eminim gülmekten bana yardım etmezdi. "Yalnız mıyız?"

Bana *içer misin* diye sorma kibarlığı göstermediği çayını yudumladı. "Sen istersin kaslı çocukla yalnız kalmak, elinde vardır ben," deyip komik olmayan cümlesine kahkaha attı. "Ama üzülme, kız. Akşamları yine berabersiniz. Yan yana mı uyuyorsunuz? Yoksa koltukta uyuma bahanesiyle kendini yatağına mı taşıttırıyorsun?" diye gerçekten ciddi bir merakla sordu.

Ben çirkin miydim de bu kadın ikide birde benim Arza'dan hoşlandığımı iddia ediyor da onun benden hoşlanma ihtimalini yok sayıyordu?

"Neden ben Arza'ya yürüyorum ya? O da benimle aynı evde yaşıyor. Niye ben?" diye çıkıştım. Ters ters baktım ona. "Cinsiyetçisin!"

Göz kırptı. "Ona neler söylediğimi bilmiyorsun ki?"

Bıkkın bir nefes verdim. "Lütfen şu imalarından vazgeç. Biz beraber uyumuyoruz, beni yatağa falan taşımıyor!" Gülümsemesinde, söylediğime inanmayan imalı bir ifade vardı. Kollarımı göğsümde bağlayıp omuz silktim. "İnanmazsan inanma ya! Sana bir şey kanıtlamak zorunda değilim!"

Beni kızdırmak isteyerek çayından sesli bir yudum aldı. "Ben göreceğimi görüyorum zaten. Senin kanıtlamana gerek yok." Aklına bir şey gelmiş gibi kısa bir es verdi. "Hem beraber uyumadığınız kısma inanmadım. Sen beni kandırabileceğine inanıyor musun?"

Rahat edemediğim sandalyenin üstünde yerimde kıvrandım. "Barbar arayıp bizi bir ton azarladı, bulmamız gereken katiller var ama senin derdin hâlâ bizim beraber uyuyup uyumadığımız." Gözlerimi kıstım. "Annem mi tuttu ya seni?" diye sorgular bir şekilde sordum.

Annem kısmına takılsa da üstünde durmadı. "Anam benim de derdim bu. Ne yapabilirsin?" deyip umursamazca omuz silkti.

Tehditkâr bir ifadeyle, "O zaman bunu Barbar'a söylerim," deyip ayağa kalktım. Kollarımı göğsümde kavuşturup ona yukarıdan baktım. "İş birliği yapmıyorsun. Rapordan okumaya devam edelim. Biz seninle anlaşamayacağız!"

Yüzünü saçma sapan bir şekle soktu. "Ay, haspam! Senin götünde don yokken ben adamları içeri tıkıyordum. Zillinin hareketlere bak!" Küçümser gibi baktı bana. Sandalyeyi işaret etti. "Kıçın başın ayrı oynamasın. Otur şuraya da işimizi görelim."

Arada akademi olmasa gerçekten uğraşmazdım ama bu iş bir an önce bitsin istiyordum. Yüzümü sıvazlayıp yerime oturdum. "Doğru düzgün konuşmayacaksan hiç başlama," diye uyardığımda *he he* der gibi elini salladı. Gerçekten bir manyağa çatmıştım. "Lahavle!" diye neredeyse bağırdım.

Birbirimize attığımız ters bakışlardan sonra ikimiz de ciddi bir hâle büründük. Şanzel kapıyı kilitlemiş, sonra da bilgisayarını kucağına alarak karşıma oturmuştu. Onun söze girmesini bekleyerek sessiz kaldığım dakikalar içinde kafasını kaldırdı ve konuşmaya başladı.

"Hacer Bal, eski konsomatris," diye bana *hatırladın mı* der gibi sorunca kafamı aşağı yukarı salladım. Raporların hepsinin ezberimde olduğunu bilmiyordu tabii. "Geçmişinde taciz, tecavüz ve cinsel ilişki sırasında uğradığı şiddetin sorumlusu Hakkı Arıkan," deyince gözlerim irileşti.

Ağzım beş karış açıkken, "Nasıl?" dedim. "O zaman Hacer Bal mı katillerden biri? Ve neden raporunda görmedim bunu?"

"Sen gelmeden biraz önce öğrendim de ondan," dedi açıklayarak. Ekrana bakarak devam etti. "Hacer Bal'ın eskiden çalıştığı genelevlerden birini araştırdım. Oralarda kameralar pek çalışmaz, günde de elli tane adam girer çıkar ama yine de şansımı denemek istedim. Hacer'i tanıyıp tanımadıklarını soramazdım, hemen haber uçururlardı. Bu yüzden Hakkı Arıkan'ı arıyormuş gibi davrandım. Biraz önce haber beklediğim adamlardan biri arayıp Hakkı Arıkan'ın bir olaydan sonra geneleve girişinin yasaklanmış olduğunu söyledi."

Araya girip, "Tahmin edeyim," deyince elini *buyur* der gibi ileri uzattı. "Hacer Bal'a cinsel saldırıda bulunduğu için?"

"Üstüne bastın!" dedi. "Bu rahmetli, şerefsizin önde gideniymiş. Geneleve gittiğinde hangi kadınla birlikte olsa o kadın birkaç gün yataktan çıkamazmış. İşinde iyi olduğundan sanma," dedi küfreder gibi. "Kadınların morartmadık yerini bırakmıyormuş, pezevenk."

"Oradakiler buna nasıl izin veriyormuş peki? Kimse neden dur dememiş?"

Burnundan güler gibi ses çıkardı. "Zengin herifler el üstünde tutulur oralarda. Önünü kesmek istememişler. Kadınları para verip susturmuşlar, itlerin de önüne birkaç parça kemik atınca kimsenin sesi çıkmamış."

Bir an Hakkı Arıkan'ın ölümünün onun için müstahak olduğunu içimden geçirdim ve kafamda bazı şeyler yerine oturmaya başladı.

"Bu kadınların arasında Hacer Bal'da var, ondan eminiz. Peki yaşadıkları olay ne? Hangi olay yüzünden aforoz edilmiş bu adam?"

Şanzel, anlattıkları canını sıkmış gibi kendisine bir sigara yakarken bu sefer bana da uzattı. Alıp yaktım. Bilgisayarı kenara koydu, ayağa kalktı ve volta atarak konuşmaya başladı.

"Hacer Bal'ın orada olduğu sene Hakkı Arıkan'ın gözü başka bir kadını görmemiş. Kadına âşık olmuş piç kurusu. Uzunca bir süre kadının yakasından düşmemiş. Aylarca kadınla beraber olup ona eziyet etmiş." Kısık sesli bir küfür savurdu. "Sadist pezo!"

Hayal bile edemediğim şeyleri yaşayan kadınları düşündükçe tenimin karıncalandığını hissettim. Kim bilir ne sebeple orada çalışmak zorunda kalmışlardı ve kaç tane Hakkı Arıkan gibi insanlara maruz kalmışlardı.

Daha sert ve gergin adımlarla yürümeye devam etti. "Hacer Bal bir noktada dayanamamış. Bir şekilde genelevin sahibiyle konuşup oradan bir süreliğine uzaklaşmış. Ama bizim maktul buna öyle çok sinirlenmiş ki hem genelevin kapanmasına neden olmuş hem de Hacer'in peşine düşmüş."

Tam tersi olmasını umarak, "Bulmuş da?" dedim.

"Hem de ne bulma," dedi derin bir nefes verip. "Kadını evinde, bir gece yarısı yakalıyor. Tecavüz ettiği yetmezmiş gibi bir de öldürücü hasarlar veriyor. Uzun bir süre hastanede yatan kadın suç duyurusunda bulunuyor ama Hakkı Arıkan'ın arkası sağlam."

Boynumu rahatsız bir şekilde çevirdim, elimle ovmaya başladım ama bu içimdeki öfkeyi dindirmeye yetmedi. "Peki aynı mahallede olmaları? Yani Hakkı Arıkan bunu fark etmemiş mi? Ya da kadının yakasını nasıl bırakmış?"

"Hacer Bal, mahalleye cinayetten birkaç hafta önce taşınıyor. Taşınmadan uzun bir zaman önce de Hakkı Arıkan'la aralarında hiçbir bağ kalmamış. Bu bağın nasıl koptuğuna dair elimde bir kanıt yok. Bir şeyle tehdit edilmedikçe ya da gerçekten ensesi kalın biri dur demedikçe onu nasıl engellediler, bilemiyorum."

Yere attığı sigarasını agresif hareketlerle söndürüp yerine oturdu. Bu konuşma ikimizi de oldukça germişti.

"İlk katilimiz Hacer Bal diyebilecek kadar ikna oldun mu?" diye sordum.

Boğazını temizledi. "Mahallede tanıdığı birileri olmak zorunda. İletişim hâlinde olduğu tek kişi Okan Ölmez ve dolayısıyla onun arkadaşları. Evet, ilk katilimiz o diyebilecek kadar ikna oldum ama onunla beraber kimin bu cinayete ortak olduğunu bulamazsak bir noktaya varamayız. Okan'ın ona yardım etmesi için bir sebebi olmalı. Neden yeni tanıştığı bir kadının adam öldürmesine yardım etsin?"

Bir an düşündüm. Kimin gözü elini kana bulayacak kadar dönmüş olabilirdi? Şüphelileri gözden geçirdim. Neden bilmiyorum, bir anda aklıma gelen isim Ahmet Haluk oldu.

"Karşı komşumuz, Ahmet Haluk bu olaylar başlamadan önce Simge Sülün'e özel ders veriyormuş. Matematik ve fizik. Talan aralarında güçlü bir bağ olduğunu öğrenmiş. Sonrasında Simge'nin içine kapanmasıyla Ahmet Haluk da herkesten, her şeyden uzaklaşmış. Ortada bir şey varsa bunun onlarla da bağlantılı olduğunu düşünüyorum."

Şanzel, söylediklerime odaklanırken gözlerini kıstı. "Bu konu aklımızda kalsın da... Benim kafamı kurcalayan Selçuk Şengül. O da maktulle önceden irtibat hâlinde olanlardan. Ama mahalleli tarafından sevilmiyor ve cinayeti planlayıp birinden yardım isteyebilecek konumu yok. Onun bu olaydaki yeri ne?"

Bir anda kafamın içinde beliren senaryo cılız bir mum ışığında bile olsa aydınlanmış gibi hissettim. Şanzel'in Selçuk için *birinden yardım isteyebilecek bir konumu yok* demesi aslında bakmamız gereken yeri bana göstermişti.

Büyük bir heyecanla yerimde doğruldum. "Biz tek bir neden arıyoruz. Sadece bir neden. Ama doğru yönden baksak da biraz açımızı değiştirmemiz gerekiyor. Aslında her şey apaçık ortada!" dediğimde, Şanzel'in kaşları havalandı.

"Yani?" dedi anlamadığını belli ederek.

"Neden değil, nedenler aramamız gerekiyor!" diye heyecanla konuştum. "Hepsini ortak bir paydada buluşturan aynı amaç fakat farklı nedenler. Bunları bağdaştırmaya çalışmamalıyız. Bunun yerine insanların konumlarını bağdaştırmalıyız!" deyip ayağa kalktım. Hızlıca, "Benim Arza'yı bulmam gerek!" dedim.

Apar topar dükkândan çıktım. Onun arkamdan bağırmasını umursamadım. Katilleri bulduğum söylenemezdi. Ama nereden ilerleyeceğimizi bulmuştum ve her şey çorap söküğü gibi gelecekti. Bu yüzden

öğrenmem gereken bir şey vardı. Bu da Arza'nın öğrendiklerine bağlıydı. Onu bulunca katillerimize ulaşacağımızı biliyordum.

Bitmemişti ama yolun sonundaki o ışığı görüyordum. Pınar Mahallesi artık bir dosyadan ibaret olacağı yere doğru ilerliyordu.

Neredeyse koşar adım yürüyordum. Hava çoktan kararddığı için dışarıda çok fazla insan yoktu. Bu yüzden hızlıca köşeyi döndüğümde neredeyse çarpmak üzere olduğum beden beni afallattı. "Oha!" dedim sinirimi gizlemeden. Çocuk benden uzaklaşıp ellerini havaya kaldırdı. Başparmağımı damağıma bastırıp kafamı geriye doğru kaldırdım. "Hadi ben koşuyorum da senin acelen ne?" diye azarladığım çocuk bana şaşkınca baktı.

O şaşkın şaşkın bakmaya devam ederken, "Aa, Damla bu," dedi onun arkasından gelen üç adamdan biri. Selçuk'un arkadaşlarıyla karşılaşmak artık bende gelenek olmuştu. Yanıma doğru yaklaşıp, "Gece gece burada ne yapıyorsun?" diye sorunca kaşlarımı çattım.

"Sana mı soracağım?" diye tersledim. Yanından geçmek için hamle yapacağım sırada önüme geçti. *Sabır.* Sakin kalmaya çalışarak, "Çekilir misin? Abim beni bekliyor," dedim.

Kafasını *olmaz* der gibi sağa sola salladı. "Selçuk seni korumamızı söyledi," deyince, atmak istediğim kahkahayı o kadar zor bastırdım ki bir an kalbime ağrı girdi. Geçmem için köşeye doğru çekildi. "O yüzden sana eşlik edelim. Akşam akşam tek başına yürüme."

Sessiz bir *ya sabır* çektim. "Beni neyden koruyacakmışsınız? Hem..." Kelimeleri yutmak gerçekten zordu. İşim olmasa onlarla uğraşmak isterdim ama vakit kaybetmek istemiyordum. "Ne yaparsanız yapın!" dedim bıkkın bir sesle. Onlar peşimden gelirken hızlı hızlı yürümeye devam ettim.

Arza'nın kahvehanede olacağını düşündüğümden oraya doğru yürüyordum. Evden çıkalı saatler olmuştu. Bu zamana kadar bir şeyler öğrenmiş olmalıydı. Hepsini birleştirince elimizde somut bir delil olmasa da bizi ona götürecek sebepler bulacağımıza emindim. Bu yüzden heyecanımı yüzüme yansıtmasam da kalbimin hızla çarpmasına engel olamıyordum.

Kahvehanenin önüne geldiğimde içeri doğru bakındım. İçerisi kalabalıktı ama onlar ortalıkta görünmüyordu. Tam rotamı değiştirecekken arkadakilerden biri konuştu:

"Burada beklemeyelim. Abin yoksa gidelim," deyince bana gerçekten sinir harbi yüklenmeye başladı. "Kahvenin içerisi adam dolu. Hoş karşılanmaz."

Onlara doğru sinirle döndüm. "Siz gidin! Kendi kendinize görevler edinip benim canımı..." demeye kalmadan aradığım kişinin sesini duydum.

"Damla?" dedi abim. Kafamı çevirdiğimde sağ taraftan bize doğru hızlı adımlarla geldiğini gördüm. Yanında Okan ve daha önce karşılaşmasak bile soy kütüğüne kadar bildiğim Seyfullah vardı. Arza, *ne oluyor* der gibi baktığında, *şunları gönder* der gibi bakmamı anlamasını umdum. Yanıma geldi. *O iş bende* der gibi göz kırptı. Beni hafifçe arkasına alıp önüme geçti. "Hayırdır?" dedi öfke yüklemesi yapılmış bir sesle. "Ne dolanıyorsunuz lan kardeşimin etrafında?!"

Onlar cevap veremeden Okan söze girip, "Ulan siz dayaktan da anlamıyorsunuz. Eşek bile sizden akıllı!" deyince, bana eşlik etmesi gerektiğini söyleyen çocuk dikleşti.

"Sen çok olmaya başladın ama! Sana mı soracağız kiminle..."

Cümlesi yarıda kaldı çünkü Arza onu ensesine vurmak suretiyle susturdu. "Bana soracaksın! *Kiminle* dediğin benim kardeşim lan! Aptala bak!" deyip bir tane daha vurmak üzereyken Seyfullah onun elini tutup durdurdu.

"Bir de bunlar başımıza dert olmasın, Yusuf. Bırak gitsinler," deyip bana kısa bir bakış attı. "Sen bacını al eve geç. Burasını biz hallederiz," deyip kafasıyla Okan'ı işaret etti. Canı sıkkın ve bir o kadar da sinirli görünüyordu. Yine de kendini dizginleme işinde başarılıydı. Bunu aklıma kazıdım.

Okan ise her an dörtlüye atak yapmak üzere hazırda bekliyordu. Saatlerdir neler konuştularsa bu onu gerçekten germiş gibiydi. Sinirini atacağı iyi bir yer bulduğu için yüzünde bir sırıtış vardı. Alkol aldığı belli oluyordu. Bu yüzden daha da tehlikeliydi.

Patlamaya hazır bir bombayı elimizde tutuyormuş gibi hissediyordum. Ama yine karakolluk olmalarını istemediğim için Arza'nın kolunu tuttum.

Arza temasımla bana bakıp sıcacık bir sesle, "Güzelim?" dediğinde, bir an ne söyleyeceğimi unuttum sandım. Bakışlarımız kesişti. Gerçekten içten bir şekilde söylediğini gözlerinde gördüm ve buna inanmak istedim.

Öyle *güzelim* mi denirdi ya? Utanırdı insan! "Gel seni eve götüreyim." dedi.

Kafamı salladım. Burada vakit kaybetmek istemiyordum.

İlerleyeceğimiz sırada Okan'ın, "Ne bakıyorsun lan dik dik?" diye bağırmasıyla Arza'yla birbirimize baktık. Bunları böyle bırakırsak işler karışacaktı. Okan, "O gözlerini eline veririm senin, enik!" deyip adamlardan bir tanesini omzundan itekledi.

Arza, "Hay senin yapacağın işe!" diye yanımda homurdanırken olaya karışmak istemiyor gibi bakıyordu. Suratındaki *ne hâliniz varsa görün* ifadesini değiştirip, "Sizin evveliyatınıza başlarım şimdi!" dedikten sonra elimi daha sıkı kavradı. "Bu sefer karakolda değil, hastanede yatarsınız!"

Okan bağırarak, "Kardeşime katılıyorum!" deyip içlerinden birine daha vurdu.

Seyfullah ikisinin arasına girdi. "Bir dur be oğlum! Zaten başım kazan gibi, başlatma bakışına!" deyip Okan'ı itekledi. Kalıplı, iri yarı bir adamdı. Askerde sıkı bir eğitimden geçmiş olmalıydı. Son fotoğraflarına göre daha iri duruyordu. Arkasını dönüp adamlara kafasıyla *gidin* der gibi işaret yaptı. "İzin zamanımda başıma iş açtırmayın benim. Basın gidin yolunuza," dedi sakin bir şekilde.

Okan ellerini havaya doğru kaldırdı. "Bir de rica et anasını satayım! *Lütfen* de!" dedi dalga geçerek. Sinirle güldü. "Lan bu itler mahallemizdeki kızlara sulanıyor! Neden sakinsin ulan sen?"

Arza elimi tutuyordu. Arada bu detayı da hatırlatmak isterim.

Seyfullah yüzünü sıvazladı. "Ağzımı bozdurma lan benim!" deyip gözlerini hızlıca bana değdirdi. "Yusuf gitsin gelsin konuşuruz bunu. Kızın yanında ayıp oluyor, Okan," dedi uyarır gibi.

Ne kadar da ince düşünceli biriydi.

Arza'nın elini hafifçe sıktım. Bana baktığında *gördün mü* der gibi kaşlarımı kaldırdım.

Gülümser gibi oldu. "Neden taş hep bana geliyor?" diye kısık bir sesle sordu. Omuz silktim. "Karışmayacaktım ama uzamasın şu mevzu. Sana anlatacaklarım var," deyip elimi bıraktı. Onların yanına giderken kavgaya gider gibi ilerledi. "Bir açılın," dedi.

Seyfullah onun önüne geçti. "Yusuf," dedi *yapma* der gibi.

"Bir şey yapmayacağım be oğlum," dedi gömleğinin kollarını sıvarken. "Kaşınmak isteyeni kaşıyacağım sadece."

Okan bu ânı beklermiş gibi, "Hay ağzın bal yesin!" deyip o da kollarını sıvamaya başladı.

Seyfullah delilerin içine düştüğünü anladığı dakikalar yaşıyordu. Yüzünü sıvazladı ve yine onların önüne geçti. "Lan benim derdim var, derdim. Zaten zar zor geldim şuraya. Zamanımı karakolda geçiremem ben. Bir sıkıntınız varsa sonra çözün!" diye hiddetle bağırdı. Ondan beklemediğim sinirle korkmuş gibi geriye doğru bir adım attım. "Siz de bakmayın lan. Gece gece başıma iş açmayın benim! Dağılın!" diye bağırınca adamlar dik dik bakmaya devam etseler de sonunda ikna olup yanımızdan ayrıldılar.

Okan elinden oyuncağı alınmış gibi, "Ama ya!" deyince dudaklarımı birbirine bastırdım. Onun gibi bir adama bu hareketler pek yakışmıyordu. "Oldu mu şimdi bu?"

Seyfullah onu kolundan tuttu. "Hay ben seni içiren aklıma!" dedi kendine kızarak. Arza'ya baktı. "Aşağıda buluşuruz. Sen bırak gel," deyip bana kafasıyla selam verdi. "Hayırlı akşamlar."

"Size de," dedim tebessüm edip.

Arza birkaç adımda yanıma ulaştığında yüzünde garip bir ifade vardı. Bu sefer elimden değil de kolumdan tuttu. "Beğendin herhâlde?" dedi iğnesini batırmaya hazır akrep gibi. "O bakışlar ne?"

Yürümeye başlarken nazlı bir sesle, "Kıskandın mı sen?" dedim. Kafamı ona doğru yatırdım. "Sen daha yakışıklısın, üzülme."

Kaşları havalandı. "Yakışıklı buldun yani?"

Abartılı bir ifadeyle, "Çarpılırsın!" dedim. Gözlerimi irileştirdim. "Adam mermi gibi!"

Suratını buruşturdu. "O nasıl bir ifade ya?" Elini *neyse* der gibi salladı. Binanın önüne gelene kadar ağzından başka bir şey çıkmasa da içeri girmeden önce gözlerime baktı. Eli yavaşça kolumdan ayrıldı. "Ben bir şeyleri çözmeye başladım. Geldiğimde uyumamış olursan kafa kafaya verip çözeriz."

Kocaman gülümsedim. Birileri duymasın diye onun yüzüne doğru yaklaştım. O ne yapacağımı beklerken ben yanağına, sakallarının üstüne küçük bir öpücük kondurdum. Bununla beraber karıncalanan dudaklarım bile aklımı başıma getirmedi. Tehlikeli, çok tehlikeli sularda yüzüyordum.

Uzaklaşmadan kulağına, "Benim de anlatmam gerekenler var," diye fısıldadım.

Göz bebekleri irileşmişti. Etrafımızda kimse yokken bu davranışımı yadırgamıştı. İnanın ben de yadırgamıştım ama içimden onu öpmek gelmişti. Küçük, basit bir öpücük. Neye yol açabilirdi ki?

"Azra?" dedi dili tutulmuş gibi.

Ayak parmaklarımın üstünde kalkıp indim. "Hı?" dedim kirpiklerimin altından bakıp.

"Benim... Benim gitmem lazımdı."

Alt dudağımı ısırdım. "Git?" dedim.

Öylece bakmaya devam ediyordu. Benim gitmem gerektiğini anladım. Bakışlarını sırtımda hissederken yürümeye başladım. Merdivenin başına gelince arkamı döndüm. Öylece durup beklediğini görünce gülümsedim. "Geç kalma," deyip öpücük attığımda daha da irileşen gözlerini gördüm. Aklının bende kalacağını bilmenin haklı sevincini yaşıyordum.

BEKLENTİLER VE YARALAR

"İçimdeki beklenti bir tür felç gibiydi."
Stefan Zweig, Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu

Beklentiler ve yaralar.
Beklentiler yaralar.

Bir keresinde hocamız önemli bir sınavda, bizden bir soru oluşturmamızı ve ona cevap vermemizi istemişti. Süremizin sınırsız olduğunu ve tatmin olana kadar kâğıtları doldurabileceğimizi söylemişti. O an soru cevaplamaya hazır olan zihnim soru yazacağım öğrenince afallamış, bir süre hiçbir şey düşünmeden öylece durmama sebep olmuştu. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Korkunç bir on dakika geçirmiş ve sonunda yazmaya başlamıştım.

Sınava çalışırken sorulara değil, cevaplara odaklanmıştım. Ezberlediğim cevaplara odaklansam çok basit bir şekilde soru bulabilirdim. Cevabım hazırsa sorum da hazır olmalıydı, değil mi?

Beklenti içine girdiğim için ve beklediğim gerçekleşmediği için tökezlemiş, zihnimde açık olan soruları görememiştim.

Bu durumu sınavdan sonra hocamla konuştuğumda bana yaşadığımın sadece o anlık olmadığını, gündelik hayatta da bununla karşılaşacağımı ve hazır olmam gerektiğini söylemişti. O andan sonra anlık ortaya çıkan ihtimallerin beni altüst etmemesi için elimden geleni yapmıştım.

Şimdi önümde duran dosyaya bakarken hatırladığım bu anı, gerçekle yüzleşmemi sağlıyordu.

Buraya gelirken bir değil, birden fazla katil olduğuna emindim. Katillerin nedenlerinin ortak olmasını beklemiştim. Çünkü maktul dokuz defa bıçaklanmıştı. Bu basit bir cinayet değildi. Şu âna kadar topladığım bilgilere göre en az üç kişiden bahsediyorduk. Böylesi bir cinayeti işleyebilmeleri için ortak nedenleri olduğu fikrine kapılmıştım. Çünkü küçük bir mahallede sebepleri farklı olup cinayet işleyebilecek insan sayısı azdı.

Kafamdaki beklentiler bambaşka olduğu için farklı açıdan bakamayarak hata etmiştim.

Bazen beklentiler sadece zihnimizi bloke ederdi. Onları ortadan kaldırırsak gerçek su gibi ortaya çıkardı.

Evet, birden fazla katil vardı. Ve hepsinin Hakkı Arıkan'a karşı bir nefreti. Ve evet, katillerin nedenlerine değil, kimlerin cinayet işleyebilmek için bir araya gelebileceğine odaklanırsam olayı çözebilirdim.

Uzun zamandır çalıştığımdan zamanın nasıl geçtiğinin farkında değildim. Arza'yı öpeli, aman göreli, saatler olmuştu. Birkaç saat önce, gecikeceğine dair mesaj atmıştı. Sanırım o cephede işler karışıktı.

Aslında bu durum işime gelmişti. O gelene kadar kafamdaki olası katiller için bir şema oluşturmuştum. Onunla detaylıca konuştuğumda taşların yerine oturacağına inanıyordum. Belki de mahallede sayılı saatlerimiz kalmıştı.

Kendi evimde olma hissini özlemiştim. Sabahları yürüyüşe çıkmayı, yargılayıcı bakışlara maruz kalmamayı, istediğim saatte uyanabilmeyi, zihnimin dolu olmamasını ve en önemlisi kafamı karıştıran bir adamla yaşamamayı.

Kendime bir kahve daha almak için mutfağın yolunu tutacağım sırada telefonumun ekranı aydınlanınca durdum. Arza sanmıştım fakat neredeyse sabah olacakken mesaj atan annemdi. Ardı ardına birkaç mesaj daha geldi.

"Azra uyanık mısın?"

"Son görülmen neden kapalı senin? Ne zaman girdin göremiyorum. Ne cins bir kızsın ya sennnnn"

"Kızım arada yaşadığına dair ses ver ses!!!!! Kötü bir rüya gördüm. İçime kurt düştü. İyi misin?"

"Uyanınca beni ara. Sesini duymazsam içim rahat etmeyecek. Baban da horlayarak uyuyor zaten ona da ayrı sinirim"

"Hadi öptüm pasaklı kızım"

Muhtemelen şu an gözünde gözlük, uzun tırnaklarında kırmızı ojeler, üstünde açık pembe renkli sabahlığıyla mutfak penceresinin önünde sigara içiyordu. Onun da içine kötü bir his doğunca benim gibi uyuyamazdı. Bu yüzden ondan bu hissi almak için beklemeden onu aradım.

"Azra?" diye açtı telefonu. Bariz bir endişesi vardı. Bunu telefondan bile hissedebiliyordum. "Ben mi uyandırdım, kızım?" diye hayıflanarak sordu.

Arza'nın sigara paketinden bir tane aşırıp mutfağa geldim.

"Hayır Asuman Sultan, uyanıktım zaten," dedim. Keşke Arza burada olsaydı, acıkmıştım. Kendim de bir şeyler yapabilirdim ama onun sandviçlerinden yemek istiyordum. Sandalyeye kurulduktan sonra anneme, "Sen ne gördün?" diye sordum. "Hayır olsun, anlat bakalım."

Annem derin bir iç çekti. "Kötü rüyayı suya anlat derler. Suyla beraber aksın gitsin diye öyle yaptım," dedi. Bu gibi şeylere inancım yoktu ama annem böyle şeyleri severdi. Bir keresinde bir anda gelip saçımdan bir tutam kesmişti. O tutamla ne yaptığı hakkındaki gerçek hâlâ su yüzüne çıkmamıştı. "Sen neden uyanıksın bu saatte? Allah korusun, bir şeyin mi var?" diye hızlıca sordu.

Ablamın vefatından sonra annem daha da pimpirikli biri hâline gelmişti. Senelerce onun bu huyunu törpülemeye çalışmıştım. Arada yine de kötü hissettiği anlarda kafasında bir şeyler kuruyordu. Yine o anlardan birindeydik.

Rahat bir şekilde, "İşlerim vardı, annecim. Arza'yı beklerken onları halledeyim dedim," diye cevap verdim.

"Ay, Arza oğlum nerede ki? Bu saatte dışarıda ne yapıyor? Aranız nasıl? Bir gelişme var mı?" dedi meraklı bir ifadeyle.

"Anne, ne arası? Sana onun sadece iş arkadaşım olduğunu söyledim!" dedim üstüne bastırarak. Sigaradan bir nefes çektim. "Hem böyle bir şeye akademi izin vermez. Lütfen aklıma şu fikirlerini sokmaktan vazgeç."

Annem yüksek sesle, "Üf!!!" dedi bezmiş gibi. "Var ya, senden umudu kesmeye çok yakınım. Elimde tutunacağım bir Arza var. Onu da benden alırsan yapacaklarımdan kork!" dedi tiz sesiyle. "Bulurum bizim gündekilerin oğullarından birini, gösteririm fotoğrafını, bitti gitti! Delendirme Azra beni!"

"Anne..."

"Ne anne anne? Ne?" Yüksek sesle cıkladı. "Burama kadar geldi, canım! İş de iş! İş de iş! Oldun tamam, en iyisi sen oldun! Yuvanı ne zaman kuracaksın, kızım? Yaşlanınca dosyalar mı tutacak elini?" Konu tek başıma yapamayacağım şeylere geldiyse telefonu kapatmamın vakti de gelmiş demekti. "Bak, gün gelir biz göçüp gideriz, başını yaslayacağın bir omuz ararsın. Derdini, sıkıntını paylaşmak istersin. O zaman ne yapacaksın?"

Sigarayı söndürüp ayaklandım. Ne yemek yiyesim ne de kahve içesim kalmıştı, uyumak istiyordum.

"Onu o zaman düşünürüm, anne. Şimdi bunu mu dert edineyim?" deyip telefonu hoparlöre alarak pijamalarımı giymeye başladım.

Annem bıkmışlığını belli eden bir ses çıkardı. "Ben bu sene senin hayatında birini göremezsem o zaman sen dert ne demekmiş görürsün! Hayır, karşına birileri çıkmıyor, bahtsız bir kızsın desem o da değilsin. Nedir bu yalnızlık edebiyatı?"

Bezmiş bir ifadeyle, "Yalnızlık edebiyatı yapmıyorum. İlla biri olması şart mı? Her kadın evlenmek zorunda mı?" dedim.

"Ne alakası var? Oğlum olsaydı ona da evlen derdim! Bak, senden uzaktayım zaten. Tek başına olduğunu düşününce uykularım kaçıyor, kızım. Ne olurdu yanında dalyan gibi bir delikanlı olsaydı? En azından yalnız değil derdim. Yazık değil mi bana?"

"Ben kendi kendime yetebiliyorum ki? İlla yanımda Ar... Aman dalyana ihtiyacım yok. Korkmana da gerek yok. İyiyim ben, mutluyum." Telefona doğru yaklaşıp daha yüksek sesle konuştum: "Bekârlık sultanlıktır, Asuman Sultan."

"Tamam, kızım. Tamam. Tamam. Ben başıma bir şey gelirse Azra'ya ne olacak diye düşünüp durmaya devam edeyim," dedi acındırmaya çalışarak. Yahu sanki beş yaşındaydım! "Annene hiç acımıyorsun. Elim kalbimde bekleyeyim ben böyle..."

Ne dersem diyeyim onu ikna edemeyecektim. Bu yüzden uzatmamaya karar verdim. En azından ona oyalanacak bir şey çıkardı.

"Arza'yı düşüneceğim, tamam," dedim mecbur kalmışlığın sesiyle. Hızla devam ettim: "Ama sadece düşüneceğim. Sakın dallanıp budaklandırma."

Annemin yerinde zıplayarak şekilden şekle girdiğine emin olsam da sadece, "Tamam, kızım. Akıllı kızım benim! Kurban olurum sana da, seni bana verene de!" dedi.

Suratımı buruşturdum. "Anne, demedim mi *bana kurban olma* diye? Sevmiyorum böyle tabirleri. Kurban falan olma. Hadi git uyu. Babamı da seni de öpüyorum. Ben iyiyim, beni merak etmeyin."

"Hızlı hızlı konuşup suratıma kapatma sakın!" dedi. "Aman, tamam! Ne desek kabahat zaten! Uykusuzken hiç çekilmiyorsun. Allah, Arza oğluma sabır versin!"

Kendimi yatağa bıraktım. "Of!" dedim. "Hoşça kal, anne," deyip telefonu kapattım.

Annem tam bir damatçı olduğunu yine kanıtlamıştı. Ona torun verebilecek kim varsa onu baş tacı ediyordu. Asıl Allah bana sabır versindi!

Yatakta rahat bir pozisyon bulmadan önce güneşlikleri çektim ve perdeyi kapattım. Annemin aklıma soktuğu düşünceler uykumu açmış da olsa uyumaya çalışıyordum.

Arza ile evlensem nasıl olurdu ki?

Yastığı kafamın üstünden bastırdım. Bu düşünceyi defetmeye, onu damatlık içinde elinde bir buket çiçekle düşünmemeye çalıştım. Oldukça zor olsa da bunu başarmam ve uykuya dalmam dakikalarımı almıştı.

Uyuduğumla uyanmam bir olmuştu sanki. Gözlerimi kapattığım sırada hava aydınlıktı ama şimdi güneş en tepedeydi. Fakat ben uykumu alamamış gibiydim. Saçma saatlerde uyuyup uyanınca günlerdir uyumamış gibi oluyordum. Tüm enerjim çekiliyordu sanki.

Yavaşça ayaklanıp sersem bir hâlde banyoya giderek elimi yüzümü yıkadım. Arza'nın geldiğini hayal meyal hatırlıyordum. Anahtarın sesini duyduktan sonra uyanacak gibi olmuştum ama onun kokusu burnuma dolunca o olduğunu anlayıp uyumaya devam etmiştim.

Pijamalarımı çıkartıp tişört ve ince bir eşofman giyerek salona geldim. Arza'nın burada olmadığını görünce onun odasının yolunu tuttum.

Kapısı açıktı ve uyuyordu.

Geldiği gibi uyumamıştı tabii ki. Ben olsam pek tabii öyle yapardım ama onun duş aldığını belinde duran havludan anlıyordum.

Duş alacak kadar enerjisi vardı da üstünü giyinecek kadar yoktu sanırım.

Biraz daha yaklaştım. Gözünü ışıktan korumak için koluyla gözlerini kapatmıştı. Bu sayede kolundaki dövme ortaya çıkmıştı.

Ona bu şekilde bakmamın yanlış olduğunu bilsem de kendimi durduramıyordum.

Aslında uzaklaşacaktım ama perdenin arası açık kaldığı için yüzüne gelen güneş ışığının onu rahatsız ettiğini düşünerek odasına girdim. Perdeyi kapattım ve odadan hızlıca çıktım.

Kahvaltı hazırlamaya karar verdim. Benim hazırladığım şeyleri yer miydi, bilmiyordum ama çok acıkmıştım ve onun uyanmasını bekleyemeyecektim. Yemezse de kendine istediğini yapabilirdi.

Ses çıkartmamaya ve titiz olmaya özen göstererek hayatımın en zor kahvaltısını hazırlamaya başladım. Elim neye değerse değsin hemen suya tutuyordum. Ekmeğe mi dokundum, elim musluğun altındaydı. Peynir mi dilimledim, hemen parmaklarımı yıkıyordum. Öylece dursam bile ellerimi yine suyun altında buluyordum.

Dökülmemesi için saçlarımı sıkıca toplamıştım. Onun görünce hazzetmeyeceği şarj aleti, toka, kalem gibi eşyaları mutfaktan çıkarmıştım. Arza için basit sayılabilecek ama benim için alengirli olan sofrayı hazırlamak için bütün hünerlerimi sergiliyordum.

İlk önce çayı demledim sonra ikimize de soğuk yenebilecek bir yulaf lapası yaptım. Üstünü onun yaptığı gibi süslemeye çalıştıktan sonra kâseleri dolaba koydum.

Mutfağın durumuna ve geçirdiğim süreye bakınca, "Bu adam bunları nasıl hemen hazırlayabiliyor ya?" diye homurdanmadan duramadım. Daha hiçbir şey yapmamıştım ama annemin tabiriyle mutfak göçüyordu.

Şimdi ise canımın istediğine göre bir sandviç yapmaya başladım. Önce avokado sosu hazırladım. Bir avokadoyu ezip biraz limon, tuz, karabiber ve peynir koyup karıştırdım. Bunu ısıttığım ekmeklerin üstüne sürüp hindi füme koydum. Ekmeğin diğer tarafına zeytin ezmesi sürdükten sonra sahanda yumurta yapmaya başladım. O pişene kadar salatalık ve domatesleri dilimledim. Zeytinyağı, limon ve baharatları döküp onları masaya koydum. Fıstık ezmesi, bal, reçel gibi kahvaltılıkları da çıkardım. Pişen yumurtaları da sandviç ekmeğine koyduğumda her şey hazırdı.

Arza ve beğenip beğenmeme ihtimali hariç.

Soğumasın diye ekmekleri tost makinesinde bekletmek ne kadar doğruydu, bilmiyordum. Acıkmıştım da ama kendisi uyanana kadar onu uyandırma gibi bir düşüncem yoktu.

Ben de mi ona kıyamıyordum ne?

Bir bardak çay ve sigara alıp masaya oturdum. Ne zaman uyanırdı ki? Çay fazla beklerse acırdı. Acaba zeytin ezmesi koymasa mıydım? Belki yulaf lapasının üstündeki hindistan cevizini sevmeyecekti. Menemen de mi yapsaydım?

Of! Niye kendimi beğendirmeye çalışıyordum ki? Harika yemekler yapıyorum diye bir iddiam yoktu. Ama beğensin de istiyordum. Ondan geçer puan almanın beni mutlu edeceği fikri bana yabancıydı ama yine de bunun için can atıyordum.

Başka bir şey düşünmeye odaklandığım sırada mutfağın kapısında onun varlığını hissettim. Uyanmıştı.

Kendimi kocasına sunum hazırlayıp onu kapıda bekleyen yeni gelinler gibi hissediyordum. Tepkisini deli gibi merak ediyordum. Altı üstü kahvaltı hazırlamıştım oysaki.

Gözlerini ovuşturdu. Uyku mahmuru, kalın bir sesle, "Günaydın?" dedi bir masaya bir de bana bakıp. Bariz bir şekilde şaşırmıştı. "Kırmızı kar mı yağdı? Yoksa başına silah mı dayadılar?" Sonra tezgâhın üstüne baktı ve dağınıklığı gördü. Şaşkınlığı yerini memnuniyetsizliğe bıraktı. "Umarım silah dayamışlardır, yoksa bu dağınıklığın başka açıklaması olamaz."

"Teşekkür ederim, Azra. Ellerine sağlık, Azra. Her şey çok güzel görünüyor, Azra. Ne zahmet ettin, Azra... Zaten beğenecek misin, hatta yiyecek misin diye gerginim. Şu söylediklerine bak ya."

Afallamış bir hâlde, "Şaşırdım sadece," dedi.

"Neden, hiçbir şeye yardım etmiyor muyum?" diye sorunca kaşlarını *ediyor musun* der gibi kaldırdı. "Bunun konumuzla alakası yok. Sana iyilik yaramıyor."

Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. Yeni uyandığı için şiş olan yüzünü dün gece öptüğüm aklıma geldi.

İki elini birleştirerek çenesinin altına koydu. "Özür dilerim, haklısın. O kadar uğraşmışsın, böyle bir tepki vermem hoş olmadı." Dudaklarını birbirine bastırarak sırıtmasını gizlemeye çalıştı. "Ama günlerce yanında duran bardağı bile kaldırmayan kızın bir şeyler yaptığını görmek..." deyince ona kaşlarımı çatarak baktım ve masadakileri yalandan bir şekilde toplamaya başladım. Hemen yanıma geldi. "Şaka yapıyorum, benli. Şaka! Bırakır mısın?"

Gözlerimin içine baktı. "Pek bir alıngansın ya sen," deyip elimdekileri nazikçe aldı.

"Sen de hayvansın!"

Gülümsedi. "Hayvanlık ettim, tamam." Ellerini beline koyup tatlı gülümsemesiyle bakmaya başladı. "Böyle bakmaya devam mı edeceksin? Bu şekilde başlamasın günümüz. Elimi yüzümü yıkayayım da yemeye başlayalım hemen." Kafasını sağa doğru yatırdı. "Olur mu?"

Sinirle baktım ona. "Açım, hızlı ol. Seni bekleyecek hâlim yok."

O dediğimi yaparak hızla banyoya gidince ben çayları koyup masadaki eksikleri tamamladım. Kötü olması için bir neden yoktu, değil mi? Tuzla şekeri karıştıran biri değildim, bir şeyin altını da yakmamıştım.

Kendime güveniyordum, her zamanki gibi.

Yine de heyecanlanmıştım. Bunu belli etmemeye çalışarak masanın başına geçtim ve onu beklemeye başladım. Birkaç saniye sonra geldiğinde gözlerini masada hızlıca gezdirdi.

"Ellerine sağlık. Her şey çok güzel görünüyor," deyip oturdu.

Yüzünde iğrenir bir ifade aradım ama ya iyi oyuncu olduğundan olsa gerek ya da gerçekten iğrenmediğinden, öyle bir ifade bulamadım.

Önce sandviçi eline aldı ve içinde ne var diye bakmadan koca bir ısırık aldı. O kadar büyük ısırmıştı ki sandviçin yarısı bitmişti bile. Belki beğenmeyecekti, neden böyle kocaman ısırıyordu ki?

Çayından da bir yudum aldıktan sonra sandviçi iki kere daha ısırıp bitirdi. Maşallahı vardı.

Hiç beklemeden yulaf kâsesine geçtiğinde hâlâ onu izlemeye devam ediyordum. Öyle iştahlı yiyordu ki daha tek lokma almadan onu izleyerek doymuştum. Ağzı kocamandı. Her şeyi birkaç saniyede çiğneyerek bitiriyordu.

Kâsenin dibini sıyırırken gözleri beni buldu. "Sen aç değilsin herhâlde?" diye sordu. "Değilsen ver ben yiyeyim," diyerek önümdekileri işaret etti.

Kaşlarımı kaldırdım. "Oynamıyorsun, değil mi?" dediğimde, bana anlamamış gibi baktı. Masayı işaret ettim. "Ben üzülmeyeyim diye yemedin, değil mi hepsini?"

Yüzünü *saçmalama* der gibi bir ifadeye soktu. "Sence ben, sen üzülme diye beğenmediğim bir şeyi yiyecek biri miyim?"

Evet.

Hayır.

Hem evet hem hayır.

Bilmem der gibi, omuz silktim.

Çayını bitirip tekrar doldurmak için ayaklandı. "Ben senin gibi karşımdaki kişinin kafasını karıştırmam. Netimdir ben. Beğendiysem beğendim, beğenmediysem beğenmedim. Açık ve netim." Kafasını çevirip gözlerime baktı. Bana bir şeyler ima ediyordu. "Kapiş?"

Kapiş?

Elimi *ne saçmalıyorsun* der gibi salladım. "Ne?"

Yeniden yerine oturdu. "Dün geceki öpücüğünden bahsediyorum," deyince içtiğim çay boğazımda kalmasın diye büyük bir uğraş verdim. Hâlime hafifçe sırıttı. "Hoşuma gitmediğini söylemiyorum pek tabii ama sence de kafa karıştırıcı bir hamle değil miydi?" diye konuşunca elim ayağıma dolandı.

Boğulmamak için boğazımı temizledim.

"Bir anda oldu," dedim savunmaya geçerek. "Bir anda yanağını görünce öpme isteğiyle doldum. Ben de açık ve netim," deyip omuzlarımı dikleştirdim. "Yanağın hoşuma gitmiş olabilir. Suç mu bu? Alo 155! Tutuklasınlar beni," diyerek bileklerimi abartılı bir ifadeyle öne doğru uzattım.

Kaşları havalandı. "Hoşuna giden yanağım yani?" dedi emin olmak ister gibi.

"Yanağını öptüğüme göre yanağın hoşuma gitmiş. Öpmemden rahatsız mı oldun?"

Kafasını belli belirsiz sağa sola salladı.

Boğuk bir sesle, "Sadece..." dedi. "Benim de hoşuma giden bir yerin var. Ve ben orayla temas ettiğimde senden de aynı tepkiyi görmek isterim." Göz kırptı. "Anlaştık mı?"

"Neresi orası?"

Rahat bir ifadeyle, "Önden fragmanı verip heyecanını kaçırmayalım. Emin ol o zaman geldiğinde başrol sen olacağın için neresi olduğunu çok iyi anlayacaksın," deyip arkasına yaslandı.

O çayından büyük bir yudum almıştı ama içi yanan ben olmuştum.

Beynim falan olmalıydı bahsettiği. Üstün zekâm ya da. Belki de raporlarımdan bahsediyordu. Asla başka bir yerim olamazdı. Sanmıyordum. Sanmalı mıydım? Ah! Kafamı karıştırıyordu!

Önümdeki yiyeceklere odaklandım. Onun bakışlarının bende olduğunu biliyordum. Sanki söylediğini umursamıyormuş gibi kahvaltımı yapıyordum. Bu işte iyi olmasam kalbimin ne kadar hızlı attığını anlayabilirdi.

Uzatmadı ve başka bir konuşmayla geçen kahvaltı faslından sonra o mutfağı toplamaya başladı. Ben de salona bilgisayarımın başına geçtim. Artık sıra işe gelmişti. Neler öğrendiğimizi konuşmamız gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra elinde iki fincan Türk kahvesiyle salona girdi. Omzunun üstünde duran küçük havludan haberi yok gibiydi. Gülümseyerek ettiğim teşekkürü kabul edip karşıma oturdu. Sonra havluyu fark etti ve *bu niye burada* der gibi bakıp onu kanepenin üstüne koydu.

Kahvemden içmeden önce, "Dün gece neler oldu?" diye merakla sordum. "Geldiğini duydum ama geç bir vakitti. Ne yaptınız o saate kadar?"

Suratını buruşturdu. "Kötü bir geceydi. Çok içtiler. İkisi de bir noktada iyice sarhoş oldu. Ağlıyorlar, ayılıyorlar, bayılıyorlar, kusuyorlar... Çile gibiydi resmen. Ağızlarından laf alayım diye sabrettim. İkisinden biri elimde kalıyordu. Sabrımın sınırını ölçen bir gece oldu anlayacağın."

"İşe yaradı mı bari?"

Kafasını ağır bir hareketle sağa doğru oynatıp yandan bir gülüş attı. "Birini konuşturamadığım pek görülmemiştir. Bunu yakında sen de anlarsın, benli," deyip bacaklarını iki yana açıp rahat bir şekilde oturdu.

Konu neden bana geliyordu?

Konuyu hemen değiştirdim.

"Ben mi başlayayım yoksa sen mi başlarsın?"

Eliyle kendisini işaret etti, *ben başlarım* demek isteyerek. Sonrasında sigara yakıp kahvesinden içti. Öne eğilip dirseklerini dizine yaslayarak konuşmaya başladı.

"Seyfullah genel olarak sakin ve otoriter biri. Bu tavrı yetiştirilme tarzından kaynaklı. Yani asker olmadan önce de disiplinli biriymiş. Fakat yaşadıkları bir olaydan sonra kontrolü kaybetmiş. Bu olay Hakkı Arıkan cinayetinin tarihiyle örtüşüyor." O konuşuyordu, ben bilgisayara not alıyordum. "Dün gece alkol aldıktan sonra ikisinin de dilinden dökülen, *Hak etmişti*, cümlesi oldu. Maktul Hakkı Arıkan'dan bahsettikleri çok açık. İkisi de bu cinayetin faillerinden."

Kafamı ekrandan kaldırıp ona baktım. "Emin misin?"

"Eminim."

Elimle devam etmesini işaret ettim. Dediklerini harfi harfine yazıyordum.

"Yerine oturmayan nokta, ne sebeple ve nasıl yaptıkları. Sebebinin Simge Sülün ve dolaylı yoldan Seyfullah'ın eski nişanlısı Gamze Sülün'le bağlantılı olduğunda hemfikiriz. Onların Hakkı Arıkan'a olan nefreti kendi özellerinde değil. Onların sevdiği birine zarar vermiş olmalı. Ve bunun cezasını da kendi yöntemleriyle vermek istemişler."

"Simge Sülün'ün yaşadıklarını, Burcu'nun anlattıklarına göre değişimini düşündükçe o kişinin Simge olduğunu düşünüyorum. Çünkü hem Gamze'nin bağıyla Seyfullah'la hem de onun bağıyla da Okan'la bağ oluşturabilecek biri," dediğimde aynı şeyi düşündüğünü belli edercesine kafasını salladı.

Sigarasını, birkaç nefes daha alıp küllükte söndürdü. Gözleri bendeydi.

"Dokuz defa bıçaklayacak kadar mı nefret dolmuşlar peki?" diye sordu.

Aslında kendi düşüncesi vardı ama benimkini merak ediyordu.

Bilgisayarımı kenara koyup sigara paketine uzandım. "Dün Şanzel'le konuştuğumda Hacer Bal'la ilgili öğrendiklerinden bahsetti. Yıllar önce Hakkı Arıkan'la bağı olan Hacer Bal, onun tarafından cinsel istismar ve şiddete uğramış. Maktulün arkası sağlam olduğu için olaydan ceza almadan kurtulmuş. Hacer Bal'ın da bu olayda parmağı olduğunu düşünüyor."

Arza'nın gözleri kısıldı. Birkaç saniye boyunca düşündü.

"Tamam, öyle diyelim. Peki Hacer Bal bu cinayete nasıl ortak olacak? Okanlarla bir iletişimi var ama o derecede değil. Mahallede başka kimseyle doğru düzgün iletişimi yok," dedi.

"Bu olayı öğrendikten sonra farklı bir açıdan bakmaya karar verdim. Aslında sen de bu açıdan bakmaya başlamışsın," deyip sigaramla beraber ayağa kalkıp odanın içinde adımlamaya başladım. "Dokuz defa bıçaklanan bir kişiden bahsediyoruz. Farklı duygu göstergeleriyle bıçaklandığını raporda okumuştuk."

"Evet," dedi. Bir saniye bile gözlerini ayırmadan beni izliyordu. "Yaraların bazıları derin, bazıları öldürücü, bazıları sadece öfke çıkartmak içindi. Bu yüzden bir değil, birkaç kişi olduğundan kesin olarak emin olmuştuk."

Yürümeye devam ederken, "İnsanların nedenlerini birbirine bağlamak yerine onları birbirine bağlamalıyız," dedim. "Yani Okan ve Selçuk'u bir araya getiren neden, bir öfke, Hakkı Arıkan'ın onların bir yerde canlarını yakması. Evet, bunu biliyoruz. Fakat onların nasıl bir araya geldiklerini bilmiyoruz."

Öne doğru eğildi. "Yani sen diyorsun ki Selçuk, Okan, Hacer, Ahmet Haluk, artık kim varsa bunların neden cinayet işlediklerini değil de nasıl bir araya geldiklerini bulalım. Kimlerin bu gruba dâhil olabildiğini çözersek nedenlerini de buluruz diyorsun. Doğru mu anlıyorum?"

"Doğru anlıyorsun."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Teorimle düşünceleri aydınlanmış gibiydi. "Dişime göre bir partnersin demiştim ya hani," dedi. Kaşlarıyla beni işaret etti. "İşte bunu kastetmiştim."

Ona küçük bir tebessüm gönderdim.

Bilgisayarımı almak için ayağa kalktı. Ekran zaten açık olduğu için şifre girmeme gerek kalmamıştı. Arkasında olduğum için nereye tıkladığını görebiliyordum. "Pınar Mahallesi" adlı dosyaya bakıyordu. Yoksa bilgisayarıma dokunmasına izin vermezdim. Telefonumdan daha özeldi benim için.

"Sen kesin herkes hakkında ayrı ayrı dosya oluşturmuşsundur diyordum ki haklı çıktım," dedikten sonra kafasını geriye atıp bana bakmaya çalıştı. Âdemelması gözüme gözüme giriyordu. "Bu konuda kimse eline su dökemez. Biliyorsun, değil mi? Senin kadar iyi not tutan birini görmedim."

"Ben de senin kadar kötü not tutanı görmedim," deyince, *tevecc-ühünüz* der gibi baktı. "Ama elinden başka iş geliyor. Oradan yırtıyorsun yani..."

Tekrar ekrana bakmaya başladı. "Elimden ne işler geldiğini tahmin bile edemezsin," diye mırıldandığını duysam da duymazlıktan geldim. "Kaç dosya var?" diye sordu ama sonra dosya sayısını görünce kendi cevap verdi: "Hey maşallah, mahalledeki köpekleri bile yazmışsın."

"Ne olur ne olmaz diye."

Selçuk'un adının yazdığı dosyaya tıkladı. Karşısına çıkan ilk görüntü mesajlaşmalarımızdı. Her bir ayrıntı kanıt niteliğindeydi. Bu yüzden onlar da dosyada yer alıyordu.

Arza bilgisayara yaklaşmak yerine bilgisayarı kendisine yaklaştırdı. "Bu ne?" dedi ekrana bakarak. Selçuk'un saçma sapan triplerinin olduğu mesajları işaret etti. "Harbiden geri zekâlı bu çocuk."

Elimi omzuna koydum. Bu hareketimle burnundan aldığı sık nefeslerle bana doğru döndü. "Artık kıskandığını itiraf et."

"Seni kıskanmadığımı iddia etmedim. Kardeşim rolündeyken yapamadıklarım beni sinirlendiriyor."

"Yani başka bir rolde olsaydık... Açık ol, Talan. Gizleme kendini benden. Kaçıp gitme..." diye hafif alayla konuştum.

Bakışları sertleşti. "Bunu söyleyen kişi sen misin?"

"Evet? Lafta değil, icraatta görelim."

"Ben laf adamı değilim, Tamay. Bazı şeyleri zamanı gelince görürsün," dedi tekdüze bir sesle. Kaşlarıyla beni işaret etti. "Ve sen o zaman geldiğinde icraatimin nasıl olacağını umarım anlarsın."

"Ne oluyor? Ne dedim ki ben şimdi?"

Bir anda ayağa kalktı. "Bilgisayarını alsam sorun olur mu? Dosyalardan başka bir şeye bakmam," dedi buz gibi bir sesle.

Sadece dalga geçiyordum. Neye sinirlendiğini anlamamıştım bile. "Ben sana atarım dosyaları," deyip ben de ayağa kalktım.

Dosyaları göndermek için bilgisayarı elime aldığımda bana bakmadan soğuk bir ifadeyle, "Teşekkürler," deyip odasına gitti.

Sanırım tripli bir Arza Talan ile karşı karşıyaydım.

İnsanları tanımak için günlerin yeterli olmadığını anladığım bir zaman dilimi içindeydim. Yoksa günlerdir aynı evi paylaştığım adamı tanıyabilirdim, değil mi?

Uzanmaktan belim ağrıdığı için doğrulduğum sırada dış kapının sesi kulaklarıma doldu. Arza markete gideli iki saat olmuştu ve yeni geliyordu. Nerede kaldın diye sorsam cevap alamayacağımı biliyordum, bu yüzden sessiz kaldım. Dün bana soğuk yapmaya başladığından beri doğru düzgün iletişim kuramamıştık. Genelde onun *tamam* demeleriyle biten konuşmalarımız oluyordu.

"Yemek mi yesek?"

"Tamam, hazırlarım."

"Seher'den ilişkilerini araştırmasını istedim. Bakıp bize dönecek."

"Tamam."

"Kahve yapıyorum. Sana da yapayım mı?"

"Tamam."

"Panele gerekli gereksiz şeyler yazıp duruyorlar. En sonunda atılma riskini göze alıp büyük harflerle küfür yazacağım." Durup tepkisine bakmıştım ama o dinlediğini bile belli etmemişti. Onu denemek için, *"Panele Arza'nın horlarken videosunu isteyen var mı yazacağım. Ne diyorsun?"* diye sormuştum.

"Tamam," demişti.

Neden trip yediğimi bile doğru düzgün bilmiyordum.

Bozulan saçlarımı düzeltirken kafamı uzatıp holden geçmesini bekledim. Elinde birkaç poşetle direkt mutfağa geçti. Sonrasında da banyoya. Bana kafasını çevirip bakmamıştı bile.

Yastığa vurup, "Of!" diye homurdandım.

Zaten düşünceler beynimi kemiriyordu. Bir de aynı evin içindeyken onunla konuşamamak canımı sıkıyordu. Bu yüzden ona bulaşmaya karar verdim. Hedefim banyoydu.

Kapıya gelince birkaç defa tıklattım. "Dolu mu? İçeride kimse var mı?" diye gülerek sordum. Komik olmaya çalışıyordum ama sanırım sinir bozucu oluyordum. "Boş mu acaba?" Kapı bir anda aralandı. Arza kafasını aradan uzatıp gözlerini irileştirdi. *Buyur* der gibi olan ruhsuz bakışı canımı sıkıyordu. Çenemi havaya kaldırıp kirpiklerimin altından baktım. Tatlı olmam lazımdı. "N'aber, Arza?"

Gözleri kısıldı. "Bunun için mi kapıyı tıklattın?" dedi kızar gibi.

"Hıhı."

Kapıyı suratıma kapattı.

İnanamıyordum!

Sert tekmem kapıyı buldu. "Kapıyı suratıma mı kapattın sen?! Çık! Çık yoksa kapıya işerim! Sonra delirirsin temizlerken!" diye bağırırken

kapıyı yumrukluyordum. "Nasıl suratıma kapatabilirsin ya? Öküz! Aç şu kapıyı! İşeyeceğim diyorum! Açsana!"

Bir yumruk daha atacağım sırada kapı aniden açıldı. Aslında elimi geri çekebilirdim ama göğsüne doğru bir tane yumruğu hak ettiğini düşündüğümden kendimi durdurmadım. Fakat o hızlı bir refleksle bileğimden yakaladı. Vurma işlemim başarısız oldu.

"Çocuk musun sen?" dedi azarlar bir ifadeyle. "Ne demek kapıya işerim?"

Omuz silktim. "Suratıma kapatmasaydın!"

Kaşları olabildiğince çatıldı. "N'aber demekten başka bir şey söyleyecek miydin?" Sessiz kalışımla devam etti: "Ben de öyle düşünmüştüm!"

Bileğim hâlâ elindeydi. Sıkıca ama canımı acıtmayacak şekilde tutuyordu.

Ayak parmaklarımın üstünde yükselip gözlerine dik dik baktım. "Bana neden gıcık oluyorsun?" diye tatlı olduğuna inandığım bir sesle sordum.

"Sana gıcık olmuyorum."

"Uyuz uyuz davranıyorsun ama?"

"Gayet makul davranıyorum."

"Ne söylersem söyleyeyim *tamam* diyorsun!"

"Kadınların bunu istediğini sanırdım. Hata mı etmişim?"

Bileğimi elinden sinirle çekince, hâlâ tuttuğunu yeni fark etti. "Ben partnerimden doğru düzgün bir cevap almak istiyorum. Karşımda robot varmış gibi hissettirme bana."

Öyle mi der gibi baktı bana. Bu söylediğimle onu nasıl daha fazla sinirlendirebilirdim ki? "Ben de karşımda dediğini yapan bir kadın görmek isterdim."

İşaret parmağımı önce kendi göğsüme bastırdım. "Ben," dedim. "Ben, iş bilinci olan, her şeyi hakkıyla yapan, yanlışı varsa özür dilemeyi bilen bir kadınım." Parmağımı onun göğsüne bastırdım. "Sen," dedim. "Sen, gereksiz şeylere trip atan, ne olduğu belli bile olmayan bir şey yüzünden partnerine tavır alan, olayları büyüten bir adamsın."

Cevap vermeden birkaç saniye yüzümü inceledi. Parmağım ise hâlâ göğsüne basılıydı. O da bunu hatırlayınca kafasını eğip elime baktı. Ben parmağımı çekecekken aniden bileğimden tuttu. Elimi iyice kendine doğru çekince avuç içimi göğsüne bastırmak zorunda kaldım.

Sertti. Sıcaktı. Ve kalbi düzensiz sayılabilecek bir hızda atıyordu.

Yüzüme doğru yavaşça eğildi. "Ben gerekli veya gereksiz trip atmam," dediğinde nane kokan nefesi yüzüme çarptı. "Tavır aldığım yok. Olayları büyütmeyi de hiç sevmem," dedi tane tane.

"Hıhı!"

Dudakları burnuma değecek kadar yakınıma geldiğinde nefesimi tuttum. Elim aramızda olmasa çok daha yakınımda olurdu.

"O küçük burnunu olur olmadık yerlere sokup saçma sapan şeyler söylüyorsun. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi davranmamı bekliyorsun. Tavır değil, mesafe koyunca da kapılara işemekle tehdit ediyorsun. Ve durmadan temas ediyorsun," dediğinde bundan hoşlanıp hoşlanmadığını anlayamadım. Kısık bir sesle sordu: "Sen tam olarak ne istiyorsun?"

"Düzgünce iletişim kurabilmeyi."

Bileğimi biraz daha kendine doğru çekince burunlarımız temas etti. Sınırdaydık. Öyle bir sınırdaydık ki çizgi falan hak getireydi.

"Hepsine kabulüm, Tamay. Fakat şunu bil ki bu ince bileğini tek başına değil, iki bileğini tek elimle kavramak isterim. Bunu kapı eşiğinde değil, sırtımızın rahat ettiği bir yerde yaparım," diye dudaklarıma doğru fısıldadı. Biraz daha yaklaştı. "O zaman da böyle bakacaksan eğer..."

Onu durdurmam, belki de *ne yapıyorsun* demem gerekirdi ama ben aynı şekilde bakmaya devam ederek, "Ne olurdu o zaman?" diye sordum.

İç çekti. Verdiği nefes dudaklarıma çarptığı için tepeden tırnağa ürperdim. Kalbim dörtnala koşmak bir yana, sanki uzay mekiğine binip uçuyordu.

"Neler olmazdı ki, Tamay," dedi ve bakışları dudaklarımı buldu. Aynı anda yutkunduk. Ses tonunun boğuklaşmasıyla dizlerim titredi. "Denesem ve öğrensek mi?"

Zil çaldı.

Filmin en heyecanlı yerinde giren reklam gibi tüm ortamı mahvetmişti. İkimiz de aynı anda birbirimizden uzaklaştık. Hiçbir şey yaşanmamış gibi ben odama giderken o kapıyı açmaya gitti.

Kendimi sırtüstü yatağa attım. Kalbim ağzımda atıyordu. Onun tuttuğu bileğimi tuttum. İki bileğimi tek eliyle tutup yapmak isteyeceği şeyler beynimin içinde dönüyordu. Çok yanlış sulardı. Öyle yanlış sulardı ki karaya vurursak bir daha kurtuluşumuz olmazdı. Batmakla kalmaz, bir daha yukarı çıkamazdık.

Gelenin apartman görevlisi olduğunu duydum. Arza onunla bir şeyler konuşuyordu ama benim aklım zil çalmasa yaşanacak olan ihtimallerdeydi. Düşünürken bile nefesim kesiliyorsa yaşasak kim bilir neler olurdu.

"Saçmalama, Azra! Profesyonel ol!" diye kendimi azarladım. "Barbar *iki yarım bir tam edeceksiniz* derken bunu kastetmedi! İşine odaklan!"

Biraz sonra kapının kapanma sesi geldi. Sonra adım seslerini duydum. Mutfağa gitti. Yemek yapacak olmalıydı. Bu demek oluyordu ki en az bir saat kadar yan yana gelmek zorunda değildik.

Yemek hazır olana kadar onu düşünmemeye çalıştım. Oldukça zordu. İklim krizini, küresel ısınmayı, ekonomiyi ve pek çok sorunu düşünmeyi denedim ama aklımdan onu çıkartamadım.

Hangi cesaretle söylemişti onları?

Biraz sonra, "Damla," diye seslendiğinde, bir anda yerimden doğruldum. Sanki duyabilirmiş gibi, elimi havada sallayarak düşüncelerimi yok etmeye çalıştım.

"Damla!"

Hiçbir şey olmamış gibi davranacaktım. Muhtemelen o da öyle davranacaktı. Bu yüzden rahat bir ifadeyle odadan çıktım ve mutfağa geldim. Burada yoktu. Salona gelince onu koltukta otururken buldum.

Biraz önce öpüşmek üzere değilmişiz gibi dümdüz bir ifadeyle, "Efendim?" dedim.

Bakışları beni bulunca çenesiyle karşı koltuğu işaret etti. "Yemek hazır olana kadar biraz konuşalım," dedi. Bahsettiğinin işle alakalı bir konuşma olduğunu bildiğim için dediğini yaptım. "Acıkmış mıydın? Yemek hazır olana kadar aperitif bir şeyler hazırlayabilirdim. Somon fırında geç pişiyor."

"Aç değilim, teşekkür ederim."

Ciddi hâline büründü. "Seher'den haber var mı?" diye sordu.

"Kapsamlı bir araştırma istedim. Birkaç saate haber verir diye düşünüyorum... Sen Şanzel'le konuştun mu?"

Mutfaktan gelen kokudan rahatsız olduğunu belli eden yüz ifadesinden sonra pencereyi açmak için ayaklandı. Sonra camın önünden ayrılmadan kalçasını pervaza yaslayarak durdu. Arkasından vuran sokak lambasının ışığı onu dramatik bir roldeymiş gibi gösteriyordu.

"Elimizdekilerin üstünden son bir defa geçelim istiyorum. Birkaç güne buradan ayrılmamız gerekecek. O zamana kadar her şeyden emin olmalıyız," dedi. Sessizce onayladım onu. "İlk şüphelimizden başlayalım." Bilgisayarıma uzanacakken beni durdurdu. "Şimdilik not alma. Bir konuşalım, sonra beraber yazıya dökeriz."

Kaşlarım havalandı. "Beraber?"

"Yardım edeceğim sana. Son raporumuz olmuş olacak," dediğinde birkaç saniye öylece durdum. Bu olay için son olacaktı. Bizim daha yazacağımız rapor sayısı çoktu. "İlk şüpheli, Ahmet Haluk," deyip *başla* der gibi elini uzattı.

Derin bir nefes alıp konuşmaya başladım.

"Ahmet Haluk'un Simge Sülün'le eskiye dayanan bir geçmişi var. Uzun bir süre önce kız kardeşini kaybeden Ahmet Haluk, matematik ve geometri dersi vermeye başladığı Simge'ye karşı sevgi beslemeye başlar. Onu, vefat eden kardeşinin yerine koyar."

"Simge'yle ilgili olay her ne ise ondan sonra içine kapanır," diye ekledi.

Seher'den bu konuda da yardım istemiştim. Bir şeylerden emin olabilmek için hastane raporuna ihtiyacımız vardı. Bunun için izinler alınması gerekiyordu. Seher hepsini halledip bize bilgileri atacaktı.

Bu raporları almak için dosyanın yeniden açılması gerekiyordu. Bu da demek oluyordu ki eğer yanlış bir kanıya kapıldıysak olayın büyümesine ve rolümüzün ortaya çıkmasına neden olmuş olacaktık. Barbar canımıza okurdu.

"İkinci şüphelimiz, Seyfullah Kuyu," dedim.

Kollarını göğsünde birleştirdi. "Gamze Sülün'le ayrılmaları yine aynı olayın zamanına tekabül ediyor. Seyfullah her ne yaşadıysa, uzun zamandır birlikte olduğu nişanlısından sebebi belli olmayan bir nedenden dolayı ayrılıyor ve bir anda asker olarak mahalleden ayrılıyor."

"En yakın arkadaşı Okan Ölmez'e mahalleyi, ailesini ve eski nişanlısının ailesini emanet ediyor."

Arza kafasını aşağı yukarı salladı. "Üçüncü şüpheli Okan Ölmez'in bu olaylarla bağı Seyfullah'tan geliyor olmalı. İkilinin kardeşlik bağı kuvvetli. Ne olursa olsun birbirlerini satmıyorlar. Mevzubahis kardeşi olunca Okan için akan sular duruyor. Bu da cinayete ortak olması için bir neden."

Okan deyince aklıma gelen ilk isim Selçuk oluyordu. Bu yüzden onun adını söyleyecektim ama Arza benden önce davrandı.

"Selçuk Şengül," dediğinde, sesinde diğerlerinden bahsederken olmayan bir ton vardı. Bunu ustaca gizlemeye çalışsa da anlayabiliyordum. "Dördüncü şüphelimiz."

Ben ifademi bozmadan, "Selçuk Şengül'ün geçmişte Okan Ölmez'in âşık olduğu kadınla adı çıktığı ve kadının başka bir adamla evlenmesine

sebep olduğu için Okan'la husumeti var. İkili birbirlerinden ölesiye nefret ediyor," dedim.

Arza'nın kaşları çatıldı. "Bunların bir araya gelmesi için dağlarla denizlerin yer değiştirmesi gerek. Hadi sebep buldular diyelim." Gözleri kısıldı. "Nasıl konuştular da ortak bir paydaya varıp cinayet işlemeye karar verdiler?"

"İkisinin de birbirine sırlarından bahsetmeyeceğinde hemfikiriz." Aklıma Selçuk'un telefonunda bulduğum not geldi. "Selçuk'un sebebi zamanında uğradığı tecavüz olabilir mi?"

"Hakkı Arıkan'dan mı şüpheleniyorsun?"

"Hacer Bal'a yaptıklarından sonra, evet," dedim.

"O zaman beşinci şüphelimiz Hacer Bal," dedi. "Şanzel'den başka onunla bir iletişim kanalımız yok, değil mi?"

"Maalesef."

Yeniden karşıma oturduktan sonra konuşmaya devam etti: "Hacer Bal hayat kadını olduğu zamanlarda Hakkı Arıkan ile münasebeti olur. Ondan cinsel ve fiziksel şiddet görür. Adamdan yakasını kurtaramaz ve bir sebeple yolları ayrılır."

"Sebebi hâlâ öğrenemedik ama akademiyle ilgisi olduğu için..." deyip sustum. Çünkü telefonlarımıza aynı anda bildirim geldi.

Yüzünde, ne gördüğünü tahmin ettiğim çarpık bir sırıtış belirdi. "Seher bilgileri atmış. Olay çözüldü."

Bu Pınar Mahallesi'nde bir işimiz kalmadı demekti.

Şimdiye kadar defalarca görev almıştım ama hiçbiri bittiğinde böylesine heyecanlandığımı hatırlamıyordum. Avuç içlerim terlemiş, kalbim hızla atmaya başlamıştı.

Arza'yla birbirimizin gözlerinin içine baktık. İlk oyunumuzun perdesinin kapanmasını izledik.

Başarmış olmanın getirdiği öz güvenle konuştu: "Katillerin kim olduğunu artık biliyoruz. Şimdi herkesin kaderi *bizim* elimizde."

YENİ YOLLARA, DEVALARA

"Ama hiçbir zincir en zayıf halkasından daha güçlü olamaz."
-Arthur Conan Doyle, Sherlock Holmes-Şüphe

Yeni yollara, devalara.

Yeni bir sayfa açmak kimileri için çok zor olabilir. Ama benim hayatımda yeni bir sayfa açmak demek, işimi hakkıyla yapıp bitirmişim demek olduğundan bunu yapmak benim için kolaydı.

Ve artık yanımda bir ortağım var. Partnerim mi demeliydim ya da eşim?

Menžel.

Mahallede işimiz bitti. Cinayeti çözdük. Sanırım biraz geriye gitmem gerek. Sizin de katilin, katillerin, kim olduğunu öğrenmeye hakkınız var.

12 saat önce...

"Katillerin kim olduğunu biliyoruz. Şimdi herkesin kaderi bizim elimizde."

Arza'ya gözlerimi irileştirerek baktım. Bitmiş miydi? Hemen elime telefonu aldım ve Seher'in gönderdiği belgeyi hızlıca okudum. Yanılmamıştım, tahminlerim doğru çıkmıştı. Her şey beklediğim gibi gerçekleşmişti.

Her şey zihnimde netleşirken, "Beraberlermiş," diye mırıldandım.

Elimizde net bir şekilde belli olan dört tane katil vardı. İki tane de net olmayan. Noktaları birleştirince her şey tamamen ortaya çıkacaktı.

Bağdaş kurup tüm dikkatimi ona verdim. "Ayşe Bal ve Gamze Sülün'den emin olana kadar bekleyecek miyiz yoksa her şeyi polise anlatıp ifadelerden mi sonuç çıkartacağız, buna karar vermemiz lazım."

Eve olmasa da mahalleye alışmıştım. Çocukluğumu akademide ve eğitimlerle geçirdiğimden olsa gerek mahalle kültürüne pek alışık değildim. En başında garip gelse de burada sevdiğim insanlar olmuştu.

Ve Arza'yla yaşamaya da alışmıştım. Eğer bu olaylar burada biterse yeni bir olaya kadar ayrı kalacaktık. O kendi evine gidecekti, ben kendi evime.

Birkaç saniye oluşan sessizlikten sonra, "Sıkıldın mı?" diye sorunca bakışlarım onu buldu. Cevabımı beklediğini gördüm.

Yüzümden anlayamazdı. Ben istemezsem, onunla kalmaktan keyif aldığımı, banyoda gördüğüm eşyalarının beni mutlu ettiğini, her an peşimde dolanışını, benim için bir şeyler hazırlamasının tarif edilemez duygusunu, temiz kokusunu almanın ne kadar huzurlu hissettirdiğine dair bir fikri olamazdı.

"Senden mi?" diye sordum.

Kafasını aşağı yukarı sallayıp sigarasından ardı ardına nefesler çekti. Kollarını koltuğun kolçağına yasladı. Keskin gözleriyle beni dikkatle incelemeye başladı. "Özlersin... yemeklerimi."

"Pek de matah değillerdi ya..."

Öyle mi der gibi baktı. "Yediririm ama sana..." Kaşlarını kaldırdı. Bana imayla baktı. "...bu lafları."

Öne doğru eğildim. "Bir dahaki göreve kadar ayrı kalacağız demek bu. Belki iki gün belki iki hafta belki de iki ay. Senin beni özlemeyeceğin besbelli." Oturduğum yerdeki dağınıklığa bakındım. Bulunduğum yerin bu kadar çabuk dağılmasına hâlâ şaşırıyordum. "Biraz dağınığım, biliyorum."

İfadesiz bir sesle, "Bilemezsin..." dedi. *Özlerim* de değil, *özlemem* de değil. Bilemezsin... *Evet, bilemem çünkü gerçek Arza'yı göstermiyorsun bana,* demek isterdim. Üstünde durmadan, "Biraz sonra çıkalım mı? İstersen ayrı ayrı geçebiliriz akademiye. Ama biliyorsun ki benim bir motorum yok artık," diye devam etti. Fakat bunu kızar gibi söylememişti.

Motor mevzusu açılınca yine suçluluk hissiyle doldum. Aslında onun motorunun benzerini bulmuştum. Ama ona sormadan bir şey yapmak istemiyordum. Şu olay bittiğinde hatamı telafi etmeyi umuyordum. Ona bir motor alıp yemek ısmarlamak gibi.

"Birkaç eşyamı alınca hazırım," deyip ayaklandım. "Beraber geçer, raporumuzu veririz."

Cevap vermesine fırsat vermeden odama geldim ve hızlıca üzerimi değiştirdim. Burada kişisel pek eşyam yoktu. Sadece ablamla ilgili o kutuyu alsam yeterliydi. Bu yüzden kısa bir sürede hazırlandım. Holde beni bekleyen Arza ile karşılaşınca ikimiz de evi kısaca inceledik. Birkaç haftayı beraber burada geçirmiştik. Nahoş bir olay için gelmiş olsak da birbirimizle ve ilk defa bir partnerle ilk görevimizdi.

Unutulmazdı. Unutamazdık da.

"Suyu ve elektriği kapattım. Polisler yeniden incelemek isteyecektir diye başka bir şeyi ellemedim. Seni de alırsam gitmeye hazırım," deyip onayımı bekledi.

Ayakkabılarımı giydim. "Hazırım," dedim. Onun da elinde benimkine benzer küçük bir sırt çantası vardı. İşte bu kadardı. O kadar günün sığdığı küçük bir çanta... Beraber dışarı çıkuğımızda kapıyı çekti ve bir defa kilitledi. Bitmişti işte. "O zaman gidiyoruz," dedim dümdüz bir sesle.

Kafasını sağa doğru yatırdı. "Geçmiş olsun."

"Geçmiş olsun," diye tekrarlarken aşağı kata iniyorduk. Kimseyi görmeden gitmeyi ummuştum. Ama karşımıza Burcu çıkınca hiç bozuntuya vermeden, "Selam," deyip gülümsedim.

Stresli görünüyordu ama Arza'yı görünce neşeli konuşmaya çalışarak, "Selam," dedi. Ama bu neşesi pek uzun sürmeyecekti. Abisinin katillerden biri olduğunu öğrenince tüm neşesi silinecekti. Çantalarımıza bakıp, "Bir yere mi gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Birkaç gün akrabalarımızın yanına gideceğiz," diye hızlı bir yalan söyledim. Elimi omzuna koydum. "Umarım her şey yolundadır," dedim sorar gibi.

Onun gözleri arkamdaki Arza'ya değdi. Uzunca yıllar unutamayacağı gençlik aşkına belki de son kez bakıyordu. "Abimle Gamze ablanın işleri biraz karışık ama yakında düzelir inşallah," diye utangaç bir sesle konuştu. Maalesef ki düzelemeyecekti. Hatta daha da kötüye gidecekti. "Keşke burada olsaydın. İşler kızışacaksa da sen yanımda olurdun."

Arza araya girip soğuk bir şekilde, "Ben dışardayım," diyerek yanımızdan gittiğinde, Burcu onun arkasından uzunca baktı.

Gitmeden son bir kez yanında olmak istediğimden gerçekten içtenlikle konuştum. "Burcu, sana bunu bir psikolog adayı olarak değil, bir ablan olarak söylüyorum," diye cümleye başladım. "Bazen hayat bizi hiç istemediğimiz yerlere sürükler. Bir bakmışızdır ki her şey altüst olmuş, biz de yerle bir olmuşuzdur. Ama bunların hayatın doğasında olduğunu kabul etmeli ve yolumuza bakmalıyız. Ne yaşanırsa yaşansın önce kendini düşüneceğine sonra da gerçek bir psikologdan yardım alacağına söz verir misin?"

Bir an afalladı. Zaten olaylı bir dönemden geçerken söylediklerim onu telaşlandırdı. "Neden böyle konuşuyorsun, Damla abla? Bildiğin bir şey..."

"Hayır, hayır," dedim hızlıca. Omzunu sıvazladım. "Kendim de mesleğin içindeyim. Sadece akıl sağlığı yerinde olmayan insanların değil, imkânı olan herkesin gitmesi gereken bir yer orası. Önce kendini düşün. Ne olursa olsun."

Söylediklerimi şu an anlayamıyordu. Bu yüzden ona olumsuzlukları çağrıştırdığım için beden diliyle bana sinirlendiğini belli ediyordu. "Anladım," dedi gergin bir sesle. Elimi omzundan yavaşça çektim. Bana son kez baktığını bilmeden o bakışı attı. "Görüşürüz."

Hafifçe tebessüm ettim. *Kendine iyi bak, Burcu. Sen çok güzel ve aklı başında bir kızsın. Umarım yaşananlarla fazla yıkılmazsın*, diye içimden konuştum. O içeri girdiğinde arkasından bakmaya devam ettim. Olaylardan en çok etkileneceklerden biri de o olacaktı. Arkadaşının başına gelenler, abisinin ve diğerlerinin yaptıklarının izi ondan yıllar boyu silinmeyecekti. Dediğimi yapmasını ummaktan başka bir şey gelmiyordu elimden.

İçimdeki kasvetle beraber binadan çıktım. Arza'yı kapının önünde sigara içerken buldum. Beni görünce *ne yaptın* der gibi göz kırptı.

"Gidebiliriz," dediğimde sesimdeki kırgınlığı duymaması imkânsızdı. Kendimi perdelememiştim. Yaşanmış olanlara üzülüyordum. Ve yaşanacak olanlara. Boğucu havayı derin bir nefesle içime çektim. "Taksi çağırdın mı?"

"Çağırdım da araban nerede?"

Akademi'ye taksiyle giremeyeceğimizden, önce arabamın olduğu yere gidecektik. "Yarım saat mesafede," dediğim sırada taksi geldi. Ardıma son bir kez bakmadan taksiye bindim. Bundan sonra ne olacağı bizim elimizde değildi. İzleyip görecektik. Adresi söyledikten sonra inene kadar bir daha ağzımı açmadım. Arza, taksiciyle trafikten dert yanarken ben içimde baş gösteren sıkıntının sebebini bulmaya çalışıyordum.

Lakin bulamadım.

Arabamın olduğu yere gelince taksiden indik. İkimiz de çantalarımızı arabamın bagajına koyduk. Arabayı akademiye doğru sürdüğüm sırada sessizliği bozan, Arza'nın çalan telefonuydu.

Sevgisini hissettiğim bir sesle, "Alo, abim," diyerek açtı telefonu. "Evet, benim be oğlum. Sesimi nasıl tanımazsın?" diye yalandan sitem etti. "Ben de seni özledim... Biliyorum, aslanım. Yakında geleceğim dedim ya. Biraz daha sabredemez misin?"

Ne kadar bir ara vereceğimizi kestiremiyordum. Birkaç hafta kadar olacaksa ailemi görmeye gitmeyi düşünüyordum. Ben de onları özlemiştim.

Arza, "Şimdi görüntülü konuşamayız. Pek müsait değilim," deyince kafamı ona doğru çevirdim, göz göze geldik. "Ben seni birkaç saate ararım, tamam mı? Hayır dedim ya abim. Bunları konuşmuştuk, Sinan. Lütfen yapma böyle... Anneme ver telefonu, abim. Ağlama..."

Konuşabileceğini söylemek için, "Talan," dediğimde elini kaldırdı. Devam edemedim.

"Sinan," dedi üstüne bastırarak. Yüzünü sıvazladı. Telefondan gelen yüksek sesle orada bir kargaşa olduğunu anladım. "Alo, anne? Ben sizi arayacağım birkaç saate. Sen onu oyala biraz. Tamam... Tamam, haber veririm," diyerek telefonu kapattı.

Hızımı artırdım. "Benim için sıkıntı olmazdı, konuşsaydın."

"Biliyorum ama görüntülü konuşunca yanına gitmem konusunda ısrarcı olup kriz geçirebiliyor. Şimdi de ağladı ama şiddetlenmez böyle," dedi. Özel bir kardeşe sahip olmak gerçekten sabır istiyordu. Ve Sinan'ın abisine olan bağı bunu daha da zor kılıyor olmalıydı. Camı açmadan önce, "Sigara içebilir miyim?" diye sordu.

Kafamı salladım. Şerit değiştirirken ona bakış attım. Aklını dağıtmak isteyerek, "Arabamda temizlik kontrolü yapmadığın için bu seferlik izin veriyorum," dedim.

İşaret parmağını ön tarafa sürdü. Sonra yukarıdaki aynayı açıp oraya baktı. Etrafına göz gezdirdi. "Göreve başlamadan temizletmişsin, belli," dedi tebrik eder gibi. Hafifçe sağa doğru kayıp bedenini bana doğru çevirdi. Kolunu cama yasladı, sigarasını içerken beni izlemeye başladı. "Dikkatli kullanıyorsun. Pervasız kullanırsın sanmıştım ama..."

"Normalde daha süratli ve reflekslerime güvenerek biraz da olsa pervasız kullanırım ama..." Ona hızlıca bir bakış atıp önüme döndüm. "Yanımda sen varken o şekilde kullanmam."

Aslında cümlem *yanımda başkası varken*'le başlayacaktı ama bir anda böyle söylemek istemiştim.

Peki o gerçekten olduğu gibi mi davranıyordu? Bu soru hâlâ ama hâlâ içimi kemirip duruyordu.

Şu an bana bakan gerçek Arza mıydı? Yoksa onun oynadığı rollerden birini mi izliyordum? Azra'ya ilgisi varmış gibi davranan o adam mıydı yoksa gerçek miydi yaşananlar?

Söylediğime cevap vermedi. Tepkisine bakmamak için verdiğim uğraş başarılı oldu. O beni izlerken rahat bir ifadeyle arabayı kullanmaya devam ettim. Dikkatimi dağıtmıyordu fakat yine de varlığını hissetmek karnımı içime çekip duruşumu dikleştirerek oturmama sebep oluyordu. Arada direksiyonda ritim tutup odağımı ondan çekme çabam takdire şayandı doğrusu.

Akademinin önüne geldiğimizde hem rahatlamış hem de gergin hissediyordum. Kartımızı okutacağımız alana gelince Arza'ya, "Çantamı verir misin?" diye sordum.

Kalçasını hafifçe kaldırıp arka cebinden cüzdanını çıkardı, içinden de kartını çıkartıp bana uzattı. "Uğraşma hiç, benimkini okut."

Dediğini yapıp kartı aldım ve okuttum. Büyük kapı ağır ağır açılmaya başladı. Bu sefer de güvenliğin olduğu kısma geldik. Yanımda başka birinin olduğunu gören güvenlik dışarı çıktı. Bize kafasıyla selam verdikten sonra elindeki cihazla yüzlerimizi okuttu.

"Hoş geldiniz, Azra Tamay," dedi durdu ve isimlere kısa bir anlığına şaşırdı. "Ve Arza Talan. Buyurun, geçebilirsiniz."

Sanırım gergindim. İlk defa çözdüğüm bir olaydan sonra böyle hissediyordum. Dışarıdan ifadesiz dursam da içimde büyük bir kargaşa vardı.

Binaya girip asansöre bindikten sonra Arza'mn kartı hâlâ bende olduğu için okuttum ve ona geri verdim. Yukarı çıkmaya başladığımız sırada aynada onu izlemeye başladım. Gözü telefonundaydı. "Şanzel bizden önce raporunu vermiş. Ama yine de bizim de anlatmamızı ister Barbar," dedi, aynada göz göze gelince kaşları belli belirsiz çatıldı. "Neden suskunsun? Dilini mi yuttun?"

Asansör üst katta durunca başka insanlar bindiğinden ona cevap veremedim. İnsanlar sığabilsin diye Arza'ya doğru yaklaşmak durumunda kaldım. İçeri giren kimseyi tanımıyordum ve neden altı kişilik asansörde yedi kişi ve büyük bir bavul olduğunu sorgulayacak enerjim yoktu. Sığamayınca sırtımı hafifçe Arza'ya verip daha çok sokuldum.

Arza'nın göğsü sırtıma çarptığında insanlar biraz daha geriye doğru geldi. Ve benim sırtım onun göğsüyle neredeyse bütünleşti.

Rahatsız olacağını bilerek öne doğru gideceğim sırada eli bir anda belimi buldu ve ben hareket edemedim. "İyiyim, sıkıntı yok" dedi kulağıma doğru. Onu yalnızca ben duyuyordum. Sağımdaki iri adam üstüme doğru geldiğinde Arza'nın neden hâlâ orada olduğunu bilmediğim belimdeki eli beni biraz daha kendine doğru çekti. Nefesi enseme çarpıyordu. "İstersen yer değiştirelim?"

Anlamayacağını bilsem yutkunurdum. Ama tüylerimin diken diken olmasına maalesef engel olamıyordum.

"İnerler birazdan," diye sadece onun duyabileceği bir şekilde konuştum.

Göğsünün sertliğini, hatta şeklini sırtımda böylesine hissetmek beklenmedik olduğundan, nefesi ve kokusunu âdeta her yerimde hissediyorken bu küçük asansörde oksijensiz kalmış gibiydim.

Eli hâlâ belimdeydi.

Eli, neden hâlâ belimdeydi?

Nefes alışlarını duyuyordum. Hızlı sayılmazdı ama derin nefesler alıyordu. Tam da saçımın üstünden. Burnu ve çenesi saçlarıma değerken. Bana oldukça yakınken.

Bu Akademi'de birçok ders almıştık. Duygularımızı ve bedenimizi kontrol etmeyi öğrenmiştik. Sırtımda hızlı atışını hissettiğim kalbi bu derslerden kalmış gibiydi. Göğsüne çarpıp sırtıma hızlı ve sertçe değiyordu çünkü.

Dudağını yaladığını göremesem de kulağıma yakın çıkan sesten bunu anladım. "Benli," dedi yavaşça. Boğuk sesiyle bir an titreyeceğimi sandım. Daha sadece dört kat çıkmıştık, saniyeler asırlar gibi geçiyordu. "Soruma cevap vermedin," deyince sıcak nefesi kulağıma çarptı.

Yerimde kıpırdanmamak için zor duruyordum. Soğuk eli tişörtümün üstünden bile beni ürpertiyordu. "Dilimi yutmadım. Raporu düşünüyorum sadece," dedim, etkilendiğimi belli etmeden. Kafamı hafifçe sağa doğru çevirdiğimde yüzlerimiz birbirine son derece yakın oldu. Bu kadar yakında durmasına gerek yoktu. Yüzünü geriye çekebilirdi. "Elin," dedim yavaşça. "Neden hâlâ belimde?"

Dudaklarının hafifçe yukarı doğru kıvrıldığını gördüm. "Kalabalık ya burası, partnerimi kaybetmeyeyim diye." Burnu neredeyse yanağıma çarpacaktı. Büyük bir nefes aldı. "Güneş kremin değişik kokuyor."

Kalbinin atışının hızlandığına yemin edebilirdim. Sırtıma baskı yapıyordu.

"Nasıl?"

"Değişik," dedi bir kere daha. Sırtımın gerilmesinin sebebi, nefesinin tenimi yalayıp geçmesiydi. Belimdeki parmaklarının baskısının arttığından haberi var mıydı? "Tadı güzelmiş gibi kokuyor."

Isırmak mı istiyordu yanağımı?

Pozisyonumuzdan dolayı ona bakmak zordu. Yüzünü seçebiliyordum ama ifadesini zor görüyordum.

Kısık bir sesle, "Veririm, yersin," dedim.

Kulağıma bu kadar yakın olmasaydı güldüğünü işitemezdim. Boğazından erkeksi bir gülüş döküldü. "Verirsin, yerim," dedi. "Hayır demem."

Karnımı öylesine içime çekmiştim ki midem sırtıma yapışmış olmalıydı. Üst bedenini tamamen hissediyordum, çıplakmışçasına.

Asansör şükürler olsun ki bizim olduğumuz kata geldiğinde Arza boğazını temizledi. "Müsaade eder misiniz?" diye gür bir sesle konuştu. İnsanlar olabildiğince kenara çekildiğinde eliyle benim geçmem için yolu açarak, "Kusura bakmayın, pardon," diyerek bizi asansörden çıkardı. Son âna kadar belimde olan eli benden aynı anda uzaklaştı.

Boğazımı temizledim, gözlerimi yüzüme diktim. Ona ters ters bakıyordum. Elleri ceplerinde bana bakıp konuşmamı işaret etti. "Fırsattan istifade..." deyip gözlerimi devirdiğimde gülüşü tüm koridoru doldurdu.

Arkamdan geliyordu. "Boş kaleye gol atmasak ayıp olurdu," demesine aldırış etmedim. Hızlı adımlarla yanıma geldi. "Bu arada vazgeçtim," dediğinde, Barbar'ın kapısının önündeydik. Kapıyı benim için açmadan önce durdu ve "Şampuanım sana yakışmış. Kullanmaya devam edebilirsin," deyip göz kırptı. Kapıyı açıp geçmemi bekledi.

Koklamıştı işte. Hem de defalarca.

"Sen de boş bulduğun anda koklamaya devam edebilirsin," deyip ona yan bir bakış atarak içeri geçtim.

Barbar, yüzünden eksik olmayan sert ifadesiyle masasında oturuyordu. Bizi gördüğü anda mümkünmüş gibi daha ciddi bir ifadeye büründü. Arza yanıma geldi, tam karşısına geçtik ve aynı anda kafamızla selam verdik.

"Hoş geldiniz," dedi tekdüze bir sesle. Koltukları işaret etti. "Oturun." Oturduk. Bana bakıp, "Hayırdır, dudağına ne oldu?" diye sordu.

"Uçuk çıktı, amirim. Sonra patlayınca kanadı ama geçti sayılır, sorun yok," diye, aklıma ilk geleni uydurdum.

Cevabımı yeterli bulmamış olsa gerek, inanmamış gibi bir ifade geçti yüzünden. "Şanzel sizden önce geldi," diyerek, bunun üzerinde durmayıp devam etti. "Biraz önce çıktı. Karşılaştınız mı?" Arza'yla kafamız aynı anda sağa sola sallandı. "Sonuçlandırmışsınız. Tebrik ederim. Bir an önce açığa kavuşmasını istediğimiz bir olaydı." Ondan pek fazla tebrik almadığımızdan olsa gerek, omuzlarım gururla kabardı. "Bir sorun çıktı mı?"

Arza, "Hayır, amirim. Her şey yolunda," diye cevap verdi.

Barbar arkasına yaslanıp, beklemeye tahammülü yokmuş gibi, "Hanginiz başlıyor?" diye sordu.

Az laf çok iş adamıydı. Hatta hiç laf, bol iş.

Arza sessiz kalınca benim başlamam gerektiğini düşünerek, "Yazılı rapor bu akşam elinize ulaşmış olur, amirim," dedim. "Bildiğiniz üzere dört tane katil var. Alınan ifadelerle de netleşecek iki tane daha isim var."

Barbar kafasını salladı. "Olayın sebebinden başla."

"Olay, Simge Sülün'ün Hakkı Arıkan tarafından tecavüze uğramasıyla başlıyor. Maktul, daha 17 yaşından gün almış olan bir genç kıza aylarca tacizde bulunuyor ve daha sonrasında tecavüz ediyor," dediğimde odadaki gergin havayı omuzlarımda hissettim. "Simge muhafazakâr bir ailede büyüyen bir genç kız. Cinsel istismara uğradığını ailesine söylemekten korkuyor. Babasından ve yapacaklarından korktuğu için sessiz kalıyor ve Hakkı Arıkan'ın onu seçmesindeki en büyük nedenden dolayı istismara göz yumuyor."

Onca eğitim bile bu hislerimizi bastırmaya yetmezdi. Üçümüzün de yüzüne nefret ve keder dolu bir ifade yerleşti.

Arza ne hissettiğimi anlamış gibi devam etti: "Simge Sülün'ün en yakın arkadaşı Burcu Kuyu'ya söylediği okulda tacize uğradığına dair yalandan sonra bazı şeyler netleşti. Psikoloğuna ulaştığımızda büyük yaşta biri tarafından tecavüze uğradığını öğrendik. Fakat bu durumu Simge'nin hareketlerinden anlayacak o kişi her şeyi başlatmış."

Barbar, "Ahmet Haluk," dedi onay bekleyerek.

"Evet," dedi Arza. "Ahmet Haluk, kendi hâlinde mülayim bir adam. Simge'nin babası Şakir Sülün'ün bile güvenip kızına özel ders vermesini kabul edecek biri. Simge'yi kardeşi gibi gören Ahmet Haluk ona ders verdiği sırada kızdaki değişimleri fark eder." Kısa bir es verdi. "Muhtemelen ne yapacağını kime nasıl anlatacağını bilmeyen Simge'nin çırpınışlarını birkaç saatten sonra anlamıştır."

"İlk katilimiz Ahmet Haluk," diye ekledim. "İlk taşı o atıyor." Kısa bir es verdiğimde Barbar devam etmemi işaret etti. "Ahmet Haluk'un ilk rotası ya Simge'nin ablası Gamze'nin nişanlısı Seyfullah Kuyu ya da Seyfullah'ın mahalleyi emanet ettiği arkadaşı Okan Ölmez. İkisinden birine tahminini anlatınca olayın üstüne gitmiş olmalılar."

Arza bu dediğinden nefret eder bir şekilde, "Burası küçük, herkesin her şeyi hemen duyduğu bir mahalle. Simge'nin yaşadığını düşündükleri olaydan emin olana kadar susmuş ve ne yapacaklarını düşünmüş olmalılar," dedi. "Hakkı Arıkan'ın mahallede hatırı sayılır bir ağırlığı var.

Olmasa bile Simge'yi yaftalayacak ve adını çıkartacak çok fazla insan var. Bu sebeple temkinli olup o şekilde ilerlemiş olmalılar."

Barbar zeki bir adamdı. "Sonraki durak Simge'nin ablası Gamze Sülün o zaman," dedi. Doğru tahmin etmişti.

"Gamze bu konuyu nişanlısı Seyfullah'tan öğrenmiş olmalı. Kardeşindeki değişimi fark etmiş ama ne olduğundan emin olamamıştır muhtemelen. Simge ona da söylemeye korkmuştur. Gamze, nişanlısından öğrendiği ihtimalle sarsılmış ve gerçeği Simge'ye sormuştur diye düşünüyoruz. Çünkü planlı bir cinayetten bahsediyoruz. Bir anda kimse Hakkı Arıkan'ın kapısını çalıp onu suçlayamaz. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüşler."

Barbar dirseklerini masaya yasladı. Gözleri kısıldı. "Ahmet Haluk, Seyfullah Kuyu ve Okan Ölmez, Gamze Sülün'le dört kişi etti. Eğer Simge Sülün de işin içinde değilse tabii," dedi.

Arza, "Simge'nin olaya dâhil olmadığına eminiz. Evet, bir travması var ama Hakkı Arıkan'ın ona yaptıklarından dolayı, cinayetten dolayı değil," dedi. "Gamze Sülün emin olmadığımız iki kişi arasında."

"O zaman Ahmet, Seyfullah ve Okan'la beraber üç kişi var. Diğer dördüncü kim?" diye sordu Barbar.

Aslında cevabı biliyordu. Şanzel anlatmış olmalıydı ama bizden de sözlü beyana ihtiyacı vardı.

Cümleye derin bir nefes alıp, "Bahsettiğimiz üçlü ve Gamze'nin ne yapacaklarına karar verdiği bir an olmalı," diye başladım. "Dördünün de ortak paydada buluşup Hakkı Arıkan'ı adalete teslim etmemelerinin nedenlerinden biri, yargıya güvenmemek olsa da bir diğer neden de bunun kanıtlanmış olması."

Arza söylediklerimi açıklamak isteyerek, "Hakkı Arıkan'ın sicilinin temiz olmadığını öğrenmeleri zor. Biz bile bir şey bulamadık," dedi. "Okan'ın Hacer Bal'la yani gerçek adı Ayşe olan kadınla olan bağı."

Barbar, "Şanzel'in raporunda dinledim ama bir de siz anlatın," dedi.

"Ayşe Bal'ın eskiden Hakkı Arıkan'la geçmişi var. Konsomatrisliğe başladığı ilk yıllarda Hakkı Arıkan tarafından cinsel istismara uğrayanlardan biri. Ondan senelerce kaçmış ama yine bir gün yakalanmış ve tecavüze uğrayıp şiddet görmüş. Mahalleye taşınmasının sebebi, yıllar önce Hakkı Arıkan bulmasın diye yetimhaneye verdiği oğlunun çocukluk arkadaşı olan Selçuk'un ona ulaşması."

Bu bilgiyi ilk başta öğrendiğimde inanmamıştım, inanmak istememiştim. Ayşe Bal yıllarca zorbalığa uğrayıp dünyaya bir çocuk getiriyor

"Yanağını öptüğüme göre yanağın hoşuma gitmiş. Öpmemden rahatsız mı oldun?"

Kafasını belli belirsiz sağa sola salladı.

Boğuk bir sesle, "Sadece..." dedi. "Benim de hoşuma giden bir yerin var. Ve ben orayla temas ettiğimde senden de aynı tepkiyi görmek isterim." Göz kırptı. "Anlaştık mı?"

"Neresi orası?"

Rahat bir ifadeyle, "Önden fragmanı verip heyecanını kaçırmayalım. Emin ol o zaman geldiğinde başrol sen olacağın için neresi olduğunu çok iyi anlayacaksın," deyip arkasına yaslandı.

O çayından büyük bir yudum almıştı ama içi yanan ben olmuştum.

Beynim falan olmalıydı bahsettiği. Üstün zekâm ya da. Belki de raporlarımdan bahsediyordu. Asla başka bir yerim olamazdı. Sanmıyordum. Sanmalı mıydım? Ah! Kafamı karıştırıyordu!

Önümdeki yiyeceklere odaklandım. Onun bakışlarının bende olduğunu biliyordum. Sanki söylediğini umursamıyormuş gibi kahvaltımı yapıyordum. Bu işte iyi olmasam kalbimin ne kadar hızlı attığını anlayabilirdi.

Uzatmadı ve başka bir konuşmayla geçen kahvaltı faslından sonra o mutfağı toplamaya başladı. Ben de salona bilgisayarımın başına geçtim. Artık sıra işe gelmişti. Neler öğrendiğimizi konuşmamız gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra elinde iki fincan Türk kahvesiyle salona girdi. Omzunun üstünde duran küçük havludan haberi yok gibiydi. Gülümseyerek ettiğim teşekkürü kabul edip karşıma oturdu. Sonra havluyu fark etti ve *bu niye burada* der gibi bakıp onu kanepenin üstüne koydu.

Kahvemden içmeden önce, "Dün gece neler oldu?" diye merakla sordum. "Geldiğini duydum ama geç bir vakitti. Ne yaptınız o saate kadar?"

Suratını buruşturdu. "Kötü bir geceydi. Çok içtiler. İkisi de bir noktada iyice sarhoş oldu. Ağlıyorlar, ayılıyorlar, bayılıyorlar, kusuyorlar... Çile gibiydi resmen. Ağızlarından laf alayım diye sabrettim. İkisinden biri elimde kalıyordu. Sabrımın sınırını ölçen bir gece oldu anlayacağın."

"İşe yaradı mı bari?"

Kafasını ağır bir hareketle sağa doğru oynatıp yandan bir gülüş attı. "Birini konuşturamadığım pek görülmemiştir. Bunu yakında sen de anlarsın, benli," deyip bacaklarını iki yana açıp rahat bir şekilde oturdu.

Konu neden bana geliyordu?

Konuyu hemen değiştirdim.

"Ben mi başlayayım yoksa sen mi başlarsın?"

Arza polo yaka tişörtünün yakasını gevşetince bakışlarım ona değdi. Gergin olduğunu her hareketinden anlayabiliyordum. "Özetleyeyim mi, amirim?" dedi, bitmesini ister gibi.

"Özetle," dedi Barbar.

Arza'nın bakışları ve konuşması o kadar ciddiydi ki gözlerimi ondan alamıyordum. Bir saniye bile kaçırmak istemiyordum.

"Hakkı Arıkan'ın Simge Sülün'e cinsel istismar uyguladığını düşünen Ahmet Haluk, olayı Seyfullah Kuyu ve Okan Ölmez'e anlatır. Gamze Sülün'ün onayıyla plan yapmaya başlarlar. Adaletin etkisi olmayacağını düşünerek önceden Hakkı Arıkan'la bağı olan Ayşe Bal ve Selçuk Şengül'le beraber cinayeti planlarlar," dediğinde tüylerim ürperdi.

"Bu sebeple," diye araya girdim, Arza'nın keskin gözleri beni buldu. "Olaydan sonra Seyfullah'la nişanlısı yaşananları hazmedemeyecek olsalar gerek, ayrılırlar. Ortak bir cinayeti planlamak herkese zor gelmiştir. Seyfullah askere gider ve dönmek istemez," dediğimde üçümüzün de omuzlarının çöktüğünü hissettim. "Simge..." Derince bir nefes aldım. "Simge, ailesinin olanları öğrenmesiyle kendi kabuğuna çekilir. Babası Şakir Sülün, günahsız olmasına rağmen Simge'de suç bulur ve onu eve kapatır, ailesine hem psikolojik hem de fiziksel şiddet uygular... Tüm mahallelinin dikkatlerini çekerler ama kimse cinayetle olanları bağdaştıramaz."

Arza, "Bu durum katilin hem sağ ve hem sol el kullanmasını açıklıyor. Bir de bıçak darbelerindeki baskılar ve darbelerin şiddeti de tezimizi destekleyecek yönde," dedi. "Farklı kişiler, farklı hislerle cinayete ortak oluyor. Öldürücü darbeyi kimin vurduğu meçhul."

Barbar, "Peki... ailesinin olaya dâhil olmadığını mı söylüyorsunuz?" diye sordu.

Arza, "Kızlarının dâhil olup olmadığı da belli değil. Cinayete ortak olmasa da olanlardan haberdardı. Ailenin haberdar olmadığını düşünüyoruz ama ifadeleri alınırsa her şey netleşir," diye cevap verdi.

Kollarımı bedenime kavuşturdum. Üşümüyordum ama çokça ürpermiştim.

Barbar arkasına yaslanıp birkaç saniye düşündü. Herkes için zordu. Hakkı Arıkan iğrenç biriydi. Yaşadıklarını bana göre hak etmişti. Keşke ölmeseydi de sürünseydi ama olan olmuştu.

Adaletin olmadığı yerde insanların kendi adaletini aradığına bir kere daha şahit olmuştuk. Şimdi kim suçluydu? Adaleti kirletenler mi yoksa kirlenmiş adalete güvenmeyip kendi adaletini yaratanlar mı?

Bana bakmasını isteyerek, "Amirim," dedim. "Maktul Hakkı Arıkan'ın akademiyle olan bağından dolayı..." diye cümleye başladığımda, bunu bilmeme hiç şaşırmadı, tepki göstermedi. "...bu göreve alınmıştık. Ama bağının ne olduğunu bilmiyoruz. Şimdi ne olacak? Nasıl bir yol izlenecek?"

Barbar'ın kaşları olabildiğince çatıldı. Yerinde hızla doğruldu. Bir anda çıkışarak, "Her zaman ne olacaksa o olacak. Ne demek ne olacak?" diye sertçe sordu.

"İfadeleri alınıp tüm suçlar netleştiğinde bize de haber verir misiniz, amirim?" diye sordu Arza. "Cinayet silahını ne yaptılar, bunu da merak ediyorum. Tüm planı da öğrenmek isterim."

Barbar kafasını salladı.

"Yeni görevimiz ne zaman belli olur?" diye sordum. "O süreçte ailelerimizi görmeye gitmeyi düşünüyoruz da."

Önünde duran dosyayı uzattı. "Belli oldu," dedi buz gibi bir sesle.

Dosyayı elime aldım ama bakmadım. Barbar, "Okuduktan sonra birkaç bilgilendirme yaparım. Detayları o zaman konuşuruz," deyip kalemini eline aldı. Önündeki bir diğer dosyaya bakmaya başlayınca vaktimizin dolduğunu anladık.

Arza'yla aynı anda ayağa kalktık. Kafamızla selam verip odadan çıktığımızda ardı ardına derin nefesler aldım.

Arza çıkar çıkmaz elini uzattı. "Ver de bakayım dosyaya."

Dosyayı ona uzattım. Gergin bir yüz ifadesiyle, "Lütfen bana şimdi söyleme. Önce Seher'e teşekkür edip kahve içmek istiyorum. Başım kazan gibi oldu," diye sızlandım.

Dosyaya göz gezdirirken, "Ben de seninle geleyim," dedi. Beraber yürümeye başladık. Ne okuyorsa, yüz ifadesinden belli olmuyordu. Beden dilinden de anlamamıştım. Şimdi dosyada yazanı merak etmiştim işte. "Bakma," dedi biraz sonra. Kafasını bana doğru çevirdi. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Merak ettim," diye mırıldandım.

Dudağı *biliyordum* der gibi yukarı doğru kıvrıldı. "Hiç şaşırtmıyorsun, istikrarlısın," dedi. "Tamamını okuduktan sonra veririm."

"Kahveden sonra. Önce kahve," dediğimde, Seher'in odasının önüne gelmiştik. Kapıyı tıklattım. "Umarım buradadır," derken, girmemiz için içeriden seslendi.

İçeri girdim. "Selamlar," dedim. Seher bizi görür görmez ayağa kalktı. Tatlı gülümsemesiyle yanımıza geldi. Kızıl saçlarıyla uyumlu simsiyah giyinmişti. Önce bana sonra Arza'ya sarıldı.

"Aklımdan da siz geçiyordunuz ya! Ne habersiniz?" diye neşeyle sordu. Ama ikimizin de yüzünün asık olduğunu gördü. "Neyiniz var?" Bana bakıp bir an durdu. "Dudağında iz var, uçuk mu çıktı?" diye sordu.

Barbara söylediğim yalanın Seher'in aklına ilk gelen şey olması biraz ironikti. Hiç bozmadan, "Evet evet. Ama önemli bir şey değil. Geçti bile," dedim

Seher'in ortağı odada değildi. Ben onun sandalyesine otururken Arza ayaktaydı. "Olayı çözdük," diye konuyu değiştirdim. Bundan mutsuz olduğum yoktu. Sadece sonucunda olacaklar beni üzüyordu. Ve elbette yaşanmış olanlar. Simge'yi düşündükçe midem kasılıyordu. "Ama sen de biliyorsun ki çok kötü." Saçlarımı geriye doğru attım. "Çok çok kötü."

Seher yüzünü buruşturdu. Arza ayakta durmaya devam etti, o kendi sandalyesine oturdu. "Bizim her gün neler öğrendiğimizi bilseniz herhâlde delirirsiniz," dedi biraz da olsa dehşet içinde. Acının kederli gülümsemesi vardı yüzünde.

"Bilmesek de olur. Bu konularda cahil kalalım," dedim.

Arza, "Sana teşekkür etmeye geldik," diyerek konuyu değiştirdi. "Ayşe ve Selçuk hakkındaki bilgiyi vermesen o kısmı bulmamız haftalarımızı alırdı."

Seher kocaman gülümsedi. "Yardımcı olabildiysem ne mutlu," deyip eline telefonunu aldı. "O zaman bize kutlama kahvesi söylüyorum. Belli ki birilerinin ayılmaya ihtiyacı var," derken bana bakıyordu.

Bilgisayar başında da olsa o da bir muhbirdi ve insanları iyi okuyabiliyordu. Şimdi olduğu gibi.

Arza sigara yakıp camın önüne geçerken ben şakaklarımı ovuyordum. Doğru tahmin ediyorsam en geç üç güne mahalleye baskın düzenlenir ve şüpheliler gözaltına alınırdı. Kaç kişinin hayatı bir adam yüzünden mahvolmuştu.

Kafamı dağıtmak için açık ekranlara göz gezdirdim. Birini arıyor olmalıydılar. Şehrin canlı görüntüsü ekranlara yansıyordu. "Ortağın nerede?" diye sordum Seher'e.

Seher birkaç tuşa basıp ekranları değiştirirken, "Bir işi varmış da dışarı çıktı," dedi. Bir anda ekranda ormandaki bir evin manzarası belirdi. Ama etrafta kar vardı. Lapa lapa yağan karı görmek içimi ısıttı. Çok uzak diyarlarda olan o evin içinde kimin yaşadığını merak ettim. Sıcacık

ve huzurlu görünüyordu. Kızıl kafam, hızlıca not alıp sandalyesini bize doğru çevirdi. "Ee ortaklar, alışabildiniz mi birbirinize?"

Arza sesli bir nefes verdi. "İdare ediyoruz," dedi. Kafamı geriye atıp ona baktım. O ise dikkatle telefonuna bakıyordu. "Biraz pasaklı ve inatçı ama biliyorsun ki ben sabırlı bir adamım."

"Sen az inatçısın sanki," dedi Seher. Bana göz kırptı. "Bu var ya, hayatımda gördüğüm en takık ve inatçı insan. Yıllardır tutturdu onu bul da onu bul diye. Hani doğru düzgün bir şekilde anlatmıyor da. Yoksa..." demeye kalmadan Arza onun sözünü kesti.

"Kafamı dağıtmak istiyorum, Seher," dedi aksi bir sesle. Belli ki bulmasını istediği kişi kimse, benim duymamı istemiyordu. Sigarasını söndürdü, bakışlarını bana çevirdi. Gergin ifadesi değişmedi.

Gerçek Arza bu muydu?

Seher umursamadan, "Tamam ya," deyip ekledi. "Kutlama içkilerini ne zaman içeriz?"

Arza, "Sadece üç gün iznimiz var. Hafta başı yeni göreve başlıyoruz. Bu yüzden bugün içtik içtik, yoksa bir daha içemeyiz," deyip bana sorar gibi baktı. "Uyar mı sana?"

Kaşlarım çatıldı. "Üç gün mü? Ne demek üç gün ya?!" diye sitem ettim. "Ben daha yaşananları hazmedemedim. Bari bir hafta izin verselerdi!"

Seher klavyeye hızlı hızlı bakarken, "Acele etmeleri gerek. Çömezler beklemez," deyince bir an ne söylediğini anlayamadım ve boş boş baktım. Anlamadığımı fark etti. "Bilmiyor muydun? Günler önce belli oldu. Sizi seçtiler," dedi.

Büyüyen gözlerimle Arza'ya baktım. "Çaylak mı eğitmemizi istiyorlar? İkimizin, beraber? Üç gün sonra?" diye hızlıca sordum.

Arza kafasını salladı. Ellerini ceplerine koyup omuzlarını silkti. "İkimize de üçer tane çaylak vermişler. Saha görevleri için onlara yardımcı olacakmışız." Kalçasını masaya yasladı. Bu durum onun da hoşuna gitmemişti. "Bu altılı grup biraz başarısız. Tüm eğitimleri almışlar ama hâlâ güven vermiyorlarmış. Bizden onay alıp ilk görevlerine çıkacaklarmış."

Bezgin bir ifadeyle, "Hayır ya!" dedim.

Seher güldü ve "İçlerinden en çok Egemen'i tanıyorum ve size bol bol sabır diliyorum," dediğinde, Arza'yla aynı anda konuştuk:

"Egemen'i ben almam!"

Parmağımla onu işaret ettim. "Ben söyledim ilk!" dedim. "Sakın onu bana verme!"

Arza yerinde doğruldu. "Asıl ilk ben söyledim!"

"Ben!"

"Ben!"

"Yalan söyleme!"

"Yalancıya yalan satamam ki!"

Ofladım.

Düşünür gibi yaptı. "Akşam içkiler senden olursa Egemen'i alırım," deyince gözlerimin içi parladı. "Gelecek misin?"

"Tamam, içkiler benden!" dedim.

Gülerek arkama yaslandım. Arza sanıyordu ki gelmem için yaptığı numarayı anlamamıştım. Yemiş gibi yapıyordum sadece. Üstüne de afiyetle içkimi içecektim.

Bahsetmiş miydim size, mesleğimden dolayı çok fazla arkadaşım yok diye? İşimin ne kadar süreceği belli değilken insanları hayatıma alamıyordum. Bu sebeple de daha çok kendime odaklanıyordum. Barlara gidip eğlenmek gibi şeyler için vaktim olmuyordu.

Birkaç gün vaktim varsa eğer ailemin yanına gidiyordum mesela. Ya da kafamı dinlemek için şehirden uzaklaşıp güneye inip yüzüyordum. Evime çekilip sadece kitap okuyordum. Yalnız kalıp ablamla konuşuyordum. Onu ziyaret ediyordum.

Elbette asosyal değildim ama açıkçası pek sosyal de sayılmazdım.

Bara geleli yaklaşık yarım saat oluyordu. Seher'in odasında kahve içtikten sonra dağılmıştık. Herkes işlerini halledip yemek yedikten sonra buluşmuş, hep beraber benim arabamla buraya gelmiştik.

Yanımızda Seher'in ortağı Faruk da vardı.

Faruk Çağ, 24 yaşında, kıvırcık saçlı, 1.75 boylarında, 2.25 olan gözünü çizdiremeyecek kadar korkak ama aynı anda illegal yoldan birçok sunucuya sızabilecek kadar da cesaretli bir adam. Bilgisayar onun dünyası.

Ben daha çok Seher'le iletişim hâlinde olduğum için onu pek fazla tanımıyordum. Bilgisayarının onun için her şey olduğunu biliyordum sadece.

Arza tam yanımda oturuyordu. Bu mekânı o önermişti. Ve onun bir diğer önerisiyle yukarıdaki localarda oturmamızı söylemişti. Dediğini yapmış, kendi hâlimizde takılıp sohbet edebilmek için buraya gelmiştik.

Gelmeden üstünü değiştiren Arza, siyah pantolon ve siyah gömlek giymişti. Hani kitaplardaki kötü çocuklar olur ya, aynı onlara benziyordu.

Kollarındaki dövmeler, kulağındaki küpe, dağınık duran saçları ve keskin bakışlarıyla bir kitaptan fırlamış gibiydi.

Kitabın adı da "Arıza" olurdu. Nasıl ama? Yeni kurgum, pek yakında raflarda.

İkimiz yan yana durunca tam bir çift gibiydik. Giydiğim saten, sırt dekolteli, kırmızı elbise ve dudaklarımdaki kırmızı ruj, koyu kahve saçlarım ve kavruk tenimle ben de kötü kızlara benziyordum. Siyah topuklu ayakkabımı her an bana bakan birinin kafasına geçirecek gibi bir hâlim vardı.

Fonda çalan şarkıyı bilmesem de yerimde sallanıyordum. Diğer yanımda oturan Seher'e baktım. "Bir sonraki şarkıda benimle piste çıksana," deyip çapkın bir şekilde gülümsedim. "Meydan kız görsün."

Seher hoşlanmadığını belli ederek, "Ben böyle iyiyim," dedi. Yüksek sesten onu duyamamıştım ama dudaklarını okuyarak anlamıştım. Bir kere daha tekrar etti: "Ben iyiyim. Uzaktan eşlik etmek istiyorum."

Hani bazen kendinizi yetersiz görürsünüz, ilk defa gideceğiniz bir mekânda herkesin size bakacağını ve yanlış bir hareket yapıp rezil olacağınızı sanırdınız ya... Seher tam olarak böyle bir insandı.

Eski sevgilisi onu aldatınca bu hâli daha çok meydana çıkmıştı. Fark etmediğimi sanıyordu ama diken üstünde olduğunu görebiliyordum. Göbeği çıkmasın diye nefesini tutarak oturuyor, her an biri ona bakıyormuş gibi profil vermeye çalışıyor, içkisini içerken gergince etrafı izliyordu.

İçkimi eline aldım, tokuşturmak için ona doğru uzattım. Biraz daha içerse belki cesaretlenir diye umdum ve ısrarcı olmadım. "O zaman ilk başarımıza," deyip bu sefer de Arza'ya doğru uzattım. Gülümsedim. "Tebrikler."

Bardaklarımızı tokuşturdu ama içmedi. Buna garip bir şekilde bakınca kulağıma doğru yaklaştı. "Belli ki sen çok içeceksin. Birimiz ayık kalsın," dedi.

Faruk, "Gerçekten ben de tebrik ederim," deyince Arza'dan uzaklaştım ve dikkatimi ona verdim. Samimi bir ifadeyle, "İyi kotardınız. Herkesten geç başlamanıza ve karmaşık bir olay olmasına rağmen diğerlerinden önce sonuçlandırdınız. İyi bir ekip oldunuz ikiniz," dedi.

Sahiden öyleydi. Bu işe başlamadan biriyle aynı evde yaşamanın zor olacağını düşünerek dertleniyordum. Tek başıma yaşamaya alışmıştım. Ama şimdi Arza'nın varlığı bana yabancı gelmiyordu. Aksine kendimi onunla bir hissediyordum.

"Teşekkür ederiz," dedi. Arza. Solumdaydı. Yani sol tarafımdaydı. Kolu koluma değdiğinde soğukluğunu hissettim. "Bence de iyi bir ekip olduk."

Gözlerimiz buluşunca gülümsedim. "*Uzun ve Huysuz* gibi," dedim.

Arza gülümsedi, kolunu benim arkama atıp, "Huysuz olduğun konusu doğru," dedi.

"Öyle miyim?" dedim kaşlarımı hafifçe çatıp.

Bu sırada garson içkileri tazeliyordu ama Arza ben uzanmadan içkimi aldı. Durmamı söyleyeceğini sanırken, bardağın içindeki nanеyi çıkarttı, bardağı elime bıraktı. Alerjim olduğunu unutmamıştı. "Öylesin ama huysuz ve tatlı kadın gibi düşün," dediğinde, yüksek sesli müzikten onu zar zor duydum.

Huysuz ve tatlı kadın.

Faruk'un, "Arza, sen sık mı geliyorsun buraya?" sorusunun cevabını ben de merak ediyordum.

Seher, Arza yerine cevap verdi: "Eski bir tanıdığımızın mekânıydı. El değiştirdiler ama biz yine de gelmekten vazgeçemedik." Arza'ya bir şeyi hatırlıyormuş gibi baktı. "O zamanlar daha heyecanlıydık tabii. Gençlik, kanımız hızlı akıyor."

Arza kocaman gülümsedi. "Güzel zamanlardı... Garip bir dörtlüydük."

Sesinde özlem vardı. Parmaklarını bardağın etrafında gezdirirken o günleri hatırlıyormuş gibi dalıp gitti.

İki tane tekilayı kafama diktim. İçimdeki o garip his hâlâ benimleydi. Arza yanımda oturuyordu ve ben onun hangi yüzünü gördüğümü bilmiyordum. Bu, o hissin daha da büyümesine yol açıyordu.

Bir shot daha atıp bakışlarımı ona çevirdim. Seher'le uğraşırken büründüğü yüz ifadelerini izledim. Anlattığı anıyı yaşayarak konuşuyordu. Daha 30'una vardı, gençti ama ben o toy Arza'yı merak ediyordum. Sakalları yeni çıkan, sesi yeni oturan, ilk aşk acısını çeken o adamı çok merak ediyordum.

Biraz sonra Seher koluma dokununca bakışlarım onu buldu. "Benimle lavaboya gelebilir misin?" sorusuna kafamı sallarken bir bardak suyu kafama diktim.

Arza da bizimle beraber ayaklandı. Centilmen bir tavırla, "Size eşlik edeyim," dediğinde onu reddetmedik.

Önden geçtim ve dikkatli bir şekilde basamakları inmeye başladım. Arza arkamdaydı. Görmesem de her an düşecekmişim gibi hareket ettiğini biliyordum.

Size söylemiş miydim? Ben sarhoş numarasını çok iyi yapıyordum. Şu anda da sarhoş olmak üzere olan o kadını oynuyordum. Arza bilemezdi. Alkol eşiğimin ne kadar olduğundan haberi yoktu. Ona göre birkaç kokteyl ve tekilayla sarhoş olabilirdim.

Lavaboya girince Seher'in işini halletmesini beklemeye başladım. Aynadan kendime bakıyordum. Neden mi numara yapıyordum? Çünkü sarhoş olunca belki de bana gerçek Arza'yı gösterirdi. Belki de gerçek hislerini görebilirdim. Hatırlamayacağımı düşünüp, olduğu gibi biri olurdu.

"Neden kendine garip garip bakıyorsun?" diye soran Seher'in bakışlarıyla aynada karşılaştım. Ellerini yıkarken beni süzüyordu. "Sanki kendinle kavga edeceksin."

Rujumu tazelerken burnumdan güler gibi bir ses çıkardım. "Her gün rutin olarak yapıyorum onu zaten," deyip derin bir nefes verdim. "Yukarı çıkmadan benimle piste çıkman gerek. Kurtlarımı dökmek istiyorum ya! Oynamam ve aklımdakileri unutmam lazım."

Seher yine istemediğini belli eden bir mimik yaptı. "Arza'yla çıksana. O sana daha iyi eşlik eder," dedi, beni başından savmak isteyerek. Israrcı olmayayım diye bir anda lavabodan çıktı. Arkasından gitmeden önce birkaç saniye bekledim. Kendime son bir kez bakıp lavabodan çıktım.

Seher ortalarda yoktu ama koridorun sonunda duvara yaslanıp sigarasını içen bir adam vardı. Ona doğru yürürken topuk sesimi duyup kafasını bana doğru çevirdi. Hiç utanmadan beni tepeden tırnağa süzerken sigarasının dumanı dudaklarından yavaşça süzülüyordu.

Yer yer yalpalıyormuş gibi yapıp yürürken sanki sarhoştum ama kendimi toplamaya çalışıyor gibiydim.

Onun karşısına geçince, "Çok beklettim mi?" diye sordum. Kafamı sağa yatırıp sol gözümü kapattım. İşaret ve başparmağımı ona doğru uzattım. "Rujumu tazelerken birazcık zorlandım da."

Yerinden doğruldu, sigarasını söndürdü. "Eve dönerken seni kucağıma alacak gibi duruyorsun," dedi ve eli sanki yuvasını bulurmuş gibi belimi buldu. Hafifçe itince, beraber adımlamaya başladık. "Umarım sabah uyanınca kötü olmazsın." Kalabalığın arasına girince beni biraz kendine çekti.

Sarhoş ama aklı başında bir kadını oynamak zorundaydım. Çünkü beni biraz tanıyorsa bilirdi ki ben zihnimi tamamen bulanıklaştıracak bir şey yapmazdım.

Yukarı çıkmadan önce Ed Sheeran'ın *Thinking Out Loud* şarkısını duyunca adımlarım kesildi. Arza neden durduğumu sorgular gibi bakınca, "Dans," dedim istekle. "Dans etmek istiyorum."

Etrafına bakındı. "Bu şarkıda mı?"

Kafamı salladım. Çantamı onun eline tutuşturdum. Ondan uzaklaşıp, "Sen çık," dedim. Kafam karışmış gibi bakarak şakağımı kaşıdım. Pistin ortasına doğru yürümeye başladım. Bu şarkıda partnersiz nasıl dans edeceğimi bilmiyordum. Arkamdan gelmezse bulduğum ilk adamın kollarına atlamam gerekecekti. Saniyeler geçerken ben öylece ortada durdum. Yüzümü sıvazlayıp saçlarımı arkaya doğru attım. Kendi başıma dans etmeyi düşünürken arkamda bir nefes hissettim.

Onun nefesini.

Eli, belimi bulmadan önce, "Benli," dediğini duydum. Beni yavaşça kendine doğru çevirdi. Gözleri yüzümde usulca dolandı. Diğer eliyle elimi tuttu ve beni bedenine hapsetmek ister gibi çekti. "Sanırım gerçekten dans etmek istiyorsun. Kendini bana doğru bırak."

Dediğini yaparak onun adımlarına uymaya çalışıyormuş gibi yaptım. Onun beni yönlendirmesine izin verdim.

"Bu şarkı," dedim yavaşça. "Bu şarkı aşka inanmamı sağlıyor."

Bizi ağır hareketle bir tur döndürdü. Saçlarım onun yüzüne ve omuzlarına çarptı. Gözleri bir an olsun gözlerimden ayrılmıyordu. "Gözlerin," dedi yavaşça. "Aynı etkiye sahip."

Anlamamış gibi baktım ona. Kafamı tutamıyormuş gibi sağa doğru yatırdım. Mayışık bir sesle, "Neden gözlerime böyle bakıyorsun?" diye sordum.

Kendimi hafifçe geriye doğru attım. Saçlarım aşağı doğru sallandı. Arza biraz daha geriye gitmemi sağlayıp beni yeniden kendine doğru çekince yüzlerimizin arasında milimler kaldı.

"Çünkü," dedi kısık bir sesle. "Gözündeki o leke karanlık bir kuyu gibi. Baktıkça..." Beni etrafımda döndürüp tekrar belimi kavradı. "... içine çekiliyormuş gibi oluyorum," deyip elini yavaşça sırtıma doğru çıkardı ve boynumu kavradı. Gözlerimi ondan çekmeyeyim diye beni sıkıca tutuyordu. "Bakmamak elde değil."

Parmak uçlarımdan saçlarıma kadar etkilenmiştim. Keşke farkında olmasaydım. Ama tüm hücrelerimle farkındaydım, ona doğru sürükleniyordum. Hem de son sürat.

Düşecekmiş gibi yapıp iki elimi de omuzlarına koydum. Beni daha sıkı kavradı. Nefesi tüm yüzümü yalayıp geçiyordu. Sıcak nefesiyle gerçekten sarhoş olmak üzereydim.

"Arza," dedim ilk defa. "Yoruldum." *Rol yapmaktan, herkese oynamaktan, senin ne hissettiğini anlayamamaktan.* "Son mu versek?"

Hareketleri durdu ama benden uzaklaşmadı. "Duralım," dedi. Sadece gözlerime bakıyordu. "Gözlerin kaymaya başlıyor. Seni eve götüreyim mi?" diye yumuşak bir sesle sordu.

Onu öpsem, sonrasında *sarhoştum, hatırlamıyorum* desem olur muydu?

Yüzümü buruşturdum. "Daha gece yeni başladı," diye mızmızlandım. İstemesem de ondan uzaklaştım. Bedeni bedenimden ayrılınca gelen o boşluk hissini kabul ettim. "Hem ben sarhoş değilim ki? Sarhoş olsam iki tane Arza görürüm. Ben bir tane Arza görüyorum," diyerek onun kollarını tuttum.

Gülerek iki elimi kolundan çekip tuttu. "Ne güzel *Arza* diyorsun sen, hoşuma gitti," deyip beni kolunun altına aldı. İnsanları iterek yürüyüp yukarı doğru çıkmaya başladı. Basamağa takılıyormuş gibi yaptım. Beni sıkıca tuttu. "Dikkat et."

Bir anda, "Sanırım votka içmek istiyorum," dedim. Bu isteğim onu memnun etmedi. "Eğlenmeye gelmedik mi ya? Hem içkiler de benden!"

"Sen bilirsin. Ben yanındayım zaten."

Çalan hareketli şarkıyla beraber Seherlere doğru oynayarak yürümek için ondan ayrıldım ve eteklerimi savurarak ilerlemeye başladım. Ona arkadan güzel bir manzara sunuyor olmalıydım.

Keşke gerçekten sarhoş olsaydım.

Kahkaha atarak kendimi koltuğa bıraktım. Seher gülümseyerek bana bakıyordu. "İçmeye devam etmeden nasıl daha çok sarhoş oldun ya sen?" deyip yanağımdan makas aldı. *Susman gerek, Seher.* Arza'ya baktı. "Kızı nasıl sarhoş ettin?" diye sordu.

Arza soruyu saçma bulmuş gibi, "Zaten sarhoştu," dedi.

Faruk, "Arza, ben de sana şeyi diyecektim. Bahsettiğin kızı ben de araştırıyorum," deyince gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Biraz zor olacak. Çünkü çok eskide..."

"Tamam," dedi Arza sert bir şekilde. "Yüksek seste duyamıyorum. Sonra anlatırsın, şimdi sırası değil," derken bizim, özellikle benim duymamı istemiyor gibiydi.

Umursamıyormuş gibi tekilalardan birini alıp kafama diktim. Saçlarım beni sıcaklattığı için atkuyruğu yaptım. Arza'ya hiç bakmadım, o kız kim diye düşünmedim. Muhtemelen Seher'in araştırdığıyla aynı kişiydi. İkisinden de bulmasını istiyorsa gerçekten önemli biri olmalıydı.

Seher, Arza'ya eskiden çalıştıkları bir dosyadan bahsedince konu o kızdan uzaklaştı. Bir süre onların sıkıcı konuşmasını dinledim. Bunu yaparken uyukluyormuş gibi yapıyordum. Kafamı koltuğa yaslamış, gözlerimi kapatmıştım.

"Sonrasında başlarına gelenleri biliyorsun. Hepsi sessiz sedasız ortadan kayboldu. Kim nerede, asla bulamadım," dedi Seher. Sesi bunu ilginç buluyormuş gibi çıkıyordu. "Sanki bir anda yok oldular."

Faruk araya girip, "Ben de araştırdım ama en ufak bir ipucu bile bulamadım," dedi.

Arza'nın, "Ben elimi bir an bile üstlerinden çekmemiştim. Sadece birkaç saat yok oldum ve o anı beklerlermiş gibi kuş olup uçtular," dediğini, yüksek sesten zor da olsa duydum. "Akademidekilerin de ağzını aradım ama kimse bir şey bilmediğini söyledi."

Seher hafif çakırkeyif bir hâlde, "Biz bulamadıysak kimse bulamaz onları," dedi. Kendisine bir tane daha içki istedi. "Arada bakıyorum ama yoklar."

Neyden bahsettiklerini bilmiyordum ama öğrenirdim. Arza'nın önceden üzerinde çalıştığı bir dosyadan bahsediyor olmalıydılar. Ve sonrasında kaybolan insanlardan.

"Eyvallah," dedi Arza. Birkaç saniye sonra elini kolumda hissettim ve gözlerim aniden açıldı. Hafif tebessümünü görünce ben de gülümsedim. Gözleri birkaç saniye yüzümde oyalandı. "Uykun geldi, değil mi? Eve gitmek ister misin?"

Kafamı *evet* anlamında salladım. Doğrulmama yardım etti. Beraber ayağa kalkınca, "Yüzümü yıkamak istiyorum," dedim. O çantamı alırken ben diğerlerine kısaca sarıldım ve yeniden Arza'nın kolları arasına girdim. "Alışma," dedim. Ne dediğimi anlamayarak kafasını bana doğru eğdi. "Bana sarılmaya diyorum, alışma."

Güldüğünü işittim. Merdivenlerden indikten sonra, "Sen ayılıyorsun herhâlde," dedi.

İnkâr ediyormuş gibi, "Hiç sarhoş olmadım ki," dedim. Onun peşimden geldiğini bilsem de arkama bakmadım. İçeri girip işlerimi halledip yüzümü gerçekten yıkadım. Hafif ayılmış gibi bir hâle bürünüp yeniden dışarı çıktım. Yine aynı yerde bekliyor ve bana aynı şekilde bakıyordu. "Ben giderim, sen gecene devam et."

Gidelim der gibi bir işaret yaptı. "Gece benim için bitti." Avucunu uzattı. "Arabanın anahtarını ver. Ben az içtim," deyince çantamdan anahtarı bulup eline bıraktım. Dışarı çıktığımızda bedenime çarpan soğuk havayla ürperdiğimi gördü, valeye acele etmelerini söyledi. Verecek ceketi yoktu, olsa verirdi. Araba gelince kapımı açtı ve şoför koltuğuna geçti.

İlerlemeye başladık. "Evimi özledim," dedim mahmur bir sesle. Gözlerim kapalıydı. Arabanın içine dolan kokusunu içime çekiyordum.

"Bir süre daha ayrı kalacaksın," deyince gözlerim yeniden açıldı. Bana bakıp, "Dosyayı okumadın daha, değil mi?" diye sordu. Kafamı sağa sola salladım. "Eğitim süresi boyunca akademide kalmamızı istiyorlar. Ve birkaç istekleri daha var."

Yüzümü buruşturdum. "Ne istiyorlar?"

"Hafta sonu anlatırım."

"Tamam," dedim yavaşça. Sonra da, "Hafta sonu ailemin yanına gideceğim. Görüşemeyeceğiz ki," diye ekledim.

Bıyık altından güldüğünü gördüm. "Annenle ne zamandır konuşmuyorsun?" diye sordu. Kaşlarım olabildiğince çatıldı. Konunun annemle alakasını çözemiyordum. Kafasını salladı. "Belli ki uzun zamandır..."

Yerimde doğruldum. "Annemin konuyla alakası ne?"

Avuç içiyle direksiyonu çevirirken bana çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Birkaç gün önce konuştuk. Annemlerin size yakın olduğunu öğrenince hafta sonu bizi size davet etti. Baban bize mangal yapacakmış," deyince gözlerim yerinden çıkacak sandım.

"Nasıl?" dedim. "Ne mangalı? Ne daveti? Neyden bahsediyorsun sen?"

Kırmızı ışıkta durdu. "Haberin var sanıyordum," diye mırıldandı. Kirpiklerinin altından baktı. "Sinan'a da değişiklik olur diyerek kabul ettim," deyince bakışlarımı düzelttim. "Ama senin için sorun..."

"Yok yok," dedim hızlıca. "Sadece... haberim yoktu, ondan şaşırdım."

Arza bir şey demedi. Hâlâ çakırkeyif gibi davranıyor olmasam annemle nasıl konuştuğunu, neden bana söylemediğini irdelerdim. Ama şimdilik bunu yapamazdım.

Asuman Tamay yine bildiğimiz gibiydi. Tüm hafta sonu boyunca bana eziyet edecek ve zaten aklımda değilmiş gibi Arza'yı daha çok aklıma sokacaktı. Yüzümü sıvazladım. Ama bir yandan da Arza'nın ailesini ve onların yanındaki davranışlarını göreceğim için seviniyordum. Belki de böylelikle bu ıssız adamın iç yüzünü görebilirdim. Ne olacağını beklemek ve yaşamak gerekiyordu.

Arza beni kapımın önüne getirene, makyajımı hızlıca silip uyuyana, hatta rüyama kadar o iki günün nasıl geçeceğini düşünüp durdum. Uzun zamandır böylesi bir hisse kapılmadığımdan olsa gerek karnıma bir şeyler oluyordu. Belki de sadece alkoldendi.

Belki de...

HER BİR ADIMDA YALAN

"Korkunç şey şu yalan. İnsanı kemiren
daha korkunç bir şey düşünemiyorum."
Franz Kafka, Milena'ya Mektuplar

Her bir adımda yalan.

İki ileri bir geri. Dur ve bak, neredesin. Neredesin ve ileri attığın adımda ne bulmayı bekliyorsun, bunu düşün. Beklentiler yaralar demiştim. Bekliyorum ve yaralanmaktan korkuyorum.

Kaç gece gerek bir insanı tanımak için? Beraber kaç adım atmak gerek? Ne kadar yürümek gerek gerçek yüzünü görebilmek için? Görmek ve ölmemek için ne kadar yürek gerek?

Beynimde yüzlerce soru, elimde sıkıca kavradığım bavulum ve tepemde sıcak yaz güneşi varken nefes almak çok zordu. Bunlara ek olarak başıma gelebilecek ihtimalleri düşününce terden sırılsıklam olmuştum.

Memleketime gelmiştim, Foça'ya. Eski olana.

Eski Foça'nın yeri bende her zaman ayrıydı. Küçükken her sokağında ablamla beraber koşturur, serinlemek için denize koşar, dizlerimi yaralama pahasına Arnavut kaldırımlarını aşındırırdım. Çocuktum ve her şey o zamanlar çok güzeldi. Çocuktum ve büyümenin kanayan dizlerimden daha az yaralayıcı olacağını sanmıştım.

Evimiz buranın meşhur şarap evlerinden biri olan Kavala'nın tam karşısındaydı. Denizle aramızda bulunan bu işletmenin bende hep gizemli bir havası vardı. Odamın camından denizi izlerken kendimi hep Kavala'yı da izlerken bulurdum. Taştan bina bende her zaman merak uyandırırdı.

Eski Foça küçük bir yerdi. Genelde kafa dinlemek isteyen insanların geldiği, sakinlerinin çoğunlukla orta yaşlarda olduğu, kendi hâlinde bir beldeydi. Bu yüzden herkes herkesi tanırdı.

Ve tanınmak burada kendimi huzurlu hissettiriyordu. Küçük Azra buralarda bir yerdeydi. Elinde hasırdan yapılmış bebeğiyle onu bulmasınlar diye bir köşede saklanıyordu. Sobelenmek istemiyordu. O hiç ebe olmayı sevmezdi. O saklanmayı severdi.

Büyüme, küçük Azra. Büyüme ve iyi saklan, bulamasınlar seni.

Evin önüne geldiğim sırada Kavala'nın sahibi olan Ethem abi beni gördü, yüzündeki tebessümle bana doğru yürümeye başladı. Bavulumu evimizin kapısının önüne bırakıp ben de ona doğru adımladım ve sıkıca sarıldım.

"Azra, hoş geldin!" dedi içtenlikle. Omuzlarımdan tutup yüzüme şefkâtle baktı. "Baban geleceğini söylemişti." Etrafıma bakındı. Arzaların geldiğinden de haberi olacak ki yanımda başkalarını da arıyordu. "Arkadaşınla ailesi de gelecek diye biliyordum. Sizin için en özel şaraplarımdan ayırmıştım. İptal mi oldu?"

"Hoş buldum, Ethem abi," deyip gülümsedim. "Misafirlerim birkaç saate varmış olurlar. Ben önden gelip anneme yardım etmek istedim."

Ak düşmüş top sakalını sıvazladıktan sonra boynunda asılı duran gözlüğünü taktı. Sır verir gibi kulağıma doğru yaklaştı. "Asıl babana yardım et sen. Günlerdir annenin emirlerini yerine getirecek diye kilo verdi adam. Koş kurtar babanı."

Az çok neler olduğunu tahmin ettiğim için söylediğine pek şaşırdığım söylenemezdi. Annem bildiğimiz gibiydi işte. Bu sırada Nezahat abla yanımıza gelince ona selam verdim. "Nezahat Sultan, bugün biraz geç mi kalmışsın?" deyip elindeki çiçek sepetine dikkat ederek onunla kucaklaştım.

"A be kızım, başıma güneş geçiverdi. Bugün kendimi yataktan atıverdiğime dua et sen," deyip kolumu sıvazladı. "Sen iyi görünüveriyorsun amma. Yüzüne irenk gelivermiş."

Nezahat abla Foça'nın en eski çiçekçilerindendi. Benimle aynı mesleği paylaşsa sırıtmayacak bir kadındı. İnsanları çok iyi okuyor, ne tahmin ederse doğru çıkıyordu. O yüzden ona yalan söyleyeceğim zaman ekstra dikkatli oluyordum.

"Sıcaktandır abam, sıcaktan," deyip sepetinden bir tane gül aldım. "Siftahın benden," deyip gülü kulağına taktım. Reddetmesine izin vermeden cüzdanımdan para çıkarıp sepetine bıraktım. "Bereketi Allah'tan, abam."

Utansa da gülümsemekten geri durmadı. "Benim güzel kalbi kızçem," deyip yüzümü tuttu, iki yanağıma da sulu sulu öpücükler kondurdu. "Geldin de buralara ışık getiriverdin."

Ethem abi, "Doğru söylüyor," dedi. "Her geldiğinde eski günlere dönüyorum. Ablanla şuralarda koşturduğun günleri hatırlıyorum. Ne güzel zamanlardı..." Yüzümdeki buruk tebessümü görünce o özlem dolu

ifadesini değiştirdi. Eve doğru baktı. "Annen sesimizi duydu herhâlde. Geliyor."

"Azra!" diye bağıran kişi tabii ki annemdi. Belinde pembe mutfak önlüğü, bir elinde salçalı eldiven, tepeden topuz yaptığı saçları ve asla eksik olmayan kırmızı ojeleriyle birkaç adımda yanımda bitiverdi. Nefes nefese bana sarıldığında onu ne kadar özlediğimi bir kere daha anladım. Ablamın kokusuna benzeyen kokusunu içime çektim. Annem yanaklarıma defalarca öpücük kondurdu, *Asuman Tamay* ise kolumu çimdikledi. "Nerede kaldın?! Birazdan misafirler gelecek!"

Nezahat abla, "Hadi bana müsaade," deyip sıvışırken bana *görüşürüz* der gibi bir işaret yaptı.

Ethem abi küçükken de olduğu gibi beni savunmaya geçti. "Asuman, daha saatler var. Her şey yetişir, merak etme. El birliğiyle halledeririz her şeyi. Ben mezeleri halledeceğim zaten," dese de Asuman Tamay durmazdı.

"Ne saatleri, Ethem? Birazdan gelirler," deyip beni kolumdan çekiştirmeye başladı. "Çabuk mutfağa yardıma gel."

Kapının önüne gelince durdum ve "Merhaba anne, hoş buldum anne, ben de seni özledim anne, yolculuk güzel geçti anne, ben iyiyim, beni merak etme anne," diye söylendim. Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra bavulumu içeri aldım. "Babam nerede? Tamam, karşılama komitesi yok da insan bir *hoş geldin* der yahu!"

Annem, "Bugün değil, Azra. Bugün o yanar dönerli laflarınla benden kurtulamazsın!" deyip kafasıyla yukarıyı işaret etti. "Hemen üstünü değiştir gel ve bana yardım et."

"Kızı bir rahat bırak, Asuman," diyen babamın sesi mutfaktan geliyordu. Oraya doğru adımlayacaktım ki annem önüme geçti ve yürümeme engel oldu.

"Anne ya!" diye bezginliğimi belli ederek konuştum. Asuman Tamay tüm gerginliğiyle karşımda duruyordu. Sanki ilk defa misafir ağırlayacaktı. Babam mutfaktan çıkınca, resmen onun üstüne atladım. "Kurtar beni, baba!" diye bağırdım.

Annem kalçama vururken babam bana kocaman sarılıyordu. "İnsanlar geldiğinde hiçbir şey hazır olmazsa göreceğim ben seni, Azra Hanım!" dedi annem. Bana söylenerek mutfağa geçti.

"Hoş geldin, babacım," diyen babam alnıma öpücük kondurdu. Elimden tutup bir adım geri gittikten sonra her zamanki gibi beni süzdü. "Sen kilo mu verdin? İsteyerek mi yoksa..."

Yanaklarını öptüm. "Aynıyım ben, baba. Ve hoş buldum," deyip onun koluna girdim ve mutfak mı savaş alanı mı olduğunu bilmediğim yere girdim. Annem haklıydı. Arzalar gelene kadar bu mutfak toparlanır gibi durmuyordu. Babama *ne oluyor* der gibi baktım. "Savaşta mıyız?"

Annem klimayı en soğuk derecesine getirirken babam sandalyeye oturup semizotunu temizlemeye başladı. "Biraz telaşlıyız," dedi babam. *Biraz* kelimesini vurgulayarak söylemişti.

Annem ters bir sesle, "Alihan?!" deyince babam yüzüne hızlıca bir gülümseme kondurdu. "Efendim, karıcım?" diye tatlı bir şekilde konuştu. "Onlar bitmedi mi daha?" diye çıkışan anneme, "Az kaldı, Asu'm, biter birazdan, sen telaşlanma," dedi.

Anlaşılan bizim evde hiçbir şey değişmemişti. Annem yine telaştan deliye dönerken babam hanımcılıkta yüksek lisans yaparak ortalığı yatıştırıyordu.

Tezgâha yaslanıp ağzıma tuzlu kurabiye attım. "Şimdilik susuyorum ama bu ziyaretin nasıl ortaya çıktığını öğrenmem için bolca vaktim olacak," dediğimde, annemin ters bakışları beni buldu. "Ne bakıyorsun ya? Bu misafirliğin neden yaşandığını masaya yatırmamız gerek."

Annem, "Yardıma gelmen için on beş dakikan var, Azra," derken, duymaktan nefret ettiğim o ses tonunu kullanmıştı. Zorba ses tonu. "Gerisine karışmam," deyip önüne döndü. Babamla göz göze geldim. O da *yapacak bir şey yok* der gibi bakınca, apar topar mutfaktan çıktım.

Evimizi seviyordum. Evimizi çok seviyordum çünkü her yerinde ablam vardı. Merdivenin üstündeki çerçevelerdeydi. Küçükken çizdiği resimler komodinlerimizin üstünde duruyordu. Üstünden çıkarmadığı o kapüşonlu hırkası portmantoda asılıydı. En sevdiği Converseleri ayakkabılıktan hiç kaldırılmamıştı.

Önce onun odasına uğrama sebebim özlemdi. Göğsümü delip geçen, bir an önce onu ziyaret edebilmek için acele etmeme sebep olan, kavuşmasız bir vuslata duyulan özlemdi.

Belki de inanmazsınız ama odası hâlâ o kokuyor.

Telaşsız adımımı içeri attığımda derince bir nefes çektim içime. Beyazlar içindeki odasına hasretle göz gezdirdim. Yatağının üstüne oturdum. Yastığını okşadım, saçlarını okşar gibi. Kitaplarının üstünde parmaklarımı dolaştırdım.

Sesini hatırlamaya çalıştım. Gülüşünü, kahkahasının nasıl hissettirdiğini. Özledim. Öyle çok özledim ki bir an parçalara ayrılacağımı sandım.

Komodinin üstünde, tam karşımızdaki denizde birbirimize su atarken çekilmiş fotoğrafımız duruyordu. Ablam yüzünü korumaya çalışırken ben onu ıslatmaya çalışıyordum. Fotoğrafı çeken babam da bizi izlerken güldüğünden olsa gerek net çekememişti. Buğuluydu fakat gördüğüm en güzel fotoğraftı.

"Seninle bir fotoğraf karesindeyiz. Kahkaha atmanın sana nasıl yakıştığına bir kere daha inanamıyorum," diye mırıldandım. Gamzesine dokundu parmağım. "Gülüşünün sesi ömrüme değer, abla." Gözümden akan bir damla yaş fotoğraftaki Azra'nın yanağına düştü. "İşte şimdi daha gerçek bir fotoğraf oldu."

Çerçeveyi yerine koyup gözyaşımı sildim. Beni ağlatacak tek kişiydi ablam. Bu odadan çıkasım yoktu. Ne zaman eve gelsem saatlerimi burada geçirir, bazı zamanlarda ablamın yatağında uyur, rüyamda onu görürdüm. Hem rüya hem kâbus gibi.

Odaya son kez baktım ve kendi odama geçmeden önce yüzümü yıkadım. Bavulumu açmadım. Dolabımdaki askılı tişörtümü ve şortumu alıp hızlıca giyindim. Asuman Tamay'ın bu gibi anlarda acıması yoktu. Bu yüzden acele etmem gerekiyordu.

"Alihan, sence gavurdağı salatası böyle mi oluyor? Diyorsan ki *bence böyle oluyor*, tamam öyle yap. Ama *yok* diyorsan, o salatalıkları küçük küçük doğra yoksa ben kriz geçirmek üzereyim," diyen annemin sesini duyunca içeri girmekte kararsız kaldım. Kaçmak için geç miydi? Bir anda, "Azra!" diye bağırınca el mecbur içeri girdim.

"Yettim!" dedim kollarımı sıvıyor gibi yaparken. "Benim görevim ne?"

Annem elinin tersiyle alnını sildi. "Oturma odasıyla balkonu topla. Üst katı baban süpürdü, sen de alt katı süpür. Hızlıca bir toz da al," derken iki eliyle dört işi hallediyordu.

Aslında Arza gelse bu işleri benden daha iyi yapardı ama misafire de ev süpürtmek olmazdı şimdi. Belki sonra...

Onu evimde görecek olmanın hissi yeniden karnıma oturduğunda güçlükle yutkundum. Onunla odamın balkonundan gün batımını izlemenin nasıl olacağını düşünürken o his daha da şiddetlendi.

Annemlere çaktırmadan klimanın derecesini yükseltmek benim asli görevimdi. Farkında olmuyorlardı ve klima onları çarpıyordu. Sonra ikisinin de yanağına hızlıca bir öpücük kondurup görevlerimi yapmaya koyuldum.

Normalde de ev işlerinden pek anlamazdım. Arza'nın elimi sıcak sudan soğuk suya sokmaması yüzünden daha da uzaklaşmıştım bu işlerden. Bocalamadım desem yalan olurdu.

Biraz üstünkörü olsa da her şeyi hallettiğimde Arzaların gelmesine bir saatten az kalmıştı. Ethem amca mezeleri ve şarabı da getirince her şey neredeyse hazırdı. Babam etleri pişirince masamız tamamlanacaktı.

Annem telaşlı, babam da annem yüzünden telaşlıydı. Asuman Sultan bize gerekli son emirleri verip hazırlanmaya gitti. Babamla derin bir nefes verdik.

Babam karşıma oturup, yanına oturmam için kanepeye vurdu. Hemen kalktım ve yanına oturdum. Kolunu omzuma attı, beni göğsüne doğru çekti. "Yorulmuştum ama..." deyip saçıma öpücük kondurdu. "Değdi."

Sevgisini gizlemeyen bir babaya sahiptim. Ablam hayata gözlerini yumduktan sonra sevgisini daha çok gösterir olmuştu. Uzakta bile olsam sıcaklığını hissederdim. Kendime yettiğimi bildiğinden olsa gerek, üstüme düşmezdi ama elinin her zaman omzumda olduğunu hissettirirdi.

"Baba," dedim kafamı kaldırıp. "Nereden çıktı bu misafirlik?"

Babam hafifçe güldü. "Annen Arza'yı kafasına koydu, kızım. Bir şekilde onun da senin de aklına girecekti zaten," derken saçlarımı okşuyordu. "Ben de onun ısrarlarına dayanamayıp kabul etmek durumunda kaldım." Arkasına baktı, annemin gelmediğinden emin olunca devam etti: "Çocuğa biraz ısrar etmiş olabilir. Bir şekilde annesinin numarasını istedi. Ama sakın bunu ona söyleme. Valla billa haşlar beni."

Kaşlarım havalandı. Annemin ısrarlarına zaten alışıktım ama Arza'ya bu şekilde davranması hoşuma gitmemişti.

"Hoş olmamış," dedim beğenmediğimi belli ederek. Babamdan yavaşça uzaklaştım çünkü bana belli etmemeye çalışsa da sıcaklamıştı. Ve babam da annem gibi sıcaktan nefret ederdi. "İnsanları zorla davet etmiş gibi olduk. Bir de onları tanımıyoruz. Ya anlaşamazsak, rahat edemezlerse, bu daveti saçma bulmuşlarsa?"

Annem bir anda çıkagelip, "Öyle olsa Bircan Hanım'la konuşurken hissederdim bunu," deyince kollarımı göğsümde birleştirip ona ters ters baktım. İki arada bir derede süslenmişti. Parfümünün kokusu tüm salonu doldurmuştu. Ellerini beline koydu. "Baba kız beni mi çekiştiriyorsunuz siz?"

Abartılı bir ifadeyle, "Haşa, öyle şey mi olur?" dedim.

Annem beni boydan boya hızlıca süzdü. "Sırtı bağlamalı beyaz elbisen var ya, onu giy sen," dedi. Babama baktı. Onda söyleyecek bir şey bulamamış olacak ki yeniden bana döndü. "Saçlarını da atkuyruğu yap, sana çok yakışıyor," dedi ve ben daha cevap vermeden mutfağa gitti.

"Bu kadın beni çıldırtacak ama," diye söylenip ayağa kalktım. "Bir şey desene baba ya!"

Babam çaresiz bir şekilde baktı ve "O elbise sana çok yakışıyor aslında," dedi.

Ayağımı yere vurmak istesem de bunu yapmadım. Çünkü içten içe ben de o elbiseyi giymeyi istiyordum. Kendimi Arza'ya beğendirme isteğini bastırmak çok güçtü. Bir de ailesi mevzubahisti. Bu yüzden elbiseyi hızlıca giydim, saçlarıma şekil verdim ve sadece allık sürüp yeniden aşağı indim.

Her şey hazırdı. Annem son hazırlıkları da tamamlamış, masayı süslemiş ve etrafa koku sıkmıştı. Bunların hepsine bakınca sanki beni istemeye geleceklermiş gibi bir hisse kapıldım. 30'uma birkaç sene kalmışken ve evliliğe pek de sıcak bakmazken bile bu hissin tenimi karıncalandırması onun suçuydu.

Konuya en uzak olan ve belki de istemeyerek buraya gelen adam. Arza Talan.

Kendime itiraf etmek zor olsa da aradan geçen 16 saatte onu özlemiştim. Aslında pek özlemek denemezdi. Varlığına alıştığım için biraz boşluğa düşmüştüm.

Kapı çaldığında hızlıca aşağı indim. Annem beni süzdü. "Heh, tamam," dedi. Eliyle yanına geçmemi işaret etti. "Açıyorum?" diye babamla benden onayı aldı. Ve kapıyı açtı.

Ve çekirdek Talan ailesi tam karşımızdaydı.

Gözlerim ilk önce onu buldu. Beyaz polo yaka tişört ve siyah kot pantolon giymişti. Küpeleri yine kulağındaydı. Dağınık saçlarından birkaç tutam alnına dökülüyordu. Aramızda mesafe varken bile o temiz kokusunu alabildiğimi fark ettim.

Ve fark ettim ki onu gerçekten özlemiştim.

Annem sevecen bir sesle, "Hoş geldiniz," diyerek kapıyı iyice araladı. Arza'yı araştırırken otizmli olduğunu öğrendiğim kardeşi Sinan tatlı ama utangaç bir gülümsemeyle bize bakıyordu. 12 yaşına yeni girmişti. Elinde tuttuğu çiçek buketini anneme doğru uzattı. "Ah, bir genç yakışıklıdan çiçek almayalı uzun zaman olmuştu!" dedi annem. Çiçeği nazikçe aldı. "Teşekkürler, delikanlı."

Arza'nın babası Ergin Talan, "Kendisi çiçeği verme konusunda ısrarcı oldu," deyip gülümsedi. "Hoş bulduk. Umarım geç kalmamışızdır."

Kapıyı iyice aralayınca yavaşça içeri girdiler. Anne Bircan Talan, "Merhabalar. Telefonda tanışmıştık ama ben Bircan," deyip annemle tokalaştı.

"Ben de Asuman," dedi annem. Babamı tanıtıp, "Eşim Alihan," dedi ve *yanıma gel* der gibi olan bakışları beni buldu. "Kızım Azra."

Bircan Hanım'ın havalanan kaşlarından, yüzümde ve bedenimde oyalanan gözlerinden ve beğeniyle yukarı doğru kıvrılan dudağından anlıyordum ki beni ilk defa görüyordu. Arza ona fotoğrafımı göstermemiş olmalıydı. Sorun değildi. Ben de anneme Arza'yı göstermemiştim. Kendisi zorla bakmıştı.

Samimi bir şekilde, "Merhaba, Azracım," dedi Bircan Hanım.

Elini sıkıp gülümsedim. "Merhabalar, hoş geldiniz," deyip Ergin Talan'ın da elini sıktım. "Ama burada durmayalım, lütfen geçin böyle."

Annemle babam tanışma faslını hızlıca hallederken Arza ve Sinan kapının önünde duruyordu. Ergin Bey, "Sinan oğlum, içeri gelmek ister misin? Bak içerisi serinmiş hem. Hadi gel, babacım," diye yavaş yavaş konuştu.

Arza'yla göz göze geldim. İçinde tatlı olduğunu anladığım poşeti bana doğru uzattı. "N'aber?" dedi her gün evime geliyormuş gibi rahat bir ifadeyle. Belli belirsiz omuz silktim. Ellerini kardeşinin omzuna koydu. "Abicim, hadi içeri girelim yoksa ben sıcaktan eriyeceğim," deyince Sinan'ın kaşları çatıldı.

"Senin erime gibi bir özelliğin yok," dedi Sinan, bilmiş bir ifadeyle. Çekingen gözleriyle bana kaçamak bakışlar atıyordu. Utanmıştı. Bedeni hareket etmezken kafasını olabildiğince geriye doğru çekip birkaç metre ötemizdeki denize baktı. "Ben denize girmek istiyorum!"

Annesi, "Daha yeni geldik. Önce bir soluklanalım, değil mi?" dese de bu Sinan'ın hoşuna gitmedi.

"Ben de denize girmek istiyorum," dediğimde kafasını çevirmeden bana yandan bir bakış attı. Elimle yüzüme hava yaptım. "Ama bu sıcakta girersem günlerce kendime gelemem. Birkaç saat sonra girsek harika olur. Bayılmamı istemezsin, değil mi?"

Hızlıca, "Bayılma. Bayılırsan seni taşıyamam, çok ağır görünüyorsun," deyince dudaklarımı birbirine bastırdım. Eliyle yüzüne dokunuyor, omuzlarını rahatsızca hareket ettiriyordu. Kafasını yukarı doğru kaldırıp abisine baktı. "Abi, sen taşır mısın onu?"

Arza, kardeşine göz kırptı. "Taşırım tabii, abim," deyip onun saçlarını karıştırdı. Sinan bundan rahatsız olmuş gibi görünse de gülümsedi. Ve onun gülümsemesi bu sıcakta içimde serin esintiler oluşturdu. "Hadi içeri girelim. Taşıma mevzusunu sonra hallederiz."

Annemler içeri geçerken biz Arza'yla beraber Sinan'ın ayakkabısındaki tüm bağcıkları açmasını bekliyorduk. Aslında birkaç tanesini açtığında ayakkabıyı rahatlıkla çıkarabilirdi ama o hepsini açmak istiyordu.

Bu sırada gözlerim Arza'nın gözlerine değdi. Az da olsa uzamış olan sakallarını yavaşça kaşırken, "Buranın havası sana yaramış," dedi ve beni açıkça boydan boya süzdü. "Ege kızı olduğun artık daha çok belli oluyor."

"Keşke sana da yarasa..."

Alt dudağını içeriden dişledi. "Yardımcı olursun."

Sinan bir anda doğruldu. "Tuvalete gitmem lazım," deyince konuşmamız burada bitti. "Ben size lavaboyu göstereyim," deyip peşimden gelmelerini işaret ettim. Sinan, "Ben kendim halledebilirim! Abime ihtiyacım yok!" dedi. Lavabonun önüne gelince *pardon* der gibi baktım ama o bana bakmadan içeri girip kapıyı kapattı.

Arza, "Biraz açık sözlüdür," dedi. Yanlış anlayacağımı ya da bozulacağımı sanıyordu. "Zihnindekileri tartmadan konuşur. O yüzden..."

Sinan içeriden, "Seni duyuyorum!" diye seslendi.

Arza güldü. "Biliyorum, abim. Duymanı istemediğim bir şey söylemiyorum."

Parmağımla salonu işaret ettim. "Şurası salon. İşinizi hallettikten sonra oraya gelirsiniz. Ben bir mutfağa bakayım," deyip hareketlenecekken Arza'nın imalı konuşmasıyla durdum.

"Benli, yemekleri sen mi yaptın?"

Yapmamıştım ama, "Evet?" dedim, *ne var* der gibi.

Ellerini arkada birleştirip, "Yemem," deyince, bozulduğumu belli etmemek için üstün bir çaba sarf ettim. *Yemem* de ne demekti? Ben yapmamış olsam bile bu tavrına kırılmıştım. "Yemekleri değil," diye devam etti. "Kandıramazsın anlamında *yemem* diyorum. Senin yapmadığını biliyorum."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Bilemezsin."

Sinan kapının arkasından, "Pasaklıymışsın. Ben de yemem," deyince Arza'ya baktım. Beni böyle mi tanıtmıştı? Sinan lavabodan çıkıp abisinin yanına geçti. "Şaka yaptım. Abim, *pasaklı* deyince seni sinir edebileceğimi söylemişti," deyip yanağını omzuna sürttü. "Başardım mı, abi?"

Arza onun saçlarını karıştırdı. "Başardın, aslanım." Kolunu kardeşinin omzuna attı. "Salon şu tarafta demiştin, değil mi?" deyip, daha ben cevap vermeden kardeşiyle beraber salona geçti.

Abisiyle baş edemezken başıma bir de kardeşi çıkmıştı.

Mutfağa geldim ve hemen ne getirdiklerine baktım. Soğuk baklava almışlardı. Ve ben bu tatlıya bayılıyordum. Bunu Arza'ya da söylemiştim. Bilerek aldığına emindim. Tatlıyı dolaba yerleştirirken içerideki konuşmaları dinliyordum.

"Yolda biraz oyalanmak durumunda kaldık. Sinan ilk defa bu kadar uzun süreli yolculuk yapıyor," dedi Bircan Talan.

Babam sevecen bir şekilde, "O zaman Sinan'a teşekkür etmeliyiz. Davetimizi kırmayıp gelmiş," dedi.

Ergin Talan birkaç defa öksürdükten sonra, "Bizi yolda hiç üzmedi de. Gerçekten bir teşekkürü hak etti," dedi. Sesi grip olduğunu belli ediyordu. Bu havada soğuk almayı nasıl başarmıştı ki?

Arza, "Üstünü değiştirmek ister misin?" diye sordu Sinan'a. "Dışarıda giydiği kıyafetleriyle evde oturamıyor da. Değiştirse daha iyi olur," diye açıkladı. Annemin *olur* cevabıyla, "Arabadan eşyaları alıp geleyim o zaman," dedi.

Annemin, "Biz de yavaştan masaya geçelim o zaman. Ben yemeklerin altını yakayım. Alihan, etler de olmuştur, hayatım," deyip ayaklandığını duydum. Ağzımdaki poğaçayı hızlıca yuttum. İçeri girdiğinde, telaşla, "Çabuk hazırlayalım masayı. İnsanlar yoldan geldi, acıkmışlardır," deyip beni de heyecanlandırdı.

Biz yemekleri ısıtırken Arza mutfağın önünde belirdi. Konuşmadan önce mutfağa hızlıca göz gezdirdi. Temiz miyiz diye kontrol ettiğini anladım. "Üstümüzü değiştireceğimiz bir yer var mı?" diye kibarca sordu.

Annem beni sırtımdan itekledi. "Var tabii, evladım. Size misafir odasını hazırladık. Azra sana göstersin," dedi.

Sinan bir anda abisinin arkasından çıktı. "Azra, Arza... Ne kadar garip. Bilerek yapılmış gibi sanki," diye şüpheli bir ifadeyle konuştu. Yüzünü abisinin sırtına yaslayınca görüş açımdan çıktı. "Abimin adı daha güzel ama."

Arza onu boynundan yakalayıp önüne getirdi. Saçına öpücük kondurdu. "Öyle denir mi, Sinan? Üzeceksin Azra ablanı," deyince ona suratımı buruşturdum.

"İstediğini söyleyebilirsin, Sinan. Ben kolay kolay üzülmem," deyip yürümeye başladım. Koridorun sonundaki odaya geldim. Peşimden

gelen ikiliye sorarak baktım. "Burası deniz görmüyor ama daha geniş." Çaprazdaki odayı işaret ettim. "Burası deniz görüyor ama daha dar. Hangisini isterseniz oraya geçebilirsiniz."

Sinan hevesle, "Deniz deniz deniz!" deyip abisinin tişörtünü sıkıca kavradı. "Deniz görmek istiyorum ben. Burayı istiyorum. Deniz olan odayı istiyorum!"

Arza, "Tamam, deniz olan odada kalırız," deyip onu yatıştırmaya çalıştı. Ama Sinan daha çok heyecanlanıp odaya hızlıca girdi. Arza da peşinden girip, "Yavaş olsan mı?" diye onu uyarsa da Sinan hemen pencereye koştu ve beğendiğine dair sesler çıkardı.

Arza, kardeşi camdan sarkmasın diye uğraşıyordu. "Siz işinizi halledin. Masada buluşuruz," deyip kapıyı kapattım.

Annem fırından tavuğu çıkarıyordu. Beni görünce sessizce gel işareti yaptı. "Azraaaa..." dedi. "Arza yakından daha da yakışıklıymış. Maşallah, boylu poslu çocuk. Kavruk tenli, siyah saçlı... Kardeşiyle de ne güzel ilgileniyor. Tam bir baba adayı. Ondan çok iyi baba..." demesine kalmadan elimle ağzını kapattım.

"Anne! Biri duyacak! Sus lütfen!" diye sessiz ama bastırarak konuştum. "Sakın ona da böyle imalarda bulunma. O sadece iş arkadaşım. Tamam mı? Bak, sakın diyorum!"

Elimi itti. "O zaman ne diye birbirinize öyle bakıyorsunuz?" Nasıl bakıyorduk yahu? "Sanki birbirinizi yıllardır tanıyor gibisiniz. Sadece iki ay olmadı mı? Böyle iş arkadaşlığı mı olur?" deyince ona ağzım açık baktım. "Hem annesi de seni beğendi. Ben anlarım. Sana bakarken içi gitti kadının."

"Sus lütfen!" dedim telaşla. Arza bunları duysa rezil olurdum. "Biri duysa yerin dibine girerim, anne. Lütfen yapma. Eğer devam edersen valla işim var deyip evden çıkarım. Duydun mu? Beni tanıyorsun. Yaparım."

Bana hayretler içerisinde bakıp, "Tehdit mi ediyorsun beni?" diye sordu. Kafamı aşağı yukarı salladım. Elime salatayı tutuşturdu. "Dilin çok uzamış senin. Utanman da kalmamış. Hadi götür şunu. İnsanlar bekliyor," dedi ve beni güzelce kovdu.

"Umarım anlamışsındır," diyerek mutfaktan çıktım.

Babamla muhabbet eden Talan çifti beni görünce tebessüm etti. İkisi de kendi hâlinde insanlar gibi görünüyordu. Arza'yı daha çok annesine benzetmiştim. Babasıyla pek bir benzerliği yoktu. Babasına benzeyen Sinan'dı. Onun gibi açık kahverengi saçları vardı.

Annem de elindekileri masaya bırakınca, "Her şey hazır. Geçebiliriz," dedi.

Bircan Hanım, "Size de zahmet verdik. Bir sürü şey yapmışsınız," deyip sağdaki sandalyeye oturdu. Eşi de yanına geçti. "Her şey çok güzel görünüyor. Ellerinize sağlık."

Annem bana bakarak, "Azra'yla beraber yaptık," dedi. Yalan söylediğini benden başka anlayacak tek kişi Arza'ydı. "Afiyet olsun," dediği sırada Arzalar da geldi. Sinan üstüne şort ve tişört giymişti. Daha rahat görünüyordu. "Siz de şöyle geçin, evladım. Hah, oturun rahatça. Biz de servisleri yapalım."

Arza oturur oturmaz tekrar ayaklanır gibi olup, "Yardım edeyim ben," deyince annem onu omzundan tutup tekrar oturttu.

"Olur mu öyle şey? Sen misafirsin..." deyip kimse görmeden bana kaş göz yaptı. Arza'yı övme kaşı gözüydü bu. "Azra ne kadar maharetli olduğunu anlatıp durdu ama bugün seni yormak istemeyiz."

Boğazımı temizledim. Asla böyle bir şey söylememiştim. Arza da bunu anladı ama sanki anlamamış gibi, "Azra bayılarak yer benim yaptıklarımı. Bahsetmesine hiç şaşırmadım," dedi.

Tam da anneme layık bir damat adayıydı işte.

Biz servisleri yaparken Ergin Bey, Sinan'ın tabağını kendine doğru yaklaştırdı. "Ben sana eşit bir şekilde bölüp veririm. Sen gerilme, tamam mı?" deyip oğluna şefkatle baktı.

Sinan parmaklarıyla oynuyor ve bize kaçamak bakışlar atıyordu. Bulunduğu ortam ona yabancı olduğundan kendini tedirgin hissediyor olmalıydı. Aniden ürküyor, abisinin elinin bacağının üstünde olduğunu hatırlayınca derin nefesler alıyordu.

Arza ise ona babasının baktığı gibi büyük bir şefkat ve merhametle bakıyordu. Onu rahatlatmak için temasını kesmiyor, *buradayım* der gibi olan bakışlarıyla kardeşine güven veriyordu.

"Çok koyuyorsun, kızım," diyen Bircan Hanım'la göz göze geldim. "Her şeyden yemek istiyorum. Öyle çok koyarsan mide fesadı geçiririm."

Gülümseyerek tabağı ona uzattım. "Kalırsa Arza yer," dedim. Asla yemezdi. Hatta bunu söylediğim için beni tüm sahil şeridi boyunca kovalayabilirdi ama bozuntuya vermedi. "Hem çok değil gerçekten."

Ergin Bey tabağını bana doğru uzattı. "Sen Arza'dan bir yaş büyükmüşsün," dedi. Kafamı sallamakla yetindim. "O yüzden denk gelememişsiniz. Ama sonradan kader sizi bir araya getirmiş."

Ergin Talan. 52 yaşında. Avukat. Ailesine düşkün. Yer yer ak düşmüş saçlarını boyuyor, dış görünüşüne önem veriyor. Alyansını eli şiştiği için çıkarmış ama normalde çıkarmadığı belli, güneş izi var. Kendi hâlinde, aile babası. Dipnot: Belli etmemeye çalışsa da mükemmelliyetçi.

Babam, "Bu zamana kısmetmiş," diye cevap verdi. Börek tabağını Arzalara doğru uzattı. "Kim derdi ki kızımın iş arkadaşıyla bir gün yemek yiyeceğiz?"

Bircan Hanım, "Al bizden de o kadar," dedi babama katılarak. "Bizim oğlan ne işinden söz ederdi ne de iş arkadaşlarından. Asuman Hanım arayınca bir an kandırıldığımı bile düşündüm," deyip güldü. "Öyle ketumdur normalde. Ama Azra kızım... onun aklını çelmiş olmalı."

Bu misafirliğin benimle ilgisi mi var sanıyorlardı? "Efendim?" dedim kısık bir sesle ama bunu sadece annem duydu. Bacağımı da alttan sıktı.

Sitemkâr bir ifadeyle, "Bizim kız da öyledir. Nerede ne yaptığını asla bilmeyiz. İki günde bir mesaj atarsa ne âlâ," dedi annem. Bircan Hanım da onu kafasını sallayarak destekledi.

Bircan Talan. 50 yaşında. Emekli hemşire. Sinan büyümeye başlayıp Arza evden uzaklaşınca kendisini ailesine vermiş. Bir tedirginliği var ama ne olduğu belirsiz.

Arza tabağındakileri süpürürken, "Elimizde olmayan sebeplerden dolayı işimiz gizli kalmak zorunda. Lütfen keyfimizden söylemiyoruz diye düşünmeyin. Azra da ben de bundan memnun değiliz."

Annem keyifle, "O zaman görüşmemizin daim olması dileğiyle," deyip bardağını havaya kaldırdı. "Birlikteliğimizin şerefine."

Annem ve abartma huyu...

Mecburen kalktı bardaklar ve tokuşturuldu. Fakat Sinan bundan rahatsız olmuş olacak ki irkildi ve "Kırılacak. Bardaklar kırılacak. Cam bardaklar. Kırılır. Bardaklar kırılır, ayağımıza batar!" diye hızlıca konuşmaya başladı. Ellerini boynuna götürüp rahatsızlığını belli ederek hızlıca kaşımaya başladı. "Yapmayın. Kırılır. Bardaklar kırılır. Cam onlar."

Arza hızlıca, "Sert vurmadık, abim. Kırılmadılar, bak," dedi. Bardağını Sinan'ın eline tutuşturdu. "Gayet sağlam, değil mi? Kırılmadı, ayağına da batmadı. Gördün, değil mi?" Yatıştırıcı sesini duyan Sinan'ın hareketleri sakinleşti. "Abin yanında senin. Ayağının kanamasına izin verir mi?"

Sinan kafasını sertçe sağa sola salladı. "Abim burada," dedi defalarca.

Bircan Hanım elini oğluna uzattı. "Farklı bir yerde rahatsız olacağını konuşmuştuk. O yüzden kendini kasma annecim, olur mu? Sakince nefes al. Hadi al bakayım," dediğinde Sinan derin derin nefes aldı.

Annem mahcup bir şekilde, "Ben bilmiyordum, özür dilerim," dedi. "Plastik bardak getirebilirim isterseniz?"

Arza, "Gerek yok. Sinan bir sorun olmadığını anladı," deyip kardeşinin gözlerine bakabilmek için hafifçe yüzüne doğru eğildi. Onayı almış olacak ki, "Biz gayet iyiyiz," dedi.

"Duyduğuma göre Sinan'ın en sevdiği yemek bezelyeymiş," diyen babamın neşeli sesiyle gergin hava az da olsa dağıldı. "Asuman çok uğraştı sen beğen diye. Hoşuna gitti mi?"

Sinan çatalını bezelyelere tek tek batırmaya çalışırken, "Biraz fazla tuzlu olmuş. Yağı da benim sevdiğim yağ değil ama yine de güzel," deyince güldüm. Kahkaha atmadım ama sesli bir şekilde gülmüştüm. Sinan bana bakarak kaşlarını çattı. "Komik bir şey söylemedim. Neden gülüyorsun?"

"Yalan söylemeden direkt söylemen hoşuma gitti. Ondan güldüm," diye açıkladım. Ama onun hoşuna gitmedi.

"Yalan söylememek komik bir şey değil ki. Olması gereken bir şey," dedi, gözlerini hızlıca kırpıştırdı. "Mizah anlayışın farklıymış senin."

Sinan Talan. 12 yaşında. Hafif derecede otizmli. Özel bir okulda eğitim görüyor. Abisine çok düşkün. Yeni bir ortama girince yadırgıyor ama ailesi yanındaysa kendini güvende hissediyor. Dobra. En az abisi kadar, bir insan yalan söylediğinde anlama kapasitesine sahip. Sayı sayma takıntısı var. Çift sayıda yiyor, yudumluyor.

Bircan Hanım, "Biz ilk defa Foça'ya geliyoruz," deyip konuyu değiştirdi. "Çok güzel bir yere benziyor. Kendi hâlinde bir tatil beldesi gibi. Huzurlu hissettiriyor."

"Öyledir," dedi annem. Ben Arza'ya kaçamak değil, direkt bakış atarken, annem konuşmaya devam etti: "Kendimi bildim bileli buradayım ben. Çocuklarımızı da burada büyüttük." *Çocuklarımızı* deyince Arza'nın gözleri bir anlığına kısıldı. Dosyamı hâlâ okumamış olmalıydı. İçeri girdiği ilk anda olduğu gibi bakışları yine hızlıca etrafta dolandı ve çerçevelerdeki fotoğraflara baktı. Ama orada kaybettiğim düşlerimi göremedi. "Foça'nın yeri her zaman başkadır bende."

Konu Foça'ya ve buranın kültürüne kayarken ben sessizce yemeğini yiyen Sinan'la ilgilenmek isteyerek ona doğru yaklaştım. Aramızda hâlâ mesafe vardı. Kişisel alanına girip onu rahatsız etmek istemiyordum.

"Yemekleri beğendin mi?" diye yumuşak bir sesle sordum. "Ben yapmadım ama yine de beğenmeni isterim."

Bilmiş bir sesle, "Senin yapamadığını biliyorum zaten. Abim söylemişti," dedi. Kafasını kaldırıp abisine gülümseyerek baktı. "Pasaklıydı, değil mi, abi?"

Kaşlarım hayretle havalandı. "Beni böyle mi anlatıyorsun?"

Arza, "Yalan mı söylemişim?" dedi.

"Hayır ama..." dedim. Ne diyeceğimi de bilemedim. "Ama bundan bahsetmene gerek var mıydı? Hem o kadar da pasaklı değilim. Sen çok düzenlisin."

Arza kolunu kardeşinin sandalyesinin arkasına attı. "Benim ne zaman bir şeyi abarttığımı gördün, abim? Az bile söylemiş olabilirim," deyince, elimdeki çatalı kafasına saplamak istedim.

"Ben de senin kötü huylarından bahsederim o zaman," deyip kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Neymiş?" dedi.

"Çok titizsin, haddinden fazla. Bazen elimi bir şeye atmaktan korkuyorum. Her an bir yerden çıkıp bana kızacaksın diye!" deyip Sinan'a kaşlarımla abisini işaret ettim. "Bir kere salonda poğaça yedim diye beni evden atmakla tehdit etti!"

Sinan bu dediğime güldü. Bayağı kahkaha attı. O gülünce ben de güldüm.

"Abim seni evden mi atacaktı?" diye eğlenerek sordu.

Arza da gülerek, "Öyle söyledim ama atmazdım tabii ki," dedi.

Şoklar içinde, "Bir de atsaydın," dedim.

Hafifçe tebessümle, "Kıyabilirdim sanki," dedi.

Masadaydık. Ailelerimiz konuşmasını bitirmiş, bizim atışmalarımızı dinliyordu. Annem bizi yakıştırmaya hazır bir makineydi. O ise böyle bir ortamda herkesin içinde *kıyabilirdim sanki* diyordu.

Birkaç saniye boyunca gözlerini gözlerimden ayırmayınca cevap vermem gerektiğini düşünüp emin bir sesle, "Kıyardın," dedim.

Kafasını ağır ağır sağa sola salladı. "Sonra evi başıma yıkacağından bunu göze alamazdım," deyip içeceğinden bir yudum aldı. "Bu arada yemekler çok güzel olmuş, Asuman teyze. Ellerine sağlık. Şu patlıcanlı mezenin tarifini vermen lazım." Ne de güzel konu değiştiriyordu.

Annemin resmen gözleri parladı. "Hemen atarım sana. İçine eklediğim özel bir baharat var. Normalde bunu kimseye söylemem ama sana söyleyeceğim," diye sevinçle şakıdı.

Arza boğazını temizledi. "Muskat mı?"

Asuman Tamay mutluluktan bayılacak gibiydi. "Evet! Hemen nasıl anladın?" diye sordu. Arza'ya hazine bulmuş gibi bakıyordu. "Gerçekten yemek yapmaktan anlıyor olmalısın. Öyle kolay kolay anlayamaz kimse."

Arza mütevazı bir şekilde gülümseyerek kafasını hafifçe öne eğdi.

Şu an bulunduğum ortamın gerçekliğine hâlâ inanamıyordum. Arza ve annem bizim evde yemek tarifi konuşuyorlardı. Şaka gibiydi.

Annem, "Bizim kızın pek ilgisi yok mutfağa. Anca böyle özel günlerde yardım eder. Onun haricinde pişirilmeyecek ne varsa o yer," diye söze başlayınca, benim kalkma zamanımın geldiğini anlayıp hemen ayaklandım.

"Ben çay koyayım," dedim.

Sinan, abisine döndü. "Annesi onun hakkında konuşacağı için çay koymayı bahane ediyor. Hem pasaklı hem yemek yapmayı bilmiyor hem de..." derken, abisi onun sözünü kesti:

"Hangi mayonu giyeceksin sen? Bence mavi olanı giy."

Söyledikleri harfi harfine doğru olduğundan ve yanlış anlayacağımı düşünmesini istemediğimden, heyecanla mayosundan bahseden Sinan'a göz kırpıp mutfağa geçtim.

Çayı koyup tezgâhtaki bulaşıkları makineye dizerken arkamda önce onun kokusu sonra da varlığını hissettim. Kokusu kendisinden önce geliyordu. Evindeymiş gibi hissettiren. Evindeyken bile öyle hissettiren.

Arza elindeki bardağı makinenin üst tarafına koyarken kolu koluma değdi. Tişörtü de sırt dekolteme değiyordu. Arkamı döndüm. "Bir şey mi istemiştin?" diye sorduğumda fark ettim ki gerçekten çok yakınımdaydı.

Uzaklaşmadı. Ellerini ceplerine koydu. Gözleri yüzümde bir süre oyalandıktan sonra, "Seni evinde görmek garipmiş," dedi. *Nasılmış* der gibi baktım ona. "Bildiğin, rahat olduğun bir yerdeyken farklı bir *benli* oluyormuşsun. Daha çok yiyorsun mesela, sırtını güven ihtiyacıyla sandalyeye yaslamadan oturabiliyorsun. Daha sık gülüyorsun, ailene bakarken farkında olmadan gamzelerini belli ediyorsun." Yavaşça verdiği nefes benim ciğerime doldu. "Garip ama hoş."

Sağ elimi arkamdaki tezgâha yaslayıp ağırlığımı sol bacağıma verdim. "Yemeğini yediğini sanıyordum ama sen beni inceliyormuşsun. Sadece birkaç saat ayrı kaldık... Yapma böyle."

Kafasını sağa doğru yatırıp gülümsedi. "Her hareketimi merak etmiyormuş da beni izlemiyormuşsun gibi konuşman yok mu..." Bana doğru attığı o adımla aramızdaki mesafe neredeyse kapandı.

"Ne yaklaşıyorsun? İçime gir istersen."

Kurduğum cümlenin nereye gideceğinin ben de farkındaydım ama annemin kapının önünden gelen öksürük sesiyle idrak etmem kolaylaştı.

"Azra, *çay koyacağım* demedin mi sen?" deyip içeri girdi annem. Arza bu anda benden uzaklaşıp hiçbir şey olmamış gibi kafasıyla selam verdi ve içeri geçti. Annem hemen yanıma geldi. "Ne oluyor? Neydi o yakınlık? Baban içeride, baban," dedi.

"Ne yaptım şimdi? Dibime giren de oydu. Ben neden suçlu oluyorum ya?" diye çıkıştım.

Dudaklarını birbirine bastırıp kafasını sağa sola salladı. "Siz nasıl aynı evde yaşadınız da aranızda bir şey olmadı, ben zaten anlamıyordum," diye kendi kendine konuştu. Bir yandan da bardaklara soğuk su dolduruyordu. "Sıcaktan değil, sizin hareketlerinizden fenalık bastı bana."

"Anne!"

"Ne anne, ne?" dedi. "Kıyamam dedi resmen çocuk sana. Ve sen diyorsun ki aramızda bir şey yok." Defalarca cıkladı. "Nasıl bir iş bu?"

Öyle miydi gerçekten?

İçeriden Sinan'ın denize girmek için ısrarcı olduğunu duyunca kaçma bahanemi buldum. "Ben Sinan'ı denize götüreyim," deyip koşar adım mutfaktan çıktım. Masada ağladı ağlayacak gibi duran Sinan'a baktım. "Benimle olmaktan rahatsız olmazsan eğer ben seninle yüzmeye gelirim."

Bircan Hanım, "Acelesi yok aslında. Sana da zahmet vermesin hiç," dedi.

"Olur mu öyle şey, ne zahmeti? Hem ben de yüzmeyi istiyordum. Sinan'ı bahane edeceğim biraz," deyip gülümsedim. "Sana uyar mı, Sinan?"

Sinan, abisinin kolunun arkasından bana baktı. "Abim de gelsin," dedi. "O gelmezse korkarım."

Arza, "Zaten seni yalnız bırakmam ki," dedi. Bana hitaben, "Üstümüzü değiştirip çıkalım o zaman. Karşıya mı gideceğiz?" diye sordu.

"Evet, karşımız hemen," deyip babama baktım. "Şemsiyeyle sandalyeleri verir misin, baba?"

Annem bize içecek ve atıştırmalık koyarken babam gerekli malzemeleri getirdi. Ben o arada siyah, klasik bikinimi ve üstüne ince beyaz elbisemi giydim. Aşağı indiğimde Sinan ve Arza'nın beni beklediğini gördüm.

"Hazırsınız sanırım?" deyip karşılarına geçtim. Plaj çantamda gerekli her şey vardı ama onlar da hazırlıklı gelmişti. Ellerindeki çantanın içi dolu görünüyordu. İkisinin de altında deniz şortu, üstünde tişört vardı. Arza'yı plaj terliğiyle göreceğim hiç aklıma gelmezdi doğrusu. "Çıkalım mı?"

Sinan cevap vermesi için abisine baktı. "Neden öyle duruyorsun, abi? Çıkalım artık."

Arza ise beni ilk defa görmüş gibi bakıyordu. Üstümde farklı bir şey yoktu. Beni hiç görmediği bir hâlde de değildim. Neden böyle baktığını bilmiyordum. Rahatsız da olmuyordum ama elimi kolumu koyacağım yeri şaşırıyordum.

Boğuk bir sesle, "Çıkalım," dedi biraz sonra. Annesi içeriden dikkat etmemizi söyleyince, "Merak etmeyin," deyip kapıyı açtı, geçmem için bekledi. "Ladies first."

Önden geçip güneş gözlüğümü taktım. Yaklaşık on adım sonra sahile varmıştık bile. İnsanlar yüzüyor, dubadan atlıyor, eğleniyordu. Saat dört sularıydı ve benim yüzmeyi en çok sevdiğim zamandı.

Arkamı döndüm ve "Burası da bizim plajımız," dedim. Sinan kalabalıktan çekinip abisinin koluna girmişti. Onun rahat hissetmesi için daha az insanın olduğu yeri işaret ettim. "İsterseniz şuraya gidelim. Ya da daha sakin bir koya gidebiliriz. Arabam yakında."

Arza, "Gösterdiğin yere gidelim," deyip şemsiye ve sandalyeleri tek koluyla taşıyarak kardeşini kolunun altına aldı. "Olur mu, abim? Hem ben yanında olacağım. Bir an olsun yanından ayrılmayacağım." Sinan'ı kafasının üstünden tuttu. "Abi sözü?"

Sinan isteksiz olsa da kafasını salladı. "Abi sözü, tamam," dedi.

Onlar önümde yürürken arkalarından onları izlemeye başladım. Arza 1.96'ydı. Sinan ise 1.55 civarında olmalıydı. Arza ailedeki en uzun kişiydi, hatta babasından bile en az on beş santim uzundu.

Yan yana çok güzel görünüyorlardı. Arza yürürken kardeşine bir şeyler söylüyor, onu rahatlatmak için uğraşıyor, keyifle yürüyorlardı.

Gösterdiğim yere gelince Arza şemsiyeyi açıp sandalyeleri yerleştirdi. Sinan'ın gergin bir şekilde durduğunu görünce önce kendi tişörtünü çıkardı. Sonra da ona, "Önce kremlenelim mi?" diye sordu. Kardeşinin de tişörtünü çıkardı.

İkisi kremlenirken öylece durduğumu fark edip elbisemi çıkardım. Sandalyelerden birine oturdum ve ben de kremlenmeye başladım.

Sinan istekle, "Ne kadar beklememiz gerek? Ben artık girmek istiyorum. Hadi, abi," diye Arza'nın kolunu çekiştirerek konuşuyordu.

Arza sakince, "Beş dakika bekleyelim. Vücudumuz kremi emsin, gireceğiz," dedi. Bana elini uzattı. Olağan bir şeymiş gibi, "Ver de sırtına süreyim," dedi.

Bir an hayır demeyi düşündüm ama sırtım yansın istemezdim. Bu yüzden reddetmedim ve kremi uzattım. Evet, bu yüzden. Asla yüzüne vuran güneşin gözlerini kısmasına sebep olduğundan, bakışlarındaki nemden değildi.

Sinan ayaklarıyla kumlarla oynarken ben Arza'ya sırtımı döndüm ve beklemeye başladım. Soğuk elini omzumda hissedince kalçamı kendimden bağımsız bir şekilde kastım.

Avuç içi, parmakları, boğumları tüm omzumda dolaşmaya başladı. Ürperiyordum. Bikinimin ipini nazikçe kenara çekip sürmeye devam etti. Oldukça yavaştı ya da bana öyle geliyordu.

"Tenin hassas senin," dedi biraz sonra. Bikinimin bağlama yerini kaldırdı ve sırtıma sürmeye devam etti. Sıcağın altında bile titrememek için zor duruyordum. "O yüzden dikkatli sürüyorum. Her yerine sürebilmek için."

Boğazımı temizledim. "Öyledir kesin."

Cevap vermedi. Kalçama kadar her yerime kremi resmen işkence yaparak sürdü. Güneşin ve onun elinin altında bir an eriyeceğimi düşündüm. Nefesini ensemde hissediyordum. Güneşten bile daha sıcaktı.

"Abi, hadi! Hadi hadi!" dedi Sinan. Arza'nın eli benden yavaşça uzaklaştı. "Yeter artık. Denize gireceğim ben. Yüzmek istiyorum!" Eğildi ve kumları sertçe avuçladı.

Arza da eğildi ve onunla aynı hizaya geldi. "Sabretmeyi öğrenmiştin hani? Kendimi dizginleyebiliyorum demiştin?"

Sinan çatık kaşlarıyla, "Ben at mıyım da kendimi dizginleyeyim?" dedi. Doğruldu. "Azra ablaya krem sürdüğün yeter. Kaç dakikadır sürüyorsun! Ben artık yüzmek istiyorum. Yüzmek!"

"Hadi girelim o zaman," dediğimde Sinan bana kocaman gülümsedi. "Bizim buranın denizi pek sığ değildir. Hemen derinleşebilir. O yüzden ben önden gideyim, siz peşimden gelin."

"Dur ama! Deniz gözlüğümü takmadım. Abi gözlüğümü takar mısın?" dedi Sinan. Abisi gözlüğü bulup taktıktan sonra, Sinan asker gibi durdu. "Hazırım!"

"O zaman ilk hedefimiz Ege Denizi, ileri!" dediğimde yüzümüzdeki tebessümlerle beraber yürümeye başladık. Deniz soğuktu. Bu yüzden ayaklarım değdiği anda hemen titredim. İyice kumların olduğu yere gelince kendimi suya bıraktım ve tüm bedenimi ıslatıp tekrar çıktım. Biraz daha ilerlediğimde artık boy değildi. Arkamdaki ikiliye baktım. Sinan soğuk suya girmeye çekinirken Arza gayet rahat görünüyordu. "Burası boy," diye seslendim. "Gelebilirsiniz."

Arza, kardeşinin elini tuttu. "Üç deyince," dedi ve üçe kadar sayıp kardeşiyle beraber suya atladı. Tekrar suyun yüzüne çıktıklarında ikisi de gülüyordu. "Bak, bu kadar kolaydı," dedi Arza. Yüzüne dökülen saçlarını geriye doğru attı. "Hazır mısın dalmaya?"

Sinan kafasını salladı. "Ama Azra ablaya kadar?" dedi gergin bir şekilde.

"Tamam, abim," dedi Arza. "İstediğin zaman suyun yüzeyine çık, beni bekleme," dedikten sonra tekrar daldılar.

Ben onların çıkmasını beklerken kafasını ilk çıkartan Sinan oldu. Korktuğunu anladığımdan elimi ona uzattım. "Burası hâlâ senin boyun, Sinan. Korkmana gerek yok. Hem gördüğüm kadarıyla gayet iyi yüzebiliyorsun," deyip onu kendime doğru çektim.

"Ayağımın değmesi lazım. Ayağım değmezse rahat edemiyorum. Ayağım değsin," dedi hızlıca. Abisi tam yanımızda sudan çıkınca, Sinan kendini ona doğru bıraktı. Korktuğundan olsa gerek, yüzü ânında bembeyaz olmuştu. "Kıyıya doğru götür beni, abi. Korkuyorum burada. Kıyıya gidelim."

Arza onun telaşına karşı sakince, "Belime sarıl, seni götüreyim. Her zamanki gibi kollarını dola," dedi. Sinan dediğini yapınca öne doğru atıldı ve kardeşi gülmeye başlarken o kıyıya doğru yüzdü.

Onların beraber eğlendiğini görünce rahatsız etmek istemedim ve dubaları geçerek kendi hâlimde yüzmeye başladım.

Yüzmeyi seviyordum. Her kasımın hareket etmesi çok iyi hissettiriyordu. İlk öğrendiğim zamanlarda ablamı defalarca boğmuştum. Suyun beni yutacağını sanıyordum. Kendimi suya bırakınca kaldırma kuvvetinin işe yaramayacağını düşünüyordum. Zamanla, ablam sayesinde alışmıştım.

Yaklaşık on beş dakika sonra yüzdükten sonra sırtüstü suyun üstünde uzandım. Kollarımı hafifçe hareket ettirerek güneşin altında kendimi serbest bıraktım.

Ninova

Biraz sonra biri tarafından bir anda ayak bileğim tutulunca dengemi kaybettim ve suya dalmak zorunda kaldım. Nefes kontrolümü sağlamıştım ama yine de afallamıştım. Dengemi kaybettiren Arıza'dan başkası değildi. Suyun altında ona doğru uzanmaya çalıştım ama hızlıca kaçıp benimle beraber yüzeye çıktı.

Nefes nefese, "Deli misin ya? Ne yapıyorsun?" diye sordum. O gülerek saçlarını geriye doğru savururken ben aşağıdan ona tekme atmaya çalışıyordum.

"Öylece uzandığını görünce bayıldığını düşündüm," diye bariz bir şekilde yalan söyledi. "Korkuttum mu?"

"Boş bulununca kendimi sıkmış olmalıyım. Ayağım kasıldı," derken derin suda duramıyormuş gibi çırpındım. "Ayağıma kramp girdi herhâlde," dediğim sırada, kafam suyun altına indi ve nefes alamadım. Son kelimelerim, su yuttuğumdan dolayı boğuk çıkmıştı.

Artık tamamen suyun altına girdiğimde Arza beni tek hamlede belimden yakalayıp yukarı çıkardı. "İyi misin?" dedi hızlıca. Ağzı ve burnu suyun içinde kalırken beni yüzeyde tutmaya çalışıyordu. Sol kolunu belime sardı ve ben nefes nefese ona bakarken beni sıkıca tuttu. "Özür dilerim. Çok mu acıyor?"

Ellerimi onun omuzlarına koyup ayaklarımı hareket ettirmeden ondan destek alarak durdum. Yüzünden akan damlaları izlerken, "Acıyor," dedim. "Çok değil ama acıyor."

Mahcup bir şekilde, "Hay Allah ya. Bir şaka yapayım dedim içine ettim," diye söylendi. İki elini de belime koyup beni kendine doğru çekti. "Arkadan belime sarıl. Seni kıyıya götürüp bileğine bakacağım."

Omuz silktim. "Yüzmek istiyordum ben."

Yüzünü hafifçe geriye doğru çekti. "Bu şekilde nasıl yüzeceksin? Ben seni tutmasam boğulacaksın," dedi. Arkasını döndü ama ellerim hâlâ omzundaydı. "Sarıl belime."

Kıyıya doğru bakıp, "Sinan nerede?" diye sordum.

"Annemin yanına gitmek istedi. Birazdan gelirler," deyip devam etti: "Sarılacak mısın yoksa bu şekilde mi gideyim?" Birkaç saniye sessiz kalınca kafasını bana doğru çevirip gözlerime baktı. Ve yeniden bana doğru döndü. "Benli," dedi usulca. "Başına güneş geçecek."

"Yüzmek istiyorum," diye direttim.

Kafasını geriye atıp gülünce sandım ki güneş dünyaya yaklaştı. "Ha, anladım! Diyorsun ki beni yüzdür," dedi. Belimdeki ellerini hafifçe sıktı. "Ayağına kramp girmesine sebep olmuşken reddedemem de seni."

Kafamı aşağı yukarı salladım. Yüzündeki gülümse hâlâ bakiydi. "Sarıl bana. *Sarıl ve hiç bırakma.*"

Başım omzunda, kollarım belindeydi. "Hazırım," dedim. "Ama sen böyle yüzebilecek misin? Ağır gelmeyeyim sana."

Öne doğru atılıp kulaç atmadan önce, "O imkânsız," dedi. "Sadece kendini bana bırak."

Dediğini yaptım. Bedenimi onun bedeninin üstüne bıraktım. O benimle beraber yüzerken ben gözlerimi kapatıp ânın keyfini çıkardım.

Su yüzüme çarpıyordu. Kolları hareket ettikçe kafam da hareket ediyordu. Ama inanır mısınız, çok rahattım. Ben yatağımda yatarken bile bu kadar rahat hissetmiyordum.

Göğüs kasları elimin altındaydı. Kalbinin hızla atışını hissediyordum. Beni de beraberinde götürürken nefesini düzenleme sesi su sesiyle beraber kulaklarıma doluyordu. İyi yüzüyordu. Ve ben her bir hareketinde ona doğru sürükleniyordum.

On dakika sonra bir anda durunca kafamı omzundan kaldırdım. "Ne oldu? Neden durdun?" diye sordum. Mayışmıştım ve uykum gelmişti. Bu nasıl mümkün olabilirdi, bilmiyordum ama olmuştu işte.

Bana doğru dönmeden önce elleri yeniden belimi buldu. "Kıyıya yaklaştık. Annenler oradayken böyle yüzmemi istemezsin diye düşündüm," dedi. "Hem ayağına bakmak istiyorum. Acıyor mu hâlâ?"

Hiçbir zaman acımamıştı ama, "Biraz," diye cevap verdim. Kıyıya gerçekten yaklaşmış olduğumuzdan, "Bundan sonrasını kendim yüzebilirim. Hem geldik sayılır," dedim.

"Sen omzumdan tutun, ben seni götürürüm," dedi. Cevap vereceğim sırada biri bana seslendi.

"Azra, Azra buradayım," diyen sese doğru döndüm. En son reşit olmadan önce gördüğüm Tuğçe'ydi seslenen. Ablamın arkadaşıydı. En yakın arkadaşıydı. Bize doğru hızlıca yüzdü ve şaşkın bir sesle, "Gerçekten sensin. Seni senelerdir görmüyordum. Burada karşılaştığımıza inanamıyorum," dedi.

Gülümsedim. "Selam," dedim. O bana özlemle bakarken ben de ondan farklı değildim. "Aslında sık sık gelmeye çalışıyorum Foça'ya ama evden pek çıkmıyorum. Ya evdeyim ya ablamın yanında," dediğimde, ikimizin de gözlerine o bakış yerleşti. *Hasret.*

"Anlıyorum," diye mırıldandı. O sırada arkasından gelen adamı fark edip ona doğru döndü. "Canım bak, Azra'yla karşılaştım. Dün ziyaret

ettiğim arkadaşım vardı ya, onun kardeşi Azra," deyip gülümsedi. Elini kaldırıp parmağındaki yüzüğü gösterdi. "Nişanlım, Yiğithan."

Yiğithan, "Memnun oldum," deyip nişanlısının yanma geçti. Bakışları Arza'yı buldu. "Sen de erkek arkadaşı olmasın."

Reddedip aksini söyleyecektim ama "Ben de Arza," dedi arıza. "Memnun oldum."

Tuğçe'nin kaşları havalandı. "Arza mı? Nasıl denk gelmiş böyle?" dedi. Arza hâlâ belime sarılı ve oldukça yakın durmamızdan olsa gerek, "Siz de ayrı kalamayanlardansınız, ha?" deyip kafasını Yiğithan'ın omzuna yasladı.

Tepki veremedim. Sadece Arza'ya *ne saçmalıyorsun* der gibi baktım ama o daha yeni tanıştığı insanlara tatlı bir gülümsemeyle bakmaktan başka bir şey yapmadı.

Tuğçe birden, "Biliyorum, burada ve ani olacak ama seni görünce ne kadar özlediğimi fark ettim. Düğünümüze davet etsem gelir misiniz?" deyince yeniden ona baktım. Gelmezdik. "Lütfen gelin, sizi orada görmeyi çok isteriz. Değil mi, hayatım?"

Yiğithan, "Elbette isteriz. Size davetiyeyi göndeririz," dedi.

"Gelmeye çalışırız," diye samimi olmaya çalışarak cevap verdim. *Biz*li konuşmak zorunda kalmıştım. Arza'nın omzuna tırnağımı batırdım. "İşlerimizi ayarlayabilirsek tabii ki."

Arza kolunu belime sardı ve beni kendine doğru çekti. Ayaklarımı onun bacaklarına dolamak durumunda kaldım. "Ayarlarız bir şekilde. Şimdiden tebrik ederiz," deyip bana baktı. Kızgın bakışlarımı bir tek o anlayabilirdi. Ve anladı da. "Değil mi... sevgilim?"

Yiğithan, "Bugün müsaitseniz akşam arkadaşlarımızla oturacağız. Siz de gelin isterseniz," deyince Arza'ya fırsat vermeden hızlıca cevap verdim.

"Ailecek plan yapmıştık. Başka zaman gelmek isteriz," dedim. Tuğçe'ye gerçek bir gülümsemeyle baktım. "Seni gördüğüme çok sevindim. Bir gün oturup konuşmayı çok isterim."

"Ben de öyle," dedi. İleriden ona seslenen arkadaşlarına baktı. "Biz gidelim. Size de daha fazla rahatsızlık vermeyelim," deyip nişanlısıyla beraber veda edip yanımızdan uzaklaştı.

Aklıma ablamla beraber olan anılarımız düştü.

"Sana hayır diyorum. İlk önce ben evlenmeyeceğim. Sen evleneceksin ve ben senin nikâh şahidin olacağım," diyordu ablam. Ablamın odasının önünde gizlice onları dinliyordum. Ben varken konuşmayacaklarından

Ninova

değil, böylesi daha heyecanlı olduğu için. "Ve benden başka nikâh şahidi düşünürsen..."

"Öyle bir şey mümkün mü ya?" dedi Tuğçe. "Sen benim en yakın arkadaşımsın. Seni başnedimem yapacağım."

Güldü ablam. "Diğer kızlarla aynı şeyleri giymem, şimdiden söyleyeyim."

"Sen diğerleriyle bir misin, kızım? Saçmalama istersen." Birkaç saniye sessizlik olduğunda ikisinin de dudaklarına ruj sürdüğünü görmesem de biliyordum. "Bir olsan onlara da ilk gecemi anlatırım. Sadece sana anlatacağım ben."

"Tuğçe ya!" dedi ablam kıkırdayarak. "Utanmayacak mısın anlatırken?"

"Senden mi? Asla utanmam. Hatta gel, izle," deyip kahkaha atması beni de güldürdü ve yüksek çıkan sesimden dolayı yakalandım. Kapı aniden açılınca Tuğçe, daha kaçamadan beni gördü. "Gel buraya! Sen gizli gizli bizi mi dinliyordun, küçük fare?"

Merdivenleri hızlıca inerken, "Yakalayabilirsen yakala, Tuğçe!" diye bağırıyordum.

"Tuğçe ne ya? Ablana abla derken bana neden Tuğçe diyorsun?" diye sitem ediyordu.

Koşup annemin arkasına saklandım. "Çünkü benim bir tane ablam var. Sadece ona abla derim!" diye savunmaya geçiyordum.

Biraz sonra, "Daldın," diyen Arza, beni âna döndürdü.

Aklıma gelenle onu aniden sertçe itekleyip uzaklaştım. Bana gülerek baktı. Şaşırmamıştı çünkü kızacağımı adı kadar iyi biliyordu. "Neden sevgiliymişiz gibi davrandın? Senin yüzünden yalan söylemek zorunda kaldım. Bir de ayarlarız diyorsun. Neyi ayarlıyorsun ya sen?" deyip ona su fırlattım.

Gülerek ellerini yüzüne siper etti. "Mesleğimi icra ediyordum," diye yaptığı savunma beni daha da çok sinirlendirdi.

"Burası gerçek hayat. Benim hayatım!" deyip onun üstüne atladım. Kollarımı sıkıca boynuna sarıp kafasını suya sokmaya çalıştım. "Bir de gülüyorsun!"

Beni sırtüstü suya yatıracağını bildiğimden onu bırakmadım ve kendime doğru çektim. İkimiz de suyu boyladık. O tamamen üstümdeydi ve ağırlığıyla beraber dibe doğru batıyorduk.

Göğsü yakınımda olunca kendimi durduramadım ve dişlerimi geçirdim. Suyun içinde bağırdığı için hava kabarcıkları oluştu. Yüzümü kendinden uzaklaştırıp kendisiyle beraber beni de yukarı çıkardı.

Hayretler içerisinde, "Sen beni ısırdın mı?" dedi. Kafasını eğip göğsüne baktı. "Dişlerinin izi çıkmış! Sana inanamıyorum! Çocuk musun ya sen?"

"Şakana şakayla karşılık veriyorum ya, ne var?!" deyip kıyıya doğru hızla yüzmeye başladım. "Sanki hak etmedin. Sevgilimmiş! Rüyanda görürsün!"

Peşimden geldiğini kulaç sesinden duyuyordum. "Göstereceğim ben sana rüyayı!" deyip beni yakalamaya çalıştı ama başarılı olamadı. Beni taşırken yorulmuştu ama ben dinlenmiştim, ondan hızlıydım. "Nasıl da yüzüyor balık gibi! Hain! Dur, Tamay!"

"Sıkıysa yakala, Talan!" deyip ondan önce kıyıya vardım. Muhtemelen dakikalardır bizi izleyen Talan ve Tamay ailesinin yanına koşar adım giderken Arza'nın artık bir şey yapamayacağı için homurdanmasını duymak keyiflenmemi sağlamıştı.

Birini tanımak için zaman gerekliydi elbette. Ama bana göre birini tanımak için onu sevdikleriyle aynı ortamda izlemek gerekiyordu.

Annesiyle nasıl konuşuyordu mesela? Kardeşine ne kadar değer veriyordu? Babasıyla konuşurken olan tavrı nasıldı? Onlarla vakit geçirirken başka neyle ilgileniyordu?

Arza'yı ailesiyle izlerken içimde taşmaya hazır bir merak duygusu vardı. Elimde imkân olsa onun yanına bir kamera koyar ve her bir hareketini izlemek isterdim. Öyle bir meraktı. Ve asla bitip tükeneceğini düşünmüyordum.

Denizden geleli bir saat kadar oluyordu. Onlar aşağı banyoda duş almış, ben yukarıdakini kullanmıştım. Ve soğuk limonatalarımızı içmek için aşağıda buluşmuştuk.

Denizde çok keyifli vakit geçirmiştik. Sinan kalabalıktan rahatsız olsa da abisi onu yatıştırmakta ustaydı. Kardeşini rahat ettirmek için ona duvar olacak kadar.

Arza, ailesinin yanında farklıydı. Normalde de nahif ve düşünceli bir adamdı ama ailesinin yanında daha da dikkatliydi. Kimsenin farkında olmadığı anlarda onları düşünecek kadar hem de. Annesinin arkasına

geçip o fark etmeden onu güneşten koruyordu. Babasının suyundaki buzların eridiğini görünce hemen tazeliyordu. Gözü Sinan'ın üstünden bir an olsun ayrılmıyordu. Kardeşinin yüzü asıldığında dünyanın sonu gelmiş gibi telaşa kapılıyordu.

Bir keresinde eskiden çalıştığım bir olayda bir adam şöyle söylemişti: *Bir erkeği tanımak istiyorsanız ailesine nasıl davrandığına bakın. O adamın gerçek yüzüdür ailesine davranışları.*

Arza eğer oynamıyorsa gerçekten çok başka biriydi. Bambaşka.

Annem masaya kurabiyeleri bırakırken bana kaş göz yaptı. Onun yüz hareketlerini ezbere bildiğimden bunun, *muhabbete katıl* demek olduğunu biliyordum. Aslında haklıydı. Aşağı indiğimizden beri birkaç kelimeden başka konuşmamıştım. Sanırım Arza'yı izliyor olmak dinginleşmemi sağlamıştı. Konuşasım değil, onu izleyerek uyuyakalasım vardı.

Sinan, "En büyük deniz canlısı mavi balinalardır. 33 metre kadar boyları vardır ve ağırlıkları 150 tonu geçebilir," diye konuşurken gözlerini hızlıca kırpıştırarak babama bakıyordu. "Devasa büyüklükteler yani."

Babam onu dikkatle dinliyordu. "Görmek ister miydin mavi balina?" diye sordu.

"Alihan amca, görürsem ölürüm," dedi Sinan. Babamın sorusu onu epey eğlendirmiş olacak ki güldü. "Görmek istemem ki."

Arza, Sinan'a çilek uzattı. "Bahsettiğin kadar büyüklerse bir yerde tutulamayacak kadar tehlikelidirler. Evet, görmemen yararına olur," dedi. Kendisinden daha çok kardeşine yediriyordu. Ve sanki kendisi doyuyor gibiydi. "Senin uyku vaktin gelmedi mi?"

Sinan çileğini hızlıca çiğnedi. "Geldi!" dedi ve ayaklandı. "Bugün gerçekten çok yoruldum. Yolda da uyumadım. Yüzmek de beni yordu. Uyumak istiyorum, abi. Hadi uyuyalım," diyerek abisinin elinden tuttu. Onu çekiştirerek içeri doğru götürürken çok tatlı görünüyorlardı.

Onlar içeri geçerken bir anlığına sessizlik oldu. Herkesin dikkati denize dönerken Bircan Hanım'ın bakışları benim üzerimdeydi. Göz göze gelince hafifçe tebessüm etti, ben de karşılık verdim.

"Azracım, Arza'yla anlaşabiliyor musunuz? Umarım seni rahatsız hissettirecek bir şey yapmıyordur," derken samimi bir şekilde gülümsedi. Gerçek ve içten bir şekilde bakıyordu bana. "Haddinden fazla titiz olması seni yoruyor olmalı."

Tüm bakışlar bana dönerken hafifçe omuz silktim. "Şimdiye kadar bir *partnerim* olmadı. Sanırım olsaydı da Arza yine aralarında en iyisi

olurdu," derken ben de samimiydim. Bircan Hanım memnun bir şekilde gülümsedi. "Ben ona zorluk çıkartıyor olabilirim. Yoksa o elinden geleni yapıyor."

Ergin Bey, "Akademi sizden oldukça memnun olmuş olmalı," deyip boğazını temizledi. Sesi hastalığından dolayı tiz çıkıyordu. Dirseklerini masaya yasladı. "Arza tam olarak bahsetmedi ama anladığıma göre ilk olayınız biraz karışıkmış."

Yerimde hafifçe doğruldum. "Her olay karışık. Yoksa bize ihtiyaç duymazlardı," deyip yüzüne dikkatle baktım.

Gözlüğünü orta parmağıyla geriye doğru itip hafifçe tebessüm etti. "Sizin üstesinden gelemeyeceğiniz bir iş yok."

Annem hemen onu destekledi. "Neler yaptıklarını tam olarak bilmesek de gurur duyuyorum onlarla." Ergin Bey'in dudağı zar zor yakaladığım bir mikro ifadeyle hareket etti. Bu neydi şimdi? "Allah başarılarını daim etsin. Ayaklarına taş değmesin."

"Âmin," dediler hep bir ağızdan.

Benim kafam o küçük mimiğe takıldı kaldı.

"Arza aklı başında, efendi bir çocuk," diyen babama baktım. Annemin zoruyla konuştuğunu bir tek ben anlayabilirdim. "Kardeşiyle de çok güzel ilgileniyor. İleride iyi bir baba olur."

Bircan Hanım'ın ânında gözleri doldu. Bakışlarını denize doğru çevirdi. "Aralarında on yaştan fazla var. Sinan'a hamile kaldığımda Arza hiç istememişti. Onu daha artık az seveceğimizi düşünmüştü. Bir süre onu ikna edememiştik. Sinan doğana kadar suratı asıktı," derken gözleri eşini buldu. Buruk bir tebessüm yayıldı yüzüne. "Sonra Sinan doğdu ve onun özel durumunu öğrendik. Ergin de ben de afalladım ama bize kim destek oldu, biliyor musunuz? Arza... Şimdiye kadar istemediği kardeşini öyle çok benimsedi ki bizim için her şey çok kolay ilerledi. Kardeşini, abiden çok evladıymış gibi sevdi."

"Hakkını yiyemem. Kendisine laf ettirmeyen çocuk, kendi laf yedi de Sinan'a laf ettirmedi," dedi Ergin Bey. Karısına o günleri hatırlar gibi bakıyordu.

"Hayırlı evlat da olmuş abi de," dedi annem. Arza'yı tanıdıkça daha çok sevmişti sanki. "Bizimkiler de öyleydi..." dediği anda benim kalkma vaktimin geldiğini anladım.

Ablamdan saatlerce bahsedebilirdim. Onunla olan anılarımı kâğıtlara döker, defalarca okurdum. Ama başkası ondan bahsettiğinde buna dayanamıyordum. Yapamıyordum.

Yavaşça ayaklandım. İyi geceler dileyip yukarı çıkacakken Ergin Bey, "Azracım, ayaktayken salondaki sırt çantasını Arzalara götürür müsün? Sinan kitabı olmadan uyuyamaz. Bir de alışık olmadığı bir yer," dediğinde kafamı salladım.

"Götürürüm tabii," dedim. Kafamı hafifçe eğip, "Size iyi geceler," diye ekledim.

İyi uyku dileklerinden sonra salona geldim. Koltuğun kenarında duran sırt çantasını elime aldım ve odaya gitmek üzere harekete geçtim. Ama ağzı açık olan çantadan düşen not defteri buna engel oldu. Durdum ve açılmış bir şekilde yere düşen not defterini elime aldım.

Kimsenin özeline bakmak istemezdim ama bir an kendime engel olamadım. Aslında baktığım notlar değildi, dikkatimi çeken yazan kişinin yazı tipiydi.

Bu yazı tipini unutamazdım.

Aylarca notlaştığım, adını hiçbir zaman öğrenemediğim, benim yüzümden iletişimimizin koptuğu, senelerdir aklımdan çıkmayan not arkadaşımın yazısıydı bu. Onun z'leri her zaman böyle olurdu. Büyük E'yi italik yazardı. A'ları her zaman klavyedeki a'lara benzerdi.

Elimin ayağımın boşaldığını hissettim. Zihnimde ardı ardına şimşekler çaktı. O kişi Arza'ydı. Yıllardır aklımı kurcalayan, görmeden hisler beslediğim o çocuk, Arza'ydı.

Sadece bu değildi beni şoke eden. Arza, notlaştığı kişinin ben olduğumu biliyordu. Bilmemesi imkânsızdı. Benim el yazımı defalarca görmüştü. Onun gibi bir muhbirin gözünden kaçacak son şey bile değildi bu.

Ve hiçbir şey söylememişti.

Neden yapmıştı bunu? Umursamamış mıydı yoksa başka bir planı mı vardı?

Dosyamı okumadığını biliyordum. Bu yüzden mi okumamıştı?

Not defterini avucuma alıp sakin kalmaya çalıştım. Arza geçmişte yaşananlardan dolayı beni suçluyor olabilir miydi? Bu yüzden mi bana geçmişimizden bahsetmemişti?

Onu bir anda tabiri caizse terk edip gitmiştim. Hem de ortada hiçbir sebep yokken. Tamamen kendimi bulmak istememden dolayı onu habersiz bırakıp uzaklaşmıştım.

Boğazıma bir yumru oturdu. Onun bana oynayıp oynamadığı konusundan zaten şüphelerim vardı. Elimde tuttuğum bu yazının da yardımıyla emin olabilirdim ki Arza bana gerçekten oynuyordu.

Adına intikâm demek istemiyordum. Belki de unutmuştu bile. O zamanki hisleri hâlâ geçmemiş değildi. Ama öyle değilse neden bana bundan bahsetmemişti? En basitinden şakayla karışık bile bundan bahsedebilirdi. Belki onun için pek de önemli değildi. Ama yine de bundan bahsetmemiş olması doğru gelmiyordu. Aklında bir şey olmalıydı.

Arza'nın sessizliği, bende aynı hisleri yaşattıktan sonra terk edip gidecek olmasından dolayı mıydı? En ufak bir gülüşü bile yalan mıydı?

Düşünceler beynimde hızla dolanıyordu. Ne yapacağımı bilmediğim bir hâlde salonun ortasında elimde çantayla kalakalmışken adım sesleri duydum. Sesin sahibini tanıyordum. Kilosuna oranla yere uyguladığı basıncın çıkardığı tok sesi biliyordum. Arza'ydı bu. Defteri hemen çantanın içine koydum. Ve salondan çıkıyormuşum gibi yaptım.

İçeri girer girmez gözü beni ve elimdeki çantayı buldu. "Azra?" dedi sorar gibi. "Ben de çantayı almaya geliyordum. Senden mi rica ettiler?" deyip yanıma geldi. Uzattığım çantayı aldı.

Ben istemediğim sürece ne hissettiğimi anlayamazdı. İşin kötü tarafı buydu ya. Ben de onun ne hissettiğini anlayamamıştım.

"Öyle oldu," dedim normal bir ifadeyle. Ellerimi şortumun ceplerine koydum. "Sinan uyudu mu?"

Kafasını hafifçe salladı. "Daldı gibi oldu ama yeniden uyandı. Derin uykuya dalması için kitabı gerekli." Göz kırptı. Bundan normalde etkilenmem gerekirdi ama şimdi midemde bir bulantı baş gösterdi. "Bir de ben. Her eve lazımım tabii."

Kasıldığımı belli etmemek için esnermiş gibi yaptım. "Uyutma konusunda iyisin, evet," dedim. *Ayakta uyutma konusunda.* "Benim de uykum geldi. Uyuyayım ben de. Kahvaltıda görüşürüz sizinle." Beraber salondan çıkınca o sola yöneldi, ben yukarıya. "Bir şeye ihtiyacınız olursa seslen ya da mesaj at. Uykum hafiftir benim."

"Öyle yaparım. İyi uykular, benli."

Sadece gülümsedim. Ona iyi uykular dileyemedim. Çünkü benim uykumun iyi geçeceği, hatta uykunun bana uğrayacağı bile meçhuldü. Onun nasıl uyuyacağı da umurumda değildi.

Tüm gece, onunla geçirdiğim anları baştan sona düşünmem gerekiyordu. Bunu yaparken kendime hâkim olmayı, aşağı inip onu sarsarak *neden* diye sormamayı başarmaya çalışacaktım. Gece güne döndüğünde bir sonuca varmak zorundaydım.

Gerçeği bildiğinin farkında olduğumu ona söylemeli miydim yoksa onun silahıyla onu vurup ben de mi oynamalıydım?

Peki ona karşı silahlanırken duygularıma nasıl ket vuracaktım?

Ve bu aldatılmışlık hissinin ağırlığıyla nasıl başa çıkacaktım?

Belki de hayatımın en zor oyununu kalbime karşı oynayacaktım.

Ninova

BİR HAYALİ RÜYA SANMAK

"Aldatmaların en kötüsü, kendi kendini aldatmaktır."
-Platon

Bir hayali rüya sanmak.
En kötüsü buydu sanırım.

İçimde bir yerde ona inanmayı öyle çok hayal etmiştim ki sonunda gerçek olmayan bir rüyaya uyanmıştım.

Kendimi kandırmıştım. Bile isteye.

Öyle güzel oynamıştı ki yıllardır rüyalarımda hüküm süren o çocuğu bile bana neredeyse unutturacaktı. Hangisi daha kötüydü? İlk aşkım olması mı? Yoksa onu bana unutturması mı?

Foça güzeldi. Ailem yanımdaydı. Sinan mutluydu. Ailesi keyifli vakit geçiriyordu. Fakat içimde beni yiyip bitiren bir sancı vardı. Seher acilen arayıp yanına çağırmasa, onun yüzüne bakarak rol yapmaya nasıl devam ederdim, bilmiyordum.

Sahi o nasıl yapmıştı?

İşini layılığıyla yaptığını biliyordum. Fakat bu kadarını da beklemiyordum.

"İhanet," demişti hoşlanmadığı şeylerden bahsederken. *"Ve sözünün arkasında durmamak."* Bir kere soğuduğunda bir daha ısınamadığından bahsetmişti.

Ona yazmayı bırakarak, ihanet etmiş olmalıydım. Ve hiç bırakmayacağımı söyleyerek sözümün arkasında durmamıştım. Bir yanım ona ölesiye hak verirken diğer yanım bizi böylesine bir döngüye soktuğu için onu kalbimdeki tüm mahkemelerde yargılıyordu. Ve benden soğumuş olmalıydı.

Hâlâ inanmakta zorlanıyordum. Notlaştığım, beni görmeden kendine hayran bırakan çocuk oydu. Benden bir yaş küçük olması da buna uyuyordu. Ben saha görevine çıktığımda onun akademide geçireceği bir senesi daha vardı.

Direksiyona bir defa vurdum. "Bilerek not tutmadı!" diye kendi kendime konuştum.

Çünkü eğer bir yere not alırsa yazısını görüp o olduğunu anlayacaktım. Tamam, daha çok bilgisayar üzerinde çalışıyorduk. Ama yine de ara ara kâğıda not aldığımız da oluyordu. Dosyamı okumadığı da yalandı. Eminim defalarca okumuştu ama beni kandırmıştı. Ben bunu nasıl fark edememiştim?

Ahmaktım işte.

Acaba onu *terk edenin* ben olduğumu ne zaman anlamıştı?

Bana söylememişti çünkü benden ya nefret ediyor ya da bana kin güdüyordu. Belli bir noktaya kadar hak da verirdim ona. Koca iki sene notlaşmıştık. Ve her şey harika giderken ben yeni hayatımın heyecanına kapılıp onu yüzüstü bırakmıştım. Onun deyimiyle ona *ihanet* etmiştim.

Ama üstünden onca zaman geçmişti. Bu kadar mı diri tutmuştu hislerini?

Tüm bakışları, lafları, ilgileri hepsi yalan mıydı gerçekten?

Ne planlıyordu ki?

Beni kendine âşık edecek ve sonrasında hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp gidecek miydi? İntikamını böyle mi alacaktı? İstifa etmezse bu mümkün değildi. Ya da ben bilmiyordum. Arza'dan bahsediyorduk. O bunun da bir yolunu bulmuş olmalıydı.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Kandırılmanın böyle hissettireceğini tahmin edemezdim. Üstelik ona bu kadar bağlandığımın farkında bile değildim.

Bir yandan allak bullak olmuşken diğer yandan da kendimi yetersiz hissediyordum. Onca eğitim, kazanılan başarılar, tamamlanan görevler, hepsi boşunaydı sanki. Kader o defteri karşıma çıkartmasa ona kanmaya devam edecektim. Başarısız mıydım ben? Beni hayata bağlayan işimden, kendimden şüphe etmeme sebep olmuştu.

Şimdi onunla beraber nasıl çalışacaktım? Bir elmanın yarısı olmamız söylenirken nasıl ayrı kalacak ve savaşacaktım? En kötüsü, ona olan hislerimle nasıl başa çıkacaktım?

Derin bir nefes verdim. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey yoktu. Bunun da bir yolunu illaki bulurdum. Önce gidecek, Seher'le neler olduğunu konuşacak, sonra da bunu çözmenin bir yolunu bulacaktım.

Karşısına geçip gerçeği haykıramazdım elbette. Bu benim mizacıma tersti. Eğer ki bu şekilde olmasını istiyorsa, yüzüme karşı oynayacaksa, onu bu oyunda yalnız bırakamazdım. Sonuçta biz partnerdik(!) değil mi?

İki kişiden oluşan büyük bir oyunun parçasıydık. Birimizden biri oyundan çekilene kadar oynamak zorundaydık.

Çünkü yaptığımın karşılığı bu değildi. 18 yaşında daha kendini yeni bulan genç bir kızdım. Seneler sonra bunun acısını böyle çıkartmamalıydı. Bana gerçeği söyleseydi, ondan özrümü diler, gönlünü alırdım.

Senelerce kalbimde yer etmişti o. Her şey bambaşka olabilirdi.

Fakat bu yaptığı çok acımasızdı.

Foça'dan yola çıkalı neredeyse yedi saat oluyordu. Sadece benzin almak için durmuştum. Bu sebeple şu an Martaval'a giriş yapıyordum.

Seher aradığında sesi çok kötüydü. Ondan araştırmasını istediğim olayın böylesine bir etkisi olabileceğini düşünmemiştim. Telefonda bahsedemeyecek kadar önemliydi. Ne öğrendiyse sorun büyük görünüyordu.

Tüm kontrollerden geçtikten sonra istikametim Seher'in odasıydı. Ofisine değil, odasında buluşmak istediğini yarım saat önce yazmıştı. Ona geldiğimi söylememiştim. Zaten beni konumumdan takip ettiğini biliyordum.

Kapısını tıklattım. "Gel, Azra," diye seslenince içeri girdim. Küçük odanın ortasında ayakta duruyordu. Telaşlı olduğu her hâlinden belli oluyordu. "Beklediğimden hızlı geldin. Şöyle geç otur."

Ellerinin titrediğini görebiliyordum. Bunu saklamak için ellerini pantolonunun ceplerine koydu. Stresten terlediği ve gözünün seğirdiğini de görünce iyice gerildim.

"Neler oluyor, Seher? Çocuklardan kötü bir haber yok ya?"

Arza ile partner olduğumuz ilk zamanlarda Seher'den birkaç görev önce tanıştığım ve akıbetini bilmediğim çocuklarla ilgili bilgi edinmesini istemiştim. Çocuklar organları için kaçırılıyor ve sonrasında öldürülüyordu. Bunu yapan paravan şirketin sahibine dair pek çok delil bulup görevimi sonlandırmıştım. Raporumuzu verdikten sonra görev bizim için biterdi. Akademide işlerin karışmaması ve göreve bağlanmamamız için bilgi edinmemiz istenmezdi.

Ama benim içime bir kurt düşmüştü. Bir sabah uyanmış ve çocukların nerede, nasıl olduklarına dair merakla dolmuştum. Yardımıma ise Seher koşmuştu.

Ben yatağına oturdum. O da sandalyesini karşıma getirip oturdu.

Beti benzi atmıştı.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Çocuklar iyi mi?"

Kafasını sağa sola salladı. Kalbim şiddetle atmaya başladı.

"Bana her şeyi doğru düzgün anlatır mısın? Neler oluyor?"

Seher yüzünü sertçe sıvazladı. "Haftalardır onlara dair bir şey bulmaya çalışıyorum. Bunlar gizli bilgi olduğu için epey zorlandım. Bir arkadaşımdan yardım almak durumunda kaldım. Bugün sabah öğrendiğime göre..." Zorlukla yutkundu. "Ayşe'nin böbreğinin nerede olduğunu biliyorum."

Yerimde zıpladım.

"Ayşe'nin böbreği ne demek? Ayşe kurtulmuştu. Kurtarmıştım onu. Böbreği nerede? Bu da ne demek oluyor?"

O da ayağa kalktı. "Biliyorum, biliyorum. Tek bulabildiğim bu. Ayşe'nin böbreği onunla yaşıt Amerikalı bir kızın vücuduna nakledilmiş." Nefesim ciğerime battı. "Ayşe'ye ve diğer çocuklara dair bilgi bulamadım. Sanırım..."

"Yaşamıyorlar," diye tamamladım cümlesini.

Yeniden yerime oturduğumda başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Bunun anlamı neydi, neler oluyordu, bilmiyordum. Tek bildiğim güzeller güzeli, sırma saçlı Ayşe'yi kurtaramadığımdı.

Çete aklanmış ve çocukları kaçırıp öldürmeye devam etmiş olmalıydı.

Seher hızla konuşmaya devam etti:

"Bulabildiğim ilk gerçek kanıt bu. Bunun için de ne kadar çok uğraştığımı tahmin dahi edemezsin. Her şey çok gizleniyor. Ayşe'nin DNA örneğini bulup eşleştirmek bile haftalarımı aldı. Bunu onunla paylaşmalıyız, Azra. Şüphelerimiz doğruymuş. Gerçekten işler beklediğimiz gibi gitmiyormuş. Bu kanıt üzerinden ilerleyebiliriz." Nefes nefese gözlerimin içine baktı. "Savaşın ortasında kalacağız. Anlıyor musun beni?"

Kafam allak bullak olduğundan ona çatık kaşlarımla baktım. Beynim durmuştu sanki. Kelimeleri zihnimde bir anlam ifade etmiyordu.

"Kiminle paylaşmalıyız? Ne savaşı? Ne anlatıyorsun sen, Seher?"

"Martaval! Her şey gerçekten martavalmış!" diye devam etti. Göğsü şiddetle inip kalkmaya başladı. Her bir mimiğinden çıkarılacak en büyük anlamı, telaşlı oluşuydu. "Onunla aylardır üzerinde çalışıyorduk. Ama tek bir delil dahi bulamamıştık. Bu bir işaret. Artık onlarla savaşacak cephanemiz var!"

Elimi kaldırarak onu durdurdum. Başım zonkluyordu.

"Bir saniye! Bir saniye! Ayşe! Ben Ayşe'yi kurtardım! Onu kaçıranları açığa çıkardım. Sonra gidip onu oradan aldılar, değil mi?" Kafamı sağa sola salladım. Ve bu söylediğime absürt bir şekilde gülümsedim. "Ne saçmalıyorum ben? Tabii ki öyle oldu. Biz görevimizi yaparız, gerisini onlara bırakırız. Ama çete cezasını çekmedi, adalet yine işlemedi. Ayşe'yi buldular, böbreğini başka bir çocuğa verdiler. Böyle oldu, değil mi?"

Seher konuşmadı ama ben gözlerinden okudum. Hiç de böyle olmamıştı.

"Her şey, Azra," dedi. "Her şey yalanmış."

Dizlerimin bağı çözüldü sanki. Anladığım şeyle beraber yerle bir oluyormuş gibi hissettim.

"Ne?" diyebildim.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Üzgünüm. İnan bana böyle bir sonuca ulaşmamak için her gün dua ettim. Ama olan bu. Sana söylemek zorundaydım. Çok üzgünüm," deyip bana doğru yaklaştı. Ama elimi kaldırarak onu durdurdum. "Her şey kurmacaymış."

"Hayır. Bu mümkün olamaz." Kafamı şiddetle sağa sola salladım. Bir günde öğrendiğim bilgilerin şiddetiyle sarsılan zihnim alarm verircesine sallanıyordu. "Yanlış anlıyorsun sen. Bu yanlış. Böyle bir şey mümkün olamaz. Yanlış araştırmışsın. Nasıl mümkün olabilir ki? Sen bilmiyorsun! Sahada değilsin! Senin haberin yok!" diye yüksek sesle konuştum.

Seher yanıma gelip titreyen ellerini omuzlarıma koydu. Endişeyle kapıya doğru baktı. "Bağırma lütfen. Odayı taradım, dinleme cihazı yok. Ama kapının önünden geçen biri bizi duyabilir."

Delirmiş bir şekilde güldüm. "Burası bizim evimiz. Kimden neyi saklıyoruz? Neyi duyacaklar?!"

"Ayşe'yi kurtaramadın, Azra. Özür dilerim. Senin hatan değildi," dedi. Ona bomboş gözlerle bakıyordum. Baştan aşağı ürperdim. "Ayşe'yi kurtardığını sandın sen. İşimi yaptın diye düşündün. Arkanı döndün ve gittin. Devamını Martaval'a bıraktın. Hepimiz gibi kandın onlara. Ayşe'yi birinden kurtardın ama başkalarına satılmasına engel olamadın. Hem de daha yüksek bedellerle, daha acımasız şartlara."

Sadece, "Hayır..." döküldü dudaklarımdan.

Etrafına bakındı. "Burası düşündüğümüz gibi bir yer değilmiş, Azra. Hiçbir şey sandığımız gibi değilmiş. Birkaç tane ailenin daha zengin olması için hiç kimseye acımadan çocukları bile harcayan bir yermiş burası. Ve biz bunu göremeyişiz. Kullanmışlar her birimizi İyi bir amaca

hizmet ediyoruz diye kandırıp daha çok para kazanmak için kandırmışlar bizi. Ayşeleri kurtardığımızı sanıp arkamıza bakmamıza engel olmuşlar. Ayşe'nin organlarını daha fazla paraya satmak için yapmışlar bunu üstelik. Ne zaman iyi bir başarı elde ettiğimizi sansak, onların oyununa gelmişiz. Ellerinde oynatmışlar bizi."

Duyduklarım zihnimde patlıyordu sanki. Kulaklarımdan kan akıyormuş gibi acıyla doluyordu ruhum. Gerçek olursa ne yapacağımı bilmediğim bir oyunun içinde savruluyordum.

Sahneye çıkıp kahraman olduğumu sandığım bir oyunda soytarı mı olmuştum?

"Bu gerçek olamaz," diye inkâr ettim. Başka türlüsünü kabul etmek istemiyordum.

Acı içinde baktı bana. "Keşke. Keşke bunun gerçek olmadığını söyleyebilsem sana. Aylardır şüphe içimizde kol geziyordu. Ayşe bunun ilk kanıtı oldu. Hepimizi kullandılar, Azra. Sadece seni değil, hepimizi. Bizi vatanımıza, yardıma muhtaç insanlara hizmet ediyoruz diyerek kandırdılar. Ve bunu yıllardır yapıyorlar. Kaç kişi buraya hizmet etti, biliyor musun? Yüzlercesi, binlercesi." Gözlerimin içine baktı. Beni en çok nereden yakalayacağını biliyordu. "Ablan. Ablan da buraya hizmet ederken can verdi."

Kalem tutan el olduğuma inandığım anlar vardı. Mürekkebi istediğim yere sürdüğüme inanan saf bir yanım vardı. Kalbimin içindeki o saf yanım göğüs kafesime vuruyordu. *Bu gerçek olamaz!* diye haykırıyordu.

İşim hayatımdı benim. Yaşama amacımdı. Ablamın bana emanetiydi burası. Bu akademi benim yuvamdı. Her şeyimdi. Başlangıcım ve bitişimdi.

Bu noktada mahvolmuştum. Neyim kalmıştı ki? Evrende bir toz tanesiydim.

Bu bile az kalıyordu. Sanki bir el uzanmış ve beni hayata bağlayan ne varsa elimden almaya yemin etmişti.

Göğsüm şiddetle kasıldığı anda kapı tıklatıldı.

Seher'le göz göze geldim. "Gelmiş olmalı. Onu da aramıştım. Onunla konuşmamız lazım. Aylar sonra ilk defa bir kanıt bulduğumu onunla paylaşmam lazım. İlk şüphelenen kişi olarak bunu duymayı hak ediyor."

Çatık kaşlarımla baktım. Dilim damağım kurumuştu. Odağımı yitirmiştim. Artık noktaları birleştiremiyordum. Bir simülasyonun içindeydim ve başarısız oluyordum.

Kapı bir kere daha tıklatıldı.

"Gelen kim?" diye sordum.

Aslında cevabı içten içe biliyordum. Ben bu oyunun içine ilmek ilmek dolanmıştım. Sanki günahlarım öylesine çoktu ki bu hayata mahkûm edilmiştim. İşin ucunun ona çıkmış olmaması imkânsızdı.

Arza'dan başkası değildi gelen. Bana oynadığı ilk oyun da değildi.

Benden şüphelerini de gizlemişti elbette. Nasıl açıklayabilirdi ki? Bana bir kere güvenmiş ve sonunda ihanete uğramıştı. Hayatımızı adadığımız kurumun bizi elinde oynattığından şüphelendiğini mi söyleyecekti bana? Ben onun güvenebileceği son insan bile değildim.

Hiçbir zaman partner olamamıştık biz.

Ben onu kalbime de partner sanacak kadar ahmaktım sadece.

Önce onun oynadığını öğrenmiş, aradan saatler geçmeden tüm hayatımın yalanlar üstüne kurulduğunu öğrenmiştim.

Kâbus görüyor olmalıydım. Aksi hâlde nasıl baş edeceğimi, yalanlar üzerine kurulu olan bir yer olduğu söylenen Martaval bile öğretmemişti.

"Arza," dedi Seher. Bakışlarımdaki çaresizliği gizleyemedim. Bir kapıya bir bana baktı. "Sana sormadan ona bir şey söylemem. Ama beraber olursak bunun üstesinden gelebiliriz. Onlara gününü gösterebiliriz," diye coşkuyla karışık bir öfkeyle konuştu. "Sana Hakkı Arıkan'la ilgili gerçeği o anlatsın. O benden daha çok hâkim her şeye. Arza'nın teorilerini dinlemen lazım."

Bahsettiği gerçek şu an en son ilgileneceğim şeydi. Seher bilmiyordu. Arza'nın araştırmasını istediği kız karşısında duruyordu. Ona da gerçeği söylememişti. Belki benden emin olamamıştı, belki de Seher'e yeterince güvenmemişti. Arza'dan bahsediyorduk. Aklından neler geçtiğini tahmin edemezdik.

"Azra?" dedi Seher. Odanın içinde telaşla yürüyordu. Kapı bir kere daha tıklatıldı. "Sen olmadan üstesinden gelemeyiz. Sen olmadan burayı onların başına yıkamayız!"

Elimi kalbime götürüp sakin bir şekilde nefes almaya çalıştım. Boğazıma oturan yumruyu yok saymayı denedim.

Bura dediği yer benim evimdi. İnsan evini başına yıkmak ister miydi?

Alacaklı gibi çalınan kapıya baktım.

Benden intikam almak isteyen bir adamla beraber, bana ihanet eden ve beni yalanlarla yaşatan yuvama mı saldıracaktım? Sırtımı nereye yaslayacaktım?

Hem de ona şimdiye kadar kimseye duymadığım güvensizliği duyarken.

Hayatım bir günde yerle yeksan olmuştu.

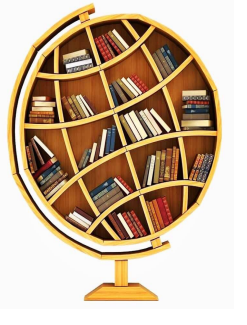
Kalbimin de olduğu gibi.

Seher gözlerimden aldığı onayla kapıyı açtığında ilk ve son aşkımla göz göze geldim.

Hayatımın en büyük ve beni bitireceğine emin olduğum rolüne tam da bu anda büründüm.

Devam edecek...

YAZARIN DİĞER KİTAPLARI

